JERTFA TINERETULUI NAŢIONALIST DIN PERIOADA INTERBELICĂ

CONFRUNTAREA MASONERIEI CU MIŞCAREA LEGIONARĂ.

REABILITAREA ADEVĂRULUI

ANTOLOGIE,
cu texte culese şi comentarii
de Iacoboaie Radu

VOL. II

SUCEAVA
2007

MOTTO:

În condiţiile actuale, trebuie să recunoaştem puterea colosală a informaţiei şi faptul că informaţia a devenit vitală pentru supravieţuirea noastră. Cine controlează şi manipulează astăzi **informaţia reală**, de care cu toţii avem nevoie şi o deţine exclusiv pentru sine, nu poate urmări altceva decât întărirea poziţiei sale, puterea şi dominaţia absolută, supremaţia oarbă şi iraţională asupra tuturor celorlalţi. Iar la această putere nu mai vrea sau nu mai poate să renunţe, decât cu o foarte mare greutate.

Noi nu ne putem supune sclaviei moderne, care şi-a propus să ne anuleze gândirea, voinţa, conştiinţa şi libertatea. Noi nu putem suporta paralizia genei gândirii. Noi trebuie să mergem pe principiul sănătos potrivit căruia «Nimeni nu poate să gândească în locul tău şi nimeni nu trebuie să gândească în locul tău!»

Numai Adevărul şi cultul său, poate să ne redea tuturor, întreaga libertate şi demnitate. Numai Adevărul este mai presus de toate şi de toţi. **Numai Adevărul ne poate face liberi!** Liberi într-adevăr, atât în interior cât şi în exteriorul nostru …

*

*Încercaţi să vă amintiţi de scrisoarea către Galateeni 4:16: «Pentru asta am devenit inamicul Dvs, pentru că v-am spus adevărul?». Cu siguranţă că sunteţi total de acord cu sănătosul concept că «este mai bine să aprinzi o lumânare decât să stai în întuneric». În mod just s-a susţinut de mii de ani că «până la urmă adevărul va învinge». Noi toţi suntem convinşi că **Adevărul în acţiune se adevereşte singur a fi izvor de forţă nelimitată**. Dar adevărul nu porneşte de la sine. El nu poate învinge punctul mort decât numai dacă un apostol valoros îi dă un impuls prin care să învingă inerţia. Fără acel impuls va sta liniştit şi nu va ajunge niciodată la destinaţie. De multe ori până acum Adevărul a murit din acest motiv…*

BENJAMIN FREEDMAN

*

*O privinţă în care planeta noastră este cu siguranţă unică, ar fi faptul că, la noi, oamenii care spun adevărul sunt mai degrabă combătuţi, decât sprijiniţi în afirmaţiile lor. Ar trebui admisă însă aflarea adevărului, **masele preferă în schimb să fie minţite şi să ducă un trai tihnit, în care alţii iau decizii în numele lor**.*

JAN VAN HELSING

*

*Nimic mai străin de esenţa creştinismului decât ideea de soartă, de fatalitate şi – implicit – de resemnare în faţa acesteia. Soarta sau fatalitatea nu există în afară de noi. Ea nu e decât voinţa noastră intrată în putrefacţie. Soarta e starea de josnicie şi de ticăloşie, pe care un om sau un popor o primeşte cu capul plecat şi braţele căzute. **Pentru creştinism, nu există soartă şi nu există fatalitate. Soarta, omul şi-o făureşte; soarta, neamurile şi-o făuresc. Munţi de obstacole de-ar apărea în faţa omului, creştinismul îi porunceşte îndrăzneală fără margini; abisuri de primejdii de-ar apărea el îi insuflă încredere nebună în biruinţă.** Cine a spus oare că dacă am avea credinţă cât grăuntele de muştar putem să mutăm munţii din loc? Şi cine a rostit în urechea pământului îndemnul eroic: ÎNDRĂZNIŢI! EU AM BIRUIT LUMEA! Dacă Iisus ar fi fost fatalist, creştinismul nu ar fi existat. Creştinismul e cultul îndrăznelii fără limită şi izvorul de inspiraţie al celui mai nobil eroism.*

Preotul S. DIMANCEA

Dinaintea atâtor adversităţi, românii nu pot sta nepăsători şi neştiutori de ceea ce li se pregăteşte. ***Adevărul azi nu este uşor să-l afli, să-l înţelegi şi să-i răspunzi cum se cuvine. La fel, nici dreptatea nu se impune de la sine, în virtutea unor principii supra-omeneşti. Aceste principii funcţionează numai prin oameni, prin capacitatea lor de a nu tolera minciuna şi nedreptatea.*** *Dacă această capacitate lipseşte, păcatul de a accepta minciuna şi nedreptatea şi de a te complace ca victimă, este mai mare decât vina celor ce profită de pe urma neadevărului şi a injustiţiei. Căci constituie propriu-zis lepădare de sine şi de Dumnezeu.*

ION COJA

Dă Doamne putere şi uriaşă răbdare
Neamului meu călcat în picioare.

ARON COTRUŞ

Să înţelegem că **naţionalismul** înseamnă de fapt patriotism şi nu extremism, cum se încearcă a se acredita atât de mult în media de astăzi prin schimbarea de sens al acestui cuvânt. Este demn de reţinut că, un fost preşedinte al PNL şi al senatului (1996-2000), Mircea Ionescu-Quintus, recunoştea recent printre altele:

”În vremea aceea, tineretul şi mai ales tineretul universitar – nu cred că exagerez – în proporţie depeste 80% se apropiase sau chiar se înscrisese în Mişcarea Legionară”. (în cotidianul Adevărul, 11 martie 2011).

INTRODUCERE

BISERICA ORTODOXĂ A CONDAMNAT FRANCMASONERIA! (fragmente din vol. lui Mihail Gavril - „BISERICA, SINAGOGA, LOJA'', Ed. <<Puncte cardinale>>, Sibiu, 2007)

Hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din data de 11 martie 1937. *Biserica osândeşte francmasoneria ca doctrină, ca organizaţie şi ca metodă de lucru ocultă, şi în special pentru următoarele motive:*

1. Francmasoneria învaţă pe adepţii ei să renunţe la orice credinţă şi adevăr revelat de Dumnezeu, îndemnându-i să admită numai ceea ce descoperă ***cu raţiunea lor****. Ea propagă astfel necredinţa şi lupta împotriva creştinismului, ale cărui învăţături sunt revelate de Dumnezeu.* ***Vânându-i pe cât mai mulţi intelectuali să şi-i facă membri şi obişnuindu-i pe aceştia să renunţe la credinţa creştină, francmasoneria îi rupe de Biserică şi, având în vedere influenţa însemnată ce o au intelectualii asupra poporului, e de aşteptat ca necredinţa să se întindă asupra unor cercuri tot mai largi.*** *În faţa propagandei anticreştine a acestei organizaţii, Biserica trebuie să răspundă cu o contrapropagandă.*

2. Francmasoneria propagă o concepţie despre lume panteist-naturalistă, reprobând ideea unui Dumnezeu personal deosebit de lume şi ideea omului ca persoană deosebită, destinată nemuririi.

3. Din raţionalismul său, francmasoneria deduce în mod consecvent o morală pur laică, un învăţământ laic, reprobând orice principiu moral şi orice educaţie ce rezultă din credinţa religioasă şi din destinaţia omului la o viaţă spirituală eternă. ***Materialismul şi oportunismul cel mai cras, în toate acţiunile omului****, este concluzia necesară din premisele francmasoneriei.*

4. În lojile francmasone se adună la un loc evreii şi creştinii, şi francmasoneria susţine că ***numai cei ce se adună în lojile ei cunosc adevărul şi se înalţă deasupra celorlalţi oameni****. Aceasta înseamnă că creştinismul nu dă un avantaj în ce priveşte cunoaşterea adevărului şi dobândirea mântuirii membrilor săi. Biserica nu poate privi impasibilă cum tocmai duşmanii de moarte ai lui Hristos să fie consideraţi într-o situaţie superioară creştinilor, din punct de vedere al cunoaşterii adevărurilor celor mai înalte şi al mântuirii.*

5. Francmasoneria practică un cult asemănător celui al misterelor precreştine. Chiar dacă unii dintre adepţii ei nu dau nici o însemnătate acestui cult, se vor găsi multe spirite mai naïve asupra cărora acest cult să exercite o forţă quasi-religioasă. În orice caz, prin acest cult francmasoneria vrea să se substituie oricărei alte religii, deci şi creştinismului.

6. ***Francmasoneria este un ferment de continuă şi subversivă subminare a ordinii sociale prin aceea că îşi face din funcţionarii statului, din ofiţeri, unelte subordonate altei autorităţi pământeşti decât acelea care reprezintă ordinea stabilită vizibil, îi face unelte în mâna unor factori neştiuţi încă nici de ei, având să lupte pentru idei şi scopuri politice ce nu le cunosc.*** *Este o luptă nesinceră, pe la spate; niciodată nu există o siguranţă în viaţa statului şi în ordinea stabilită. Este o luptă ce ia în sprijin minciuna şi întunericul: împotriva jurământului creştinesc pe care acei funcţionari l-au prestat statului, ei dau jurământ păgânesc.*

7. Francmasoneria luptă împotriva legii naturale voite de Dumnezeu, conform căreia omenirea e compusă din ***naţiuni****. Biserica Ortodoxă, care a cultivat totdeauna specificul spiritual al naţiunilor şi le-a ajutat să-şi menţină fiinţa primejduită de asupritori, nu admite această luptă pentru exterminarea varietăţii spirituale din sânul omenirii.*

Iar măsurile cele mai eficace pe care Biserica înţelege să le ia împotriva acestui duşman al lui Dumnezeu, al ordinii social-morale şi al naţiunii, sunt următoarele:

1. O acţiune publicistică şi orală de <u>demascare a scopurilor şi a activităţii nefaste ale acestei organizaţii.</u>

2. Îndemnarea intelectualilor români, care se dovedesc a face parte din loji, să le părăsească; în caz contrar, Frăţia Ortodoxă Română, extinsă pe toată ţara, va fi îndemnată să izoleze pe cei ce preferă să rămână în loji. Biserica le va refuza la moarte slujba înmormântării, în caz că până atunci nu se căiesc. De asemenea, le va refuza prezenţa ca membri în corporaţiile bisericeşti.

3. Preoţimea va învăţa poporul ce scopuri urmăreşte acela care e francmason şi-l va sfătui să se ferească şi să nu dea votul candidaţilor ce aparţin lojilor.

4. Sfântul Sinod şi toate corporaţiile bisericeşti şi asociaţiile religioase stăruie pe lângă poporul român şi corpurile legiuitoare să aducă <u>o lege pentru desfiinţarea acestei organizaţii oculte. În cazul că guvernul nu o va face, Sfântul Sinod se va îngriji să fie adusă o astfel de lege din iniţiativă parlamentară.</u>

(Hotărârea istorică a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române de acum 70 de ani s-a bazat pe analiza raportului alcătuit de Î. P. S. Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului. Acest amplu raport, sub titlul ,,Studiu asupra francmasoneriei'', a fost reprodus integral, la 60 de ani de la citirea lui în Sf. Sinod, de revista Scara. Treapta a doua, anul I, iunie 1997, p.65 şi urm.)

*

Ambiguitatea fundamentală şi sincretismul francmasoneriei. *Francmasoneria vorbeşte mereu de Hiram – arhitectul Templului lui Solomon. Nicăieri în Vechiul Testament nu se găseşte această menţiune. [...] Cuvântul ,,mason'' nu înseamnă altceva decât breasla zidarilor liberi, care îşi păstra cu sfinţenie secretele meseriei şi avea grijă să-i iniţieze în ele pe cei profani. Cei vechi au acordat întotdeauna o atenţie cu totul specială meseriei de zidar, deoarece ei i se datorau atât construcţiile sacre (temple, catedrale, biserici), cât şi cele laice somptuoase, care făceau gloria stăpânitorilor de odinioară. De câtă atenţie se bucurau maeştrii zidari din vechime reiese şi din balada românească a Meşterului Manole, unde voievodul însuşi tratează cu zidarul arhitect şi inspectează cu grijă ctitoria. Acesta este cadrul pe care s-a pliat francmasoneria modernă, ,,speculativă''. Spre deosebire de breasla zidarilor liberi, francmasoneria speculativă nu are nimic de a face cu zidăria, folosindu-se de numele breslei în mod parazitar, în sens metaforic.*

Cu toate că recurge la numeroase gesturi rituale, constituindu-şi de-a lungul timpului un cult foarte bogat în obiecte şi acte cu caracter simbolic, francmasoneria, cel puţin în discursul propriu gradelor inferioare (ucenic, calfă, maestru), nu se vrea a fi o religie, fapt subliniat de fiecare dată cu obstinaţie. Cu precădere, Marele Orient al Franţei a căutat cu grijă să înlăture orice suspiciune în acest sens, iar aceasta nu pentru a nu deranja cumva Biserica, ci, dimpotrivă, mai curând la presiunea membrilor francezi ai primelor grade impregnaţi de ***spiritul ateist propriu iluminismului (perioada de maxim succes al francmasoneriei)****, membri care au manifestat permanent o anumită suspiciune faţă de aspectul religios al ritualurilor francmasone. În acest sens, Marele Orient al Franţei va merge până acolo, încât, în 1877 va respinge obligativitatea de a crede în Dumnezeu şi în ,,Marele Arhitect al Universului''.*

Cu toate acestea, în cadrul ritualului scoţian al celui de-al 33-lea grad (ultimul şi cel mai important al francmasoneriei – suveran mare inspector general) se vorbeşte de ***instaurarea unei religii masonice ca ultim ţel al ei****, <u>după ce, în prealabil, se va fi petrecut distrugerea Bisericii catolice ca paradigmă a tiraniei, intoleranţei şi fanatismului. De asemenea, în ritualul celui de-al 32-lea grad, al principelui sublim al secretarului regal, grad răspândit cu precădere în ţările anglo-saxone (SUA, Marea Britanie, Canada), era vorba (cel puţin până în anii '40) de</u>* ***<u>o nouă cruciadă, ultima, care să elibereze Ierusalimul, în urma căreia masonii să reconstruiască Templul solomonic</u>****<u>. La fel, cel de-al 30-lea grad, cel de cavaler kadosh (kadoş, ,,sacru'', în ebraică), este înţeles ca fiind combatant împotriva guvernanţilor şi preoţilor (fapt simbolizat</u>*

prin călcarea în picioare, în cadrul ritualului, a tiarei papale). Oswald Wirth, unul din principalii teoreticieni francmasoni, vorbeşte în acest sens deschis de caracterul subversiv, anti-eclezial al francmasoneriei.

Cu alte cuvinte fiecare mason poate avea religia lui, sau să nu aibă nici o religie.

Ritualic, găseşti de toate la masoni: elemente de kabbala, săbii, cap de mort, şorţuri, tichii, figuri geometrice, mistrie, compas. Ceea ce contează la ei cu adevărat este conştiinţa faptului că masonul este mason prin jurământ, devotament şi ascultare – iar nu dumnezeul lui, cu care s-a dus acolo sau pe care l-a părăsit.

Dacă porunca superiorului este contrară dumnezeului tău, tu, ca mason, trebuie să asculţi de şeful-mason, nu de dumnezeul tău. […]

Francmasoneria trăieşte, aşadar, dintr-o ambiguitate fundamentală, provenită pe de o parte din recurgerea la ritualuri cu caracter religios (sau care trimit la ritualuri sacre) şi din proclamarea unor ţeluri religioase (întemeierea unei noi ,,religii'' universale, sau reconstrucţia Templului lui Solomon, sau combaterea unui tip de creştinism – cel catolic şi, mai larg, cel întemeiat pe Sf. Tradiţie etc.), iar, pe de altă parte, din negarea cu vehemenţă a propriei vocaţii şi intenţii religioase. […] Marea Lojă Unită a Angliei emite, la 1 iunie 1985, o afirmaţie pe care ei o numesc fundamentală: conform acestei afirmaţii, masoneria nu ar fi o religie, cu toate că le impune membrilor să creadă şi ei în ceva superior. Tot aici ni se spune că francmasonii nu ar avea un dumnezeu al lor, dar că ar fi bine ca jurământul să se facă pe o carte despre care ei înşişi cred că e sfântă, sau pe Biblie.

Aceste afirmaţii, pe cât sunt de ,,fundamentale'', pe atât sunt de labile, superficiale, contradictorii şi, în ultimă instanţă, penibile.

Rezultatul acestei ambiguităţi este o anumită diluare a religiosului, o rupere a lui de dogme, de învăţătura de credinţă. Acest lucru serveşte de minune orientării profund antiecleziale a francmasoneriei şi caracterului ei sincretist, amalgamat: ***învăţătura de credinţă (dogmele) nu mai sunt necesare, ba chiar sunt văzute de către francmasonerie ca un duşman de moarte, ce trebuie nimicit****. Masoneria respinge astfel dogmele ca paradigme ale formulării adevărului transcendent şi, o dată cu ele, şi conţinutul lor specific de adevăr. În locul lor plasează nişte ritualuri de tip religios, care se sustrag însă total unei vieţi liturgice propriu-zise…*

*

„Marele Absent al Universului'': teologie deistă. *Francmasoneria speculativă tradiţională crede în existenţa unui ,,Mare Arhitect al Universului'', a unui Dumnezeu care va fi plănuit şi construit întregul univers. O astfel de reprezentare cu privire la Dumnezeu este una de factură deistă, specifică mentalităţii mecaniciste a secolului al XVIII-lea. Conform deismului, Dumnezeu ar fi creat (sau rânduit) lumea aşa cum este, iar, după creaţie, s-ar fi retras, lăsând-o pe aceasta să subziste în sine – ca o construcţie sau ca un mecanism autonom. De aici rezultă o ruptură între Dumnezeu şi lume. Dumnezeu, conform acestei concepţii arhitectonic-mecaniciste a deismului, este atestat de către ordinea din creaţie, dar nu este nicidecum prezent în mod personal şi activ în ea. Deismul refuză orice formă de providenţă divină, de revelaţie, de iniţiativă dumnezeiască în lume şi, implicit, de relaţie concretă de viaţă a omului cu Dumnezeu.*

Pentru creştini Dumnezeu e Persoană; pentru masoni e „ideal'' (?!), iar religia lor e „religia Republicii'' (ce-o fi asta, nimeni nu ştie!) – pe care ei o consideră „mai sfântă ca toate celelalte''. În fine, „Dumnezeu este principiu…''. *Dar dacă Dumnezeu este principiu, atunci nu te poţi ruga lui Dumnezeu, căci nu poţi să zici: ,,Principiule, fie-ţi milă de mine!''.*

Aceasta este una din diferenţele fundamentale faţă de religia creştină, unde Dumnezeu este Persoană şi creştinul se roagă Lui. […]

Un Dumnezeu conceput exclusiv ca ,,Mare Arhitect al Universului'' este, de fapt, Marele Absent din viaţa acestei lumi. Pe de altă parte, concepută ca ansamblu arhitectonic sau ca mecanism, lumea este înţeleasă ca o entitate, ce-i drept, raţională, dar lipsită de viaţă. Viaţa,

prezenţa personală concretă, relaţia dintre ,,eu'' şi ,,tu'' – dintre un ,,eu'' omenesc şi un ,,Tu'' divin – toate acestea sunt anulate de către teologia deistă a Francmasoneriei tradiţionale.

De aceea, părăsită de dumnezeul cel rece, lumea şi ordinea din ea s-ar afla în pericolul dezintegrării, ale cărei simptome sunt (ciudat) de natură politică – tirania, absolutismul, intoleranţa etc. Cum însă relaţia dintre divinitate şi univers nu este, conform deismului, decât una exterioară, ,,Marele Arhitect al Universului'' nu poate interveni să repare lucrurile. Locul lui este luat însă de francmasonerie, a cărei funcţiune ar consta tocmai în ,,repararea'' deficienţelor prin readucerea lumii pe traiectoria ei ,,raţională''.

La mii de ani după ce Israel descoperă Dumnezeul unic, ***masoneria emite o aberaţie profund anti-teologică şi se autodefineşte ca atare: dumnezeul unui francmason este dumnezeul religiei lui.*** *[...] Dacă Dumnezeu este pentru francmasonerie un simplu ,,Arhitect al Universului'', atestat de către creaţie, însă absent din ea, atunci, în mod consecvent, nici Hristos nu este recunoscut de către ea ca fiind Fiul lui Dumnezeu, ,,Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat'', aşa cum spune Simbolul Credinţei adoptat de către Biserica sobornicească la Sinodul I ecumenic.* ***Iisus Hristos este pentru francmasonerie un simplu învăţător deosebit, un ,,profet'', şi aşezat în aceeaşi categorie cu alţi profeţi sau cu alte personalităţi religioase ale lumii, precum Buddha, Mahomed sau Dalai-Lama. În cel mai bun caz i se recunoaşte întâietatea formală între aceştia.***

Puţină lume ştie că această învăţătură, din păcate, din ce în ce mai des întâlnită în lumea de azi, reprezintă ***cea mai cumplită erezie****, condamnată de către Biserică la Sinodul I ecumenic de la Niceea, din anul 325, şi, apoi, la toate celelalte sinoade ecumenice care au urmat, până în sec. al VIII-lea. Ea a fost susţinută de către Arie (un preot sirian stabilit în Alexandria), care afirmă, la fel ca şi francmasonii de azi, că Hristos nu a fost Dumnezeu adevărat, ci doar un om, respectiv un profet.*

Împotriva acestei rătăciri, Biserica a formulat ,,Simbolul Credinţei'' sau ,,Crezul'', care se citeşte până azi la Sfânta Liturghie în toate bisericile ortodoxe, şi nu numai. [...]

În concluzie, francmasoneria este ***arianismul resuscitat în vremurile moderne****, arianism condamnat la Sinodul I ecumenic de către Biserica sobornicească şi dreptmăritoare. Ca atare, ea este incompatibilă cu învăţătura Bisericii. În schimb, este compatibilă cu cea dintâi şi cea mai mare dintre ereziile proferate de-a lungul veacurilor, arianismul, şi cu celelalte rătăciri izvorâte din ea.*

*

Politeism ori depersonalizare. *În secolul al XVIII-lea, la începuturile organizării masoneriei moderne, erau folosite simboluri iudeo-creştine, iar masonii proveneau dintre creştini. După câteva sute de ani evoluţia este nefericită, sincretistă sau atee, după cum reiese din unele afirmaţii:*

- *fiecare poate să vină în lojă cu dumnezeul lui;*
- *credinţa oarbă a Bisericii exclude gândirea;*
- *,,gânditorul se produce pe sine: el se naşte din opera sa'' (trufie luciferică);*
- *,,Francmasoneria se fereşte să impună dogme'', dar ,,veghează contra erorii'' (însă nicăieri nu se precizează ce este eroarea şi nici cum înţelege cineva ce-i eroarea dacă este lipsit de orice dogmă).*

- Negarea Sfintei Treimi. *Desigur, din moment ce Hristos nu este recunoscut de către francmasonerie ca Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, de o fiinţă cu Tatăl, născut din veci din Dumnezeu Tatăl, ea nu crede nici în Dumnezeu cel Unul în Fiinţă, dar întreit în Persoane, respectiv, în Sfânta Treime. Dumnezeul postulat de către francmasoneria speculativă tradiţională este un Arhitect distant, care a construit universul şi l-a lăsat de izbelişte. [...]*

Răzbunarea – virtute supremă? *În Biserica lui Hristos sunt esenţiale cele trei mari ,,virtuţi teologice'' – credinţa, nădejdea şi dragostea –, dintre care cea mai mare este dragostea*

– faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele (cf. I Corinteni 13, 13). Creştinismul este o religie a dragostei.

În schimb, ***francmasoneria are în centru ideea răzbunării articulată cultic în ritualurile răzbunării morţii lui Hiram/Adonhiram, arhitectul imaginar al Templului lui Solomon, care ar fi fost ucis mişeleşte de calfe****. Mai mult decât caracterul lui fictiv, ne interesează faptul că de acest personaj, în jurul căruia se articulează cultul francmasonic, este legată dimensiunea fundamentală de răzbunare pe care o are francmasoneria. În acest sens, gradele al IX-lea şi al X-lea sunt, prin definiţie, grade de răzbunare pentru pedepsirea ucigaşilor lui Hiram. La fel se întâmplă şi cu gradul XXX (cavalerul kadosh), al cărui ritual este plin de capete de mort şi de pumnale, şi în cadrul căruia candidatul se angajează să răzbune – de data aceasta – Ordinul Templierilor împotriva papalităţii şi a regalităţii. De altfel, se pare că durităţile Revoluţiei franceze (1789) au avut de a face cu această ideologie a răzbunării tipică francmasoneriei.*

Desigur, se poate obiecta faptul că toate acestea sunt exprimări metaforice şi că, în definitiv, răzbunarea pe care ar avea-o în vedere francmasoneria ar fi una împotriva fanatismului, obscurantismului, ipocriziei, intoleranţei etc. Cu toate acestea, ***ideea de răzbunare împotriva a ceea ce loja consideră a fi rău, de distrugere a obstacolelor aflate în calea umanităţii în marşul ei spre lumină şi frăţie, rămâne, totuşi, miezul resentimentar al francmasoneriei****.*

Prin aceasta, loja se situează în opoziţie totală cu Biserica. Biserica este clădită pe dragostea lui Dumnezeu pentru oameni (,,cununa creaţiei Sale'' – n.a.), prin care El l-a dat pe Fiul Său cel Unul-Născut spre mântuirea noastră. Loja este clădită pe ideea de răzbunare a lui Hiram şi a nedreptăţii, trecând cu vederea adevărul pe care Hristos îl aduce în lume – acela că violenţa naşte violenţă. Lojile, iniţiind revoluţia de la 1789 şi lungul şir de revoluţii europene care i-au urmat (1830-1917), au adus cu ele ***o escaladare nemaiîntâlnită a violenţei****.*

În concluzie, ideea fundamentală a francmasoneriei, aceea de răzbunare (a morţii lui Hiram, a Ordinului Templierilor, a umanităţii îndepărtate de idealurile sale luminoase etc.), este incompatibilă cu virtutea creştină a dragostei şi cu Hristos, Domnul Păcii.

*

Caracterul sincretist al francmasoneriei, incompatibil cu creştinismul şi cu mozaismul, se observă cu claritate în ritualurile specifice ei. În general, este vorba aici de un amalgam de practici cu caracter alchimist-vrăjitoresc păgân şi de gesturi importate din viaţa liturgică a Bisericii. În principal, însă, logica ritualului specific francmason o reia pe aceea a misterelor păgâne din antichitatea grecească. În special iniţierea masonică are un profund caracter de mister, condimentat cu elemente alchimiste şi kabbaliste. Astfel, neofitul este introdus într-un ,,cabinet de reflecţie'' întunecat, în care se află reprezentări de cranii şi oseminte omeneşti şi inscripţia V.I.T.R.I.O.L. cu sens alchimist (Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem) - ,,vizitează interiorul pământului şi, rectificând – prin purificări -, vei găsi piatra ascunsă a înţelepţilor''. În acest ritual iniţiatic sunt amalgamate motivul antic al descinderii în infern, ca miez al misterelor greceşti, şi căutarea alchimist-vrăjitorească a ,,Pietrei filosofale''. La rândul lor, inscripţiile de pe pereţii subteranei conţin trimiteri la ,,purificarea prin Elemente''.

Riturile francmasonice au un pronunţat caracter păgân şi vrăjitoresc. Ele reiau logica şi gesturile misterelor păgâne antice şi se manifestă ca o resuscitare a păgânismului vechi, ca o formă de neopăgânism. Ca atare, francmasoneria este incompatibilă atât cu Biserica, cât şi cu Sinagoga. *[...]* ***Dacă ar renunţa la caracterul ei secret, menţinut pe mai departe în mod artificial în uz, atunci ar deveni vizibilă pentru întreaga lume sărăcia de conţinut a francmasoneriei.***

La noi, care gustăm panseurile lui Max Weber de la începutul secolului XX ca pe ultimul răcnet al gândirii, a devenit de-a dreptul cool să fii francmason. ***O astfel de aderenţă conferă un aer misterios şi dă impresia că ştii lucruri la care muritorii de rând nu pot decât să viseze***

(sau nici măcar). De altfel, există în francmasonerie, în ciuda universalismului fraternităţii pe care îl afirmă propagandistic, un dispreţ profund pentru „muritorii de rând care nu gândesc''.

Adevărul este că, dincolo de angrenajul ideologic sărăcăcios al francmasoneriei, rămâne numai secretomania ambalată misticoid într-o formă electică de pseudo-spiritualitate. ***Singurul lucru prin care ea mai atrage este acest ritual secret fabricat artificial.*** *[...] Mult mai problematică însă decât caracterul demodat al francmasoneriei este contradicţia în termeni care se cristalizează între obiectivele şi mijloacele acesteia. Francmasoneria promovează o logică şi o morală cu două feţe: una aparent progresistă, alta profund retrogradă. Contradicţia din care ea trăieşte trimite însă nu atât la o tensiune interioară a francmasoneriei, ci la un caracter duplicitar, care predică una, dar face cu totul şi cu totul altceva. Aşa de pildă,* ***scrie peste tot cu ostentaţie că în lojă nu se discută politică, dar istoria lor e plină de revoluţii şi manevre politice.***

*

Pseudo-mistica sau ridiculizarea sacrului. *Eliade spunea, referindu-se la homo sovieticus, că unde omului i se ia credinţa şi accesul la sacru, acolo apare ,,mistica tractorului''. Faptul este valabil şi pentru francmasonerie. Apărută din iluminismul deist cu tendinţe ateiste,* ***francmasoneria este rezultatul ruperii intelighenţiei moderne de izvoarele (creştine ale) culturii europene****. Cum sacrul este constitutiv existenţei umane, şi în cazul francmasoneriei, ca şi în cazul tractoristului sovietic, rezultatul a fost apariţia unor forme false de viaţă religioasă şi mistică. Este vorba de forme artificiale, prefabricate, obţinute la comandă, ca rezultat al ruperii de Revelaţia divină autentică.* ***Francmasoneria este o formă facilă de spiritualitate, mai bine spus: un Ersatz, un înlocuitor de spiritualitate. De aici formele pseudo-mistice pe care le ia francmasoneria, răspunzând nevoii de spiritualitate a semidocţilor sau rătăciţilor din zilele noastre.*** *[...]*

Ridiculizarea principalelor slujbe ale Bisericii, cu precădere a Sfintei Euharistii, jigneşte sentimentele religioase ale creştinilor şi plasează francmasoneria în zona dens populată a ereziilor. Astfel se întâmplă cu aşa-zisa ceremonie a Cinei de Taină roza-cruciene, specifică gradului al optsprezecelea, de cavaler Roza-Cruce, sau cu aşa-zisa agapă pentru cel de-al optsprezecelea grad. Ambele reiau, schimonosind, practici ecleziale, deposedându-le de sensul lor sacru originar şi punându-le în slujba unui scenariu oarecare. [...]

Francmasoneria: pseudo-filantropie conspirativă. *Conţinutul cărţilor de căpătâi ale francmasonilor (statute, coduri, declaraţii de principiu, comunicate) sunt redactate de oameni – nu sunt revelate; ele n-au nici unitate, nici autoritate sacră.*

Actul filantropic este declarat cu multă emfază ca fiind caracteristic activităţii acestei organizaţii (care se prezintă adeseori, de ochii lumii, ca „organizaţie filantropică''), dar nu se face în numele lui Dumnezeu, şi în felul acesta Dumnezeu este eliminat atât din conştiinţa celui care dăruieşte, cât şi din conştiinţa celui care primeşte.

*

Background-ul ideologic al francmasoneriei constă dintr-un amalgam de elemente eretice şi păgâne, împrumutate din ***misterele*** *greceşti antice şi din alchimie, din Kabbala şi de la ereziarhii Bisericii vechi. Francmasoneria este un cocktail de reziduuri religioase şi ideologice.*

Francmasoneria şi-a creat o genealogie fictivă, fără legătură cu realitatea istorică, corelând în mod artificial profesiunea de zidar din diferite perioade ale istoriei cu francmasoneria speculativă. Între arhitectul/arhitecţii Templului lui Solomon şi cavalerii templieri cruciaţi există mai bine de 2000 de ani, distanţă care nu poate fi acoperită. Iar între aceştia din urmă şi întemeierea primei loji masonice propriu-zise (1717) există alţi peste 500 de ani de gol istoric. Din punct de vedere ştiinţific, încercarea masonică de rescriere a istoriei are valoare nulă. [...]

În sfârşit, deşi francmasoneria îşi propune să propovăduiască modernitatea după sloganul Revoluţiei franceze: ,,Libertate, egalitate, fraternitate'', o face cu mijloace pre- şi anti-moderne, departe de sfera publică, într-un dispreţ *declarat faţă de muritorii de rând ,,care nu gândesc'' (O. Wirth). Este vorba de un fals elitism, cel puţin inadecvat modernităţii pe care o trăim şi pe care au propovăduit-o şi lojile masonice.*

Toate acestea ne conduc către o singură concluzie de ansamblu: francmasoneria este ***total incompatibilă*** *atât cu Sinagoga, cât şi cu Biserica.* ***Nu poţi fi creştin binecredincios, sau evreu (mai precis izraelit – n.a.) în sensul religios al cuvântului, şi francmason în acelaşi timp. Cu atât mai mult, între preoţie (indiferent că e vorba de arhierei, presbiteri sau diaconi) şi francmasonerie există un raport de excludere totală.*** *Un episcop, un preot sau un diacon care devine membru al lojei, devine, din slujitor al lui Hristos, preot idolatru şi păgân. În acelaşi timp, creştinul care a devenit francmason s-a lepădat de Hristos şi a devenit slujitor al Satanei. Şi unul şi altul se află în situaţia lapsi-lor din antichitatea creştină, care se lepădaseră de Hristos şi (re)deveniseră păgâni. O singură diferenţă există între ei: pe când acei lapsi din vechime renunţaseră la Hristos de frică, sub ameninţare că vor fi daţi morţii, lapsi-*i din zilele *noastre o fac de bunăvoie, ameţiţi de mărire şi de dorinţa de a avea din ce în ce mai multă putere.*

Şi încă ceva: în timp ce apostaţii din antichitate părăseau Biserica o dată cu apostazia lor, apostaţii vremilor din urmă rămân aciuiaţi în scaunele lor şi slujesc ***în taină*** la doi domni: *diavolului şi bunului Dumnezeu…*

INTELECTUALII DIN ROMÂNIA, CU PRECĂDERE CEI CREŞTINI ŞI ORTODOCŞI, TREBUIE SĂ IA ATITUDINE PUBLICĂ FAŢĂ DE ÎNCERCAREA ACTUALĂ A MASONERIEI DE A PRELUA CONTROLUL TOTAL ASUPRA ROMÂNIEI!

Pornind de la informaţiile privind istoria masoneriei mondiale şi interesele acesteia din fiecare ţară, nu este deloc exclus ca, actuala „criză politică'' din România, să fie rezultatul imixtiunii oculte a lojelor masonice în treburile statului român. În fond, este momentul propice şi se reeditează acum, într-un anume fel, momentul preluării puterii de către comunişti (puţini, câţi erau!) la noi, după cel de-al doilea război mondial, sub ocrotirea armatei de ocupaţie sovietice. De data aceasta însă, vârful de lance nu mai este masoneria roşie (comunistă, condusă de unii evrei), ci **masoneria neagră (capitalistă, de rit scoţian, condusă tot de către unii evrei)**. În locul comisarilor sovietici, comisarii europeni… În locul Uniunii Sovietice, Uniunea Europeană… „Aceeaşi Mărie, cu altă pălărie!'' Şi, nu este acesta un motiv suficient de puternic, pentru ca românii să iasă din expectativă? Putem sta aşa, cu braţele încrucişate şi nepăsători faţă de o adevărată dramă (pierderea independenţei statale şi libertăţii individuale) sau iminentă catastrofă istorică?

Consider că, mai mult ca oricând, a sosit momentul să spunem lucrurilor pe nume, până la capăt şi să adoptăm măsuri în consecinţă. E timpul să ne arătăm **responsabilitatea pentru prezentul şi viitorul acestei ţări**, încă râvnită de cercuri ostile sau puternice grupuri de interese oculte din România şi din străinătate.

Priviţi la articolele care s-au scris în presă din ianuarie 2007, la înmulţirea atacurilor la persoană şi, în mod special, faţă de naţionalişti, adică faţă de cei care simt ceva pentru ţara lor! Să nu credeţi că şi eu poate îi confund pe naţionalişti cu ultranaţionaliştii/extremiştii. Apoi, gândiţi-vă puţin, mai ales, la cei care vor veni după noi, la noile generaţii (în mare parte prinse deja, în plasa diabolică întinsă de **materialism**, prin diverse forme atrăgătoare şi cosmetizate, acceptând ulterior un nou mod de viaţă şi de gândire aberant!), pe care în mod indiscutabil, nepăsarea noastră îi condamnă (practic şi irevocabil), la o viaţă cu totul şi cu totul nedemnă pentru ei şi urmaşii lor...

Nu sunt politolog de profesie, nici membru de partid, dar cred cu convingere nestrămutată, că politica nu este proprietatea sau apanajul cuiva, şi că ea nu trebuie descifrată şi interpretată doar de către câţiva politicieni, câţiva „profesionişti'' sau analişti (mereu aceiaşi, la televiziunile existente, de exemplu), care desigur, în multe cazuri practică (în realitate) un adevărat partizanat politic.

Vă mărturisesc că am scris aceste rânduri, la numai o zi după fastuoasa aniversare de la Berlin, a 50 de ani de la înfiinţarea Uniunii Europene, prin Tratatul economic de la Roma. Şi, am avut revelaţia să descopăr că intuiţia nu m-a înşelat. **Proiectul acesta european este fără îndoială un pas uriaş spre globalizare şi uniformizare (nivelarea artificială şi forţată a tuturor structurilor economice, sociale, politice şi culturale!).**

Acest moment jubiliar a marcat de fapt, intrarea noastră într-o nouă fază preconizată dinainte: înfrăţirea (simbioza) acestor structuri economice de pe cele două maluri ale Atlanticului de Nord. De pildă, s-a decis la nivel înalt începutul unei cooperări tot mai strânse în industria aviatică; avioanele companiilor europene putând ateriza de acum încolo, pe orice aeroport din SUA, iar activele acestor companii putând fi cumpărate de către orice investitor american!

Atunci, ne putem întreba, care va mai fi concurenţa sau competiţia reală între cele două mari conglomerate de state şi dintre aceste sectoare importante?

Şi, să nu uităm, că acum 50 de ani în urmă, Uniunea Europeană a luat naştere tot printr-o cooperare economică, începută iniţial între cele **6 state fondatoare** (cifră cu trimitere directă, la însăşi simbolistica masonică), fără a se prezenta nici atunci publicului vreun proiect de dezvoltare pe viitor!

Iată de ce, nefiind de acord cu globalizarea promovată de masoneria şi francmasoneria mondială (cu miile lor de organizaţii din toată lumea), nu pot fi de acord nici cu acest proiect european. Se adevereşte iarăşi faptul, că neînţelegerile dintre UE şi SUA, au fost mereu şi sunt doar de faţadă. Iar **proiectul european a fost ideea unor cercuri americane, pentru a îngloba şi înhăma la proiectul globalizării statele bătrânului continent**. Cu alte cuvinte, ceea ce constituiau Franţa şi Germania pentru UE (motorul acestei construcţii europene), în viitorul apropiat va fi SUA şi UE în cadrul globalizării! De aceea, nu mă miră faptul că, o reporteră de la televiziune preciza, cu mândrie în glas, că aceste două Uniuni deţin astăzi peste 57% din produsul intern brut al lumii.

Apoi, noi românii, cum am putea dobândi peste noapte identitatea şi cetăţenia europeană (mai târziu, cea universală) fără a renunţa la identitatea şi cetăţenia proprie? **Avem noi nevoie de o nouă identitate? Doar, dacă România dispare ca stat şi începem să vorbim,** precum un reporter ce transmitea în direct de la Berlin evenimentul, **despre „ţara Europei''…**

V-aş întreba, înainte de a discuta unele probleme, dacă aţi aflat despre pretenţiile financiare exorbitante şi ilegitime formulate de anumite cercuri evreieşti din străinătate şi din ţară, care au cerut imperios statului român şi autorităţilor române despăgubiri de circa 9-10 miliarde de euro pentru „evreii exterminaţi din România'' în timpul guvernării mareşalului Antonescu. Dacă aţi auzit că, profesori şi istorici prestigioşi din România (precum Ion Coja, Gheorghe Buzatu şi mulţi alţii) sunt ţinta unor atacuri făţişe, tocmai pentru că ei nu acreditează teza Holocaustului evreiesc în această ţară. Amintiţi-vă, dacă vreţi, de emisiunea „Mari români'' de la postul public TVR 1 şi de opinia d-lui Adrian Cioroianu, cel care în loc să-l prezinte şi să-l apere pe Antonescu, dimpotrivă, i-a imputat multe lucruri, printre care şi „exterminarea a 280.000 de evrei''! Iar, de puţin timp, are şi pretenţia de a deveni ministrul de externe al României, propus de premierul Tăriceanu! (între timp a şi devenit).

Ori, cercetări serioase din domeniul istoriei noastre combat în mod just această ipoteză. De fapt, conform unor mărturii de necontestat ale unor istorici români şi străini (chiar şi evrei!), această cifră invocată este populaţia evreiască salvată, cu mult curaj, de Ion Antonescu! Pentru că, dimpotrivă, **România este ţara în care s-a salvat cea mai mare populaţie evreiască din Europa**, ameninţată la acea vreme, nu cu exterminarea, ci cu închiderea în lagăre de concentrare şi exploatarea forţată în interes de război.

Iată de ce, actualul ministru Tăriceanu se preface că nu înţelege refuzul preşedintelui Traian Băsescu de a-l numi la externe pe dl.Cioroianu, acuzându-l pe şeful statului de ambiţii personale şi de lipsa unei motivaţii întemeiate, considerând inacceptabilă condiţia pusă, aceea de a avea experienţă în domeniu.

Adevărata cauză a actualei „crize'' din România este din punctul meu de vedere, presiunea imensă asupra oficialităţilor române, de a da curs cererii despăgubirii materiale ale unor evrei, care şi-au „amintit'' acum de rudele lor, după mai bine de 60 de ani de la acele evenimente. Numai pornind de la această premisă şi pe fondul integrării în UE, vom putea înţelege ceva din actualele evenimente politice de la noi. Fac precizarea, că s-au cerut chiar despăgubiri în natură, cum ar fi cedarea activelor unor importante staţiuni turistice din România, precum Vatra-Dornei şi altele de pe litoralul românesc. Şi, pentru ce? Pentru pretinse fapte istorice, care nici măcar n-au fost cât de cât dovedite! Era suficient a se prezenta liste ale

victimelor, care să fie apoi confirmate, aşa cum noi am descoperit trupurile românilor ucişi din Basarabia de către comuniştii stalinişti.

Iată de ce, conservatorii lui Dan Voiculescu s-au retras de la guvernare. Pentru că li s-a cerut să declanşeze această criză politică, pentru a se bloca reformele care aduceau prejudicii comuniştilor (foşti activişti de partid şi mai ales, securişti), reforme târzii dar necesare, venind în urma condamnării oficiale din partea statului român (preşedinţiei) a comunismului „criminal şi ilegitim''. Iată, de ce preşedintele Traian Băsescu n-a greşit că n-a avut încredere de la început în conservatori (foştii membri ai Partidului Umanist Român), care au mers la alegerile locale împreună cu PSD şi care, apoi s-au separat, văzuţi fiind ca „soluţia imorală'' sau calul troian din actuala guvernare. Şi, iată de ce se justifică împotrivirea preşedintelui în numirea d-lui Cioroianu în fruntea ministerului de externe.

Devine tot mai limpede faptul, că asistăm la o confruntare serioasă între partizanii materialismului dialectic şi istoric (grupaţi în cadrul PRM, PSD şi PC), adică politicienii de stânga şi de extremă stânga, şi noua clasă politică formată din politicienii de centru-dreapta şi de dreapta. E limpede că n-am scăpat nici astăzi, de rămăşiţele mentalităţilor comuniste şi nici de comuniştii fanatici, care regretă încă „epoca de aur'' a lui Ceauşescu!

Interesant este şi faptul că, în fruntea Comisiei care investighează „abuzurile'' d-lui Traian Băsescu este tocmai acest Dan Voiculescu, fost ofiţer de securitate în CIE şi asupra căruia CNSAS a pronunţat verdictul de colaborator! Se impune atunci întrebarea, de ce tocmai el a fost numit şeful comisiei? Cum să interpretăm declaraţiile acestuia, în care afirma cu nonşalanţă, că va ieşi de la guvernare, numai dacă i-o va cere dl. Băsescu, că nu are nimic de pierdut (?) şi că poate renunţa oricând la statutul său de politician şi să redevină afacerist (fiind de altfel, unul dintre cei mai bogaţi politicieni români ai prezentului)? Nu putem să nu ţinem seama, desigur şi de antipatia sa profundă faţă de preşedintele ţării, afişată mereu în orice declaraţie.

Interesant mi se pare în acest sens chiar un articol din care voi reproduce prima parte a acestuia („Felix'', fiind codul folosit în trecut de dl. Voiculescu):

„Comisia de anchetare a şefului statului, sub <<bagheta>> lui ***Dan Voiculescu****, recomandă suspendarea lui Traian Băsescu. În plus, Comisia susţine că a mai constatat şi unele <<fapte penale>>, care au fost trimise la procuratura generală.*

Traian Băsescu a încălcat Constituţia şi este vinovat de <<fapte penale>>, este concluzia Raportului Comisiei de anchetă privind faptele preşedintelui. Comisia <<Felix>> a fost servită pe tavă de Curtea Constituţională, care, cu numai o oră înainte de prezentarea raportului, a declarat că, Comisia de anchetare a şefului statului nu încalcă Legea fundamentală. În seama şefului statului sînt puse 19 capete de acuzare, recomandarea Comisiei fiind de suspendare a şefului statului. În favoarea Raportului au votat reprezentanţii PSD, PRM, PC, în timp ce PNL şi UDMR s-au abţinut, iar PD a refuzat, de la început, să-şi desemneze reprezentanţi în Comisia condusă de liderul PC, Dan Voiculescu.

Raportul final al Comisiei arată că Băsescu a avut o atitudine de partizanat politic, motiv pentru care a abandonat rolul de mediator conferit de Constituţie, a deturnat voinţa electoratului prin desemnarea unui candidat la funcţia de prim ministru fără a ţine cont de rezultatul alegerilor, a intervenit brutal în activitatea Parlamentului. Parlamentarii au mai apreciat că Traian Băsescu a încercat să-şi subordoneze serviciile secrete, şi au adus drept dovadă de încălcare a Constituţiei solicitarea venită din partea şefului statului către şefii SRI, SIE, serviciile şi DGIPI de a-şi prezenta demisiile, în condiţiile în care numirea şi revocarea din funcţie a acestora sînt de competenţa Parlamentului sau a Guvernului.

Şeful statului mai este acuzat că ar fi acceptat efectuarea unor interceptări ilegale şi că nu a prezentat strategia naţională de apărare a ţării. Pe de altă parte, Traian Băsescu ar fi favorizat diverşi agenţi economici şi a încălcat prevederile constituţionale referitoare la libera

iniţiativă şi protecţia concurenţei loiale. A avut unele iniţiative personale în planul politicii externe fără consultarea Parlamentului. Care au prejudiciat imaginea externă.

În plus, parlamentarii consideră că Băsescu şi-a <<arogat>> dreptul la iniţiativă legislativă, a acţionat constant pentru subordonarea Guvernului şi s-a substituit acestuia, a înfiinţat organisme ad-hoc, paralele cu instituţiile constituţionale existente, a participat abuziv la şedinţele de Guvern. Raportul Comisiei de anchetă se referă şi la implicarea şefului în relaţia cu justiţia, considerându-se că Traian Băsescu a comandat public procurorilor ce dosare să ancheteze cu prioritate, a periclitat existenţa unei justiţii independente. În plus, Traian Băsescu, potrivit concluziilor raportului, s-a substituit judecătorilor în motivarea unor decrete de graţiere, a << timorat>> Curtea Constituţională.

În privinţa faptelor de natură penală, preşedintele Comisiei, liderul PC Dan Voiculescu, a precizat că, nefiind de competenţa organismului parlamentar, tot ce este legat de aspectul penal va fi trimis la procuratura generală, într-un dosar separat.'' [1]

Ca unul care am urmărit cu interes cam tot ce se petrece pe scena politicii româneşti şi internaţionale, aceste acuze consider că sunt în mod vădit, nesincere şi nefondate. În plus, un preşedinte nu poate fi suspendat desigur, decât pentru fapte deosebit de grave! Ca atare, gestul politic al lui Dan Voiculescu nu poate fi interpretat corect, decât ca fiind unul de răzbunare, domnia sa fiind extrem de interesată de acest demers (a-l demite pe preşedinte) şi a-şi aduna, totodată, un capital electoral mai consistent. În chip firesc, în locul său trebuia să fie Corneliu Vadim Tudor, dar alegerea sa (a unui lider ultranaţionalist) ar fi compromis desigur, atât demersul, ba chiar şi imaginea României.

Un motiv al demiterii preşedintelui ar putea fi, ţinând seama de presiunea imensă a unor grupuri de interese europene (masonice), tocmai legiferarea urgentă a unor legi care să accelereze „reformele'' din România (nu cele dorite de noi), cum ar fi în primul rând, legalizarea prostituţiei şi ulterior altele de acest gen, pe care actualul preşedinte nu le-ar promulga, pentru că le-ar considera ca fiind ilegitime şi împotriva interesului general (lovind indirect în Ortodoxie de pildă, sau în însăşi modul nostru de viaţă tradiţional!). Ori, prin suspendarea sa, aceste obiective pot fi atinse iar în eventualitatea repunerii în exerciţiul funcţiei, s-ar vedea pus în faţa faptului împlinit şi ar trebui să le respecte aşa cum sunt.

Este evidentă de asemenea, şi ruptura dintre preşedinte şi o mare parte din rândul parlamentarilor români. Că politicienii noştri sunt desfiinţaţi de sondaje şi clasa politică lasă mult de dorit şi nu mai reprezintă interesele cetăţenilor sau interesul general, este realitatea tristă a vremurilor noastre. Cineva aprecia chiar, că **în momentul de faţă, avem cei mai slabi politicieni de după 1990**! Şi, de ce să nu fie aşa, când s-au ferit atât de mult să o reînnoiască, să promoveze legi importante, precum: legea votului uninominal (alegerea parlamentarilor în mod distinct, personal; iar nu în bloc sau pe liste, fără a fi sancţionaţi personal de electorat, în cazul nerespectării promisiunilor asumate), legea lustraţiei (interzicerii accesului în funcţiile publice, a foştilor activişti şi securişti), legea privind înfiinţarea Agenţiei Naţionale de Integritate (care să verifice averile demnitarilor) ş.a.m.d.

Câteva întrebări se impun. De ce oare nu s-au demarat, încă din primăvara lui 2005, alegerile anticipate? De ce nu s-a revizuit în direcţia cea bună Constituţia României? De ce nu s-au gândit de la început politicienii noştri, că orice reformă are nevoie de o anumită susţinere şi o majoritate stabilă în Parlament?

În consecinţă, mă raliez intelectualilor români care au protestat public de câtva timp împotriva încercării de demitere a d-lui Traian Băsescu. Mă avantajează şi faptul, că nu fac parte din niciun partid politic şi pot păstra echidistanţă în acest sens. Nu am crezut că se va ajunge până la o astfel de situaţie complexă, pentru că un asemenea demers mi se părea cu totul neverosimil. Aş putea spune că, este o situaţie similară cu cea a detractorilor lui Eminescu,

[1] Art. din Obiectiv de Suceava, din 22 martie a.c., intitulat „Comisia <<Felix>> a găsit 19 capete de acuzare''.

păstrând desigur proporţiile. Mi-am dat seama însă ulterior, că problema în sine este una extrem de gravă şi trebuie să iau atitudine în vreun fel sau altul.

Astfel, se explică şi ruptura dintre preşedinte şi premier, demiterea de către dl. Tăriceanu a ministrului de externe, dl. Mihai Răzvan Ungureanu, un militant al apropierii faţă de Republica Moldova şi simpatizat de dl. Băsescu. Aşa se explică, faptul că principalii miniştri din cabinetul Tăriceanu (Monica Macovei şi Vasile Blaga), elogiaţi şi de UE, au avut ,,inspiraţia'' să se prezinte în faţa naţiunii, cu noul proiect de legalizare a prostituţiei!

Astăzi, când adaug aceste rânduri, s-a mai făcut un mare pas înapoi în ceea ce priveşte democraţia din România. Ziua de **19 aprilie 2007** va rămâne mereu o zi neagră în istoria noastră, prin adoptarea în Parlament a hotărârii de suspendare a preşedintelui Băsescu. Ea vine după eliminarea de către premier a membrilor PD de la guvernare şi (mai înainte) a unor membri din PNL (care au fondat PLD). A survenit după o dispută îndelungată pe marginea unor probleme importante (alegerile anticipate, care ar fi dus la crearea unei majorităţi stabile în Parlament şi necesare adoptării legilor; votul uninominal ş.a.).

Ca unul care am urmărit, cam tot ce s-a prezentat la televiziune pe parcursul acestei zile, pot să afirm că, pe lângă faptul că n-a fost nici o ,,victorie a democraţiei'', cum se mândrea Mircea Geoană (liderul PSD) prin scorul zdrobitor obţinut (322 voturi pentru, 108 împotrivă şi 10 voturi anulate) şi discursurile n-au fost decât o formalitate (neinfluenţând pe nimeni probabil, pentru a vota conform propriei conştiinţe, deoarece au existat persoane care au verificat de aproape votul ,,secret'' cu bile a membrilor/colegilor de partid!), această zi mi-a prilejuit un nou ceas al adevărului despre actuala clasă politică. Desigur, politicienii nu stau deloc bine în sondaje, şi totuşi au insistat să-l suspende pe cel care se bucură de cea mai mare popularitate în rândul electoratului!

Parlamentul a votat astfel, igorând cu bună ştiinţă verdictul (consultativ) al Curţii Constituţionale, care respinsese toate cele 19 capete de acuzare ale ,,comisiei Voiculescu''. În schimb, dacă ne aducem aminte, când s-a încercat în 1994 suspendarea lui Ion Iliescu, pentru motive întemeiate, s-a insistat atunci enorm pe avizul acestei instituţii, care nu-l găsea vinovat!

Mai mult, pentru a-l suspenda pe dl. Băsescu s-a votat anterior o lege care prevedea suspendarea preşedintelui cu jumătate plus unu din numărul parlamentarilor, faţă de prevederea dinainte de două treimi! Iar acum, se aude deja că ar urmări să dea o altă lege care să nu permită unui preşedinte suspendat să mai candideze la preşedinţie! Se mai aude că vor înlocui procurorul general, procurorul de la DNA şi vor adopta şi alte legi dorite de PSD!!! Să nu uităm, că deja s-au adoptat unele, în special noua lege a caselor naţionalizate, care-i menţin pe chiriaşi, adică exact ceea ce doreau cei din PSD şi PRM, principalii beneficiari ai acesteia…

Trebuie precizat şi faptul că, încă din anul 2004, când dl. Băsescu câştiga alegerile prezidenţiale, a existat un plan de suspendare a domniei sale, dar care nu a avut şanse să fie aplicat, până în momentul când n-a fost cooptat (cumpărat) PNL, partid în care au existat şi există într-adevăr oligarhi sau ,,baroni''(în frunte cu Dinu Patriciu, care a sponsorizat şi PSD, Sorin Ovidiu Vântu ş.a.), nu foarte diferiţi de cei ai PSD-ului. Prin urmare, suspendarea nu a fost una constituţională, ci una în mod vădit politică şi în interes de afaceri! Ba, mai mult, faptul că mass-media internaţională a preluat ştirea în mod laconic şi fals (precizând că ,,a fost suspendat pentru încălcarea Constituţiei''), demonstrează o dată în plus că **masoneria lucrează intens în România**, că **grupurile de interese (din lojile procomuniste şi cele procapitaliste) lucrează împreună când e nevoie**. Numai aşa se explică coalizarea unor partide de stânga, de extremă stânga şi de dreapta (PSD, PC, PRM, PNL, UDMR) sau coalizarea a două partide ,,ireconciliabile'' precum PRM şi UDMR!

Poate că nu credeţi în existenţa masoneriei sau nu aveţi date despre ea, ori vi s-a spus că este bună. În acest caz, acest volum, dar şi următoarele cred că vor face lumină în acest sens.

O invitată de la TVR 1, căreia nu i-am reţinut numele, dar apropiată d-nei Tia Şerbănescu (jurnalistă, care a apărat cu zel cauza lui ,,Carol I'' la emisiunea ,,Mari români''), preciza printre altele, în legătură cu acest eveniment că, ,,**veţi vedea că vor apărea teorii conspiraţioniste împotriva României…**''. Ce dovedeşte asta? Că situaţia e complicată şi că într-adevăr, masonii (potrivit strategiei lor din mass-media) se aşteaptă la dezvăluiri în ceea ce-i priveşte (poate chiar de la preşedinte) şi-şi iau din vreme măsuri de siguranţă. Se aşteaptă probabil la deconspirarea lor, în faţa opiniei publice şi mai ştiu că nu le va fi uşor fără a deţine controlul asupra SRI şi SIE. Apoi, chiar Dan Voiculescu preciza că ,,a învins democraţia'' şi ne aşteaptă în continuare o perioadă grea.

În fond, pentru ce a fost suspendat? Parlamentarii n-au precizat măcar vreun caz grav de încălcare a Constituţiei sau vreun delict. Motivele invocate au fost de-a dreptul puerile iar altele, chiar aberante. Au nesocotit avizul Curţii Constituţionale, fie pentru că au considerat că se pricep ei mai bine în acest sens (ceea ce e cu neputinţă), fie pentru că ,,s-au lăsat convinşi'' de ,,bileţelul'' adus de Mircea Geoană, interceptat de la SRI, prin care chipurile, unii judecători din această Curte au fost şantajaţi de preşedinte. Povestea aceasta este însă cusută cu aţă albă, pentru că hârtia nu era semnată şi, ca atare, nici nu poate fi considerată autentică sau probă.

Din moment ce avizul (verdictul) consultativ al acestor distinşi judecători nu l-a incriminat, atunci, cum a fost posibil să fie suspendat pentru ,,încălcarea Constituţiei''? Pentru că domnul Băsescu a deranjat de fapt interesele politicianiste şi aranjamentele de culise? Pentru că a încercat să fie altfel decât predecesorii săi, un ,,preşedinte jucător''? Sau, pentru că doreau să-l scoată ţap ispăşitor pentru criza şi scandalurile dintre partidele politice?

Faptul că Dan Voiculescu (fost ofiţer de rang înalt în securitate şi care a lucrat în comerţul exterior; despre care veţi mai găsi informaţii, mai ales în capitolul despre imperiul creat de securitate în România) a condus această campanie de suspendare şi în discursul pe care l-a ţinut astăzi în Parlament, l-a numit pe dl. Băsescu ,,securist'' ş.a.m.d., spune deja destul de mult despre ceea ce se cheamă ,,execuţia în public'' a preşedintelui statului (sau iminenta ,,lovitură de stat'' în doi timpi). Cum spunea dl. Cristian Boureanu, ,,complotiştii nu-i asigură împricinatului un proces corect''…

Apoi, cel care a preluat mandatul de preşedinte interimar (Nicolae Văcăroiu) este de altfel, un personaj de rang înalt în PSD şi controversat, amestecat în mandatul său de premier în prăbuşirea Bancorex-ului, editarea albumului ,,Eterna şi fascinanta Românie'', precum şi în traficul de contrabandă cu produse petroliere spre Iugoslavia (supusă atunci unui regim de embargo internaţional). Scandalurile de corupţie erau şi atunci vizate de presa independentă, dar au existat presiuni asupra acesteia şi mulţi infractori au scăpat cu bine de răspunderea penală.

Îmi exprim speranţa că, în urma refuzului demisiei (care ar fi complicat mult lucrurile şi n-ar fi fost nici în interesul României), referendumul popular va repune în drepturi preşedintele atât de contestat de către cei mai mulţi politicieni, care n-a voit să fie unul de faţadă şi slab, cum au fost cei dinaintea lui.

Există şi un proverb la noi, care zice astfel: **,,Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea…''** Cu alte cuvinte, dacă dorim şi încercăm să facem rău altuia, acest rău se întoarce mai târziu chiar împotriva noastră!

MASONERIA VREA SĂ PREIA CONTROLUL ASUPRA PREŞEDINŢIEI ŞI INSTITUŢIILOR IMPORTANTE PRECUM: SRI, SIE, CONSILIUL SUPREM DE APĂRARE AL ŢĂRII, MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE Ş.A.

Acest capitol a fost scris şi adăugat ceva mai târziu. Prin el am dorit să vă aduc la cunoştinţă unele aspecte, pe care le consider de interes urgent şi naţional.

În completarea celor spuse în capitolul anterior, ceea ce se petrece astăzi în politica românească, la începutul integrării efective în Uniunea Europeană, se traduce în ultimă instanţă prin încercarea masoneriei (cu sprijinul masonilor autohtoni) de a elimina pe toţi cei care i-ar putea sta în cale, adică pe cei care urmăresc **interesul naţional**, iar nu pe cel privat sau al grupurilor de interese (din care fac parte, de pildă Dan Voiculescu, Dinu Patriciu şi Sorin Ovidiu Vântu, trei afacerişti versaţi şi foarte înstăriţi, dintre care primul amintit este şi politician). Scopul masoneriei, prin suspendarea preşedintelui Traian Băsescu este de a-l scoate definitiv din politică şi de a ocupa poziţii cheie (de decizie) în mai multe instituţii, care cooperează cu justiţia română şi o ajută să lupte împotriva corupţiei.

*

Stolojan a catalogat drept „o mârşăvie'' intenţia coaliţiei PNL-UDMR-PSD-PC-PRM de a interzice preşedintelui Băsescu candidatura la eventualele alegeri anticipate. „Din acest punct de vedere, Traian Băsescu a făcut bine că nu şi-a dat demisia şi îmbucurător este că în seara de joi, la primul miting de la Bucureşti, ***oamenii au simţit imediat de ce sunt în stare cei din această nouă coaliţie anti-România şi i-au cerut primii să nu demisioneze****'', a declarat Stolojan. […]*

Totuşi, Băsescu nu a făcut declaraţii de presă, ba chiar a rugat jurnaliştii de mai multe ori să nu-l mai urmărească mereu pentru a nu se mai spune că apare tot timpul la televizor. Întrebat ce părere are despre parlamentarii care au votat suspendarea sa, Băsescu nu s-a putut abţine şi a spus: „Dumnezeu să-i ierte pentru ce au făcut''. […]

„În cazul în care Traian Băsescu încalcă din nou Constituţia, după referendum, este posibil să se declanşeze din nou procedura de suspendare. După referendum, parlamentul va rămâne acelaşi, guvernul acelaşi, Băsescu acelaşi şi teamă mi-este că va încălca din nou Constituţia.'' (Puiu Haşotti, senator PNL) (de parcă ar fi încălcat-o înainte, devreme ce Curtea Constituţională, favorabilă altădată PSD-ului, a negat încălcarea Constituţiei, fapt care să justifice suspendarea preşedintelui - n.a.) [2]

*

*Alături de manifestanţi, Ioana Băsescu a criticat decizia parlamentului: „***La fel ca mulţi români, nu ştiu cum un parlament ales pe liste îşi permite să suspende un preşedinte pe care l-am votat nominal.** *Eu îl susţin oricum, indiferent ce face. Este tatăl meu şi am mare încredere în el'', a fost mesajul pe care l-a transmis Ioana din Piaţa Universităţii. […]*

Analistul politic Bogdan Teodorescu apreciază că principalul obiectiv al lui Băsescu va fi mobilizarea alegătorilor pentru a se prezenta la vot: „Este pentru prima dată când Băsescu nu

[2] Andrei Paul, în art. A început campania pentru întoarcerea la Cotroceni, Evenimentul zilei, 22 aprilie 2007, pp.2-3.

face campanie împotriva unui singur adversar direct. De fapt, adversarul lui acum este cam toată clasa politică, mai puţin PD-ul.''

Teodorescu nu crede însă că o campanie desfăşurată pe internet îi poate aduce lui Băsescu o susţinere mai mare: ,,Eu am o părere foarte clară despre nonvotanţi. În principiu, nonvotantul nu poate fi influenţat. Nu cred că o campanie on-line va aduce mai mulţi oameni la vot. ***Tinerii, cei care sunt cei mai desprinşi de spaţiul politic, au alte preocupări.*** *S-ar putea ca lupta dintre Băsescu şi Tăriceanu să-i lase pe mulţi indiferenţi'', explică analistul. [...] ,,Băsescu e un tip care acţionează din instinct, iar acesta îi joacă feste, fiindcă lucrează sub stres continuu.''* [3]

Lăsând la o parte unele comentarii care vor să sugereze mai degrabă altceva, restul e adevărat. De altfel, va trebui să ţinem seama că dl. Băsescu a recomandat tuturor să fie atenţi la cei care vor apărea în mass-media şi vor vorbi despre aceste evenimente. Oare de ce? Pentru că, **o mare parte din mass-media şi din clasa politică (după cum s-a văzut) este înregimentată în masonerie sau aduce servicii acesteia**.

Eu personal m-am convins de acest lucru, urmărind comentariile şi reacţiile unora, precum: ale preşedintelui Asociaţiei Prodemocraţia, dl. Cristian Pârvulescu (mason de rit scoţian, care a publicat printre altele şi un eseu în volumul ,,Masoneria. *Spiritul unei naţiuni*'', ediţie îngrijită de Olimpian Ungherea, apărută la Editura Phobos, Bucureşti, 2006), personalitate arhicunoscută la televiziune, politolog redutabil; ale prim-ministrului Călin Popescu Tăriceanu (care a încercat, public, să-l forţeze pe dl. Băsescu să-şi dea demisia, precizând că domnia sa n-ar avea dreptul moral să mai candideze!); ale ziaristului Cristian Tudor Popescu (cunoscutul ziarist liber-cugetător de la cotidianul Gândul şi preşedintele Clubului Român de Presă din fosta Casa Scânteii) sau ale lui Adrian Ursu (coleg cu dl. Popescu la ziarul Gândul, care s-a arătat profund dezamăgit de faptul că preşedintele nu şi-a dat demisia; şi câţi oare ca el, n-au rămas la fel de supăraţi?), Ion Cristoiu şi Ion Iliescu (care s-au afişat împreună la Antena 1, un post arondat lui Dan Voiculescu de multă vreme) ş.a.m.d.

Într-adevăr, a sosit un moment în care putem separa apele, să vedem cine rămâne adept al valorilor comunismului sau valorilor europene absolute şi cine nu.

Domnul preşedinte spunea recent că vrea o Românie modernă. Nu cred că şi-a dorit ori îşi doreşte o Românie absorbită în UE (înghiţită de un peşte mai mare, dezintegrată) şi supusă globalizării, ci o ţară independentă şi parteneră într-un proiect economic european.

M-am tot întrebat, ce se urmăreşte efectiv prin demersul de suspendare a preşedintelui, acţiune care a surprins cred o Europă întreagă şi a alarmat oarecum investitorii străini, care se vor gândi probabil mai mult înainte de a-şi lansa investiţiile în România. Miza este uriaşă.

Pe de altă parte, devine tot mai evidentă încercarea de aservire a justiţiei (cea care începuse în ultima vreme, să creeze probleme serioase celor vinovaţi). Deja, am remarcat câteva eliberări condiţionate a unor infractori de notorietate iar cazurile se vor înmulţi, la presiunile care se fac acum. Cu alte cuvinte, se contracarează planul preşedintelui Băsescu, de a lăsa instituţiile statului să-şi facă datoria legală.

În momentul de faţă, se încearcă **adoptarea unor legi pe care le vrea masoneria europeană (atât cea comunistă, cât şi cea capitalistă), începând cu înfiinţarea Agenţiei Naţionale de Integritate (în varianta PSD-ului şi altor partide de stânga şi de extrema stânga), modificarea Codului penal şi a Codului de procedură penală, care să permită legalizarea prostituţiei şi alte asemenea ,,reforme'' (înlocuirea procurorului oricând cu un altul!; forme subtile de cenzură şi de îngrădire a dreptului la libera exprimare!), pe care dl. Băsescu nu le-ar fi semnat**. Pe perioada suspendării, aceste legi pot fi promulgate iar ulterior ar

[3] Toni Dumitru, în art. Femeile din familia Băsescu fac front comun pentru referendum şi art. Reţeta succesului în campaniile lui Băsescu, ibidem, pp.4-5.

fi nevoie de abrogarea lor, ceea ce parlamentarii actuali nu ar vota ulterior. Astfel, preşedintele ar fi pus în situaţia faptului împlinit…

CREDEŢI CĂ MERITA SUSPENDAT PREŞEDINTELE STATULUI ROMÂN?

O democraţie fără memorie este una aflată în gravă suferinţă. Nu trebuie să uităm, pentru a putea să evităm erorile trecutului. […]

Susţin propunerile Comisiei de stabilire a unei zile comemorative în memoria victimelor represiunii şi terorii comuniste şi propunerea ridicării în Capitală a unui monument închinat victimelor comunismului. Susţin înfiinţarea în Bucureşti a unui Muzeu al Dictaturii Comuniste din România. […]

Pe lângă muzeu este necesară crearea unui Centru de documentare destinat informaţiei publice cu acces neîngrădit, în care să fie colecţionate documente esenţiale pentru înţelegerea fenomenului comunist, a universului concentraţionar, a propagandei ca mijloc de constrângere spirituală. Propun organizarea unei expoziţii permanente în cadrul Parlamentului. […]

Susţin organizarea unui ciclu de conferinţe în marile centre universitare din ţară, în care să fie prezentat conţinutul Raportului însoţit de explicaţii, comentarii şi documente ilustrative. Propun formarea unui grup de cercetători care să elaboreze o Enciclopedie a comunismului românesc. Acelaşi grup va lucra pentru sintetizarea Raportului final sub forma unui manual şcolar. […] Susţin modificarea şi completarea cadrului legislativ privind accesul la arhivele legate de perioada comunistă. […] Susţin acordarea anuală a 12 burse tinerilor preocupaţi de cercetarea fenomenului comunist…

(din discursul preşedintelui Traian Băsescu, ţinut în faţa Parlamentului, unor invitaţi de onoare din străinătate şi din ţară, membrilor comisiei prezidenţiale care au întocmit Raportul, unor reprezentanţi ai societăţii civile şi mass-mediei)

*

Coaliţia care l-a suspendat pe Traian Băsescu ne îndeamnă acum la linişte. Liniştea este cuvântul de ordine. Cel mai probabil pe această pedală se va merge în campania pentru referendum: nu-l puneţi înapoi pe Băsescu dacă vreţi să aveţi linişte.

În fond, este un fel de şantaj emoţional: noi am făcut-o lată, acum înghiţiţi în sec, acceptaţi ce am făcut şi avem cu toţii linişte. Asta îmi aminteşte de o scenă care m-a marcat în copilărie. Era pe vremea lui Ceauşescu şi stăteam la o coadă imensă pentru că se băgase ceva la Alimentara din colţul blocului. Era una din acele cozi la care lumea se bulucise când văzuse maşina de aprovizionare venind, fără să ştie sigur nici măcar ce se băga. Cumpăra orice. Era pe vremea aceea despre care ni se explică acum la OTV că trăiam bine şi lumea era liniştită. Până la urmă, s-a aflat că se băgase pateu de ficat. Coada era tensionată, pentru că oamenii ştiau că venise o singură maşină şi că unii vor pleca acasă cu mâna goală. Ca să iasă bine la gestiune, vânzătoarea a venit cu o iniţiativă care se purta pe vremea aceea de maximă fericire a poporului: vindea maxim câte trei pateuri de persoană şi erai obligat să cumperi şi o cutie de creveţi vietnamezi (singura marfă care se găsea din belşug, nu cumpăra nimeni).

Oamenii au înghiţit în sec: dădeau bani şi pe creveţi, doar-doar or apuca pateurile. Totul a mers conform planului, adică ne-am înghesuit la grămadă, o doamnă a leşinat în

înghesuială şi a pierdut rândul, şmecherii care le ştiau pe vânzătoare cumpărau mai multe pateuri decât fusese anunţat, nimeni nu protesta. Aşa erau vremurile acelea în care poporul era fericit.

Această armonie de cartier a fost stricată de un domn în vârstă. Acel tip de om care apucase timpurile de dinainte, care ştia ce este normalitatea. Lui i s-a părut în neregulă să fie obligat să dea bani pe creveţi. Nu a vrut în ruptul capului, nu s-a mişcat de acolo şi îşi reclama pateurile regulamentare. Vânzătoarea s-a enervat şi i-a spus că nu îl mai ***„serveşte"****. Şi aici urmează partea care m-a marcat cu adevărat: oamenii de la coadă s-au solidarizat cu vânzătoarea, doreau să apuce pateu şi „****moşu****" îi încurca. L-au scos afară în îmbrânceli. Elementul perturbator a fost înlăturat de corpul social. Ne-am întors la liniştea de dinainte, la ordinea stabilită. Bineînţeles, toţi ştiam că nu e în regulă, că domnul în vârstă avea dreptate şi că vânzătoarea acţiona abuziv. Dar* ***coada a preferat liniştea, îşi dorea pateul****.*

Aceasta scenă îmi vine în minte acum, când aud chemarea la linişte. Ştim că au acţionat forţând spiritul Constituţiei. Ştim că nu e regulă. Că acţionează abuziv. Că schimbă legile după cum le e pe plac. Dar vor să facem linişte, să ne vedem de treabă, să apucăm pateul. Oare cum va reacţiona coada de această dată?

(Cristian Ghinea, în art. O amintire din epoca de aur, Monitorul de Suceava, 4 mai 2007)

Ce aş mai putea adăuga? Faptul că, preşedintele Traian Băsescu a ţinut să precizeze la încheierea discursului său: **„Acest Raport reprezintă act oficial al statului român"**. Iar, domnul Văcăroiu (preşedintele Senatului), în replică parcă, a încheiat şedinţa vorbind despre faptul că „acest Raport este asumat de preşedinte", dar „mai este mult de studiat" în ceea ce priveşte cei 45 de ani de comunism, sugerând astfel că nu reprezintă într-adevăr şi opinia Parlamentului!…

Ceea ce a urmat, după numai câteva luni, confirmă cele afirmate mai sus. Cei mai mulţi parlamentari (322, mai precis) au votat împreună pentru suspendarea preşedintelui, celui care, de la nivelul funcţiei sale, a cerut victimelor comunismului scuze în numele statului român, dând totodată un puternic impuls condamnării comunismului şi mentalităţilor acestuia.

Chiar dacă sunt unele inexactităţi istorice, pe care le-au promovat unii dintre membrii Comisiei Tismăneanu (adepţi, în mod destul de evident ai capitalismului internaţionalist, neo-protestantismului şi sionismului), cum ar fi condamnarea persecuţiei avortului (interzis de Ceauşescu, nu din motive religioase, ci pentru a înmulţi populaţia României!) şi a persecuţiei mişcării sioniste (?!), în ansamblul său Raportul a fost totuşi unul corect, este **un început al reformei clasei politice din România**, „aruncarea balastului comunist" (neagreat pe bună dreptate în Occident şi în Uniunea Europeană) şi un mare pas înainte făcut pentru aflarea şi consolidarea adevărului şi moralităţii. Aceeaşi părere, cred că o au şi alţi intelectuali români.

Comunismul n-a murit încă, „nu ne-a uitat el pe noi". Aceasta rezultă şi din implicarea actuală a masoneriei comuniste mondiale, care se pare că vine nu numai dinspre Rusia, cea care se opune strângerii relaţiilor dintre România şi Republica Moldova. Cine ar putea garanta că nu mai există acel „fir roşu" dintre Bucureşti şi Moscova, deschis de Ion Iliescu (o linie de comunicaţie privată protejată şi descoperită de jurnaliştii de la „România liberă")?

Şi iată ce scria d-na Simona Popescu în art. „Proşti, dar mulţi'', apărut în România liberă din 7 mai a.c., la pag.2:

„Paradoxul zilelor noastre este că ***orice persoană care are curajul de a spune lucrurilor pe nume, de a pune un diagnostic precis încercând să găsească o bună soluţie pentru rezolvarea problemelor pe care le intuieşte acolo, în sistemul din care provine, în orice domeniu ar lucra, este izolată, pusă la colţ. De parcă dreptatea trebuie pedepsită, înfierată.*** *[…] Obedienţa nu mai este la modă. Pe măsură ce se vor convinge că altă şansă nu există pentru a ne debarasa de toate metehnele mizere ale trecutului, tot mai mulţi îşi vor spune*

răspicat punctul de vedere. Riscul suportării consecinţelor nu va mai fi al curajoşilor, ci al adevăraţilor vinovaţi. De aceea Băsescu are susţinere, indiferent că vine Meleşcanu (unul din colaboratorii securităţii – n.a.) şi-l face paranoic, inconştient, obsedat de putere personală. E clar că discursul trompetelor se radicalizează pe măsură ce se apropie 19 mai. […] Trompetele coaliţiei anti-Băsescu sunt Orban, Antonescu, Meleşcanu, personaje din planul secund al politicii. […] Trompeta Crin Antonescu îşi permite să-i facă proşti pe toţi aceia care-l cred şi-l susţin pe Traian Băsescu. […] Iar proştii… cam mulţi! Şi, acesta da coşmar pentru Antonescu şi colegii săi de coaliţie, ,,proştii'' mai şi votează!''

Faptul că **masoneria a cerut capul lui Băsescu şi a fost implicată în toată această poveste a suspendării preşedintelui**, este dovedit mai ales de vizita făcută în România, cu câteva zile înainte de votul din Parlament, a şefului masoneriei ruse, **Aleksandr Kondyakov**. Acesta s-a întâlnit atunci cu şefii liberalilor (premierul **Tăriceanu** şi preşedintele Camerei Deputaţilor, **Bogdan Olteanu**), dar şi cu alţi lideri marcanţi social-democraţi, precum **Ion Iliescu**, **Adrian Năstase**. A avut întâlnire şi cu **Radu Stroe** (preşedintele Comisiei parlamentare de control al SRI!), precum şi cu **Cozmin Guşă** (cu care se cunoaşte de vreo 7 ani de zile). E firesc să ne întrebăm ce a avut de discutat, în ajunul suspendării preşedintelui, cu toţi aceştia şi probabil şi cu alţii. Pentru că declaraţiile acestuia, conform cărora în această vizită ar fi reprezentat interesele magnaţilor din lumea petrolului Igor Jiujin şi Oleg Deripaska, sau că ar fi oferit consultanţă PNL-ului, nu se susţin şi nu sunt credibile, în contextul politic respectiv.

Dar cine este în fond acest Aleksandr Kondyakov? Ei bine, cotidianul ,,România liberă'' din 8 mai 2007 (pag.3) ne prezintă o fotografie interesantă, în care stau la masă câteva persoane importante: Alfred Koska (lider al masoneriei din Germania), Eugen Chirovici (şeful masoneriei române) şi Aleksandr Kondyakov. Potrivit aceleiaşi surse şi site-ului Centrului European de Studii Politice, Kondyakov este **fost ofiţer KGB**, lider al firmei de consultanţă politică Novocom (fost consultant al preşedinţilor Putin şi Voronin!), dar şi **Mare Secretar al Marii Loji a Rusiei**. A lucrat la Agenţia de ştiri TASS şi a fost consilier al şefului Comitetului pentru organizaţiile de tineret ale URSS…

IMPLICAŢIILE PROFUNDE ALE ACCEPTĂRII PROSTITUŢIEI SAU DESCHIDERII CASELOR DE TOLERANŢĂ

Aş începe următoarea expunere, prin a formula câteva întrebări simple. Ce ar trebui să înţelegem prin cuvântul „prostituţie'' şi de unde derivă acest cuvânt? Nu este prostituţia o formă demonică a materialismului? Ce credeţi oare, că desemnează sintagma „casă de toleranţă'' şi până unde merge această „toleranţă''? Nu merge această „toleranţă'', de multe ori, până la cele mai stranii perversiuni sexuale ş.a.m.d.?

Aş aminti, din istoria noastră, că prostituţia a mai fost legalizată o dată, în perioada interbelică (prin anii'30) şi cartierul plin de bordeluri din Bucureşti, botezat în batjocură contra creştinilor „Crucea de piatră'', a rămas de tristă faimă şi a atras pe calea pierzaniei mii şi mii de femei creştine din toată ţara.

Emisiunea recentă „Între Bine şi Rău'', difuzată pe postul TVR 1 în seara zilei de 13 martie a.c. a adus în centrul atenţiei publice un neaşteptat proiect de „legalizare'', sau mai bine zis de nouă „reglementare'' a prostituţiei.

Însă, noul Cod Penal la care încă se „lucrează'', se pare că nu doreşte să o mai incrimineze, pe motivul „obiectiv'' că, legea nu mai poate fi aplicată, că amenzile sunt prea mari şi că nu sunt efectiv plătite de persoanele acuzate de practicarea prostituţiei. Aşa că, uitându-se la alţi vecini de-ai noştri, la legislaţia din alte state europene, precum Olanda, Germania ş.a. (mai „înaintate''), unii parlamentari s-au decis să aducă noi schimbări în domeniu şi, totodată să impoziteze activităţile aferente acestuia, ca şi când prin asta s-ar eradica sărăcia.

Trebuie remarcat că nici momentul n-a fost ales întâmplător: 13 martie, în Postul Mare al Sf. Paşti. Fără îndoială că, artizanii proiectului de modificare a articolului vizând prostituţia au ştiut acest lucru şi au mizat tocmai pe faptul că, în această perioadă, Biserica Ortodoxă Română şi chiar toţi creştinii în general, vor rămâne negreşit lipsiţi de reacţie, adică se vor afla în imposibilitatea totală de a se împotrivi cum se cuvine, şi ca atare se vor trezi poate prea târziu şi în faţa faptului împlinit.

Ca tânăr autor de cărţi şi creştin ortodox, voi face poate opinie separată faţă de aceşti domni „binevoitori'' şi „patrioţi'', analizând această problemă şi pe care eu unul, o consider nu suficient de gravă, ci foarte gravă pentru societatea românească. Nu mă îndoiesc de faptul că există opinii pro şi contra, motivate de subiectivitate sau de diverse interese. Dar, eu cred că, ceea ce este cel mai important este să rămânem cât mai lucizi şi obiectivi, să încercăm pe cât posibil să descifrăm orice s-ar ascunde în spatele acestei imense „afaceri'' pentru statul român şi persoanele în cauză, practicante sau beneficiare a acestor „servicii''.

În opinia mea, mai întâi acest proiect de „racordare la valorile şi normele'' Uniunii Europene e lipsit de substanţă atâta vreme cât nu avem adoptată o Constituţie a acesteia. Rămâne astfel, la alegerea noastră ce legi adoptăm la nivel naţional. Nimeni nu ne poate obliga să imităm legislaţia vreunui alt stat european. „Legalizarea'' prostituţiei în România este prin urmare responsabilitatea consilierilor şi politicienilor români, dar şi a poporului român, deoarece implicaţiile acesteia sunt nebănuit de mari în cadrul interesului general.

Dacă ţinem cont, fie şi numai de faptul că, peste 80% dintre români se declară ortodocşi, că Ortodoxia a condamnat întotdeauna şi categoric prostituţia şi depravarea, iar intelectualii

noştri autentici resping o asemenea „reformă’’, văzută ca profund imorală şi nocivă pentru dezvoltarea personalităţii umane a tinerelor generaţii, atunci nu este firesc să ne întrebăm, domnilor şi doamnelor, ce se urmăreşte de fapt prin promovarea acestor norme legislative care să permită includerea unei noi meserii în nomenclatorul oficial existent, precum prostituţia? Nu este firesc să vedem în aceasta un tupeu formidabil faţă de o ţară cu o populaţie în proporţie covârşitoare ortodoxă?

Poate că ar fi mai bine să nu ne pierdem în amănunte şi să pierdem esenţa lucrurilor. Să vedem deci care ar fi scopurile urmărite de fapt (ascunse în mare măsură publicului) şi efectele adoptării acestor norme.

În primul rând, o legislaţie permisivă faţă de femeile care practică prostituţia afectează în cel mai înalt grad şi pe termen lung, educaţia şi moralitatea existentă, şi aşa destul de zdruncinată de perioada ateistă a comunismului, dar şi de tranziţia îndelungată către capitalism. Această legislaţie nu va face alt lucru decât **să încurajeze şi mai mult prostituţia**, care ar avea astfel toate şansele să devină „sport naţional’’! Ea se va generaliza şi îi va atrage pe mulţi dintre români (curioşi sau slabi în faţa unor astfel de ispite întâlnite la tot pasul) şi românce, care ar prefera aceste câştiguri mai mari şi mai uşor de obţinut. Sunt doar atâtea fete frumoase în România şi atât de puţine perspective de viitor…

Ea va încuraja în mod cert şi alte patimi şi vicii, precum consumul de droguri, libertinajul, perversiunile sexuale etc, care îi vor îndepărta pe tineri şi mai mult faţă de datoriile fireşti pe care ei le au faţă de familie, faţă de societate, faţă de semenii lor, şi chiar faţă de Dumnezeu. De ce? Pentru că se leagă unele de altele.

În acest fel, să reţinem faptul, că **este atacată educaţia şi morala creştină şi în mod special, familia**. Pentru că, în mod cert infracţiunea adulterului va deveni complet inutilizabilă şi desuetă, iar prin cultivarea relaţiilor extra-conjugale (pentru început prostituate, apoi amante) familia va fi ruinată treptat şi sigur. Iar numărul divorţurilor, foarte mare şi în prezent (şi nu numai în România; de circa 70% din totalul căsătoriilor oficiate în unele ţări!) va exploda pur şi simplu. Trebuie să reflectăm mai ales asupra faptului, că prin recurgerea la serviciile „maşinei de făcut sex’’ (deţinătoare de „tehnici ultrasofisticate’’, orientale sau nu…), va creşte fără nicio îndoială nemulţumirea faţă de partenera de viaţă (pentru „lipsa de profesionalism’’ sau refuzul perversiunilor sexuale!), care nici ea desigur, nu va putea fi de acord să devină un simplu element de decor, şi putem anticipa că ulterior se va arunca în consecinţă, răzbunându-se, într-o altă relaţie…

În al doilea rând, **prin înflorirea prostituţiei se va da undă verde şi extinderii pieţei drogurilor**. Şi, la fel ca în alte state europene care au permis prostituţia, se vor adopta reglementări cu mult mai blânde faţă de producătorii, traficanţii şi consumatorii de droguri! Ne putem aştepta la aşa ceva. În fond, de ce să nu recunoaştem, sunt la mijloc interese financiare uriaşe pentru acapararea acestei pieţe de desfacere din România, atât pentru toţi cei enumeraţi aici, dar şi pentru forţele oculte care au tot interesul să ne menţină într-o stare perpetuă de sărăcie şi de ignoranţă, sau într-o stare de manipulare fără de ieşire. Cei avizaţi ştiu desigur la cine mă refer, adică la masonerie.

Având în vedere momentul ales de artizanii proiectului „modernist’’, la numai două luni şi jumătate de la aderarea efectivă a României la structurile UE şi susţinerea lui într-o emisiune de largă audienţă de la televiziunea publică, de către ministrul Justiţiei şi cel de Interne (care au adus argumente complet neconvingătoare, reducţioniste la nivelul societăţii şi uneori, de-a dreptul puerile, precum că, s-ar rezolva problema socială a multor femei, problema sănătăţii lor, dar şi a consumatorilor de sex, ar creşte veniturile la buget cu jumătate de miliard de lei anual…) iar ca invitaţi au mai punctat câte ceva, însăşi câteva „practicante’’ ale „meseriei’’ şi un gigolo prezentat ca „actor’’ şi regizor de filme porno (premiat pe plan internaţional!), putem trage iarăşi o concluzie importantă: **această iniţiativă vine din exteriorul României şi la cererea unor**

cercuri europene, care apreciază tocmai munca acestor doi miniştri (d-na Macovei şi d-l Blaga), care au dat rezultate notabile.

Adevărul trist este că aceşti doi miniştri pomeniţi mai sus m-au dezamăgit prin pasiunea lor pentru „reglementarea'' pe baze noi a prostituţiei. Iniţiativa lor corespunde societăţii secularizate la care tocmai ne-am alipit (şi în care vom fi înglobaţi sau absorbiţi) şi care nu doreşte în chip tot mai evident, să ne păstrăm propria identitate naţională de popor creştin-ortodox. Ea ne doreşte într-o nouă formulă, „reformată'' sau protestantă chiar. Pentru că numai protestantismul, din care au izvorât mii de secte în întreaga lume, încuviinţează pe ascuns sau nu, prostituţia.

Dar argumentul forte împotriva „liberalizării prostituţiei'' îl putem găsi lesne, chiar în însăşi legislaţia internaţională privind drepturile omului, în Convenţia privind exploatarea femeilor, ratificată de România încă din 1951. Nu putem fi de acord cu desfiinţarea acestui tratat printr-o lege a Parlamentului, aşa cum ne îndemna dl. Vasile Blaga în această emisiune. Pentru că, **prostituţia este nu numai un mare păcat sau un pericol social grav, ci ea lezează şi viciază profund modul nostru de viaţă, demnitatea fiinţei umane (a femeii) şi conduce la consecinţe grave, nu numai din punct de vedere moral**, aşa cum am mai arătat.

Din punct de vedere creştin, am putea obiecta desigur că, prostituţia sau desfrânarea (generală) păcătuieşte prin aceea, că se abate clar de la legile firii şi are ca suport trupul omenesc (templu al lui Dumnezeu). **Căutarea plăcerilor trupeşti devine o mare obsesie şi este o manifestare diavolească.** Căutarea plăcerii este o lozincă care exprimă „spiritul vremii'' sau „filosofia'' lui Antihrist, în acord cu altele de genul: „Simte şi trăieşte!'', „Trăieşte clipa!'', „Viaţa e scurtă'', „Să trăieşti puţin dar bine…'' etc.

În faţa acestei ameninţări reale şi agresiunii crescânde faţă de Ortodoxie (chiar dacă indirectă), societatea românească şi intelectualitatea trebuie să ia atitudine cât mai urgent. Referendumul propus de singura persoană din emisiunea pomenită, care s-a opus „legalizării păcatului'' (dl. George Pruteanu) este o soluţie, având în vedere importanţa acestei probleme pentru păstrarea sănătăţii morale a naţiunii noastre. În acelaşi timp, cred că sunt necesare marşuri de protest în întreaga ţară pentru a sensibiliza clasa politică, pentru a o trezi din starea vegetativă în care se află, când nu e campanie electorală.

Să ne amintim cum au reacţionat musulmanii din statele arabe, când s-au publicat acele jigniri la adresa lui Mahomed într-un ziar danez. Noi nu suntem atât de înflăcăraţi de felul nostru, dar întotdeauna ne-am apărat credinţa şi neamul în faţa oricăror agresiuni majore la adresa lor. Să ne mai amintim şi de faptul că nu ne face cinste lipsa de reacţie în faţa marşului homosexualilor din Bucureşti şi nici cea arătată faţă de încercarea de scoatere a icoanelor şi simbolurilor religioase din spaţiul public.

Consider că între timp ne-am mai trezit din indiferenţa sau letargia care ne-a cuprins. Dumnezeu ne va lumina în continuare şi ne va întări să rezistăm oricărui asalt venit din partea „spiritului vremii'' sau secularizării actuale. Biserica va supravieţui prin voinţa Sa. Important este ca noi înşine, să nu ne înstrăinăm faţă de Dumnezeu, să nu-I întoarcem spatele şi nici să nu-i lăsăm expuşi pe semenii noştri. Şi ce poate fi mai important decât să-L slăvim şi să-I apărăm numele, îndeosebi noi cei botezaţi cu Duhul Sfânt?

Să nu uităm nici adevărul că, în fiecare dintre noi există o anumită lucrare a lui Dumnezeu. Avem cu toţii deci, un dar primit şi în acelaşi timp unele datorii de la care nu ne putem sustrage. Aşa cum, dintre toţi românii, Ştefan cel Mare şi Sfânt se gândea atât de mult la moştenirea pe care o va lăsa urmaşilor şi-i îndemna pe supuşii săi să procedeze la fel, aşa şi noi cei de astăzi **suntem datori faţă de prezentul şi viitorul României, adică faţă de copiii noştri şi generaţiile care vor veni după noi până la sfârşitul veacurilor**, sfârşit pe care nimeni dintre noi nu-l poate şti.

Iată de ce, avem cu toţii o responsabilitate imensă în acest sens. Aşa să ne ajute Dumnezeu! Amin.

FRAGMENTE DINTR-O CARTE, MAI PUŢIN CUNOSCUTĂ PUBLICULUI LARG

Următoarele citate pot contura o imagine mai fidelă a părţii nevăzute a acestei lumi. Unul dintre personajele cărţii, un mason de rang înalt, se destăinuie unui interlocutor, angajat al SRI, cu intenţia iniţială de a-l atrage de partea lui**:**

*

- Noi ştim că deja sunt mulţi, îndeosebi intelectuali, care cunosc cel puţin o parte a adevărului despre noi şi pe care nu-i mai putem minţi, dar prin comparaţie cu restul populaţiei, care este îndobitocită de sistemul social pe care l-am creat tot noi şi mai ales de cel informaţional pe care îl dirijăm aproape în totalitate, aceştia sunt cu adevărat o minoritate*. În plus, ei sunt dispersaţi şi ameninţaţi de avertismentele indirecte pe care noi le trimitem. În această situaţie, chiar dacă unii oameni cunosc adevăratele noastre intenţii, vor adopta o* ***atitudine pasivă****, considerând că sunt lipsiţi de putere, de avânt, de posibilitatea de a acţiona în mod eficient. Ei adoptă atunci varianta victimei care se lamentează: «Ştiu, dar ce pot să fac? Ce putem noi să facem? Suntem legaţi de mâini şi de picioare. Suntem controlaţi şi supravegheaţi în tot ceea ce facem. Nu cred că mai avem vreo şansă».* ***În acest fel, un segment important al populaţiei care ar putea să ne provoace mari greutăţi şi probleme a depus deja armele înainte de a începe lupta.*** [4]

*

Atunci când mai apare totuşi cineva care urmăreşte să ne atace şi să prezinte realitatea, acţiunile noastre celor care nu o cunosc, avem multiple mijloace de „liniştire" a lui. Replicile noastre sunt atunci bine gândite şi au la bază o fină cunoaştere a psihologiei umane. Ele încep aproape totdeauna prin lansarea unei ştiri false, negative, despre acea persoană, pentru că după cum îţi spuneam, ***controlăm foarte bine sectorul de difuzare a informaţiei prin mass-media****. Să presupunem că ştirea apare în câteva ziare, care sunt distribuite în toată ţara. Cititorii află în acest fel despre acea ştire falsă, care este negativă. Chiar dacă a doua zi sau în zilele următoare aceasta este vehement contrazisă sau chiar dacă apare o dezminţire, faptul a fost deja consumat. În primul rând, nu este deloc obligatoriu ca cel care a citit ştirea falsă să mai citească a doua zi şi dezminţirea, rămânînd în acest fel cu o idee negativă despre persoana respectivă, chiar dacă acea idee este falsă. În al doilea rând, noi trebuie să speculăm cât mai mult tendinţa vicioasă a omului contemporan de a se orienta mai mereu spre ştiri senzaţionale care au un pronunţat caracter negativ. Cunoaştem prea bine influenţa unor astfel de sugestii negative sau impactul lor teribil asupra naturii emoţionale a omului.* [5]

---

[4] Radu Cinamar, ***Viitor cu cap de mort. În culisele puterii***, Ed. Daksha, Bucureşti, 2004, pp. 123-124.

[5] Ibidem, pp. 124-125.

5

*

Noi oferim oamenilor tot mai multe tentaţii, deoarece am permis dezvoltarea explozivă a tehnologiei, iar ei cad în plasa stimulentelor şi plăcerilor de tot felul, aproape fără discriminare. Ştim că aceasta le macină voinţa şi ***un om fără voinţă proprie este precum un animal neştiutor care este dus la tăiere****. O atenţie deosebită acordăm aici* **tineretului***, deoarece dacă vrei ca un copac să nu aibă roade, trebuie să-l usuci încă de când este puiet. Tot ceea ce poate amplifica pornirile vicioase în copii şi adolescenţi este prezentat în mod foarte atractiv, tentant…* [6]

*

Influenţa şi controlul total asupra omenirii nu pot deveni cu adevărat active decât atunci când vom reuşi să supervizăm totul. *Forţele şi puterile însumate de la membrii tuturor organizaţiilor noastre conduc treptat spre această variantă de totalitarism, când libertatea şi autonomia unui individ vor fi sufocate şi monitorizate de noi încă de la naşterea fiinţei (chiar prin implantarea unor cipuri! – n.a). Pentru a fi siguri de acest rezultat şi pentru a experimenta valabilitatea lui, am inventat – cu titlu de experiment –* **comunismul***. Totuşi, am constatat faptul că lipsurile îndelungate, angoasele oamenilor, precum şi cultul personalităţii, care apărea, fără excepţie, la toţi şefii de state comuniste, crea anumite tensiuni şi favoriza chiar manifestarea unei viziuni lucide asupra situaţiei la unii membri ai populaţiei care, în timp, puteau crea surprize neplăcute. Sistemul comunist s-a dovedit corespunzător doar pentru o anumită perioadă de timp, de câteva zeci de ani. După aceea, însă el a devenit ineficient şi chiar periculos pentru interesele noastre. Când am înţeles aceasta, ne-am decis să încheiem experimentul şi am dat ,,undă verde'' schimbărilor de natură politică. Era necesară crearea iluziei unui ,,altceva'', dar noi ştiam deja, cu mult înainte, că nimic nu se poate modifica ,,peste noapte''. Ne-am aşteptat deci la multe convulsii sociale, de mentalitate, de gândire şi de scop. Noi suntem cei care am propagat în mod insidios ideile de bază ale noului statut social, prin diferite mijloace mass-media, prin intermediul politicienilor şi prin crearea constantă a unor noi şi noi breşe în sistemul financiar, mai ales în scopul tensionării relaţiilor dintre popor şi guvern.* ***Bunăstarea nu trebuie să se facă simţită la nivel general, dar ea este binevenită la o anumită pătură de oameni corupţi, care ne pot sluji astfel interesele, fără ca ei să aibă nici cea mai mică idee…*** [7]

*

Pentru noi, unirea oamenilor în idei şi concepte benefice, pozitive, este foarte periculoasă, deoarece numai atunci masele de oameni devin cu adevărat puternice în acţiunea lor. *Acesta este şi motivul pentru care urmărim adeseori să provocăm fragmentarea teritoriilor statale în cât mai multe etnii, fiecare cu interesele, cultura şi credinţele ei religioase ale diverselor ţări şi populaţii până la pragul de la care acestea nu mai au forţa necesară individualizării; atunci ele devin uşor de controlat şi de asimilat într-o formă unică de guvernământ, care bineînţeles că va fi dirijată de elita noastră masonică la nivel* mondial.

Unul dintre marile obstacole pe care le avem în faţă şi pe care trebuie să le depăşim este reprezentat de ***tradiţiile diferite ale popoarelor*** *şi de* ***dorinţa acestora de a se raporta la ele****. Noi urmărim să obţinem o ,,turmă colectivă de animale'' care acţionează în mod automat, căreia îi dai apă şi fân la momente bine stabilite şi care te slujesc astfel în mod necondiţionat. Pentru aceasta, după cum îţi spuneam,* ***trebuie slăbit filonul tradiţiilor strămoşeşti****, trebuie aplatizate şi chiar ignorate* ***adevăratele valori şi simboluri populare,*** *trebuie pervertit sufletul şi otrăvită simţirea generaţiilor tinere cu idei false, minciuni şi cu tentaţiile diferitelor vicii; în mare parte am reuşit. A fost destul de uşor în cazul Americii, deoarece ea nu are tradiţie îndelungată. […]*

[66] Ibidem, p.128.

[7] Ibidem, pp.129-130.

[8] Ibidem, pp.136-137.

7

Mai puţin vigilenţi şi uşor de manipulat, ***ei servesc practic ca ,, vârf de înaintare'' în planul nostru de cucerire a puterii absolute la nivel mondial.*** [8]

*

Dacă din conglomeratul general răsare o poziţie contrară intenţiilor noastre, atunci reprezentantul ei trebuie înlăturat cât mai repede. În general, adoptăm ***tehnica discreditării prin mijloacele mass-media****. Apoi continuăm prin* ***satiră şi ridiculizare****, stârnind* ***suspiciuni şi neîncredere în oameni faţă de comportamentul şi afirmaţiile persoanei respective****, astfel încât în mod treptat nimeni nu îi va mai acorda credit pentru cele spuse. Deoarece atacul nostru este concertat şi perseverent, fiind uneori însoţit şi de* ***metoda şantajului*** *în diferite direcţii, omul se va simţi curând părăsit de toţi şi chiar acuzat pentru ceea ce a avut curajul să spună sau să scrie. El va fi ameninţat, şantajat pe linie profesională, marginalizat în societate astfel încât până la urmă va ceda, renunţând la actul său de curaj iniţial, dorind să-şi recapete avantajele pe care le avea. În unele cazuri el devine chiar aliatul nostru.*

Aceasta este ***drama principală a societăţii create de noi (de ei – masonii – n.a.)****: cei mai mulţi oameni sunt slabi şi laşi. Foarte puţini sunt cei care rezistă atacurilor şi metodelor noastre. Totuşi, aceştia ne stânjenesc acţiunile şi, ceea ce este mai neplăcut pentru noi, se bucură chiar de simpatia şi de ajutorul altora. Aceasta înseamnă unitate şi forţă de opinie colectivă, adică exact ceea ce dorim să împiedicăm. Mai grav este faptul că unele dintre aceste persoane sau grupuri de persoane cunosc foarte bine anumite metode şi tehnici ezoterice pe care le aplică pentru a contracara acţiunile noastre.* [9]

*

Unele persoane, care se opun cu multă forţă planurilor noastre, cunosc adevărul în ceea ce ne priveşte. Pentru că metodele obişnuite de anihilare acţionează mai greu în astfel de cazuri am adăugat un artificiu: anumiţi venerabili pe care noi îi alegem mai ales din eşalonul doi prezintă unele aspecte despre organizaţia noastră, utilizând pentru aceasta mijloacele mass-media pe care noi le stăpânim. Ei dau interviuri şi scriu câteva cărţi sau articole în care sunt expuse unele aspecte adevărate, dar inofensive, despre structura şi activitatea noastră. S-a mers pe principiul de a strecura ***o parte de adevăr şi patru părţi de minciună (pentru credibilitate - n.a.)****. În amalgamul de date care este prezentat există deci şi ceva adevăr, pe care oricum noi nu-l puteam contesta, dar care apare astfel în faţa lumii ca fiind expus de înşişi membrii organizaţiei. Cum ar mai putea atunci cineva să ne bănuiască de ascunzişuri, când noi înşine ieşim în întâmpinare cu unele informaţii. Fireşte, acele adevăruri sunt îmbrăcate şi împănate ele însele cu minciuni, astfel încât nimeni să nu mai înţeleagă mare lucru şi, ca urmare, să abandoneze interesul pentru cercetarea subiectului.* [10]

*

Tânărul ofiţer din Departamentul Zero al SRI-ului:

- Primul pas este acela de a atrage ***atenţia opiniei publice asupra realităţii care o înconjoară****. Este, analogic vorbind, ca atunci când tragi clopotele duminica, într-un oraş adormit; oamenii încep să se trezească încetul cu încetul şi vor cere mai multe amănunte. Dar chiar mai important decât atât este faptul că ei vor deveni mult mai atenţi la tot ceea ce se petrece în jur şi chiar în lumea întreagă, deoarece atunci ei au deja* ***o bază solidă de informare. Vigilenţa lor este o primă lovitură, foarte grea, care este dată francmasoneriei, deoarece un om vigilent este mult mai dificil să fie înşelat, manipulat sau controlat. Mai apoi se va naşte***

8

[99] Ibidem, pp.140-141.
[10] Ibidem, pp.141-142.

10

un curent general de opinie care va prinde din ce în ce mai multă forţă şi astfel multe dintre planurile şi iniţiativele masonice vor fi blocate chiar din faşă.

Chiar dacă au mai fost publicate unele date fundamentale despre francmasonerie şi planurile ei la nivel mondial, inerţia şi dramatica stare de ,,somnolenţă'' a oamenilor – care este corelată şi cu somnul raţiunii – s-a amplificat atât de mult încât sunt foarte puţini cei care catadixesc chiar să creadă că tot ceea ce se spune despre masonerie este cu putinţă şi că reprezintă ***o realitate cruntă****. Li se pare totul atât de monstruos şi incredibil, încât într-un impuls subconştient de teamă şi de autoconservare, ei preferă să creadă că poate situaţia nu este chiar aşa de rea cum e descrisă, că poate informaţiile de acest gen reprezintă de fapt acţiunile de denigrare ale unor forţe destabilizatoare pentru cine ştie ce motive obscure, astfel încât preferă să se închidă din nou în cochilia lor şi să rămână mai departe în inerţia de care erau cuprinşi înainte. Această situaţie este chiar mai gravă decât aceea în care ei nu ştiau nimic despre planurile satanice ale francmasoneriei, deoarece* ***a şti şi totuşi a nu acţiona în conformitate cu ceea ce cunoşti (şi conştiinţa ta) este o gravă abatere de la codul moral elementar****. Într-o asemenea situaţie nu este prost cel care nu ştie, ci e prost cel care ştiind, acţionează ca şi cum n-ar şti.* ***De aceea, prima etapă şi cea mai importantă este trezirea conştiinţei oamenilor din această cumplită „somnolenţă''. Dacă ei nu devin*** **lucizi, *nu vor înţelege de ce condiţiile de viaţă sunt atât de grele şi nici de ce se petrec atât de multe lucruri aberante.*** *Aceasta are loc şi datorită faptului că, de multe ori, esenţa acţiunilor masonice este ascunsă în simboluri, care sunt foarte bine ocultate.* [11]

*

Dar - şi acest aspect este foarte important de remarcat -, în timp ce omul obişnuit are totdeauna la dispoziţie libertatea de a alege (liberul arbitru), în spatele francmasonilor se află orientări profund malefice, chiar satanice, care imprimă membrilor din această organizaţie o anumită stare de **teroare***, o atitudine aproape de subordonare ca în armată. Aceasta face ca cei care acţionează în aceste grupări sau loji masonice să fie aproape implacabili în deciziile lor.* ***Un ordin în francmasonerie nu se discută, deoarece în momentul iniţierii în organizaţie, cei care sunt primiţi depun un jurământ oribil şi realizează un ritual pervers, prin care se obligă efectiv la o totală supunere şi ascultare, în caz contrar acceptând să fie ucişi (ca şi în organizaţiile de tip Mafia, Ku Klux Klan… - n.a.)*** *[…] Ritualurile şi invocaţiile malefice sunt realizate doar de acei membri care au ajuns la un anumit grad sau poziţie ierarhică foarte înaltă în cadrul lojei din care fac parte. […] Într-adevăr, francmasoneria este una dintre cele mai puternice grupări la ora actuală; aş putea spune că ea este* unica grupare ocultă care are scopuri politice.[12]

*

În aceste grupări ei au atras şi încă mai atrag oameni naivi, cu un caracter slab, dar avizi de câştiguri facile, care sunt ***dispuşi chiar să-şi vândă sufletul numai pentru a parveni în aşa-zisa societate înaltă şi bogată****. Scopul principal al acestor miniorganizaţii (lojile masonice) este acela de a bloca orice tentativă de dezvoltare spirituală sau de normalitate socială şi economică a populaţiei, creînd totodată impresia că activitatea lor este asiduă tocmai în aceste domenii (de aceea unii lideri din PSD, au şi fost acuzaţi de apartenenţă la structurile francmasoneriei - n.a.).*

De aceea, atunci când am aflat viclenia planului pe care îl concepuseră **cei din elita grupului Bilderberg *(„clubul stăpânilor lumii'' – n.a.)****, am corelat toate aceste aspecte, deoarece situaţia mi s-a părut evidentă. În plus, aveam cunoştinţă şi despre unele elemente secrete care se refereau la viitorul acestui popor (român), pe care le aflasem de la* ***părintele Arsenie Boca****, cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Cel care este înzestrat cu un minim bun*

---

[11][11] Ibidem, pp.160-161.

[12] Ibidem, pp.162-163.

[12][13] Ibidem, p.168.

simţ, cu o judecată lucidă şi cu o anumită intuiţie, este practic imposibil să nu observe modul – de multe ori uimitor şi foarte complex – în care se adeveresc majoritatea profeţiilor. [13]

*

Tocmai de aceea îţi spuneam că ***este foarte important ca oamenii să afle cauzele care stau la baza acestei situaţii care există la nivel naţional şi chiar mondial. Atunci poţi să fii sigur că cei care au în mod necesar o anumită deschidere sufletească vor fi capabili, la rândul lor, să-i „ trezească'' şi pe ceilalţi****. Este ca un efect de avalanşă în care, după atingerea unui punct critic – care este de aproximativ 5% din populaţia ţării – dezvoltarea lui să fie aproape exponenţială, întocmai cum bulgărele de zăpadă care la început este mic, se rostogoleşte – acumulând tot mai multă zăpadă – şi devine repede foarte mare.*

Deşi masonii urmăresc, la modul general, promovarea nonvalorilor şi anihilarea sau chiar eliminarea fiinţelor umane deosebite, care au o mare iniţiativă şi putere de acţiune benefică, totuşi aş putea spune că la noi în ţară acest plan este pus cu precădere în aplicare **(ca ţară preponderent ortodoxă şi cu un mare potenţial creativ - n.a).** *De altfel, situaţia politică şi economică a ţării demonstrează că masonii (în fapt, cei mai înfocaţi adversari ai religiei creştine şi, mai ales ai religiei ortodoxe - n.a.) acţionează exact aşa cum ţi-am descris;* ***ei urmăresc să promoveze mai mereu oameni de paie, oameni corupţi şi chiar să instituie o atmosferă generală de corupţie, tocmai pentru a putea după aceea să-şi asigure această infiltrare care să le asigure succesul jocurilor murdare pe care ei le fac.*** *Gândeşte-te că, dacă în posturile cheie ar fi plasaţi oameni intransigenţi şi de bună credinţă, aceştia nu s-ar mai putea preta la intrigile, jocurile şi mizeriile de culise care, după cum bine ştii, infestează în prezent politica şi economia ţării. Ei nu ar mai urma, deci, directivele francmasonice şi în scurt timp s-ar produce un reviriment extraordinar în viaţa oamenilor în toate domeniile. Faptul că, dimpotrivă, lucrurile nu urmează acest curs – deşi de ani de zile (şi nu sunt puţini - n.a.) sunt ,,încercări'', schimbări, remanieri, sau se iau angajamente şi se fac tot felul de promisiuni – îţi poate arăta* ***adevărata faţă a influenţei masonice, care întreţine în mod deliberat o stare foarte tensionată în ţară, prin ascunderea adevărului, prin minciună şi ipocrizie****. [...] În plus,* ***au tot interesul să menţină acest popor la un grad de sărăcie şi prostie care a atins cote aproape incredibile.*** [14]

*

Chiar dacă m-aş referi la un singur exemplu, cel al exodului de inteligenţă din România, ar fi suficient pentru a atrage în mod serios atenţia asupra felului în care masoneria manipulează populaţia. Sunt mulţi alţii care au observat aceasta, care au scris manifestându-şi îngrijorarea pentru acest fenomen; dar totuşi ei nu cunosc adevărata sursă, cauza acestei ,,fugi'' a intelectualului român peste hotare. Neştiind nimic sau aproape nimic despre masonerie, ei pun acest fapt pe seama sărăciei din ţară şi a dorinţei de îmbogăţire a celor cu mari aptitudini intelectuale care se angajează în străinătate. Totuşi, când o astfel de stare trenează de foarte mulţi ani, este necesar să analizezi problema dintr-un alt unghi. În realitate, adeseori masonii momesc fiinţele cu înzestrări intelectuale excepţionale către o viaţă tentantă, lipsită de grija zilei de mâine, în institutele sau firmele de cercetare din Occident. În felul acesta, prin plecarea a sute şi mii de ,,creiere'' din România (vezi chiar ofertele pentru studenţi, pe timpul verii, la muncă în SUA, dar şi cheltuielile statului român cu bursele etc. etc. - n.a.), ***ei reuşesc să-şi pună în aplicare,*** **planul lor diabolic de anihilare a impactului de trezire**

13

1414 Ibidem, pp.170-173.

15 Ibidem, pp.173-174.

***spirituală** care trebuie să se producă în această ţară, la care cei foarte dotaţi intelectual, care au plecat în alte state, şi-ar fi adus un aport considerabil.*[15]

*

Eu am spus doar că trezirea spirituală a acestui popor poate să mai întârzie un timp, dar este indubitabil că ea se va produce până la urmă, chiar dacă această zbatere furibundă a francmasonilor urmăreşte să o anuleze.

De aceea îţi spun că dacă o idee profund benefică şi spirituală cuprinde masele de oameni, ea generează atunci o undă colosală de energie pozitivă care poate fi însăşi cheia transformării acestui popor. *Acest aspect este valabil pentru oricare altă populaţie de pe glob. Cea mai importantă dintre ideile benefice ar fi aceea ca oamenii să se trezească din „somnul adânc'' impus de francmasoni şi, devenind lucizi, (ideal ar fi ca să fie lucizi precum au fost Eminescu, Cioran şi alţii - n.a.), să acţioneze ferm de pe cu totul alte poziţii,* având atunci *o înţelegere superioară asupra situaţiei de ansamblu.*[16]

*

*- Interesul nostru (al lor/masonilor - n.a.) este acela de a crea diferenţe foarte mari între păturile sociale, adică oameni foarte bogaţi şi oameni foarte săraci, pe cât posibil fără elementul de intermediere şi susţinere, care este pătura mijlocie. Întreţinem astfel o stare socială generală prin care omul să-şi închipuie că trebuie să facă faţă unui asalt continuu, că trebuie să se lupte mereu fie pentru a-şi asigura traiul de zi cu zi, fie pentru a-şi spori şi mai mult averea. **Această stare de spirit încordată şi foarte agitată alimentează sentimentul de frică şi atâta timp cât există frica, nu îşi poate face loc liniştea, împăcarea, relaxarea şi nici spiritualitatea (chiar şi când este vorba de frica zilei de mâine - n.a.)**. De aceea suntem interesaţi, să obstrucţionăm tot ceea ce ar putea conduce spre bine, armonie şi credinţă religioasă veritabilă, deoarece altfel controlul şi puterea noastră nu mai sunt eficiente.*[17]

*

Aşa cum remarca, pe bună dreptate, autorul acestei cărţi, miza uriaşă la nivel mondial este **puterea şi controlul asupra tuturor**, adică „luarea în stăpânire a conducerii politice şi economice a întregii planete prin instituirea unui guvern mondial, aflat sub controlul direct şi total al Francmasoneriei – la momentul cel mai potrivit şi în conjunctura cea mai favorabilă.'' S-ar putea reedita astfel tristele evenimente din octombrie 1917 şi holocaustul roşu care a urmat, cu cele peste 200 de milioane de victime din întreaga lume. Atunci, Rusia cea săracă a constituit terenul cel mai prielnic şi în plus era şi o ţară ortodoxă…

Scenariul anticipat de acest curajos autor, deşi într-o carte de beletristică, pare de asemenea plauzibil, constând în **declanşarea de către înalta oligarhie financiară a unei crize mondiale teribile, cu un haos pe măsură şi în care îşi fac apariţia masonii în chip de „salvatori ai omenirii'', tot ei având mijloacele necesare (materiale şi logistice) pentru a-i pune capăt**.

În vederea atingerii unor obiective atât de ambiţioase la nivel mondial, sunt convins că există un întreg arsenal de mijloace, chiar dintre cele mai moderne, printre care ştiinţele experimentale. Prin propriile lor servicii secrete şi reţele informatice, deţin într-adevăr un control tot mai evident asupra mass-mediei de pretutindeni şi a statelor lumii, exploatându-le resursele materiale sau umane, dictându-le propria politică în toate domeniile. Este foarte posibilă chiar subordonarea oricărei reţele mai importante de crimă organizată, care alimentează din plin unele imperii financiare. **Politica, afacerile şi crima organizată (Mafia) reprezintă, atunci când îşi**

15

16[16] Ibidem, pp.174-175.

[17] Ibidem, p.132.

17

dau mâna pentru interese ilegale şi imorale, o caracatiţă pe care cu greu o pot învinge statele lumii.

Este dificil să identificăm fiecare dintre noi, absolut toate strategiile de manipulare utilizate pe scară largă de masonerie, dar merită să le avem oricând în vedere. Aş enumera măcar unele dintre ele:

- **cultul banului şi a confortului material desăvârşit**, indiferent de suprasolicitarea prin muncă (prin care omul este obligat să-şi reducă foarte mult timpul de odihnă, să înghită divertismentul cretin din mass-media – singura sursă de relaxare mai la îndemână – şi să neglijeze tot ce ţine de viaţa spirituală şi culturală);
- **cultul superspecializării omului** (pe principiul ,,fiecare cu meseria lui'') şi al lipsei preocupării de a avea o imagine de ansamblu asupra lumii înconjurătoare;
- **cultul consumerismului şi al achiziţionării de diverse bunuri**;
- **mirajul îmbogăţirii peste noapte şi al goanei după avere**;
- **stimularea şi alimentarea focarelor de conflict de pe tot globul**;
- **globalizarea traficului de carne vie, a drogurilor şi a armelor**;
- **înrolarea celor mai bogaţi oameni în rândul masoneriei şi ruinarea celor care refuză;**
- **răspândirea hranei chimizate** în detrimentul sănătăţii celor mulţi;
- **contribuţia efectivă la alcătuirea şi apărarea/impunerea Constituţiei în statele lumii şi a altor legi importante, spre beneficiul intereselor masonice**;
- **crearea unor mari organisme financiare internaţionale ca paravan pentru mari afaceri şi mai ales pentru îndatorarea îndelungată a ţărilor sărace, care permite dominaţia politică şi economică asupra lor**;
- **sprijinirea proliferării în masă a imoralităţii şi vulgarităţii, mai ales prin intermediul mass-mediei** (a ,,culturii de cartier'');
- **crearea şi difuzarea a numeroase filme, în care sunt exacerbate instinctele primare/sălbatice ale omului** (violenţa extremă, amorul pasional, suicidul, crima, răzbunarea…), adresate cu predilecţie copiilor şi tinerilor;
- **politica prin jocuri de culise, prin populism şi demagogie, prin propaganda „formelor fără fond''**(a unor teorii masonice legate de democraţie, libertate, fraternitate, umanism, toleranţă, pace…);
- **oferirea iluziei de fericire prin bunăstare şi de participare reală la viaţa politică pentru masele largi de cetăţeni** (în fond, alegerile sunt adesea manipulate, trucate, mai mult sau mai puţin, dirijate prin variate metode, precum dezinformarea, marketingul electoral etc.);
- **folosirea celui mai influent şi mai puternic stat pe post de „vârf de lance'', în planul de cucerire a puterii absolute şi oficiale** (amintind doar faptul numirii preşedinţilor americani (cu foarte rare excepţii) din rândul membrilor marcanţi ai lojelor masonice);
- **încurajarea şi sprijinirea corupţiei de orice fel** (în special a celei economico-financiare, care întăresc economia subterană şi slăbesc veniturile statului, îmbogăţind foarte mult pe marii evazionişti şi sărăcind continuu populaţia onestă);
- **dictarea politicilor fiscale de către marile organisme financiare creditoare (gen FMI, Banca Mondială ş.a.).**

DACĂ VĂ MAI ÎNDOIŢI DE EXISTENŢA FRANCMASONERIEI ÎN ROMÂNIA…

Aşa cum se impune să precizez de la început, nu încerc să vă conving eu însumi de ceva, în speţă de existenţa masonilor şi de imoralitatea profundă a apartenenţei la ritualurile lor. Fiecare poate să descopere adevărul într-un fel sau altul, ca în cazul demonstraţiilor matematice. Antologia de faţă nu îşi propune neapărat actul de convingere ci **informarea**, ca pornind de la aceasta, să putem judeca singuri, după cum este şi firesc. Opinia mea, bunăoară, nu pot spune că este relevantă pentru toţi şi nici nu caut să o impun cuiva.

La concluziile privitoare la acest „fenomen'' şi a implicaţiilor sale profunde în viaţa noastră, a tuturor, nu am ajuns uşor, dar **studiul comunismului m-a condus în această direcţie**. Pe de o parte, lecturile cărţilor care tratau un asemenea subiect, pe de altă parte logica şi intuiţia (dăruite de bunul Dumnezeu), întărite de credinţa altor persoane pe care le stimez, m-au ajutat să înţeleg anumite lucruri, inclusiv esenţa diabolică a francmasoneriei şi să doresc să particip la informarea corectă a publicului larg.

Poate că aţi observat şi dumneavoastră câteodată apariţia discretă a unor ştiri televizate şi articole în presă despre activitatea masonilor (cum ar fi investitura unor cavaleri ca pe vremuri, cu sabia, evenimentul inaugurării primului templu masonic în România, prezentat de masonul Florian Pittiş de la TVR 1, cântăreţ de muzică folk! etc).

Un articol anonim a apărut chiar în „România liberă'', într-un colţ mai puţin vizibil şi îl voi reda în întregime:

*„Marele Orient al României (MOR) şi-a reluat oficial activitatea ”reaprinzându-şi luminile'' vineri la Bucureşti după 57 de ani de „adormire'', a transmis sâmbătă AFP. Potrivit organizatorilor, prima lojă a MOR a fost reactivată în România în 1991 ”graţie ajutorului preţios al fraţilor Marelui Orient al Franţei''. La eveniment au participat 250 de persoane venite din toate regiunile ţării, precum şi delegaţii de conducători ai Marilor Oriente din Franţa, Belgia, Elveţia, Ungaria, Serbia, Polonia, Bulgaria, Liban. MOR are deja nouă ”ateliere şi triunghiuri'', mai ales la Timişoara, Cluj, Târgu Mureş, Abrud, precum şi două ”ateliere'' la Bucureşti. Spre deosebire de alte obedienţe masonice, cum ar fi Marea Lojă a României, cu care vrea să întreţină relaţii cordiale, MOR înţelege să propage **o masonerie fără dogme şi liberală, adică respectând total laicitatea, libertatea de religie şi de conştiinţă**. Primul Mare Maestru al MOR, Mircea Deac, lider al unei agenţii de publicitate din capitală, a fost ales pentru a conduce această obedienţă masonică în următorii trei ani împreună cu un consiliu format din români şi francezi expatriaţi.''* [18]

Mesajul de mai sus pare mai degrabă unul adresat masonilor, decât publicului larg. Masoneria nu ţine să iasă în evidenţă sau să fie cunoscută mai ales, ceea ce pentru o organizaţie ocultă în mare parte cum este ea, este şi vital să fie aşa. Însă demagogia din declaraţia făcută mi se pare evidentă, întrucât intră în contradicţie cu obedienţa ulterioară cerută sau impusă fiecărui membru. Iar detaliile „tehnice'' nu par a fi inventate.

Merită reamintită ideea, că la adevăr ajunge până la urmă singur fiecare. Din păcate, astăzi **mass-media şi clasa politică în general, insistă în actul de convingere şi nu în cel de**

[18] Art. din România liberă, din 4 iulie 2005, pag.24.

informare. Discursurile pun accentul pe retorică şi persuasiune, pe prestigiul social, iar nu pe fondul problemelor şi pe moralitate. Mai cu seamă lipseşte informaţia corectă şi dezvăluirea unor aspecte foarte grave. Cazul nostru nu este singular, se întâmplă şi pe plan internaţional, doar că la noi acest fenomen a căpătat amploare, ca de altfel şi corupţia.

Chiar dacă nu-l admir pe fostul nostru preşedinte, dl. Emil Constantinescu, pentru irosirea într-o mare măsură a şansei de a schimba lucrurile în România, unele aprecieri ale domniei sale sunt totuşi concludente: „**oamenii au o mare foame de a li se explica şi nu le explică nimeni, iar a nu explica e o formă de dispreţ, pentru că dacă îi explici unui om, el înţelege**''; „oamenii sunt bombardaţi cu minciuni ca şi în timpul lui Ceauşescu''; „**e foarte greu de luptat contra zvonurilor şi contra dezinformării**'' şi „aparatul de dezinformare a continuat să lucreze''. Mi se pare evident faptul că era necesară, ba chiar prioritară reformarea pe deplin a SRI-ului, pentru a face faţă acestui flagel al dezinformării populaţiei, ceea ce nu s-a reuşit pe deplin nici până în prezent (a înlocuirii, mai ales a vechilor cadre operative şi a strategiei sale), dar sper că se va face până la urmă.

Îmi permit să afirm că noi – românii – avem din fericire ca trăsături dominante **echilibrul** (sau măsura, derivând din morala noastră creştin-ortodoxă) şi **luciditatea** (sau oroarea de neclaritate, dublată de dorinţa de a şti adevărul până la capăt). Că nu toţi suntem aşa, asta e o altă problemă de discutat. Iată de ce, m-am încumetat şi eu în această dificilă întreprindere, poate prea pretenţioasă şi de anvergură pentru un singur om. Iniţial am dorit să scriu o carte despre calităţile şi defectele românilor, pentru a conştientiza potenţialul nostru creativ şi măsurile de îndreptare a lipsurilor noastre, într-un efort general de redresare a României. Dar, pe lângă dezvăluirile adunate (despre masoneria mondială, despre fenomenul legionar din România îndreptat împotriva acesteia, despre globalizare şi atacul ei concertat asupra creştinismului, mai ales ortodox) şi parţial comentate sau analizate, există şi câteva texte care tratează acest subiect, în intenţia de a contribui la spulberarea confuziilor, inerţiilor şi mentalităţilor nocive comuniste, apărute şi pe un fond preexistent.

După cum remarca Mircea Eliade, românii au o spiritualitate proprie remarcabilă, iar dacă am parcurs sau vom parcurge marile opere ale culturii şi spiritualităţii noastre, vom considera îndreptăţite următoarele aprecieri ale păr. arhim. Ioanichie Bălan:

„România are o harismă aparte, poate unică. Ştiţi dumneavoastră că nu este o altă ţară creştină cu atâtea mânăstiri ca România?! Ştiţi că nu este vreo altă ţară cu o atât de strânsă legătură între sate şi mânăstiri?! *[...]* ***Deci să pornim de aici, de la ce avem bun deocamdată; să valorificăm ce avem noi mai bun, însuşirile noastre spirituale.*** *Lumea de la noi este foarte înclinată spre religie. Poporul nostru este foarte aşezat; nu l-a stricat (de tot - n.a.) comunismul, nu l-a stricat ateismul.* ***Suntem câteva ţări ortodoxe care păstrăm cu sfinţenie, cu mari sacrificii credinţa apostolică aşa cum ne spune şi numele: Ortodoxia = credinţa dreaptă*** *[...] Nu întâmplător România este pusă aici unde e pusă. Carpaţii formează o catedrală unică în lume, iar România este ţara Carpaţilor. Nu întâmplător este pusă între nişte popoare antagonice, care se resping pe undeva unele pe altele.* ***România are un extraordinar rol de polarizare, de limpezire a lucrurilor, de pacificare. [...] Aşadar, luaţi ce-i bun de la toţi şi nu uitaţi că Dumnezeu a pus ţara aceasta, ca un arbitru, ca un spaţiu de echilibrare (de unde şi echilibrul sufletesc al românilor - n.a.) a tuturor lucrurilor rele din Europa, fie native fie împrumutate. România este o ţară de echilibru. Ea a contat şi contează foarte mult în Balcani şi chiar în centrul Europei, şi nu întâmplător.''*** [19]

De aceea sunt convins pe deplin că **specificul nostru naţional este echilibrul** şi întreaga noastră istorie confirmă pe deplin acest adevăr, pentru că orice formă de extremism (cum a fost

[19][19] Păr. Ioanichie Bălan, în ***Duhovnici români în dialog cu tinerii****,* Ed. Bizantină, Bucureşti, 1999, pp.208-212.

cel de stânga, comunist şi adus odată cu tancurile sovietice) nu a avut aderenţă în rândul românilor. În 1944, deşi mişcarea comunistă s-a născut la noi, la câţiva ani după revoluţia din 1917, existau doar circa 800 de membri în toată ţara!…

Dacă Emil Cioran sublinia ideea că echilibrul nostru provenea dintr-o resemnare condamnabilă, eu cred mai degrabă că această trăsătură care ne face cinste, este de fapt nativă şi are o anumită legătură cu istoria noastră, cu poziţia noastră geografică şi chiar cu relieful variat şi superb (cum remarca şi criticul Theodor Codreanu). Însă influenţa cea mai mare a avut-o religia noastră ortodoxă, centrată pe iubirea aproapelui şi pe cumpătarea vieţii noastre (simţ al măsurii şi semn al înţelepciunii). În acest sens, marele teolog român - Dumitru Stăniloae - preciza:

„Noi nu suntem nici unilateral raţionalişti ca latinii din Occident sau ca grecii, care au influenţat latinitatea occidentală, nici unilateral mistici ca slavii sau ca popoarele asiatice şi africane de un panteism şi mai total prin religiile lor impersonaliste, ci ***unim luciditatea raţională a latinităţii personaliste cu sentimentul de taină, prezentă în toate*** *şi care nu ne anulează ca persoane originare în sentimentul unităţii de comuniune pe care îl trăim. […]* ***<u>Românul consideră că echilibrul constituie normalitatea existenţei.</u>*** *Lipsa de echilibru, purtând existenţa din extremă în extremă, e păgubitoare acesteia, <u>manifestările neechilibrate sunt bolnăvicioase şi producătoare de dezordine sau de boală sufletească. […] Când o pornire unilaterală ia stăpânire asupra lui, aceasta se numeşte patimă. Iar omul respectiv a devenit pătimaş, adică a slăbit în calitatea lui de subiect suveran peste actele sale</u> .''* [20]

Luînd în considerare toate acestea, putem constata că filosofia noastră de viaţă, spiritualitatea şi cultura română, constituie o sinteză monumentală a altor culturi şi pot reprezenta o adevărată punte de legătură între Occident şi Orient. Însăşi filosofia lui Eminescu (cel care reprezintă în opinia d-lui Theodor Codreanu arheul românesc şi geniul creator al poporului român) este un exemplu în acest sens. Prin urmare, cred că **misiunea istorică a României este tocmai aceea de a concilia Vestul cu Estul în plan spiritual**, datorită zestrei primite de la înaintaşii noştri, care au ţinut să ne lase o moştenire de valoare şi durabilă.

Aş mai adăuga în treacăt şi alte calităţi ale românului: inteligenţa nativă, capacitatea lui de adaptare la diverse situaţii, omenia sa proverbială, spiritul său deschis şi comunicativ, toleranţa faţă de alte etnii, umorul său de „calitate''.

Dar tot din iubire pentru ţara natală şi oamenii săi, va trebui să menţionez şi defectele noastre mai importante: **invidia faţă de alţii** şi **pasivitatea faţă de tot ce se întâmplă în jur**. Din primul cred că derivă chiar discordia românilor sau «blestemul tracic». Să ne amintim că însăşi Mioriţa, cea mai de seamă baladă românească, cu cele circa 300 de variante de circulaţie, are un subiect tragic: uciderea păstorului moldovean din invidie. Cât priveşte resemnarea lui în faţa destinului, de care s-a tot pomenit, eu cred mai degrabă că se face o confuzie. Cuvintele sale: „de va fi să mor'' ar trebui interpretate în sensul, că el se supune oricum voinţei lui Dumnezeu şi nu îi este teamă de moarte. El nu este resemnat şi nu renunţă la luptă, ca orice creştin adevărat. Pasivitatea românului de astăzi se datorează în fapt celor 50 de ani de comunism, care şi-au pus o puternică amprentă asupra voinţei sale. Apoi, i s-a inoculat şi i se inoculează şi astăzi, de către mass-media actuală, această indiferenţă şi convingerea că el nu poate face nimic, pentru a schimba ceva.

Defectele de mai sus le întâlnim la mulţi români, chiar şi peste hotare (mai ales când renunţă la atributul său de român, la limba sa, de care îi este ruşine...). Ele pot fi depăşite sau atenuate printr-o credinţă puternică în valorile creştine şi prin iubirea lui Dumnezeu. Avem nevoie de unitate şi nu pot să nu-mi aduc aminte de ceea ce mărturisea un preot, şi anume că „**valorile materiale ne dezbină, în timp ce valorile spirituale ne unesc**''. De altfel, creştinismul adevărat înfierează asemenea defecte precum invidia şi inerţia sau lipsa faptelor

[2020] Păr. Dumitru Stăniloae, ***<u>Reflecţii despre spiritualitatea poporului român</u>***, Ed. Elion, Bucureşti, 2001.

creştineşti şi recomandă mereu lupta împotriva patimilor proprii sau colective, spre slava lui Dumnezeu.

Mai trebuie să descoperim şi alte defecte, pe care avem datoria să le excludem din viaţa noastră: simţul atrofiat al libertăţii şi conştiinţei (inoculat de comunism); respingerea ideii de sacrificiu în beneficiul comunităţii; **autodenigrarea devenită sport naţional**; inconsecvenţa în tot ceea ce facem ori gândim; neseriozitatea în lucruri importante; predispoziţia de imitare şi cosmopolitism; iar lista poate continua.

Avem de asemenea obligaţia de a nu ne pierde nădejdea sau optimismul. Credinţa în Dumnezeu şi contactul cu istoria înaintaşilor au darul să menţină această încredere. E necesar prin urmare, să ne împrospătăm amintirea, din când în când, cu marile pilde ale unor cunoscuţi patrioţi români. Să ne aducem aminte de agonia lui Eminescu, care fiind viu şi sănătos a fost ţinut departe de presă şi chiar întreţinut de duşmanii săi cinici (francmasoni), între anii 1883-1889. Dacă ei l-ar fi ucis repede, cum s-a intenţionat la început, prin otrăvirea lui, Eminescu ar fi ajuns un erou naţional. Dar, prin denigrarea şi anihilarea lui, treptată şi sadică, s-a evitat acest lucru, întreţinându-se mitul nebuniei lui vreme de multe decenii.

Ba chiar am putea să ne aducem aminte de un alt strigăt de protest, cel al lui Cicero, vestitul orator şi filosof roman, care îngrozit de complicităţile care au făcut posibilă o conjuraţie politică ca aceea pusă la cale de Catilina, împotriva senatului roman, sau care altădată referindu-se la lăcomia pretorului Siciliei (Verres), care a jefuit monumentele de podoabele lor preţioase, a răbufnit în exclamaţia: „*O, TEMPORA! O, MORES!*'' (*O, timpuri! O, moravuri!*).

Cineva, al cărui nume îl veţi afla în paginile acestei antologii, declara cândva răspicat astfel: „…***cel care luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu şi neamul său, nu va fi învins niciodată***''. Istoria i-a dat dreptate. Lupta în slujba unei cauze nobile şi drepte, cum este cea a interesului naţional, este binevenită oricând şi este cerută mai ales astăzi de noua teribilă încercare şi provocare a globalizării.

Aş vrea să pot transmite şi un mesaj de încredere în viitor tinerilor, celor care perspectivele actuale nu le surâd deloc, exprimat în câteva versuri simple şi înălţătoare în acelaşi timp, dintr-un şlagăr românesc:

„Să-nvăţăm să fim mai buni, mai curaţi;
Să-nvăţăm să fim mai tari, mai bărbaţi;
Să-nvăţăm să luăm din viaţă ce-i bun şi-adevărat;
Să-nvăţăm alături să fim;
Să-nvăţăm mai mult să iubim;
Şi o speranţă lumii noi să-i dăruim…''

Iar celor mai vârstnici, aş vrea să le reîmprospătez memoria cu doar câteva, dar poate cele mai impresionante versuri, scrise la noi şi transpuse magistral în limbajul cântecului de trubadurul durerilor şi aspiraţiilor noastre, dl. Tudor Gheorghe:

„ACOLO ESTE ŢARA MEA
ŞI NEAMUL MEU CEL ROMÂNESC.
ACOLO EU SĂ MOR AŞ VREA ,
ACOLO VREAU EU SĂ TRĂIESC …''

VOM PUTEA UITA VREODATĂ CRIMELE ŞI FĂRĂDELEGILE INFERNULUI COMUNIST ?

MOTTO: ***Este deprimantă concluzia privind gradul ridicat în care istoria contemporană, inclusiv istoriografia, este manipulată, controlată şi dirijată fără ştiinţa societăţii, a opiniei publice, civile. Fără ştiinţa noastră… Căci în materie de minciuni, uzurpare, impostură, diversiune şi fals a depăşit toate modelele şi precedentele oferite de istorie !***

ION COJA

Comunismul, prin tot cortegiul său de atentate la adresa umanităţii, reprezintă fără putinţă de tăgadă **cea mai neagră pată din istoria omenirii**, după cum au remarcat mai mulţi cercetători ai acestuia. Se poate spune că nu vom putea şti cu exactitate niciodată numărul victimelor şi toate ororile care s-au comis în numele lui. Şi totuşi, se încearcă în condiţii dificile şi ostile, aflarea adevărului până la capăt şi ar trebui să le fim recunoscători.

Câteva mărturii vin să completeze şirul celor din volumul precedent şi să contureze adevăratele dimensiuni ale iadului comunist iar acestea nu trebuie să dispară din memoria noastră şi nici din memoria naţională:

*

La închisoarea din Suceava a fost închis şi Toader Palaghe, pentru motivul că un frate de-al lui, implicat în ,,Gărzile Decebal'', nu fusese încă prins în octombrie 1949. Pentru a afla unde se ascundea fratele său, plutonierul major Marici l-a bătut la tălpi într-un mod barbar, dar care devenise obişnuit în aresturile şi puşcăriile româneşti. Avea tălpile ,,tumefiate, fierbinţi, cianozate''. Deşi era în vârstă de 44 de ani, plângea de durere şi povestea: ,,M-a bătut întâi cu pumnii peste cap şi faţă până am căzut jos. După zece minute a chemat doi miliţieni cât nişte tauri, m-au legat la amândouă picioarele cu o frânghie, m-au ridicat pe o masă specială, mi-au îndoit picioarele sub genunchi, mi-au pus un par, încât tălpile au rămas cu faţa în sus şi au început să lovească. […] Primele 10 lovituri le-am simţit în plin, apoi durerile au cedat şi nu am mai numărat câte am primit, picioarele erau complet amorţite, făcându-mi impresia că nu mai am picioare. În total, am numărat circa 50 de lovituri date cu toată puterea de aceşti doi miliţieni.'' [21]

*

În Gherla am fost întâmpinaţi cu paturi de puşcă şi lovituri de cizmă. Mulţi dintre cei din ,,lotul'' nostru am făcut deplasarea în lanţuri. […] Bătăile erau zilnice, cu motiv sau fără motiv, cu percheziţii noaptea. Se ştie că o celulă nu se mai deschide de la 22.00 la 05.00, decât în situaţii deosebite, grave. La noi, nu era cazul. S-au luat bătăi pentru acele de cusut găsite asupra noastră, sau sculpturi în pâine sau os, pentru texte scrise pe fundul gamelelor sau pe talpa bocancului cu săpun. […] Vai celui care era prins cu aşa ceva, întrucât în închisorile comuniste trebuia să uiţi să scrii sau să citeşti, să ai cea mai mică activitate intelectuală, manuală sau de ,,bricoleur''. […] Ca toţi ceilalţi de pe celular şi mai ales noi, n-am beneficiat de nici un pachet, de îmbrăcăminte sau alimente. Ai mei n-au ştiut timp de aproape cinci ani dacă mai trăiesc sau nu. Era un secret de stat. O altă pedeapsă curentă era punerea noastră în lanţuri, de sărbătorile statului. Ni se nituiau lanţuri la picioare de o aşa mare greutate, de ziceai că sunt lanţuri de ancoră. Nu aveai voie să te atingi de pat de la deşteptare (05.00 dimineaţa) până la stingere (22.00). Singurul lucru permis era să te plimbi în cerc. […] Familia mea a fost

---

[21][21] Dorin Dobrincu, Rezistenţa armată anticomunistă din Bucovina, articol apărut **Memoria**, Nr.2-3/2005, p.38; mărturie consemnată de Constantin Severin.

şi ea cu aceste ocazii timorată şi nu voi uita niciodată cum mă priveau ca pe un ciumat vecinii, cunoscuţi, membri ai familiei. Aşa s-a scurs viaţa mea şi a multora; unii au dus-o şi mai rău decât atât. Pentru suferinţele îndurate şi neîmplinirile în viaţă, eu îi iert pe toţi cei ce mi le-au provocat. Nu ştiu, însă, dacă şi Dumnezeu o va face. Oricum, n-aş vrea să fiu în pielea lor la Judecata de Apoi. Prea au lăsat mulţimi de suflete zdrobite, de vieţi siluite, ca să nu mai pomenesc de morţii pe care îi au pe conştiinţă. Pentru aceştia, mai ales, am scris cele de mai sus, să nu se ştie uitaţi.[22]

*

În cei cinci ani şi zece luni petrecuţi în închisorile comuniste, am trecut prin multe experienţe care mi-au marcat existenţa. Am aflat ce înseamnă foamea, frigul, bătaia, înjurătura, izolatorul (neagra sau alba) şi tot cortegiul de suferinţe ce şi-au lăsat urme asupra sănătăţii mele. Acum ştiu ce înseamnă muncă silnică: teroare, bătăi, foame, frig, sete, norme de producţie imposibil de realizat, în fapt încercarea de a ne distruge fizic. Am lucrat în Gherla la mobilă, la Stoieneşti (îndiguiri) şi Aiud (metalurgie), ***în condiţii infernale****, dar am rezistat pentru că eram tânăr, însă mulţi oameni mai în vârstă au fost asasinaţi de normele de muncă şi de paznicii care le aplicau. Am înţeles doctrina comunistă după ce am cunoscut-o pe propria-mi piele, cu toate ,,calităţile'' ei şi scopurile urmărite,* ***o doctrină pe cât de inumană, pe atât de diabolică****, uzând de schingiuiri, împuşcări, morţi prin îngheţare, creînd TBC - işti, nebuni şi sinucigaşi, un popor terorizat de o bandă de criminali şi nebuni, trădători de neam, lichele, monştri cu chip de om, exponenţi ai ciumei roşii! […] Un lucru nu am putut să învăţ, ca urmare a celor cinci ani şi zece luni de iad: nu am reuşit să pot urî pe nici unul dintre cei ce ne-au chinuit, dar nu mă pot ruga pentru mântuirea lor. […] ,,Memorialul durerii'' nu a relevat decât, poate, a suta parte din suferinţele ce s-au ridicat din iadul creat de bestiile comuniste pentru a-şi crea raiul lor. Nu trebuie să se uite că suferinţa unui neam nu poate fi măsurată, distrugerile ce i s-au adus nu pot fi evaluate, dar starea naţiunii de astăzi este oglinda calvarului prin care neamul românesc a trecut în ultimii 50 de ani.*[23]

*

Dacă perioada de detenţie a fost cumplită, nici perioada care a urmat nu a fost mai uşoară. În permanenţă am fost urmărit, suspectat, umilit, fără dreptul de a ocupa vreo funcţie, fără dreptul de a pleca în străinătate, evitat de prieteni şi colegi pentru a nu avea necazuri; toate acestea timp de 26 de ani (1963-1989). Toate acestea au făcut ca după 40 de ani să am încă nopţi pline de coşmaruri, când mă trezesc ud de transpiraţie, visând că nu se mai termină detenţia, că nu voi reuşi să termin facultatea, că voi fi dat afară din serviciu…Dacă datorită milei lui Dumnezeu am scăpat cu viaţă, şi dacă suferinţele fizice au fost date uitării, suferinţele sufleteşti probabil că vor dăinui până când bunul Dumnezeu mă va chema şi îmi va dărui pacea şi liniştea pe care nu le-am avut.[24]

*

Am trecut prin penitenciarele Codlea, Gherla şi lagărul de exterminare de la Salcia, din Balta Brăilei. Peste tot am suportat bătaia, înfometarea şi am fost pus la munci istovitoare, 12-16 ore zilnic, inclusiv sărbătorile. Uneori nu făceam baie şi nu eram scoşi la aer cu lunile. În repetate rânduri, am fost încarcerat (izolat) şi bătut pentru nerealizarea normei de muncă. M-

[22] Nicolae Vlad, în lucr. cit., pp.59-60, Istoria unei organizaţii anticomuniste…; mărturia lui Sabin Horia Homănă.
[23] Ibidem, pp.62-63 ; mărturia lui Paul – René Caftangioglu.
[24] Ibidem, pp.63-64 ; mărturia lui Valeriu Fucidjiu.

23

24

am îmbolnăvit de tuberculoză pulmonară, ajungând la o greutate corporală în jur de 50 de kg. Timp de patru ani, nu am avut nici o legătură cu familia, nici drept la scrisoare sau pachet şi nici vorbitor. [...] Consecinţele detenţiei? Sănătatea distrusă pentru tot restul vieţii, imposibilitatea promovării în serviciu şi neacordarea examenului de admitere pentru doctorat.[25]

*

Viaţa deţinuţilor în lagărele de la Canal se aseamănă cu cea din Infernul *lui Dante. Frig şi promiscuitate în barăci, înfometare şi teroare continuă, muncă istovitoare, indiferent de vreme. De foame deţinuţii mâncau iarbă şi coajă de copac. Erau bătuţi de lucrătorii din M.A.I. cu bare de fier, lopeţi, hârleţe şi bice, până mureau, şi alţii ,,mai norocoşi'' rămâneau infirmi. În gerul iernii, erau încarceraţi, îmbrăcaţi sumar, sau ţinuţi în apă aproape îngheţată, şi vara, legaţi de mâini, în pielea goală, să-i înţepe ţânţarii.*

Referitor la condiţiile de viaţă şi de muncă ale deţinuţilor politici, redăm opinia lui Gheorghe Cristescu – Plăpumaru, fost prim – secretar al P.C.R. din România în perioada 1921-1924, deţinut şi înainte de august 1944 şi în puşcăriile comuniste (după 1944 - n.a.): ,, Tratamentul aplicat de Siguranţa burgheză în închisorile din acea vreme era «lux», în comparaţie cu cel aplicat de tovarăşii mei comunişti''. Această mărturisire a fost făcută istoricului Şerban Papacostea, deţinut în lagărul Capul Midia, care nu putea să sape 4 m.c. de pământ pe zi şi să-l care cu roaba până la o movilă din apropiere şi era ajutat de locotenentul Filip, miliţian de omenie. ***Comandanţii, ofiţerii politici şi gardienii se întreceau în comiterea de atrocităţi, inventând cele mai odioase pedepse şi torturi*** *(care, poate n-ar putea fi relatate într-o singură carte, dar au fost unele pomenite în documentarele Luciei Hossu - Longin; - n.a.), pentru obţinerea unei prime sau a uni grad în plus. Liderul lor era locotenentul Liviu Borcea, comandantul lagărului Capului Midia, care călca în picioare deţinuţii sau îi fugărea călare pe cal şi, pentru a se convinge că ,,mortul e mort'', îl împungea cu o sulă să vadă dacă mai mişcă. Morţii erau stivuiţi într-o magazie zile întregi, până venea medicul să le iscălească certificatele de deces, apoi erau aruncaţi în gropi comune, fără cruci. În iunie 1955, pentru crimele comise, Liviu Borcea a fost condamnat la 25 de ani de muncă silnică, dar a fost eliberat după 18 luni şi numit comandant adjunct al puşcăriei din Cluj. În 1999, fostul călău Borcea era la Cluj, cu pensie grasă de colonel. [...]*

Numărul morţilor în cele 14 lagăre de muncă forţată de la Canal nu se cunoaşte decât cu mare aproximaţie. [...] O investigaţie a Securităţii din 1967, în privinţa morţilor în lagărele de muncă, dezvăluia că, citez: ,,nu s-au întocmit nici un fel de acte pentru 1304 deţinuţi politici şi decesele nu au fost trecute în registrele de stare civilă ale Consiliilor Locale''. Potrivit datelor Securităţii, numai în ianuarie 1953 la Canal au murit 133 deţinuţi. [26]

*

La Cernavodă erau două lagăre, unul pentru bărbaţi şi unul pentru femei, cu aceleaşi condiţii de viaţă şi de muncă. Şi deţinutele trebuiau să spargă cu barosul bolovani mari de piatră şi să-i încarce în vagoane cu mâinile goale sau să sape zilnic 3 m.c. de pământ şi să-l care cu roaba la distanţă de 50 de metri în pantă de 2 m înălţime, ajutându-se de juguri de sârmă învelite în cârpe, pe care le purtau pe ceafă. [...] Împotriva măsurilor administrative de internare în lagăre de muncă nu era prevăzută nici o cale de atac la alt organ care să verifice legalitatea şi temeinicia internării, în contradicţie cu prevederile Constituţiei referitoare la dreptul de apărare. Sesizată de aceste abuzuri, în 1953 Procuratura Generală a efectuat un sondaj şi a constatat că în toate coloniile de muncă se aflau persoane deţinute ilegal. Numai în lagărul Peninsula se aflau 2293 de persoane în această situaţie. Ca urmare, în loc să se ia

---

[2525] Ibidem, p.65; mărturia lui Mircea Ştefan Panaitescu.

[26] Zicu Ionescu, Lagărele de exterminare a deţinuţilor politici de la Canalul Dunăre – Marea Neagră, în lucr. cit., pp.25-26.

26

măsuri de restabilire a legalităţii, procurorul general adjunct Alexandru Voitinovici, care efectuase sondajul, a fost înlăturat din funcţie. Posibilitatea de a se stabili cât mai complet abuzurile şi ilegalităţile sunt mult limitate de faptul că în arhivele fostei Securităţi nu se pot identifica prea multe documente. Din relatările unor ofiţeri care lucrează în acest sector, fostul şef al Serviciului de Evidenţă, colonelul Popescu Gheorghe (Gogu) (de curând era ambasador în Birmania) a ordonat distrugerea fişelor de evidenţă a cel puţin 17 000 de persoane internate administrativ. Răspunderea în principal aparţine lui Alexandru Drăghici, ministrul Afacerilor Interne.

În 1968, conducerea P.C.R. a pus în discuţie activitatea tov. Drăghici şi redăm câteva fragmente din stenograma din 30 octombrie 1968, aflată la dosarul 7: ,,Când i s-a comunicat că Plenara C.C. a hotărât excluderea sa din partid, Drăghici a replicat: «Poftim, excludeţi-mă, dar atunci să excludeţi din partid şi pe acela care a făcut represiuni în raionul Focşani, pentru că acolo au fost împuşcaţi oameni, au fost împuşcaţi copii, peste capul meu»''. Se făcea aluzie la Nicolae Ceauşescu, care s-a ocupat de reprimarea revoltelor ţărăneşti din judeţul Focşani. [...]

În baza acestor informaţii sumare, este justificată denumirea de Canalul Morţii, iar prezicerea lui Gheorghiu – Dej că şantierul Canalului va fi ,,mormântul reacţiunii'', s-a împlinit. Că nici astăzi, după 50 de ani, nu se cunoaşte numărul martirilor, se datorează faptului că destui autori, direct sau indirect, ai zecilor de mii de crime şi urmaşii lor sunt încă în conducerea ţării şi-şi fac legi de protecţie, ca cea a secretului de stat. Este aberant să admiţi că aflarea datei, a locului şi a cauzei morţii şi a locului unde a fost înmormântat un deţinut politic ar pune în pericol siguranţa naţională. Se impune încetarea acestei politici anormale, prin presiunea opiniei publice şi a organismelor internaţionale. Şi criminalii trebuie cunoscuţi, măcar pentru o condamnare morală. Foştii deţinuţi politici supravieţuitori şi urmaşii martirilor sunt dispuşi să-i ierte dacă îşi mărturisesc faptele, dar n-o fac. [27]

*

Să nu uităm niciodată, *îndeosebi noi, cei care am trecut prin ,,cuptorul de foc'' al prigonirii comuniste şi am cunoscut întemniţări şi lanţuri umilitoare,* ***să nu uităm că orice regim comunist – cum a fost şi cel din ţara noastră – reprezintă <u>lucrarea lui satan în istoria lumii</u>****, fiindcă în cartea Apocalipsei citim că ,,diavolul are să arunce în temniţă pe unii din voi, ca să vă încerce.'' Să nu uităm, mai ales în clipa de faţă, când incertitudinea, manipulările şi demagogia perversiunii comuniste continuă să desfigureze obrazul pătimit al României, de parcă n-ar fi avut loc revolta populară din Decembrie 1989 şi răsturnarea ideologică a defunctei orânduiri,* să nu uităm de datoria slujirii Neamului şi de lupta pe care trebuie s-o ducem pentru izbăvirea lui definitivă.

Ca România să reînvie din cenuşa strivirii actuale, ea are nevoie de o adevărată transformare, de ***o reformă spirituală****, de o a doua revoluţie. De cea mai frumoasă, mai constructivă şi mai utilă revoluţie, care, prin forţa sa înnoitoare, să măture ca pe o pleavă pe saltimbancii puterii neocomuniste, urmaşii fideli ai sinistrului 6 Martie 1945. Este vorba de* ***<u>revoluţia interioară a schimbării omului, a învierii lui, preconizată de Evanghelia lui Hristos</u>****, ca o arvună a inevitabilei emancipări colective. [...] ,,Numai o singură doctorie poate da lumii şi ţării noastre sănătatea morală şi mântuirea: să se întoarcă oamenii şi popoarele la Iisus, la învăţătura şi porunca lui de iubire'' (preotul Iosif Trifa). Iată ce înseamnă să fi în slujba neamului tău! Iată calea pe care ar trebui s-o urmeze, în primul rând, oamenii politici care se opun stăpânirii neocomuniste, fostele victime ale tragediei care a durat o jumătate de secol şi care, din nefericire, mai durează încă.* [28]

*

---

[27][27] Ibidem, pp.26-29.

[28][28] Sergiu Grosu, Vântul cel potrivnic. Repere spirituale, în lucr. cit., pp.4-5.

Pentru Ana Blandiana, Memorialul de la Sighet (din Maramureş) ţine locul uneia sau a mai multor cărţi; şi nu atât din pricina faptului că timpul alocat lui putea foarte bine alocat scrierii de cărţi, cât mai ales aceluia că Memorialul a ajuns să reprezinte un fel de ,,carte de învăţătură'', o instituţie a memoriei. ***Cât de importantă este memoria? Măsurând eforturile depuse pentru distrugerea ei, am putea spune că este extrem de importantă.*** *Desfiinţarea sa, ca proces specific comunismului (procesul de spălare a creierelor, de creare a ,,omului nou''), a fost, în opinia Anei Blandiana, un proces împotriva naturii, pentru că memoria există în mod natural…*

La fel de natural, istoria prelucra memoria colectivă ,,pentru a o aşeza în tipologii ştiinţifice'', spune Blandiana. Istoria comunismului şi mai ales cea a ieşirii din comunism are însă o responsabilitate mai mare: ea trebuie să resusciteze memoria spunându-le oamenilor ceea ce li s-a întâmplat de fapt. Această memorie care are nevoie de resuscitare s-a dovedit a fi foarte scurtă (dacă a fost cu adevărat): ca dovadă stau primele alegeri libere de după '89, când cei din fostul anturaj al lui Ceauşescu au fost aleşi cu o majoritate covârşitoare – fapt care, conform Anei Blandiana, dacă ar fi povestit locuitorilor unei alte planete ar părea suprarealist…

E nevoie deci de revigorarea memoriei pentru cunoaşterea istoriei. Or, Memorialul de la Sighet tocmai asta face. Şi se pare că o face cu efect, din moment ce este vizitat de zeci, chiar sute de oameni pe zi, din care jumătate sunt tineri.

Exploatându-se faptul că memoria nu funcţionează automat, Ana Blandiana constată eforturile depuse în prezent, pentru ***manipularea înţelegerii adevărului****. Această manipulare nu are loc la nivelul istoriei îndepărtate (aşa cum Ceauşescu îşi ,,adjudeca'' simbolic figura lui Mircea cel Bătrân, transformându-l în Mircea cel Mare). E o manipulare a ceea ce ni s-a întâmplat nouă, celor care trăim în prezent şi care am trecut prin acele fapte despre care suntem manipulaţi. Exemplul oferit cu îndârjire a fost cel al Televiziunii Române care, după difuzarea documentarului despre Piaţa Universităţii (în iunie 2005 - n.a.), a invitat în studio chiar ,,călăii'' fenomenului care susţineau, ,,cu o neruşinare totală'', nişte lucruri inverse decât cele întâmplate cu adevărat.*

Are loc astfel o manipulare a istoriei ,,la distanţe mici'' de timp, chiar sub nasul unor oameni care au trăit acea istorie. Cu toate că există dovezi clare în favoarea adevărului, insistenţa unora de a-şi susţine propriile neadevăruri cere mereu şi mereu demontarea acestora, cu riscul ca cei care se împotrivesc minciunii să devină asemenea unor ,,plăci de patefon care repetă acelaşi lucru''. ***Problema repetiţiei adevărului este cu atât mai necesară cu cât vin din urmă generaţii care nu au trecut prin acele istorii, deci care trebuie cu atât mai mult să ştie ce s-a întâmplat de fapt, pentru a nu trăi în istorii paralele****. Pentru că, aşa cum spunea Blandiana, memoria este o formă de adevăr, distrusă tocmai pentru ca adevărul să fie distrus …*

Într-un expozeu mai concret, Romulus Rusan a prezentat un proiect de ultimă oră al Memorialului de la Sighet (mai exact, ,,de ultim an'') şi anume un recensământ al populaţiei concentraţionare din România în perioada 1945-1989. Această iniţiativă e posibilă prin intrarea în posesia a 93 000 de fişe de detenţie, adică fişe ale celor condamnaţi şi închişi în perioada comunistă (deci nu intră aici cei arestaţi, anchetaţi, deportaţi, strămutaţi, reţinuţi administrativ etc.) […] Cu toată modestia de rigoare, invitaţii au trebuit să recunoască, la întrebarea unui student despre locul pe care îl ocupă Memorialul în raport cu alte muzee de istorie recentă, că, într-un clasament alcătuit de studenţi şi profesori ai Universităţii din Viena, Sighetul a ieşit pe primul loc, urmat îndeaproape de mai tânărul ,,coleg'', Muzeul Comunismului din Budapesta. Faţă de acesta, însă, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet are avantajul de a aparţine pe de-a-tregul societăţii civile (cel de la Budapesta a fost ridicat, în grabă, în timpul unei campanii electorale). [29]

[29][29] Mihai Gădălean, în art. Să nu laşi pe nimeni să gândească în locul tău… (Ana Blandiana şi Romulus Rusan în dialog cu studenţii clujeni), în lucr.cit., pp.177-179.

*

Juriul Tribunalului (Internaţional de la Vilnius, Lituania, 12 iunie – 28 septembrie 2000; în cadrul Congresului Internaţional de condamnare a crimelor comunismului - n.a.) a reţinut că ***regimul comunist din Rusia sovietică şi din ţările europene în care acesta a fost exportat a săvârşit următoarele crime****:* ***crime împotriva păcii, crime împotriva suveranităţii şi independenţei naţionale, crime de război, crime de genocid****. Dat fiind caracterul criminal al ideologiei comuniste, a fost considerat criminal şi exportul de revoluţie. [...] Completul de judecată reţine faptul unanim constatat că* ***în toate ţările comuniste se instalase o conducere de partid şi de stat care a practicat sistematic şi coordonat crima organizată, dirijată de Moscova, cu complicitatea partidelor comuniste şi a organelor represive din fiecare ţară şi a Internaţionalei comuniste din Occident****. [...]*

În numele acestei ideologii, denumită marxist – leninistă, au fost săvârşite cu cruzime şi în mod sistematic crime împotriva omului, cu caracter de masă. *[...] Conducerile comuniste din aceste ţări sunt vinovate de implementarea unei ideologii a terorii şi a morţii. Tribunalul civil condamnă unanim toate aceste fapte şi se adresează lumii întregi să vegheze ca astfel de crime, care au făcut victime sute de milioane de oameni, în toată lumea, să nu se mai repete.*[30]

[30][30] Vasile Boroneanţ, în art. Procesul comunismului, ibidem, pp.8-13.

GLOBALIZAREA SAU UNICA DICTATURĂ. DEMOLAREA NAŢIUNILOR ŞI RELIGIILOR TRADIŢIONALE

În condiţiile actuale determinate de accelerarea procesului de unificare a statelor lumii şi a religiilor acestora, sub diverse pretexte invocate precum concurenţa globală din domeniul economic, era şi este de aşteptat reacţia naţionalismului adevărat sau al patriotismului autentic. Dar cum aceasta întârzie să apară în rândul politicienilor şi a slujitorilor Bisericii, ne revine unora dintre noi sarcina ingrată de a condamna globalizarea sau noul experiment diabolic aplicat din păcate pe oameni.

Ca şi în comunism de altfel, putem observa cu ochii minţii noastre, natura sistemului şi operaţiunea de spălare a creierelor şi de intoxicare a informaţiei, precum şi nivelarea dorinţelor şi aspiraţiilor noastre. Este evidentă astfel tendinţa către dictatură sau totalitarism, singura formă de guvernare care are nevoie de manipularea maselor şi de înrobirea totală a acestora. Este evident şi faptul, că **noi cei care ne opunem oricărei tiranii, trebuie să ne unim şi să acţionăm în consecinţă.**

Globalizarea a început practic după sfârşitul celui de-al doilea război mondial, când au apărut primele mari organizaţii internaţionale (şi funcţionale), motivate în aparenţă de asigurarea păcii şi dezvoltarea relaţiilor dintre state. Războiul acesta a avut raţiunile sale ascunse, după cum şi cel anterior a urmărit destrămarea ultimelor imperii, care stăteau în calea pretenţiilor de dominaţie masonică. Conflictul dintre marii conducători ai lumii şi masonerie exista de multă vreme şi nu se putea stinge decât prin instaurarea unei singure dictaturi, fără rivali şi disidenţi.

Unii intelectuali au tras alarma în privinţa efectelor globalizării, în special pe terenul economic, criticând de pildă **Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare**, ş.a. Împrumuturile acordate le-au creat posibilitatea de a exercita anumite influenţe şi presiuni asupra statelor îndatorate, şi chiar de a dicta politica internă ori externă a acestora! Sunt vinovaţi mai ales cei care conduc multe din corporaţiile sau marile companii, care au creat un sistem economic mondial foarte corupt şi noi instituţii, care promovează interesele financiare şi politice ale masoneriei mondiale precum Organizaţia Mondială a Comerţului, Acordul General pentru Tarife şi Comerţ, etc. Este şi părerea unor intelectuali, din întreaga lume, al căror număr sporeşte.

La o privire de ansamblu, omenirea parcurge o perioadă critică şi destabilizatoare. Neoliberalismul şi globalizarea actuală adâncesc permanent dezintegrarea socială şi falimentul democraţiei. S-a intensificat totodată şi criza ecologică, rezultată din crizele de guvernare şi din birocraţiile guvernamentale. **Politica devine tot mai mult un sector iresponsabil şi ineficient, datorită intereselor masonice.** Drept dovadă să luăm în calcul, la nivel naţional şi chiar mondial, actuala stare de sărăcie, infracţionalitatea, schimbările climaterice (încălzirea globală, datorată protecţiei scăzute a mediului în faţa poluării şi defrişărilor necontrolate, dar şi politicii jalnice a S.U.A., China şi India, care se opun unor cheltuieli în acest sens, pentru a-şi menţine sau mări nivelul creşterii economice…).

Acestea sunt doar câteva aspecte, dintre cele mai importante dar nu putem să nu remarcăm de pildă gravitatea acestora din urmă, a inundaţiilor tot mai mari, a furtunilor tot mai numeroase şi mai puternice, a alunecărilor de teren de-a dreptul catastrofale. În definitiv, poate că asta se şi urmăreşte: reducerea drastică a populaţiei Terrei, sărăcia în rândul majorităţii acesteia, creşterea infracţionalităţii şi extinderea focarelor de război în întreaga lume.

În mod evident, nu pot fi decât întrutotul de acord cu dl. David C. Korten, care are o experienţă bogată de specialist; a activat în mari cercuri academice, lucrând în Agenţia Americană pentru Dezvoltare Internaţională şi în Managementul Afacerilor în proiecte finanţate de Fundaţia Nord, şi a arătat defectele majore ale sistemului, în aparenţă democratic şi bine intenţionat. Domnia sa, a identificat printre altele, trei forumuri importante, care au servit

realizării consensului de sprijinire a globalizării economice: **Consiliul pentru Relaţii Externe**, **Comisia Bilderberg** şi **Comisia Trilaterală**, adică „**fundamentul pe care se construiesc imperiile noului colonialism corporatist**''. A precizat de asemenea, că este greşit a-i atribui marelui economist Adam Smith rădăcinile noului liberalism de piaţă, întrucât idealul lui era o piaţă formată din „mici comercianţi şi cumpărători'' iar el „nu a propovăduit niciodată o filozofie morală în apărarea lăcomiei fără margini''. **Globalizarea**, în opinia sa **nu face decât „să transfere puterea din mâinile guvernelor responsabile pentru binele public, în cele ale câtorva corporaţii şi instituţii financiare, mânate de un singur imperativ, căutarea profitului financiar pe termen scurt''** (un gen de cămătărie „la nivel înalt'', mai imorală decât cea practicată îndeobşte - n.a.).

În continuare stau mărturie afirmaţiile pertinente ale dr. Korten, dar şi ale altor personalităţi, care au avut curajul să rostească adevărul:

*

*Prezentul ne relevă **un sistem economic mondial foarte corupt**, care practic în multe cazuri a scindat crearea banilor de creaţia avuţiei reale şi compensează **investiţiile extractive** (în domeniul financiar; „inginerii financiare'' condamnate vehement şi de către Mihai Eminescu! - n.a.) mai presus de cele productive. [...] Marii câştigători sunt piraţii corporatişti, care jupuie alte companii viabile de activele lor pentru câştiguri pe termen scurt (prin revânzarea lor, pe bucăţi, pentru un profit cât mai mare - n.a.), şi speculanţii care mizează pe volatilitatea pieţei ca să extragă un impozit privat de la cei care sunt implicaţi în munca şi investiţiile productive. Strategia adoptată, poate fi rezumată astfel: Corsarul (corporatist) identifică o companie cotată la bursă care are «o valoare cu amănuntul mai mare decât preţul curent al pieţei oferit de acţiunile sale». Uneori, aceste companii (cu o reputaţie bună, promovând interesul pe termen lung al angajaţilor) sunt într-o situaţie dificilă. [...] Odată ce o asemenea companie este identificată, corsarul la pândă poate forma o nouă corporaţie ca recipient pentru compania pe care vrea să o achiziţioneze. Deseori, corporaţia recipient e aproape în întregime finanţată pe datorie şi are prea puţine acţiuni sau deloc. [...] Întregul joc se desfăşoară cu un înfiorător simţ al detaşării morale''.* [31]

*

*În esenţa lor, teoriile neoclasicismului economic presupun că: oamenii sunt motivaţi din fire în primul rând de lăcomie; impulsul de a acumula reprezintă cea mai înaltă expresie a ceea ce înseamnă să fii uman; promovarea neobosită a lăcomiei şi spiritului de achiziţie conduce la rezultate optime din punct de vedere social; este spre binele societăţilor umane să încurajeze, să onoreze şi să recompenseze valorile menţionate mai sus. Deci, **un număr de idei şi intuiţii valabile au fost răstălmăcite într-o ideologie extremistă care înalţă cele mai josnice aspecte ale firii umane la un ideal de autojustificare.** Deşi, această ideologie denigrează cele mai fundamentale valori şi idealuri ale omenirii, ea a devenit atât de adânc înrădăcinată în cadrul valorilor, instituţiilor şi culturii noastre de masă, încât o acceptăm aproape fără a o pune la îndoială (referindu-se la societatea americană în special, dar care influenţează astăzi întreaga lume - n.a.).* [32]

*

*Cu profiturile uriaşe care le intrau în buzunare din **contractele de livrare pentru armată** (începând cu războiul civil american, între 1861-1865, declanşat şi nu aplanat de raţiuni de acest gen - n.a.), cercurile industriale (supuse masoneriei - n.a.) au putut profita de pe urma*

---

[31][31] David C. Korten, ***Corporaţiile conduc lumea. Raport asupra marii finanţe internaţionale: FMI, Banca Mondială, BERD, PHARE, G 7,*** Ed. Antet, Oradea, 1995, pp.23-65.

[32] Ibidem, pp.83-84.

32

tulburărilor şi a corupţiei înfloritoare, pentru a mitui efectiv o legislaţie care le-a acordat masive donaţii băneşti şi terenuri. […] milioane de americani au fost lăsaţi fără loc de muncă în recesiunea economică ce a urmat, pe când o alegere prezidenţială falsificată în 1876 a fost aranjată prin negocieri secrete. Aceasta se întâmpla după ***asasinarea preşedintelui Abraham Lincoln, care s-a opus întronării corporaţiilor şi concentrării averii în câteva mâini, când corupţia şi afacerile de culise atinseseră cote nebănuite****. […] Unirea ulterioară a mişcărilor sindicale a făcut ca duşmanii de moarte de odinioară ca J. P. Morgan şi John D. Rockefeller, să-şi unească forţele în 1901 pentru a contopi 112 conduceri de corporaţii, întrunind un total de 22,2 miliarde dolari în active (!), sub egida lui Northern Securities Corporation din New Jersey (Compania nordică a titlurilor de valoare)(oraş, care şi astăzi, este un important centru al masoneriei - n.a.).* [33]

*

Pe măsură ce pieţele devin mai libere şi se globalizează, ***puterea de a guverna trece din ce în ce mai mult din mâinile guvernelor naţionale, în cele ale corporaţiilor multinaţionale,*** *iar interesele acestor corporaţii se îndepărtează tot mai mult de interesele umane. […] Corporaţiile există pentru a-şi urmări* **interesele proprii de maximalizare a profiturilor**, *nu aspiraţiile colective ale societăţii. […] Cel puţin trei grupuri importante de susţinători, adepţii raţionalismului economic, adepţii pieţei libere şi membrii clasei corporatiste, au constituit o alianţă politică puternică, dedicată promovării unui program ideologic comun, cu o fervoare dogmatică, asociată de obicei cruciadelor religioase. […] Campionii libertarismului corporatist au salutat cu bucurie dezintegrarea imperiului sovietic în 1989, ca o victorie a pieţei libere (?!) şi ca pe un mandat pentru a-şi susţine cauza.* ***Francis Fukuyama a proclamat că lungul drum al evoluţiei umane se apropie de final: o societate universală, globală, de consum. El a denumit-o «sfârşitul istoriei».****[…] O societate civilă fără un guvern şi o piaţă organizată înseamnă anarhie. […] Societatea civilă este totuşi primul sector în ordinea importanţei. […] Globalizarea economiilor naţionale şi domnia nestingherită a puterii corporatiste inversează această ordine.* ***Piaţa devine primul sector, guvernele se subordonează intereselor corporatiste, iar capacitatea societăţii civile de a trage la răspundere guvernul în apărarea interesului public este grav afectată.*** *[…] Nu degeaba William M. Dugger, caracterizează corporaţia drept «iresponsabilitate organizată».* [34]

*

Este o axiomă faptul că puterea politică se aliniază cu cea economică. Cu cât este mai mare unitatea economică, cu atât sunt mai mari concurenţii săi dominanţi, şi cu atât se concentrează mai mult puterea politică a corporaţiilor şi a aliaţilor lor, cu atât mai mică este puterea politică a poporului, şi cu atât mai lipsită de sens devine democraţia. […] ***Marile corporaţii au devenit tot mai abile în crearea cererii produselor lor.*** *În cele din urmă s-a născut comercializarea ca o specialitate de management şi primele şcoli de afaceri au început să ofere cursuri pentru a satisface cererea.* ***Astăzi, televiziunea este principalul mijloc prin care corporaţiile modelează cultura şi comportamentul americanilor, fiind mijlocul de comunicare aproape ideal pentru servirea scopurilor corporatiste.*** *[…]*

Când instituţiile financiare conduc lumea, probabil că este inevitabil ca interesele banilor să capete preponderenţă asupra celor umane. Ceea ce trăim ar putea fi cel mai bine descris ca un caz în care ***banii colonizează viaţa****. […] Putem rezuma globalizarea astfel: banii, tehnologia şi pieţele lumii sunt controlate şi administrate de* ***corporaţii mondiale uriaşe****; cultura de consum aruncă oamenii într-o goană frenetică după bunuri materiale efemere; corporaţiile*

[33][33] Ibidem, pp.67-72.

[34] Ibidem, pp.80-154.

34

sunt libere să acţioneze urmărind numai profitul, dispreţuind omul; nu mai există loialitate faţă de ţara natală. Toate aceste lucruri conduc omenirea spre **autodistrugere.** [35]

*

Nimeni nu se bucură în faţa perspectivei unei vieţi într-o lume a sistemelor ecologice şi sociale, care se apropie de colaps. Totuşi continuăm să primejduim civilizaţia umană şi chiar supravieţuirea speciei noastre, numai ca să permitem unui milion şi ceva de oameni să acumuleze bani peste nevoile lor reale. ***Continuăm să înaintăm cu îndrăzneală într-o direcţie în care nimeni nu vrea să meargă (dacă ar şti direcţia).*** *Ajungem acum să înţelegem că globalizarea economică s-a efectuat la un preţ mult prea mare.* **În numele modernităţii, creăm societăţi disfuncţionale care cultivă în orice împrejurare comportamente patologice, cum ar fi violenţa, concurenţa extremă, sinuciderile, abuzul de droguri, lăcomia şi degradarea mediului înconjurător.** *Asemenea conduită constituie o consecinţă inevitabilă, atunci când o societate nu reuşeşte să satisfacă nevoile membrilor săi pentru relaţii sociale ca încrederea, afecţiunea şi un ţel împărtăşit şi respectat de toată lumea. Întreita criză a sărăciei crescânde, distrugerii mediului înconjurător şi dezintegrării sociale este o manifestare a acestei disfuncţii.* **Nebunia colectivă de a urma politici care adâncesc disfuncţiile nu este inevitabilă. Ideea potrivit căreia suntem prinşi ca-ntr-un cleşte de forţe istorice de neînfrânt şi a imperfecţiunilor umane inerente faţă de care nu avem altă alegere decât resemnarea este o minciună sfruntată.** [36]

*

Civilizaţiei, căreia în mod greşit i se spune occidentală, i se apropie ameninţări şi fenomene de eroziune ce sunt consecinţe ale propriei sale filosofii: falsa toleranţă, pseudoumanism, vulnerabilitate (Weltanshaung). În acelaşi timp, tentaculele capitalismului financiar internaţional, prin băncile sale naţionale şi instituţii ca Banca Mondială, Fondul Monetar Internaţional, etc, dictează mereu legi şi regulamente financiare care reglează şi dereglează umanitatea. Nici o ţară, teritoriu sau stat nu posedă o suveranitate suficientă pentru a refuza această **«dictatură» a banilor**. *[…]*

În paralel, şi de o formă mai subtilă, dar întotdeauna persuasivă, *îşi transmit produsele lor «subculturale», găzduite în marile reţele de televiziune, care sunt purtătoare de informaţii subordonate intereselor oligarhiei internaţionale (CNN, Fox News, MTV, etc) şi în gigantica maşină de producţie cinematografică de la Hollywood. […] Am putea concluziona că aceasta este unica imagine a «Occidentului» şi din aceasta reies semnalele «Imperiului» financiar şi subcultural care, puţin câte puţin, uniformizează umanitatea în maniera sa de a mânca (Mac Donald's), de a bea (Coca Cola) şi de a se îmbrăca (Jeans). Dar a gândi aşa ar însemna să cădem într-o eroare primară.*

Este evident că există o pluralitate etnoculturală şi istorică în mozaicul popoarelor «occidentale» deşi esenţa problemei rămâne: tensiunea între fenomenul mondialist – globalizator şi rezistenţele naţionale, regionale, înrădăcinate în memoria istorică şi în culturile primordiale ale popoarelor. ***Calea nu este de a interzice sau a distruge noile «icoane» ale societăţilor de consum cum sunt de exemplu Mac Donald's, ci de a le împiedica să atenueze sau să anuleze modelele culturale ale fiecărui popor.*** *[…]*

În concluzie, «drepturile umane» nu pot fi înţelese în mod absolut. Trebuie să fie subordonate dreptului la propria noastră identitate şi siguranţă în propria noastră casă. Dacă nu o va face, Europa se va îndrepta, cu siguranţă către autodistrugere. Alianţa dintre criminalitate *(traficul de droguri şi carne vie, jocurile de noroc, terorismul)* ***şi monopolul financiar internaţional****, protejat de un discurs neo – liberal şi împotriva comunităţilor cu*

[35] Ibidem, pp.119-330.

[36] Ibidem, pp.297-298.

36

rădăcini străvechi va distruge cultura noastră. ***Conştiinţa trecutului nostru este cea mai bună armă de luptă în viitor pentru cultura şi civilizaţia europeană.*** *Protecţia mediului nostru înconjurător şi a propriei identităţi este un drept al nostru!* [37]

*

Şi atunci, fenomenele de globalizare, în măsura în care îşi propun şi reuşesc să echilibreze raportul dintre universal şi specific în aşa fel încât, unitatea în universal să fie o unitate în diversitate, adică să se respecte identitatea şi specificul fiecărei culturi naţionale – sigur că o asemenea înţelegere trebuie salutată. În măsura în care vrea şi asimilare, dar şi ştergerea diferenţelor, atunci vom avea un fenomen negativ şi, deci nimeni raţional şi lucid nu poate fi de acord cu aşa ceva. [...] ***Asistăm la un recul, la o scădere a interesului pentru cultură şi la apariţia unor fenomene îngrijorătoare de recădere în stări de analfabetism, de dezinteres, de indiferenţă, mai ales pentru că indiferenţa este cea care dăunează cel mai mult.*** *[...] De ce să întrebăm tot timpul ce spune Europa? Să ne întrebăm ce spun cei din jurul nostru şi dacă are eficienţă ceea ce noi singuri facem. Ce, noi ne comportăm pentru imagine, jucăm teatru? [...] în ultimă instanţă comportamentul nostru european trebuie să fie sincronizare activă, prin creaţia proprie, prin participarea la creaţia valorică europeană şi nu pur şi simplu o preluare sau o aclimatizare a ceea ce s-a creat în alte părţi (modele politice, structuri organizatorice etc). Acestea sunt preluări necritice, fără discernământ.* [38]

*

Globalizarea promovată de noua ordine mondială constituie numai o înşelătoare faţă a universalităţii. În timp ce pare că-i uneşte pe oameni în exterior sau că favorizează apropierea reciprocă a acestora, că elimină barierele despărţitoare dintre ei şi facilitează comunicarea, în realitate ea duce la transformarea popoarelor în mase de indivizi, la nivelarea culturilor, la amestecul religiilor, la omogenizarea înfăţişării şi comportamentului oamenilor, la ***americanizarea modului de viaţă.*** *Punctul culminant al acestui proces negativ este anihilarea omului ca persoană şi chiar a adevărului însuşi despre persoană. [...]*

Sincretismul religios al noii epoci (New Age), promovat uneori chiar de creştini, ameninţă cu dispariţia adevărul persoanei umane, ţintind direct primul nivel, cel teologic. Prin ***relativizarea creştinismului*** *şi prin* ***încercarea de amestecare a sa cu alte religii şi concepţii religioase****, urmăreşte să facă să dispară adevărul despre Dumnezeu ca Persoană şi despre comuniunea Sa personală cu lumea, ştiut fiind că acesta constituie* ***esenţa creştinismului.*** *Diferitele religii şi creştinismul sunt percepute şi abordate ca simple mijloace de reglare psihologică a omului.* [39]

*

Reaua întrebuinţare a mediului înconjurător se face abuziv şi provocator de cei puternici care nu se interesează de lume, ci urmăresc să-şi realizeze imediat interesele economice, politice sau de alt ordin. Este caracteristic impasul pe care l-au semnalat cele trei conferinţe mondiale referitoare la mediul înconjurător, care s-au întrunit la Rio (1992), la Kyoto (1997) şi la Haga (2000) din cauza nepăsării Statelor Unite, Canadei şi Japoniei privind limitarea deşeurilor. Globalizarea are consecinţe corespunzătoare şi în alte domenii ale vieţii sociale, cum ar fi internaţionalizarea violenţei, lărgirea prăpastiei dintre bogaţi şi săraci, exploatarea celor slabi,

[37][37] Miguel Angelo Jardim, în art. Eroziunea culturală a identităţilor în societatea modernă, Episteme, nr.1/2005, pp.65-69.

[38] Acad. Alexandru Boboc, Vreau să continui tradiţia înaintaşilor, într-un interviu acordat d-lui Roman Istrati, publicat în rev.cit., pp11-14.

[39] Georgios Mantzaridis, ***Globalizare şi universalitate. Himeră şi adevăr***, Ed. Bizantină, Bucureşti, 2002, pp.6-7.

38

39

exterminarea celor nedoriţi, ceea ce duce la situaţii imprevizibile. Pierderea sensibilităţii oamenilor societăţii contemporane nu este străină de fenomenul globalizării. […]

Globalizarea însă nu se întinde numai la nivelul macroeconomic, ci pătrunde şi în toate structurile microsociale, până în însăşi persoana omenească, insuflând duhul său distructiv, care este ***spiritul banului****. Acest duh a existat, desigur, şi în trecut. În vremea noastră, însă, a câştigat o autoritate mondială de necontestat.* ***Astăzi, toate se reduc la bani.*** *(cu cât ai mai mulţi bani, cu atât eşti mai respectat - n.a.) Patria, religia, conştiinţa, tot ceea ce are sau de care are nevoie omul, chiar şi omul însuşi este apreciat şi cumpărat cu bani. Spiritul financiar paralizează omul din punct de vedere moral şi-l transformă în privitor pasiv al evoluţiilor exterioare. În felul acesta suntem duşi la periferia moralităţii. […]*

Ca singură ieşire din impas este propusă punerea în slujba cantităţii (iar nu calităţii – n.a.): slujirea banului. ***De aceea, nu ar fi exagerat să vorbim de virusul banului, care sub forma unei epidemii universale, epidemia globalizării, contaminează profund persoana umană.***

Merită o atenţie deosebită punctul de vedere al Sfântului Apostol Pavel formulat atunci când, enumerând diferitele stări păcătoase, cum ar fi curvia, necurăţia, patima şi pofta cea rea, se opreşte la ***iubirea de arginţi****, socotind-o drept* ***închinare la idoli****. Aceasta înseamnă că* ***prin iubirea de arginţi, omul întrerupe comuniunea cu Dumnezeu şi se schimbă în sclavul banului.*** *În felul acesta banul primeşte dimensiuni metafizice. Devine* ***Mamona*** *(menţionat la sfârşitul Bibliei - n.a.) care se luptă cu Dumnezeu, care robeşte omul şi duce la amoralism .*[40]

*

Dar şi ipocrizia, cu care se promovează actualmente globalizarea, este de neimaginat. *În trecut au existat anumite principii morale sau religioase fundamentale, care asigurau un anumit echilibru. Însă, chiar când aceste principii erau încălcate de dreptul celui mai tare, ele nu-şi pierdeau valoarea. În zilele noastre lucrurile nu mai stau aşa.* ***Ipocrizia are la dispoziţia sa toată puterea spre a informa în mod fals, spre a deforma şi a realiza orice ticăloşie şi nedreptate, făcând-o să apară ca o intervenţie umanistă şi filantropică.*** *Exemplu în această privinţă îl constituie bombardamentele din Iugoslavia care s-au făcut pentru ,,eliberarea'' poporului acestei ţări. Singura paralelă a acestui fenomen, în istorie, ar putea fi socotite cruciadele Occidentului ,,creştin'' în vederea ,,eliberării Locurilor Sfinte''. Faptul că în cele două cazuri* ***intervenţiile pretins - creştine au avut ca jertfe creştinii ortodocşi din Răsărit*** *se datorează probabil ciudăţeniilor istoriei. […]*

Astăzi omul comunică cu întreaga lume, fără să iasă din casă. Dar se găseşte şi sub directa supraveghere a puterilor din întreaga lume, în timp ce rămâne în propria lui casă*. În felul acesta, nu numai că nu se promovează comuniunea mondială, ci se distruge orice structură socială sănătoasă şi se pun bazele unei forţe inumane mondiale. În fine, globalizarea sfârşeşte într-o himeră care este întreţinută, determinată şi dirijată de vânătorii de putere, văzuţi sau nevăzuţi.* [41]

*

La antipodul acestei globalizări se găseşte universalitatea creştină*. Aceasta nu se dobândeşte prin distrugerea sau cotropirea celorlalţi, sau prin distrugerea sau cucerirea lumii, ci prin lupta împotriva patimilor şi distrugerea egocentrismului. […] Universalitatea nu este pentru om un lux inutil, ci este identică cu mântuirea sa. […] Premisă pentru universalitate este* ***lepădarea egoismului, care otrăveşte omul şi subminează viaţa sa personală şi comunitară****.*

---

[40][40] Ibidem, pp.12-14.

[41]Ibidem, pp.18-19.

41

Egoismul îl îndepărtează pe om de Dumnezeu şi de aproapele. De aceea, ***adevărata unitate a lumii, universalitatea, fără lupta împotriva egoismului este imposibilă.***

Aspiraţia spre globalizare este cea care îl caracterizează în mod deosebit şi care, în acelaşi timp, ameninţă să-l distrugă pe omul contemporan. Nevoile comune, pericolele comune, temerile comune şi speranţele comune îi fac pe oameni să se apropie astăzi unii de alţii mult mai mult decât în orice altă epocă a istoriei. Acest fenomen este exploatat de puternicii pământului pentru a face propagandă şi a promova globalizarea barbară (şi reîmpăgânirea lumii - n.a.) Acelaşi fenomen, însă, având ca măsură pe Hristos, cheamă omul la adevărul naturii sale; îl cheamă să caute şi să trăiască universalitatea. [42]

*

Cunoaşterea lui Dumnezeu nu este o problemă de ordin teoretic, ci o experienţă trăită. Dumnezeu este iubire. Şi adevărul iubirii se cunoaşte prin trăirea acesteia. Atâta vreme cât omul nu trăieşte iubirea (aproapelui, iar nu cea de sine – n.a.), nu poate să-l trăiască pe Dumnezeu. Iar când cunoaşte adevărata iubire, nu poate să nu recunoască în aceasta pe Dumnezeu. […] Mişcarea de dăruire spre alţii este însă contribuţia dumnezeiască, este energia lui Dumnezeu care se arată în om şi conlucrează cu omul. […]

Creştinismul nu urmăreşte să pună ordine în viaţa noastră personală, de familie sau socială. Toate acestea pot să apară ca roade secundare. ***Scopul creştinismului este eliberarea omului de egocentrism şi integrarea lui în perspectiva noii creaţii, în comunitatea care-l îndumnezeieşte.*** *[…]*

Actualmente, în societatea noastră domină o stare de anarhie morală, sau mai degrabă haotică. Această situaţie nu este cauza unor motive sociale şi morale din cauza indiferenţei şi decăderii duhovniceşti. […] ***Creştinul se socoteşte înainte de toate responsabil faţă de orice se petrece în jurul său.*** *Nu judecă pe ceilalţi şi nici nu-i socoteşte responsabili pentru răul social. Mult mai mult decât atât, el nu socoteşte responsabil sistemul social impersonal, a cărui valoare sau lipsă de valoare depinde de om. În acelaşi timp însă, nu rămâne indiferent faţă de orice se întâmplă în lume, faţă de oameni şi faţă de sistemul social impersonal. Şi aici suntem datori să mărturisim că* ***indiferenţa creştinilor fie din ignoranţă, fie din nepricepere, fie din lipsa de curaj, are o parte foarte însemnată în promovarea răului în lume.***

Izvorul puterii moralei creştine se găseşte însă în voinţa lui Dumnezeu, pe care omul o primeşte prin credinţă […] Izvorul moralei creştine este iubirea lui Dumnezeu. ***Modelul de viaţă morală al creştinilor este Hristos****, care trăieşte această iubire în forma ei cea mai înaltă..* ***Credinţa nu este investigată de logică Ea revendică realităţi care nu numai că o depăşesc, dar care i se opun.*** [43]

*

Idealul dezvoltării (prin creştere economică nelimitată - n.a.), care a luat dimensiuni mitice, este înşelător din multe puncte de vedere. Aceasta nu înseamnă desigur, că pot fi puse la îndoială multele şi impresionantele avantaje care îi oferă omului o viaţă mai comodă şi mai liberă. Acest avantaje au însă şi cele mai serioase efecte negative, care se dovedesc catastrofale. Astfel, omul se întoarce aproape exclusiv spre letargie, comoditate şi plăcere, care pot uşor să-l erodeze şi să-l pervertească din punct de vedere moral şi spiritual, în timp ce, în paralel, uită valoarea efortului, a răbdării şi a jertfei, care constituie premise pentru desăvârşirea sa morală şi spirituală . […]

Prin logica dezvoltării toate activităţile umane se transformă în activităţi economice, aşa cum, prin morala dezvoltării, singurele valori rămân cele economice. Aceasta înseamnă că şi cele mai lesne de înţeles griji şi servicii personale, cum ar fi grija părinţilor pentru copii sau a

---

[4242] Ibidem, pp.21-40.

[43] Ibidem, pp.62-113.

43

copiilor pentru părinţi, ajutoarele prieteneşti ş.a., capătă valoare numai atunci când sunt preschimbate în valori financiare, care se adaugă la venitul pe cap de locuitor. Prin convertirea tuturor în valori financiare se depreciază viaţa omenească, deşi se dă impresia că se îmbunătăţeşte nivelul de trai chiar acolo unde se instalează sărăcia. Spre exemplu, o familie care, deşi nu avea un venit însemnat pe membru de familie, putea să se întreţină singură, acum nu mai poate, cu toate că formal, venitul a crescut de câteva ori.

Considerând dezvoltarea economică drept cel mai înalt bun, summum bonum, *închidem înainte de toate, binele în interiorul lumii şi excludem orice valoare transcendentă sau fie şi metafizică. În consecinţă,* ***dăm naştere unei morale cu totul imanentă, lumească****, care nu numai că se separă de orice sursă harică transcendentă, dar îşi pierde puterea de influenţă chiar şi la nivelul pur lumesc, tocmai pentru că nu dispune de nici un suport metafizic. […] Cu cât oamenilor le lipsesc mai mult aceste criterii (morale), cu atât mai mult pot să servească mai bine idealul dezvoltării (economice). Însă, cu cât devine mai accentuat acest ideal, cu atât mai mult slăbesc criteriile morale şi orientarea morală a oamenilor. În felul acesta,* ***morala dezvoltării funcţionează, şi ea, ca o antimorală****, nu numai în sensul obişnuit al unei morale specifice, ci şi în sensul opoziţiei ei faţă de orice morală sau al* ***dizolvării criteriilor sau reperelor morale****.* [44]

*

Prin tehnologia modernă, omul este bombardat permanent de o cantitate uriaşă de informaţii dirijate sau nu. […] Desigur, tehnologia prin ea însăşi nu are calitate morală. Mult mai mult decât atât, ea nu este o lucrare diabolică. Este lucrarea omului care poartă în natura sa chipul lui Dumnezeu, chiar dacă acesta este întunecat. Însă obiectivele realizate prin utilizarea tehnologiei au coloratură morală. Ele exprimă interesele, dispoziţiile şi scopurile celor care le manevrează. Servesc interesele şi avantajele lor speciale. […] ***Dar, o încă şi mai mare importanţă o are identificarea spiritului care generează şi orientează fiecare fenomen. Şi acest spirit nu este altul decât spiritul capitalismului în forma sa mai nouă; în forma spiritului dezvoltării economice, care a insuflat nu numai sistemul capitalist, ci şi pe cel comunist.***

Epoca globalizării coincide cu stadiul cel mai avansat al evoluţiei politice care se datorează influenţei spiritului capitalist. După cum a semnalat Max Weber, mutarea ascezei de la chiliile monahilor la viaţa profesională a contribuit hotărâtor la constituirea lumii necruţătoare a realităţii economice contemporane. Uriaşul dinamism duhovnicesc al ascezei religioase, separat de viaţa religioasă, transformată şi izolată asfixiant în căutarea exclusiv imanentă a îmbogăţirii, pare să-şi arate deja roadele sale mature, adică ,,ultimele produse umane'' ale acestei evoluţii ale civilizaţiei: ***oameni ultraspecializaţi fără spirit, hedonişti fără inimă****; un nimic care se mândreşte că a atins culmi necunoscute omenirii în trecut.*[45]

*

Ceea ce s-ar putea propune din punct de vedere teologic în noua situaţie care se conturează, este o morală teologică autentică. Această morală trebuie să fie în stare să vorbească omului societăţii contemporane. Pentru ca să se întâmple acest lucru, este necesară cunoaşterea acestei societăţi. Şi aici iese în evidenţă utilitatea cunoaşterii sociologiei, şi în general a ştiinţelor sociale*. Sociologia însă trebuie să funcţioneze ca o sociologie autentică, adică în calitate de cartografiere a societăţii şi ca analiză a datelor. La adevărata cunoaştere a societăţii, nu ajută orice gen de sociologie (marxistă, capitalistă etc.).*

4444 Ibidem, pp.122-125.
45 Ibidem, pp.125-127.

45

Dar, pe de altă parte, ca să existe o morală teologică este nevoie să existe o teologie autentică. Este nevoie de o teologie care nu evită să prezinte adevărul creştin absolut, chiar dacă aceasta vine în contradicţie cu mentalitatea lumii. Este nevoie de teologia care există în Evanghelie şi în învăţătura Bisericii. *[...] De aceea, creştinul poate, de altfel, să spună: ,,Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni (morala nu se supune politicii, ci o depăşeşte)''.*[46]

*

În ciuda acestui fapt, ***proclamarea drepturilor omului s-a sprijinit pe o bază exclusiv laică şi nu s-a apelat la fundamentarea teologică, ci la dreptul natural****. Ba, mai mult, factorii bisericeşti, atât din partea Bisericii Romano-Catolice cât şi din partea protestantismului, nu numai că nu au combătut, dar au şi sprijinit Proclamaţia drepturilor omului. Şi acest lucru nu este paradoxal dacă se are în vedere că poziţiile creştine au fost propuse într-un spirit diferit şi pe baze noi şi deosebite, desigur, faţă de fundamentul lor original. Singurul paradox al acestei proclamaţii constă probabil în faptul că şi factorii bisericeşti care au criticat această proclamaţie nu au făcut-o invocând puritatea evanghelică, ci plasându-se ei înşişi pe o bază greşită. [...]*

S-a semnalat în mod corect că ,,Biserica a fost, atât în Orient, cât şi în Occident, învăţător remarcabil al tuturor valorilor morale''. ***Toate valorile morale ale civilizaţiei contemporane vin din izvoare creştine şi, mai mult, chiar din Evanghelia lui Hristos. Acestea însă au o importanţă secundară în raport cu devenirea în persoană a omului, care constituie scopul primordial al moralei creştine şi scopul creaţiei omului****. [...] Morala creştină este totdeauna înţeleasă ca expresie a vieţii în Hristos. Aceasta se accentuează mai ales în Biserica Ortodoxă.* [47]

*

Bioetica, ca deontologie (morală) a globalizării, se leagă nemijlocit de tradiţia creştinismului secularizat occidental şi, mai ales, de morala occidentală. Este o morală cu caracter legalist, aşa cum este şi morala occidentală, care subzistă ca bază a acesteia. Şi principiile generale pe care le propune nu constituie, în ultimă instanţă, puncte de convergenţă pentru oameni, ci trambuline pentru lansarea contradicţiilor dintre indivizi. Sunt asemănătoare cu principiile aşa-zisei morale sociale, care pot fi interpretate şi aplicate în funcţie de interesele şi dorinţele celor puternici. [...] Bioetica analizează în special problemele morale care se referă la:

a) sterilitate, reproducerea asistată, însămânţarea artificială, controlul prenatal, controlul naşterilor, întreruperea sarcinii şi cele referitoare la toate acestea;

b) intervenţiile privind păstrarea sau îmbunătăţirea vieţii umane, clonarea, prelevarea şi transplantul de ţesuturi sau de organe;

c) abordarea perioadei terminale a vieţii, eutanasia pasivă sau activă şi cele conexe acesteia.

În felul acesta, în cadrul bioeticii sunt puse în evidenţă următoarele principii: 1) principiul autonomiei; 2) principiul evitării provocării durerii şi suferinţei; 3) principiul binefacerii; 4) principiul dreptăţii. Aceste principii însă, care sunt interpretate de obicei din puncte de vedere diferite, se dovedesc în practică foarte elastice şi chiar contradictorii. În plus, astăzi este cunoscută erodarea principiilor şi a valorilor morale în societate. Chiar şi cazurile de comportamente împotriva firii, cum ar fi homosexualitatea, sunt recunoscute şi acceptate ca

[46][46] Ibidem, pp.129-136.
[47] Ibidem, pp.141-143.
[48] Ibidem, pp.148-155.

47

normale. Atunci când omul se goleşte de orice particularitate duhovnicească şi se identifică cu funcţiile sale biologice, toate acestea vin de la sine şi sunt considerate normale. [48]

*

Absolutizarea primului principiu al bioeticii, principiul autonomiei, nu-i apropie pe oameni, ci îi izolează, nu-i uneşte, ci îi separă. Desigur, acest principiu pare că respectă particularitatea fiecăruia. Însă acest respect se dovedeşte, prin natura lucrurilor, a fi o himeră, deoarece este imposibil să se propună principiul autonomiei individului atâta vreme cât societatea are nevoie de unitate şi nu are pe ce să o fundamenteze. ***Dacă individul este absolutizat, dispare comuniunea, societatea.*** *De aceea cei puternici propun de fiecare dată poziţia lor arbitrară drept factor unificator al societăţii. Legile vin să limiteze acest arbitrariu. Dar, la nivelul moralei, absolutizarea autonomiei şi confruntarea ei cu orice idee sau valoare colectivă duce la confuzie şi incoerenţă.*

Desigur şi morala creştină are ca ideal autonomia. Aici însă, autonomia nu se realizează prin opoziţia individului faţă de societate, ci vine ca rod al maturizării morale şi duhovniceşti a omului prin împlinirea dublei porunci a iubirii. ***Omul ajunge autonom nimicindu-şi egoismul, îmbrăţişându-şi aproapele şi unificând, în cele din urmă, înăuntrul său întreaga fiinţă divino – umană. În felul acesta se realizează şi desăvârşirea lui ca persoană.*** [49]

*

Persoana nu poate fi concepută ca un individ izolat, deoarece nu poate exista decât în comuniune. Iar adevărata comuniune se realizează totdeauna în comunitatea divino – umană care este Biserica. În faţa pericolului îngropării omului sub grămada genelor sale, morala creştină prezintă perspectiva nelimitată a desăvârşirii şi a îndumnezeirii acestuia. […] Devine astfel evident că omul nu este alcătuit numai din genele sale. Este înţeles faptul că suferinţa şi boala nu sunt forme fatale ale răului, care pot să-l zdrobească pe om, ci se oferă şi ca posibilităţi ce pot funcţiona pozitiv, în vederea desăvârşirii omului ca persoană şi membru al societăţii. În felul acesta devine posibilă participarea reală la suferinţa aproapelui, ca factor esenţial al vieţii sociale şi al coeziunii sociale. […] Referinţa la viaţa viitoare pare utopică omului contemporan. ***Omul de azi vrea totul aici şi acum, iar cele care nu-i sunt accesibile sunt considerate utopice.*** *[…] Imitarea grosolană şi dificultatea firească de a asimila şi folosi în mod creator elemente specifice ale unor culturi străine creează dezordini de ordin personal şi social.* ***Superioritatea ortodocşilor se găseşte însă la nivel teologic. Se găseşte la nivelul rămânerii în adevărul credinţei creştine. În Biserica Ortodoxă există adevărul nefalsificat al creştinismului şi se păstrează vie perspectiva lui eschatologică. Aceasta este marea valoare a Ortodoxiei şi aceasta garantează calitatea ofertei sale la adresa întregii omeniri.*** [50]

*

Perspectiva care se schiţează actualmente în lume prin extinderea fenomenului globalizării este sumbră. Toate fenomenele existente confirmă criza şi anunţă viitoarea explozie. Atâta timp cât omul lucrează având ca scop exclusiv interesul său individual, neinteresându-l aproapele, viaţa socială este subminată şi se ajunge la impas. Idealul dezvoltării economice se transformă în trambulină a autodistrugerii.

Astăzi, când lumea vede totul prin prisma banului, când este guvernată de ban şi îndumnezeieşte banul, mărturia Ortodoxiei nu poate evita desconsiderarea banului,

48

49[49] Ibidem, pp.155-156.
[50] Ibidem, pp.157-180.

50

dărâmarea statuii acestui dumnezeu mincinos. *Această mărturie trebuie să fie dată înainte de toate de monahismul ortodox, dar şi de pleroma Bisericii.*

Dacă lumea a fost amăgită şi crede că toate se cumpără pe bani, are nevoie să vadă forme autentice de viaţă, cum ar fi obştea monahală ortodoxă sau familia tradiţională, care îşi păstrează libertatea în faţa banului. Este nevoie încă să se afle că se cumpără cu bani numai ,,cele mărunte şi neînsemnate'', pe când cele absolut necesare şi care susţin viaţa noastră sunt la dispoziţia tuturor. ***Banii întregii lumi şi chiar lumea însăşi nu înseamnă nimic în faţa valorii unui singur om, în faţa unui singur suflet.*** *Conştientizarea acestui adevăr îndepărtează pericolul degradării spre care este condus omul de spiritul banului, pune în evidenţă persoana umană, care riscă să dispară în vâltoarea globalizării, şi deschide orizontul universalităţii.*[51]

*

Precum cele mai multe fenomene sociale majore ale contemporaneităţii, globalizarea se află sub semnul unui ,,cuplu''. În cea mai blândă ipostază, membrii acestuia se contrazic; de regulă, ei se luptă cu ardoare, nu atât pentru supremaţie, cât pentru anularea/anihilarea duşmanilor, reprezentaţi de către celelalte jumătăţi ale cuplurilor. Tendinţei de a proiecta şi construi un viitor mai bun pentru toată lumea, sau măcar pentru cât mai mulţi posibil, i se opune cu ardoare (şi forţă!) aceea de a obţine un profit cât mai mare, cu orice preţ.

Din nefericire, tendinţa din urmă, expresie a intereselor cercurilor financiare, dobândeşte tot mai mulţi simpatizanţi şi chiar combatanţi din rândul politicienilor şi nu numai, toţi membri ai ,,frăţiei profitorilor''. Din fericire, cultura mai este, o vreme, la adăpost; la UNESCO, SUA şi Israelul au fost învinse de către 150 de ţări, în frunte cu Franţa, care au impus adoptarea unui proiect ce proclamă neincluderea ,,produselor culturale'' în cadrul tratativelor Organizaţiei Mondiale a Comerţului. Ca urmare, fiecare ţară semnatară va putea finanţa prin fonduri (publice sau de altă natură) arta şi cultura naţională. Dar e de bănuit că această stare de graţie nu va putea dura foarte mult, în condiţiile atacurilor tot mai insistente – şi concertate – la adresa valorilor tradiţionale şi naţionale. Miticii lui Caragiale, astăzi ,,re-încărcaţi'' şi răspândiţi pe tot globul, inclusiv sub forma unor trăienici sau georgici, atacă la baionetă, încercând să de-mitizeze, să înlocuiască valori şi simboluri tradiţionale cu non-valori sau, culmea ororii, cu vid! În rândurile ce urmează, despre câteva dintre aceste atacuri.

Cinematografia americană este, de departe, campioană a tentativelor de lansare şi impunere a unor altfel de ,,eroi''. ,,Shrek'' este o pe cât de bună comedie, o pe atât de murdară tentativă de a arunca în derizoriu personaje clasice, precum Motanul Încălţat sau Făt Frumos, aducând în prim plan un travestit, care şi câştigă competiţia muzicală iniţiată pe site-ul filmului! Încă şi mai recent, nu numai că tradiţionala şi frumoasa legendă a cowboy-ilor este transformată într-o telenovelă cu homosexuali, dar i se mai acordă şi o importantă distincţie (e de bănuit că va lua şi cel puţin un Oscar) (ceea ce a şi luat - n.a.).

Dar nici bătrâna Europă nu-i deloc cuminte. Pe malul Balticii, Fiul lui Dumnezeu e înfăţişat făcând reclamă la bere. Pe malul Bahluiului, ca urmare a faptului că o individă se uită în oglindă şi se sperie ce vede, respectiva avortează un text, făcut spectacol de către un individ infam, mai mult decât blasfematoriu. Tot în România, de-mitizarea loveşte în stânga şi-n dreapta, de la imnul naţional, transformat în manea, până la Eminescu şi alţi ctitori ai culturii, înfăţişaţi pe motocicletă şi-n alte ipostaze „trendy''. [...] De la asemenea afirmaţii până la arderea cărţilor scrise până mai ieri, ca inutile, necorespunzătoare, nu e cale lungă. Dar să sperăm că ea nu va fi parcursă niciodată![52]

---

[51] Ibidem, pp.181-188.

[52] Dorian Obreja, în art. Năzuind globalizarea, miticii încearcă de-mitizarea, publicat în Evenimentul, 1 februarie 2006, p.3.

PENTRU A ÎNŢELEGE LUMEA ÎN CARE TRĂIM, E NECESAR SĂ DEZLEGĂM ENIGMA «CHESTIUNII EVREIEŞTI»

Una din caracteristicile globalizării şi mai puţin cunoscută este ceea ce numim noi **secularizarea sau laicizarea**. Se vorbeşte câteodată de societatea de tip occidental, ca fiind secularizată, adică desprinsă de câteva secole de instituţia Bisericii, mai ales în plan cultural dar şi în sfera vieţii social-politice. Această separare s-a adâncit treptat, pornindu-se de la provocarea acelor excese regretabile (ale Inchiziţiei în primul rând) din Evul Mediu ale Bisericii Catolice şi continuând cu apariţia protestantismului şi neoprotestantismului, care au subminat permanent tradiţia creştinismului, creştinism, care şi astăzi este considerat prima religie a lumii ca importanţă.

Occidentul a devenit astăzi o societate, care s-a autodefinit laică sau secularizată, **de fapt atee** în toată regula, încercând să mascheze interesul extrem de scăzut faţă de morala creştină sau valorile creştinismului. Calea înstrăinării omului de Dumnezeu este străbătută în continuare, dar din păcate de tot mai mulţi creştini şi chiar de către unii din preoţi! Subminarea din interior a Bisericii lui Hristos şi subordonarea mass-mediei sunt fenomenele oculte care atacă în mod premeditat toate tradiţiile şi valorile creştine autentice. Este firesc să ne întrebăm şi să identificăm pe cei care îl slujesc pe Antihrist şi trasează această traiectorie a omenirii.

În opinia mea dar şi a tot mai multor intelectuali, mersul lumii de astăzi se leagă în mod inextricabil de ceea ce Mihai Eminescu numise «chestiunea evreiască». Este vorba de ''problema'' creată de către o parte dintre evrei, pe care o putem numi oligarhia evreiască, interesată dintotdeauna nu numai de dominaţia economică asupra altor popoare, multe din ele fiind cele care i-au primit cu generozitate, dar şi de o dominaţie totală şi necondiţionată.

În continuare, sunt redate mai multe fragmente, cu valoare chiar istorică sau documentară, care pot contribui indiscutabil la înţelegerea lumii actuale şi la trăirea în adevăr, în virtutea dreptului de liber acces la informaţiile de interes public:

*

În ultimul deceniu al secolului XX, orice critică la adresa poporului evreu, a religiei sale sau a statului Israel este considerată cea mai cumplită crimă morală (chiar dacă acuzele vizau doar pe unii dintre evrei! - n.a.). [...] Odată ce un om primeşte acest calificativ („antisemit''), adevărat sau nu, nimic nu-l mai poate exonera de vina pe care mass-media o echivalează cu păcatul suprem. Prin urmare, irecuperabil cum sunt, am libertatea de a scrie şi a vorbi deschis despre un tabu pe care puţini îndrăznesc să-l abordeze. Nu sunt antisemit şi resping acest epitet (mai ales că în lumina cercetărilor recente, evreii de astăzi nici nu au origini semite*, fapt demonstrat de Benjamin Freedman şi arătat în alt capitol, fiind un popor relativ nou, apărut la sfârşitul primului mileniu şi începutul celui de-*al doilea mileniu *d.Hr. - n.a.). Totuşi, trebuie să atac* ***„principala problemă a lumii''****, cum a numit-o Henry Ford, o problemă critică pentru supravieţuirea şi libertatea poporului nostru (şi nu numai - n.a.).*

În lumea noastră saturată de Holocaust este aproape imposibil să rosteşti cuvântul „evreu'' fără a trezi emoţii (milă, compasiune, chiar simpatie - n.a.). ***Acesta este rezultatul acţiunii întreprinse de mass-media lumii occidentale, care a experimentat şi reexperimentat la nesfârşit reţeta „Holocaustului''*** *(care în fond, a existat, dar a fost supralicitat - n.a.). După cum spune respectabilul istoric britanic David Irving (autor al câtorva zeci de cărţi, şi în prezent închis pentru unele dezvăluiri - n.a.), «se scrie „Holocaust'' cu „H'' mare marcă înregistrată». Holocaustul a evoluat de la statutul de adnotare al celui de-Al Doilea Război*

Mondial până la situaţia în care Al Doilea Război Mondial a devenit o notă istorică de subsol a Holocaustului. […] Rareori se întâmplă ca un eveniment să devină tot mai comentat, în presa scrisă şi vorbită, pe măsură ce rămâne tot mai departe în timp. De exemplu, subiectul celui de-Al Doilea Război Mondial ocupa o proporţie mult mai mare în filmele artistice, emisiunile de televiziune, documentarele, cărţile şi articolele de presă de la sfârşitul anilor cincizeci decât în cele dinaintea anului 2000. Nu la fel s-au întâmplat lucrurile şi cu Holocaustul: cu cât ne îndepărtăm mai mult de acest eveniment (şi dispar martorii supravieţuitori - n.a.), cu atât el ne agresează mai tare, pe măsură ce **<u>industria holocaustului</u>** *se dezvoltă şi se extinde. Ar fi o muncă herculeană să numărăm, măcar, toate reportajele şi emisiunile speciale de televiziune dedicate Holocaustului, filmele documentare şi ,,istorice de ficţiune'', cărţile (atât documentare cât şi de ficţiune), articolele din reviste şi ziare, piesele de teatru. Povestirile despre victimele Holocaustului, despre rude, supravieţuitori, crime de război, criminali, daune, literatura şi arta dedicate Holocaustului, amintirile şi memorialele ne bombardează aproape zilnic (în America - n.a.). În Washington D.C. există un muzeu al Holocaustului, în valoare de milioane de dolari. […] În mod interesant, a fost construit înainte da a se fi făcut orice efort real pentru înălţarea unui memorial al celui de-Al Doilea Război Mondial.* [53]

*

Holocaustul nu este singurul traumatism pe care trebuie să-l deplângem cu toţii, căci vedem multe relatări istorice dureroase şi producţii dramatice hollywoodiene şi despre alte persecuţii istorice ale evreilor. Evreii sunt victimizaţi de teroriştii arabi din Orientul Mijlociu, de fasciştii din Europa şi chiar de membrii Ku Klux Klan-ului din Statele Unite. Există resurse virtualmente inepuizabile de cărţi, articole, filme şi piese de teatru despre evreii individuali care au avut de suferit din vina antisemiţilor.

În fiecare an, zeci de mii de scenarii despre evrei inteligenţi, generoşi, altruişti, creatori, morali şi curajoşi inundă ecranele de şaizeci de centimetri ale televizoarelor şi ecranele de zece metri ale cinematografelor, ziarele, revistele şi cărţile noastre, teatrele, estradele şi amvonurile, undele radio şi transmisiunile prin satelit. Există mii de portretizări ale evreilor persecutaţi ca fiind nevinovaţi, nobili şi eroici, câtă vreme adversarii lor sunt reprezentaţi ca nişte întruchipări ale răului. Nici un grup omenesc nu are un sistem de public relations *mai eficient decât poporul evreu. […] Churchill (Winston) susţinuse că* ***evreii din lume oscilau între devotamentul faţă de <u>comunism</u>, pe de o parte, şi cel la adresa <u>sionismului</u>, pe de altă parte****. Churchill îşi exprima speranţa ca evreii să adopte sionismul ca alternativă (capitalismul imperialist neoliberal, având Sionul sau capitala la Ierusalim, disputat în prezent de evrei - n.a.) la ceea ce el numea bolşevismul ,,diabolic'' şi ,,sinistru''. În acest articol contemporan cu primii ani ai revoluţiei ruse şi foarte bine scris, Churchill descria comunismul ca pe o ,,confederaţie sinistră'' a ,,evreilor internaţionali'', care ,,i-a înşfăcat pe ruşi de păr şi au devenit practic stăpânii necontestaţi ai acelui enorm imperiu''. […]*

La data de 9 iunie 1919, Schuyler (ofiţer de Informaţii al Armatei americane în Rusia) îl citează pe Wilton cu următorul paragraf: ,,Un tabel întocmit în 1918, de Robert Wilton, corespondentul din Rusia al ziarului ,,London Times'', arată că în acea perioadă existau 384 de comisari, incluzând 2 negri, 13 ruşi, 22 de armeni şi peste 300 de evrei. Dintre aceştia din urmă, 264 veniseră din Statele Unite, după căderea Guvernului Imperial. […] Mă întrebam cum era posibil ca ,,revoluţia rusă'' să fi fost făcută de numai 13 militanţi de etnie rusă, dintre cei 384 de membri ai principalului grup de conducere. […] **<u>Rolul evreilor în revoluţia comunistă</u>** *a fost, însă, menţionat în numeroase publicaţii evreieşti importante, cum ar fi ,,Enciclopedia evreiască'' şi ,,Enciclopedia evreiască universală''.* ***Am descoperit cu uimire că evreii se laudă***

---

[53][53] David Duke, ***Trezirea la realitate***, Ed. Antet XX Press, Filipeştii de Târg, Samizdat, pp.3-4.

[54] Ibidem, pp.4-12.

efectiv cu rolul lor de pivot din cadrul revoluţiei ruse. *Ba chiar scot în evidenţă efortul evreilor comunişti de a deghiza rolul evreiesc, un efort încununat de succes întrucât majoritatea goyimilor (ne-evrei) din America şi Europa nu îl cunosc nici acum.* [54]

*

*,,În prezent există probe concludente că bolşevismul este o mişcare internaţională controlată de evrei'' – preciza Directorul Serviciului Britanic de Informaţii, către secretarul de stat al SUA. […] ,,***Comunismul s-a răspândit în virtualmente toate comunităţile evreieşti***. În unele ţări,* ***evreii au devenit elementul conducător al partidelor comuniste legale şi ilegale, iar în unele cazuri au fost chiar instruiţi de Internaţionala Comunistă să-şi schimbe numele cu sonoritate evreiască şi să se dea drept non - evrei, în scopul de a nu confirma propaganda aripii drepte care prezenta comunismul ca pe o conspiraţie străină, evreiască.***

Cartea lui Troţky, Stalin*, scrisă în exil, încerca să arate că Stalin jucase doar un rol nesemnificativ în primele zile ale victoriei comuniste. Troţky a încercat să ilustreze acest aspect reproducând o carte poştală ilustrată care se bucurase de o largă circulaţie în lunile următoare revoluţiei. Ilustrata îi reprezenta pe cei şase lideri ai revoluţiei. Se văd Lenin (care era cel puţin pe sfert evreu, vorbea acasă limba yiddiş şi era căsătorit cu o evreică), Troţky (pe adevăratul său nume evreiesc: Lev Bronstein), Zinoviev (pe adevăratul său nume evreiesc: Hirsch Apfelbaum), Lunacearsky (ca goyim), Kamenev (pe adevăratul său nume evreiesc: Rosenfeld) şi Sverdlov (Edgar). Cartea poştală nu numai că demonstrează dominaţia evreiască a revoluţiei, ci şi ilustrează faptul că liderii comunişti evrei reprezentaţi îşi schimbaseră numele, întocmai cum se spune şi în Enciclopedia iudaică. Deşi adevărul privitor la ascendenţa evreiască a lui Lenin a fost ţinut secret ani de zile, în prezent scriitorii evrei iau notă de el. […]*

Ceka, sau poliţia secretă, era condusă de un evreu, Moses Uritzky, iar majoritatea celorlalţi comandanţi erau de asemenea evrei, inclusiv Sverdlov şi Genrikh Yagoda (forma rusească a cuvântului ,,Yehuda'', ,,evreul''), care a coordonat masacrele soldate cu zeci de milioane de victime. […] ***Poliţia secretă comunistă, a cărei denumire a suferit multe schimbări, trecând prin formele Ceka, O.G.P.U., N.K.V.D., M.G.B. ŞI K.G.B., a fost cea mai temută agenţie poliţienească din istoria lumii, închizând, torturând sau ucigând peste patruzeci de milioane de ruşi şi est – europeni.*** *Până şi istoricii sovietici mai conservatori din anii şaizeci situau numărul victimelor asasinate între treizeci şi cinci şi patruzeci de milioane, cifre care nu includ milioanele de oameni deposedaţi, încarceraţi, exilaţi, torturaţi şi dislocaţi. Sciitorul Alexandr Soljeniţîn, laureat al Premiului Nobel, estimează în opusul său* Arhipelagul Gulag*, folosind cercetările unui statistician sovietic care avea acces la dosarele secrete ale guvernului, pe nume I. A. Kurganov, că între 1918 şi 1959 au murit cel puţin* <u>*şaizeci şi şase de milioane de oameni, victime directe ale conducătorilor comunişti ai Rusiei.*</u> *În volumul II al* Arhipelagului Gulag*, Soljeniţîn afirmă că evreii au creat şi administrat sistemul sovietic organizat al lagărelor de concentrare în care au murit zeci de milioane de oameni. La pagina 79 a volumului […] figurează principalii administratori ai* ***celei mai mari maşini de ucis din istoria lumii.*** *Aceştia sunt: Aron Solts, Yakov Rappoport, Lazar Kogan, Matvei Berman, Genrikh Yagoda şi Naftaly Frenkel. Toţi şase sunt* ***evrei***. *Interesant însă este că pe tot parcursul acestei perioade de haos şi omoruri evreii au rămas o clasă protejată, ajungându-se până în situaţia în care partidul comunist a luat măsura fără precedent de a echivala exprimările antisemite cu o ofensă contrarevoluţionară, pasibilă astfel de pedeapsa cu moartea.* [55]

*

,,The Jewish Communal Register of New York City 1917 – 1918'', *redactat şi publicat de comunitatea evreiască, îl prezintă pe Jacob Schiff, care în acea perioadă era unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, în fruntea enormei Casei bancare Kuhn, Loeb & Company. În*

---

[54]

[5555] Ibidem, pp.12-14.

articol se arăta cum firma Kuhn, Loeb & Company „a girat marile împrumuturi japoneze de război din 1904 – 1905, astfel făcând posibilă victoria Japoniei asupra Rusiei.'' În continuare, articolul spune: „Domnul Schiff şi-a folosit întotdeauna averea şi influenţa în interesul poporului său. El i-a finanţat pe duşmanii Rusiei autocratice şi şi-a folosit influenţa financiară pentru a ţine Rusia la distanţă de piaţa banilor din Statale Unite.'' Practic, Jacob Schiff a dat în total o sumă cuprinsă între şaptesprezece şi douăzeci şi patru de milioane de dolari pentru a-i finanţa pe revoluţionarii comunişti evrei din Rusia, sumă care ar echivala cu multe sute de milioane de dolari, la valoarea zilei de azi. […]

M-am hotărât să investighez ***rădăcinile ideologice ale comunismului****. Am găsit la biblioteca publică* Capitalul *şi* Manifestul Partidului Comunist. *Cărţile lui Karl Marx erau obtuze, în special fragmentele care dezvoltau dialectica hegeliană, dar aveau o anumită logică, dacă presupuneau că omenirea ar avea o natură de maşină ca aceea descrisă de Marx. Unul dintre profesorii mei a emis neinspiratul comentariu că, comunismul este minunat în teorie dar deficitar în practică.* ***După părerea mea, o idee bună în teorie trebuie să se aplice şi în practică, ceea ce e clar că nu se întâmplă în cazul comunismului. Niciodată nu a existat o teorie care să promită mai multă fericire omenească şi totuşi să genereze mai multă sărăcie, opresiune mintală şi fizică şi mai multă nefericire şi moarte.*** *Până când am studiat fundamentele comunismului, crezusem întotdeauna că Marx a fost german. De fapt, citisem că tatăl lui Marx fusese creştin. A reieşit că tatăl lui, un avocat de succes, era evreu convertit la creştinism după emiterea unui edict din* „Chicago Jewish Sentinel'' *care dezvăluia faptul că Marx fusese nepotul unui rabin şi „descendentul multor generaţii de cărturari talmudici''.*

Un excelent articol din „Barnes Review'' evidenţiază „Rasismul lui Marx şi al lui Engels''. ***Karl Marx nu numai că făcea parte dintr-o lungă genealogie de cărturari talmudici, dar îi şi ura pe ruşi cu o pasiune care nu poate fi descrisă decât ca patologică.*** *L-am căutat pe Karl Marx în enciclopediile evreieşti şi am descoperit, spre marea mea uimire, că omul care-l învăţase multe dintre principiile comunismului a fost Moses Hess. Oricât de incredibil ar putea să pară, liderii sionişti contemporani îl venerează pe Moses Hess ca fiind „înaintaşul'' sionismului modern. […] În „*Ultimele zile ale Romanovilor, *Robert Wilton, care a lucrat în Rusia pentru* „The London Times'' *timp de şaptesprezece ani, rezumă „revoluţia rusă'' cu aceste cuvinte: „****Întreaga istorie a bolşevismului în Rusia poartă pecetea de neşters a unei invazii străine****. Asasinarea Ţarului, planificată cu deliberare de evreul Sverdlov şi executată de evreii Goloşekin, Sîromolotov, Safarov, Voikov şi Yuvski, nu este fapta poporului rus, ci a invadatorului său ostil. (în alt capitol se va arăta de unde provine ura unor evrei, talmudici, împotriva poporului rus - n.a.)* [56]

*

În romanul său clasic 1984*, George Orwell a scris despre adevărul istoric care „dispare în Gaura memoriei'', cum a fost şi soarta adevărului privitor la adevăraţii autori ai „revoluţiei ruse''. Mi-am pus două întrebări: „De ce a fost suprimat adevărul istoric despre revoluţia comunistă?'' şi „Cum s-a putut realiza această suprimare, într-o lume liberă?'' Prima întrebare îşi găseşte un răspuns evident în faptul că* ***forţele evreimii internaţionale nu vor să se ştie, în general, că evreii au fost principalii autori ai celui mai represiv şi mai ucigaş regim din istoria omenirii : comunismul. (cu peste 200 de milioane de victime, după mai multe surse avizate - n.a.) Evident, cunoaşterea acestui fapt nu creează*** **public relations** ***avantajoase pentru evrei.*** *Răspunsul la întrebarea a doua, „cum ?'', este mai greu perceptibil. […] Evident, evreii au avut multă putere pe plan istoric după cum o dovedeşte cazul lui Jacob Schiff, al familiei Rothschild şi altele […]*

[56] Ibidem, pp.15-18.

Când vedeam la televiziune emisiuni despre antisemitism, cuvântul ,,ură'' era folosit aproape întotdeauna pentru a descrie orice opinie negativă despre evrei. Eu unul, nu simţeam nici un fel de ură la adresa evreilor. Investigaţiile mele constituiseră strict un exerciţiu intelectual. Eram un neofit care examina o lume unde nu-şi avea locul, dar lumea aceea mă intriga. Analizând chestiunea ,,urii'', am întrebat o profesoară din şcoală ***de ce mass-media nu foloseau niciodată cuvântul „ură'' pentru a descrie motivaţia asasinării în masă a milioanelor de creştini ruşi din Uniunea Sovietică.*** *Desigur, era nevoie de foarte multă ură pentru a fi comis asemenea crime monstruoase. Profesoara nu a avut nici un răspuns, iar eu mai aveam încă destule întrebări.*

Odată ce am descoperit ***rădăcinile comune ale comunismului şi sionismului****, m-am hotărât să examinez istoria poporului evreu, atât a iudaismului istoric, cât şi a dezvoltării sionismului modern. Simţeam că, pentru cercetările mele, aveam acces la cele mai complete surse de informaţii din lume. Şi am început cu trei excelente şi exhaustive enciclopedii evreieşti.*[57]

*

Căutând răspunsurile, am revenit la sursa de unde deprinsesem pentru prima dată respectul faţă de evrei: Sfânta Biblie. Am revenit asupra Vechiului Testament, citind din nou, cu cea mai mare atenţie, fragmentele privitoare la relaţiile dintre evrei şi non-evrei. […] Unele dintre cele mai sângeroase scrieri pe care le-am citit vreodată descriu în amănunt modul cum îşi anihila poporul evreu inamicii tribali. Masacrele canaaniţilor, iacobiţilor, filistenilor, egiptenilor şi ale altor zeci de popoare sunt consemnate în Biblie cu o elocvenţă sinistră. În terminologia zilelor noastre, măcelărirea unor popoare întregi se numeşte genocid. Evreii din Vechiul Testament nu cruţau nici bărbaţii, nici femeile şi chiar animalele agricole sau de casă ale inamicilor. […] În calitate de creştin, nu puteam să-mi explic aceste pasaje care păreau adevărate celebrări ale genocidului. Recunoşteam că Dumnezeu are căi nebănuite şi neînţelese, dar nu-mi puteam stăpâni compasiunea faţă de cei masacraţi, printre care mii de bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi. Nu este deloc greu să ne imaginăm ce simţeau puţinii supravieţuitori ai acestor masacre la adresa ,,evreilor''.

Membrii grupurilor rasiale se pot contrazice cu privire la istoria, spiritualitatea sau capacităţile lor comparative. ***Dar să sugerezi că Dumnezeu favorizează un singur popor în detrimentul tuturor celorlalte mergând până la a susţine şi scuza genocidul pentru a le face loc celor „Aleşi''? Cu siguranţă, acesta nu poate fi decât apogeul supremaţiei rasiale.*** *[…] Propagarea timpurie a creştinismului de către Apostolul Pavel îi încuraja pe creştini să devină mai toleranţi cu diferitele grupări etnice. Pavel însuşi era un fariseu evreu care s-a convertit la creştinism şi o mare parte din viaţă le-a predicat goyimilor (ne-evrei) de diverse naţionalităţi. […] Religia evreiască a avut o evoluţie cu totul diferită de aceea a creştinismului timpuriu. Poporul evreu şi religia lui se întrepătrundeau. Credinţa în Dumnezeu era necesară pentru a conserva tribul, în aceeaşi măsură în care protejarea tribului era importantă pentru salvgardarea religiei.* ***Totuşi, conform Statului Sionist al lui Israel, rasa este mult mai importantă decât credinţa religioasă.*** *Un emigrant de perspectivă nu e obligat să practice iudaismul sau să creadă în el pentru a emigra în Israel; ba chiar, poate fi ateu sau comunist declarat. Nu trebuie decât să-şi dovedească originile evreieşti.* [58]

*

[57][57] Ibidem, pp.19-20.

[58] Ibidem, pp.22-24.

58

Respingându-l pe Iisus Christos, împreună cu iubirea şi toleranţa predicate de el (toleranţă - ?! - n.a.), iudaismul şi-a continuat drumul în ***direcţia şovinismului****. Punctul culminant a fost atins în* ***paginile Talmudului****, o expunere enciclopedică a legilor şi tradiţiilor evreieşti, compilată de sute de rabini de-a lungul secolelor.* „American Heritage Dictionary'' o descrie ca „reprezentând baza autorităţii religioase pentru iudaismul tradiţional''. *Talmudul a fost transcris pentru prima oară în epoca babiloniană, iar tradiţia orală este mai veche cu numeroase secole. Prin secolul al VI-lea î.Ch. a fost formulat în scris, devenind cel mai important text religios al poporului evreu, principalul canon al religiei sale. În Talmud, evreii îşi codificau în sfârşit cele mai şovine tendinţe. [...] Frazele din Talmud sunt vitriolante: „Numai evreii sunt oameni. [Goii] sunt animale. (Baba Mezia 114a-114b)... Dacă un evreu este ispiti să facă rele, el trebuie să se ducă într-un oraş unde nu e cunoscut şi să facă relele acolo. (Moed Kattan 17a)...Dacă un păgîn [goi] loveşte un evreu, goyimul trebuie să fie ucis. Lovirea unui evreu este lovirea lui Dumnezeu. (Sanhedrin 58b)...[Goii] sunt în afara protecţiei legii iar Dumnezeu le-a „expus banii pentru Israel'' (Baba Kamma 37b)...Evreii pot folosi minciuni („subterfugii'') pentru a amăgi un [goi]. (Baba Kamma 113a)...[Goii] preferă sexul cu vacile. (Abodah Zarah 22a-22b)...''*

Am fost uimit să găsesc o ură atât de totală exprimată în cel mai important text scris al religiei evreieşti. Era evident că toate aceste citate erau autentice, întrucât copiile pe care le citisem eu fuseseră publicate de organizaţii evreieşti. Nu puteam găsi nici o explicaţie raţională pentru prezenţa unor asemenea scrieri în cărţile sfinte evreieşti; ba chiar, înţelegeam tot mai clar că majoritatea americanilor nici măcar nu ştiu de existenţa lor. Îmi era greu să dau crezare unor asemenea citate, după cum ştiu că şi multor cititori le va fi la fel de greu. Oricum, dacă cineva se îndoieşte de autenticitatea lor, o cale foarte uşoară pentru a confirma ura extremă a Talmudului la adresa goyimilor este aceea de a citi „Enciclopedia evreiască''. [...]

Am fost tulburat să găsesc în Talmud descrierile de o obscenitate violentă ale Mântuitorului şi ale creştinilor. Printre altele, Christos este calificat drept şarlatan, seducător şi răufăcător. Talmudul îl acuză pe Christos că a avut relaţii sexuale cu măgarul lui, iar pe Fecioara Maria o descrie ca pe o târfă (caricaturile recente ale profetului islamic sunt de-a dreptul minore faţă de aceste afirmaţii şocante!!! - n.a.). [...] În acelaşi timp, însă, faptul de a şti că asemenea pasaje există m-a ajutat să înţeleg de ce au circulat atât de multe sentimente anti-evreieşti de-a lungul secolelor. De asemenea, mi-a prilejuit o mai bună asimilare a animozităţii anti-goi care domina iudaismul. Trebuie să se reţină că toţi rabinii studiază Talmudul. Cum ar reacţiona evreii dacă pastorii creştini ar studia Mein Kampf *ca pe un fragment al sfintelor lor scripturi, scuzându-l numai pretextul că nu are nici un efect asupra atitudinii lor actuale? Orice cititor cu vederi largi care citeşte atât* Mein Kampf, *cât şi* Talmudul*, va constata că acesta din urmă este* ***mult mai intolerant****. Când am căutat antisemitismul în enciclopediile importante, am constatat că toate încercau să explice antisemitismul istoric exclusiv ca pe o formă a intoleranţei creştine la adresa evreilor non – creştini. Uneori, se sugera chiar că evreii au fost persecutaţi de creştini numai fiindcă Evangheliile îi acuză de crucificarea lui Christos. Nicăieri nu se sugera că una dintre sursele antisemitismului ar putea să fi fost atitudinile etnocentrice şi pline de ură ale evreilor înşişi faţă de goyimi, exprimate în propriile lor legi religioase.*

Chiar şi în timpul vieţii lui Iisus Christos, forţele evreimii organizate i se opuneau acestui învăţător bun la inimă, care vorbea despre puterea iubirii şi a reconcilierii, cu mai multă înverşunare decât măsurile militante anti-romane pe care le sperau fariseii. ***Noul Testament consemnează cu fidelitate intensa teroare evreiască folosită pentru a suprima credinţa creştină timpurie.*** *Într-unul dintre cele mai cutremurătoare versete se spune: „Totuşi, de frica evreilor, nimeni nu vorbea de El (Christos) pe faţă.'' (Sfânta Evanghelie cea de la Ioan 8:13)* [59]

[59][59] Ibidem, pp.25-29.

*

Încă din primele secole ale creştinismului, unii cărturari goyimi au învăţat să vorbească fluent limba ebraică. Pornind de la conţinutul scrierilor talmudice, li s-a format o ostilitate înverşunată faţă de evrei. Pe tot parcursul secolelor ulterioare, zeci de papi au emis edicte şi enciclice care condamnau iudaismul, îşi exprimau indignarea nu pentru că evreii l-au crucificat pe Christos, ci din cauza veninoaselor pasaje anti-goi şi anti-creştine. […] Pius al V-lea. I-a expulzat pe toţi evreii din statele papale (1569). Grigore al XIII-lea. A spus într-o Bulă Papală din 1584: ,,Mişcaţi de o intensă ură contra membrilor lui Christos, ***continuă să plănuiască oribile crime împotriva religiei creştine, cu o îndrăzneală crescândă pe zi ce trece****''. […] Nu numai că fondatorii Bisericii Catolice aveau această opinie tulbure despre evrei, dar am fost uimit să constat că marele reformator şi fondator al protestantismului, Martin Luther, împărtăşea aceeaşi opoziţie pătimaşă la adresa lor.*

Câtă vreme creştinii proslăvesc în zilele lor sfinte bunele sentimente universale, evreii aniversează victoriile militare istorice împotriva duşmanilor lor goyimi. […] Când creştinii intră în Postul Mare şi se pregătesc să celebreze mântuirea dăruită de Christos, evreii sărbătoresc Paştele lor, o ceremonie care se bazează din nou pe un conflict străvechi între israeliţi şi goyimi. Paştele evreiesc constituie o referire lipsită de ambiguitate la noaptea când spiritul morţii a ,,trecut peste'' casele evreieşti, inofensiv, pentru a se coborî în casele duşmanilor lor egipteni, unde i-a ucis pe toţi primii născuţi de sex masculin, de la copiii din leagăn şi până la bătrâni, din toate familiile egiptene. O asemenea exprimare poate părea şocantă, dar ***în realitate Paştele evreiesc este omagierea unei pruncucideri în masă.***

O altă sărbătoare evreiască importantă este Festinul Sorţilor, numit Purim. […] Petrecerea sărbătoreşte masacrarea de către evrei a mii de persani, împreună cu primul lor ministru, Haman, şi cei zece fii ai acestuia. Festinul include până şi mâncatul simbolic al urechilor antisemiţilor (urechile lui Haman, hamantaschen) sub forma unor mici prăjituri cu trei laturi. […] Aflând aceste lucruri, mi-am dat seama că dacă oricare alt grup etnic ar fi avut asemenea ceremonii, ele ar fi fost numite barbare şi pline de ură. Imaginaţi-vi-i pe membrii Ku Klux Klan-ului oficiind un ritual în care ar prepara şi mânca fursecuri în forma urechilor lui Martin Luther King şi ar ţine o ceremonie sfântă cu biciuirea lui simbolică! Purim este sărbătorit anual încă de mult dinainte de Christos şi, cu siguranţă, a jucat un rol important în ***cultivarea urii şi a suspiciunii faţă de goyimi, în inimile şi minţile copiilor evrei*** *(ură care transpare mai ales la evreii cu funcţii de mare autoritate, în diverse state, în serviciile secrete şi în politică, justiţie ş.a.m.d. - n.a.). Această ceremonie repulsivă ar fi analoagă cu situaţia în care bisericile noastre creştine i-ar învăţa pe copii să-i bată simbolic pe fariseii evrei care l-au condamnat pe Iisus şi apoi să mănânce alimente simbolizând părţi din trupurile sfârtecate ale preoţilor evrei. Desigur, aşa ceva ar contraveni total spiritului creştin, şi totuşi atitudinile de acest fel reprezintă însăşi esenţa iudaismului.* [60]

*

Înainte de Al Doilea Război Mondial, Nahum Goldman, preşedintele Organizaţiei Mondiale Sioniste, i-a îndemnat pe evreii germani să emigreze în Palestina, folosind următoarele cuvinte directe: ,,Iudaismul nu poate avea nimic în comun cu germanismul. Dacă aplică standardele de rasă, istorie şi cultură, […] germanii au într-adevăr dreptul să-i împiedice pe evrei să se amestece în afacerile volk-ului lor. […] Acelaşi lucru îl cer şi eu volk-ului evreu faţă de cel german. […] Evreii sunt împărţiţi în două categorii, cei care recunosc că fac parte dintr-o rasă distinctă printr-o istorie veche de mii de ani şi cei care nu recunosc acest lucru. Aceştia din urmă se expun acuzaţiei de necinste. […]''

---

[60][60] Ibidem, pp.29-32.

În prezent, o generaţie întreagă de evrei creşte inundată cu poveşti despre perfidia goyimilor. Nu numai germanii şi est-europenii sunt acuzaţi de Holocaust, ci au început să apară multe cărţi scrise de autori evrei care susţin că şi naţiunile occidentale au o parte din vină, precum şi preşedintele Franklin D. Roosevelt, Biserica Catolică, ba chiar întreaga lume creştină.

Am descoperit că ***atragerea atenţiei asupra scrierilor talmudice, citând textual chiar cuvintele folosite de liderii şi scriitorii evrei moderni, atrage acuzaţia de antisemitism****. Părerea mea era că, dacă repetarea cuvintelor unor lideri evrei înseamnă antisemitism, atunci trebuie să existe elemente dezgustătoare chiar în acele cuvinte. Poate că, atunci când analizăm cauzele antisemitismului, ar fi bine să ţinem seama şi de atitudinea istorică a evreilor faţă de goyimi. Bernard Lazare, un popular intelectual evreu din Franţa secolului al XIX-lea, a investigat rolul jucat de poporul său în secularul conflict cu celelalte popoare. În cartea lui de largă circulaţie* Antisemitismul*, Lazare a scris: ,,Dacă această ostilitate, această repugnanţă s-ar fi manifestat faţă de evrei numai la un moment dat sau într-o singură ţară, ne-ar fi uşor să explicăm cauzele locale ale unor asemenea sentimente. Dar această rasă a făcut obiectul urii din partea tuturor naţiunilor în mijlocul cărora s-a aşezat vreodată.''* [61]

*

Cinematograful şi televiziunea exercită o influenţă enormă asupra emoţiilor omeneşti. Relatările în serial ale persecuţiilor suferite de evrei, de la Torah şi până la Holocaust, sunt acum propagate într-un format irezistibil. *În mii de filme lucrate profesionist, de la ,,Cele zece porunci'' şi până la ,,Lista lui Schindler'', evreilor li se reaminteşte despre perfidia goyimilor, în timp ce goyimii sunt atraşi să simpatizeze cu cauza evreiască. Povestirile de groază repetate la nesfârşit ale Holocaustului nu pot servi decât la a intensifica suspiciunile evreului de categorie medie faţă de goyimi, subliniind totodată necesitatea solidarităţii evreieşti. [...] Evreii au cerut ca Biserica Catolică să elimine din liturghie tot ceea ce ei consideră că e ofensiv, iar catolicii, precum şi membrii altor confesiuni creştine (dar nu ortodoxe - n.a.), s-au conformat. Totuşi , nimeni nu îndrăzneşte să insiste ca şi credinţa evreiască să excludă referirile la goyimi ca fiind ,,răi din naştere, cu suflete inferioare''.*

Pe măsură ce începeam să examinez toate aceste chestiuni dintr-o perspectivă nouă, am observat că ***în centrul iudaismului se află conservarea moştenirii evreieşti şi propăşirea intereselor evreieşti.*** *[...]* ***Religia evreiască, aşa cum o codifică Talmudul, se referă mai puţin la viaţa de Apoi şi mai mult la supravieţuirea şi puterea poporului evreu.*** *Animat de credinţa că evreii sunt ,,Poporul Ales'', iudaismul este comentat de recitările sub formă de cronici ale persecuţiilor din trecut.* ***Într-o lume care renunţă la rasism, iudaismul este singura confesiune de pe Pământ lăudată pentru cultivarea excluderii genetice, a elitismului, etnocentrismului şi spiritului de supremaţie.*** *Israelul modern este singurul stat ,,occidental'' cu o teocraţie declarată, care se auto- proclamă cu neruşinare o naţiune al cărei scop este acela de a împinge înainte o singură religie şi un unic popor. Israelul defineşte iudaismul ca religie de stat, cu o separaţie foarte redusă între biserică şi stat la nivelul legilor religioase şi civile. În pofida statului lor religios, majoritatea evreilor din Israel se consideră ,,laici''. Însă chiar şi evreii mireni din Israel şi America susţin statul izraelian de conducere ortodoxă (tradiţională) şi sprijină numeroasele organizaţii conduse de evreii ortodocşi din întreaga lume, ca pe un mecanism pentru conservarea moştenirii lor culturale şi rasiale. [...] După ce am citit cuvintele fondatorului sionismului modern, Theodore Herzl, mi-am dat seama pe deplin că în civilizaţia noastră există, aşa cum se exprima el, agenţi ai unei puteri ,,străine''. Aceştia sunt oamenii care nu ne împărtăşesc cultura, tradiţiile, credinţa, interesele sau valorile. Am înţeles că, dacă*

61[61] Ibidem, pp.33-34.

[62] Ibidem, pp.35-38.

doream să păstrez moştenirea şi valorile poporului meu, trebuia ***să-mi apăr valorile*** *de sectorul intolerant din cadrul comunităţii evreieşti care caută nu concilierea, ci* ***dominarea****.* [62]

*

În cele din urmă, creştinismul a devenit o credinţă răspândită preponderent în rândurile goyimilor, iar evreimea organizată a ajuns duşmanul său implacabil, susţinând că Iisus era un bastard şi Maria o târfă, iar creştinii meritau să fie fierţi de vii în excremente. […] Mulţi creştini cred că singurele cărţi religioase ale evreilor sunt cele care se găsesc în Vechiul Testament. […]

Există trei ramuri principale ale religiei iudaice: ,,ortodoxă'', conservatoare şi reformată. ,,Ortodoxismul'' reprezintă sursa tradiţională a iudaismului şi este considerat ca aflându-se la baza acestuia. Foarte asemănătoare cu iudaismul ,,ortodox'' este ramura conservatoare (similară astfel Bisericii Catolice, din creştinism? - n.a.), dar aceasta acordă o mai mare libertate în respectarea celor mai severe dintre legile evreieşti. Mai modernistă, mişcarea reformată este mult mai puţin legată de tradiţiile fariseice decât oricare dintre celelalte două ramuri. ,,Encyclopedia Judaica'' *descrie actuala panoramă religioasă a naţiunii israelite astfel: ,,În statul Israel există foarte puţine congregaţii reformate sau conservatoare. Ortodoxismul (foarte stranie această denumire, în cadrul iudaismului, creînd o confuzie pentru cei neavizaţi…- n.a.) constituie poziţia religioasă oficială în Israel, cu majoritatea rabinilor aparţinând vechii şcoli de jurişti* ***talmudici****''. […]* ,,Enciclopedia evreiască universală'' *afirmă foarte clar că autoritatea supremă a iudaismului este Talmudul, nu Torah sau Vechiul Testament. ,,Astfel, autoritatea supremă a ortodoxismului (iudaic - n.a.) este Talmudul babilonian''. […] <u>În Talmud scrie clar că iudaismul îl consideră pe Iisus un ,,şarlatan'', ,,magician'', ,,seducător'' şi ,,înşelător''.</u> De asemenea, Talmudul afirmă că relatarea biblică a crucificării a fost o minciună, susţinând că Iisus a fost strangulat într-o hazna cu bălegar (ceea ce pare a fi o variantă masonică - n.a.) şi că evreii Îl urau atât de tare încât L-au executat în patru moduri diferite! Christos este portretizat ca fiind fiul bastard al unei târfe şi se sugerează chiar că era goyim. În unele paragrafe şocante, Talmudul merge până la a se lăuda că romanii nu au avut nimic de-a face cu moartea lui Iisus, numai evreii fiind aceia care L-au executat, pentru idolatria Lui. De asemenea, Talmudul declară că Iisus a fost înviat din morţi de un magician evreu, apoi pedepsit prin fierberea în sămânţă clocotită. (?!)* [63]

*

În continuare figurează câteva citate directe pe care le-am verificat în Talmud (şi Vechiul Testament), cu referire la Iisus şi creştini: ,,Balaam [Iisus] preacurvea cu măgarul lui (Sanhedrin, 105a-b); Preoţii evrei L-au trezit pe Balaam [Isus] din morţi şi L-au pedepsit [fierbându-L] în sămânţă clocotită.(Gittin,57a) […] Cei care citesc cărţile necanonice [Noul Testament] nu vor avea parte de nimic în Lumea de Apoi (Sanhedrin, 90a); Evreii trebuie să distrugă cărţile lor [ale creştinilor]. (Shabbath, 116a); Iar robii tăi şi roabele tale, pe care îi vei avea, să-i cumperi din neamurile care sunt împrejurul tău. Tot aşa din fiii străinilor care petrec între voi: puteţi să cumpăraţi şi din aceştia cum şi dintre urmaşii lor aflători pe lângă voi şi care s-au născut la voi în ţară. Ei vor putea să intre în stăpânirea voastră. Şi voi puteţi să-i lăsaţi pe ei moştenire fiilor voştri de după voi, în stăpânirea lor. ***Pe ei să-i aveţi robi de-a pururi; dar când este vorba de fraţii voştri, fiii lui Israil, nici unul dintre voi să nu împileze pe celălalt cu silnicie*** *(Leviticul, 25: 44-46) […] În privinţa căsătoriilor inter-rasiale există pasaje inconfundabile, unde Dumnezeu a poruncit: ,,Să nu te încuscreşti cu ele''; ,,Şi le va da Domnul Dumnezeu în mâinile tale şi le vei înfrânge, să le nimiceşti, să nu închei cu ele legământ, nici să-ţi fie milă de ele. Să nu te încuscreşti ce ele: pe fiica ta să nu o măriţi după fiul lui şi pe fiica lui să n-o iei pentru fiul tău.'' (Deuteronomul, 7: 2-6)*

62

63 [63] Ibidem, pp.46-47.

Încă din cele mai vechi timpuri ale creştinismului, ***papii catolici au emis edicte prin care îi condamnau pe evrei pentru cămătăria lor, dominarea comerţului cu sclavi, prostituţie şi alte vicii, precum şi pentru învăţămintele şi activităţile lor anticreştine.*** *[…] Fondatorul protestantismului, Martin Luther, a citit cărţile Talmudului şi i-a numit pe evrei ,,agenţi ai diavolului''. […] Se poate susţine convingător, din perspectiva Noului Testament, că* ***fariseii l-au crucificat pe Iisus fiindcă a sfidat puterea şi practicile evreieşti (fariseice). Iudaismul din zilele noastre îşi revendică descendenţa direct de la farisei.*** *Cu doar câteva zile înainte de răstignire, Christos le-a provocat mânia răsturnând tarabele cămătarilor din templu. […] ,,Voi aveţi pe diavolul de tată şi ţineţi să faceţi poftele tatălui vostru. El, de la început a fost omorâtor de oameni şi cu adevărul nu stă laolaltă, pentru că nu este adevăr într-însul. Când spune minciuna, grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi tatăl minciunii. Dar pe mine, fiindcă spun adevărul, nu mă credeţi. Cine dintre voi poate să mă dovedească de păcat? Dacă spun adevărul, de ce nu mă credeţi? Cine este de la Dumnezeu ascultă vorbele lui Dumnezeu; voi pentru aceea nu mă ascultaţi, pentru că nu sunteţi de la Dumnezeu''.* [64]

*

Creştinii iudaizaţi par să nu citeze niciodată pasajele de acest fel. Dacă în zilele noastre cineva ar spune, în esenţă, aceleaşi lucruri rostite de Iisus sau de apostoli ar fi declarat cu siguranţă antisemit. […] Şi totuşi, oricine se plânge în prezent despre atitudinile pline de ură anticreştină ale evreilor este etichetat pe loc ca ,,necreştin''.

După crucificare, de-a lungul secolelor, antagonismele dintre creştini şi evrei au devenit tot mai intense şi mai ostile. La Roma, prima mare persecuţie asupra creştinilor a avut loc sub domnia lui Nero. Biserica timpurie a consemnat cu grijă faptul că această persecuţie s-a declanşat la insistenţele necontenite ale amantei evreice a lui Nero, Poppaea Sabina. Chiar şi istoriile evreieşti înregistrează cârdăşia dintre evrei şi maurii musulmani în timpul ocupaţiei opresive a Spaniei de către aceştia din urmă.

ÎN EPOCA MODERNĂ, ***COMUNIŞTII EVREI*** *AU JUCAT UN ROL PRINCIPAL ÎN CEL MAI MARE GENOCID ŞI OPRESIUNE A CREŞTINILOR DIN ISTORIE CARE A AVUT LOC SUB REGIMURILE COMUNISTE DIN UNIUNEA SOVIETICĂ ŞI EUROPA DE EST. După cum am menţionat în capitolul anterior, Alexandr Soljeniţîn a arătat că evreii au administrat lagărele din Rusia unde au murit milioane de credincioşi creştini. […]*

Cu ajutorul dovezilor de acest fel descoperite pe tot parcursul cercetării mele, am ajuns să înţeleg pe deplin unul dintre cele mai cutremurătoare versete din Noul Testament. Acesta apare de mai multe ori în Evanghelii: ,,Totuşi, de frica iudeilor, nimeni nu vorbea de El [Christos] pe faţă''. (Ioan 7: 13)

În societatea modernă din Statele Unite, evreii conduc efortul de decreştinare a Americii. Mai important, evreii domină înseşi mass-media necreştine*. Publicarea şi distribuirea cărţilor, ale principalelor ziare, reviste şi filme, cele mai importante reţele de televiziune sunt imperii în care evreii au o reprezentare enorm de disproporţionată, creştinii ocupă proporţii infime, iar acei câţiva creştini au învăţat adesea să spună ceea ce trebuie ca să supravieţuiască şi să prospere.* [65]

*

Faptele erau inevitabile: comunismul şi sionismul se născuseră din acelaşi suflet evreiesc, personificat de Moses Hess. Treptat, am devenit conştient de un dualism moral care îmbiba relaţiile dintre evrei şi goyimi (ne-evrei). ***Evreii practică o morală pentru ei înşişi şi predică o alta pentru lumea non-evreiască*** *(în spiritul talmudic sau fariseic - n.a.). Propria lor moralitate a mândriei rasiale propovăduieşte solidaritatea, tradiţia (talmudică) şi urmărirea*

[64][64] Ibidem, pp.42-52.

[65] Ibidem, pp.52-53.

[65]

propriilor interese. Celor pe care-i consideră concurenţi, însă, le recomandă diversitatea şi liberalismul. Dacă un asemenea dualism nu ar exista, cum ar putea mas-media americane, dominate de evrei să sprijine statul Israel, care promovează iudaismul în şcoli în timp ce se împotrivesc fie şi doar cântatului colindelor de Crăciun (precum s-a întâmplat şi în România, când comuniştii au cucerit puterea, interzicând în general marile sărbători creştine - n.a.) în şcolile publice americane? […] să sprijine statul Israel, care îi permite fiecărui cetăţean evreu să poarte asupra lui un pistol-mitralieră dacă doreşte, în timp ce susţin un control strict al armelor pentru cetăţenii americani? […] Ipocrizia morală e strigătoare la cer. […] Dacă politica lor de solidaritate este moralmente valabilă pentru ei, de ce n-ar fi la fel de valabilă moralmente şi pentru noi? De unde acest dublu - standard? Dacă ,,rasiştii albi'' sunt moralmente reprobabili, de ce nu sunt la fel de reprobabili şi adepţii supremaţiei evreieşti? […]

Scribul evreu Nathan Glazer declara cu dezinvoltură că, în anii şaizeci şi şaptezeci, evreii reprezentau jumătate din toţi comuniştii activi din Statele Unite şi patru din cinci lideri ai mişcării. […] Am citit o carte intitulată ,,Dincolo de comunism'' şi am avut surpriza de a descoperi că cel puţin patru cincimi dintre toţi cei prinşi şi condamnaţi pentru trădare şi spionaj în favoarea comunismului, în Statele Unite şi Canada, erau evrei. Poate că cel mai infam act de trădare din istoria Americii a fost furtul secretelor bombei atomice, de către Ethel şi Julius Rosenberg. Aceştia făceau parte din cercul de spioni Fuchs-Gold care acţiona în cadrul Proiectului Manhattan şi în jurul acestuia, precum şi în relaţie cu alte branşe ale programului american de arma nucleare. Şapte membri ai cercului Fuchs-Gold au pledat vinovaţi de acuzaţiile aduse asociate cu spionajul. [66]

*

***Franz Boas** este părintele acceptat al actualei şcoli egalitariste de antropologie. Boas e un evreu care a emigrat din Germania, având foarte puţine studii oficiale în domeniul antropologiei şi o teză de doctorat pe tema culorii apei. Boas a introdus în disciplina de studiu ramura numită de el ,,antropologie culturală''. Până la apariţia lui, antropologia se înscria în domeniul ştiinţelor fizice. Boas a divizat eficient antropologia în disciplinele separate ale antropologiei culturale şi a celei fizice. […] În mod surprinzător, înainte de a deveni un antropolog atât de reputat, Boas şi-a exprimat acceptarea diferenţelor rasiale din punct de vedere al caracteristicilor mintale. În* ,,Mintea omului primitiv'', *a scris: ,,Diferenţele de structură trebuie să fie însoţite de diferenţe de funcţie, fiziologice precum şi psihologice; şi, întrucât găsim probe concludente ale diferenţelor de structură între rase, trebuie să anticipăm că se vor găsi şi diferenţe între caracteristicile mintale ale acestora''.*

Amândoi părinţii lui Boas erau socialişti radicali în mişcarea revoluţionară care a străbătut întreaga Europă în 1870. În biografia lui Boas, Melville Herskovits, un student al acestuia, a scris că simpatiile politice ale lui Boas ,,înclinau spre o variantă a socialismului''. Camera Reprezentanţilor din Congresul Statelor Unite a citat implicarea lui Boas în patruzeci şi patru de organizaţii care făceau parte din frontul comunist. Concomitent cu ascensiunea nazismului în Germania şi influenţa crescândă a antropologilor cu conştiinţă rasială în comunitatea ştiinţifică mondială, Boas a început să-şi folosească influenţa antropologică în slujba simpatiilor lui politice. A început să susţină ideea aberantă că nu există rase omeneşti individuale. A afirmat că, deşi prezintă deosebiri ale trăsăturilor şi culorii pielii, grupurile numite rase diferă prin foarte puţine deosebiri de natură genetică şi, indiferent de diferenţele superficiale dintre ele, sunt exclusiv nişte creaţii ale mediului ambiant. […] Boas şi întregul lui cadru de discipoli aveau relaţii extinse cu comuniştii. A proclamat în repetate rânduri că participa la un ,,război sfânt împotriva rasismului'' şi a murit subit, în timpul unui prânz, unde încă o dată şi pentru ultima oară, insista asupra necesităţii de a combate ,,rasismul''. Boas şi tovarăşii lui au obţinut controlul asupra catedrelor de antropologie din majoritatea

[6666] Ibidem, pp.57-58.

universităţilor, încurajându-şi tovarăşii egalitarişti să-şi folosească întotdeauna poziţiile pentru a-şi sprijini confraţii de opinie în numirile universitare. Câtă vreme antropologii tradiţionali nu aveau nici o cauză sfântă de susţinut, Boas şi discipolii lui s-au angajat în misiunea sacră de a extirpa conştiinţa rasială din instituţia academică. Şi au reuşit. […] Egalitatea rasială era (şi încă mai este) prezentată publicului ca o realitate ştiinţifică, având de întâmpinat numai opoziţia ,,bigoţilor'' şi a ,,ignoranţilor''. […]

Ashley Montagu a devenit cel mai cunoscut purtător de cuvânt al farsei egalitariste, întrecându-l pe Boas ca exponentul cel mai popular al antirasismului. Numele său aristocratic şi glasul bine modulat, cu accent britanic, adăugau instantaneu credibilitate declaraţiilor lui rasiale. […] Adevăratul nume al lui Montagu era Israel Ehrenberg. Într-un strălucit exerciţiu de camuflaj psihologic, Ehrenberg şi-a schimbat numele de mai multe ori, oprindu-se în cele din urmă nu doar la o formulă anglo-saxonă, ci şi la ,,Montagu'', una dintre cele mai vechi şi mai aristocratice familii nobile din Evul Mediu al Marii Britanii. La sfârşitul anilor 1990, autorii evrei au început să scrie cu obrăznicie despre felul cum dominau antropologia americană. [67]

*

La fel ca antropologia, şi psihologia a căzut pradă măcelului evreiesc. Încă de pe vremea lui Sigmund Freud, psihologia a ajuns să fie definită ca o ,,ştiinţă evreiască''. Unul din biografii evrei ai lui Freud s-a exprimat astfel: ,,Istoria a făcut din psihanaliză o «ştiinţă evreiască». Ea a continuat să fie atacată ca atare. A fost distrusă în Germania, Italia şi Austria şi exilată în cele patru vânturi, ca atare. Chiar şi acum continuă să fie percepută ca atare, de duşmani şi prieteni deopotrivă.'' Desigur, între timp au apărut distinşi analişti care nu sunt evrei. […] Dar avangarda mişcării din ultimii cincizeci de ani a rămas predominant evreiască, aşa cum a fost încă de la bun început.

Încă de pe vremea Marii Crize, psihologia academică a eliminat impactul eredităţii, punând aproape toate configuraţiile umane individuale de comportament pe seama condiţionării din partea mediului ambiant. Ştiinţa susţinea că nu ereditatea, ci mediul este în realitate sursa tuturor deosebirilor comportamentale şi mintale dintre rase. Dar teoriile lui Freud şi ale discipolilor lui nu se rezumau numai la a ataca principiile de rasă, ci desfăşurau un asalt pe toate fronturile şi asupra valorilor spirituale şi morale ale civilizaţiei europene. ***Freud a sugerat că moralitatea noastră sexuală de sorginte creştină era cauza bolilor mintale pe scară largă. El a subminat încontinuu conceptele de fidelitate sexuală şi fundamentele instituţiei căsniciei.*** *În 1915, Freud a declarat: ,,Moralitatea sexuală aşa cum o defineşte societatea, în forma ei cea mai extremă, cea americană mi se pare vrednică de tot dispreţul. Susţin o viaţă sexuală incompatibil mai liberă.'' În* ,,Moise şi monoteismul'' (1939), *Freud atacă în repetate rânduri creştinismul, în timp ce promovează supremaţia spirituală a poporului evreu: ,,Poporul, fericit în convingerea sa de a deţine adevărul, copleşit de conştiinţa faptului că este cel ales, a ajuns să pună un mare preţ pe toate izbânzile intelectuale şi etice. Religia creştină nu s-a putut menţine pe înaltele culmi ale spiritualităţii unde se înălţase religia evreiască''.* [68]

*

La fel cum universitarii evrei conduc lupta scolastică pentru egalitarism în ştiinţă şi sociologie, mogulii mass-media evreieşti conduc lupta de propagandă, însăşi mişcarea pentru ,,drepturile civile'' găsindu-şi cea mai mare parte a conducerii şi a sprijinului financiar în comunitatea evreiască. Aproape din prima zi când a apărut, în 1909, Asociaţia Naţională pentru Progresul Oamenilor de Culoare (N.A.A.C.P.) a fost principala organizaţie care activa pentru o societate americană mixtă din punct de vedere rasial. În mod destul de interesant, din

[67][67] Ibidem, pp.59-61.
[68] Ibidem, pp.62-63.

68

comitetul de direcţie al membrilor fondatori nu făcea parte decât un singur negru de prestigiu, W.E.B. Dubois (care de fapt era mulatru). Majoritatea consiliului consta din ideologi marxişti evrei. [...] Relaţiile dintre evrei şi negri au devenit mai încordate în ultimii ani, pe măsură ce simpatiile politice ale negrilor au dobândit o tentă mai naţionalistă cu drepturi depline. Asocierea evreilor cu cauzele pentru drepturi civile ale negrilor (altădată introduşi ca sclavi în SUA de către comercianţii evrei) data încă de pe vremea când mulţi comunişti îi considerau pe negri posibili revoluţionari în solda comunismului. La înfiinţarea statului sovietic, comuniştii au câştigat temporar lupta fratricidă evreiască între sionism şi comunism pe care o descria Winston Churchill în 1920. Evreii radicali americani din Rusia are puteau fi folosiţi ca aliaţi care să-i ajute să declanşeze o revoluţie comunistă.[...] După Al Doilea Război Mondial, doi factori majori au început să-i îndepărteze pe evrei de comunism: rusificarea statului sovietic şi înfiinţarea statului Israel. Pentru a lupta contra germanilor, Stalin şi regimul sovietic au motivat poporul rus apelând la profundele sale sentimente patriotice. Stalin însuşi, unul dintre cei mai paranoici şi lipsiţi de scrupule conducători ai tuturor timpurilor, a manipulat cu abilitate facţiunile evreieşti una împotriva celeilalte, până când s-a impus ca autoritate necontestată în Rusia. Leon Troţky (Lev Bronstein), principalul rival al lui Stalin, a fost silit să plece în exil şi, mai târziu, asasinat de un agent al N.K.V.D.-ului sovietic. Deşi unii evrei individuali au rămas în funcţii-cheie ale regimului, Stalin considera toate alianţele cu evreii ameninţări la adresa propriei lui puteri. A reprimat brutal toate posibilele ameninţări pe care le putea găsi şi a înscris Uniunea Sovietică pe o direcţie mai naţionalistă. Imnul comunismului sovietic, egalitaristă şi antinaţionalista ,,Internaţionala'', a fost înlocuit de un imn rusesc tradiţional.[69]

*

În timp ce în Statele Unite se desfăşurau aceste fenomene (cei mai mulţi evrei comunişti îmbrăţişând aici o nouă ideologie marxistă, respectând preceptele sociale ale comunismului dar şi economia capitalistă) a luat fiinţă statul Israel, dând impresia că vechile profeţii ortodoxe şi etnocentriste se împlineau în sfârşit. Timp de două mii de ani, evreii rostiseră rugăciunea ,,La anul în Ierusalim''. Dintr-o dată, fiecare dintre evrei se putea duce într-un Ierusalim aflat din nou sub controlul lor politic direct. În acei ani, America asista la transformarea multor evrei radicali ai Noii Stângi. Norman Podhoretz şi revista ,,Commentary'', *de exemplu, au devenit din apologeţi ai comunismului, susţinători ai capitalismului şi din porumbei împotriva Războiului din Vietnam, şoimi israelieni neînduplecaţi. În anii şaptezeci, un torent de evrei ai Noii Drepte ca aceştia a inundat ,,mişcarea conservatoare'', adaptându-se la preceptele conservatorismului economic dar adăugându-le şi elemente de liberalism social, egalitarism, Noua Ordine Mondială şi, desigur, supersionism.* ***Evreii s-au infiltrat în organizaţiile de toate coloraturile politice posibile, îmbrăţişând diferite puncte de vedere dar fără să scape un moment din ochi interesele evreilor şi ale statului israelian.***

Simultan cu sacrificarea naţiunii noastre pe altarul imposibilei ,,egalităţi'' cu negrii s-a produs şi promovarea la fel de fictivei idei de ,,egalitate'' sexuală. Femeilor li se spunea că sunt similare fiziologic cu bărbaţii şi numai condiţionarea socială din partea mediului ambiant le face să fie soţii şi mame, în loc de cercetătoare ştiinţifice şi capitaliste ale industriei. ,,Liberaţionistele femeilor'' încercau nu numai să le convingă că pregătirea şi cultivarea următoarei generaţii era mai puţin importantă decât transpiratul pe linia de montaj sau pe scaunul de la birou, ci mergeau mult mai departe, vestejind complet rolul de soţie şi mamă.

Freud a contribuit şi el la distrugerea familiei, prin sprijinul pe care l-a acordat presupusei eliberări sexuale prin promiscuitate. *Unul dintre punctele forte ale Occidentului a fost dintotdeauna marele preţ pus pe rolul părinţilor, spre deosebire de Lumea a Treia. Freud şi partizanii săi evrei ai psihanalizei au exacerbat sexul şi dragostea, justificând distrugerea unităţii familiale sub pretexte cum ar fi gratificarea sexuală nesatisfăcătoare. [...] Cele mai*

[69][69] Ibidem, pp.64-66.

proeminente dintre feministele moderne au fost Gloria Steinem, Betty Friedan şi Bella Abzug. În mod interesant, toate trei proveneau din cele mai represive sexual religii de pe Pământ: iudaismul. Cartea ,,O gaură în cearşaf'' de Evelyn Kaye, care a crescut într-o familie ,,ortodoxă'', ilustrează poziţia înjosită şi adeseori degradantă a femeii în credinţa evreiască, precum şi ura exprimată faţă de femeile goyim din afară. Evelyn Kaye discută despre Bar Mitzvah şi rolul totalmente ascendent al bărbatului, scriind următoarele: ,,În cadrul rugăciunilor pe care le recită bărbatul evreu în fiecare dimineaţă există o serie de binecuvântări, care includ: «Îţi mulţumesc, Doamne, că nu m-ai făcut neevreu, că nu m-ai făcut sclav şi că nu m-ai făcut femeie»''.[70]

*

Talmudul conţine în multe locuri caracterizări ale femeilor ca fiind necurate, târfe şi înşelătoare, inferioare ca fiinţe. Are chiar şi pasaje lungi care justifică relaţiile sexuale ale bărbaţilor adulţi cu fetiţele. În sinagoga ortodoxă (tradiţională), femeile sunt segregate. Femeile sunt aproape la fel de defăimate ca goyim-ii. […] Numai partea reformată a iudaismului aşează femeile oarecum pe picior de egalitate. […] ***Printr-o ironie a sorţii, femeile din cultura religioasă care are cea mai înjositoare atitudine faţă de femei îşi concentrează eforturile asupra promovării unei revoluţii sexuale printre femeile de descendenţă europeană.*** *[…]*

Pe măsură ce descopeream tot mai multe informaţii despre dominaţia evreiască a revoluţiei anti-albi şi anti-familie, am avut revelaţia că mulţi evrei puternici ar putea să vadă America albilor la fel cum i-au văzut odinioară pe ţar şi ruşii albi. Am început să mă întreb dacă nu cumva suntem destinaţi să devenim un popor demis, o naţiune cucerită nu cu armatele şi tunurile, ci ***prin puterea pungii şi puterea presei****.*

Dacă nu ne-ar vedea la fel ca Theodore Herzl ca pe nişte străini, de ce ar ataca atât de mulţi dintre ei tradiţiile şi obiceiurile americane, de la structura familiei şi până la cântatul colindelor de Crăciun în şcolile noastre? Deşi nu toţi evreii participă la cruciada contra moştenirii noastre, o vastă majoritate sprijină organizaţiile evreieşti şovine şi îi susţin pe acei candidaţi la funcţiile publice care corespund cel mai mult cu preocupările evreieşti. Sprijinul evreiesc înseamnă mult mai mult decât blocul electoral; înseamnă fonduri grase pentru campanie şi ajutorul celor mai puternice mijloace de informare.[71]

*

Am început să înţeleg că ***presa (mass-media, în general - n.a.) este cea mai puternică armă pe care o folosesc împotriva noastră****, aşa că mi-am concentrat continuarea investigaţiilor asupra infiltrării şi dominaţiei evreieşti din mijloacele americane de comunicare în masă. ,,Aşa stând lucrurile,* ***presa a devenit cea mai mare putere din Lumea Occidentală, mai puternică decât legislatura, executivul şi judiciarul****. Am dori să întrebăm: de cine a fost aleasă şi în faţa cui răspunde?''- Alexandr Soljeniţîn. […] În perioada primelor mele cercetări, Richard Sarnoff era directorul postului de televiziune N.B.C., William Paley conducea C.B.S., iar Leonard Goldenson, A.B.C. Am descoperit cu uimire că toţi trei erau evrei, toţi activau în organizaţii sioniste şi toţi trei primiseră numeroase premii din partea multor grupări evreieşti, sioniste şi pro- israeliene. Apoi am constatat că ziarul cel mai important din America, ,,The New York Times'', se află în proprietatea şi redactarea unor evrei. Acelaşi lucru este valabil şi pentru ziarul cu cea mai mare influenţă dintre toate asupra guvernului federal, ,,The Washington Post''. Tot evreii sunt proprietarii cotidianului cu cel mai mare tiraj din America, ,,The Wall Street Journal''. […] Am aflat că evreii dominau Hollywoodul de ani de zile. A fost interesant să descopăr că dintre cei ,,Zece de la Hollywood'', care au invocat Al Cincilea Amendament când*

[70][70] Ibidem, pp.67-68.

[71] Ibidem, pp.69-71.

71

au fost întrebaţi în faţa Congresului dacă erau comunişti, nouă erau evrei. Examinând publicistica de presă şi carte, am găsit din nou o preponderenţă frapantă a evreilor în majoritate, devotaţi intereselor evreieşti, la fel cum este în zilele noastre Steven Spielberg, regizorul filmului ,,Lista lui Schindler'', susţinător sonor al cauzelor sioniste. De fapt, cel mai văzut film al tuturor timpurilor făcut vreodată despre Holocaust, considerat de milioane de oameni un document istoric, a fost o producţie integral evreiască. [72]

*

Puterea publicitară evreiască nu numai că a mărit monopolizarea şi consolidarea evreiască a ziarelor americane, ci a afectat enorm şi publicaţiile cu directori sau proprietari goyim. ***Toate publicaţiile importante depind de câştigurile obţinute din publicitatea evreiască, astfel încât politicile lor editoriale, de ştiri şi conţinut trebuie să se acordeze cu grijă conform atitudinilor şi intereselor evreieşti. În ultimă instanţă, presa liberă nu este deloc liberă. Ea funcţionează cu bani.*** *[…] Influenţa lor acţionează pe tot întinsul naţiunii. Ele lansează ştiri, se concentrează asupra subiectelor pe placul lor, înalţă personalităţile publice pe care le aprobă şi le denigrează pe cele care le displac. Ne influenţează modul de gândire despre mii de subiecte diferite şi, de fapt, aleg adeseori subiectele la care să ne gândim, propagând cu surle şi tobe unele teme şi ignorându-le pe altele. […] Editurile de carte reprezintă, poate, partea din mass-media americane cea mai puţin controlată de evrei. […] Totuşi, şi aici influenţa evreiască este puternică, întrucât scrierea unei cărţi, oricât de provocatoare şi bogată în informaţii ar fi, nu oferă nici o garanţie de publicare, iar publicarea nu oferă nici o garanţie de distribuţie, promovare profesională sau măcar recenzare. […]*

Cel mai mare conglomerat mediatic din zilele noastre este Walt Disney Company, al cărui preşedinte şi director general, Michael Eisner, e evreu. Imperiul Disney are în proprietate Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television, propria sa reţea de televiziune prin cablu cu paisprezece milioane de abonaţi şi două companii de producţie video. În privinţa filmelor de lung metraj, Walt Disney Picture Group, condus de Joe Roth (tot un evreu), include Touchstone Pictures, Hollywood Pictures şi Caravan Pictures. Disney are de asemenea în proprietate Miramax Films, condusă de fraţii Weinstein, care au produs filme ultra-desfrânate ca ,,Jocul de-a plânsul'', ,,Preotul'' şi ,,Puştanii''. Pe lângă televiziune şi filme, corporaţia este proprietatea parcurilor de distracţii Disneyland, Disney World, Epcot Center, Tokyo Disneyland şi Euro Disney. […] Time Warner Inc., este al doilea dintre leviathanii mediatici internaţionali. Preşedintele consiliului de administraţie şi directorul general al trustului, Gerald M. Levin, e evreu. H.B.O., subsidiar al Time Warner, e cea mai extinsă reţea de televiziune prin cablu cu plată din ţară. [73]

*

Warner Music este pe departe cea mai mare companie de discuri din lume, cu cincizeci de mărci, dintre care cea mai importantă este Warner Brothers Records, condusă de Danny Goldberg. Stuart Hersch e preşedintele Warnervision, unitatea de producţie video a Warner Music. Goldberg şi Hersch sunt amândoi evrei. Warner Records, a ajutat la popularizarea unui gen nou, ale cărui versuri pitoreşti îi instigă explicit pe negri să comită acte de violenţă împotriva albilor. […]

Forţele evreieşti din industria cinematografică incipientă şi-au dat seama că era mai eficient să controleze producţia de filme din interior, decât să trebuiască să lupte în acţiuni de ariergardă pentru a suprima filme pe care nu doreau să le vadă poporul american. […] Reprezentarea spectacolului cu ,,Neguţătorul din Veneţia'' de Shakespeare a fost interzisă în

[72][72] Ibidem, pp.73-77.

[73] Ibidem, pp.79-83.

[73]

primii ani ai secolului XX, în New York City, la cererea comunităţii evreieşti, care susţinea că era o piesă antisemită.(?!) [74]

*

*În mod deloc surprinzător, cea mai deşănţată campanie de promovare a tuturor timpurilor i s-a făcut celui mai important film despre evrei: ,,***Holocaust***''. Filmul era o producţie sută la sută evreiască. A fost realizat de regizorul ,,Rădăcinilor'', Marvin Chomsky. […]* ***Pe parcursul a douăsprezece ore, serialul, un film impregnat cu cea mai extremă ură etnică, îi portretizează pe germani şi alţi est-europeni ca fiind sau însetaţi de sânge sau fără şira spinării câtă vreme, desigur, fiecare evreu e un monument de virtute, iubire şi bunătate.*** *Nici o altă producţie de televiziune nu a beneficiat vreodată de mai multă publicitate în avanpremieră sau laude elogioase decât ,,Holocaust''.* ***Teoreticienii şi publicaţiile evreieşti se comportau de parcă ar fi fost cea mai importantă operă din istoria cinematografului.*** *[…]*

Filme ca ,,Naşterea unei naţiuni'' al lui Griffith, care onora moştenirea noastră albă, au fost înlocuite cu imnuri închinate emigraţiei şi multi-rasismului. Îl intervievează pe scriitorul evreu Neil Gabler, care spune sincer cum a înlocuit ,,adevărata'' Americă: ,,Au creat propria lor Americă, una care nu este America adevărată. […] Dar, în cele din urmă, această Americă – fantomă a devenit atât de populară şi atât de larg răspândită încât imaginile şi valorile ei au ajuns să devoreze adevărata Americă. Şi astfel apare cea mai mare ironie din toate, cea de la Hollywood, faptul că americanii au ajuns să se auto-definească în conformitate cu fantoma Americii, care a fost creată de emigranţii evrei din Europa de Est cărora nu li se permisese accesul în incinta adevăratei Americi.'' În continuare, naratorul spune că evreii de la Hollywood au atins un grad de putere aproape la fel de mare ca al zeilor şi au înfiinţat un sistem pentru a-şi ridica prestigiul în ochii americanilor. ,,Unde există noi zei trebuie să apară şi noi idoli. Astfel, şefii studiourilor au pus bazele unei bresle cinematografice cu titlul infatuat de Academia de Arte şi Ştiinţe Cinematografice. Mayer a avut geniala idee de a crea premiile Oscar, unde mogulii breslei cinematografice se onorează între ei dându-şi unii altora premii. (Conform unui banc degustat şi în România la sfârşitul anilor nouăzeci: ,,Care sunt cele mai importante sărbători evreieşti? Purim, Yom Kippur şi Oscar - n.tr.) În acest mod, au devenit, dintr-un grup de emigranţi evrei, producători americani laureaţi cu premii.''

*Puterea evreiască este atât de mare, încât poate stârni chiar şi invidia celor mai mari idoli de la Hollywood. În timpul unei apariţii în emisiunea de televiziune a lui Larry King (arhicunoscută), actorul Marlon Brando a spus că ,,***Hollywoodul este condus de evrei. Este proprietatea evreilor.***'' Brando susţinea că evreii sunt întotdeauna reprezentaţi ca fiind hazlii, blânzi, iubitori şi generoşi, în timp ce ei calomniază toate celelalte grupuri rasiale, ,,dar au mereu cea mai mare grijă să se asigure că nu apare nici o imagine negativă a lor înşile.'' Grupurile de evrei l-au atacat puternic pe Brando, declarând în comunicatele lor de presă că aveau să aibă ei grijă ,,să nu mai lucreze niciodată''. Nimeni din presa evreiască n-a părut să observe că această ameninţare nu făcea decât să confirme observaţia lui Brando cu privire la puterea lor mediatică fără egal. Brando a fost atât de intimidat (ameninţat, ca şi actorul Mel Gibson, mai recent - n.a.), încât a trebuit să obţină o audienţă la însuşi Wiesenthal. A plâns, a căzut în genunchi, i-a sărutat mâinile, cerându-şi iertare că spusese adevărul. Wiesenthal l-a absolvit de păcat, iar de-atunci încoace Brando n-a mai spus decât lucruri pozitive despre evrei.*[75]

*

În timp ce studiam dominarea evreiască a mijloacelor de informare şi divertisment la sfârşitul anilor şaizeci, am găsit şi dovezi abundente despre enorma lor putere politică. Am

[74][74] Ibidem, pp.83-89.
[75] Ibidem, pp.89-93.

75

descoperit că aceasta avea două capete. ***Evident, prin dominaţia asupra mass-media, evreii au o influenţă copleşitoare în alegeri şi în toate problemele publice. Nu numai că pot influenţa percepţiile publicului, accentuând propaganda pro sau contra unui candidat sau a unei chestiuni, dar pot în esenţă chiar să determine dacă anumite probleme vor fi cât de cât discutate sau nu. Al doilea mod în care pot influenţa politica e mai direct. Evreii au devenit, pe departe, cei mai puternici participanţi la finanţarea campaniilor americane, sprijinul lor fiind crucial pentru orice candidat important. (relevând interesul enorm pentru putere - n.a.)*** *Cei care le arată cea mai mare slugărnicie primesc ajutor, în timp ce sprijinul le este refuzat celor pe care ei îi consideră mai puţin servili. Le oferă mari recompense celor care le fac jocul şi îi anihilează politic pe cei ce nu-l fac (prin variate metode, inclusiv,, şantajul provocat'', însoţit de imagini compromiţătoare - n.a.) […]*

Ziarul israelian de mare tiraj ,,Maariv'' a publicat în numărul din 2 septembrie 1994, un articol intitulat ,,Evreii care conduc Curtea lui Clinton'', în care se laudă cu dominaţia evreiască din cabinetul şi grupul de consilieri ai lui Bill Clinton. Articolul citează un proeminent rabin din Washington D.C., cu afirmaţia că guvernul Statelor Unite nu mai este un guvern de goyim. [76]

*

Poate că evreii au tot dreptul să încerce a influenţa guvernul american şi politica acestuia. Noi însă, marea majoritate a poporului american, avem la rândul nostru dreptul de a cere ca guvernul nostru să fie ,,al nostru'', nu ,,al lor''. ***Dreptul la autoguvernare este fundamental pentru toate libertăţile politice.*** *Un guvern manipulat împotriva propriilor interese ale poporului său în folosul unei minorităţi infime capătă denumirea de tiranie.[…]*

Instinctul omenesc de apărare a propriei familii, rase şi naţiuni se numeşte patriotism. […] Asemenea impulsuri nu mai ţin de antisemitism, ci pur şi simplu de patriotismul cel mai adevărat. Avem tot dreptul să stăm pe propriile noastre picioare, la fel cum şi evreii stau pe ale lor. În America şi în lumea apuseană, numai evreilor li se permite să manifeste adevăratul patriotism*, căci aceia dintre noi al căror patriotism îndrăzneşte să depăşească bucuria de a admira artificiile de Patru Iulie suntem atacaţi necruţător.* ***Evreii (sionişti) care caută să exercite controlul asupra altor naţiuni nu sunt condamnaţi niciodată, însă noi, goyim-ii care nu dorim decât să ne controlăm propriile noastre naţiuni suntem stigmatizaţi ca antisemiţi şi plini de ură. Această ipocrizie sfruntată nu va dispărea decât după ce se sparge menghina în care evreii au prins mass-media.*** *[…] În cadrul sutelor de reacţii civile, naţionale şi religioase împotriva evreilor conturate în aceste cărţi (scrise de evrei, despre antisemitism - n.a) nu apare nici o aluzie că evreii ar fi putut săvârşi ceva reprobabil, care să fi provocat asemenea riposte înfiorătoare.* [77]

*

Este oare antisemitimul o atitudine iraţională, care îşi află geneza în patologia mintală a adepţilor săi, sau originile sale sunt reacţii de înţeles faţă de comportamentul evreiesc? Raţiunea ne îndeamnă să credem că supremaţia evreiască şi antisemitismul s-au alimentat reciproc de-a lungul generaţiilor, ajungând ca în cele din urmă să provoace ororile contemporane ale celui de-Al Doilea Război Mondial, Holocaustului şi imperialismului sionist. […] Aşa-numiţii antisemiţi au afirmat de-a lungul secolelor că ***evreii ca grup, s-au angajat într-o măsură disproporţionată în practici neetice şi exploatatoare, cum ar fi cămătăria, comerţul cu sclavi, prostituţia, afacerile frauduloase şi diverse alte acţiuni criminale****. Mulţi au susţinut că* ***evreii folosesc practicile necinstite şi cârdăşia în afaceri pentru a dobândi controlul asupra***

[76][76] Ibidem, pp.95-105.
[77] Ibidem, pp.105-108.

[77]

comerţului. *Antisemiţii* ***acuză existenţa multor exemple istorice de colaborare a evreilor cu duşmanii străini ai naţiunilor gazdă.*** [78]

*

Pe tot parcursul studiului interacţiunii istorice între evrei şi goyimi, se relevă faptul că învinuirea evreilor pentru răstignirea lui Iisus Cristos nu a jucat decât un rol minor în antisemitismul antic şi modern. De exemplu, pasajele biblice care afirmă că evreii l-au crucificat pe Christos nu i-a împiedicat pe creştini să încerce să-i convertească pe evrei şi să-i aducă în comunitatea creştină. Evident, Biserica Creştină nu-i considera pe evrei irecuperabili numai din cauza faptelor comise de strămoşii lor farisei. Creştinii timpurii multi-etnici li se împotriveau evreilor nu pe baza rasei sau a etnicităţii, ci în primul rând din cauza convingerilor şi practicilor evreieşti. În privinţa religiei, evreii ca grup erau respinşi în primul rând din pricina caracterului inflexibil anti-creştin şi anti-goyim al Talmudului şi dintr-a actelor anti-creştine asociate cu acesta şi ilustrate prin persecutarea şi uciderea în masă a creştinilor la ordinul amantei evreice a împăratului Nero, Poppaea Sabina. […]

Am cercetat operele titanilor literaturii, filosofiei şi ştiinţelor europene în ceea ce priveşte problema evreiască. Uneori, petreceam ore întregi în sala de lectură a bibliotecii, căutând termenii ,,evrei'' şi ,,iudaism'' în indexurile alfabetice ale cărţilor unora dintre cei mai mari scriitori apuseni. Am descoperit că mulţi aveau de spus destule lucruri care în zilele noastre ar fi considerate antisemite. Mi-ar fi imposibil să-i înşir pe toţi, dar printre ei se includ Milton, majoritatea papilor, Shakespeare, Kant, Goethe, Tolstoi, Dostoievski, Voltaire, Shaw, Emerson, Melville şi Dickens. Chiar şi autorul meu favorit american, Mark Twain, a făcut unele comentarii interesante cu privire la evrei. […] În Viaţa socială a evreilor din nordul Franţei în secolele al XII-lea – al XIV-lea, reflectată în literatura rabinică a epocii, *Louis Rabinowitz observă cum înşişi cămătarii evrei îşi considerau propria ocupaţie mult mai profitabilă decât agricultura sau meşteşugurile.* ***Mulţi istorici au atestat documentar averile fabuloase acumulate de evrei prin cămătărie. […] Cămătăria a fost cea mai mare sursă de putere pentru evrei şi cu siguranţă, mina de aur a familiilor de bancheri evrei care au dominat Europa sute de ani****, însă evreii au găsit profituri şi de pe urma multor alte activităţi, atât onorabile, cât şi vrednice de dispreţ.* [79]

*

Faptul că evreii practicau un sistem etic dual altruist pentru ei înşişi şi prăduitor pentru goyimi a contribuit la dominaţia lor economică chiar şi în întreprinderile de afaceri mai modeste. […] Următorul pasaj, din fundamentalul volum Codul lui Maimonides*, arată clar dualitatea moralei economice în tratativele de afaceri. Nu trebuie să uităm că evreii îl consideră pe Maimonides cel mai mare filosof al lor din perioada iluminismului: ,,Un păgân nu poate depune plângere pentru întrecerea măsurii, pentru că se spune «de la aproapele vostru»'' (Leviticul, 25:14). Dacă, însă, un păgân a înşelat un israelit, el trebuie să înapoieze suma peste măsură potrivit legii noastre (în scopul ca drepturile unui păgân să nu le întreacă pe acelea ale) unui israelit.'' […]*

Roth discută numirea unui evreu marrano, Diego Arias Davilia, ca trezorier de stat în Spania secolului al XV-lea. Termenii ,,marrano'' şi ,,creştin nou'' sunt folosiţi cu referire la evreii care se convertiseră în mod fals la creştinism în timp ce continuau să practice pe ascuns iudaismul. Roth subliniază că, prin influenţa lui Davilia, mulţi alţi ,,creştini noi'' au urcat funcţii înalte. De asemenea, el arată că evreii marrano controlau toate importurile şi exporturile din şi în Lumea Nouă, precum şi distribuirea mărfurilor în Spania. Dacă Roth are dreptate şi evreii ***controlau, ca un sindicat închis, tot comerţul acelei epoci****, nu era firesc ca acest lucru să*

[78][78] Ibidem, p.110.

[79] Ibidem, pp.110-115.

[79]

provoace ostilitatea negustorilor goyimi? […] Stanford Shaw arată cum evreii aveau un sistem de bancnote onorat numai de ceilalţi negustori şi bancheri evrei, ceea ce le conferea un avantaj concurenţial. […]

Se înregistrau încontinuu plângeri că evreii refuzau să se înscrie în breslele meşteşugăreşti; că aveau sub control comerţul şi preţurile la materii prime; că importau produse finite în oraş, subminându-i pe meşteşugarii locali; că nu cumpărau de la creştini; că se semnalau reclamaţii […] Hundert scrie că ,,dominarea comerţului din oraş de către evrei … era aproape completă.'' De asemenea, el remarcă faptul că evreii ajunseseră să domine toate etapele afacerilor cu băuturi alcoolice, inclusiv fabricarea, distribuirea şi desfacerea cu amănuntul. [80]

*

Fondatorul Casei Rothschild (celebră în rândul elitei financiare actuale - n.a.), Mayer Amschel Rothschild, s-a născut în 1743, la Frankfurt am Main, în Germania. Amschel a început prin a studia ca să devină rabin, după care s-a hotărât să intre în afacerile financiare şi de împrumuturi băneşti. În cele din urmă, a devenit agentul financiar al guvernului britanic în timpul războaielor napoleoniene. […] În timpul marii bătălii de la Waterloo, între Napoleon şi Wellington, piaţa acţiunilor din Londra a avut de suferit, comercianţii temându-se de posibilitatea unei victorii a lui Napoleon. Amschel a identificat în acea importantă bătălie o ocazie de afaceri fără egal. Ştiind că, dacă Napoleon învingea, bursa acţiunilor avea să se prăbuşească, iar dacă Franţa pierdea, preţurile aveau să sară până la cer, Aschel a înfiinţat un sistem prin care să afle rezultatul războiului înainte ca vestea să ajungă la oricine altcineva. Folosind porumbei voiajori pe uscat şi o serie de ambarcaţiuni cu felinare de semnalizare dispuse la intervale de circa un kilometru şi jumătate pe toată lăţimea Canalului Mânecii, <u>a aflat înaintea tuturor că Napoleon pierduse bătălia de la Waterloo</u>. Atunci, <u>i-a pus pe confederaţii lui să lanseze informaţia falsă că Napoleon câştigase</u>. Această minciună a provocat o cădere devastatoare a valorii acţiunilor la bursa din Londra. Acţiuni valoroase se vindeau pentru câţiva pence la un dolar. Amschel şi asociaţii lor evrei, ştiind că Marea Britanie învinsese de fapt, <u>au cumpărat aproape pe degeaba toate acţiunile</u>. Peste noapte, când piaţa londoneză a aflat despre victoria englezilor, aceste acţiuni au ajuns să valoreze o avere imensă. […] În cele din urmă, sute de mii de muncitori au fost siliţi să plătească (prin munca lor suplimentară - n.a.) preţul scump al cacealmalei lui Rothschild. <u>Mayer Amschel a folosit enorma avere dobândită prin vicleşugul de la Waterloo (printre altele!) pentru a le înfiinţa celor cinci fii ai lui, Amschel, Salomon, Nathan, Karl şi James propriile lor case bancare din restul Europei.</u> Aşa cum am discutat în capitolul despre revoluţia rusă, familia Rothschild <u>şi-a folosit imediat masiva avere pentru a influenţa naţiunile în sprijinul intereselor evreieşti</u>, ca atunci când au copt condiţiile pentru revoluţie în Rusia prin anularea împrumuturilor în semn de protest faţă de Legile din Mai ale Ţarului. [81]

*

Spre uimirea mea, lista personajelor din Murder Inc. consta aproape în întregime din evrei. Membrii ei iniţiali au devenit liderii crimei organizate pe tot parcursul anilor optzeci, printre ei numărându-se şi bossul crimei Meyer Lansky. […] Principalele surse din agenţiile de aplicare a legii şi reporterii de investigaţii au confirmat că Lansky era cel mai mare gangster din America. Fusese cel mai puternic individ din organizaţiile criminale americane, timp de patru decenii (!!), şi totuşi majoritatea americanilor care cunosc, cu siguranţă, numele de Al Capone şi John Dillinger n-au auzit niciodată de Meyer Lansky. Cel mai notoriu gangster nu a fost italian; de fapt, era evreu şi susţinător înfocat al sionismului. […]

---

[80][80] Ibidem, pp.116-118.

[81] Ibidem, pp.118-122.

81

La căderea regimului comunist, puterea grupurilor criminale evreieşti, deja foarte mare, a crescut dramatic, atât de mult încât se poate spune că nici o naţiune nu a suferit mai mult de pe urma flagelului crimei organizate decât suferă Rusia, în zilele noastre*. Chiar şi Preşedintele Rusiei, Boris Elţîn, se află în mod vizibil sub dominaţia crimei organizate, după cum o dovedeşte numirea de către el a lui Boris Berezovsky, un evreu din conducerea crimei organizate ruseşti, în Consiliul Naţional de Securitate al Rusiei. Elţîn a trebuit să revoce numirea lui Berezovsky după ce unele dintre ziarele neevreieşti din Rusia au făcut caz de relaţiile lui cu lumea interlopă. Berezovsky este considerat a fi cel mai bogat om din Rusia, urmat îndeaproape de acolitul său Vladimir Gusinsky, care a devenit cel mai puternic boss al mass-media.* [82]

*

Ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost faptul că evreii au jucat un rol de răsunet în sclavia americană. [...] Un exemplu concludent îl oferă studiul ,,Evreii şi iudaismul în Statele Unite. Istorie documentară'', de Marc Raphael: ,,Negustorii evrei au jucat un rol important în comerţul cu sclavi. De fapt, în toate coloniile americane, fie franceze (Martinica), fie britanice sau olandeze, negustorii evrei dominau frecvent piaţa sclavilor. [...] Am descoperit că, deloc printr-o coincidenţă, la Newport, centrul comerţului cu sclavi (negri), se afla cea mai veche sinagogă din America şi cea mai numeroasă şi prosperă comunitate evreiască din coloniile americane. [...]

Prostituţia, sau sclavia albilor, cum i se mai spune pe bună dreptate, este o altă instituţie la fel de veche precum civilizaţia. Încă din cele mai vechi timpuri, frumuseţea cu ten deschis a femeilor şi băieţeilor europeni atrăgea oferte grase din partea celor ce comercializau cel mai brutal gen de sclavie din toate: siluirea sexuală a trupului omenesc. Supunerea unor inocenţi fără număr pângăririi şi suferinţei degradării sexuale e o crimă de o magnitudine incalculabilă. La fel cum dominau comerţul cu sclavi organizat, evreii au dominat şi prostituţia. Iniţial, aceasta fiinţase ca o anexă firească a sclaviei. [...] Talmudul este obsedat de ,,împreunările'' sexuale de gen ,,natural şi nenatural'', cum sunt numite în paginile lui, de relaţiile sexuale ale adulţilor cu băieţei sau fetiţe, cu fecioare legate şi cu târfe. În epoca modernă, Freud şi colegii lui de la academie au adus această viziune pervertită asupra naturii noastre în sălile de clasă şi căminele din America. Cu ajutorul mass-media de influenţă evreiască, Freud a înştiinţat societatea occidentală cu cea mai serioasă expresie pe faţă că organele sexuale şi excretoare sunt cei mai importanţi factori ai vieţii şi că fiecare băiat doreşte în secret să aibă relaţii sexuale cu mama lui. (?!) [83]

*

Una dintre cele mai repetate acuzaţii aduse de antisemiţi este aceea că, păstrându-şi loialitatea faţă de interesele declarate ale propriului lor grup, evreii şi-au trădat naţiunile-gazdă pe tot parcursul istoriei, în vreme de război, ocupaţie şi alte greutăţi. Istoria bizantină oferă un exemplu de conflict neîmpăcat între evrei şi poporul-gazdă, pe timpul războiului. [...] Evreii au trecut de partea invadatorilor persani la începutul secolului al VII-lea şi, în complicitate cu samaritenii, au masacrat o sută de mii de creştini. [...] Evreii i-au sprijinit pe arabi când aceştia au cucerit regiunea, în anii 636-640. În secolul al XII-lea, evreii bizantini au susţinut armatele invadatoare ale turcilor seliuci. În secolul al XIV-lea, au sprijinit invaziile turcilor otomani, cucerirea finală a Constantinopolului având loc printr-un cartier evreiesc, cu ajutorul activ al evreilor. În semn de recunoştinţă pentru ajutorul acordat (trădare), sultanul le-a impus supuşilor săi creştini dominaţia economică evreiască, iar evreii au emigrat în acea

[82][82] Ibidem, pp.123-126.
[83] Ibidem, pp.127-134.

83

regiune din toată Diaspora. Există multe dovezi că evreii au sprijinit cucerirea sarazină a Spaniei şi au servit ca administratori severi ai guvernului represiv de ocupaţie musulmană.

După Al Doilea Război Mondial, evreii au devenit principalii administratori şi agenţi ai poliţiei secrete din regimurile brutale instalate de sovietici în Europa de Est. În cartea sa din 1981 „Revolta'', *David Irving arată că evreii dominau într-o asemenea proporţie poliţia secretă care a torturat şi asasinat sute de mii de oameni în Ungaria controlată de sovietici, încât ,,antisemitismul'' s-a înscris printre principalele motivaţii ale insurecţiei anticomuniste. Ţinând seama de implicarea evreilor în spectrul ucigaş al comunismului, nu mai e de mirare că est-europenii sunt cei mai ,,antisemiţi''. În Rusia însăşi, comuniştii evrei au constituit forţele care i-au deposedat pe ruşi de propriul lor guvern, care au alcătuit conducerea maleficului K.G.B. şi au asasinat familia regală rusă, inclusiv copiii (prin împuşcare şi ardere cu acid sulfuric).* [84]

*

Departe de a fi împlinirea unei făgăduieli religioase (statisticile guvernamentale israeliene arată că 85% din locuitorii ţării sunt atei), ***crearea Israelului s-a produs nu printr-o intervenţie divină, ci prin intrigile sioniste care au început în timpul Primului Război Mondial****. Acesta a pus bazele politice ale Statului Sionist. Marea Britanie trecea prin vremuri grele. Ani de zile, războiul îi smulsese un număr îngrozitor de vieţi omeneşti. [...] În acest moment de criză a intervenit Lordul britanic Arthur Balfour.* ***Balfour s-a întâlnit cu membrii familiei Rothschild şi a încheiat un acord ca, în schimbul angajării sprijinului britanic pentru crearea unei patrii evreieşti în Palestina, evreii să-şi folosească enorma putere şi influenţă internaţională pentru a atrage Statele Unite în război.*** *Lordul Balfour a redactat un document – Declaraţia Balfour – care proclama patria evreiască. [...] Protagoniştii evrei ai războiului au fost ajutaţi în jongleriile lor şi de un număr de magnaţi americani care considerau că participarea Statelor Unite în conflictul european echivala cu un cec în alb completat pentru complexul militaro-industrial (o afacere extrem de profitabilă - n.a.) [...]*

Mass-media i-a orbit pe americani faţă de influenţa evreiască asupra participării noastre în Primul Război Mondial, la fel cum camuflaseră şi decisiva implicare a evreilor în revoluţia rusă. ***Lumea n-a aflat decât în 1999 că Lordul Balfour era de fapt, fără ştirea celorlalţi, un evreu care în timp ce pe faţă susţinea interesele britanicilor acţiona în secret spre folosul organizaţiilor sioniste mondiale.*** *[...] Declaraţia Balfour suna destul de inofensiv şi făcea eforturi să declare: ,,că nu se va face nimic care să poată prejudicia drepturile civile şi religioase ale comunităţilor non-evreieşti existente în Palestina, sau statutul şi drepturile politice de care se bucură evreii din orice altă ţară.'' Sioniştii, însă, nu doreau o patrie care să conţină o comunitate multiculturală şi pluralistă, pe care erau atât de ocupaţi s-o planifice pentru America şi restul lumii europene. Voiau un stat pur evreiesc, etno-religios şi şovin, dar nu puteau dezvălui acest lucru până nu ajungeau la putere. Între ei, însă, îşi declarau limpede intenţiile de a crea un stat etnic uluitor de similar cu naţiunea pe care o urau cel mai mult: Germania nazistă.* [85]

*

La prima vedere, pare de necrezut ca sionismul şi nazismul să fi cooperat vreodată de bunăvoie, dar documentele istorice dezvăluie probe fascinante. [...] În sânul comunităţii evreieşti, însă, existau mulţi sionişti care vedeau în politica antisemită a Germaniei un ajutor adus creării statului evreiesc. Ei considerau această politică (de fapt susţinută de la bun început, înainte de 1933 - n.a.) o încurajare a emigrării în Palestina şi a intensificării furiei şi

---

[84][84] Ibidem, pp.135-136.
[85] Ibidem, pp.156-159.

85

solidarităţii evreieşti. Şi, lucru destul de interesant, priveau gândirea rasială a lui Hitler ca pe o analogie cu ceea ce-şi doreau ei pentru propriul lor popor. În opinia acestor evrei, cooperarea dintre sionişti şi nazişti ar fi servit interesele amândurora. […]

În cartea – cheie a sionismului modern, ,,Statul evreu'', *Theodore Herzl susţinea că evreii reprezentau mult mai mult decât o comunitate religioasă; erau un popor. Herzl folosea cu referire la ei chiar bine cunoscutul termen rasist german ,,Volk''. ,,Volk'' era şi unul dintre cuvintele favorite ale lui Hitler, cu ajutorul căruia acesta descria statul ideal, ,,Volkishe Staat''.* ***Herzl a scris, cu mult timp înainte de ascensiunea lui Hitler, că antisemitismul este o reacţie firească a goyimilor faţă de evrei. El susţinea un stat separat ca singura soluţie a conflictului.*** *[…] Guvernul nazist a înfiinţat o serie de patruzeci de centre agricole pe toată întinderea Germaniei, ca să-i instruiască pe tinerii evrei pentru viaţa de chibuţ din Palestina (apţi de muncă) până când războiul a împiedicat desfăşurarea acesteia. […] SS-ul a colaborat cu Haganah, organizaţia paramilitară sionistă din Palestina, cu ajutorul emigraţiei evreieşti, şi chiar a trimis arme prin contrabandă pentru forţele sioniste. În ciuda tuturor neajunsurilor, Hitler a continuat să sprijine obiectivele sioniste din Palestina. În 1939, apoi din nou în 1941, Hitler i-a spus aghiotantului său militar că, în 1937 îi consultase pe britanici în legătură cu transferul tuturor evreilor din Germania în Palestina sau Egipt. Britanicii au respins propunerea, spunea el, pentru că ar fi cauzat noi dezordini. Pe măsură ce guvernul britanic devenea tot mai restrictiv faţă de emigrarea evreilor în Palestina, la sfârşitul anilor treizeci, SS-ul a încheiat un pact cu agenţia sionistă secretă Mossad le-Aliya Bet pentru a tranzita clandestin evrei în Palestina. Ca rezultat al acestei colaborări, emigraţia evreiască, atât legală cât şi ilegală, din Germania (inclusiv Austria) în Palestina a crescut dramatic în anii 1938 şi 1939. Zece mii de evrei erau programaţi pentru emigrare în luna octombrie a anului 1939, dar izbucnirea războiului i-a împiedicat să mai plece. Pe parcursul anilor 1940 şi 1941, până în luna martie a anului 1942, Germania a continuat să ajute emigrarea indirectă a evreilor în Palestina şi să aibă pe teritoriul ţării cel puţin o tabără oficială de antrenament, autorizată de sionişti, pentru potenţialii emigranţi.* [86]

*

Probabil că cel mai grăitor document despre bunăvoinţa unor facţiuni sioniste de a intra într-o alianţă cu Hitler a fost oferta lansată în 1941 de Luptătorii pentru Libertate din Israel, organizaţie numită popular ,,Lehi'', sau Banda Stern. Unul dintre principalii ei conducători era Yitzhak Shamir, care a devenit liderul şi cel mai important terorist al organizaţiei după moartea lui Stern, iar în anii optzeci a ajuns primul ministru al Israelului. Banda Stern îi considera pe britanici cei mai mari duşmani ai sionismului, pentru că Marea Britanie încerca să apere drepturile civile ale palestinienilor localnici (în acord cu Declaraţia Balfour) şi căuta să încetinească insurgenţa emigraţiei evreieşti.

Printr-unul din cele mai uluitoare fapte ale istoriei moderne, Lehi a înaintat efectiv Germaniei propunerea oficială a unei alianţe militare între organizaţia revoluţionară evreiască şi nazişti. Practic, ***sioniştii se ofereau să intre în război de partea Germaniei****. Iată câteva fragmente din textul comunicatului lor pentru nazişti: ,,În cuvântările şi declaraţiile lor, principalii oameni de stat ai Germaniei naţional-socialiste au subliniat adeseori faptul că o* ***Nouă Ordine*** *în Europa necesită în prealabil soluţionarea radicală a problemei evreieşti prin evacuare («Europa fără evrei»). Evacuarea maselor de evrei din Europa este o condiţie esenţială pentru rezolvarea problemei evreieşti. Totuşi, singurul mod în care se poate realiza complet un asemenea lucru e prin stabilirea acestor mase în patria poporului evreu, Palestina, şi prin înfiinţarea unui stat evreiesc în limitele hotarelor sale istorice.''*

În ziua de 10 noiembrie 1975, o sesiune plenară a Naţiunilor Unite (şi nu singura) a declarat că Sionismul este o formă de rasism. *Din toată America şi din întreaga lume au*

---

[86] [86] Ibidem, pp.160-163.

început să se audă urlete de protest, din partea bieţilor evrei persecutaţi. Erau furioşi că se putuse aduce o asemenea acuzaţie la adresa ,,singurei democraţii adevărate din Orientul Mijlociu''. Dar ce este sionismul, dacă nu rasism? […] ***Israelul a fost şi este o naţiune înfiinţată exclusiv pentru evrei.*** *Conform ,,Legii Întoarcerii'' israeliene, un evreu este definit nu prin convingerile sale religioase, ci prin genealogia evreiască, dovedită cu ajutorul moştenirii părinţilor. […] În 1948, aproape nouăzeci şi patru la sută din totalul pământurilor din Israel se aflau în proprietatea palestinienilor. De atunci, pământurile palestinienilor au fost confiscate sistematic de guvernul israelian. […] În Israel există oraşe şi aşezări întregi unde e ilegal să locuiască palestinieni. Se găsesc spaţii şi complexe locative, şcoli şi unităţi d recreere segregate, unde palestinienilor nu li se permite accesul.* ***Această segregare (rasială) nu este de facto, ci e o politică guvernamentală oficială.*** *Palestinienilor nu li se permite să-şi facă serviciul militar şi, cu toate că reprezintă între cincisprezece şi douăzeci la sută din populaţia Israelului, în guvernul ţării nu a existat niciodată un singur palestinian. Legea israelită nu recunoaşte legalitatea căsătoriilor dintre evrei şi palestinieni.* [87]

*

După ce am devenit conştient de etnocentrismul care îmbiba iudaismul şi sionismul şi despre omniprezenţa evreilor în mass-media, am citi unele cărţi şi articole care insinuau că relatările despre atrocităţile comise de germani în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial erau exagerate şi denaturate. Unii sugerau că suprasaturarea persistentă a mijloacelor de informare cu ceea ce se numeşte acum Holocaust, la zeci de ani după război, era motivată de interesele strategice ale Israelului. […]

În anii nouăzeci, multe persoane şi-au exprimat îngrijorarea că programele de televiziune şi filmele de cinema sunt prea violente şi sângeroase pentru copiii mici şi totuşi, scenele oribile ale Holocaustului au devenit materiale obligatorii de vizionare pentru unii elevi de şcoală, conform legii de stat. Grupurile evreieşti au făcut campanii pentru emiterea unor legi care să ceară „studiul Holocaustului'' în şcolile publice şi mii de sisteme locale de învăţământ, la îndemnurile evreilor, le-au aprobat fără să stea pe gânduri. *[…]* ***Unul dintre argumentele folosite de cei care promovează Studiile despre Holocaust pentru copiii noştri este acela că Holocaustul dezvăluie efectele nefaste ale rasismului (şi războiului). Holocaustul arată, susţin ei, că uciderile în masă sunt consecinţele ultime ale conştiinţei rasiale. Omit să menţioneze că mult mai multe fiinţe omeneşti au fost masacrate în numele egalităţii decât în numele rasismului. Din zilele exceselor sângeroase ale Revoluţiei Franceze şi până la milioanele de oameni exterminaţi de sovietici în lagărele lor, la ucigaşele Gărzi Roşii din China şi la câmpiile morţii din Cambodgia, nici o doctrină nu a ucis mai mulţi oameni decât comunismul în centrul căruia se află devotamentul fanatic faţă de egalitarism.*** *[…] Comuniştii din Rusia, Europa de Est şi China au omorât de cel puţin zece ori mai mulţi oameni nevinovaţi decât se susţine că ar fi ucis naziştii. În adolescenţă, nu eram conştient de existenţa acestor victime ale comunismului. Auzisem comentarii despre atrocităţile săvârşite de comunişti, dar nu văzusem nici o fotografie sau imagine de film documentar despre victimele comunismului. Nu-mi pot aminti nici măcar una. […]* ***Mi se părea uluitor că presa (mass-media) învrednicea cu atât de multă atenţie atrocităţile contra evreilor, în timp ce se arăta indiferenţă faţă de uciderea în masă a milioane de creştini de către comisarii evrei din statul sovietic. […] Acum, după căderea comunismului, de ce nimeni nu cere zgomotos nişte procese de tip Nürnberg pentru ucigaşii în masă comunişti?*** [88]

*

[87][87] Ibidem, pp.163-167.
[88] Ibidem, pp.172-174.

88

Dacă eficienta maşină de război nazistă îi controla pe toţi evreii din Europa şi urmărea să-i ucidă, cum de putuseră supravieţui atât de mulţi? […] Dacă aveau intenţia să-i omoare, n-ar fi putut s-o facă mult mai eficient cu gloanţe, care costau câteva centime bucata, eliminând cheltuielile enorme şi coşmarul logistic al transporturilor, cazărilor, alimentaţiei şi îngrijirilor medicale? M-am întrebat: ***Dacă naziştii intenţionau cu adevărat să-i ucidă pe toţi evreii, de ce mai era nevoie, măcar să construiască lagăre de concentrare?*** (oare nu pentru alte scopuri, *cum ar fi izolarea lor, trierea lor pentru expulzare, şi muncă pe timp de război?- n.a.) […] În mod interesant, prima viziune alternativă pe care am citit-o despre Tribunalul Militar Internaţional de la Nürnberg provenea de la un om pe care îl considerasem un duşman al Sudului:* ***Preşedintele John F. Kennedy****. În paginile cărţii sale premiate cu Pulitzer* ,,Profiluri ale curajului'', ***Kennedy a scris despre eroismul politic al Senatorului Taft, al cărui cod personal al onoarei îi cerea să denunţe Procesele de la Nürnberg cu riscul de a-şi periclita scopul de-o viaţă: preşedinţia. În pofida opoziţiei zgomotoase şi a unei campanii de mânjire fără precedent, dezlănţuite împotriva lui de mass-media influenţate de evrei, Taft a pus la îndoială corectitudinea Proceselor de la Nürnberg. El a condus o anchetă a Senatului în cadrul căreia mulţi martori americani au dezvăluit faptul că asupra inculpaţilor germani se folosise cu precădere tortura****. O asemenea conduită l-a revoltat pe Senatorul Taft, care a avut temeritatea de a afirma că în asemenea confesiuni nimeni n-ar fi putut să aibă încredere. […] Taft argumenta că justiţia învingătorilor nici nu se poate numi justiţie. Deşi mass-media au conferit proceselor o aparenţă de corectitudine în decor de tribunal, aceasta era superficială.* ***Adevărata justiţie nu se poate găsi atunci când acuzatorii deţin controlul asupra judecătorilor, procurorilor şi apărătorilor.*** *[…] Putem avea încredere în confesiunile unor oameni ale căror testicule (doar un exemplu - n.a.) au fost vătămate (grav) în timpul interogatoriilor? De asemenea, am fost şocat să aflu că pe banca judecătorului stăteau ofiţerii superiori ruşi din K.G.B., care ei înşişi comiseseră crime pe scară largă contra umanităţii (rămase nepedepsite - n.a.).* [89]

*

Un alt exemplu concludent al denaturării din Procesele de la Nürnberg a fost acela că Aliaţii afirmaseră ca pe o certitudine faptul că în lagărul de concentrare de la Dachau, lângă München, fuseseră omorâţi prin gazare trei sute de mii de oameni. În zilele noastre, nici o autoritate a Holocaustului nu mai susţine că germanii ar fi gazat o singură persoană la Dachau, iar numărul oficial al morţilor s-a redus la aproximativ treizeci de mii, cu toţii decedaţi din cauze diverse. Aproximativ jumătate din decese au fost cauzate de epidemiile care bântuiau prin lagăr, multe dintre acestea declanşându-se chiar şi după ce Aliaţii l-au preluat sub control. După eliberarea lagărului de la Dachau, mii de deţinuţi au murit de tifos, în timp ce Aliaţii se chinuiau să oprească epidemia. […] Spre sfârşitul războiului, guvernele Aliate trebuiau să-l zugrăvească pe inamicul german în cea mai proastă lumină posibil. Zvonurile proliferau, exagerările erau exploatate (multe provenind de la agenţii sovietici - n.a.). N-a fost nevoie de un salt prea mare de propagandă pentru a prezenta camerele de deparazitare pentru păduchi drept camere de gazare pentru oameni. […] Şi astăzi, la ani de zile după război, când se ştie de mult că nici un soldat american nu a văzut o singură victimă a gazării, mass-media continuă să susţină acest mit. […]

La sfârşitul anilor şaizeci şi începutul anilor şaptezeci, am remarcat începuturile unei revizuiri semnificative ale poveştii Holocaustului (în vremea lui Kennedy). ,,Lagărele de exterminare'' unde se presupunea că fuseseră gazaţi sute de mi de oameni au devenit dintr-o dată ,,lagăre de concentrare'' unde nu se făcuse nici un efort intenţionat de a extermina prizonierii. Lagăre ca acelea de la Dachau, în care înainte se susţinuse că fuseseră gazaţi evrei, au încetat dintr-o dată să mai facă orice referire la gazare, iar numerele de morţi au fost

---

[89][89] Ibidem, pp.176-184.

corectate prin scădere. Plăcile de pe porţile lagărelor, care prezentau fostele numere umflate ale victimelor au fost înlocuite discret. […]

Extravaganta poveste care spune că naziştii preparaseră săpun din trupurile evreilor este, poate, una dintre cele mai sfruntate pilde despre natura frauduloasă a probatoriilor şi procedurilor din Procesele de la Nürnberg şi celelalte falsuri pe care le conţine istoria Holocaustului. În timpul Proceselor de la Nürnberg, L. N. Smirnov, consilier juridic principal din partea U.R.S.S., declara: ,,Aceeaşi mentalitate josnică şi pragmatică a tehnicienilor SS care crease camerele de gazare şi dubele ucigaşe a început să găsească metode de […] producţie a săpunului şi prelucrare a pielii omeneşti în scopuri industriale. (Corpul delict URSS de la Nürnberg 197) […] După Procesele de la Nürnberg, Legenda săpunului evreiesc s-a amplificat cu fiecare reluare. Supravieţuitorii povesteau că se spălau pe mâini cu săpunuri făcute din evrei. […] Wiesenthal (Simon) a scris: ,,În ultimele săptămâni ale lunii martie, presa românească (evreiască, mai ales - n.a.) a publicat o ştire neobişnuită: în orăşelul românesc Fălticeni (din judeţul Suceava - n.a.) au fost îngropate în cimitirul evreiesc douăzeci de cutii de săpun, cu ceremonie de onoare şi rituri funerare complete. Acel săpun fusese găsit recent într-un fost depozit al armatei germane. Pe cutii erau înscrise iniţialele R.I.F., ,,Grăsime evreiască pură''. Cutiile respective erau destinate trupelor Waffen – SS. Hârtia de ambalaj dezvăluia cu o obiectivitate complet cinică faptul că săpunul era fabricat din trupuri de evrei. În mod surprinzător, meticuloşii germani au uitat să precizeze dacă săpunul fusese produs din copii, fete, bărbaţi sau persoane în vârstă.'' (de remarcat ultimele cuvinte, adresate ca şi în cazul scenelor ,,tari'' ale Holocaustului, emoţiilor omeneşti inerente - n.a.) […]

*În urma unei anchete prelungite, procuratura nu a găsit nici o dovadă că Institutul din Danzig ar fi fabricat vreodată săpun din trupuri omeneşti, iar acuzaţiile au fost casate. A reieşit că iniţialele ,,R.I.F.'' care apăreau pe săpunurile respective nu însemnau ,,Grăsime evreiască pură'', ci denumirea oficială a agenţiei guvernamentale care distribuia săpunul şi alţi detergenţi. ,,Reichsstelle fur Industrielle Fettversorgung'' nu înseamnă altceva decât ,,Centrul Reich-ului pentru aprovizionarea cu Grăsime Industrială''. De fapt, ,,Grăsime evreiască pură'' s-ar scrie ,,R.J.F.''(Rein Judisches Felt), nu ,,R.I.F.'' Dar, în isteria atmosferei anti-germane de la sfârşitul războiului, **fanaticii Holocaustului** nu se împiedicau de asemenea fleacuri. Când ,,revizioniştii Holocaustului'' i-au confruntat pe inventatorii atrocităţilor cu adevărul, aceştia au fost nevoiţi să recunoască minciuna cu săpunurile, ca să nu-şi piardă credibilitatea (dar cât de mult a şocat şi câte resentimente a stârnit această minciună! - n.a.)* [90]

*

***În anii nouăzeci, sute de persoane din toată lumea occidentală, inclusiv mulţi cercetători şi oameni de ştiinţă, au suferit hărţuiri, intimidări, agresiuni fizice, concedieri, amenzi şi chiar condamnări la închisoare, numai pentru că prezentaseră dovezi care contestă unele părţi ale ortodoxiei Holocaustului. Profesori, magistraţi şi oameni de cultură au fost daţi afară din funcţii. Unii au fost amendaţi cu zeci de mii de dolari, numai pentru că-şi exprimaseră opinii incorecte politic (marele istoric David Irving, dar şi A. J. P. Taylor, H. R. Trevor-Roper, Gordon Craig, Stephen Ambrose…**) […] În tradiţia americană a drepturilor stipulate prin Primul Amendament, puţini îşi dau seama că în aşa-numita ,,Lume Liberă'' este posibil ca un istoric să fie închis numai pentru că şi-a exprimat o opinie despre un eveniment istoric consumat cu cincizeci de ani în urmă. […] De ce anume le este frică adversarilor lui David Irving (autor a peste 30 de volume despre Al Doilea Război Mondial) sau ai tuturor revizioniştilor (Proceselor de la Nürnberg)? […] Ce ,,fapt istoric'' este atât de vulnerabil încât trebuie să fie apărat prin teroare, deportare şi încarcerare? […] Sunt cumva argumentele*

---

[90][90] Ibidem, pp.185-191.

revizioniste atât de convingătoare încât adversarii lor trebuie să folosească opresiunea politică făţişă pentru a le reduce la tăcere? [91]

*

Dacă ar fi fost în curs de desfăşurare uciderea şi incinerarea a milioane de oameni, ar fi fost necesare mii de tone de cocs pentru a alimenta crematoriile. Totuşi în fotografii nu se vede nici un munte de cocs şi nici o garnitură lungă de tren cu vagoanele pline de combustibil. La uşile pretinsei camere de gazare de la Auschwitz nu stau oameni la rând, iar pe acoperişul pe unde se susţine că era introdus gazul Zyklon B pentru uciderea victimelor nu există nici o deschizătură. […]

În mesajele decifrate (de englezi şi Aliaţii lor) nu există nici o referire la gazări (toate rapoartele privind aceste lagăre naziste n-au pomenit de execuţii prin gazare) […] Nu există nici o dovadă ştiinţifică indicând gazarea în masă la Auschwitz sau în oricare alt lagăr german. […] Dacă naziştii gazaseră într-adevăr oameni cu milioanele, n-ar fi înaintat acuzarea măcar o singură autopsie care să probeze cauza morţii ca otrăvire cu cianura emanată de gazul Zyclon B? […]

Aşa cum indică Mayer, o mare parte din povestea Holocaustului se bazează pe relatări ale martorilor oculari. […] ***Custozii oficiali ai Holocaustului desfăşoară o campanie internaţională pentru a reduce la tăcere întrebările deranjante. Majoritatea oamenilor nu pot auzi niciodată poziţia revizionistă, pentru că forţele evreieşti domină mass-media şi blochează principalele căi de acces la materialele care exprimă dubii despre ortodoxismul Holocaustului. Printre cele mai puternice dintre forţele de acest gen figurează „Liga Anti – Defăimare a B'nai B'rith, o organizaţie cu caracter mondial, care are în Statele Unite un buget anual de treizeci şi şapte de milioane de dolari (una din principalele organizaţii ale Francmasoneriei)*** *[…]* ***Revizioniştii nu fac altceva decât să afirme că evreii nu au fost singurele victime ale celui mai oribil război din istorie. Mulţi revizionişti susţin de asemenea că motivaţia cutremurătorului mit al Holocaustului nu s-ar fi putut înfiinţa fără povestea celor „şase milioane'' (până şi cifra aleasă nu pare a fi întâmplătoare, având relevanţă pentru simbolistica masonică - n.a.)*** *[…]*

Numai perpetuarea legendei Holocaustului (cu imaginea de „cel mai mare genocid din istoria umanităţii'', când de fapt există altele mai mari, cum este exterminarea triburilor de indieni din S.U.A. - n.a.), ar fi putut face ca aceste crime (faţă de populaţia palestiniană) să devină tolerabile pentru opinia publică mondială (şi nepedepsite, deşi O.N.U. a protestat în repetate rânduri faţă de încălcarea legilor şi convenţiilor internaţionale de către statul Israel - n.a.). Compasiunea faţă de evrei, adânc răscolită de amintirile Holocaustului (mereu reîmprospătate - n.a.) făcea ca toate gravele ofense săvârşite la adresa palestinienilor, oricât de nedrepte, să pară neînsemnate (nici astăzi nu există pace în Orientul Mijlociu, mai ales după izgonirea a peste 750 000 de palestinieni din Israel, iar atentatele se ţin lanţ…- n.a.).

Povestea Holocaustului a generat zeci de miliarde de dolari, sub forma ajutoarelor din Statele Unite, şi sume chiar mai mari, din Germania, cu titlul de daune. Cel mai important, poate, este faptul că Holocaustul a fost combustibilul care a alimentat flacăra sionismului evreiesc din întreaga lume. Recitările Holocaustului (atât de dese -n.a.) i-au unit pe evreii din toată lumea şi au atras enormul sprijin financiar şi politic necesar pentru înfiinţarea şi susţinerea statului Israel. După cincizeci de ani de conflicte aproape neîntrerupte cu palestinienii şi vecinii săi arabi, Israelul continuă să se bazeze din greu pe sprijinul american şi german *(ultimul prin plata unor daune - n.a.). Israelul este cel mai mare beneficiar anual de ajutoare externe din America, aşa cum a fost tot timpul de la înfiinţare. Recursul permanent la Holocaust face banii să curgă în continuare, de la evrei şi neevrei deopotrivă, constituind în acelaşi timp o scuză subtilă pentru toate silniciile comise asupra arabilor. […]* **În „Paradoxul**

[91][91] Ibidem, pp.192-194.

evreiesc'', *Goldmann recunoaşte că ideea Proceselor de la Nürnberg şi cea a daunelor germane nu le-au aparţinut Aliaţilor, ci sioniştilor, înainte de a fi existat cel mai mic semn al vreunui Holocaust, iar despăgubirile aveau să fie vitale pentru fundamentarea statului Israel. (Holocaustul a atras până acum cu mult peste 150 de miliarde de dolari!!).* [92]

*

Nu e vorba decât despre două ,,naţiuni'': evreii şi goyimii în stare de război etnic. ***Desigur, majoritatea evreilor şi a goyimilor nici măcar nu-şi dau seama că suntem în război. Dar în timp ce noi, goyimii, învăţăm în mod inconştient lecţia sinuciderii culturale şi politice, evreii sunt învăţaţi să le fie loiali celor de-un neam cu ei, iar pe noi să ne urască şi să nu ne acorde nici cea mai mică încredere.*** *[...] Desigur, există şi evrei care au deplâns ipocrizia adepţilor supremaţiei. Unii chiar şi-au riscat viaţa pentru a-i avertiza pe goyimi despre pericolul sionist. Printre asemenea oameni se numără Noam Chomsky, Benjamin Freedman şi Alfred Lilienthal, trei oameni de origine evreiască deveniţi* **conştienţi că extremismul sionist îi poate duce la dezastru**. *Mişcarea de pace din Israel conţine mulţi asemenea evrei. Unii evrei, deşi sunt totuşi dornici să-şi păstreze propriul genotip, caută o politică de separare şi coexistenţă paşnică, nu absolutismul sionist.* ***Îşi dau seama că spiritul supremaţiei evreieşti poate sfârşi prin a-i distruge.*** *[...]*

Cu siguranţă, hegemonia evreiască nu va putea aduce niciodată soluţionarea cinstită a conflictului. ***Numai după ce vom detrona puterea evreiască din propriile noastre naţiuni vom putea negocia cu ei, cu şanse de succes.*** *În acest punct al conflictului, deşi o conferinţă de pace etnică ar fi cea mai fericită soluţie pentru toate părţile implicate, istoria ne spune că e improbabil ca aceasta să aibă loc. Tiraniile nu se înclină decât în faţa unei puteri mai mari decât a lor. [...] Evreii au o putere enormă, o putere născută din talentul conjugat cu lipsa de scrupule. Ceea ce pe noi ne slăbeşte, pe ei îi fortifică. [...] Backman prezintă coeficienţi de inteligenţă verbală semnificativ superiori şi de inteligenţă a raţionamentelor vizio-spaţiale mult inferiori pentru evrei. În termenii inteligenţei, evreii le sunt superiori europenilor la nivelul aptitudinilor lor verbale. Sunt un popor isteţ şi iute la vorbă, versat în arta manipulării şi a medierii (buni în afaceri, diplomaţie ş.a.) [...]*

Aşa cum am arătat anterior, cei mai influenţi trei evrei din secolele al XIX-lea şi al XX -lea au fost ***Karl Marx****,* ***Sigmund Freud*** *şi* ***Franz Boas****. Toţi trei era oameni inteligenţi, dar fiecare a avut un efect catastrofic asupra societăţii europene. [...] Evreii s-au adaptat la vicisitudinile lumii din jur, în timp ce-şi conservau propriul genotip. Dar, în timp ce ei se adaptau, noi* cream. *Am creat şi tehnologie, şi artă. Am găsit mari frumuseţi şi în trup, şi în suflet. L-am îmbrăţişat şi pe Dumnezeu, şi Natura; ştiinţa şi religia. Am învăţat cum să punem în balanţă atât guvernarea, cât şi libertatea. [...]*

Setea de putere a evreilor îi împinge spre dominaţie, aşa cum au făcut de două mii de ani încoace. Strategia lor evolutivă a fost perfecţionată până în punctul în care noi, europenii, am ajuns să suferim pe scară globală efectele hegemoniei evreieşti. Suntem nevoiţi să le recunoaştem actuala putere politică şi socială, dar mai ştim şi că puterea lor a fost realizată cu preţul degradării civilizaţiei noastre. Eşecul de a răsturna această putere nu poate duce decât la dispariţia noastră definitivă, iar acest fapt îi conferă sarcinii noastre importanţa unei lupte pe viaţă şi pe moarte de cea mai mare întâietate pentru poporul nostru. [93]

O ISTORIE SUMARĂ DESPRE «EVREI»

[92][92] Ibidem, pp.196-209.

[93] Ibidem, pp.237-240.

93

ŞI DESPRE MASONERIA DIN ROMÂNIA

Pentru a înţelege mai bine unele aspecte referitoare la etnia evreiască în general, abordate şi în capitolul anterior, consider că ar fi necesară o prezentare fie ea şi sumară, a relaţiilor acesteia cu alte popoare:

Jules Isac *(evreu) pretinde că nu există nici o mărturie scrisă despre Patimile Mântuitorului în afară de cele ale evangheliştilor. Să auzim ce zice şi romanul Pillat, din Pont, martor important la evenimente: ,,Către Cezarul Tiberius, Împăratul Romei, […] Blestemată să fie ziua aceea când am urmat lui Vallerius Flaceus la guvernarea Iudeii; pentru că de atunci viaţa mea a fost într-o continuă nelinişte şi întristare. […] Eu n-am cetit niciodată în lucrările filozofilor ceva care să se compare cu maximele lui Iisus. […] Preţuirea mea pentru înţelepciunea exprimării sale m-a făcut să-i acord toată libertatea Nazarineanului; fiindcă aveam puterea să-l arestez şi să-l exilez la Pontus. Dacă aş fi făcut aceea ar fi fost contrară justiţiei şi dreptăţii, ceea ce a caracterizat întotdeauna Guvernul Roman în afacerile lui cu oamenii. Acest om nu a fost nici răzvrătit şi nici nu îndemna la răzvrătire, de aceea i-am oferit protecţia mea, ceea ce el probabil nu a ştiut. […] «Voi Cărturari şi Farisei», le-a zis el lor, «voi sunteţi o rasă de vipere,* ***voi sunteţi ca mormintele văruite; voi vă arătaţi buni înaintea oamenilor, dar voi aveţi moartea în voi****». De multe ori a dispreţuit pomana celor bogaţi şi mândri, spunându-le că obolul săracilor este mai preţios în faţa lui Dumnezeu. Zilnic s-au făcut reclamaţii la Pretorium împotriva insolenţei lui Iisus. […] Văzând cum stau lucrurile, am cerut un lighean şi mi-am spălat mâinile în prezenţa acelei mulţimi gălăgioase, aceasta ca o dovadă că Iisus din Nazaret, după judecata mea, nu a făcut nimic pentru ca să merite moartea. Dar totul a fost în zadar, nemernicii aceia erau setoşi după viaţa lui. […] Eu l-am trimis pe el (preotul care se temea că va fi furat trupul lui Iisus) la căpitanul gărzii regale (Malcus) să-i spună să ia soldaţi Evrei, de câţi ar fi nevoie, să-i plaseze în jurul mormântului. […] Ei (preoţii) i-au cerut să spună mai târziu) că a fost cutremur de pământ şi că ei au dormit. I-au oferit bani ca să spună că discipolii au venit şi au furat pe Iisus; dar el nu a văzut pe discipoli şi nici nu a ştiut că trupul nu mai era acolo până ce i s-a spus. […] Mie mi se pare că dacă teoria Evreiască ar fi adevărată, dacă aceste concluzii sunt corecte, pentru că sunt în acord cu viaţa acestui om, după cum a fost cunoscut şi adeverit atât de prieteni, cât şi de duşmani, elementele au fost în mâinile sale la fel cum e lutul în mâinile olarului. […] Eu sunt aproape gata să spun, aşa cum a spus Manlius la cruce: «Într-adevăr, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu»…''*[94]

*

Iată ce spune istoria: după anul 73 d.I.H. romanii ce ocupau Iudeea devin creştini (dar nu creştini autentici, sau cel puţin la nivel de conducere - n.a.) şi îi ucid în masă pe evrei, ca pedeapsă că-l omorâseră pe Iisus prin mărturii false. Evreii au încercat să-l îmbuneze pe Cezar, aruncându-i în braţe pe frumoasa Berenice, dar ea nu i-a putut salva şi au fost nevoiţi să-şi părăsească propria ţară, fugind până la Marea Caspică. ***Evreii îşi fac acolo un stat autonom în pustiurile din Biro-Bidjan şi trăiesc liniştiţi până se formează Statul Rus la 1100. Când ruşii şi-au întins stăpânirea până la Caspica, ei au fost absorbiţi şi aşa au devenit cetăţeni ruşi. […]*** *Apropo de Biro-Bidjan: ,,După prăbuşirea regimului comunist din Uniunea Sovietică în 1991, noul stat Israel a cerut guvernului rus să-i vândă regiunea Biro-Bidjan, spre a face acolo o anexă a Israelului. Târguiala continuă''. […]*

Pentru că evreii îi defăimau pe creştini, la 896 d.I.H., francezii îi atacă pe evrei şi îi forţează să se boteze creştini, sau să plece din ţară. Evreii au refuzat şi, cum nu aveau unde să plece, s-au sinucis în masă. La 1215, Papa Grigore al IX-lea dă un edict, prin care îi obliga pe

[94] Benjamin H. Freedman, ***Două întrebări tulburătoare (A fost evreu Iisus? Sunt semiţi evreii de azi?)***, Ed. Samizdat, pp.109-138.

evrei a purta o tichie galbenă, spre a fi deosebiţi de creştini. În acelaşi an, Curtea din Paris ordonă ca Talmudul (alcătuit din 63 de volume) să fie ars în Piaţa publică şi evreii aruncaţi peste graniţă, că-i defăimau pe creştini. În 1489, rabinul şef din Constantinopol le scrie evreilor din Franţa: ,,Vă plângeţi că vă ameninţă viaţa? ***Faceţi-vă copiii doctori şi farmacişti. Ei vor face ca aceia să-şi piardă viaţa fără teamă de pedeapsă****''. […] La 1593, evreul Roderigo Lopez era doctorul Reginei I a Angliei. El a încercat s-o otrăvească pe Regină la ordinul Regelui Spaniei, dar a fost prins şi spânzurat.* [95]

*

În 1492, 400 de mii de evrei sunt expulzaţi din Spania. […] George Washington, care lupta împotriva englezilor spre a forma Statul American independent, spunea: ,,Evreii lucrează împotriva noastră mult mai eficient decât armatele inamice (înainte de a deveni el însuşi francmason). Petru cel Mare al Rusiei, a spus: ,,Prefer să văd în ţara mea mahomedani decât evrei. Sunt excroci, pungaşi şi mincinoşi. Ei încearcă să mituiască pe oficialii mei spre a fi admişi în Rusia''. Iar Napoleon Bonaparte a spus în martie 1808: ,,Evreii sunt un popor capabil de cele mai oribile crime'' (referindu-se probabil la evreii implicaţi în Revoluţia franceză din 1789 - n.a.). […] ,,La 5 aprilie 1710, evreii din oraşul Piatra Neamţ au fost acuzaţi că au ucis un copil creştin, pentru a folosi sângele lui la prepararea azimei pascale. Cadavrul a fost găsit în curtea sinagogii.'' (acesta fiind doar unul din cazurile consemnate istoric - n.a.) […]

Începând cu anul 1811, rabinii decid să elimine din Talmud profanarea, defăimarea şi omorul ritual al creştinilor, iar evreii să se «emancipeze» […] declarându-se reformaţi şi conservatori. Apoi cu un aer că ar fi fost oameni civilizaţi de la Facerea Lumii, au şters cu buretele crimele comise împotriva «goimilor» timp de 1811 ani. […]

Şi iată o altă probă din secolul al XX-lea. În anul 1952, doctorii evrei care îl tratau pe Stalin şi pe ştabii comunişti sunt prinşi că au omorât prin injecţii cu otravă câţiva dintre veteranii bolşevici. Stalin ordonă arestarea lor. […] ,,Ei au recunoscut că C.I.A.-ul american îi plasase să-l lichideze pe Stalin şi pe ştabii comunişti, prin injecţii cu otravă.'' Aşa au fost ucişi Beria şi Jdanov. […] Stalin, furios pe toţi evreii din U.R.S.S., dă ordin să fie eliminaţi din posturi şi relocaţi în Siberia. Cum Stalin moare subit în 5 martie 1953, planul său de pedepsire a populaţiei evreieşti n-a mai avut loc. […]

Rezultă că, nu numai Codreanu (Corneliu Zelea) îi considera pe evrei periculoşi (fără însă a-i decima), ci întreaga omenire creştină i-a detestat pentru urâţenia lor morală. Rezultă că toate conflictele din lume (mai importante) au fost provocate de evrei, pentru că ei au năvălit peste popoarele creştine, voind să fie admişi cu forţa de cei pe care ei îi scuipau. Evreii din Biro-Bidjanul rusesc, au agravat acest conflict prin mentalitatea lor primitivă de a practica ***omorul ritual prescris de Talmud şi confirmat de Vechiul Testament****, de a înjunghia un animal pe scările templului. Şi cum ei îi considerau pe creştini nişte animale, încep să-i ucidă în numele religiei lor. […] Cei care îndrăznesc să amintească de ele, sunt cotaţi antisemiţi, cuvânt inventat la 1887 de Lippe (un doctor evreu din Galiţia pripăşit la Iaşi), cu scopul să facă un paravan evreilor, după care ei să pozeze în victimele…victimelor lor.* [96]

*

În legătură cu evreii pripăşiţi în Estul Europei, ei erau consideraţi de toată lumea ca urmaşii lui Abraham. Dar din 1974, scriitorul Arthur Koestler le contestă originea semită, în cartea scrisă de el cu titlul: ,,Al Treisprezecelea Trib''. *Koestler susţine că, după vaste cercetări a descoperit că: ,,Iudeii din Estul Europei sunt khazari şi japhestic ca origine şi nu semiţi. Când*

---

[95][95] Joana Damaschin, ***Pasiuni şi crime regale***, Ed. Junimea Română, Târgovişte, 1998, pp.166-167.
[96] Ibidem, pp.167-170.

96

tribul Sephardim s-a aşezat în Khazaria, iudeii s-au amestecat cu khazarii care au adoptat iudaismul la 740 A.D. şi aşa împărăţia khazarilor a devenit împărăţia iudeilor. ,,Aceşti iudei sunt mai aproape de huni, de uiguri şi mongoli, decât de sământa lui Abraham, Iacob şi Isac. În legătură cu omorul ritual, Koestler spune că, iudeii din Estul Europei ***omorau nu numai pentru izbăvirea de păcate, ci pe oricine îl considerau periculos pentru ei****. ,,Parte din ei erau adepţii lui Falus şi în omorul ritual omorau pe oricine era prea inteligent, oferind viaţa victimei ca ofrandă dumnezeului lor'' (A. Koestler).*

Răspunsul logic ar fi: Koestler a scris cartea ,,Al Treisprezecelea Trib'', ca să inventeze o scuză ştiinţifică bazată pe antropologie, pentru ca evreii comunişti să nu fie acuzaţi de crimele comise asupra popoarelor creştine. Şi, totodată să-i prostească pe goimi, sugerându-le: «Nu evreii au făcut revoluţia bolşevică din 1917 omorând milioane de creştini, ci khazarii din Asia. Nu evreii comunişti au invadat România cu tancurile sovietice în 1944, ci uigurii au răsturnat monarhia, au instaurat regimul comunist şi au interzis religia creştină (în mare parte), arestând pe preoţi şi sigilând bisericile. […] Aceşti barbari din Tribul 13 nu erau urmaşii lui Abraham, deci, nu aveţi motiv să fiţi antisemiţi!…» [97]

*

Evreii comunişti care luptau în Spania (anului 1936) nu luptau pentru a păstra puterea, ci pentru a se răzbuna pe clerici şi distruge tradiţia creştină şi asta confirmă ,,asasinarea în masă a 7000 de preoţi catolici, spânzuraţi de copaci'' (amintind de crimele abominabile asupra preoţilor ruşi, după anul 1917 - n.a.). Numai ***ura şi răzbunarea*** *pentru Edictul de la Alhambra, dat de preoţii catolici în 1492, i-a mânat pe evrei să lupte în războiul civil din Spania în anul 1936, fiindcă strămoşii lor, numiţi marranos, au fost expulzaţi din Spania de către preoţi (şi regalitate). Din această cauză, evreii au rătăcit mulţi ani prin Europa cu tribul numit Sephardim, fiindcă nu-i primea nici o ţară şi, asta ei n-au uitat nici după 444 de ani…O parte i-au primit românii şi îi numeau ,,maramoi, de la marranos''. […]*

Pe timpul acela, America era cuibarul comuniştilor. Ei l-au ales Preşedinte pe Roosevelt în 1933. Ei au împins America să intre în război cu Germania şi au aliat-o cu Rusia. Ei au furat secretul bombei atomice şi l-au dat lui Stalin, ce a dus la 44 de ani de ocupaţie sovietică a 10 ţări din Europa (ca adevărată armă, pentru înţelegerile secrete la nivel înalt - n.a.). Aşa de bine erau infiltraţi comuniştii în aparatul statului american, că au fost descoperiţi abia în 1953. Când spionii sovietici Iulius şi Ethel Rosenberg au fost judecaţi şi condamnaţi la moarte de americani, ei au declarat în faţa instanţei: ,,Da, am dat secretul bombei atomice la sovietici, că ei meritau să-l aibă. Ei au dus tot greul războiului. Ei l-au înfrânt pe Hitler care a ucis 6 milioane din fraţii noştri evrei. Pentru asta, noi le-am fost recunoscători. Aşa am simţit atunci şi aşa simţim şi azi.'' Până şi ,,Tatăl bombei atomice'', evreul Robert Oppenheimer era agentul Moscovei. […]

Orlov a încărcat într-un tren tezaurul Spaniei în valoare de 600 milioane de dolari aur şi l-a dus lui Stalin. Când acesta a văzut tezaurul, şi-a mângâiat mustaţa şi i-a zis: ,,o să-şi vadă spaniolii aurul…, când şi-or vedea ceafa…'' […] Franco a devenit conducătorul Spaniei. El a impus o dictatură naţională şi a declarat: ,,Tragedia Spaniei este opera bancherilor evrei din Masoneria Internaţională, care au conceput invazia bolşevico-marxistă a Spaniei, prin dezastru şi crimă''. Un număr de 340 de mii de comunişti s-au refugiat la Moscova. [98]

*

Mişcarea sionistă s-a organizat prin Congresul Internaţional evreiesc ţinut la ***Basel*** *în* ***1897*** *(în Elveţia actuală, după refuzul germanilor de a găzdui întrunirea - n.a.). Ea se baza pe puternicul Ordin masonic B'nai B'rith (,,Fiii Alianţei'') cu sediul în S.U.A. (New York). Însuşi Karl Marx (Mordenchai) fusese membru al acestui Ordin, care – până la 1897 – încurajase, în special marea finanţă, socialismul şi sindicalismul. […]*

---

[97] Ibidem, pp.170-171.

[98] Ibidem, p.195.

*Acutizarea naţionalismului iudaic are însă, şi un revers: antisemitismul începe să capete proporţii, în primul rând în Rusia. Prin anul 1902 profesorul rus S. Nilus publică o carte ce va face carieră: ,,**Protocoalele Înţelepţilor din Sion**''. Era vorba despre pretinsa dezvăluire a planului secret conceput la Basel în 1897 pentru ca evreii să poată stăpâni lumea (adevăr care nu e departe de realitate, după cum s-a putut constata ulterior - n.a). [...]*

*Franc-Masoneria este o alianţă universală de oameni (uniţi mai mult decât printr-o religie, de **legea tăcerii**! - n.a.). [...] ,,**Evreii**, atât de remarcabili prin instinctul lor de dominaţie şi prin ştiinţa lor de a guverna,* **au creat Franc-Masoneria ca să înroleze într-însa oameni care, neaparţinând neamului lor se angajează totuşi să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni**.'' *(din discursul lui Jean Bidegain în faţa Marelui Orient al Franţei, 1905) [...]* **Principiile fundamentale ale comunismului sunt principiile Franc-Masoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decât aplicarea pe teren a ideilor pe care Franc-Masoneria le-a format timp îndelungat în tainiţele lojilor.** *[...]*

*,,Franc-Masoneria este o asociaţie de societăţi secrete suprapuse care urmăresc ca prin distrugerea civilizaţiei creştine ariene actuale şi înlocuirea ei cu o civilizaţie naturalistă atee, **având ştiinţa şi raţiunea drept religie**, să stabilească dominaţiunea universală a rasei semite. Pentru realizarea acestui plan magnific, Franc-Masoneria e nevoită să aibă două organizaţii: una pe care o cunoaştem cu toţii şi alta ascunsă, rămasă necunoscută chiar pentru imensa majoritate a propriilor ei aderenţi, până în ziua de azi.''(N. Casian)* [99]

*

Primul război mondial fusese câştigat de către armata germană în primii doi ani, arată el (Benjamin Freedman), în care armata franceză fusese complet incapacitată, iar Marea Britanie stătea izolată şi neputincioasă înconjurată de ape patrulate de submarine germane. Chiar în aceste condiţii, Germania a oferit Marii Britanii condiţii de pace extrem de avantajoase: încheierea păcii cu revenirea la situaţia dinainte de război. Guvernul britanic se gândea serios să le accepte, când în octombrie 1916, sioniştii din Londra, reprezentanţi ai evreimii est-europene, au împiedicat închiderea păcii promiţând Marii Britanii o victorie pe care le-o vor procura Statele Unite – care nu intraseră în primul război mondial şi nu erau în conflict cu nimeni – cu condiţia ca Marea Britanie să le dăruiască sioniştilor patria palestinienilor, Palestina, la care nici Marea Britanie, nici evreii din Europa răsăriteană nu aveau nici un drept. În Statele Unite, zice Benjamin Freedman, evreii deţineau pe atunci (ca şi acum) presa de mare circulaţie; ei urau Rusia ţaristă şi-i doreau înfrângerea, motiv pentru care bancherii de pe Wall Street ca Kuhn şi Loeb refuzau să finanţeze aliaţii Rusiei, Anglia şi Franţa.[100]

*

Este un moment vital al luptei de supravieţuire, sau Creştinismul va capitula în faţa adversarilor săi. Pentru credinţa creştină timpul în care trăim acum pare să fie ORA ZERO. După cum aţi putut observa, nici o instituţie în zilele noastre nu poate să supravieţuiască dacă structurile ei nu sunt bazate din capul locului pe Adevăr. Creştinismul a fost de la început ridicat de către fondatorii săi pe o foarte sănătoasă bază de Adevăr. Pentru ca să supravieţuiască el trebuie să rămână tot aşa. [...] El nu poate fi niciodată relativ. Nu pot fi grade de adevăr. Adevărul este sau nu este. Pe jumătate este ca şi a fi jumătate cinstit sau pe jumătate loial. [...] Când va sosi ziua ca creştinii din lumea liberă să nu-şi mai poată profesa credinţa, atunci creştinismul îşi va fi văzut sfârşitul. [...]

---

[99][99] Radu Comănescu, Emilian M. Dobrescu, *Francmasoneria,* vol. I: O nouă viziune asupra istoriei lumii civilizate, Ed. Samizdat, pp.37-110 (o lucrare controversată, scrisă de masoni de rit scoţian).
[100] Benjamin H. Freedman, op.cit., pp.7-8.

100

Faptul care produce cea mai multă confuzie în lumea creştină este repetarea continuă a afirmaţiei că «Iisus a fost evreu». […] Această greşită interpretare şi distorsiune a unui fapt istoric de necontestat este afirmată de către cler la toate ocaziile. […] ***Iisus a fost recunoscut de către contemporani în timpul vieţii sale ca «iudean» şi nu ca «evreu» (de altfel, cum să-L revendice azi evreii, când ei nu-L recunosc ca Fiu al lui Dumnezeu, îi urăsc pe creştini şi-l aşteaptă încă pe Mesia?; I s-a mai sus Nazarinean, fiindcă a trăit în Nazaret** - n.a.) […] În ceea ce-l priveşte pe Ponţiu Pilat, oficial sau în particular, locuitorii Iudeii erau iudeeni şi nu aşa zişi evrei (Jews) şi după cum au început să-şi spună singuri din secolul al 18-lea încoace. […] Cuvântul ,,Jew'' (evreu) astăzi nu este în nici un caz considerat sinonim cu ,,Judean''(iudeu). […]* ***Când cuvântul „Jew'' a fost prima dată introdus în limba engleză în secolul al 18-lea, singura lui implicaţie, deducţie şi aluzie a fost cel de „Judean''. Totuşi, în cursul secolului al 18-lea, 19-lea şi al 20-lea un grup de presiune (pressure group) bine organizat şi abundent finanţat a creat un aşa zis al doilea înţeles, un înţeles secundar, o semnificaţie secundară a cuvântului „Jew'', nu are nici o relaţie cu înţelesul originar al cuvântului „Jew''. Este o greşită şi tendenţioasă prezentare. […] Nu există astăzi nici o persoană în întreaga lume care vorbeşte engleza care să-l considere pe „evreu''(Jew) ca pe un „iudeu''(Judean , în sensul literal al cuvântului).*** [101]

*

Acceptarea în general astăzi, aproape fără excepţie, al ,,înţelesului secundar'' al cuvântului ,,Jew'' este fabricat din patru teorii, care constau din afirmarea că un aşa-zis sau autoproclamat ,,Jew'' (evreu) este:

1. O persoană care astăzi practică religia aşa-zisă ,,Iudaică'' (Judaism).

2. O persoană care pretinde c-ar aparţine unui grup rasial asociat cu semiţii din antichitate (cele 10 triburi biblice).

3. O persoană care este descendentă directă a naţiunii antice care a trăit în Palestina în perioada istoriei biblice.

4. O persoană binecuvântată de Dumnezeu cu deosebite caracteristici culturale care au fost refuzate altor grupuri rasiale, religioase sau naţionale. Toate aceste patru calităţi desigur însumate într-una singură. *(all rolled into one)*

Creştinii care nu mai pot fi amăgiţi cu aceste teorii false, îi suspectează pe preoţii care continuă să afirme până la saturaţie melodia lor favorită că ,,Iisus a fost evreu''. (Jesus was a Jew) Pentru mulţi dintre preoţi acest lucru tinde să devină o psihoză. Mulţi creştini îşi dau seama. […] În prezent credincioşii cer de la preoţii lor «să li se spună adevărul şi numai adevărul». A sosit timpul ca preoţii să le spună credincioşilor ceea ce ar fi trebuit să le spună de multă vreme. Dintre toate grupurile religioase din lume credincioşii par să fie cel mai puţin informaţi pe aceste teme. […] Nenumăraţi creştini inteligenţi nu vor să mai accepte fără să înfrunte afirmaţiile preoţilor lor că Iisus în timpul vieţii Sale ar fi fost membru al unui grup în Iudeea care a practicat cultul religios care azi este numit ,,Iudaism''. […] ***Iisus nu putea suferi şi a denunţat cultul religios practicat în Iudeea în timpul vieţii Sale şi care este cunoscut şi practicat azi sub numele de „Fariseism''.*** *Preoţii creştini au învăţat acest lucru pe timpul cât au frecventat seminarele teologice, lucru pe care n-au încercat însă niciodată să-l lămurească credincioşilor.* [102]

*

Eminentul rabin Louis Finkelstein, directorul Seminarului teologic Evreesc al Americii: ,,…Iudaismul…Fariseismul devine Talmudism, Talmudismul devine Rabinism medieval, şi Rabinismul medieval devine Rabinism modern. Dar de-a lungul acestor schimbări

---

[101101] Ibidem, pp.16-31.

[102] Ibidem, pp.31-34.

102

*de nume…**spiritul vechi al Fariseismului a supravieţuit neschimbat**.'' […] Pentru a o distinge de Creştinism şi de Islam(ism), filozofii evrei au desemnat-o câteodată ca credinţa sau religia evreilor. A fost Flaviu Iosif cel care a scris, la cererea grecilor şi romanilor, care a folosit cuvântul Iudaism, pentru a înfrunta Helenismul. […] Evreii ei înşişi, care l-au detestat intens pe trădătorul Iosif, s-au abţinut de la a citi lucrările lui Iosif. De atunci, cuvântul Iudaism, creat de Iosif, a rămas necunoscut Evreilor. **A fost doar în timpurile relativ recente, când evreii au devenit familiari cu literatura creştină, că ei au început să numească religia lor Iudaism (când, de fapt, e vorba de mozaism sau cultul mozaic - n.a.).** […] **Forma cultului religios cunoscut în Iudeea sub numele de Fariseism şi practicat în timpul lui Iisus a fost o practică religioasă bazată exclusiv pe Talmud.** […] **Talmudul astăzi exercită virtual o dictatură totalitară asupra vieţii celor aşa-zişi sau auto-proclamaţi «evrei», indiferent dacă sunt conştienţi de asta sau nu.** Conducătorii lor spirituali nu fac nici un efort să ascundă controlul pe care-l exercită asupra vieţii lor aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei». Ei îşi extind autoritatea mult dincolo de limitele legitime ale domeniului spiritual. […] Rabinul Morris N. Kertzer a afirmat: ,,Talmudismul constă din 63 de cărţi care cuprind scrieri cu conţinut legal, etic şi istoric al rabinilor antici. Au fost editate în decurs de cinci secole după naşterea lui Iisus (dar el exista dinainte, aducându-i-se doar adăugiri - n.a.). Este un compendice de legi şi înţelepciune. Este **codul legal care formează baza legii religioase a Evreilor şi este manualul folosit pentru instruirea rabinilor**. […] «Aici, spun ei (rabinii evrei), este sursa de unde Iisus din Nazaret şi-a extras învăţăturile care I-au dat putinţa să revoluţioneze lumea şi problema devine de aceea foarte interesantă pentru fiecare creştin. Ce este Talmudul? Talmudul este forma scrisă a ceea ce pe timpul lui Iisus a fost numit tradiţia Bătrânilor.» […] De la naşterea lui Iisus şi până azi nu au fost înregistrate mai multe insulte, mai josnice şi mai vicioase batjocuri la adresa lui Iisus, a creştinilor şi a credinţei creştine din partea cuiva oriunde şi oricând decât le veţi găsi între copertele infamelor 63 de volume…''*[103]

*

,,…Evreii sunt oameni, creştinii nu sunt oameni… Creştinii sunt creaţi pentru a-i servi pe evrei… De creştini să-ţi fie milă la fel ca de porcii bolnavi…Un evreu este considerat bun în ciuda păcatelor ce le comite… Este permis să-i înşeli pe creştini… Evreii botezaţi trebuie omorâţi… Dacă un evreu omoară un creştin nu comite un păcat… Vărsare de sânge a necredincioşilor este ofrandă adusă lui Dumnezeu…'' […]

Rugăciunea Kol Nidre *extinde în avans pe un an de zile imunitatea în a observa termenele oricăror obligaţii angajate contractual sau ca jurăminte depuse, promisiuni făcute şi legăminte asumate, începând din ziua când s-a recitat Kol Nidre. În fiecare an această «licenţă» trebuie reînnoită prin participare într-o sinagogă de Ziua Răscumpărării la recitarea rugăciunii Kol Nidre (Toate legămintele) care te absolvă automat în avans de orice obligaţii pentru anul ce urmează. Sunteţi de acord cu asta?*[104]

*

*,,Neîncetate cercetări au stabilit ca adevărat că aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei» din Răsăritul Europei în nici o echipă din istoria lor nu pot fi consideraţi ca descendenţi lineari direcţi ai legendarelor «zece triburi» după «indicaţiile» Bibliei. […] Cum şi mai ales de ce a fost ţinută ascunsă cu atâta grijă de-a lungul atâtor secole originea Khazarilor şi a regatului lor? […] Acesta a fost **unul dintre cele mai bine păzite secrete până recent**, când s-a dat o largă publicitate cercetărilor mele în acest domeniu.''(Benjamin Freedman)*

---

[103][103] Ibidem, pp.34-37.
[104] Ibidem, pp.57-76.

104

Înainte de secolul al X-lea, Regatul Khazar a fost deja redus de cuceriri ruseşti la o suprafaţă de aproximativ 800 000 mile pătrate. […] ***Khazarii nu au fost semiţi. Ei erau o naţiune asiatică mongoloidă. De către antropologii moderni sunt clasificaţi drept rasă fino-turcă. […] Khazarii când au invadat Europa erau o naţiune păgână. Cultul lor religios a fost un amestec de cult falic şi alte culturi idolatrice practicate în Asia de către păgâni.*** *[…]*

Forma josnică a exceselor sexuale la care s-au dedat khazarii ca formă a cultului lor religios a produs o degenerare morală pe care regele lor n-a mai putut-o suporta. […] După o sesiune istorică cu reprezentanţi ai celor trei religii monoteistice (din lumea civilizată), s-a decis împotriva Creştinismului şi împotriva Islamului şi a adoptat ceea ce pe acele timpuri se numea ***Talmudism*** *(explicaţia logică a alegerii făcute rezidă în afinitatea sau înrudirea dintre religia lor politeistă dinainte şi religia talmudică - n.a.), (talmudism) care astăzi este cunoscut şi practicat sub numele de «Iudaism». Acest eveniment este bine documentat în istorie. Regele Bulan şi cei 4000 de nobili feudali ai săi* **au fost repede convertiţi de rabini importaţi din Babilonia pentru acest eveniment**. *[…] După convertirea regelui Bulan numai un aşa-zis sau auto-proclamat «evreu» mai putea ocupa tronul Regatului Khazar, care a devenit astfel virtual o «teocraţie». Conducătorii religioşi erau şi administratori civili.* ***Conducătorii religioşi au impus populaţiei să înveţe Talmudul, care a devenit normă de viaţă pentru ei.*** *[…] Talmudul a furnizat legile religioase şi civile. […]*

De la cucerirea khazarilor de către ruşi şi a dispariţiei Regatului khazar, limba khazarilor este cunoscută sub numele de «Yiddish». Timp de şase secole aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei» din Europa Răsăriteană s-au referit la ei înşişi în timp ce încă mai locuiau în ţinuturile lor de obârşie, ca naţionalitate «Yiddish». *[…] Există azi în New York, după cum bine ştiţi, iubite Dr. Goldstein, multe ziare în limba «Yiddish», teatre «Yiddish» şi multe alte organizaţii culturale. […]* ***«Yiddish»-ul este numele modern al limbii vorbite de khazari cu multe adaosuri de cuvinte germane, slavone şi baltice adoptate şi adaptate.*** *[…]* ***«Yiddish»-ul nu trebuie confundat cu «ebraica» numai pentru că amândouă folosesc acelaşi alfabet. Nu există nici un cuvânt yiddish în vechea ebraică, după cum nu există nici un cuvânt ebraic în yiddish.*** *[…] Aproximativ 90% din aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei» ai lumii, care trăiesc în 48 de ţări diferite din lumea de azi (circa 200 de milioane) sunt sau emigranţi din Europa de răsărit, sau părinţii lor au emigrat de acolo. Yiddishul este limba comună a tuturor. […] Pentru ei este un limbaj «internaţional». […] Talmudismului, sau Iudaismului, cum este cunoscut azi Talmudismul, i-a fost dat cel mai mare stimulent din istoria sa prin convertirea khazarilor la Talmudism. Fără această convertire este îndoielnic că Talmudismul, sau Iudaismul cum este cunoscut azi, ar fi putut supravieţui.* [105]

*

Reverendul Oesterreicher nu lasă nici o piatră neîntoarsă pentru a-i convinge pe Catolici că ***«Iudeo-creştini» e o combinaţie de două cuvinte care teologic sunt sinonime. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.*** *[…]* ***Cuvântul «anti-semitism» este un altul care ar trebui eliminat din vocabularul englez. Anti-semitismul serveşte azi unui singur scop, să-l păteze pe cineva.*** *Când aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei» simt că unul se opune oricăruia din obiectivele lor, ei încearcă să-l descalifice, spunând că este «anti-semit» sau «anti-semitic»…pe toată gama de posibilităţi care le stau la dispoziţie. […]*

Când am fost în total dezacord cu ei pe tema Sionului şi a intenţiilor sale în Palestina, am devenit «anti-semitul Nr.1». […] Răsplata notorie pentru succesul lor, este că ***au reuşit să creeze numeroase şi efective «prostituate masculine» creştine care să facă «front» cu ei.*** *[…] Crima - crimelor din întreaga istorie pe plan internaţional, acea ticăloşie de condamnat în care această naţiune a jucat rolul major, a fost comisă în Palestina, aproape în întregime ca un*

[105][105] Joana Damaschin, op.cit., pp.57-65.

rezultat al interferenţei Statelor Unite în sprijinul exclusiv al organizaţiei mondiale sioniste care-şi are cartierul general în New York. […]

Duminică de Duminică, an da an, au repetat din amvon, cu voce înaltă şi insistent, în urechile celor 150 de milioane de creştini care frecventează regulat Biserica, că ,,creştinii trebuie să accepte ca obligaţie a lor să sprijine conspiraţia sionistă ca să cucerească Palestina''. Bine, ,,am semănat vânt şi acum culegem furtună''. Cele 150 de milioane de creştini din Statele Unite au fost puternic presate de clerul creştin pentru a-şi da întregul suport programului sionist ca să poată să-i «repatrieze» pe aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei» din Europa răsăriteană, care erau…descendenţii Khazarilor. […] Fără participarea activă a Statelor Unite sionismul nici nu ar fi încercat măcar să cucerească Palestina prin forţa armelor. […] Orice s-ar putea spune contrar de oricine, ***Catolicismul şi aşa-zisul Iudaism sunt la extremele opuse ale spectrului spiritual.*** *[…] Dacă este să fie salvată credinţa creştină din ghearele inamicilor ei dedicaţi, toţi* ***trebuie să ne unim*** *pentru a forma un front al salvării.* ***Trebuie să ne unim eforturile, nu să le dispersăm.***[106]

*

Iată ce consemnează fondatorul ziarului ,,Dacia'', colonelul Ştefan Zăvoianu, erou în primul război mondial, într-o conferinţă cu titlul ,,Cum s-a desfăşurat infiltrarea evreilor în România'', ţinută în octombrie 1936:

În momentul de faţă România are pe teritoriul ei circa 2.000.000 de evrei (oficial, în realitate mai mulţi - n.a.). Nu este fără explicaţie faptul că peste 1.000.000 se găsesc în Moldova, Basarabia şi Bucovina. De asemenea, nu este fără explicaţie faptul că aproape 500.000 s-au adunat în capitala ţării, Bucureşti. Evreii au început invadarea pământului românesc (colonizarea - n.a.) la jumătatea secolului XIX. Până atunci erau mici comunităţi răzleţe, care nu jenau pe românii autohtoni şi nu constituiau o problemă social-economică. ***Primii evrei au venit (la noi) în sec.XVI, aduşi de ocupaţia turcă pentru a fi perceptori şi a strânge birurile****. Când a ridicat steagul independenţei naţionale la 13 noiembrie 1595, Mihai Viteazul a executat numai în Bucureşti: 2000 turci şi 500 evrei aflaţi în slujba primilor.*

Ceea ce i-a determinat pe evrei să se colonizeze în spaţiul dintre Carpaţi şi Dunăre a fost fondarea în 1859 a Statului Român Modern sub ocrotirea şi deci sub controlul marilor puteri din Occidentul Europei (şi alte motive, cum ar fi: resursele naturale neexploatate, oportunitatea unor afaceri extrem de profitabile etc. - n.a.). Până la jumătatea sec. XIX, pământul românesc a fost un fel de «ţară a nimănui» între armatele ruse şi turceşti (teatru de război ideal pentru acestea - n.a.) şi de «pradă disputată» între imperialismul ruso-ţarist şi imperialismul turco-otoman. Odată cu fondarea Statului Român Modern: s-a asigurat ordinea, a venit libertatea, a început siguranţa şi s-a îngăduit stabilitatea.

Evreii au trecut graniţa şi au pătruns în teritoriu prin două locuri. Primul loc se află în Nord. *Al doilea loc a fost* Galaţi (oraş-port la Dunăre, unde se consemnează înfiinţarea primei lojă masonice din România, pe la 1734 - n.a.). *La nord de Bucovina, Moldova şi Basarabia se găseşte* Galiţia*. Această Galiţie este clocitoarea şi puerniţa evreilor din întreaga Europă. Evreii din Galiţia au coborât spre sud: pe potecile munţilor, în grupuri mici, fără paşapoarte, plătind vameşilor sau ascunzându-se de grăniceri şi timp de şase decenii în chip de fluviu continuu. A doua masă de evrei invadatori ne-au venit din porturile Mediteranei şi din Occidentul Europei. Au călătorit cu vapoarele, au debarcat la Galaţi, s-au prezentat ca reprezentanţi ai căpitanului străin şi sub formă de comercianţi s-au răspândit radial. […] Aceasta este explicaţia faptului că mai mult de jumătate din evreii României sunt în Moldova, Bucovina şi Basarabia, unde monopolizează oraşele şi comerţul (în detrimentul populaţiei autohtone - n.a.). […] Nu ca efect*

---

[106][106] Benjamin H. Freedman, op.cit., pp.80-87.

al hazardului, ci în mod deliberat Bucureştiul a ajuns după 1918 ca 1/3 din populaţia sa să fie evrei şi 1/6 să fie maghiari. [107]

*

Pentru sprijinitorii francmasoneriei, aceasta a contribuit, printre altele, la realizarea unui climat de toleranţă şi libertate politică, la constituirea statelor naţionale, la evitarea unor conflicte. Pentru adversarii francmasoneriei, aceasta a fost o forţă în principal ocultă, prin care răul major s-a revărsat asupra lumii. Ea ar fi contribuit la izbucnirea revoluţiilor şi războaielor mondiale din ultimele secole, la împărţirea lumii în zone de influenţă, la vânzarea unei părţi a Europei comunismului sovietic, chiar la fundamentarea şi biruinţa acestuia, la triumful nu al toleranţei benefice, ci la încurajarea imoralităţii, pornografiei, homosexualităţii, în numele unei false lupte împotriva discriminării şi sprijinirii aşa-ziselor minorităţi, la tendinţele anticreştine în numele democraţiei, în realitate a unui libertinaj criminal. *[...]*

Astăzi, membrii francmasoneriei văzute pretind că ea este un fel de asociaţie nevinovată, care nu are nici nu fel de caracter sau ţeluri politice, religioase, estetice, etc. Este greu, dacă nu imposibil de imaginat şi admis că miliardele de dolari din dosul acestor asociaţii sau loje, răspândite în toată lumea, nu urmăresc şi nu cer membrilor lor nimic politic, religios sau artistic. […] Dar toleranţă faţă de ce şi de pe ce poziţie? Toleranţa ca atare, fără a lămuri în prealabil aceste elemente şi fără a avea o poziţie faţă de ele, este o noţiune goală (ca şi cea de umanism… - n.a.) […] Nu ar fi de mirare ca această poziţie, transparent afirmată, să ascundă, aşa cum mulţi cred, un ţel ocult, mergând până la dorinţa de dominaţie a lumii, de anihilare a credinţelor religioase, îndeosebi a creştinismului, şi chiar, aşa cum unii o susţin, de satanizare a societăţii noastre. [108]

*

Singura justificare de neînlăturat, de fapt liantul şi forţa pe care o au şi pe care o mărturisesc formal de la început societăţile masonice, rămâne ***organizarea, în mijlocul unor societăţi mai mari, de nuclee cu oameni ce se ajută reciproc, transferând criteriile de selecţie şi promovare sociale*** *(ca şi în cazul sectelor religioase - n.a.). Aceasta este de fapt singura justificare posibilă, chiar dacă aceasta nu se recunoaşte deschis, pentru apartenenţa la francmasonerie, în condiţiile în care se ia în serios afirmaţia că ea a renunţat la orice ţeluri politice, religioase etc.* ***Analizăm deci imoralitatea apartenenţei la francmasonerie, în condiţiile în care dăm crezare afirmaţiei că ea nu mai are ţeluri religioase sau politice (doar oportuniste). Dacă aceste ţeluri există totuşi, bine mascate, aceasta nu ar face decât să agraveze caracterul imoral şi dăunător al apartenenţei la francmasonerie.*** *[...]*

O asociaţie cum ar fi cea a francmasoneriei, care nu are nici un alt scop decât cel al întrajutorării reciproce a membrilor săi, prin eludarea sau în orice caz, transgresarea criteriilor transparente de promovare în societate, este evident imorală. *[...]* ***Prin urmare, pentru un creştin nici nu se pune problema justificării participării la francmasonerie, dar chiar pentru un necreştin situaţia este inacceptabilă moral.*** *În general, cei care intră astăzi în francmasonerie sunt intelectuali şi, din păcate, aceştia au în general o mare capacitate ca, atunci când interesele lor o cer, să-şi justifice poziţia. [...] Pentru ca acest sentiment al penibilului să mijească în conştiinţa celor cărora le-a mai rămas o urmă de bun-simţ şi sunt membri ai francmasoneriei, am scris, poate cu naivitate şi în zadar, aceste rânduri.* [109]

---

[107][107] Flor Strejnicu, ***Mişcarea legionară şi evreii***, Ed. Imago. Sibiu, 1996, pp.20-21.

[108] Pr. Matei Boilă, în articolul **„Imoralitatea apartenenţei la Francmasonerie''**, publicat în rev. Puncte cardinale, Nr.8/176 August, 2005, p.16.

108

[109][109] Ibidem.

DIN NOU COBAI PENTRU EXPERIMENTE SIONISTE ŞI IMPERIALISTE ?

Cunoaştem astăzi faptul că istoria lumii a fost scrisă adeseori prin fapte sângeroase şi condamnabile. Protagonişti au fost şi ţin să fie în continuare masonii. Despre ei se va vorbi în continuare:

Cu alte cuvinte, prin anumite elemente specifice lumii exterioare (îmbrăcăminte, automobil, televizor, avere, prestigiu, putere…) se creează dependenţa omului de acea lume exterioară, fixaţia lui asupra acesteia, abătându-i-se astfel atenţia de la lucrurile cu adevărat importante în viaţa terestră. […] Pentru că întreg imperiul Iluminaţilor este construit pe ideea de a putea «vinde» oamenilor lucruri despre care aceştia să creadă că le sunt neapărat necesare (crearea cererii produselor de larg consum) […] ***Bunurile pământeşti nu au nici o valoare, pentru că nu pot fi luate cu sine după moarte. Cel care a înţeles acest lucru, nu poate fi cumpărat.*** *[…] Nu există Stânga şi Dreapta (în politică), ci numai cei care au instalat şi plătit ambele părţi, şi care o vor face în* continuare.

Înainte de a-şi introduce ordinea «lor», Iluminaţii trebuie să creeze mai întâi haosul. Pentru a crea însă haos în lume, trebuie mai întâi să creeze haos în capetele oamenilor. Jocul *Iluminaţilor e să concentreze înspre EXTERIOR căutările oamenilor de sine, de Dumnezeu, de adevăr, de cunoaştere şi înţelegere, de dragoste şi siguranţă: noroc din întâmplare, libertate prin bani şi călătorii, dragoste prin sex, putere prin avere şi bogăţie, Dumnezeu într-o carte […] Iluminaţii îl distrug pe om de la intuiţia sa, de la mica voce stinsă pe care o are fiecare în interiorul său (conştiinţa) şi care spune dinainte dacă un lucru «îmbogăţeşte» sau nu pe cineva.*[110]

*

În mod firesc această conştientizare ar trebui să fie opera presei şi a televiziunii, a mass-media din România care, în principiu, în orice societate normală, reprezintă conştiinţa de sine a unei societăţi! Din nefericire, mass-media din România este aproape în totalitate aservită unor interese străine, se află sub ascultarea unor directive, a unor indicaţii, a unor liste alcătuite pentru a promova anumite persoane, idei, cuvinte chiar, sau pentru a le interzice, a le face uitate, pentru a le scoate din circulaţie, din conştiinţa publică.

Globalizarea, ca fenomen „inevitabil'', s-a produs deja în mai multe domenii, îndeosebi malefice, degradante, cum ar fi traficul de droguri şi de fiinţe umane. S-a globalizat cel mai mult sistemul financiar, bancar, punând un veritabil jug pe întreaga planetă şi producând o răsturnare a valorilor contrară tuturor religiilor lumii. Obsesia viţelului de aur s-a globalizat şi a îmbolnăvit sufletul omului ca un cancer al minţii, al sensibilităţii noastre. *La fel se extinde la scară mondială sistemul politic democratic (cu forţa adesea) şi statul de drept, formule (care se dovedesc de fapt) mincinoase, înşelătoare, care maschează cu subtilitate şi* cinism ***dictatura oligarhiei financiare transnaţionale şi a serviciilor secrete de informaţii***. [111]

*

Căutarea profitului practic, material şi social, în orice împrejurare a vieţii, chiar şi în alegerea Dumnezeului la care să te închini, va deveni o trăsătură de caracter şi de mentalitate pentru foarte mulţi evrei. **Termenul Holocash*, din ce în ce mai cunoscut şi mai folosit, prin răspândirea sa planetară dă expresie conştiinţei publice mondiale cu privire la comportamentul atât de imoral al acelor evrei care au transformat moştenirea spirituală a Holocaustului într-o* afacere extrem de profitabilă pentru câteva firme de avocaţi şi pentru câteva fundaţii deloc «nonlucrative»*. Adică au transformat suferinţa unor evrei în câştig fabulos al altor evrei! Este şi cazul comisiei prezidate de mult-contestatul chiar şi de către evrei Elie Wiesel, comisie care şi-a propus să evalueze, în miliarde de dolari, suferinţele***

---

[110][110] Jan van Helsing, ***Cine conduce lumea***, Cartea a 2-a, Ed. Samizdat, 1998, pp.99-400.

[111] Ion Coja, ***Protocoalele Kogaionului***, Ed. Ţara Noastră, Bucureşti, 2004, pp.126-127.

111

evreilor din România, îndeosebi a evreilor care, câteva sute de mii (?), au fost omorâţi de români în Transnistria.(?) Sumele în discuţie oscilează între 10 (zece) şi 50 (cincizeci) de miliarde de dolari! *Adică între 25 000 şi 125 000 de dolari pentru fiecare suflet de evreu dintre cei 400 000 trecuţi în «palmaresul» românilor. Autorii holocauşti cât de cât mai puţin necinstiţi, oareşicât oneşti, îi reproşează lui Ion Antonescu şi implicit românilor condiţiile precare în care au fost obligaţi să trăiască evreii din Basarabia şi Bucovina în Transnistria, în primele luni după deportare, când, din pricina lipsei medicamentelor şi a unor condiţii normale de igienă, zeci de mii de evrei s-au îmbolnăvit de tifos şi nu puţini dintre ei au murit…*

Este singura acuzaţie care ar merita să fie examinată, având oarecari temeiuri. Din păcate pentru cei care ne acuză, documente până nu demult ascunse cu grijă dovedesc că în foarte multe cazuri epidemia de tifos a făcut ravagii chiar şi acolo unde condiţiile de igienă şi medicamentele nu se poate spune că au lipsit: printre militarii şi civilii germani. Şi aceasta pentru că în timpul celui de-al doilea Război Mondial, de cele mai multe ori îmbolnăvirea cu tifos a fost provocată de mâna criminală a unor agenţi ai Puterilor Aliate. […] ***Simplu spus, Ion Antonescu a fost anti-semit (deşi evreii nu sunt semiţi, nu sunt urmaşii direcţi ai triburilor biblice - n.a.), dar numai faţă de evreii comunişti, bolşevizaţi, agenţi ai intereselor antiromâneşti şi ai politicii criminale a URSS, a Cominternului. Mareşalul, adresându-se prietenului său, arhitectul evreu H. Clejan (şi altora), recunoştea că aceşti evrei trădători de ţară «vor fi loviţi fără milă şi aruncaţi dincolo de hotarele ţării».*** [112]

*

Pe întreg teritoriul Basarabiei, Nordului Bucovinei şi ţinutului Herţa, în perioada 28 iunie – 2 iulie 1940, bande înarmate de evrei au trecut la asasinarea civililor şi militarilor fără excepţie (de unde aveau armele?; nu de la comuniştii ruşi, interesaţi de propagarea revoluţiei bolşevice mondiale? - n.a.), ştiind că armata română avea la dispoziţie ordin să nu riposteze. În total au fost asasinaţi, dezarmaţi, dezonoraţi peste 32 000 de ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi români, care apoi au fost predaţi autorităţilor ruse care i-au lichidat. La un bilanţ făcut pe data de 6 iulie 1940 de către autorităţile române a reieşit că au fost asasinaţi 4 324 de civili, ca : preoţi, învăţători, jandarmi, comisari, agenţi fiscali, muncitori şi ţărani – asasinaţi d elementul evreiesc din teritoriile ocupate de sovietici. Totodată, bande de evrei înarmaţi au jefuit în sate, târguri şi oraşe pe toţi cei pe care îi ştiau că deţin obiecte de valoare. Din scurta relatare prezentată reiese clar cine a ridicat primul sabia, împotriva poporului român. […] Până la sfârşitul ostilităţilor, un număr de 170 000 de cetăţeni români au fost asasinaţi, deportaţi, exilaţi din teritoriile ocupate de sovietici, şi cu contribuţia evreilor din ţară şi din URSS. […] ***Asasinarea celor 4 [Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Gheorghe Alexianu şi Constantin (Piki) Vasiliu – care cunoscuseră unul din cei 7 înţelepţi ai Sionului – Haham, lucru interzis la evrei], abdicarea Regelui Mihai I, soarta României la Yalta au fost dirijate de sionişti.*** [113]

*

La 1881 (conform ipotezei lui Gheorghe Mateevici) Theodore Hertzl înfiinţează la Odessa organizaţia mondială a francmasoneriei (sioniste). […] Singurul, Stalin, simte primejdia şi, ca un bun cunoscător al regulilor francmasonice şi sioniste, face pact cu diavolul hitlerist. Peregrinările prin lume după 1906 au fost de mare ajutor pentru el. La Londra devine francmason, sionismul îl cunoaşte din Rusia căci aici Stalin ştia foarte bine că toţi evreii care deţineau puterea financiară, economică şi politică erau francmasoni şi sionişti. Restul de susţinători ai evreimii erau manipulaţi prin lojile masonice sau prin diverse organizaţii secrete şi oculte, ca, de exemplu, Ku Klux Klan în America. Lupta K.K.K. împotriva negrilor a fost dirijată din umbră de evreii care vedeau în negri un pericol enorm, fiindcă se adaptau uşor

---

[112][112] Ibidem, pp.107-112.

[113] Ibidem, pp.158-162.

113

condiţiilor de viaţă şi ajungeau rapid în vârful piramidei sociale. ***Toată lupta dintre albi şi negri este falsă şi creată de sionişti, pentru a putea domina America, pe care în prezent o conduc. Sectele religioase, rupte din sânul bisericii creştine, ajunse la un număr impresionant, sunt tot opera sionismului mondial****.*

Sioniştii lucrează în două feluri: pe faţă, prin Congresul Mondial Evreiesc, Joint sau subteran, pentru a putea pune mâna pe puterea mondială. *Cei două sute de milioane de evrei şi-au pus în gând ca cel târziu în anul 2005 – 2010 să pună mâna pe puterea mondială, manipulând pe neevreii conducători din toate ţările lumii, indiferent de rasă şi religie, care s-au vândut sionismului din prostie sau cu bună ştiinţă. […] Au fost sacrificaţi evreii de «mâna a II-a», în sensul de a cădea victime neevreilor, pentru a putea demonstra că numai ei au suferit nedreptăţi. […]* ***Comunismul a fost creat de evrei (cei sionişti) pentru a grăbi stăpânirea mondială şi manipulat în vederea distrugerii oamenilor deştepţi, a religiilor şi a proprietăţii particulare (pentru a-i sărăci pe toţi).*** [114]

*

Sistemele comuniste de colectivizare au fost create după modelul kibuţurilor, înfiinţate înainte de primul război mondial în Palestina. […] Numai că kibuţurile aveau faţă umană pentru evrei, colectivele comuniste având scop îndobitocirea oamenilor până la a deveni roboţi. În kibuţuri se practica religia mozaică şi preceptele Talmudului, în colectivele comuniste nu numai proprietatea era desfiinţată, dar şi religia, ateismul fiind singura formă acceptată de conducătorii comunişti. […] Nimic nu mişcă în lume fără ştiinţa lor. ***Acolo (în loja masonică B'nai B'rith…) s-a hotărât ca o bună parte din evreii din Europa, în general Eskenazi, să fie sacrificaţi pentru gloria sinismului mondial.*** *[…] Să nu uităm că preşedintele Roosevelt, adept al sionismului mondial, l-a întrebat pe Stalin ce crede despre sionism. Acesta i-a răspuns că este bun în teorie, dar nu în practică. Stalin şi-a dat seama a doua oară în viaţă că evreii (sionişti) sunt un pericol pentru omenire, ca şi hitleriştii. […] Cele scrise în Talmud, că poporul evreu este popor ales, iar restul de goimi sunt animale, se realizează sub ochii noştri. […] Sionismul, ajuns la putere, va distruge întreg globul. Popoarele şi religiile ar trebui să se unească împotriva celor care practică Talmudul.* [115]

*

Subliniem de la început că reclamanţii («partea evreiască»), nici până astăzi nu au putut prezenta o listă cu numele victimelor ,,Holocaustului din România'', aceasta în condiţiile în care toată arhiva comunităţii evreieşti din România acelor ani a fost transportată în Israel şi este inaccesibilă pentru istorici, inclusiv pentru istoricii evrei cinstiţi. Nu putem, în momentul de faţă, decât să tragem o singură concluzie: actele şi documentele din arhiva Comunităţii Evreieşti din România contrazic teza Holocaustului şi contravin pretenţiilor materiale formulate de anumite cercuri evreieşti, motiv pentru care accesul la această arhivă este practic interzis. […] Este o mare nedreptate, propriu-zis o abjecţie, să acuzi pe cineva de crima cea mai odioasă şi totodată să ascunzi cu bună ştiinţă probele nevinovăţiei celui acuzat. […] Deşi nu s-a găsit după război nici o groapă comună cu cadavre de evrei ucişi de români şi nici vreo instalaţie menită să facă dispărute cele patru sute de mii de cadavre, istoricii holocaustizanţi nu catadixesc să explice de ce nu se găseşte nici o urmă materială a hecatombei umane. […]

Conform normelor juridice, cei ce pretind daune trebuie să producă dovada săvârşirii faptelor incriminate. Fără certificate de deces, fără cadavrele celor ucişi şi fără a se şti măcar numele victimelor şi al asasinilor nimeni nu poate lua în serios pretenţiile evreieşti la despăgubiri! […] Menţionăm că în Basarabia şi Bucovina au fost totuşi găsite gropi comune, cu oameni ucişi în perioada 1940-1944. Numai că victimele erau români, victime ale căror

---

114114 Ibidem, pp.155-156.

115 Ibidem, pp.155-159.

115

asasinate în masă comise, o parte din ele, de concetăţeni evrei! Când evreii au fost într-adevăr victime, ale ocupanţilor unguri, hortyşti, în Nord-Vestul Transilvaniei, la Sărmaş şi alte localităţi, cadavrele lor au fost găsite şi identificate, la fel şi asasinii! [...] ***Din păcate, avem motive să credem că această teză falsă, mincinoasă, a participării românilor la Holocaustul antievreiesc, urmăreşte deopotrivă să facă posibilă revenirea în România a unor importante contingente evreieşti. Evrei pe care societatea românească să-i accepte fără nici o rezervă, cu sentimentul de căinţă pentru faptele părinţilor noştri, cu sentimentul că evreii, prin suferinţele îndurate de la români (?), şi-au dobândit drept de cetate pe pământul românesc! [...] Este important de subliniat şi faptul că teza holocaustului din România este de dată recentă, despre un asemenea genocid nu s-a spus nimic nici la Nürnberg, nici la Conferinţa pentru pace de la Paris, 1947.*** *Dimpotrivă, avem din anii de după război nenumărate mărturii evreieşti, ale celor mai importanţi lideri evrei, precum şi ale unor oameni de rând, prin care este consemnată excepţia pe care Antonescu şi România au constituit-o în anii războiului, ai ocupaţiei germane, în ceea ce priveşte tratamentul aplicat evreilor. Abia după 1990 teza unui holocaust anti-evreiesc produs în România a fost intens mediatizată şi însuşită de oficialii evrei.* [116]

*

Dar ce poate fi mai semnificativ decât faptul că toţi trei liderii şi artizanii «Revoluţiei furate» din Decembrie 1989 sunt evrei (Petre Roman şi Silviu Brucan) sau au ascendenţi evrei apropiaţi (Ion Iliescu) [...] Românii nu au voie să cunoască originea etnică a celor care îi conduc, şi nici a celor care, prin privatizarea frauduloasă şi Israelului, semnată în 1994 (în timpul lui Iliescu - n.a.), prin care România este de după 1990, au devenit stăpânii avuţiei naţionale. [...] Există deja o înţelegere între guvernele României gata să ofere găzduire unui număr de 300 000 de refugiaţi evrei din Israel. *Cunoscute fiind ameninţările şi primejdiile cu care se confruntă statul Israel, este de înţeles că autorităţile israeliene îşi iau asemenea măsuri de prevedere.[...]*

Aceste pretenţii (evreieşti), pe cât de arbitrare pe atât de imorale, au de-acum, din păcate, şi sprijinul autorităţilor evreieşti, al Israelului, ceea ce pune România într-o situaţie deopotrivă absurdă şi primejdioasă. ***Ştiind fiind dificultăţile economice în care se zbate România, este evident că românii nu-şi vor putea plăti aceste «datorii» faţă de evrei, situaţie pentru care Israelul va avea toată înţelegerea, drept pentru care s-a şi declarat dispus să renunţe la plata în* cash *şi să accepte echivalentul în proprietăţi imobiliare, terenuri mai ales, cât mai întinse, inclusiv câteva staţiuni balneare, precum Vatra Dornei, Slănic Moldova, Moeciu ş.a.*** [117]

*

O bună parte din umanitate trăieşte dramatic epoca de maximă virulenţă a imperialismului evreiesc, al cărui scop este instaurarea Republicii Universale sub conducerea plutocraţiei iudaice. *Cu un program istoric perfect etapizat, folosind o varietate largă de mijloace şi metode de la cele psihologice la cele economice, iudaismul a reuşit să stăpânească şi să folosească, în vederea scopului propus, trei state occidentale:* ***Franţa, Anglia şi Statele Unite****, care* ***s-au transformat în portdrapelul desfiinţării statelor naţionale şi al federalizării lor în vederea realizării voinţei conducerii supreme a iudaismului mondial****. [...]*

Informez cititorul român asupra a două aspecte-cheie ale înţelegerii contemporaneităţii:

1.a. Un inginer american, Fred Leuchter, specialist în sistemul de execuţii capitale în Statele Unite, unde democraţia nu exclude excluderea radicală a criminalităţii – cel care a conceput camerele de execuţie prin gazare cu acid cianhidric, a făcut o cercetare amănunţită a

---

[116][116] Ibidem, pp. 10-43.

[117] Ibidem, pp.41-121.

117

lagărelor de la Auschwitz, Birkenau şi Majdanek. Raportul lui absolut ştiinţific întins pe 193 de pagini, cu analize de laborator, infirmă existenţa urmelor semnificative de cianură.

b. Un şef al rexismului belgian şi comandant al voluntarilor belgieni pe frontul antisovietic, care a luptat în Divizia 28 Waffen S.S. «Walonia», Léon Degrelle pune pe două coloane crimele oribile, adevăratul genocid făcut de bombardamentele anglo-americane, de explozia celor două bombe atomice la Hiroşima şi Nagasaki, asasinatele în masă de la Hamburg şi Dresda, cu adevărul de la Auschwitz, unde propaganda sionistă, spre a estorca Germania învinsă de sume fabuloase, a impus opiniei publice cifra de 6 milioane de evrei asasinaţi, demonstrează raportând suprafaţa aşa-ziselor camere de gazare la numărul de «gazaţi» zilnic, că ***totul este o minciună odioasă spre a face din evrei martirii secolului (şi nu numai - n.a.), spre a le asigura privilegii şi a ucide din faşă orice protest împotriva înstăpânirii lor pe plan mondial.***

c. Apariţia şcolii istorice revizioniste este bomba atomică pe care istoricii conştienţi au aruncat-o asupra uriaşei construcţii propagandistice a meşterilor Alianţei Universale Israelite. Demonstrând că la Auschwitz şi în celelalte lagăre nu s-a produs genocid prin gazare ***se pune problema revizuirii procesului de la Nürnberg****. Această revizuire impune revizuirea procesului făcut Germaniei celui de al II-lea Reich. Asta înseamnă punerea în discuţie a «tributului» plătit de Germania postbelică Israelului şi Organizaţiilor mondiale evreieşti de la pensii la subvenţii de toate felurile.* [118]

*

2. În România, după 50 de ani de la sfârşitul celui de al doilea război mondial, ca o manevră de punere în mişcare a rezervelor, cercurile sioniste internaţionale coordonându-l pe mai sus amintitul rabin (Moses Rosen) au organizat un circ internaţional cu scopul de a acuza Armata şi poporul român de genocid împotriva evreilor. Circ la care înalte oficialităţi absolut iresponsabile, iudaice sau iudaizate au participat, dându-i un oarecare gir oficial. ***Manevra din România este declanşată de sionism spre a câştiga în Est ceea ce se pierde în Vest din pricina punerii în discuţie a aşa zisului holocaust împotriva evreimii. Condiţiile puse României spre a fi «iertată» de crimele închipuite sunt mortale. Prezenţa preşedintelui statului (Ion Iliescu) la muzeul holocaustului de la New York a fost una din greşelile capitale ale acestuia.***

Revizuirea procesului Mareşalului Antonescu a stârnit un cor de proteste din partea sionismului internaţional, care dictează la ONU, în Consiliul de Securitate, la NATO, în Consiliul Europei şi mai ales la Banca Mondială şi la Fondul Monetar Internaţional. De aici penibilul efort al preşedintelui statului de a înăbuşi orice acţiune de restituire a adevărului în legătură cu Mareşalul. Revizuire care ar crea un precedent pentru revizuirea procesului aşa zişilor criminali de război români, dar şi germani, condamnaţi la Nürnberg. *[...] Cartea de faţă încearcă să răspundă acestor probleme cardinale printr-un punct de vedere, dând în acelaşi timp un disperat semnal de alarmă menit să trezească opinia publică din apatia politică, morală şi socială în care a aruncat-o deliberat* ***războiul psihologic şi economic dus de ocultă împotriva noastră****. Măcar în ceasul al unsprezecelea:* ***TREZIŢI-VĂ, ROMÂNI!*** [119]

*

Rabinul Z. P. Chajes din Viena, membru al lojei masonice Massadok afiliată ordinului B'nai B'rith definea astfel imperialismul iudaic în Almanahul naţional iudeu pentru anul 5682: ,,Imperialismul iudaic, singurul care nu oprimă, ci eliberează; imperialismul iudaic care-şi are expresiunea cea mai înaltă în aceste cuvinte din Biblie: Va veni vremea, va trebui să vină vremea când ideile noastre vor umple întreg pământul…***Imperialismul nostru este singurul***

[118][118] Radu Theodoru, ***România ca o pradă***, Ed. Lucman, Bucureşti, 2005, pp.5-8.
[119] Ibidem, pp.8-9.

119

care poate sfida fără teamă secolele, singurul care nu se teme de retragere, care fără a se rătăci şi invincibil îşi urmează drumul spre ţintă cu un pas lent, dar hotărât.''(!?) *[…]*

Theodor Herzl – *Un stat evreiesc* – pag. 5. 23: *,,Noi suntem un popor…Când noi slăbim, noi devenim un proletariat revoluţionar, slujbaşi subordonaţi ai unui partid revoluţionar; când noi ne întâlnim se întăreşte în acelaşi timp şi teribila noastră putere a banului.''[…]* John Clayton în The Chicago Tribune: *,,Troţki conduce pe radicalii jidovi spre stăpânirea lumii.* ***Bolşevismul este numai un instrument pentru acest plan.****''[…]*

Talmud, rugăciunea de dimineaţă: *O, Doamne, dezrădăcinează, surpă, dărâmă şi nimiceşte pe toţi neevreii. […]* Zenov : *Lumea s-a creat numai pentru iudei. […]* Rabbi Salman: *Celui mai blând dintre şerpi scoate-i ochii. Pe cel mai bun dintre creştini, ucide-l. […]* Abarbanel Ad. Isaia V: *Numai iudeii înseamnă ceva în lumea asta, ei sunt asemănători cu grâul, goii sunt pleava. […]* Schaftal Horviz: *Sufletul fiecărui iudeu în parte are valoare mai mare înaintea lui Dumnezeu decât sufletul unui întreg popor (creştin).*

Oricât de sumară analiză a textelor de mai sus, atât aparţinând epocii arhaice, cât şi epocii moderne, demonstrează că doctrina religioasă a evreilor este una de un rasism feroce. Afirmă superioritatea rasială a poporului ales de Dumnezeu, în virtutea căreia evreii au dreptul şi datoria să stăpânească lumea. [120]

*

Iată acum o sinteză a ideilor cu valoare axiologică şi normativă conţinute în PROTOCOALE, […] complex pe care autorul îl numeşte ***RĂZBOIUL PSIHOLOGIC*** **al sionismului împotriva popoarelor lumii**: *Gloata este oarbă. Războaiele declanşate din raţiuni economice constituie fundamentul supremaţiei evreieşti. […]* ***Rolul important al agenţilor franc-masoneriei în dezagregarea statelor şi a instituţiilor lor fundamentale.*** *Rolul speculei. Cultul aurului. Cum să iei în mâini opinia publică. […]* ***Importanţa creării de antisemitism pentru consolidarea sionismului.*** *[…] Lovitura de stat într-o singură zi. Universităţile făcute inofensive politic.* ***Reducerea şi anularea influenţei preoţilor creştini.*** *Organizarea poliţiei şi a spionajului după modelul evreiesc. […]*

Sionismul duce un război psihologic implacabil împotriva restului umanităţii şi anarhia, dezinformarea, calomnia, destabilizarea, zvonul, negarea valorilor naţionale sau universale, fac parte din arsenalul lui curent. […] Nici un concept moral, naţional, istoric, filosofic, ştiinţific în jurul căruia se coagulează un grup social, care dimensionează şi structurează o societate n-a scăpat de războiul psihologic, de imperialismul sionist pentru a-l anula teoretic şi a sorti societatea respectivă la destrămare din interior pentru a putea fi manipulată şi aservită. Fiecare om politic (în general - n.a.) are un consilier evreu… [121]

*

Dacă exilarhii există, înseamnă că nobleţea iudaică a păstrat peste secole Sanhedrinul, consiliul superior iudeu, compus din 71 de membri numiţi de principe, nu aleşi de popor, stăpânind cu autoritate de necontestat. […] Iată că Napoleon Bonaparte reînvie Sanhedrinul desfiinţat formal prin anii 70 d.H. şi anume: spre a rezolva probleme ale chestiunii israelite din Franţa acelui timp, s-a convocat o Adunare a Notabililor evrei. De fapt notabilii evrei au convocat Sanhedrinul la Paris în ziua de 9 februarie 1807, ştiind că ***revoluţia franceză a fost opera evreimii francmasonice*** *şi că, indirect, Napoleon a ajuns împărat speculând haosul postrevoluţionar. Iată că o forţă* naţională, *Napoleon, este obligat să trateze cu o forţă* supranaţională, *Sanhedrinul evreiesc de la 1807, care declară că este identic cu vechiul Sanhedrin, fiind: o adunare legală investită cu puterea de a întocmi ordonanţe în scop de a*

---

[120][120] Ibidem, pp.12-14.
[121] Ibidem, pp.18-19.

[121]

perpetua fericirea Israelului. […] De la acest Sanhedrin derivă Congresele Mondiale evreieşti care stabilesc obiectivele, strategiile şi mijloacele politicii suprastatului bancar-financiar-evreiesc. […]

Asistăm la edificarea Mijloacelor şi Instrumentelor prin care Sanhedrinul suprastatal îşi construieşte suprastatul. În plan vizibil acestea sunt: Masoneria, Liga Naţiunilor, ONU, Consiliul de Securitate, NATO, Consiliul Europei, Banca Mondială şi Fondul Monetar Internaţional, având în subordine, directă sau indirectă, sute de ligi umanitariste, filosofice, asociaţii, organizaţii mondiale pentru drepturile omului, partide suprastatale, organizaţii ale tineretului ca cercetăşia sau ca ale homosexualilor şi lesbienelor, culte aberante, menite să spargă unitatea religioasă, organizaţii filantropice. [122]

*

În viziunea autorului s-au localizat trei centre de putere sioniste suprastatale: două în Europa: Franţa şi Rusia Sovietică la începutul secolului, împingând vectori kominternişti până în Extremul Orient: Coreea, China şi Vietnam, unde s-a dat o luptă mortală între kominternism şi doctrinele comuniste naţionale şi, al treilea centru, cel mai puternic şi cu o istorie ascendentă, în Statele Unite ale Americii. […] ***În Europa, drumul sionismului pentru cucerirea puterii suprastatale şi a hegemoniei politice este un drum sângeros, plin de crime politice, războaie locale, revoluţii făcute în paguba revoltaţilor, culminând cu cele două războaie mondiale, care au aservit o bună parte din ţările continentului finanţei internaţionale iudaice.*** *[…]*

Procesul de dezagregare rapidă a statului naţional francez a culminat în 1870, când se stabileşte aşa zisa republică democratică sub guvernarea evreilor care-l aduc la şefia guvernului francez pe evreul Crémieux; în acelaşi timp şeful guvernului francez iudaizat, mai marele lojilor masonice şi al Alianţei Israelite Universale, care s-a amestecat violent în treburile interne ale Principatelor Unite, impunând până la urmă împământenirea puhoaielor de mozaici khazari fugiţi la noi din Rusia şi Galiţia. […] A papagalici la infinit lozincile primitive lansate de propaganda evreiască fără a analiza în profunzime cauzele care au determinat naşterea naţional-socialismului (german) este o greşeală grosolană, la fel ca greşeala grosolană care se face în aprecierea îngustă a fenomenului legionar din România (ca doctrine politice antidot la imperialismul suprastatal iudaic) […] Desigur că aşa zisele democraţii occidentale ar fi dispărut dacă ramura iudaică însărcinată de Sanhedrinul mondial ar fi reuşit să ducă până la capăt iudeo-bolşevizarea Germaniei, după ce iudeo-bolşevizase Rusia şi Ungaria. […] Reiese limpede din această succesiune de atentate comise de anarhiştii evrei asupra ţărilor şi conducătorilor Rusiei, că ţara fusese aleasă drept teritoriu şi leagăn al revoluţiei universale. Nenorocirea a fost că Rusia s-a lăsat condusă de străini şi că abia spre sfârşitul vieţii lui Stalin, acesta a dezevreizat parţial uriaşul aparat de partid şi de stat evreiesc care a aruncat Rusia în marasmul iudeo-comunismului. […] ***Teribilele CEKA şi GPU sunt invenţii diabolice ale iudeilor, conduse de iudei, având drept scop exterminarea fizică a tuturor inamicilor revoluţiei iudaice din Rusia. […] Nu a fost distrusă nici o sinagogă. Împotriva preoţimii creştine s-a dezlănţuit cea mai sălbatecă represiune.*** *[…] Mitropolitul Vladimir al Kievului a fost torturat în altar spre a mărturisi unde ţine tezaurul.* [123]

*

În Rusia iudeo-bolşevizată s-au pus în practică dezideratele PROTOCOALELOR după cum urmează:

[122][122] Ibidem, pp.25-26.

[123][123] Ibidem, pp.28-48.
[124] Ibidem, pp.49-59.

Protocol 4:*…Trebuie să subminăm credinţa, să smulgem din mintea creştinilor adevăratele principii despre Dumnezeu şi spirit şi să înlocuim aceste concepţii prin calcule matematice şi pofte materiale. […]*

Protocol 14:*…Când vom deveni stăpâni, vom privi ca indezirabilă existenţa oricărei religii afară de a noastră proprie, proclamând un singur Dumnezeu de care este legată soarta noastră de popor ales…Pentru aceste motive noi trebuie să distrugem toate celelalte religii…*

Numărul victimelor iudeo-bolşevismului din Rusia martiră între anii 1917-1940 se ridică la milioane de oameni. 99% din aceştia, creştini**. […] **NAŢIONALUL constituie inamicul cel mai puternic care barează drumul spre realizarea Republicii Universale (aşa se explică ura înverşunată împotriva naţionalismului creştin sau legionar din România - n.a.) *[…] Comunităţile evreieşti s-au dezvoltat şi îmbogăţit pe comercializarea şi specularea muncii productive a popoarelor pe teritoriile cărora s-au aşezat, constituind, de la început, cadrul unei formaţiuni suprastatale, neasimilându-se, nestabilind nici un fel de legături spirituale de continuare istorică sau de solidaritate cu popoarele respective.* [124]

MODURI DE «OPERARE» A SIONISMULUI POLITIC ŞI A BRAŢULUI SĂU LUNG - FRANCMASONERIA

În lumea contemporană, sunt inventate şi se perfecţionează mereu noi şi noi arme şi mijloace, utilizate împotriva omului şi a omenirii întregi. Noile arme sunt net diferite de cele convenţionale şi ele devin pe zi ce trece tot mai sofisticate şi necunoscute desigur publicului larg.

124

Amintind în treacăt doar pe cele «economice» şi cele «psihotronice» şi fără a oferi o prezentare exhaustivă, voi avea în vedere în mod special modul sau stilul în care «lucrează» sionismul mondial şi braţul ei mai lung, francmasoneria.

*

*Rezultat al unei emigraţii europene masive alcătuind un conglomerat de etnii, religii, limbi, culturi, obiceiuri, care au intrat în interdependenţe unificatoare fără structuri statale consolidate, fără o religie de stat, coloniile din Lumea Nouă au fost deschise penetrării capitalului evreiesc, fără oprelişti. […] George Washington a deschis era preşedinţilor francmasoni. […] Cel mai puternic dintre ei, F. D. Roosevelt, a cedat experimentului comunist, frate al francmasoneriei, popoarele Europei de Est. În revista L' EXPRES nr. 214, din 9 ianuarie 1992, sub titlul FRANCMASONII ŞI CUCERIREA ESTULUI se scrie: …**Principiile fundamentale ale comunismului sunt principiile francmasoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decât aplicarea pe teren a ideilor pe care francmasoneria le-a formulat timp îndelungat în tainiţele lojelor.** […] Războiul nu este decât o întreprindere de afaceri colosale. […] ,,De soarta războaielor hotărâm noi şi, în consecinţă, şi de destinele naţiunilor respective.'' (Isak Markosson) […] Wilson, ca expresie politică a ocultei iudaice, lucrează la planificarea lumii postbelice din 1917, anul revoluţiei iudeo-bolşevice şi al intrării SUA în primul război mondial. Curioasă coincidenţă, menită să zdrobească Germania, în Vest, **spre a da mână liberă iudeo-bolşevismului în Est, politică repetată fără nici o imaginaţie în al doilea război mondial**. […] Începând cu New York World, din 1918, **presa din Statele Unite sprijină revoluţia iudeo-bolşevică, nu se ridică întru apărarea drepturilor omului**. […] Anii 1939-1945, cu tot războiul mondial care face ravagii pe glob, sunt anii în care se esenţializează doctrina şi ideologia Noii Ordini Mondiale – adică a Republicii Universale. Aşa cum revoluţiile europene au dus la emanciparea socio-politică a evreimii, **războaiele mondiale au dus la îndatorarea statelor naţionale la Fondul Monetar Internaţional şi la subordonarea acestora intereselor guvernului iudeu, punând premisele dominaţiei lui universale**.* [125]

*

*Cronologic, divorţul dintre comunism şi capitalism se produce în timpul celui de-al doilea război mondial, când creaţia iudeo-bolşevismului, Rusia sovietică, devine o superputere conştientă de forţa sa şi când mişcările comuniste din China, Coreea de Nord şi Vietnam întrunesc adeziunea maselor, abolesc regimurile de tip feudal-colonial şi instaurează regimuri naţional-comuniste, lezând direct interesele ocultei financiare care, spre a-şi păstra privilegiile în Extremul Orient, declanşează o serie de războaie, unele sub flamura noului internaţionalism capitalist cu participarea simbolică a unor state subordonate Statelor Unite, având ca forţă principală de izbire armata americană. […] **Naţionalizarea comunismului în Extremul Orient este una din cele mai grele lovituri date ocultei internaţionale iudaice şi planurilor ei de dominaţie mondială. […] Capitaliştii evrei, care au stat în spatele aşa-zisei revoluţii proletare din Rusia ţaristă, şi-au ucis opera care nu mai corespundea ţelurilor Republicii Universale realizată prin proletariat. Proletariatul este aruncat din nou în lanţurile robiei capitaliste.** Mihail Gorbaciov publică PERESTROIKA, un fel de a vrea, teoretic socialism, dar prin mijloace capitaliste. […]*

De la blestemul ritual aruncat asupra lui Spinoza (unul din marii filosofi ai lumii, evreu convertit la creştinism), până la războiul psihologic dus prin intermediul mass-mediei mondiale, oculta iudaică a folosit abil, succesiv sau simultan, grupări de arme sau armele întrunite, realizând obiectivele fixate prin PROTOCOALE: DEZBINAREA SOCIETĂŢII CREŞTINE ŞI ANULAREA FORŢEI STATELOR NAŢIONALE. […] CORUPŢIA, ŞANTAJUL, ÎNDOIALA, DEZINFORMAREA, INTOXICAREA INFORMATIVĂ, FALSIFICAREA ISTORIEI ŞI A REALITĂŢII CONTEMPORANE, MANIPULAREA INFORMAŢIILOR, PORNOGRAFIA,

[125][125] Ibidem, pp.59-73.

COMPROMITEREA IDEILOR, A PERSONALITĂŢILOR ISTORICE SAU CONTEMPORANE, DEZAGREGAREA FAMILIEI ŞI A INSTITUŢIILOR NAŢIONALE FUNDAMENTALE: BISERICA, ŞCOALA, ARMATA, CONFLICTUL SOCIAL, CREAREA ANTISEMITISMULUI, MONOPOLUL MASS-MEDIEI, FINANŢELOR, CONTROLUL ŞI DIRECŢIONAREA OPINIEI PUBLICE, A JUSTIŢIEI, STĂPÂNIREA DIRECTĂ SAU INDIRECTĂ A GUVERNELOR, COMERŢULUI, INDUSTRIEI, CRIMA POLITICĂ conform poruncii talmudice tob şebegoim harog *(pe cel mai bun dintre creştini, ucide-l!), LOVITURA DE STAT, alcătuiesc arsenalul armelor folosite de oculta internaţională pentru distrugerea societăţilor creştine tradiţionale şi a statelor naţionale.''* [126]

*

Protocol 1: *…Libertatea politică este o idee, nu un fapt. Este necesar să ştii cum trebuie întrebuinţată această idee, când este nevoie ca, printr-o momeală dibace, să se câştige sprijinul poporului pentru un partid, dacă acest partid şi-a luat sarcina de a distruge alt partid care deţine puterea.*

Protocol 5: *…**Pentru a stăpâni opinia publică este necesar în primul rând de a introduce confuzia prin exprimarea unor opinii care se bat cap în cap şi care vin din diferite direcţii, aşa încât creştinii se vor pierde singuri în acest labirint şi vor ajunge la concluzia că este mai bine de a nu avea nici o opinie în chestiunile politice…** Acesta este primul secret. Al doilea secret constă în a spori şi intensifica lipsurile în obiecte de primă necesitate pentru popor…încât nimeni să nu mai fie capabil de a-şi reveni din haos şi, în consecinţă, poporul să fie adus în situaţia de a nu mai pricepe nimic. Aceste măsuri ne vor servi nouă pentru a introduce învrăjbire între toate partidele, în a dezagrega toate acele forţe colective care n-au voit încă să se supună nouă şi în a descuraja toate iniţiativele personale care se pot pune în calea planului nostru.[…]*

Protocol 10: *…Inspirând pe fiecare cu **idei…noi**, vom sfărâma influenţa familiei creştinilor şi importanţa ei educativă.*

Protocol 2: *...Noutăţi succesive pe care le-am obţinut prin **darwinism, marxism, nietzscheism**. Efectele demoralizatoare ale acestor doctrine asupra spiritelor creştinilor sunt evidente cel puţin pentru noi.*

Protocol 12 : *…toate ştirile sunt primite prin diferite agenţii în care ele sunt centralizate din toate părţile lumii. Aceste agenţii sunt propriile noastre instituţii şi vor publica **numai ceea ce noi permitem**.* [127]

*

*B'nai B'rith (I.O.B.B.) sau «Fiii Legământului», lojă francmasonică exclusiv evreiască, a fost înfiinţată, în 1843, la New York. […] În 1925, Terra a fost împărţită (pentru ea) în 15 districte. Primele 7 în SUA, districtul 8 în Germania, **districtul 9 în România**. Deci **al doilea district ca importanţă europeană**. […] Prima lojă* B'nai B'rith *din România a fost creată de consulul Statelor Unite la Bucureşti, francmasonul iudeu Benjamin Peixotto, în 1872, trimis în misiune specială spre «a ameliora soarta evreilor persecutaţi». Peixotto determină chiar intervenţia Ministrului de Externe al SUA în favoarea evreilor prin intermediul francmasonului Simon Wolf (să fie o coincidenţă de nume cu cel al amantei regelui Carol al II-lea, despre care se poate afirma că i-a fost plasată anume, tocmai pentru a-l aservi intereselor masonice şi a-i extermina pe legionari? - n.a.). […] Marele Orient al României creat după 1918 a fost înfiinţat tot prin funcţionari ai ambasadei SUA.[…]*

SUNDAY EXPRESS (1938) publică o teorie a unui evreu din Cernăuţi conform căreia Rusia, Polonia şi România ar trebui să cedeze câte 30-40 000 km² care să alcătuiască viitorul

[126][126] Ibidem, pp.74-83.

[127] Ibidem, pp.85-87.

127

stat evreiesc care să cuprindă o parte din Bucovina, Basarabia, Galiţia şi Ucraina, cu capitala la Odessa. Cele trei ţări cedante ar fi obligate să înscrie un buget necesar acestei ţări a lui Israel. […] Tot de secole este supusă unor tendinţe imperialiste aparţinând ca elemente organice unor alte sisteme statale, economice sau financiare care ***au considerat şi încă consideră România ca o pradă****. […] Abia la începutul secolului XX ideologii evreimii şi doctrinarii Republicii Universale, destăinuie în lucrările lor, faptul că şi-au fixat drept obiectiv strategic transformarea unei părţi din teritoriul românesc în parte componentă a unui viitor stat iudeu în estul Europei, pentru a canaliza aici întreaga emigraţie mozaică din Rusia, Ucraina şi Polonia, mutând pe Nistru şi Nipru vechiul imperiu al khazarilor de la gurile fluviului Volga. […]*

Cele mai importante ***tactici*** *folosite în a doua jumătate a secolului trecut, corelate la evenimentele europene fabricate de francmasonerie ca organ executiv al Alianţei Universale Israelite, au fost obţinerea Emancipării Evreilor prin* ***revoluţiile de la 1848, conduse în majoritate zdrobitoare de francmasoni****; INVAZIILE SUCCESIVE ale evreilor ruşi şi galiţieni în Moldova şi Basarabia, cu o infiltrare masivă, subterană în Muntenia, Transilvania, Maramureş şi Banat; obţinerea ÎMPĂMÂNTENIRII sau a INDIGENATULUI sub presiunea diplomaţiei europene aflată în subordinea finanţei iudaice şi, sub aceeaşi presiune, obţinerea DREPTURILOR CETĂŢENEŞTI care, prin sprijinul finanţei suprastatale, au făcut din evreimea rezidentă în România puterea economică dominantă, cu o influenţă majoră în sfera politicului.''*[128]

*

Programul invaziei Ţărilor Româneşti, mai apoi a Principatelor Unite şi României de până la 1916, se execută minuţios, cu tenacitate şi foloseşte două metode: una ilegală, trecerea graniţelor în mod clandestin, aşezarea în comunităţile constituite, apoi mituirea funcţionarilor publici pentru acordarea actelor necesare şi una legală, mult mai puţin uzuală, făcându-se apel la consulatele străine aflate la ordinul centrelor de presiune iudaice. […] Recensământul din 1859 stabileşte o creştere de 22% a evreilor din Moldova faţă de 1831, comunităţile evreieşti însumând 119 000 suflete (oficial), ca în 1899 evreii să ajungă la 195 887 suflete, adică 10,15% din totalul populaţiei, numai la ***Iaşi*** *trăind 38 441 evrei faţă de 38 626 creştini. […] Maramureşul constituie a doua placă turnantă a emigraţiei evreieşti din estul continentului, spre centrul şi vestul acestuia, ca şi baza de operaţii pentru infiltrarea în Transilvania, Crişana şi Banat. De unde înainte de 1857 evreii nu se ridicau dincolo de 14 581 de suflete (aproximativ - n.a.), în 1900 ajung la 96 150 suflete (oficial vorbind - n.a.). […] Am putea stabili că, în anul 1900, trăiau pe teritoriul nostru naţional 823 740 evrei şi că, datorită sporului anual, la 1918 când se realizează visul de aur al românilor, în România Mare şi-au dat mână cu mână un număr de 1 275 000 evrei (cifra reală fiind desigur mai mare - n.a.).''* [129]

*

ARTICOLUL 7 din Constituţia votată la 30 iulie ***1866*** *anulează toate beneficiile legii din 1864 prin care evreii puteau fi naturalizaţi individual la 10 ani după depunerea cererii către domnitor, şi specifică: ...Singuri streinii de rit creştin vor putea obţine naturalizarea. Votarea articolului 7 şi a Constituţiei a însemnat o înfrângere internaţională a Alianţei Universale Israelite şi un vot de blam pentru preşedintelui ei Adolphe Crémieux. Reacţia s-a manifestat în întreaga presă europeană de sub controlul finanţei iudaice care a acoperit România şi poporul român cu insulte, făcându-l pe* ***EMINESCU*** *să intre în luptă şi să publice un lung şir de articole privind problema evreiască în România. […]*

---

[128][128] Ibidem, pp.92-98.
[129] Ibidem, pp.105-107.

129

Iată riposta lui Eminescu în CURIERUL DE IAŞI, din 5 decembrie 1876: «…Puterile europene au recunoscut însele că pretenţiile evreilor din România sunt neîndreptăţite. Austria şi Rusia au încheiat tratate în acest sens cu România…Conferinţa (n.n. a Alianţei Universale Israelite) se va oferi desigur de a amesteca în discuţii cestiuni care să le complice şi mai mult. Cât pentru români, egala îndreptăţire a 600 000 de lipitori şi precupeţi este pentru ei o cestiune de moarte şi viaţă şi poporul nostru cred că ar prefera moartea repede prin sabie, decât moartea lentă prin vitriol (băuturi spirtoase cu otrăvuri)…dar când în ţară avem 700 000 de lucrători care produc, ţăranii, nu înţelegem alături de aceştia 600 000 de speculanţi ai productelor, încât fiecare evreu să trăiască din precupeţirea muncii unui singur ţăran român. Drepturile d-nialor civile şi publice nu-nsemnează decât dreptul de a exploata poporul român în bună voie. […]…Până atuncia să mai fie încă şapte alianţe, ca cea universală, care să conspire cu uşile închise în contra naţiei româneşti, noi vom şti să le arătăm totdeauna lungul nasului, căci nu ne spăriem nici de înjurăturile presei jidoveşti, nici de declamaţiile oratorilor idealişti, ***pe câtă vreme e vorba de existenţa poporului nostru****.» […]*

Eminescu, în EVREII ŞI CONFERINŢA, articol în CURIERUL DE IAŞI, 9 ianuarie 1877: «…O seminţie care câştigă toate drepturile fără sacrificii şi muncă e cea evreiască… Deputaţii ţărani din Adunarea ad-hoc s-au plâns prin memoriile lor că aceşti oameni (n.n. evreii cârciumari) le otrăvesc băuturile… Astăzi când un prefect opreşte de la acest trafic pe un evreu, PESTER-LLOYD, organ redactat de evrei şi după el JOURNAL DES DEBATS (idem) descriu scene sălbatice din Turkestan ca petrecându-se în România.» [130]

*

Între 1866 şi 1877, în primul deceniu al domniei lui Carol I, ***Alianţa Universală Israelită pune în mişcare presa europeană care montează un scenariu uriaş împotriva României, difuzând cele mai fanteziste ştiri despre persecuţia evreilor, declanşând un război psihologic mondial, cam în genul războiului rece şi al campaniei mondiale împotriva lui Nicolae Ceauşescu.*** *[…] Alianţa Universală Israelită, prin presiunea marii finanţe, reuşeşte să influenţeze marile puteri astfel încât* ***în Tratatul de la Berlin, din 28 iulie 1878, se condiţionează recunoaşterea independenţei statului român de acordarea de drepturi politice evreilor****. Articolul 44 impus de Alianţa Universală Israelită puterilor semnatare stipula că: …naţionalii tuturor puterilor, comercianţi sau alţii, vor fi trataţi în România fără deosebire de religie, pe picior de perfectă egalitate…deci, toţi evreii ruşi, polonezi, germani, austrieci intraţi clandestin în ţară. Adică peste 600 000 de imigranţi. Zadarnice demersurile lui I. Brătianu şi Kogălniceanu care invocă principiul de neamestec în treburile interne ale ţării.* ***Bismarck bate cu pumnul în masă, ba şi ameninţă cu invazia, cerându-i domnitorului, la presiunea bancherilor evrei de la Berlin, ca România să răscumpere căile ferate, fapt cunoscut ca afacerea Strousberg.*** *[…] Reţin din PROTESTAREA lui A. D. Holban un adevăr de mare şi dramatică actualitate: …bătrânii noştri Domnitori, în epocile critice, au preferat să sacrifice formele vane ale politicii externe pentru a conserva fondul real al independenţei lor naţionale. […] Ion Brătianu declara la 1877, că fiecare evreu venit în conflict cu autoritatea, spre a ieşi basma curată se declara supus austriac (în unele zone ale ţării). Din zece contravenienţi la impozite, 9 sunt evrei, declara I. C. Brătianu. […]*

În preajma celui de al doilea război mondial 70% din economia naţională aparţinea străinilor, în majoritate absolută evrei. *[…]* ***Perioada de vârf a dominaţiei economice şi politice evreieşti în România antebelică se realizează în timpul domniei nefaste a regelui Carol al II-lea, condus de amanta sa Elena-Grünberg-Wolf-Lupescu şi prin ea de oculta financiară evreiască şi de francmasonerie, fapt care a născut legic reacţia naţională prin Mişcarea Legionară.*** *(care lupta deja contra comunismului şi marxismului, agreate de acest*

[130][130] Ibidem, pp.126-128.

rege - n.a.) […] După PROTOCOALE, ***statul naţional fiind duşmanul de moarte al supra-statului evreiesc****.*[131]

*

Ne-am întors la Constantin Brâncoveanu pentru că atunci se semnalează prezenţa bancherilor David Jidovul, Juda Musabac Jidovul şi Mentesi Avram Jidovul, care-şi aveau sediile la Ţarigrad şi care îi dădeau împrumuturi voievodului, extinzându-şi aria operaţiunilor cămătăreşti la boieri şi negustori. Dobânzile ajungeau la 24-26%. […] Pentru a-şi plăti datoriile, domnitorii dau în arendă bancherilor şi zarafilor evrei (chiar la cererea sau sugestia lor - n.a.) strângerea diferitelor ***biruri*** *sau le acordă* ***monopoluri comerciale.*** *Este începutul războiului economic. Setea de bani peşin pentru a-şi satisface* ***nevoia de lux*** *(indusă de ,,moda vremii''- n.a.), îi îndeamnă pe marii boieri spre pierzanie prin împrumuturi (nu rareori pierzând averi întregi - n.a.).*

Prin cârciumărit şi fabricarea băuturilor alcoolice fie din bucate stricate, fie prin amestec cu spirt metilic au atacat fibra biologică a ţărănimii şi a târgoveţilor (români, pentru că evreii nu erau consumatori ai acestora… - n.a.), sporind rata mortalităţii şi diminuând alarmant rata natalităţii (în vreme ce evreii înregistrau un spor demografic - n.a.). […] Anii cu recolte proaste lichidează proprietatea funciară în folosul cămătarilor, cârciumarilor şi bancherilor evrei. […] Acelaşi lucru se întâmplă în Moldova până la Unirea Principatelor şi până la ADOPTAREA Codului civil. Cămătarii evrei neputând executa vânzări silite de imobile, iau în contul datoriilor şi al dobânzilor recoltele, ceara, mierea, vitele, carul şi plugul debitorilor ţărani; iar de la boieri şi cler obţin în arendă vaduri, iarmaroace, silişti pentru clădit târguri, dughene în jurul bisericilor (!!), monopol asupra dărilor şi mai ales arenzi de moşii pe timp limitat. [...] Raportul economic al vremii (spre exemplu, în 1831 - n.a.) este net împotriva românilor. [...] existau 3757 firme româneşti la 3342 firme evreieşti sau 3757 firme româneşti la 5369 firme străine. [...] Prin instrumente de credit şi ipoteci, evreii au reuşit să-şi subordoneze în Moldova o bună parte din marea proprietate funciară boierească. [...] Marea afacere care a făcut din evreime stăpâna economică a României a fost concesiunea. [...]

«Astăzi mai toate accizele comunale sunt în mâinile israeliţilor, nu numai în Moldova, dar şi dincolo de Milcov. Chiar perceperea de impozite indirecte ale statului, precum ale băuturilor spirtoase au ajuns în mâinile israeliţilor; încât în materie de impozite indirecte israeliţii au obţinut şi o jurisdicţie…statul le-a oferit acestora putinţa de a mânui capitalul public, veniturile bugetului statului, al judeţelor şi al comunelor. Cu aceasta au fost înlesniţi a-şi face capitaluri cu banii publici. [...] Mai mult, evreimea reuşeşte să monopolizeze ***aprovizionările pentru armată****, începând cu echipamentul şi terminând cu materialele de toate genurile. Afacerea devine o mină de aur. Prost hrănită, dar la preţurile pieţii, prost echipată, prost dotată, una scrie pe hârtie, alta se dă la cazan şi la magazia de echipamente,* ***armata devine una din principalele surse de îmbogăţire a furnizorilor evrei.»*** [132]

*

Nu evreii sunt vinovaţi de faptul că, spre sfârşitul secolului al 19-lea, au pus mâna pe mai toate concesiunile statului român, însuşindu-şi sume fabuloase pe care într-o formă sau alta le-au transferat în străinătate. Vinovăţia principală, de o iresponsabilitate egală cu înalta trădare, având consecinţe tragice pentru poporul român, a fost ***clasa politică şi funcţionărimea*** *începând cu cel mai umil conţopist şi terminând cu miniştrii. Atunci, ca şi astăzi,* ***corupţia*** *a fost şi este elementul dezintegrator al statului, evreimea devenind stăpâna ştiinţei şi artei de a corupe. [...]*

131131 Ibidem, pp.127-138.

132 Ibidem, pp.153-167.

132

După lovitura de stat din decembrie 1989 războiul economic purtat de evreime împotriva României s-a reactivat prin mijloacele clasice ale penetrării capitalului evreiesc pe piaţa românească, sub protecţia diplomatică şi politică a Statelor Unite ale Americii şi a aliaţilor ei occidentali şi sub presiunea mortală a Fondului Monetar Internaţional. *[...] Arendaşii evrei din România se subordonează (în jurul anului 1900) rabinului Reichorn, din Praga, care în 1896 îşi alcătuise planul de iudaizare a proprietăţii funciare după cum urmează: « ...În numele justiţiei sociale şi a egalităţii, vom împărţi marea proprietate la ţărani care, fiind lipsiţi de mijloace de expoatare, se vor adresa nouă, devenind datornicii noştri, iar capitalurile noastre făcându-se stăpâne, noi vom fi marii proprietari şi puterea va fi a noastră.» [...] Metodele arendaşilor evrei, fie individuali, fie organizaţi în trusturi erau în general asemănătoare. O parte din moşii le subarendau ţăranilor cu preţuri de patru ori mai mari decât preţul la care ei arendaseră; altă parte era exploatată sângeros folosind munca ţăranilor nevoiaşi înrobiţi prin legea tocmelilor agricole, poliţe cu clauză penală şi dobânzi la dobânzi. [...] Analiza făcută de* **Eminescu** *tocmelilor agricole stabileşte că dobânzile percepute de arendaşi începeau* cu 90%, cele mai ridicate fiind de 300%. ***Decăderea morală a marii boierimi a mers până acolo încât unii boieri au arendat evreilor până şi bisericile de pe moşiile lor*** *(se subînţelege că la cererea evreilor - n.a.). [...] Cu un instinct milenar al naţionalului, ţărănimea a rezolvat (în 1907, când s-au răsculat împotriva arendaşilor, îndeosebi evrei; iar represiunea s-a realizat cerându-se ajutorul armatei române! - n.a.) dilema clasei politice, plătind din nou cu sânge şi suferinţe (peste 11 000 de morţi şi zeci de mii de ţărani arestaţi şi bătuţi crunt - n.a.) eliberarea moşiei ţării de sub jugul cămătăresc.*[133]

*

Fiind legat de mijloacele de informare (războiul psihotronic) şi-a perfecţionat strategiile în interdependenţă cu perfecţionarea telefoniei, radiofoniei, cinematografiei, televiziunii, parapsihologiei, gazetăriei, tiparului, electronicii şi ciberneticii, având ca obiectiv principal manipularea gândirii, sentimentelor, acţiunilor şi comportamentelor indivizilor, unor categorii socio-*profesionale alese ca ţintă sau a maselor. [...]* ***În războiul psihotronic un rol important îl are mass-media prin posibilitatea de a depotenţa informaţia. [...] A depotenţa informaţia înseamnă a dezorganiza. La nivelul stat naţional, societate naţională, naţiune, depotenţarea, manipularea şi demotivarea informaţiei poate conduce la perturbaţii macro şi micro-sociale, la anularea coeziunii, la dezorientare şi demobilizare psiho-morală, la subminarea capacităţii de rezistenţă a naţiunii. [...]***

Protocol 2: *...Există o mare forţă în mâinile guvernelor moderne care pune în mişcare spiritele popoarelor şi aceasta este* ***presa****...Dar guvernele sunt incapabile de a profita de această putere şi ea a căzut în mâinile noastre. [...]*

Protocol 12: *...****Poporul nu va primi nici o ştire care să scape de sub supravegherea noastră.*** *[...] Dacă noi permitem 10 ziare private, noi vom organiza 30 proprietatea noastră... Aceasta nu trebuie observată de public, pentru care motiv toate jurnalele publicate de noi vor fi* ***cu aparenţă*** *de opiniuni şi tendinţe cu totul contrarii, câştigând astfel încrederea şi atrăgând pe adversarii noştri «astfel vor cădea în cursa noastră şi vor fi făcuţi inofensivi»...Mai înainte de a accepta o lucrare pentru tipărire, scriitorul sau editorul trebuie să obţină o autorizaţie de la autorităţi. Astfel noi vom cunoaşte în prealabil ce atacuri se prepară în contra noastră şi vom fi în stare să le contraatacăm publicând mai înainte explicaţiuni asupra subiectului...*

Protocol 5: *...Noi trebuie să dirijăm educaţiunea societăţii creştine în aşa fel încât să pătrundă în ea* ***slăbiciunea descurajării în faţa oricărei întreprinderi care cere iniţiativă****...În societatea creştină noi am plantat* ***discordia şi protestarea****. [...]*

133[133] Ibidem, pp.167-181.

Războiul psihologic a fost purtat fără întrerupere împotriva României de la jumătatea secolului trecut până astăzi şi va fi purtat în continuare până când umanitatea sătulă de dominaţia feroce a capitalului financiar suprastatal va pune capăt imperiului mondial iudaic; sau, conform previziunii Protocoalelor, obosită, derutată, destabilizată va accepta sclavia în imperiul universal condus de «poporul ales». [...] Aici se însumează întregul arsenal al războiului psihologic de la dezinformare la calomnie; de la persuasiune la zvon; de la discreditare la «dezvăluiri» senzaţionale; de la abaterea atenţiei opiniei publice de pe probleme esenţiale şi pericole reale spre neesenţial, la manipularea unor factori politici, culturali, sindicali; de la intoxicare psihologică la convulsia socială; de la pornografie la trivialitate şi morbiditate. [134]

*

Eminescu în EVREII ŞI CONFERINŢA: ...,,Punând odată mâna pe presa europeană, care în genere nu mai are ţintă luminarea, ci aţâţarea urilor între clase şi popoare, uşor li-i să spună orice minciună patentă. Publicul cafenelelor, bazat pe hipercultura europeană şi setos de noutăţi de senzaţie, găseşte plăcere în citirea monstruozităţilor ce se vor fi petrecând în România. ***Evreii fac din jurnalistica europeană ceea ce au făcut din băuturile spirtoase la noi – otravă.*** *'' [...] S-au dezlănţuit campanii de presă împotriva tuturor valorilor naţionale, mai ales atunci când se pregăteau asalturi asupra unor obiective de interes pentru evreime. De la Kogălniceanu, la I. C. Brătianu, Ionel şi Vintilă Brătianu la Xenopol, Pârvan, Iorga, Vasile Conta; de la Eminescu la Goga; de la Mareşalul Antonescu la Ceauşescu, de la ideea de patriotism la cea de etnicitate, de la valorile ortodoxiei la cele ale moralei populare, nimic n-a scăpat războiului psihologic secular. [...]*

Armand Levy (în gazeta L'ETOILE D'ORIENT)...,,Alianţa Universală Israelită urmăreşte în înalta sa sferă umanitară o acţiune binefăcătoare (atenţie la următoarele precizări - n.a.) de a fi cu bunăvoinţă ascultată de toate guvernele, de a lumina opinia publică şi de a domina pe cei mai recalcitranţi...a dezlănţui vânturile cărora nici cei mai tari nu le-ar putea rezista...ea are cuvântul repede şi braţul lung''...Deci gazetarul evreu din România, ameninţă guvernul cu intervenţia Alianţei, prezentând-o ca pe o forţă universală. [...]

Houston Stewart Chamberlain *pe la 1900:...,,Acordaţi evreilor toată protecţia legală pe care o acordaţi tuturor străinilor; ...lăsaţi-i (deoarece nu mai puteţi împiedica aceasta) să lucreze pe câmpul comercial şi industrial, dar controlaţi-i bine cum lucrează. Nu le daţi însă drepturi politice şi drepturi de proprietate rurală. A face aceasta ar însemna pentru România a se sinucide. Şi băgaţi de seamă ca evreii să nu ajungă să domine opinia publică prin gazete şi minţile şi inimile prin stăpânirea şcolii şi a producţiunii de librărie.'' [...]*

A C. Cuza: *...,,Căderea presei în mâinile unui neam străin şi neasimilabil, element dizolvant prin excelenţă este o adevărată nenorocire. [...]* ***Evreii introduc anonimatul în presă (!!!) şi pentru a înşela opinia publică îşi iau drept pseudonime cele mai neaoşe nume româneşti, uzurpând până şi numele voievozilor români.*** *[...] Minciuna atinge limitele nebuniei. În tranşeele Plevnei a murit un singur soldat evreu şi acela îngheţat, alţi trei au murit de tifos , per total 4 evrei, pe lângă peste 10 000 de români. În numele celor 4 morţi, se cere împământenirea a 50 000 de «eroi» care pe tot timpul războiului îşi văzuseră de afaceri, unii din ei prosperând pe seama furniturilor şi aprovizionărilor armatei.''* [135]

*

---

[134][134] Ibidem, pp.199-204.

[135][135] Ibidem, pp.204-215.

[136] Ibidem, pp.227-233.

Hechter-Sebastian*, grafoman şi cenaclist pripăşit pe la «Fundaţiile Regale»:…,,Pasiune, iubire, eroism, sacrificiu sunt nişte «lucruri sfinte» bune de pus în ghilimele şi de expus în vitrina prostiilor omeneşti de mare circulaţie.'' [...]*

*Nicolae Iorga (înainte de a fi ''cumpărat'' de regele Carol al II-lea şi amicii săi evrei - n.a.): …,,**Zilnic în aceste foi (n.n. evreieşti) toate mizeriile noastre sunt expuse, subliniate, luate în batjocură, pârâte în faţa lumii pentru a ne discredita, întinse în faţa noastră pentru a ne demoraliza.**'' [...]*

Nichifor Crainic: *,,Scoborârea omului spre animalitate a fost adusă şi propagată de spiritul iudaic care a substituit înălţarea prin decădere, paradisul prin pornografie.'' [...]*

Dr. N. Minovici: *…,,ne-am ocupat de protecţia animalelor, dar n-am întemeiat o societate care să pună frâu imoralităţii exprimată prin teatru, cinema şi literatura pornografică.'' [...]*

Pictorul Constantin Vlădescu: *…în literatură şi în artă, superficialul, meschinăria, platitudinea, grosolănia, trivialitatea, pornografia, au fost promovate pe planul marilor cuceriri ale spiritului…şi ca atare **cubism, dadaism, futurism, primitivism şi nesfârşitul şir de reţete inventate peste noapte în laboratoarele impertinenţei sterile, au scos capul pe rând la lumina zilei în urlete de trâmbiţe şi surle, cu reclamă desfrânată în presa lor** (n.n. a evreilor) complice şi conştientă de valoarea distructivă a acestor **atentate la bunul gust şi bunul simţ, la temelia edificiului moral ridicat cu pioasă râvnă în decursul secolelor de cultură şi civilizaţie**.'' [...]*

Nicolae Iorga: …*,,Se poate să le convie a face o naţiune de nebuni, de criminali şi de dezmăţaţi, dar noi nu o putem îngădui. Din 13 teatre bucureştene, doar 4 sunt româneşti şi din 57 de cinematografe numai 11 au proprietari români, restul aparţin evreilor.''* [136]

*

În 1931-1932 banca iudeo-masonilor cu figuraţie din clasa politică românească este descoperită cu un deficit de 1 600 000 000 lei. Intervenţia masonică a lui Grünberg-Wolf-Lupescu, tatăl amantei regelui, îl determină pe Carol să spolieze statul român pentru a preveni falimentul bancar al B'nai B'rith. Regele trădător şi degenerat obligă Banca Naţională să acopere deficitul, primăria Capitalei să cumpere la un suprapreţ uluitor – o jumătate de miliard, un teren al evreului Marmorosh-Blank, de la Otopeni, şi i se concesionează monopolul vânzării produselor R.M.S. Cum molohul iudeu n-a fost sătul, regele dispune ca statul să preia activul şi pasivul băncii Marmorosh-Blank; asta însemnând că afacerile oneroase evreieşti să fie suportate de contribuabilii români. Scandalul n-a deranjat pe nimeni (cu excepţia formaţiunii politice legionare, care prin Corneliu Zelea-Codreanu a condamnat acest jaf imens şi a prezentat şi o listă cu politicienii îndatoraţi la această bancă şi chiar cu sumele respective, aspect abordat în alt capitol - n.a.).

***Francmasoneria din România interbelică a constituit, alături de iudeo-comunism, cea mai puternică armă folosită de evreime în războiul psihologic dus împotriva poporului român.** [...] **În România terorismul iudeo-francmason şi iudeo-bolşevic au vizat asasinatul politic la nivelul vârfurilor guvernamentale şi asasinarea reprezentanţilor ordinei publice spre a destabiliza, înspăimânta şi imobiliza administraţia, poliţia, jandarmeria şi armata.** Nici până astăzi nu sunt lămurite morţile misterioase ale lui **I. I. C.Brătianu**, pe care Alianţa Universală Israelită şi evreimea din România l-au declarat inamic de moarte, şi a poetului **Octavian Goga**, după un banchet la Cluj, care în timpul scurt cât a fost prim-ministru a luat măsuri drastice împotriva presei evreieşti şi a reţelei monopoliste evreieşti care stăpânea economia naţională. [...] **În perioada interbelică, întocmai perioadei 1850-1870, clasa politică se face vinovată de complicitate cu evreii în exploatarea sângeroasă a ţării şi a poporului român**, o bună parte din ea lăsându-se coruptă prin mită, participare în consilii de administraţie, propulsare în posturi administrative, căsătorii cu evreice, totul sub patronajul regelui Carol al II-lea, care, de pe*

136

urma protecţiei făţişe acordată evreilor, a ajuns cel mai bogat om al Terrei (şi datorită amantei sale, care avea ''spiritul'' afacerilor - n.a.). [137]

*

La declararea Războiului Întregirii Neamului, considerat de iudeo-comunişti ca un război imperialist [...] românii din 7 milioane prezentând la mobilizare până în decembrie 1917: 741 399 de militari, în timp ce evreii au prezentat numai 15 959 militari. Prima concluzie: cu mult peste 50% dintre evrei s-au sustras de la mobilizare (evident contracost - n.a.), adică 34 041 evrei. Dintre cei 15 959 militari evrei prezentaţi la mobilizare, prin certificate medicale false, prin corupţie şi protecţie politică, 7 980 s-au aşezat la serviciile auxiliare; iar din cei plecaţi pe front o bună parte au dezertat la inamic, punându-se în slujba acestuia ca tălmaci, spioni, delatori şi furnizori de alimente şi furaje, alţii dezertând la ruşi după izbucnirea revoluţiei şi devenind fie ''revoluţionari'' de profesie, fie terorişti. [...]

Autorul (Traian Romanescu în ,,Marea conspiraţie iudaică'', Mexic, 1959) notează că prelungirea domniei regelui Mihai I de Hohenzollern-Sigmaringen căruia Ana Pauker i-a dăruit o amantă evreică: Dolly Cristodulo, a costat România 300 de milioane dolari-aur şi tezaurul naţional, preţuit la 40 de vagoane-aur, totul predat Uniunii Sovietice. [...] ***Mareşalul (Antonescu) a fost asasinat prin intermediul agenturii evreieşti condusă de Ana Pauker. Ceauşescu, prin intermediul aceleiaşi agenturi condusă de Brukner-Brucan, Petre Roman-Neulander şi restul profitorilor loviturii de stat din 1989.*** *S-a dovedit astfel că minoritatea evreiască constituie în România un instrument docil în mâna intereselor străine (cel puţin, o mare parte din ea - n.a.). Gh. Gheorghiu-Dej, care poate fi trecut fără nici o rezervă în rândul conducătorilor români asasinaţi (după o vizită la Moscova, fiind iradiat; pentru vina de a stopa jaful ce continua achitării datoriilor de război faţă de Uniunea Sovietică - n.a.). Lojile francmasonice, închise de către guvernul Dr. Petru Groza în 1948, îşi continuă activitatea în clandestinitate. Pe măsură ce Nicolae Ceauşescu plătea Fondului Monetar Internaţional datoriile şi dobânzile acestor datorii, evreii din ţară rămaşi în anumite posturi de conducere, fie că erau francmasoni sau nu, au organizat un complot vast împotriva şefului statului şi un sabotaj economic bine pus la punct, mai ales în domeniul comerţului exterior. [...]*

Programul Iluminaţilor s-a pus în practică prin revoluţiile din Franţa, Rusia şi Germania; prin cele două războaie mondiale, prin războiul rece şi prin pregătirea războiului împotriva islamului, repetiţia generală având loc în Golful Piersic (împotriva Irakului). [...] Din Planul-Program al Iluminaţilor, aflat la baza Protocoalelor: ,,Preşedinţii de stat vor fi aleşi de noi, din rândul celor care ne dau ascultare…Vom corupe înalţii funcţionari ca să sporească datoriile externe ale statului, spre a deveni sclavii datornici ai băncilor noastre. [138]

*

***Propunerile d-lui profesor Ion Coja** :*

***1. scoaterea în afara legii (naţionale şi internaţionale) a proiectelor şi strategiilor politice oculte, secrete**, inclusiv şi îndeosebi a acelor – persoane şi instituţii, care au conceput asemenea proiecte şi strategii secrete de anvergură transnaţională sau mondială, indiferent de intenţiile declarate ale acestora;*

2. divulgarea şi punerea în discuţie publică a proiectelor şi strategiilor desfăşurate în lume în ultimele trei secole şi mai ales după 1990, strategii deseori responsabile de marile suferinţe prin care a trecut omenirea în acest interval de timp: cele două războaie mondiale, regimurile totalitare nazist şi comunist, terorismul;

3. identificarea practicilor juridice şi politice prin care principiile democraţiei au fost şi sunt eludate, lipsite de orice efect real în beneficiul majorităţii, permiţând denaturarea voinţei

137 137 Ibidem, pp.241-260.

138 Ibidem, pp.273-300.

138

publice, falsificarea procesului electoral, dezinformarea şi manipularea sistematică a electoratului şi a mass-mediei, succesul acţiunilor şi activităţilor disimulate, oculte, necunoscute marelui public, dar cu un impact malefic devastator în viaţa oamenilor;

4. instituirea unor principii de comportament transparent şi corect faţă de adevăr şi dreptate pentru uzul persoanelor şi instituţiilor cărora societatea le atribuie sau le recunoaşte un rol în acest proces al aflării şi răspândirii adevărului, a binelui, a justiţiei. Deschiderea tuturor arhivelor şi reducerea la cel mult zece ani a perioadei pentru protecţia secretului de stat în materie de acte şi documente de interes istoric şi juridic;

5. crearea unui cadru juridic şi instituţional pentru elaborarea unor strategii şi proiecte la scară regională şi planetară prin care atât persoanele cât şi comunităţile umane să fie încurajate şi sprijinite în efortul lor de a se edifica sub raport moral şi spiritual, de a-şi cunoaşte şi împlini potenţialul de spiritualitate cu care Dumnezeu ne-a înzestrat pe fiecare, de a-şi asigura condiţii decente de existenţă materială;

6. reforma sistemului financiar şi bancar, prin introducerea unor reguli de totală transparenţă în circulaţia bunurilor de orice fel, mobile şi imobile, renunţarea la proprietatea anonimă, formă de proprietate care face posibilă cea mai mare parte a manevrelor financiare oneroase, frauduloase, vinovate de sărăcia şi mizeria planetară.

Numai adevărul ne face liberi. [139]

OFENSIVA TALMUDISMULUI ÎMPOTRIVA CREŞTINISMULUI ŞI VALORILOR AUTENTICE NAŢIONALE

Un mare cunoscător «în materie» este şi dl. Benjamin H. Freedman, cel care ,,a făcut din convertirea sa un adevărat apostolat, asemenea lui Pavel, asemenea profeţilor biblici care combăteau ereziile poporului din care făceau parte'', cel care ,,a înţeles mai bine decât mulţi

[139139] Ion Coja, op.cit., pp.132-133.

din nomenclatura eclesiastică, ***valoarea şi rolul determinant al creştinismului în istoria umanităţii****.'' [...]*

Freedman ştia foarte bine cu cine are de-a face (cu ,,bestia fără nume'', cum a numit-o cândva Churchill - n.a.). Cu o putere care acţionează în subteran, care încurcă şi descurcă iţele politice, totdeauna în favoarea ei şi spre ruinarea altora. Ramificaţiile ei se întind pe întreaga suprafaţă a Planetei (imensa ,,caracatiţă'' a lojilor masonice - n.a.). Ea poate aduce un guvern la putere şi tot ea îl poate înlătura, dacă obiectivele şi interesele ei o cer. De fapt nu există decât un obiectiv: ***dominaţia popoarelor****. Armele ei? Una singură:* **Banul***. Cu ea poţi aduce un popor la sapă de lemn. Poţi declanşa o revoluţie, un război, pentru ca pe ruinele lăsate în urma lor să scoţi bani, necesari să-ţi consolidezi puterea. Şi totul acoperit de un fum publicitar cu* **lozinci cât *mai atrăgătoare: drepturile omului, drepturile popoarelor, noua ordine mondială****, vis frumos care bântuie minţile celor ce se cred învestiţi de către un Dumnezeu fictiv, cu supremaţia asupra lumii întregi (în numele ,,poporului ales'' - n.a.).* [140]

*

Comunitatea evreiască de azi, scrie Ivor Benson în cartea sa -,,Factorul sionist'' e împărţită în ,,reformatori'' şi ,,ortodocşi'', în ,,sionişti'' şi ,,antisionişti'', în ,,religioşi'' şi ,,nereligioşi''. Această divizare a dus la situaţia pe cât de inedită pe atât de periculoasă, ca reformatorii care sunt cei mai numeroşi să renunţe la argumentul religios spre a-şi atinge scopul. Ei par să spună : ,,Să-l lăsăm în plata Domnului pe Moise. Noi nu mai avem nevoie de ficţiuni. Trăim în secolul XX. Noi am găsit un aliat mult mai eficace pentru atingerea ţelului nostru. Şi acest aliat se numeşte America.'' De fapt, ştiu şi arabii că ei nu se bat cu cele trei milioane de israeliţi, ci cu americanii. Milioanele de arabi i-ar putea bate fără arme, numai cu pietre. [...] Dacă evreii reformatori au renunţat la argumentul religios, vin în schimb unii creştini şi slujitori ai Bisericii să le dea o mână de ajutor evreilor ortodocşi, în speţă talmudiştilor. Sunt cei pe care Freedman îi numeşte ,,prostituate masculine'': care se încăpăţânează să susţină că evreii sunt într-adevăr poporul ales, şi că abia acum şi în acest mod se înfăptuieşte profeţia lui Iehova: ***„Vă dau în stăpânire toate popoarele lumii. Voi sunteţi ai mei, ceilalţi nu sunt ai mei.''*** *Înţeleagă cineva, ceva, dacă poate. Argumentul religios invocat de-a lungul a trei mii de ani, la care a renunţat cum s-a văzut majoritatea evreilor este preluat de creştini, mai precis de ,,prostituatele masculine'', spre ruinarea şi lichidarea propriei lor biserici. Încă una din ereziile veacului. [...]* ***Prea des se vorbeşte despre „cultura iudeo-creştină''. E un non-sens. O aberaţie. O diversiune şi un fals istoric.*** *O găselniţă a prostituatelor masculine cu care nu sunt de acord nici rabinii talmudişti. [...] Dar să nu confundăm apa cu focul, nici Vechiul Testament cu Noul Testament. Pe Iisus cu talmudiştii. Sunt două lumi ireconciliabile, total opuse una celeilalte.* [141]

*

Încă din 1889 la Sinodul Universal de la Berlin, evreii după lupte interne acerbe au căzut în cele din urmă de acord că fiecare din ei poate interpreta Scriptura cum vrea şi cum îl duce capul (!!), poate fi agnostic sau ateu dacă vrea, dar trebuie să rămână membru devotat al naţiunii evreieşti. [...] Numai că, aşa cum arată Freedman evreii botezaţi, aşa zişii evrei sau autoproclamaţii evrei, fie ei reformatori sau nu, ortodocşi sau nu, agnostici sau nu, atei sau nu tind spre atingerea aceluiaşi ţel, la supremaţie şi la dominarea altor popoare, pe alte căi şi cu alte mijloace, chiar dacă au renunţat la vechiul slogan mesianic, chiar dacă nu mai cred într-un Dumnezeu antropomorf, care să-şi conducă poporul ales în ţara făgăduinţii şi zic că toate astea

[140][140] Simion Ghinea Vrancea, în Comentariu la vol. ***Două întrebări tulburătoare (A fost evreu Iisus? Sunt semiţi evreii de azi?)*** de Benjamin H. Freedman, Ed. Samizdat, pp.88-89.
[141] Ibidem, pp.89-90.

141

sunt doar metafore şi simboluri, ***ei au descoperit un alt Dumnezeu simbolizat prin «viţelul de aur»****. Se mândresc cu el şi au şi de ce. Deocamdată. Au mai fost în istorie şi alte imperii financiare. Toate au venit şi toate s-au dus: pe toate le-a înghiţit neantul. [...]*

Totul a început în 458 înainte de Hristos, scrie Douglas Reed în monumentala sa operă ,,Controversa Sionului'' când un mic trib palestinian din Imperiul Persan, despărţit de israeliţi şi anume tribul iudaic, a instaurat ***teoria unei seminţii alese pentru a jefui şi stăpâni popoarele lumii care îi sunt «prin lege» inferioare****. În secolul XX Hitler nu spunea altceva. A luat fiinţă* ***casta leviţilor****: fanatici, şovini, intoleranţi, bântuiţi de visurile lui utopice, în total dezacord cu istoria, cu legile ei fireşti. Ei sunt înaintaşii talmudiştilor de mai târziu, care vor iniţia şi transforma ideea de Dumnezeu unic al întregii omeniri într-o* ***doctrină de segregaţie, ură de rasă şi religioasă, de masacre în numele religiei lor,de răzbunare care nu cunoaşte limite****. Din legendele Vechiului Testament rescrise de leviţi vedem cum Moise, întâi vine cu cele zece porunci de cinste, de bunătate şi respect pentru aproapele, pentru ca apoi povestea lui să continue cu genocid, cu masacrarea pe scară mare a oamenilor nevinovaţi pe care îi întâlneau iudaicii în migraţiile lor. Iehova întâi zice: ,,Să nu ucizi'', iar apoi ordonă uciderea tuturor triburilor învecinate, cruţând doar fecioarele pentru a le lua sclave urmând a fi violate de soldaţii poporului ales. La acestea se va fi gândit Iisus când le-a răspuns* ***fariseilor, urmaşii leviţilor****, care îl acuzau că încalcă legea. ,,*Eu nu am venit să încalc legea, ci s-o îndrept*''.* [142]

*

*Cel mai sfâşietor tablou de segregare etnică îl găsim în Neemia (13,23) în ,,Mustrarea pentru femeile streine''. În timpul celor 70 de ani de exil în Cetatea Babiloniană mulţi dintre fiii lui Iehova s-au căsătorit cu femei din alt neam. La întoarcerea din exil toţi aceştia au trebuit să cunoască mânia lui Iehova, zice Neemia fiul lui Macalia în istorisirea sa. [...] «*Să nu vă daţi fetele după fiii lor, şi să nu luaţi fetele lor de neveste, nici pentru fiii voştri, nici pentru voi.» *Limbaj care nu se deosebeşte cu nimic de limbajul lui Hitler. [...] Pentru că locul leviţilor va fi luat de farisei, care Îl vor ucide pe Iisus, iar locul fariseilor va fi luat de talmudişti. [...] Dar legea lui (Neemia) se mai aplică şi astăzi, chiar dacă nu cu efecte atât de tragice. Familiile mixte care se stabilesc în Israel nu sunt privite cu ochi buni şi li se fac tot felul de şicane. Cât priveşte Palestinienii, lor li s-a aplicat întocmai « legea curăţirii etnice» după 1948, când a fost înviat din morţi statul Israel sionist. Satele lor au fost şterse de pe faţa pământului (în multe cazuri - n.a.) şi fântânile lor otrăvite. [...] De altfel,* ***talmudiştii nu fac nici un secret şi nu se sfiesc să spună pe faţă că Vechiul Testament poate fi încălcat, nu şi Talmudul, încălcarea lui fiind considerată păcat capital****. [...] Deşi teoria rasei superioare şi antica teorie a ,,poporului ales'' merg mână în mână. Sunt deopotrivă de aberante. Amândouă dau frâu liber aspiraţiilor imperialiste.* [143]

*

Deci, după rabinii ortodocşi din America cum am văzut, nu poate exista nici o înţelegere reciprocă. Şi spun şi de ce (,,folosesc categorii diferite, evreii şi creştinii''). Dar acest lucru nu e valabil şi pentru partea cealaltă, pentru creştini, care sunt obligaţi să înţeleagă fără să fie la rândul lor înţeleşi şi să cedeze la infinit până nu le-a mai rămas nimic, nici măcar viaţa. ***Cât priveşte bisericile lor (n.n. ale creştinilor) ce soartă le aşteaptă? Soarta bisericilor din Rusia bolşevică, sau a celor din Spania republicană: date pradă flăcărilor, transformate în saloane de dansuri, în WC-uri publice (!!), în magazine de cereale, în grajduri de vite, sau în temple pentru alte culte, printre care şi cele satanice.***

Biserici minunate, zidite de arhitecţi autentici şi fondate de creştini adevăraţi din trecut, au fost deja ocupate de culturile Noii Ere*: în biserica St. James's din Londra, acum se*

[142][142] Benjamin H. Freedman, op.cit., pp.91-92.

[143] Ibidem, pp.92-94.

143

propovăduieşte druismul şi yoga, iar în biserica St. John the Divine din New York, trupul lui Hristos de pe Crucifix a fost înlocuit cu trupul unei femei cu sânul dezgolit (!!), şi unde a apărut şi bustul lui Buda. Extratereştrii din farfurii zburătoare sunt şi ei parte din culturile anticreştine ale Noii Ere. În 1959 un oarecare Brad Steinger care a luat contact cu spiritele de pe cealaltă lume ne dezvăluie că extratereştrii vor veni într-o zi ca să aducă locuitorilor acestui pământ Noul Guvern Mondial şi religia Noii Ere, amestec de tehnologie şi concepte religioase tradiţionale. ***Ca manipularea să dea roade, toţi aceşti propovăduitori vin în numele lui Iisus, se pretind creştini în timp ce se face apel la blasfemiile talmudice: neagă Sfânta Treime şi dumnezeirea lui Iisus.*** *Un alt cult (şi sunt cu miile în America) «Urantia» fondat în 1955 la Chicago, se declară de asemenea dedicat lui Hristos: în realitate practică un satanism deghizat.*[144]

*

Se lucrează şi pe faţă la distrugerea bisericii creştine. *Lawrence E. King devine în Decembrie 19…, adept al bisericii Satanei (francmasonice - n.a.). El a participat la un ritual satanic în care a fost ucis un sugar, drept* ***desacralizare*** *a naşterii lui Hristos. S-au folosit pumnale, a fost tăiat copilul, au umplut o ceaşcă cu sângele lui, l-au amestecat* ***cu urină*** *(,,ingredient'' folosit ca ''terapie'' de yoghini! - n.a.) şi le-au dat celor de faţă să bea şi să repete: «Satana este domnul Lucifer regele nostru. Regat al întunericului, vino şi ne dă putere nouă sclavilor tăi». (!) Ziarele americane locale de mic tiraj scriu despre toate aceste grozăvii. Cele de mare tiraj de la centru, finanţate de conspiratorii talmudişti n-au timpul să se ocupe cu asemenea fleacuri. Dezbat probleme mult mai importante (?!), de interes mondial: Sondajele privind popularitatea lui Bill Clinton în continuă creştere, sau arma americană ultramodernizată oferită Israelului ca să se apere împotriva palestinienilor care luptă cu pietre. [...] Această decădere n-ar fi fost cu putinţă dacă în Biserica Creştină n-ar bântui paragina «Suflul laşităţii şi al lăcomiei». [...] În 1988 creştinii americani s-au simţit ofensaţi de un film în care Hristos este prezentat ca un obsedat sexual. Filmul se numeşte* The Last Temptation of Christ (Ultima tentaţie a lui Hristos). *A fost făcut de Universal Studios conduse de Lew Wasserman, Sidnei, Sheinbeeg, Thomas Polbok şi Irwing Azoff, toţi fideli liniei talmudiste. Când o piatră funerară dintr-un cimitir evreiesc oarecare, este mişcată din loc talmudiştii sionişti prin presa lor, precum şi prin cea cumpărată cu bani grei, fac spume la gură şi ţipă în cor: «Profanare!». Când milioane de credincioşi creştini sunt ofensaţi, jigniţi în sentimentul lor religios de o mână de talmudişti cinici puşi pe rele, nimeni nu are curajul să protesteze, în primul rând conducătorii Bisericii* ***de teamă să nu fie acuzaţi de ură de rasă****. [...]*

Toate bune până aici. Dar ia apucă-te şi spune ceva rău despre Talmud, tot o credinţă încetăţenită, să vezi ce păţeşti. Sau când le aminteşti sioniştilor că nu respectă rezoluţiile Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite, sfidând întreaga Comunitate Internaţională sar în sus ca arşi. Te încarci de Doamne ajută. Îţi pun pumnul în gură şi te arată cu degetul. «Uite antisemitul». ***Ei au dreptul să spună ce le trece prin cap în timp ce tu nu ai dreptul să spui adevărul. Logică de tip Talmudistic.*** *[...] Vei avea parte de toate invectivele. Ţi se vor pune în cârcă toate păcatele pe care nu le-ai săvârşit. Într-un cuvânt, eşti un om pierdut, ca în cazul «holocaustului», unde aşa zisa «cercetare a credinţelor încetăţenite» ia turnură de-a dreptul dramatică. Întreg Occidentul, ca să le facă pe plac sioniştilor (există şi în politică « prostituate masculine») este inundat de legi, regulamente, programe, instituţii şi publicaţii dedicate impunerii poveştii holocaustului. În Germania dacă îţi exprimi dorinţa de a examina dovezi care să ateste cât adevăr şi cât neadevăr există în prezentarea faptelor, eşti aruncat în închisoare; în Statele Unite, în Florida, este obligatorie* ***îndoctrinarea în şcoli cu această poveste pusă sub semnul întrebării****. Te întrebi şi pe bună dreptate, de ce atâta zel pentru impunerea ei? Adevărul*

[144][144] Ibidem, pp.95-96.

*nu are nevoie de legi coercitive care să facă din Cercetarea lui o infracţiune. Răspunsul, ni-l dau tot evreii, care circulă la ei acasă în Israel: «*cea mai bună afacere e holocaustul». [145]

*

După cel de-al doilea război mondial evreii – mai precis sioniştii au provocat cu ajutorul mass-media, pe care ei o controlează la scară planetară, **un joc psihologic devastator: frica de antisemitism: sperietoare care cutreieră pretutindeni, pe toate meridianele: o adevărată psihoză cu efecte adesea tragi-comice**. *Psihoza antisemitismului cu formele ei aberante a pătruns în lumea inocenţilor, a copiilor. Intoxicarea şi-a atins ţinta, nu numai în Germania ci şi aiurea. O ştire publicată în ziarul* România Liberă *te lasă cu gura căscată. Adela Schwartz (cetăţeană israeliană de origine română) a pus la cale, plătind 2 000 de dolari plus 100 000 de lei, jefuirea sinagogii din Brăila. Cei trei borfaşi şi conducătorul loviturii au fost arestaţi. Odoarele sfinte , sfeşnicele de argint, cele două menore grele, îmbrăcămintea sulurilor Torei au fost recuperate. Asemenea fapte sunt de domeniul psihiatriei: autorii lor ar trebui să fie internaţi la balamuc. Dar ele sunt bine-venite pentru* ***întreţinerea isteriei antisemitismului, a imaginii evreului persecutat, a evreului victimă.*** *O veche* ***tactică de care s-au folosit talmudiştii de-a lungul veacurilor.*** *[...]*

Mass-media a fost cuprinsă de indignare când la 10 Ianuarie 1994, Elke Jägel din Halle, de 17 ani, suferind de o isterie care o ţintuieşte în fotoliu, a povestit cum neo-naziştii ţipând: «Heil Hitler! Să gazăm schilozii!» au atacat-o şi i-au crestat o zvastică pe faţă. Luni de zile (!!) publicul german şi internaţional s-a cutremurat de oroare şi dezgust (ca în cazul masacrului imaginar de la Abatorul din Bucureşti n.n.) [...] În timp ce 15 000 de oameni mărşăluiau în protest la Halle împotriva «crimei de ură» făcute împotriva lui Elke, aceasta a recunoscut că n-a atacat-o nimeni şi că şi-a crestat singură pe faţă Svastica. [...] Dar despre asta mass-media n-a şoptit un cuvânt şi oamenii au continuat să mărşăluiască protestând. [...] Svastici crestate pe feţe nu sunt un lucru rar în Germania. [...] Auzisem apoi de cimitire evreieşti profanate, pietre funerare răsturnate: dar nu mai auzim că cei ce le-au răsturnat au fost înşişi proprietarii lor. (Traian Golea - ,,Până unde am ajuns''). [146]

*

În această sinistră cursă întinsă de talmudişti a căzut şi Biserica Catolică, acuzată de antisemitism: fără să riposteze, cum s-ar fi cuvenit, cum i-ar fi impus trecutul ei, prestigiul ei de campioană a unei civilizaţii milenare, cea mai strălucitoare din întreaga istorie a umanităţii. Dimpotrivă, s-a înclinat în faţa duşmanilor ei de moarte: s-a pocăit punându-şi cenuşă în cap, renegându-şi valorile care au făcut-o de neînvins în faţa tuturor furtunilor. Talmudiştii se pot felicita. ***Metoda lor preferată de «spălare a creierului», a dat rezultatele scontate – fireşte şi cu preţiosul concurs al «prostituatelor masculine».*** *După refuzul Papei de a promulga textul schemei de «înţelegere a religiilor necreştine», din 1964, dezbaterile au continuat şi o schemă mai diluată a fost votată la 17 Octombrie 1965, şi promulgată de Papa Paul al VI-lea, spre satisfacţia cercurilor israelite şi a Comitetului Evreiesc American. [...]*

Aşadar, afirmaţia, mai bine zis rechizitoriul evreului botezat Benjamin H. Freedman, făcut cu 11 ani în urmă, că Vaticanul a permis **infiltrarea în rândul său a «prostituatelor masculine»** *(Ziarul «Le Monde» preciza că s-au înregistrat atunci 1763 de voturi pentru şi 250 voturi contra, adică 10%),* ***s-a adeverit****. Şi nu putea fi altfel, el fiind la curent cu planurile ocultei de* ***lichidare a Bisericii Creştine****, întrucât făcuse parte din ea după cum singur o spunea. Dar să vedem ce zice mai departe* Le Monde*, ziar care nu este străin de maşinaţiile demolatorilor creştinismului din acest secol satanic. ,,Biserica condamnă toate persecuţiile tuturor oamenilor (foarte frumos până aici n.n.), ea îşi aminteşte moştenirea comună ce o are cu*

[145][145] Ibidem, pp.96-97.

[146] Ibidem, p.98.

146

evreii (s.n.) şi acţionând nu din motive politice ci mai degrabă din iubire spirituală şi evanghelică, deplânge orice ură, persecuţii şi alte manifestări ale antisemitismului, oricare ar fi pericolul şi oricine ar fi responsabil. [...] încă o idee din logica strâmbă a talmudiştilor pe care vor s-o impună Bisericii Creştine: ***Nu există responsabilitate colectivă când este vorba de crime comise de evrei; în schimb există responsabilitate colectivă pentru pretinse crime comise împotriva evreilor.*** *[...] Catolicii trebuie să creadă de acum încolo că evangheliştii sunt nişte mincinoşi şi Părinţii Bisericii nişte antisemiţi. [...]*

Textul schemei votate de Consiliul de la 19 Noiembrie 1964 a fost scris sub influenţa lui Jules Isac, Lobel Katz, preşedinte al lojei masonice evreieşti B'nai B'rith, Nahum Goldman, preşedinte al Consiliului Mondial Evreiesc şi alţii. Cu un an înainte, la 19 Noiembrie 1963, apăruse următorul articol în Le Monde: *,,Organizaţia internaţională evreiască (toate structurile organizatorice ale evreimii au un caracter internaţional - n.n.). B'nai B'rith şi-a exprimat dorinţa de a stabili relaţii (cuvântul potrivit ar fi de a se ,,infiltra'') cu Biserica Catolică. A supus Consiliului o declaraţie în care arată că toată omenirea este responsabilă pentru moartea lui Hristos (chiar toată? Se confundă* **secta fariseilor** *care L-au condamnat la moarte,* *cu întreaga omenire? - n.n.). Dl. Paul Iacob de Mulhouse, preşedintele B'nai B'rith-ului în Europa, a spus că aprobarea acestei declaraţii va eradica antisemitismul în multe ţări din Europa (El nu ne spune şi care erau acele ţări antisemite în 1964, fiindcă ştia că nu exista nici una la acea dată - n.n.).* [147]

*

Catolicismul şi-a revizuit părerile despre patimile lui Hristos, pe când iudaismul nu şi-a revizuit părerile despre nimic. Cărţile Talmudului au rămas neatinse: Cu ponegrirea, ura şi ideea primordială - obiectiv principal – *de lichidare a creştinismului. Stingerea conflictului dintre creştini şi iudaism a însemnat o farsă sinistră în dauna creştinilor, întrucât nici un consiliu iudaic n-a avut loc ca să recomande «înţelegere şi apreciere reciprocă» din partea iudaică. Că totul n-a fost decât o farsă o dovedesc evenimentele care au urmat, confirmând o dată în plus, dacă mai era nevoie, că cinismul şi impertinenţa sionisto-talmudistă nu cunoaşte limite. La Bucureşti a apărut nu demult, deci după 30 de ani o carte cu procesul Mântuitorului scrisă de însuşi Procurorul General al Tribunalului din Israel din care reiese că Evangheliştii care s-au ocupat cu biografia lui Hristos nici n-ar fi existat. Şi asta într-o ţară în care 90% sunt creştini ortodocşi. Ne-am aşteptat la o ripostă promptă şi fermă din partea Patriarhului României (postdecembriste): să declare răspicat că apariţia acestei cărţi în România constituie un atentat la viaţa bisericii pe care o conduce: să convoace Sfântul Sinod pentru a denunţa lumii planurile Ocultei anticreştine: să ceară tuturor Bisericilor Ortodoxe să procedeze la fel. Aşteptare zadarnică. De ce oare? De frică să nu fie trecut de talmudişti în rândul antisemiţilor notorii?* ***Ar fi, deci, nedrept să acuzăm doar Biserica Catolică, că este dominată de «prostituate masculine». Au şi Bisericile Ortodoxe Răsăritene destui Cavaleri ai Diavolului care pregătesc înmormântarea creştinismului: mai ales că aceste Biserici, având de traversat lungul drum al ateismului bolşevic au ieşit din acest infern nu tocmai neprihănite. Dimpotrivă.*** *Slujitorii lor s-au făcut că nu văd, când misiunea care le-a fost încredinţată le cerea să vadă şi să rămână în stare de veghe. Au tăcut când aveau datoria să vorbească sus şi tare despre adevărurile Bisericii lui Hristos.* ***Vremurile, desigur, au fost grele, de cruntă prigoană. Dar când, dacă nu în vremuri ameninţătoare, de restrişte, Îl aperi pe Hristos cel veşnic viu în inima ta şi-i sari în ajutor Bisericii Lui pândită de vrăjmaşi şi ameninţată de profanare şi distrugere ?*** [148]

147[147] Ibidem, pp.99-103.

148[148] Ibidem, p.103.

[149] Ibidem, pp.104-106.

*

Replica a venit de la cine nu te-ai fi aşteptat. Scriitorul Fănuş Neagu în cuvinte simple şi de bun simţ, numai că nu le-a spus celor în drept să-şi ia tălpăşiţa cu carte cu tot şi n-au decât s-o difuzeze *(A vorbit şi Răzvan Theodorescu în calitate de istoric: n-a spus nimic sau atât cât trebuia ca să nu fie luat drept antisemit). Scriitorul vorbea în acea clipă în numele milioanelor de creştini din România. [...] Ce sorţi de izbândă ar putea avea un creştin dacă i-ar trece prin cap să publice în Israelul de astăzi o carte care să atace dogmele fundamentale ale mozaismului? Că publicarea ei este de neimaginat nu mai încape îndoială. [...] Dacă naziştii după căderea lui Hitler şi-ar fi lepădat masca dictaturii devenind peste noapte democraţi, cum au procedat şi pedeseriştii cu masca dictaturii proletariatului, şi dacă Alfred Moses ar fi fost trimis în Germania ca ambasador, ce-ar fi făcut? Ar fi trimis rapoarte la Casa Albă în sensul că naziştii travestiţi au devenit oameni cumsecade şi vajnici apărători ai democraţiei, încât merită să fie ajutaţi cu banii contribuabilului american? [...]* ***Nu noi creştinii suntem cei care nu ţinem pasul cu istoria. Talmudiştii au rămas înţepeniţi în tipare anacronice ale unui trecut îndepărtat din care nu vor să iasă în ruptul capului, când casta leviţilor şi a fariseilor, conspirau împotriva umanităţii, în numele unui Dumnezeu barbar, care cerea sânge, să curgă cât mai mult sânge.*** [149]

*

Doctrină politică, naţionalistă, colonială, acestea sunt cele trei caracteristici ce definesc sionismul politic pe care l-a făcut să triumfe la Congresul de la Basel, din august 1897, Théodore Herzl, genialul şi machiavelicul său fondator, care putea spune, pe bună dreptate, la sfârşitul acestui Congres: ,, Am fondat Statul evreu.'' (prima etapă a planului sionist) [...] (În cadrul Conferinţei de la Montreal din 1897) la propunerea Rabinului Isaac Meyer Wise a fost votată o moţiune care punea în mod radical în opoziţie două interpretări ale Bibliei: interpretarea politică şi tribală a sionismului şi interpretarea spirituală şi universalistă a Profeţilor: ,,Afirmăm că obiectivul iudaismului nu este nici politic, nici naţional (cum stabilise sionismul mondial - n.a.), ci spiritual… El vizează o epocă mesianică, când toţi oamenii vor recunoaşte că aparţin unei singure mari comunităţi pentru instituirea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.'' [...] Evocând această ,,criză naţionalistă'' a sionismului politic care este o denaturare a spiritualităţii iudaismului, el concluzionează: ***,,Speram să putem salva naţionalismul evreu de eroarea de a face dintr-un popor un idol. Dar nu am reuşit.''***

Profesorul Judas Magnes, Preşedinte al Universităţii ebraice din Ierusalim, din 1926, considera că «Programul Bitmore» din 1942, care cerea crearea unui stat evreu în Palestina, ,,ar conduce la război împotriva arabilor''. [...] ,,Glasul cel nou al evreilor se face auzit prin ţevile puştilor… Aceasta este noua Thora a ţării lui Israel. ***Lumea a fost subjugată de nebunia forţei fizice.*** *Cerul să ne păzească acum ca iudaismul şi poporul evreu să nu fie subjugate de această nebunie.* ***UN IUDAISM PĂGÂN A PUS STĂPÂNIRE PE O MARE PARTE A PUTERNICEI DIASPORE.*** *Am crezut, în vremurile sionismului romantic, că Sionul trebuia să fie răscumpărat prin spiritul dreptăţii (Sionul=Ierusalimul). Toţi evreii din America poartă responsabilitatea acestei greşeli, acestei mutaţii… chiar şi cei care nu sunt de acord cu uneltirile orientării păgâne (a iudaismului), dar care stau cu braţele încrucişate.* ***Anestezierea simţului moral duce la atrofierea sa.''*** [150]

149

150150 Roger Garaudy, ***Miturile fondatoare ale politicii israeliene***, Fundaţia Fronde, Ed. Alma Tip, Oradea, 1998, pp.11-15.

151 Ibidem, pp.15-28.

152 Ibidem, pp.19-62.

*

Deja, în 1938, Albert Einstein condamnase această orientare: ,,Ar fi, după părerea mea, mai rezonabil să se ajungă la un acord cu arabii pe baza unei vieţi comune paşnice decât să se creeze un stat evreu… Conştiinţa pe care o am despre natura fundamentală a iudaismului se opune ideii unui stat evreu dotat cu frontiere, cu o armată şi cu un proiect de putere temporală, oricât de modest ar fi el. ***Mă tem de stricăciunile interne pe care le va suferi datorită dezvoltării, în rândurile noastre, a unui naţionalism îngust…*** *Nu mai suntem evreii din perioada Macabeilor. A redeveni o naţiune, în sensul politic al cuvântului, ar echivala cu îndepărtarea de la spiritualizarea comunităţii noastre, spiritualizare pe care o datorăm geniului profeţilor noştri.''* [151]

*

,,Dacă Biblia îi aparţine, dacă este considerat poporul Bibliei, ar trebui să stăpânească toate teritoriile biblice.'' (Generalul Moshe Dayan, Jerusalem Post, *10 august 1967*) *[...] La 9 aprilie 1948, Menahem Beghin, împreună cu trupele sale Irgun, masacrează cei 254 de locuitori ai satului Deir Yassin, bărbaţi, femei şi copii (cu scopul evident de a răspândi teroarea şi panica* în rândul palestinienilor - *n.a.) [...] în 1950, au început acţiunile teroriste israeliene la Bagdad. În faţa reticenţelor evreilor irakieni (110 000 de persoane în 1948) de se înscrie pe listele de emigrare către Israel, serviciile secrete israeliene nu au ezitat, pentru a-i convinge pe evrei că erau în pericol, să arunce asupra lor bombe. [...] Este vorba aici de o metodă aplicată constant de când Théodore Herzl a înlocuit definirea prin religie a evreului, cu cea prin rasa acestuia. [...]* ***,,Antisemiţii vor deveni prietenii noştri cei mai siguri iar ţările antisemite aliatele noastre.''*** *Dar* **«Reîntoarcerea» nu s-a produs decât sub impulsul ameninţărilor antisemite din ţările străine.** *[...] ,,Sarcina noastră viitoare este de a-i aduce pe toţi evreii în Israel.'' (Ben Gurion) [...] Dar grupul sionist german, care de altfel era minoritar la acea epocă, a adoptat o atitudine inversă (faţă de cvasitotalitatea organizaţiilor evreieşti) şi, din 1933 până în 1941, s-au angajat într-o politică de compromis şi chiar de colaborare cu Hitler. [...] După război ei au devenit, ca Menahem Beghin sau Itzac Shamir, conducători de prim rang ai statului Israel. [...] Dintre victimele evreieşti ale nazismului refugiate în străinătate, doar 8,5% au mers să se instaleze în Palestina.* [152]

*

,,Această ţară ne-a fost promisă şi avem un drept asupra ei.'' (Menahem Beghin, într-o declaraţie la Oslo, pe 12 decembrie 1978) Generalul Moshe Dayan scrie: ,,Luaţi Declaraţia de Independenţă americană. Nu conţine nici o referire la limitele teritoriale. Nu suntem obligaţi să fixăm limitele statului.'' Politica corespunde foarte exact acestei legi a junglei. ***«Împărţirea» Palestinei în conformitate cu rezoluţia Naţiunilor Unite, nu a fost niciodată respectată.*** *[...] Evreii constituiau 32% din populaţie şi posedau 5,6% din teritoriu; ei au primit 56% din teritoriu, cu pământurile cele mai fertile. Aceste decizii au fost obţinute* **sub presiunea Statelor Unite**. *[...]* ***De la lordul Balfour care declara, atunci când dădea sioniştilor o ţară care nu îi aparţinea: ,,Puţin ne interesează sistemul pus în practică pentru ca să ne păstrăm petrolul din Orientul Mijlociu. Esenţial este ca acest petrol să rămână accesibil'', până la secretarul dastat american Corden Hull: ,,Trebuie înţeles bine că petrolul din Arabia Saudită constituie una din cele mai puternice pârghii ale lumii''***, *o aceeaşi politică trasează o aceeaşi misiune conducătorilor sionişti israelieni, cea pe care a definit-o Joseph Luns, fost secretar general al NATO: ,,Israelul a fost mercenarul cel mai puţin costisitor din epoca noastră modernă.'' Un mercenar totuşi bine plătit pentru că, de exemplu între 1951 şi 1959, două milioane de israelieni au primit pe cap de locuitor, de o sută de ori mai mult decât două miliarde de oameni din* Lumea

151

152

a Treia; şi mai ales un mercenar bine protejat: între 1972 şi 1996 „Statele Unite au opus de treizeci de ori veto-ul lor, la Naţiunile Unite, oricărei condamnări a Israelului, în timp ce conducătorii acestuia aplicau programul lor de dezintegrare a tuturor statelor din Orientul Mijlociu, program expus de revista Kivounim (Orientări, *nr.4, februarie 1982, pp.50-59), pe vremea invadării Libanului. Această politică se întemeiază, graţie sprijinului necondiţionat al Statelor Unite, pe ideea că legea internaţională este o «o bucată de hârtie» (cf. Ben Gurion) şi că, de exemplu, rezoluţiile 242 şi 338 ale Naţiunilor Unite, care cer ca Israelul să se retragă din Cisiordania şi din Golan, sunt sortite să rămână literă moartă, ca şi condamnarea unanimă a anexării Ierusalimului, votată chiar şi de Statele Unite, dar excluzând orice sancţiune.* [153]

*

Cum arabii protestau împotriva unor astfel de nedreptăţi, respingându-le, conducătorii israelieni au profitat de acest lucru pentru a ocupa noi teritorii, în special Jaffa şi Acra, astfel încât în 1949 sioniştii controlau 80% din ţară iar 770 000 de Palestinieni fuseseră izgoniţi. Metoda folosită a fost cea a ***ororii****. Exemplul cel mai grăitor a fost cel de la Deir Yassin. [...] Orice palestinian care îşi părăsise domiciliul înainte de 1 august 1948 era considerat «absent». Aşa se face că cele 2/3 din pământurile posedate de arabi (70 000 ha din 110 000) au fost confiscate. Când în 1953 a fost promulgată Legea asupra proprietăţii funciare, despăgubirea a fost fixată la valoarea terenurilor din 1950, însă între timp lira palestiniană se devalorizase de 5 ori. [...]* ***În 1947****, în momentul creării statului Israel, în Palestina erau 600 000 de evrei la o populaţie totală de 1 250 000 de locuitori. Atunci* ***a început dezrădăcinarea metodică a palestinienilor****. În 1949 mai rămăseseră 160 000 de arabi. [...]*

La recensământul britanic din 31 decembrie 1922, erau 88% arabi şi 11% evrei. [...] Amintim că Ariel Sharon a fost generalul care a comandat invadarea Libanului, care a înarmat miliţiile care au executat „pogromurile'' din lagărele de refugiaţi palestinieni de la Sabra şi Chatila. Sharon a închis ochii în cazul acestor violenţe, şi le-a fost complice, cum a arătat chiar şi comisia israeliană însărcinată cu anchetarea masacrelor. [...] 1116 palestinieni au fost ucişi de gloanţele militarilor, ale poliţiştilor sau ale colonilor de la începutul Intifadei (revolta pietrelor), pornită la 9 decembrie 1987. [...] Surse militare cifrează la aproape 20 000 numărul palestinienilor răniţi de gloanţe, iar Oficiul Naţiunilor Unite pentru ajutorarea refugiaţilor din Palestina (U.N.R.W.A.) la 90 000. [...] Conform organizaţiilor umanitare, 15 000 de palestinieni erau deţinuţi, în 1993, în închisorile administraţiei penitenciarelor şi în centrele de detenţie ale armatei. [...] Atâtea violări ale legii internaţionale, considerată drept o „o bucată de hârtie'', şi chiar mai rău, cum scrie profesorul Israël Shahak: „deoarece aceste colonii, prin chiar natura lor, se înscriu într-un sistem de spoliere, de discriminare şi de apartheid.'' (Au existat şi multe asasinate politice, chiar împotriva unor oficialităţi străine, cum ar fi cazul raportorilor ONU - contele Bernadotte Folke şi asistentul său francez, colonelul Serot în Ierusalimul ocupat de sionişti, lordul Moyne - Secretar de Stat la Cairo de către doi membri ai grupului Stern al lui Itzac Shamir, personalul statului-major militar britanic într-un hotel din Ierusalim prin atentatul revendicat de Menahem Beghin…) [154]

*

Toate mijloacele sunt bune pentru «lobby»-ul sionist: de la presiunea financiară la şantajul moral, trecând prin boicotul mijloacelor media şi al editorilor şi ameninţarea cu moartea. Paul Findley concluziona: „ ***Oricine critică politica Israelului trebuie să se aştepte la dureroase şi neîncetate represalii şi chiar la pierderea mijloacelor sale de existenţă prin presiunile «lobby»-ului israelian. Preşedintele se teme de el. Congresul cedează tuturor***

---

[153][153] Ibidem, pp.142-144.

[154][154] Ibidem, pp.145-160.

[155] Ibidem, pp.172-199.

*exigenţelor sale. **Cele mai prestigioase universităţi au grijă să îndepărteze din programele lor, tot ceea ce i se opun; giganţii mijloacelor media şi conducătorii militari cedează presiunilor sale.**'' Puterea mediatică a lobby-ului, al cărui centru conducător îl constituie astăzi «L.I.C.R.A.» (Liga internaţională împotriva rasismului), este atât de mare încât poate manipula opinia publică după bunul său plac. [...]*

Două puternice grupuri de presiune au împins Statele Unite la declanşarea conflictului (cu Irakul): 1. «Lobby»-ul evreiesc, deoarece eliminarea lui Sadam Hussein înlătură ameninţarea celei mai puternice ţări arabe…Evreii americani joacă în sistemul mediatic de *dincolo de Atlantic un rol esenţial. Compromisul permanent între Preşedinte şi Congres conduce Casa Albă să ţină seama foarte mult de insistenţele* lor.

*2. «*Lobby-ul *afacerilor»… a ajuns să creadă că războiul putea relansa economia. [...] Blagoslovitul război care ar readuce prosperitatea în America… [...] În războaiele actuale, forţa nu se măsoară în numărul soldaţilor mobilizaţi, ci în echipamentul tehnic al armatei: cea a Israelului, graţie fluxurilor financiare care s-au revărsat asupra ţării, dispune de o putere de lovire infinit superioară celei a statelor arabe reunite.* [155]

*

(Profesorul Yeshayahou Leibowitz de la Universitatea ebraică din Ierusalim) în cartea sa Israël et Judaisme*, apărută în ebraică, la Ierusalim, în 1987 (şi tradusă de Brouwer), rezumă astfel* opinia sa asupra sionismului politic*, din punctul de vedere al unui evreu jignit în credinţa sa de sionist religios care trăieşte în Palestina din 1934: ,,Sistemul nostru este putred la bază.'' Şi aceasta din două motive:*

1. ,,Nenorocirea vine din faptul că totul este articulat la problema naţiunii şi a statului. (,,popor ales'', ,,ţara promisă''...) Dacă statul şi naţiunea sunt considerate ca un scop în sine, atunci «iudaismul este respins deoarece cel mai important devine statul Israel». [...] Naţionalismul înseamnă distrugerea esenţei omului. (naţionalismul şovin sau extremist, ultranaţionalismul - n.a.) [...] Statul Israel nu este un stat care posedă o armată, ci o armată care posedă un stat.''

*2.,,Dependenţa acestui stat de Statele Unite. [...] Americanii nu sunt interesaţi decât de ideea de a menţine aici o armată de mercenari în uniformă Tsahal. [...] Forţa pumnului evreiesc vine din mănuşa de oţel americană care îl îmbracă şi din dolarii care o capitonează.'' (cele circa 3 miliarde primite pe an numai de la SUA şi 1 miliard de la diasporă). Priviţi, copiii colonilor evrei de la Hebron, ei se aseamănă exact cu tineretul hitlerist. **Din copilărie le este impregnată ideea că orice arab este rău, şi că toţi neevreii sunt împotriva noastră.** Se face din ei nişte paranoici: ei se consideră o rasă superioară…''*

***Sionismul nu ezită nici în a utiliza cenzura, în Franţa ca şi în alte state din Occident, care se laudă cu sistemul lor «democratic»**: ,,Franţa, ţară unde cenzura este sub controlul unui Birou al Libertăţilor Publice, care funcţionează în cadrul Ministerului de Interne. [...] Iată câteva maniere specifice de cenzură: 1.Cenzură prin decizie a Ministerului de Interne sub pretextul că este vorba de o carte care riscă să tulbure ordinea publică. [...] 2.Cenzură prin decizie judecătorească.* Ori de câte ori apare o carte care-*i deranjează, sioniştii deschid un proces şi de cele mai multe ori reuşesc să obţină interzicerea ei. [...] 3.Cenzură prin presiuni oculte la adresa editorului. [...] 4. Cenzura prin manipularea şi intimidarea editorilor şi cititorilor cu ajutorul presei şi al televiziunii. [...] 5.Cenzura prin consens editorial.''* [156]

*

Rezumând critica teologică fundamentală, rabinul Hirsh spunea cu vehemenţă, în Washington Post *din 3 octombrie 1978: ,,Sionismul este diametral opus iudaismului. Sionismul*

155

156156 Ibidem, pp.205-244.

157 Roger Garaudy, ***Procesul sionismului israelian***, Ed. Samizdat, Imprimeria de Vest, Oradea, 1999, pp.19-53.

vrea să definească poporul evreu ca o entitate naţională… Este o erezie.'' [...] Folosirea religiei drept instrument politic pentru a garanta întreprinderea sa colonială este evidentă la Herzl. Herzl consideră astfel credinţa evreiască drept străină proiectului sionist. Esenţial pentru el este să întregească o naţiune *a evreilor. De aceea antisemitismul este pentru el un aliat obiectiv pentru că incită concetăţeni de religie evreiască la emigrare. [...] ,,Pentru Europa, vom constitui un zid de apărare împotriva Asiei, vom fi santinela avansată a civilizaţiei împotriva barbariei.'' Astfel, crearea statului care să joace acest rol în Orientul Apropiat era asigurată, pentru un termen mai mult sau puţin îndepărtat, de sprijinul tuturor colonialiştilor occidentali. [...]*

Rabinul Moshe Menuhin (tatăl muzicianului) în cartea sa The Decadence of Judaism, *decadenţa provocată de erezia sionistă, scria: ,,**Astăzi oamenii sunt scârbiţi de noţiuni ca rase superioare, popoare alese, de povara omului alb, de uniri cu Dumnezeu şi pământurile promise, pretenţii care sunt exploatate acum de forţele agresive şi imorale ale naţionaliştilor (ultranaţionaliştilor, de fapt - n.a.) contra celor mai slabe popoare.** [...] **Ei nu mai au decât un Dumnezeu: spaţiul vital (prezent şi în ideologia nazistă - n.a.) şi naţionalismul şovin.**'' Autorul arată că, opusă universalismului profeţilor evrei, interpretarea tribală şi naţionalistă a unirii şi a poporului ales, de aceia pe care îi numeşte ,,barbari tribali precum Ben Gurion, Moshe Dayan şi bandele militare care au pervertit Israelul'', a făcut din Agenţia Evreiască şi din organizaţiile sioniste, în lumea întreagă, ,,organe de guvernământ ale Israelului''. [...] Astfel, profesorul Kimmerling de la Universitatea ebraică din Ierusalim, scria că: ,,acest regim nu este nici evreiesc, nici democratic''. [...] Deşi dorise separarea religiei şi a statului, (Ben Gurion) a impus învăţământul religios în şcoli (pentru a menţine cheia de boltă a doctrinei sioniste asupra pământului făgăduit) şi a acceptat ca legile cu privire la căsătorie, la divorţ, la înmormântări să se înscrie în tradiţia talmudică a rabinatului. [...] În acest sens, Schlomio Avieri putea să scrie: ,,**A fi evreu astăzi înseamnă a fi legat de Israel**''.* [157]

*

<u>În această politică mondială, Israelul joacă un rol privilegiat, fiind jandarmul câmpurilor petroliere din Orientul Mijlociu (care dau 50% din producţia globală de petrol).</u> Astfel, după căderea Şahului Iranului, care asigura Statelor Unite controlul asupra Golfului Piersic şi mai ales asupra trecătorii Ormuz, pe unde traversează jumătate din petrolul mondial, cu această sarcină a fost investit Israelul. De aceea, în dorinţa sa de expansiune pentru realizarea Marelui Israel, care coincide cu scopul Statelor Unite <u>în regiune, rolul esenţial al Israelului este de a construi o imagine diabolică a noului Iran, ca orchestrator clandestin al terorismului mondial. [...]</u>

Ariel Sharon propunea în mod deschis, la Convenţia partidului Likud din mai 1993, ca Israelul să-şi clădească propria politică oficială pe noţiunea de **<u>frontiere biblice</u>.** *Această erezie, al cărei fondator este Théodore Herzl, a fost denunţată, încă de la apariţia sa, de rabinii şi evreii fideli profeţilor lor. Tentativa din 1956 de a invada Egiptul pentru a cuceri Canalul Suez, cu complicitatea Franţei şi a Angliei, a eşuat.(SUA neacceptând să piardă controlul asupra Mării Roşii)…La zece săptămâni după evacuarea deşertului Sinai, graţie acordurilor de la Camp David, era realizată invazia Libanului (1982): din 567 de avioane de care dispunea atunci Israelul, 457 erau din Statele Unite, subvenţionate fiind prin donaţii şi împrumuturi din Washington. După* războiul de şase zile, *Israelul, care ocupase toate frontierele vecinilor, de la Liban la Golan şi până în Cisiordania, anexa Ierusalimul. [...]*

Acest cult al urii permanente (al sioniştilor - n.a.) poate să se rezume la ceea ce un istoric izraelian a numit complexul lui Amalec *(Amalec, în istoria lui Joshua: ceea ce trebuie distrus). Politic, acest lucru se exprimă în strigătul de ură al lui Beghin: ,,Nu doar un german solitar v-a ucis părinţii. Fiecare german este un nazist. Fiecare german este un asasin.'' [...] <u>La 15 noiembrie 1996, Curtea Supremă a Israelului a legalizat tortura. L.I.C.R.A. A TĂCUT. Două institute israeliene de apărare a drepturilor omului (Betselem şi Ha Moked) denunţă politica</u>*

157

„de expulzare silenţioasă a palestinienilor din Ierusalim, pe care o caracterizează drept epurare etnică.'' [...]

Fata generalului Peled, sub titlul Bibi, ce-ai făcut?*, amintind că propria-i fiică fusese ucisă în atentatul palestinian din 4 septembrie 1997, scria în* Le Monde Diplomatique *din octombrie 1998: „Consider vinovat guvernul de moartea fiicei mele…Politica sa este o provocare permanentă la adresa poporului palestinian.'' Încă o dată L.I.C.R.A. A TĂCUT. [...]* ***Atunci, vă întreb: cine este vinovat? Cel care comite crima sau cel care o denunţă? Cel care caută adevărul sau cel care încearcă să muşamalizeze faptele? Ceea ce hrăneşte antisemitismul nu este denunţul crimelor unei politici, ci crimele comise.*** *[...]*

Toate organizaţiile evreieşti au obligaţia de a ajuta Israelul chiar încălcând legislaţiile naţionale. Statele ostile politicii israeliene vor fi subminate prin orice mijloace. Lobb-**ul sionist decide politica statelor naţionale.** [158]

CUM SE POATE «EXPLICA» URA EXTREMĂ A MASONILOR, A LUI CAROL AL II-LEA, A LUI ION ANTONESCU ŞI A COMUNIŞTILOR FAŢĂ DE MIŞCAREA LEGIONARĂ

Din nefericire, nu voinţa poporului a fost aceea care i-a adus pe Hohenzollerni să le fie regi, ci o mână de afacerişti şi politicieni fanaroţi, aciuiaţi pe pământul României de pe timpul ocupaţiei otomane. Aceştia veniseră cu o boccea în mână şi cu o «ţidulă» de la Poarta Otomană să fie satrapi peste români, ca să-i forţeze de a plăti biruri turcilor invadatori. ***Din acei fanarioţi se trag familiile aşa zise nobile: Cantacuzino; Catargi; Lahovari; Ghica; Ştirbei; Sturdza; Bibescu; Mavrocordat; Moruzzi; Şoutzu; Krisoveloni şi mulţi alţii.*** *Aceşti fanarioţi şi*

[158][158] Ibidem, pp.107-132.

alţi venetici, s-au împământenit prin Valachia şi Moldova, luând cu japca pământul de la românii ce nu puteau plăti birurile, ca apoi să se auto-declare «prinţi» şi să pretindă că ei erau cei mai «buni-fii» ai ţărilor Româneşti. [159]

*

Pe ici, pe acolo, unii români s-au strecurat în tagma satrapilor prin alianţe politice şi matrimoniale, cum a fost cazul cu familia Brătianu. Un astfel de «bun fiu» a fost şi **Ion I. C. Brătianu**, *care l-a răsturnat de pe tron pe domnitorul Alexandru Ioan Cuza, ca să-i facă loc unui «străin la vorbă şi la port»*. ***Brătianu împreună cu fanarioţii Ghica şi Bibescu au plănuit eliminarea lui Cuza, pentru a aduce un rege străin, care să protejeze interesele lor adânc lezate de reformele sociale făcute de Cuza în avantajul românilor. La conspiraţie s-au alăturat şi clericii greci, supăraţi foc pe Cuza că decretase Statutul Organic şi, pe baza lui le confiscase 25% din miile de hectare acaparate de ei cu japca în «numele» lui Christos, pământ cu care i-a împroprietărit pe români. Prin acelaşi decret, Cuza a unificat şi Biserica Ortodoxă din Moldova cu cea din Muntenia, declarându-l Mitropolit Primat al României pe românul Nifon. Tot atunci, el a abrogat folosirea limbii greceşti, declarând limba română ca limbă naţională, fapt ce i-a supărat pe greci, că pierdeau controlul asupra poporului român.*** [160]

*

Şapte ani mai târziu (după arestarea din cursul nopţii de 11 februarie 1866 şi izolarea într-o încăpere cu pereţii umezi şi reci dintr-o cazarmă din Heidelberg din Germania - n.a.), Cuza moare în exil la numai 55 de ani. Când Doamna Elena Cuza a cerut voie de la «regele românilor» să aducă în ţară trupul lui Cuza, Măria Sa Carol I i-a aprobat cererea, dar cu o condiţie, «fără pompă». Doamna Cuza a adus trupul soţului ei în ţară, şi în mare taină şi fără pompă l-a îngropat în pământul moşiei lor de la Ruginoasa, din Moldova. Familia de Hohenzollern a făcut tot ce i-a stat în putinţa sa regală, ca uitarea să se aştearnă peste numele Domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Nu i-au sărbătorit nici naşterea, nici moartea. El nu are o statuie în fiecare capitală de judeţ, cum s-ar fi cuvenit. În cărţile şcolare se vorbea de 24 ianuarie, Ziua Unirii, dar prea puţin de Alexandru Ioan Cuza, care a făcut Unirea. Iar în Palatul lui Cuza din Iaşi, în loc să facă un muzeu, l-au închiriat la nişte evrei polonezi, care au făcut o bancă în palat şi un teatru idiş în grădina lui. Tot ce ar fi amintit românilor de Cuza, a fost cenzurat, ori distrus de către Hohenzollerni. [161]

*

Lui Carol I i s-a deschis pofta de îmbogăţire, după ce a primit «cadou» 118 mii hectare de pământ de la Ion C. Brătianu, care fiind ministru de Finanţe, a ajustat averea statului, să-l «răsplătească» pe german, că acceptase a fi rege românilor. Cum avea nevoie de un administrator, Regele n-a luat un român, ci pe un grec cu rădăcini semite, numit Ion Kalinderu. [...] din 118 mii de hectare, le-a făcut 500 de mii până-n anul 1900, Carol I devenind cel mai bogat om din România, unde venise cu mâinile în buzunare…La 13 iunie 1878, s-a deschis Conferinţa de Pace de la Berlin şi Germania aprobă răpirea Basarabiei de către Rusia, dând în schimb Cadrilaterul ca recompensă. Regele Carol I nu s-a opus la această nedreptate făcută României, chiar de neamurile lui. El s-a mulţumit că România a fost recunoscută ca stat independent, ce de fapt întărea existenţa dinastiei sale. Datorită nepăsării sale, ruşii vor stăpâni Basarabia până în anul 1918 şi vor ridica mereu pretenţii asupra ei…Carol I a zidit Regatul România, a dat ţării Constituţia de la 1879 şi ca «bun român» ce era, i-a împământenit pe evrei cu drepturi egale cu românii, aşa cum îi fusese

---

[159][159] Joana Damaschin, op. cit., p.11.

[160] Ibidem.

[161] Ibidem, p.13.

160

161

impus de bancherii evrei, la Congresul de la Berlin (Rothschild şi Sir Moses Haim zis Montefiore, în special). [162]

*

Cum pedagogul (M. Schmidt, cu concepţii marxiste - n.a.) locuia cu Carol (al II-lea - n.a.), se dezvoltase o afecţiune foarte stranie, dar nimeni n-a observat asta, timp de 3 ani. [...] Schmidt a fost concediat (în urma unui control medical cerut de Maria (mama lui Carol - n.a.), dar pentru Carol care avea 18 ani, era prea târziu. Nefasta influenţă a lui Schmidt a lăsat urme adânci în gândirea şi simţirea lui Carol, făcându-l timid, influenţabil şi cu un mare complex de inferioritate faţă de femei. Forţat de familie şi doctori să se lase de «nărav», Carol s-a aruncat cu sete în aventuri cu femei de toate categoriile, spre a se convinge el însuşi că era un bărbat normal. Acea goană pentru satisfacerea minţii şi trupului său bolnav l-a făcut pe Carol din homosexual, un obsedat hetero-sexual, ***femeile devenind singura lui preocupare****.* [163]

*

Astfel, a cunoscut-o şi pe viitoarea sa amantă de nedespărţit, Magda Wolf (zisă Elena Lupescu). Aceasta era o evreică vulgară şi urâtă, şi cu o faimă proastă (fusese căsătorită cu un ofiţer român, care s-a grăbit şi a aflat mai târziu că era o prostituată! - n.a.), care a visat întotdeauna de a fi regină în România. Pentru a nu fi deranjat, fuge cu ea în străinătate. [...] Dintre toate versiunile care au circulat în epocă, mai credibilă şi cea care s-a adeverit în mare măsură este că ***afacerea amoroasă dintre Carol şi cocota Lupescu era de fapt a comunităţii evreieşti din România****, având pilde în experienţe din trecut. Dintre acestea cea mai relevantă este plasarea Estherei în braţele Regelui persan Xerxes I, care s-a căsătorit cu ea şi care a înrâurit dobândirea puterii politice şi economice de către refugiaţii evrei, fugiţi din Iudeea ocupată de Regele Nabucodonosor. Ceea ce nu s-a realizat la noi este faptul că ,,românii n-au fost chiar atât de proşti…, să o facă şi Regină pe cocota Magda Lupescu.'' Acestei versiuni i se poate substitui cea potrivit căreia ,,era un om bolnav mintal, cu mari complexe de inferioritate, ce numai ea ştia să i le risipească'' (faţă de care se simţea superior sau cel puţin egal - n.a.), că ,,suferea de «priapism», boală care-i dădea un interminabil apetit sexual, ce numai ea ştia să i-l potolească, fiindcă avea experienţă «în materie».''* ***De altfel, Carol ,,a recunoscut dependenţa lui sexuală de Magda Lupescu****, faţă de bunul său prieten, profesorul Iorga, căruia i-a mărturisit: «Nu pot trăi fără femeia asta! Ea este jumătatea fiinţei mele şi jumătate din trupul meu…».''* [164]

*

Pentru ,,iubirea lui'', Carol al II-lea semnează în faţa ministrului Hiott (Şambelan al Curţii Regale), la Milano în 28 decembrie 1925, actul de renunţare la tron, iar peste trei zile, regele Ferdinand declară public acest fapt, pentru a pronunţa moştenirea la tron a principelui Mihai, în vârstă de numai 5 ani. Sub noul său nume – Caraiman – el va rătăci prin lume împreună cu amanta lui, deşi era căsătorit cu regina Elena. Dar el nu a fost exclus cu totul din calculele politicienilor români, care îşi făceau visuri de mărire, precum Maniu şi Iorga, ultimul fiind trimis mai înainte cu mesaje de la Curtea Regală către dânsul. [...]

Carol, care nu muncise un minut în viaţa lui, că fusese «ales de Dumnezeu» să-l întreţină poporul român, a acceptat cu indolenţa sa princiară, să fie întreţinut (peste hotare - n.a.) de familia Ionescu (Yvonne şi Barbu), după ce-l ajutase o vreme foarte mult regina Maria. În

[162][162] Ibidem, pp.15-16.
[163] Ibidem, pp.31-32.

[163]

[164][164] Ibidem, p.101.
[165] Ibidem, pp.109-117.

acelaşi timp, ***Iuliu Maniu cu Nicolae Iorga, aflând că Regele Ferdinand avea cancer şi deci zile numărate de trăit, s-au pus pe lucru să-l aducă pe Carol înapoi*** *(pe teoria că ,,Prinţul Carol a fost forţat de Brătianu să fugă la Paris, fiindcă el era contra politicei Partidului Liberal…''). [...] Barbu Ionescu s-a obligat faţă de Carol, să plătească toate cheltuielile pentru restaurarea lui pe tronul României. În acest scop, el s-a adresat magnatului Rothermere, care era proprietarul mai multor ziare engleze şi l-a plătit cu bani grei, să-i facă propagandă lui Carol, prin ziarele londoneze. [...] În legătură cu «generozitatea» lui Barbu Ionescu, unii spun că ar fi avut o inimă de aur şi şi-a cheltuit averea pe Carol, numai pentru că a fost impresionat de «mizeria» în care se zbătea în exil un prinţ ca el. Acestea erau motivele unor idealişti, pe când motivele lui Ionescu, erau de altă natură. Erau rasiale, pentru că curtezana era evreică precum el. Erau politice, ca s-o vadă regină şi să-şi ajute neamul aflat în România. Şi erau motive materiale, pentru că visa să-şi tripleze averea exploatând România. Dar ,,generozitatea'' lui Barbu Ionescu faţă de Carol n-a fost pornită numai din exaltare şi inimă de aur, ci* ***şi din ordinul ce-l avea de la Loja Masonică a Angliei, la cererea Lojei Masonice a Franţei, la care Carol aderase cum a ajuns la Paris****.* [165]

*

După moartea Regelui ferdinand, pe 17 iulie 1927, dar şi a lui Ionel Brătianu, care formase guvernul şi era preşedinte al Consiliului de Miniştri, pe 8 iunie 1930 Senatul a votat cu 485 de voturi pentru Carol de a fi declarat rege, iar ***contra lui au fost doi: Brătianu (Vintilă) şi Cuza (A. C.)*** *În aceeaşi noapte, juriştii de la Curtea de Casaţie s-au pus pe lucru, să anuleze Regenţa şi testamentul Regelui Ferdinand, ca să-l declare pe Carol rege cu data de 17 iulie 1927, când tatăl său decedase. Au lucrat la falsificarea actelor doi celebri avocaţi, Istrate Micescu şi Iunian. [...] Chiar dacă îi părea rău de ce făcuse (că a sprijinit înscăunarea pe tron a lui Carol al II-lea - n.a.), Maniu nu mai putea schimba nimic, decât să se scufunde odată cu poporul, în marea de corupţie şi crimă a regelui Carol al II-lea, care pentru asta revenise în ţară (de unde până atunci, nu voise a domni întrucât nu i-au plăcut niciodată constrângerile vieţii regale - n.a.), nu să-i facă fericiţi pe ţărani, cum sperase el. (****Primele măsuri luate au fost cele de pedepsire aspră a inamicilor şi de recompensare a susţinătorilor. S-au făcut multe destituiri, exilări şi confiscări a averilor.*** *Deşi iniţial l-a sprijinit, Iuliu Maniu şi-a dat demisia în semn de protest faţă de decizia regelui de a nu renunţa la amantă, cum promisese - n.a.)*

Carol s-a opus exilării (amantei Lupescu, intrată fraudulos în ţară - n.a.) şi atunci Maniu şi-a prezentat demisia, iar el a primit-o bucuros că scăpa de el. [...] ***Dar greşeala lui Maniu (de a nu-l acuza pe rege în faţa Parlamentului că o ţinea ascunsă pe amantă în Pelişor - n.a.), i-a creat condiţii lui Carol să-şi impună amanta poporului român, ca pe o regină neîncoronată. La acest act abuziv şi imoral, mulţi demnitari l-au susţinut, căci slugarnici şi corupţi cum erau, le convenea un rege imoral, că aşa erau şi ei. Iar Nicolae Iorga, zis «Apostolul Neamului» (altădată, până în jurul anului 1920, un om remarcabil şi intransingent în slujba neamului său, pe linia gândirii eminesciene… - n.a.), l-a încurajat pe Carol cu cuvintele: ,,Sire, numai cine nu-i în stare să păcătuiască nu-i un păcătos. Eu Vă sfătuiesc să nu mai ascundeţi legătura cu doamna Lupescu, ci s-o impuneţi poporului, căci cu timpul se va obişnui cu prezenţa ei. Eu sunt primul care voi merge să-i sărut mâinile în semn de omagiu.''*** [166]

*

165

166166 Ibidem, pp.136-142.
167 Ibidem, p.143.

(Este acelaşi Nicolae Iorga, care înainte de 1920 fusese un naţionalist şi un critic mai ales la adresa evreilor? - n.a.) În anul 1913 scria: ,,Evreii cumpără ţăranului dinainte puiul în ou, mierea în floare şi mielul din pântecele mamei, pe un preţ de nimic. Prin această camătă, el suge cu totul pe locuitori şi îi aduce la sărăcie, că ţăranii împovăraţi de datorii şi pentru viitor, nu află altă mântuire decât să fugă ei din ţara lor.'' (Chiar nu observase Iorga, că amanta regelui era evreică şi încă una de cea mai joasă speţă posibilă? Chiar atât de mult voia să-i facă pe plac unui rege imoral şi desfrânat? Nu întâmplător, s-a spus că Iorga fusese cumpărat cu bani grei şi un trădător - n.a.)

Evreii săraci au fost ajutaţi de Comunitatea evreiască condusă de rabinul Willi Filderman, să deschidă câte-o dugheană prin târguri şi sate, cu gaz, chibrituri şi rachiuri făcute cu alcool metilic. Cum ţăranii trăiau prin sate îndepărtate de oraş, deveneau clienţi la evreul ce se aciuase în satul lor. [...] Evreul prospera şi când nea Ion nu avea bani, îi dădea marfă şi pe datorie. Când ţăranul venea să-i plătească evreului cu câte-o găină grasă, cu lapte, ouă şi grâu, el îi făcea socoteala cât datora, că ţăranul era de regulă analfabet, că aşa îl voia Casa de Hohenzollern. Apoi ţăranul îi mulţumea pentru «omenie», fără să ştie că evreul îl înşelase şi la bani şi la cântar. Iar evreul, în urma lui, îşi freca mâinile, zicând: «Oii-vei! Ce bun client e goimul acesta!». [167]

*

Duduia (Lupescu) trăia ca o Regină, dar trăia cu frica în sân să nu fie omorâtă de anonimii care îi trimiteau scrisori de ameninţare. [...] Printre cei mai preferaţi de «Regina Duduia» era evreul Max Ausschnit, care acaparase Uzinele Reşiţa şi care i-a devenit partenerul permanent la poker. [...] Şi când Duduia s-a văzut aşa de puternică şi răsfăţată (de Casa Regală şi musafiri), a «decretat», că oricine avea onoarea (!!) s-o vadă, să-i aducă o bijuterie cadou. Ausschnit a transmis ordinul ei, celor care îi cerşeau favoarea. Prin această metodă, curtezana a împământenit ***şperţul*** *în Casa Regală şi a acumulat valize pline de bijuterii. [...] Aşa a ajuns calica de la Hertza cea mai bogată femeie din România, vânzând la afaceriştii străini şi sufletul românilor. Şi la aşa un chilipir, un puhoi de evrei au năvălit iar în România. [...] Prin venirea lui Carol pe tron, evreii cu bani au luat cu asalt toate fabricile de producţie şi pieţele de desfacere. Au monopolizat toate ziarele şi băncile. Au luat în exploatare pădurile, minele de fier şi aur, lacurile şi Dunărea, industria uşoară şi grea, unde în acel timp s-a înfipt şi Max Ausschnit. Au apărut firme de exploatarea petrolului la Câmpina şi Ploieşti, conduse de evrei ce pozau în englezi şi americani. Oriunde te întorceai, vedeai o firmă cu numele de Goldenberg; Leibu; Friedman şi Iţic Ştrul şi auzeai o românească stâlcită cu accent idiş sau rusesc. Unii români au râs de vorbirea lor, iar alţii supăraţi, ziceau: «Ce cauţi, tu mă jidane, în ţara mea? Pleacă în Palestina ta!» Dar nu era de glumit cu fraţii «Reginei Duduia» , că ei se plângeau la autorităţi şi românii erau arestaţi şi bătuţi. Şi s-a dus vestea în lume că acela care accepta să piardă câteva milioane la poker cu Duduia, care îi oferea bijuterii şi o trata ca pe o Regină neîncoronată, ea îl recomanda regelui Carol şi el semna orice contract de exploatare a României. După asta, fabricantul X sau Y trebuia să aducă Duduiei, drept mulţumire, un pachet de acţiuni pe numele ei, ce însemna un venit minim de câteva zeci de milioane anual.* [168]

*

«Regina Duduia» şi-a adus toate rudele sărmane din Austria şi i-a împroprietărit în «ţara Chilipirului» devenită moşia ei. Neamurile lui Muter au ajuns în cele mai înalte poziţii în Stat, deşi nu aveau studii şi nu vorbeau limba română. Ea a avut grijă şi de Papa şi de fraţii lui. Cum toţi trei erau «specialişti» în cârpit şi vândut zdrenţe, i-a numit furnizori guvernamentali.

167

[168][168] Ibidem, pp.142-143.

[169] Ibidem, pp.144-145.

Ei au fost împuterniciţi de Regele Carol să cumpere pentru Armata română totul, de la săpun până la uniforme. [...] Astfel că, de când domnea în România «Regina Duduia», sărăcia se cuibărise în casele românilor iar evreii se îmbogăţeau şi numărul lor crescu de la 750 de mii, la 2 milioane şi ceva…Zic ceva, că niciodată nu se ştia numărul lor. Trebuia ţinut secret, că mulţi erau intraţi ilegal în România, dând Şperţ curtezanei. Avea grijă de asta, evreul Leon Coler zis Colescu, numit de Duduia, Director al Statisticii din Ministerul de Finanţe. [...]

*La o şoaptă a ei, Carol i-a numit miniştri la Afacerile Externe, pe Tătărăscu şi Titulescu, nu pentru că erau geniali, ci pentru că erau umili faţă de el şi respectuoşi faţă de amantă. Tătărăscu la Ambasada României din Londra şi Titulescu la cea din Paris au devenit oamenii lor de încredere, care au cărat în străinătate **milioanele făcute de ei în mod ilicit** şi le-au depus în bănci cu cifru secret. Titulescu a avut «onoarea» să fie chemat într-o audienţă de «Regina Duduia», cu care ocazie i-a ordonat să schimbe politica rigidă a României faţă de Uniunea Sovietică, susţinând că ruşii erau oameni buni şi paşnici, cum era tăticul ei, care se născuse undeva, pe un maidan rusesc. Titulescu imediat a început o campanie pentru «relaţii frăţeşti» cu sovieticii şi acest oltean cu mutră de mongol şi simpatii pentru bolşevici, va fi lăudat pentru asta, că a fost cel mai inteligent diplomat. Datorită lui, România a recunoscut regimul comunist de la Moscova în anul 1933 şi Titulescu va lupta pentru «frăţia» cu ruşii până va muri în februarie 1941. [...]*

Lăcomia de bani a curtezanei Lupescu a explorat orice domeniu, inclusiv prostituţia, în care era expertă. [...] Prefectul Marinescu s-a supus ordinului Duduiei şi a schimbat legile. Nu-i mai aresta pe proxeneţi şi prostituate, ci i-a obligat să plătească o taxă lunară, chiar la biroul lui din Prefectura Capitalei. [...] O femeie onorabilă nu putea merge singură pe aceste străzi după ora 5 după masă, că risca o păruială de la prostituatele ce ţipau în gura mare: «Ce cauţi, tu în teritoriul meu aprobat de la Prefectură?». Tot în acea perioadă, proxeneţii evrei deschid bordelul «Crucea de Piatră» din mahalaua evreiască Dudeşti-Văcăreşti. Era un bordel de mărimea unui cartier, unde mii de femei creştine venite din toate colţurile ţării să cunoască «mirajul» Bucureştiului, cădeau în gheara lor şi deveneau prostituate. [...] Cât Carol stătea în bordel, Marinescu îl păzea, stând în maşină la uşa blocului. [169]

*

Despre omul politic Nicolae Iorga, se pot spune multe: „Carol nu se acomoda cu nici unul (prim miniştrii ţărănişti) şi, la sfârşitul anului 1931, îl face prim-ministru pe Nicolae Iorga. Prin asta, românii au câştigat un asupritor în plus, căci Iorga dispreţuia oamenii de rând şi prefera numai clasa celor culţi şi bogaţi. Îi crescuseră aceste ifose, de când fusese profesor de istorie a lui Carol şi Casa Regală îl trata cu mult respect. [...] «Curba de sacrificiu» a fost o metodă criminală să refacă bugetul Statului golit de cheltuielile nebuneşti ale familiei regale şi mai ales ale lui Carol, prin care Iorga a înfometat poporul român. Iorga a blocat pe 4 luni salariile celor ce lucrau la Stat, trimiţându-i la lucru cu burta goală, prin ordin de concentrare. [...] Învăţătorii l-au întrebat: „Dar Domnule Prim Ministru, la cine să cerem ajutor?''. „Nu ştiu. Mai bine aruncaţi-vă în Marea Neagră.'' [170]

*

Erau contra evreilor Nicolae Iorga şi A. C. Cuza. Care pentru a trezi neamul românesc de pericolul ce-l pândea de la ei, au fondat la 23 aprilie 1910 Partidul Naţional Democrat, sub lozinca: «România românilor, numai a românilor şi tuturor românilor». În Programul politic la Art. 45, cei doi spuneau: „Soluţia problemei ţărăneşti din România, stă în eliminarea lor (a evreilor - n.n.) din comerţ, dezvoltând forţele productive ale românilor şi proteguind

---

169

170170 Ibidem, p.149.

171 Ibidem, pp.163-164.

întreprinderile lor. Acest program îl vom păstra, răspândi cu toată puterea şi statornicia noastră, aceasta fiind datoria noastră de cinste. [...] Aceşti doi erudiţi, Iorga şi Cuza, au ţinut aprinsă făclia naţională până în anul ***1923****, când subit, Iorga trece de partea evreilor. ,,În Marea Adunare Naţională din 23 martie 1923, în care 34 deputaţi au votat contra deciziei Regelui Ferdinand a da dreptul la cetăţenie oricărui evreu, Iorga a votat pentru. Prin acel vot, Iorga a ajutat ca art.7 din Constituţie să fie modificat cu art. 133, prin care evreii căpătau drepturi egale cu românii.'' [...]* ***Cuza l-a considerat pe Iorga un trădător de neam şi a rupt relaţiile cu el. Şi alţi români l-au socotit pe Iorga un trădător şi circula zvonul că evreii l-au plătit cu bani grei să le dea votul****. [...] Deci, când Carol l-a făcut prim ministru pe Iorga, l-a făcut să aibă în el un suport moral şi politic, ca prin personalitatea lui cunoscută ca naţionalist şi antisemit, să potolească furia poporului împotriva cocotei Lupescu şi a neamului ei, căci nu toţi românii ştiau că Iorga devenise sluga evreilor din 1923. La ordinul lui Iorga, ministrul de interne Argetoianu dizolvă Garda de Fier în martie 1932. [...] Legionarii au fost arestaţi şi bătuţi. [...] La 17 aprilie (1932), Garda de Fier intră din nou în alegeri pentru locurile de deputaţi pe judeţe şi le câştigă cu 5 600 de voturi. Guvernul Iorga cade şi vine Vaida Voevod ca prim ministru, «ţărăniştii plecau şi ţărăniştii veneau...».* [171]

*

Duşmanul de moarte al Mişcării Legionare era Masoneria*, cea care crease comunismul dar şi nazismul, prin cele două mari ramuri ale ei (Loja Marelui Orient şi Loja de Rit Scoţian). Că lucrurile stau aşa, avem mărturiile lui Corneliu Zelea-Codreanu din 29 şi 30 noiembrie 1937. Dar, ceea ce i-a supărat cel mai tare pe evrei era* ***spargerea monopolului comerţului de către legionari, afectându-le marile interese economice****: ,,De mulţi ani, Corneliu Codreanu îi instruia pe legionari să devină oameni de afaceri şi comercianţi, voind prin aceasta să ia înapoi comerţul monopolizat de evrei, care ziceau: «Eh! românii sunt proşti pentru comerţ! Ei sunt buni de popi, soldaţi şi muncitori cu sapa. Dacă nu veneam noi aici..., ţara asta rămânea înapoiată!...» Codreanu face un program de revitalizare a comerţului românesc, bazat pe sfaturile lui Iorga şi Cuza. [...]* ***Românii ştiau să facă comerţ şi încă foarte bine. Da, dar asta i-a înfuriat pe evrei.*** *Şi ca să poată menţine monopolul comerţului din ţară (mai ales în Moldova), au plănuit distrugerea lui Codreanu şi a Gărzii de Fier. Şi cum avea cine să-i ajute, au bătut la uşa «Reginei Duduia». [...] Carol imediat i-a dat ordin lui Călinescu (Armand) să pună jandarmii şi poliţiştii pe legionari, folosind trucul cu «Ordinea Publică». Negustorii legionari au început a fi sâcâiţi prin diferite forme. Nu mai primeau autorizaţie. [...] Titulescu care tocmai sosise la Bucureşti, i-a cerut (regelui) să declare că: ,,Garda de Fier trebuie distrusă, fiindcă ne împiedică a dezvolta relaţii frăţeşti cu Uniunea Sovietică.'' (de fapt, cu Masoneria; motivul lui Titulescu este evident neplauzibil - n.a.)* [172]

*

C. Zelea-Codreanu declară la sfârşitul lui noiembrie 1937: ,,Cerem Majestăţii Sale [...] Ţara întreagă trebuie să se cutremure, să se înalţe, şi să-i înfrunte pe cei care îi pregătesc moartea. Toţi cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului şi a istoriei naţionale, au datoria să ceară şi să impună ***scoaterea politicei româneşti de sub influenţa şi comanda Masoneriei, Comunismului şi Iudaismului.*** *Aceasta este* ***singura măsură salvatoare pentru viitorul Neamului Românesc.*** *[...] Eu sunt contra marilor democraţii ale Occidentului, eu sunt contra Micei Înţelegeri, eu sunt contra Înţelegerii Balcanice şi nu am nici un ataşament pentru Liga Naţiunilor Unite, în care nu cred. Eu sunt pentru o politică externă a României alături de Roma – Berlin, alături de toate statele revoluţionare şi naţionale în contra bolşevismului. În 48 de ore*

171

172172 Ibidem, pp.213-214 (în acelaşi timp, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române cerea o lege împotriva masoneriei!).
173 Ibidem, pp.215-216.

după biruinţa Mişcării Legionare, România va avea o Alianţă cu Roma şi Berlin, intrând astfel în linia misiunii istorice din lume: ***apărarea Crucii şi a civilizaţiei creştine****.''*

Declaraţia asta a cutremurat biroul rabinului **Willi (Wilhelm) Filderman** *de la Centrala Sinagogilor din România. Şi cum rabinul era un înţelept talmudist, comunist din 1919 pe de o parte, sionist şi capitalist pe de altă parte şi regalist de circumstanţă, s-a gândit că singura cale să nu se întâmple ceea ce* ***Codreanu făcuse imprudenţa să spună înainte*** *(şi în campanie electorală), era să-l oprească prin orice mijloc de a câştiga alegerile. Şi dacă le câştiga, să fie ucis. Cu acest plan în minte, rabinul Filderman s-a dus la «Regina Duduia» şi i-a spus ce are de făcut. [...] Ea a cerut capul lui Codreanu, iar Carol i l-a dat, oferindu-i şi un* Purim*, ce a ţinut din anul 1938 până în 1940, prin asasinarea a sute de români. (se face referire la sărbătoarea evreilor din luna martie, care celebrează izbânda asupra perşilor, după aruncarea în braţele regelui persan Xerxes a evreicei Esther, la cererea căreia el a măcelărit 75 de mii de perşi iar averile le-a dat evreilor…)* [173]

*

Merită să fie precizate câteva aspecte. Regele şi amanta lui nu puteau accepta şi le era teamă de popularitatea şi caracterul Mişcării Legionare. ***Spre deosebire de alegerile din noiembrie 1937, când Garda de Fier ajunsese pe locul al treilea, în februarie1938, ea era pe punctul de a câştiga alegerile. Mii de legionari au fost bătuţi, mutilaţi, iar alţii au fost ucişi, determinându-l pe Codreanu, în 8 februarie să-şi retragă partidul din alegeri. Dând vina pe legionari pentru violenţele comise, Carol şi Armand Călinescu au dat lovitura de Stat militară în noaptea de 12 februarie 1938. Guvernul Goga – Cuza este demis iar Goga „de supărare ajunge la spital, unde a fost otrăvit şi apoi a murit.'' De asemenea, Cuza ajunge pe străzi****, ,,dat afară din învăţământul superior după 30 de ani de activitate, fiindcă fusese «prea naţionalist» şi îi jignise pe evrei.'' Este dizolvat Parlamentul, anulată Constituţia din 1923. Sunt desfiinţate toate partidele. Se impune cenzura. Apoi Carol formează partidul său personal (de buzunar) numit Frontul Renaşterii Naţionale (!!) şi se auto-declară dictatorul României. Dă o nouă Constituţie ,,în care introduce un amendament cerut de amanta sa prin care îi încetăţenea pe cei 200 de mii de evrei intraţi ilegal în ţară'', evrei pe care Goga îi refuzase…)*

Şi ca fericirea să fie deplină, Carol, împins de amanta Lupescu, decide să distrugă comerţul legionarilor şi să-l extermine pe Corneliu Codreanu (împreună cu toată conducerea Mişcării Legionare - n.a.). La discutarea acestui plan, au luat parte Duduia, Urdăreanu, Călinescu şi Iorga. [...] Nicolae Iorga a început (în cercul grupării de la ziarul său şi la radio - n.a.) o campanie de denigrare a Gărzii de Fier şi a lui Codreanu. [...] Executarea ordinului de distrugere a comerţului românesc era în sarcina ministrului de Interne, Armand Călinescu. El devenise şi prim-ministru în martie 1938, în locul Patriarhului Cristea, care fusese «chemat» de Dumnezeu să dea socoteală, de ce îi mistificase numele pentru gloria pământească…(fusese chiar un apropiat al Duduiei Lupescu - n.a.)

C.Zelea-Codreanu, într-o scrisoare trimisă lui N. Iorga la redacţia ziarului Neamul Românesc*: ,,Eu nu mă pot bate cu D-ta. N-am nici geniul, nici vârsta, nici condeiul şi nici situaţia D-tale. N-am nimic. D-ta ai totul. Dar din adâncul unui suflet lovit şi nedreptăţit îţi strig şi îţi voi striga din adâncul gropii, eşti un necinstit sufleteşte, care ţi-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate.* ***Voi care ne acuzaţi de violenţe, după ce aţi întrebuinţat contra noastră cele mai mari violenţe, împingându-ne la disperare şi păcat.*** *[...]* ***Vă vom dovedi acum, că nu vom reacţiona în nici un fel la provocările voastre.*** *[...]* ***Dar de acum şi până voi închide ochii, domnule Iorga şi după aceea, te voi privi aşa cum meriţi.****'' Această dramatică scrisoare, care l-a costat (până la urmă) viaţa pe Corneliu Codreanu, este* ***un act de acuzare veşnică împotriva lui Iorga****, care deşi avea glorie şi bani, era înhămat la «carul crimei» Carol – Lupescu, pentru că îi satisfăcea înfumurarea şi grandomania, că el era pionul principal din Casa Regală.* ***Pe cât a fost de mare profesor de istorie, pe atât a fost de mare criminal, Iorga***

173

fiind autorul moral la distrugerea comerţului românesc, la asasinarea lui Codreanu şi a sutelor de oameni politici, care culmea, nu lui nu-i plăceau, (doar el îi inspirase) ci curtezanei Lupescu. *[...] S-a sfătuit cu Carol, cum să-l distrugă pe «ignorantul» care avusese îndrăzneala să-l acuze de distrugerea comerţului legionar. [...] Consilierul Regal Nicolae Iorga a făcut o plângere la Tribunalul Militar împotriva lui Codreanu, că l-a ultragiat.* [174]

*

În timpul procesului (i s-a înscenat un proces politic pentru ,,Crimă de trădare'', aceasta fiind o infracţiune ce rezulta din noul decret regal din 24 mai 1938, prin care s-a introdus pedeapsa cu moartea - n.a.), Iorga scrie un articol în ziarul Neamul Românesc, *care arată câtă* ***ură*** *nutrea el pentru Codreanu, spunând cu sarcasm: ,,Să asiste lume multă, să vină să cunoască dezbaterile de la proces. Să se deschidă uşile, spre a se constata nu nevinovăţia lui Codreanu, ci nulitatea lui.'' Era aşa o grabă să-l condamne pe Codreanu, că procesul s-a judecat şi noaptea. [...] ,,Nu ştiu dacă a existat vreodată în viaţa publică a României, un om care să fi fost atacat cu atâta înverşunare, patimă şi rea credinţă de întreaga presă şi de toate cluburile iudeo-politicianiste, aşa cum am fost eu de la arestarea mea şi în timpul instrucţiei.'' [...] În noaptea când Codreanu a fost arestat, Armand Călinescu arestase şi 700 de legionari, printre care se aflau vârfurile elitei legionare, ca membrii fondatori ai Legiunii şi comandanţii de Cuib, numit «Grupul 19». [...] Pe lângă aceştia, au fost aretaţi toţi legionarii care deţineau posturi la Stat. [...] Legionarii nu aveau dreptul să fie naţionalişti în propria lor ţară şi să lupte pentru păstrarea identităţii lor creştine, dar evreii şi-au luat dreptul să fie naţionalişti şi să expulzeze din Israel pe toţi cei de altă religie, mergând până la asasinarea lor. [...] Deşi Codreanu nu era în guvern, campania de calomnii împotriva lui continua în presa din «Sărindar» (evreiască). La asta s-au asociat şi o mulţime de românaşi, toţi interesaţi să fie bine cu camarila regală. [...] Nicolae Iorga care era sfătuitorul lui Carol, a scris în gazeta sa* Neamul Românesc *că: ,,Legionarii sunt o grupare de provocatori, nişte criminali ce trebuie să fie extirpaţi.''* [175]

*

«Pentru o mai strânsă relaţie între Franţa şi România, ar fi bine să-l lichidaţi pe acel Codreanu…» (sunt cuvintele adresate lui Armand Călinescu de către colegii săi masoni din Franţa; *care el însuşi declarase în faţa regelui, a amantei acestuia şi a lui Iorga că: ,,cel mai bun lucru ar fi să-l lichidăm pe Codreanu, aşa cum a sugerat şi domnul Iorga'', iar ,,dacă Codreanu dispare, legionarii se vor potoli'', referindu-se la cei aproape un milion de legionari liberi şi ,,aruncându-şi o privire de complicitate către Duduia , care dădea din cap afirmativ.'' n.a.)*

Numai la bănuiala că cineva era Legionar, poliţiştii şi jandarmii îl împuşcau fără somaţie. Îi împuşcau pe străzi, prin localuri, prin trenuri şi chiar în locuinţele lor. *[...] Legionarii nu ştiau că trădătorul (cel mare) era Mihail Vârfureanu, care-i dădea toate informaţiile lui Armand Călinescu. [...] Din această cauză, Sima cu Christescu renunţă temporar la planul lor de a-l răsturna pe Carol şi ordonă retragerea în Germania a Legionarilor cu posturi de comandă. (Violenţa regimului carlist a ajuns repede la paroxism şi satanism. În asemenea condiţii de violenţă extremă la adresa Mişcării Legionare, se ştie că nouă legionari l-au asasinat pe Călinescu. Ceea ce se cunoaşte mai puţin este faptul că ei au fost torturaţi în mod sălbatic, au fost împuşcaţi chiar pe locul unde au tras ei în primul ministru, iar trupurile au fost lăsate pe caldarâm timp de trei zile. Chiar Iorga a avut ,,plăcerea'' de a lovi cu piciorul în cadavre. Apoi, s-a dat ordinul să fie împuşcaţi câte 3 legionari în toate judeţele ţării şi să fie spânzuraţi de stâlpii de telegraf în locuri publice timp de 3 zile. Evident, până şi simbolistica aceasta este masonică. Iarăşi. Mai puţin cunoscut este şi faptul că, înainte*

---

[174][174] Ibidem, pp.216-224.
[175] Ibidem, pp.224-242.
[175]

de asasinarea lui Călinescu, care umbla nepăzit adesea şi mândru de teroarea instaurată, neînchipuindu-şi că ar putea păţi ceva, o altă echipă de 7 legionari, compusă din 4 medici, 2 avocaţi şi un student la Teologie şi-au luat răspunderea actului lor şi au încercat acest lucru. Prinşi însă, fără nici un proces, după 10 zile de tortură zi şi noapte, au fost ***aruncaţi de vii în crematoriu****. Dintre ei, Nicoleta Niculescu este mai întâi violată şi îi sunt tăiaţi sânii…- n.a.)* [176]

*

(După 3 septembrie 1940, adică după cedarea unor mari teritorii de către România fără luptă, încep manifestaţiile anticarliste, care vor conduce la forţarea abdicării lui în favoarea generalului şi Preşedintelui Consiliului de Miniştri, Ion Antonescu şi prinţului regent Mihai. ***Însă prigoana legionarilor a reizbucnit cu o mare forţă, după ruptura dintre general şi Horia Sima, ruptură provocată pe filieră masonică de Ică Antonescu (Mihai), care a creat o mare rivalitate între cei doi lideri (devenit dintr-un avocat anonim care l-a apărat pe general timp de 2 ani într-un proces de bigamie, un „prieten de mare încredere'' - n.a.).*** *Generalul (Ion Antonescu) se retrage din Consiliu şi tocmai când Sima credea că spiritele s-au liniştit (după evenimentele de la Jilava), vine Ică Antonescu şi îi spune: ,,Singura condiţie de a se continua guvernarea cu Garda de Fier este, ca Generalul Antonescu să fie proclamat Şef al Legiunii.'' (idee subversivă încercată chiar şi de Carol al II-lea, la sugestia unui apropiat de-al său - n.a.) [...]*

Ilegalităţile lui Ică Antonescu (nenumărate favoruri contracost faţă de evreii care voiau să ocolească legea, chiar şi de la evreii comunişti, care i-au adus o mare avere - n.a.) au fost sesizate de Serviciul Secret German prin 1942, şi i-a cerut generalului să se dispenseze de el, dar el nu l-a destituit. ***Aşa de mare încredere avea în Ică, încât, la insistenţa lui, s-a dus la Palat în acea zi de 23 august 1944 şi a căzut în cursa întinsă de Regele Mihai condus de comuniştii evrei.*** *[...] La sfârşitul războiului, evreii salvaţi de Ică şi ajunşi la conducerea României, l-au dus pe el şi pe general în faţa plutonului de execuţie (unde ultimul a avut parte de o moarte demnă şi curajoasă, în timp ce lui Ică îi tremurau genunchii şi a fost dus pe sus de soldaţi, suferind pentru trădarea lui; fiind considerat slab, Ică ,,trebuia'' sacrificat pentru a nu divulga nimic niciodată - n.a.).* [177]

*

Antonescu ca ofiţer şi şef de Stat, nu se împăca cu faptul că legionarii ***prea se grăbeau*** *(în zelul lor, după atâtea persecuţii anterioare - n.a.) să modifice structura Statului după legile Legiunii şi ascultau numai de ordinele lui Horia Sima. Asta îl incomoda (în plus, nu-i putea ierta uşor pe legionari, în general, pentru uciderea lui Nicolae Iorga şi a lui Virgil Madgearu, neştiind de implicarea KGB-ului şi implicit a Masoneriei în aceste atentate - n.a.). [...]*

Protectorii acestui asasin (este vorba de cazul uciderii unui maior german în Bucureşti - n.a.), un grec de origine, sunt: ***Eugen Cristescu****, şeful Serviciului Secret, fostul om de încredere al lui Armand Călinescu şi* ***Alexandru Rioşanu****, omul jidanilor şi al grecilor (aceştia doi fiind cei care au complotat împreună cu Ică, pentru a-l despărţi pe Ion Antonescu de legionari - n.a.). În loc să fie îndepărtate aceste elemente satanice, a fost silit să plece din guvern viteazul general şi om de caracter generalul Petrovicescu (ministrul de Interne legionar), fiindcă aşa a ordonat* ***Legaţia engleză şi masoneria****. Rugăm pe Generalul Antonescu să facă dreptate pentru români. Cerem înlocuirea tuturor persoanelor masonice iudaizate din guvern. Cerem guvern legionar. Vrem pedepsirea vinovaţilor pentru asasinarea ofiţerului german… (dintr-un manifest, citit pe 20 ianuarie 1941 de Viorel Trifa şi scris de Horia Sima - n.a.) Acest manifest, cât şi strigătele legionarilor pe străzile Capitalei: «Jos Rioşanu! Jos Cristescu! Jos jidoviţii! Vrem guvern şi disciplină legionară cu Horia Sima la conducere!», a dezlănţuit furia generalului Antonescu.*

[176][176] Ibidem, pp.242-256.

[177] Ibidem, pp.356-364.

177

[...] Văzând că legionarii nu se supun ordinelor lui, generalul ordonă armatei să ocupe instituţiile cu forţa şi să-i împuşte pe cei ce se opun. [178]

*

Manifestanţii (adunaţi pentru a-i sprijini pe legionari - n.a.) au fost atacaţi de mitraliere trase din tancuri. [...] Că **armata a atacat prima poporul** *(adică, pe aceştia - n.a.), o confirmă generalul Antonescu în propriul său raport. [...] Ciocnirile dintre armată şi legionari au continuat, succesul fiind de partea Legiunii. [...] Hitler cerea (după ce îi recomandase lui Antonescu, la ultima vizită a lui în Germania, să-i excludă din guvern - n.a.) pe 23 ianuarie 1941: ,,Garda de Fier să înceteze orice rezistenţă. Evenimente importante se pregătesc în această parte a Europei, care necesită ordine şi linişte în România. Generalul Antonescu să făgăduiască, că dacă rezistenţa legionară încetează, nici un legionar nu va fi urmărit şi mişcarea nu va fi trasă la răspundere.'' [...] ,,Când legionarii (îndemnaţi de Sima) au început să iasă din instituţii în mod paşnic şi neînarmaţi, armata a tras în ei. A fost un măcel. [...] Un total de 800 de vieţi omeneşti secerate cu mitraliera.''*

Aşa zisa rebeliune, din 21-23 ianuarie 1941, a fost de fapt o lovitură de stat militară dată de generalul Antonescu cu avizul lui Hitler, ca să-i elimine pe legionari de la conducerea **Statului.** *[...] Majoritatea legionarilor însă, au rămas în ţară, fiindcă nu s-au aşteptat că Antonescu se va năpusti asupra lor ca o fiară, cu o teroare asemănătoare cu cea a lui Carol al II-lea, după ce declarase public că nu va pedepsi pe nimeni şi dăduse o amnistie pentru cei care împuşcaseră pe deţinuţii de la Jilava. Dar după ce Antonescu a recâştigat puterea prin mitraliere, a umplut închisorile cu legionari şi a ucis pe mulţi. [...] În* ***ura lui faţă de legionari****, Mareşalul Antonescu a mers aşa de departe, că a ordonat să fie ucis ultimul bărbat din familia Codreanu. (dar mai ales, a trimis pe frotul rusesc în linia întâi peste 60 000 de legionari, dintre care mulţi au murit. - n.a.) [...] A cerut lui Hitler să-i aresteze pe toţi legionarii refugiaţi în Germania. [...] După doi ani de lagăr, chiar în ziua de 23 august 1944, când legionarii închişi (400 în frunte cu Horia Sima) habar nu aveau că în România avusese loc o lovitură de Stat a Regelui Mihai condus (orbeşte, oare? - n.a.) de comunişti, avioane Liberator bombardează lagărul Buchenwald, dar numai barăcile unde erau luptători naţionalişti ai României şi ucid mulţi dintre ei. [...] Iar legionarii băgaţi în închisori de Antonescu, au fost exterminaţi prin torturi barbare. Asta au făcut-o evreii comunişti, care erau «monarhiştii» de ieri ai «Reginei Duduia» şi care au fost salvaţi de la moarte în Auschwitz de către Ică Antonescu şi generalul Antonescu.* [179]

*

,,În Siberia, generalul Dragomir (Nicolae) a fost tovarăş de suferinţă cu un general rus, fost membru al CC al PCUS, căzut în dizgraţia lui Stalin. Acest general rus, al cărui nume, din pricina vârstei mele înaintate, nu-l mai ţin minte – i-a făcut generalului Dragomir dezvăluiri extrem de interesante în legătură cu împrejurările în care a fost asasinat marele profesor Nicolae Iorga, susţinând că persoanele care l-au ucis pe Iorga nu erau propriu-zis legionari, ci ***agenţi ai URSS, introduşi în mişcarea Legionară****. [...] Însuşi generalul rus se arăta cutremurat şi indignat de* **caracterul diabolic al diversiunii comuniste îndreptate** ***împotriva conştiinţei naţionale româneşti****. Succesul acestei maşinaţiuni s-a bazat pe trădătorii de neam de teapa acelui odios Boieru din Constanţa. (care n-au mai putut fi opriţi în timp util de alţi legionari, de la ceea ce şi-au propus ,,singuri'' - n.a.) [...] Generalul Nicuşor Dragomir a povestit aceste lucruri şi în puşcăria de la Jilava, de faţă fiind subsemnatul, avocatul Nicu Miloiu, doctorul*

178[178] Ibidem, pp.367-368.

179[179] Ibidem, pp.368-371.

180 Ion Coja, ***Legionarii noştri***, Ed.UMC, Bucureşti, 2001, pp.52-54.

Popescu Vişină din Ploieşti şi un preot protopop de la Drăgăşani, al cărui nume l-am uitat. [...] Acest general a fost ministrul coordonării în timpul guvernării ilustrului mareşal Antonescu, motiv pentru care a fost arestat de comunişti şi predat autorităţilor ruseşti, care l-au deportat în Siberia, unde a pătimit timp de 10 ani. [...] Detaliul cel mai important este că domnia sa nu a fost legionar şi nici nu are simpatii legionare. Dimpotrivă, aş putea spune.'' Dar l-am sfătuit pe dl.X…X… să rămână totuşi anonim, nu de teama Legionarilor, ci a altora, ştiind eu bine cât de lung a rămas braţul celor pe care îi incriminează propriu-zis mărturia generalului Dragomir. [...] Încă de acum 6-7 ani circula printre istorici zvonul că în Occident, după deschiderea arhivelor perioadei interbelice ar fi apărut unele ***dovezi de implicare a unor forţe străine în asasinarea lui Nicolae Iorga****. În Bucureşti, erau persoane pe care le-am auzit afirmând categoric acest lucru, inclusiv regretând la vremea aceea că aceste dezvăluiri nu pot fi aduse la cunoştinţa opiniei publice româneşti.* [180]

*

O mare primejdie ameninţă organizaţia legionară. Intrarea în cadrul organizaţiei a o mulţime de elemente slabe sau chiar rele. Este un fapt cunoscut: de câte ori un curent se ridică mai puternic în favoarea unei organizaţii, de atâtea ori năvălesc asupra ei şi o serie întreagă de elemente inferioare, uneori chiar haimanale, oameni fără căpătâi, escroci, secături etc… Altă serie o formează voiajorii politici, care au bătut la uşa tuturor partidelor şi acum stau gata să se arunce şi în braţele Mişcării Legionare. [...]

În cartea lui Cristian Troncotă intitulată Eugen Cristescu, destinul unui mare român*, (Ed. Roza Vânturilor, 1994), sunt inserate nenumărate documente, inclusiv stenograme din consiliile de miniştri ale guvernului Statului Naţional Legionar, prin care se demonstrează că* ***partidul comunist a reuşit să se infiltreze în Mişcarea Legionară, în special în Corpul Muncitoresc Legionar, care a luat fiinţă în vara anului1937 sub comanda lui Gheorghe Clime şi apoi a lui Dumitru Groza, personalitate asupra căreia încă se poartă discuţii şi există suspiciuni în sensul de a fi aparţinut sau nu, cândva sau întotdeauna, ideologiei comuniste, respectiv mişcării active comuniste din România.*** *În raportul Corpului Detectivilor, care activa în cadrul Serviciului Român de Informaţii, către Eugen Cristescu, se afirmă: ,,Încă de la instaurarea regimului legionar, Comitetul Central al Partidului Comunist a dat dispoziţii confidenţiale membrilor de încredere, să se infiltreze în Mişcarea Legionară.'' (la p.69)* [181]

*

În cartea Ion Antonescu şi Garda de Fier*, apărută la editura Rom-Edition (Târgu Mureş, 1991) şi care nu este altceva decât reeditarea cărţii ,,Pe marginea prăpastiei'', (scrisă de Ion Antonescu), apărută în 1941, la pag.108, în subcapitolul ,,Infiltraţia comunistă în rândurile legionare'', se scrie: ,,Însuşi ministrul de interne trebuie să recunoască, într-un consiliu de miniştri, infiltraţia comunistă în Mişcarea Legionară şi pericolul ei: «De multă vreme avem informaţia – spune generalul Petrovicescu – că se produce o penetraţie de comunişti în Mişcarea Legionară. Am informat şi Conducerea Mişcării. Pe aceşti comunişti îi urmărim de aproape.» Dl. general Antonescu, conducătorul Statului: «În ce priveşte chestiunea cu comuniştii, să nu ne culcăm pe o ureche cu gândul că în alţi ani nu s-a întâmplat nimic. Anul acesta ei vor căuta să profite de faptul că situaţia nu este bine pusă la punct.» [...] Din cartea lui Grigore Opriţă* Garda de Fier *(Timişoara, Ed.Gordian, 1994), aflăm că: ,,Dumitru Groza, şeful Corpului muncitorilor Legionari, a organizat de capul lui un serviciu de poliţie care a făcut câteva descinderi în casele evreieşti de la marginea Bucureştiului şi a ridicat o serie de*

180

181181 Flor Strejnicu, op.cit., p.125.
182 Ibidem, pp.129-138.

*obiecte de valoare. În urma reclamaţiilor primite de la evreii din cauză, Horia Sima şi Ion Boian au căutat personal şi au dat de urma misterioasei poliţii.'' (p.163) De fapt, în acest timp existau în România trei poliţii (din care una legionară cerută de Antonescu pentru propria-i securitate, ameninţată de foşti regalişti ai lui Carol al II-lea). [...] **Elementele declasate ale mahalalelor marilor oraşe au făptuit (pentru bani) sub «protecţia» cămăşii verzi fapte reprobabile, unele din ele dovedite ca atare, altele rămase să fie, pe nedrept, atribuite Mişcării Legionare.** [...]*

În revista Magazin Expres*, nr.4, domnul Simion Ghinea afirmă că, deşi Antonescu a vrut să implice cât mai mulţi legionari în crime (contra evreilor - n.a.), până la urmă **nici un legionar nu a fost acuzat de a fi avut vreun conflict cu evreii, pentru simplul motiv că nu a existat niciunul**. ,,A fost în schimb mahalaua şi cu agenţii provocatori care au intrat pe scenă şi au comis crime care trebuiau apoi puse pe socoteala Legionarilor. Dar **presa nu a ţinut seama de hotărârile justiţiei şi de glasul autorităţii conspirative, şi a continuat atribuirea acestor crime Mişcării Legionare**.'' (Ovidiu Guleş,* Cum am cunoscut Legiunea Arhanghelului Mihail, *Timişoara, Ed. Gordian, 1994, p.291)*

N. Steinhardt, cu obiectivitate, scrie în cartea Monologul polifonic *(Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 1991), în capitolul* O lecţie bună*: ,,…Rebeliunea nu a fost numai o revoltă politică, ci şi un excelent prilej pentru scursorile mahalalei de a invada centrul oraşului, - cetăţii – a jefui, a prăda şi a dezlănţui nediscriminatoriu'', pomenind cu un rând mai sus ,,deopotrivă români şi evrei'' (p.262).*

*Tiberiu Hentea, comisar în Poliţia Legionară, depune mărturie că a văzut în zilele puciului antonescian din ianuarie 1941, cum un comisar din vechea poliţie carlistă distribuia cămăşi verzi cu centură şi diagonală unor grupuri de ţigani din Ferentari, iar aceştia – astfel îmbrăcaţi – s-au năpustit apoi asupra unor prăvălii din Capitală. (*Gazeta de Vest*, nr.120 din aprilie 1996)…* [182]

*

În cazul lui Ion Antonescu mărturisesc că, am ajuns la concluzia următoare: marea lui vinovăţie nu este, în contextul de atunci, că a trecut de Nistru, ci faptul că în loc să se înconjoare cu adevăraţi patrioţi, el, **spirit solitar**, a căzut pradă unui joc de culise monstruos, foarte bine regizat de masoneria mondială (şi transpus în practică, de cea locală). Sunt voci care spun astăzi, că devenise el însuşi un mason, din perioada când fusese numit ataşat militar la Londra.

Decisiv cred însă că a fost ,,ajutorul preţios'' al lui Ică/Mihai Antonescu, ,,prietenul'' său şi al altora din cercul acestui personaj sinistru. Istoria consemnează că acest om l-a trădat şi folosit fără niciun fel de scrupule (încă de pe când l-a apărat ca avocat obscur în procesul de bigamie intentat lui Antonescu de slugile lui Carol al II-lea, proces care a durat doi ani, timp în care a descoperit ,,prietenia'' lui; îmbogăţindu-se ulterior, ca înalt funcţionar şi sfătuitor de taină al acestuia, mai ales pe seama şi cu ajutorul evreilor, pe care îi scutea de îndatoriri de război etc) şi care l-a influenţat covârşitor împreună cu Alexandru Rioşanu şi Eugen Cristescu, **,,divorţându-l'' de legionari**. Trădarea reiese clar, chiar din insistenţa lui Ică/Mihai Antonescu de a-l aduce pe Mareşal la Palat, în acea zi fatidică de 23 august 1944, pe care comuniştii au transformat-o în modul cel mai cinic în sărbătoarea cea mai fastuoasă! În realitate, l-au transformat într-un fel de Purim românesc…

*

*Zile şi nopţi mareşalul n-a avut astâmpăr. Într-o dimineaţă unui ''patriot din i-a spus: <<Acum îmi pare rău că nu l-am ascultat pe Hitler. **Am refuzat trimiterea evreilor români în Rusia, ştiam că acolo sunt asasinaţi… Drept mulţumită sunt aici…**>>. ''Patriotul'' era evreu sau chelner. Altădată s-a adresat lui Ică (Mihai Antonescu): <<Îmi pare extrem de rău că nu te-am mazilit atunci când mi-a cerut-o Hitler; acum nu te-aş auzi bocind ca o otreapă…>>. Într-o altă zi Sabău a înregistrat o convorbire a mareşalului tot cu fostul său locţiitor; printre altele a reţinut următoarea mustrare adresată lui Ică: <<E de neînţeles cum poate fi atât de laş, atât de*

182

timorat, ca cea mai de pe urmă târâtură politică, un om care a avut în mâinile lui destinele unui neam… Ai vrut tratative cu anglo-americanii, te-am lăsat – spuneai că trebuie să facem politica lor, că ei ne vor fi salvatorii… De ce nu vin acum să te scape?… ***Împreună cu Rioşanu şi Cristescu aţi făcut pe dracul în patru să fiu pus în conflict cu legionarii… Acum îmi dau seama că tinerii aceştia nu aveau altă vină decât aceea că nu au ştiut să fie ca voi, nişte şmecheri politici, la machiavelismele voastre să răspundă cu machiavelisme… Ai văzut, ei au murit demni, nici unul nu s-a târât…*** *te-ai speriat când ai aflat cum a căzut Zăvoianu semeţ, senin, blestemându-ne… Te-a blestemat pe tine, pentru că tu ai voit să-l martirizăm… Acum ce mai vrei? Să suport văicărelile tale până la moarte? Încetează te rog!… Nu arunca în noroi şi fărâma de onoare ce ne-a mai rămas…[…] ''Patrioţii'' (în general, evrei) şi-au descărcat armele automate; lui Sabău i s-a spus că erau arme de fabricaţie germană. Mareşalul este lovit, are timp să facă un gest, parcă ar fi vrut să ceară: ''trageţi, bestii!'', se clătină un pic, nu apucă să strige decât atât: ''Trăiască România noastră!…'' Şi se prăbuşi cu faţa spre apus, mai întâi în genunchi, apoi cu totul, asemenea unui om care încearcă să lupte cu moartea şi dincolo de mormânt. Unui fost gardian, şi el prezent acolo, i s-a părut că prăbuşirea generalului a produs un fel de zgomot prelungit, ciudat, ca al unui stejar în cădere, cu ecouri ce răsună şi după prăbuşire…* [183]

CUM INTERPRETĂM NAŢIONALISMUL MEMBRILOR ŞI SIMPATIZANŢILOR MIŞCĂRII LEGIONARE?

Istoria ne confirmă faptul, că o mare parte din intelectualitatea interbelică - una dintre cele mai reprezentative pentru poporul român şi afirmarea sa în sfera culturii universale -, a aderat cu entuziasm sau a admirat sincer Mişcarea Legionară. Mărturiile în acest sens sunt numeroase şi credibile, dar ceea ce frapează este însă declararea drept tabu a oricărui subiect legat de acest fenomen naţional din România sau adoptarea perspectivei comuniste ori chiar masonice (pentru ultimul caz este relevantă prezentarea în două documentare a „nocivităţii legionare'' şi „a personalităţii ilustre a lui Carol al II-lea'', de către un francmason precum Alexandru Paleologu).

Este timpul ca istoricii români să se pronunţe categoric şi fără teamă în această privinţă. Este suficient să amintim numai de faptul că această mişcare a marcat istoria noastră şi a împiedicat vreme de mai bine de două decenii instaurarea comunismului în România. A fost o mişcare de masă, cu mulţi aderenţi, care în 1938 era pe punctul de a câştiga alegerile. Fiind în sine o mişcare naţională şi antipoliticianistă, este lesne de înţeles actualul demers de minimalizare sau denigrare a acesteia, de scoatere din memoria noastră şi de deformare a caracterului ei profund creştin şi naţionalist. Masoneria a luat şi ia toate măsurile pentru a desfiinţa orice naţionalism autentic, de felul celui legionar sau a unuia asemănător.

---

[183] Blănaru – Flamură V., ***Generalul Antonescu în cămaşa verde legionară***, Ed. Sepco, Bucureşti, 1998.

*

Cum ar putea fi explicată participarea sau adeziunea (la Mişcarea Legionară - n.a.) unor intelectuali de primă mărime din România, şi în general a multor personalităţi intelectuale ,, creatoare sau morale de o certă prestanţă'', de diverse orientări şi profesii? Iată de ce, merită să amintim întru eternitate numele lor, şi precizând că această listă nu este exhaustivă: ***Arşavir şi Haig Acterian, Ion Barbu (Dan Barbilian), Vasile Băncilă, Ernest Bernea, Lucian Blaga, Arsenie Boca, Dan Botta, I. Al. Brătescu-Voineşti, Gheorghe Calciu, Emil Cioran, Horia Cosmovici, Aron şi Ovidiu Cotruş, Nichifor Crainic, Mircea Eliade, Ion Gavrilă Ogoranu, Radu Gyr, Vintilă Horia, Nae Ionescu, Constantin Joja, Horia şi Vasile Lovinescu, Mihail Manoilescu, Simion Mehedinţi, Constantin Noica, P.P. Panaitescu, Arsenie Papacioc, Nicolae C. Paulescu, Marcel Petrişor, Anastasia Popescu (,,Mama Sica''), Sextil Puşcariu, Marietta Sadova, N. Steinhardt, Petre Ţuţea, George Uscătescu, Pan M. Vizirescu, Constantin Voicescu, etc.;*** *altele mai puţin cunoscute publicului larg actual, dar reprezentative în sfera axiologică şi/sau morală a dreptei creştine:* ***Demostene Andronescu, Ion Banea, Radu Budişteanu, Ion Moţa (bătrânul), Mihail Polihroniade, Ion Zelea Codreanu (tatăl Căpitanului), Ion I. Moţa, Vasile Marin, Horia Sima şi mulţi alţii.*** [184]

*

Mişcarea lui Codreanu a polarizat clasa intelectuală cum nu a mai făcut-o nici o altă formaţiune politică din România Mare; nu doar majoritatea covârşitoare a tinerei intelectualităţi creştine s-a apropiat în diferite grade de legionarism, dar şi mulţi intelectuali naţionalişti din generaţia mai veche, imediat post-eminesciană (de la N. C. Paulescu, Simion Mehedinţi, I Al. Brătescu-Voineşti, I. Găvănescul sau C. Şumuleanu până la N.Crainic, Nae Ionescu sau Aron Cotruş). Mişcarea s-a născut, de altfel, în mediile studenţeşti, unde a şi crescut cu timpul, extinzându-se apoi şi asupra liceenilor din ciclul superior (pe care-i aflăm angajaţi masiv, mai ales în anii '40, în vestitele «Frăţii de Cruce»).

Închisorile comuniste au fost pline ochi de ,,tineretul legionar'' (elevi şi studenţi), care a eliminat masiv, atât cât a fost cu putinţă, şi rezistenţa armată anticomunistă din munţi. ***«Decapitarea» sălbatică a Mişcării (1938-39), în loc s-o reducă numeric, cum se scontase, a făcut-o să crească în popularitate, astfel că, în toamna lui 1940, Garda de Fier avea în jur de un milion de membri activi şi încă şi mai mulţi simpatizanţi, putând fi considerată ceea ce se cheamă «un partid de mase».*** *Deşi foarte receptivă la problematica socială şi cu o popularitate deloc neglijabilă în mediile ţărăneşti şi chiar muncitoreşti, Mişcarea Legionară şi-a păstrat totuşi caracterul elitist, specific tuturor autenticelor mişcări de dreapta. Elitismul «totalitarismului» legionar e tot ce poate fi mai opus, în spirit şi în literă, faţă de populismul «totalitarismului» comunist, încât o aserţiune precum a unui Al. George, cum că «Legionarii au fost bolşevicii noştri», rămâne o culme a inepţiilor propagandei antilegionare!* [185]

*

La o evaluare senină, oricâte reproşuri politice s-ar putea face legionarismului dintr-un unghi de vedere sau altul, într-o fază sau alta a devenirii sale istorice, cert este că tot ce a fost mai de soi în cultura românească a acestui secol s-a intersectat, mai intim sau mai superficial, cu marea «aventură» legionară. Cazul unui Mircea Eliade este pe cât de ilustru, pe atât de exponenţial. Faptul se datorează, fără îndoială, dezideratelor spirituale care s-au aflat întotdeauna îndărătul demersurilor politice ale legionarismului; aşa cum Corneliu Codreanu, subliniase în nenumărate rânduri, ***mai mult decât un partid politic, Legiunea a fost o «şcoală***

---

[184][184] Răzvan Codrescu, în Prefaţa vol. de crestomaţie ***Intelectualii şi Mişcarea Legionară. Mari conştiinţe româneşti***, Ed. Fundaţiei Culturale Buna-Vestire, 2000, pp.3-4.

[185][185] Ibidem, pp.4-5.
[186] Ibidem, pp.5-6.

***spirituală»**, urmărind* nu *atât să parvină la putere, cât **să formeze o «elită naţională» capabilă să împlinească, într-un viitor indefinit, «schimbarea la faţă a României»**.*

Linia Legiunii (aflate sub patronajul mistic al Arhanghelului Mihail, arhistrategul legiunilor cereşti) se voia paralelă cu linia Bisericii, fiind pătrunsă, mai mult decât oricare altă mişcare contemporană de dreapta, de spiritul jertfelnic şi trasfigurator al Crucii. *Aristocraţie cavalerească a românismului în târziul unei istorii mucenicite,* **legionarii s-au vrut şi au fost cruciaţii secolului XX**, zdrobiţi de vitregia vremurilor, dar moralmente neînvinşi. *Dacă neamul românesc va mai cunoaşte cândva o resurecţie esenţială, aceea nu va mai fi dată în vălmăşagul istoriei, jertfa lor va mărturisi pentru «sufletul românesc» la Judecata din urmă a neamurilor.* [186]

*

*Lupta dintre aceste formaţiuni (politice, din România - n.a.) se desfăşoară fără menajamente, ajungându-se deseori la invective şi grave calomnii pasibile de prevederile Codului penal. Un consens al lor se observă însă ori de câte ori este vorba de Mişcarea Legionară. Atunci disputele lor încetează şi, la unison, sunt incriminate cele mai vagi aluzii care ar încerca să elogieze pe legionari. **Cei care, nu contestă constituirea unui nou partid comunist, cu aceeaşi emblemă, secera şi ciocanul, etalându-şi doctrina şi programul pe posturile TV, se arată îngrijoraţi de posibila reapariţie a unei organizaţii legionare.** (Mişcarea Legionară a fost o autentică expresie a destinului naţional, care de la un efectiv de 5 membri, în 10 ani a ajuns la circa 700 de mii, ceea ce o scuteşte de orice comentarii, ea nefiind o imitaţie ideologică străină - n.a.).*

*O scurtă privire asupra cadrului socio-politic din perioada interbelică evidenţiază faptul că, după ce se realizase visul de aur al românilor, înfăptuirea României Mari, în ţara noastră s-a făcut loc **o gravă demobilizare a energiilor naţionale**. Generaţia idealului naţional a rămas, după realizarea lui, o generaţie fără ideal. Parte din combatanţi au trecut, nu la organizarea victoriei, ci la exploatarea acesteia în folosul lor. Transformarea spiritului de luptă şi jertfă, de pe front, în spirit de afaceri, sporea şi mai mult pustiul moral al epocii. Politicianismul venal pătrundea în viaţa publică a României, cu urmările lui nefaste:* corupţie, afacerism, decadenţă. *Generaţia de la 1922 a tineretului universitar din întreaga ţară a aprins flacăra unei mişcări care a produs o învolburare sănătoasă, de apărare a tradiţiilor şi drepturilor sacre ale naţiunii noastre, deschizând lupta împotriva pericolelor dinăuntru şi a celor din afară.* **Protestul tineretului** *a fost îndreptat atât împotriva politicianismului şi corupţiei din administraţie,* cât şi *împotriva comunismului, pericol grav şi ameninţător ce apăruse după revoluţia bolşevică din 1917. Lupta tineretului s-a izbit de reacţia violentă a politicienilor şi a forţelor antinaţionale. Noua mişcare, de orientare naţional-creştină, dispunea de un potenţial de idei şi energii creatoare, deosebindu-se fundamental de celelalte formaţiuni animate de interese materiale, uşor coruptibile. De aceea, noua mişcare a fost considerată un adversar doctrinar redutabil şi a fost urmărită şi lovită cu deosebită înverşunare.* [187]

*

Apariţia meteorică în istoria modernă a României, Mişcarea Legionară a cunoscut însă, ca nici o altă formaţiune, în scurta ei existenţă publică legală, 5 decizii de desfiinţare, cu totul ilegale, călcându-se principiile democraţiei şi prevederile constituţionale. Din rândurile ei, numai până la 23 august 1944, au fost câteva sute de morţi, mii de arestări şi s-au înregistrat zeci de mii de ani de închisoare şi lagăre, sub acuzaţia de violenţe şi ilegalităţi. În legitimă apărare, legionarii au răspuns la provocările întreţinute de reprezentanţii puterii. Ionel Moţa afirmă pe drept cuvânt: ,,Declarăm în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei că violenţele noastre au

---

[186]

[187][187] Nicolae Hristu, Octavian Daniel, Alexandru Mircea, în Cuvânt înainte la vol.cit., pp.7-8.

[188] Ibidem,pp.10-11.

fost întotdeauna de apărare şi legitim răspuns. Iniţiativa ilegalităţilor şi a violenţelor (într-o disproporţie uriaşă, dacă le ,,cântărim''; sunt net în favoarea duşmanilor Legiunii, iar după 1938, violenţele legionarilor au crescut ca rezultat al infiltrărilor comuniste sau masonice - n.a.) revine în întregime inamicilor noştri.'' [...]

Se impune o întrebare firească: ***de ce această ură înverşunată împotriva Mişcării Legionare*** *din partea păturii conducătoare a vieţii politice şi economice din România interbelică?* ***Răspunsul la această întrebare trebuie căutat în primul rând în reacţia politicienilor corupţi, a jefuitorilor banului public, care îşi vedeau ameninţate poziţiile dominante, atât pe plan politic cât şi economic. Acestora li se asociau forţele oculte antinaţionale şi anticreştine, cu largi ramificaţii în cercurile economico-financiare interne şi externe, interesate să menţină România într-o situaţie de totală dependenţă şi să exploateze în folosul lor bogăţiile acestei ţări.*** *Regele Carol al II-lea şi camarila din jurul Palatului pregăteau un regim de dictatură personală şi nu se temeau de opoziţia politicienilor corupţi şi coruptibili, ci de intransigenţa Mişcării Legionare. [...] La scrutinul organizat la 20 decembrie 1937, partidele procarliste de guvernământ au înregistrat o înfrângere, iar Garda de Fier o răsunătoare victorie electorală. Ca ripostă, la scurt interval (februarie 1938), regele instituie dictatura personală, dizolvă partidele politice şi aruncă Mişcarea Legionară într-o sălbatică prigoană, la care îşi asigură concursul forţelor opresoare din Siguranţă, Poliţie şi Jandarmerie. Regele transformă ţara într-o închisoare.* [188]

*

Codreanu este arestat şi condamnat iar puşcăriile şi lagărele sunt umplute cu legionari. În noiembrie 1938, Corneliu Codreanu este asasinat prin strangulare, ***după o veche tradiţie masonică****. Crima lui Carol al II-lea şi a instrumentului său executiv, Armand Călinescu, a cutremurat întreaga ţară. Aflat în închisoare cu o condamnare de 10 ani, Corneliu Codreanu, după lege, se impunea să fie ocrotit. Legal, Armand Călinescu, după această crimă, trebuia judecat. Dar cine avea îndrăzneala să-i intenteze proces, când acest act era similar cu o sinucidere? Şi totuşi o soluţie trebuia găsită, fiindcă onoarea şi spiritul de dreptate cereau satisfacţie. S-a ales o variantă mai puţin ortodoxă pentru pedepsirea crimei. O echipă de 9 legionari prahoveni s-a decis să se sacrifice, fizic şi spiritual, împuşcându-l pe primul ministru, vinovat de masacru. Când i s-a comunicat regelui acest lucru, a rostit o sentinţă demnă de un dement: ,,Să fie omorâţi toţi legionarii!'' Cei nouă nu au fugit de răspundere; s-au predat şi au acceptat un supliciu de o ferocitate fără precedent după care au fost executaţi şi expuşi timp de trei zile pe caldarâm. [...] În noaptea de 21/22 septembrie 1939 au fost ucişi în închisori, în lagăre şi pe tot cuprinsul ţării sute de oameni total nevinovaţi, care nu aveau nici o legătură cu cele întâmplate. [...]* ***De remarcat că nici un ziarist, nici un magistrat, nici un om politic – cu excepţia lui Iuliu Maniu – nu a schiţat vreun gest de protest public împotriva acestui cutremurător holocaust! Pe parcursul a zeci de ani nu a surprins faptul că presa străină de neam i-a invectivat pe legionari ca huligani şi terorişti. Dar, după ce în temniţele comuniste, legionarii au dat pe departe cel mai mare număr de jertfe şi-au avut cea mai bună comportare, să asistăm astăzi la calomnierea calităţii morale şi intelectuale a acestor luptători ni se pare o ofensă gravă adusă sângelui vărsat pentru demnitatea României.*** [189]

*

Care a fost rezultatul acestui eroism? Dispreţul faţă de ateism, de comunism şi de orice formă de politicianism, a sute de mii de tineri, care mai ales din 1938 până în 1964 au umplut

---

[188]

[189][189] Ibidem, pp.11-12.

[190] Corneliu Zelea-Codreanu, ***Pentru legionari***, vol.I, Ediţia a IX-a, Ed. Scara, Bucureşti, 1999, pp.4-5 (Argumentul editorilor).

[191] Corneliu Zelea-Codreanu, op.cit., pp.110-111.

puşcăriile politice ale acestei ţări. ***Întreaga intelectualitate interbelică a României a fost legionară, adică creştină şi naţională.*** *[...] Carol al II-lea a aruncat în lagăre şi temniţe câteva mii de tineri, dintre care pe mulţi i-a ucis. Antonescu a făcut acelaşi lucru cu alte câteva zeci de mii. Regimul comunist a procedat întocmai cu peste 200 000. [...]*

,,Mişcarea Legionară este înainte de toate ***o revoluţie spirituală, una din acele prefaceri lăuntrice şi totale ale sufletului omenesc, care nu se petrec în istorie decât la răscrucile vremii, la deschiderile de epocă****.'' (Victor P. Gârcineanu* - Din lumea legionară*, Bucureşti, 1999). Atitudinea legionarilor nu a fost singulară: tot pentru mântuirea neamului, au luptat atunci şi alte mişcări ortodoxe de tineret, în Bulgaria, tot sub semnul Sfântului Arhanghel Mihail, şi în Serbia, mişcarea numită «Bogomoliacichi pocret», îndrumată de Sfântul Ierarh* ***Nicolae Velimirovici****.* [190]

*

I. Heliade Rădulescu: ,,Nu vedeţi Dumneavoastră că Târtanii din Englitera şi Franţa nu cer drepturi de cetăţeni în România ci privilegii, supremaţia; vor a fonda o aristocraţie a banilor, a Viţelului de Aur? [...] Vin Târtanii din Englitera şi Franţa cu dreptul Omului bazat pe egalitate *să pretindă numai ei privilegii şi supremaţie? Şi fiindcă nu pot invoca dreptul acesta, cutează, după cum le-*a plesnit în cap paradoxul *de* Român de ritul Israelit*, să-şi împingă cutezanţa şi mai jidănească de a ne ameninţa cu numele suveranilor Europei!...Să nu cerce la una ca aceasta (să ne cucerească) că Dumnezeu ştie unde vor ajunge românii în legitima lor şi cea mai sacră din toate urgiile, apărându-şi drepturile lor ca orice naţiune ce îşi are instinctul de conservare!* [191]

*

Căci era o realitate la noi. Din cauza sărăciei în care se zbăteau tinerii români, consecinţă a stărilor materiale grele în care se aflau păturile sociale mai umile din mijlocul cărora proveneau majoritatea studenţilor, îi transformau într-o pradă uşoară în faţa tentaţiilor partidelor politice, în veşnică căutare de clientelă. Acestea le promiteau situaţii optime în viitor şi le ofereau chiar ajutoare materiale pe parcursul studenţiei în formă de sinecure statale. Condiţia era ca să se înscrie şi să militeze în rândurile partidului respectiv. Prin urmare, valorile latente ale individului se vindeau pe câteva monede, necesare pentru a trăi. Dar Corneliu Codreanu nu convocă tineretul ţării pentru a forma un nou partid. [...] ***Era o încercare de revenire sinceră la tradiţia românească pură, o redescoperire a valorilor poporului român.*** *[...] Era o reîntâlnire a omului român cu tradiţia lui. Căci tradiţia era cureaua de transmisie a unor valori naţionale permanente care conduc popoarele spre maturitatea lor istorică.* ***Ruperea de tradiţie înseamnă saltul în gol al naţiunii şi moartea ei istorică. Este poate paradoxal, dar trecutul, cunoaşterea lui, este chezăşia sigură a viitorului. Ca şi indivizii, popoarele nu mai sunt nimic dacă le rupi de trecutul lor. Duşmanii cunosc aceste adevăruri, de aceea încearcă pe toate căile să rupă popoarele de tradiţiile lor, să le întunece conştiinţa lor istorică.***

Este interesant de remarcat că organizaţia tineretului român, din care Frăţia de Cruce este secţiunea elevilor de liceu, care se pune în mişcare încă din anul 1924, este precursoare însăşi a Mişcării Legionare propriu zisă, care ia fiinţă de abia în 1927. Aceste frăţii de cruce, cu elementele ieşite din sânul lor, au avut o importanţă covârşitoare la închegarea mişcării, căreia i-a servit primele cadre de organizare, după dezastrul curentului naţionalist şi ruperea în două a Ligii Apărării Naţionale Creştine, a Profesorului A. C. Cuza, evenimente ce s-au petrecut, după cum se ştie, în primăvara anului 1927 (o cauză a rupturii, fiind probabil şi antisemitismul profesorului, care aducea deservicii românismului şi întărea poziţia evreilor; xenofobie întâlnită mai recent la Corneliu Vadim Tudor, liderul incontestabil al PRM - n.a.) «Frăţia de Cruce»

190

191

înseamnează frăţia până la moarte în jurul Crucii, a acelora care simt în suflete scânteia sfântă a iubirii pentru ţărâna românească. [192]

*

Cum s-ar putea explica această aliniere totală, rapidă şi decisă, a tineretului român la postulatele codreaniste? Numai printr-o perfectă coincidenţă de nelinişti, de gânduri şi de aspiraţii, a unor suflete setoase de absolut, cum erau acelea ale tineretului nostru, cu viziunea clară despre viaţă şi despre necesităţile naţionale ale unui mare educator şi patriot, cum era Corneliu Codreanu. Ideile de bază ale lui erau: ***Dumnezeu şi Neamul românesc****. Şi amândouă aveau rezonanţe puternice şi în sufletul tineretului. [...] Dumnezeu şi Patria: Dumnezeu ca sursă unică de împlinire a destinului omului, ridicându-l de pe planul biologic pe cel spiritual, mult mai bogat; Patria, ca împlinire pe plan naţional a tuturor frământărilor şi aspiraţiilor sociale ale omului. [...] Pe scara valorilor spirituale ale acestuia,* ***în concepţia legionară, pe prima treaptă stă Dumnezeu, urmează Patria şi la nivel mai jos stă viaţa lui personală, aceea a realizărilor sale ca familie, profesiune, etc.*** *Iubirea de Dumnezeu va imprima omului curăţenie sufletească şi morală înaltă. Iubirea de patrie va trezi în el simţul răspunderii, generozitatea faţă de cei umili şi nobleţea, atât în gândire cât şi în fapte.* [193]

*

În viziunea legionară a lui Gheorghe Istrate, liderul Frăţiei de Cruce (succesorul lui Ionel Moţa) ***adevărata esenţă a omului este fiinţa lui spirituală şi nu raţiunea, pe care pun accent societăţile materialiste de consum****: „Trebuie să ne desprindem, spune el, de «raţionalismul» pur, care a acaparat era noastră. [...] Din fiinţa spirituală – care este adevărata lui esenţă – acesta a devenit un simplu «animal raţional» (apropiat cumva de definiţia lui Aristotel dată omului, aceea de «animal social» - n.a.) Şi aici s-a înfundat omul, căci raţiunea singură este pur şi simplu impotenţă omenească. (conducând la sisteme filosofice închise, toate având pretenţia relevării adevărului pur - n.a.)* ***Raţiunea, numai prin ea însăşi, cum ni se oferă în zilele noastre, nu poate construi valori autentice. Acestea pătrund în persoana omenească pe alte fire pe care raţiunea nu le poate contabiliza. Şi atunci, în îngâmfarea ei nemăsurată, le neagă pur şi simplu. Aceasta este în realitate drama vremurilor moderne, care împiedică realizarea unor planuri sociale binefăcătoare pentru umanitate. Sigur că putem analiza totul şi putem critica totul. Sigur că putem diseca orice proiect social descoperindu-i lipsurile. Dar îi este imposibil omului, sprijinindu-se numai pe raţiunea lui, să construiască altul mai bun. De aceea, epoca noastră se împotmoleşte tot mai mult în propria ei neputinţă.***

Pentru asta, spune Istrate, Frăţia de Cruce se străduieşte să scoată la suprafaţa omului valorile spiritului său şi să lucreze cu ele în binele societăţii. Pentru asta vrea să creeze, printr-o educaţie sănătoasă, pe acel individ (moral, am putea spune - n.a.), care să nu se limiteze numai la critica timpului şi a societăţii lui, ci, înarmat cu forţele sufletului, cu o voinţă puternică şi cu o credinţă neşovăitoare în ceva, să acţioneze cu hotărâre, să galvanizeze energiile mulţimilor naţionale şi să le angajeze în nişte proiecte sociale adevărate. Omul va deveni, dacă urmează acest drum, un restaurator al vieţii colective sănătoase, binefăcătoare pentru naţiunea lui. [...] Caracterul fundamental al Mişcării Legionare – şi cu atât mai mult al Frăţiei de Cruce, prima etapă a acesteia – este ***educaţia****. Formarea unor oameni dotaţi cu o serie de calităţi indispensabile pentru a fi un om adevărat. Este piedestalul care sprijină edificiul creat de*

---

[192][192] Nicolae Roşca, ***Ce este Frăţia de Cruce. Origini – organizare – doctrină***, Ed. Mişcării Legionare, Madrid, 1987, pp.10-14.
[193] Ibidem, pp.16-17.

193

Corneliu Zelea Codreanu. ***Frăţia de Cruce era în esenţă o şcoală creatoare de caractere*** *(de oameni ,,de esenţă tare''- n.a.).* ***Nu este de ajuns să fi învăţat, inteligent, înarmat cu sentimente patriotice chiar, pentru a fi şi un bun român, folositor ţării tale. Mai trebuie să fi ordonat, cinstit cu tine însuţi, şi cu alţii, să fi un pătimaş al ideii naţionale (în sensul bun al cuvântului - n.a.) şi înarmat cu o convingere puternică şi cu o voinţă de fier. Numai aşa se poate oferi poporului românesc toate valenţele unui bun patriot.*** [194]

*

Trei idei de bază:

1. – ***O viaţă sufletească virtuoasă şi profundă****. (În suflet se joacă destinul omului);*
2. – ***O viaţă intelectuală temeinică şi bogată.*** *(Intelectul cu cât este mai cultivat este mai roditor pentru ţară);*
3. – ***O viaţă fizică igienică şi curată****.*

Spirit – intelect – fizic. Iată aici, în termeni simpli, o soluţie tridimensională, armonioasă şi roditoare pentru existenţa omenească. Căci potenţializarea şi perfecţionarea în individ a acestor trei coordonate de viaţă va putea da poporului nostru: - un om creştin şi moral, cavaler al înălţimilor, încadrat rostului lui omenesc; - un om bine pregătit din punct de vedere intelectual şi profesional, creator de bunuri culturale şi materiale necesare ridicării poporului său; - un om viguros fiziceşte, sănătos şi energic, radical în decizii şi cu voinţă de victorie. (,,Urmăream să fac din ei, spune Codreanu, oameni de voinţă cari să privească drept şi se comporte cu bărbăţie faţă de orice greutate.'') [...]

Frăţia de Cruce era prima etapă a acestei şcoli de înaltă educaţie morală şi civică. Ea se baza pe câteva puncte esenţiale, care vor aprinde în sufletul tineretului român de atunci o minunată ***revoluţie interioară****. Aceste puncte doctrinare, pe care Codreanu le considera absolut necesare pentru formarea tineretului, erau:*

- Credinţa în Dumnezeu; - Conştiinţa istorică; - Sănătatea morală; - Capacitatea de lucru şi de creaţie; - Înfrângerea interesului personal; - Dragostea. [195]

*

Asistăm la o erupţie de viciuri şi perversităţi născute în sânul ei (a decadenţei - n.a.) din cauza lipsei totale în oameni de emoţii curate, de gânduri înalte, de idealuri. Este parcă o plictiseală, o lehamite, o oboseală de a trăi în frumos, în autentic, şi o dorinţă nebună de se scormoni noroiul şi de se bălăci în el. Şi ce este mai grozav încă, mai trist şi mai îngrijorător, este faptul că omul care practică astfel de viaţă de aberaţiuni, nu mai are nici măcar conştiinţa păcatului şi posibilitatea de consolare prin admiterea lui. Individul, astăzi, parcă face totul pentru a fi nefericit. Şi reuşeşte din plin. Satisfacerea simţurilor numai, activarea patimilor, revărsarea instinctelor lui primare peste tot pe unde păşeşte, înseamnează renunţarea lui la fericire. Plăcerea animalică şi fericirea, sunt două noţiuni contradictorii. *Nu încap amândouă, şi în acelaşi timp în om.*

Tineretul acela al României, de care s-a scris până acum, tineretul frăţiilor de cruce, a trăit în fericire (în armonie totală cu legile adevărate de viaţă). Tineretul de astăzi al lumii întregi trăieşte numai în plăcere, în satisfacerea imatură şi rutinară a simţurilor. [...] Înnebuniţi în cluburi desfrânate, în discoteci excitante, răpiţi de droguri şi de sexualitate joasă, tineretul lumii coboară vertiginos spre abisuri imposibil de ocolit, dacă nu se face calea întoarsă. Un vid moral se cască în faţa lui şi-l îndreaptă spre ultima treaptă care-l mai separă de nivelul animal.

[194][194] Ibidem, pp.27-81.

[195][195] Ibidem, pp.14-86.

[196] Ibidem, pp. 128-134.

Drogurile, homosexualitatea, lesbianismul – afirmate acestea din urmă cu orgoliu chiar – excită în tineret numai pulsaţiile lui animalice. Din frumoasa făptură creată «după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu», nu a mai rămas decât o sărmană caricatură, deformată şi ridicolă. Aici a fost adus tânărul, de către manipulatorii pasiunilor dezlănţuite, aceşti «mesias» ai unei societăţi materialistă şi, aşa zisă, liberalizată. [...] Tineretul român nu trebuie să dispere. Nu se poate trăi fără lumina speranţei. [...] Fără de speranţă, acesta începe să moară încet, încet, în viaţă fiind. ***Cu cât greutăţile sunt mai mari cu atât hotărârea de a le învinge trebuie să fie mai mare. Tineretul nostru să scuture de pe el scepticismul, îndoiala şi vagul sentiment de neputinţă. Duşmanul ne vrea demoralizaţi şi înspăimântaţi, căci aşa ne poate distruge mai uşor.*** [196]

*

Urmărirea nemiloasă a Mişcării Legionare, sub toate denumirile sub care a fost cunoscută, de către toate guvernele care s-au succedat la cârma Ţării între cele două războaie, s-a atribuit, cu o oarecare aparenţă de dreptate, antisemitismului ei (majoritatea însă, a oamenilor politici şi a mass-mediei, au deformat în mod premeditat realitatea - n.a.). Existau însă în Ţară partide şi organizaţiuni al căror antisemitism se manifesta în mod mult mai palpabil decât cel al Legiunii lui Corneliu Codreanu, care nu a tolerat niciodată din partea partizanilor lui vreun act de violenţă fizică împotriva persoanelor sau a bunurilor evreieşti. Aceste partide şi organizaţiuni, nici un moment nu au fost supuse la brutalităţile, nelegiuirile, asasinatele şi măcelurile ale căror victime au fost legionarii. Ceea ce s-a chemat antisemitismul legionar nu era decât o consecinţă inevitabilă a poziţiunilor fundamentale luate de Mişcare în lupta sa pentru apărarea economică, naţională şi spirituală a celei mai numeroase părţi a Poporului Român, în lupta împotriva corupţiei şi, mai presus de toate, în lupta sa contra comunismului. Cu cât treceau anii cu atât creştea cârdăşia între Moscova şi anumite puteri internaţionale, anonime dar atotputernice în lumea apuseană – puteri al căror «pro-consul» în România era Titulescu – cu atât creşteau campaniile de calomnie şi persecuţiile împotriva lui Corneliu Codreanu şi a camarazilor săi. [197]

*

MINCIUNA, VEŞNICA ARMĂ A NEMERNICILOR. Nici asasinatele cu sutele, nici schingiuirile cu miile, nici închisorile cu zecile de mii nu au fost armele cele mai crunte şi cele mai eficace în mâinile duşmanilor Mişcării Legionare, ci MINCIUNA. Omorurilor, prigoanelor, Legiunea le opunea zalele vitejiei şi statorniciei sale, răbdarea, resemnarea şi încrederea creştinului într-o dreptate vreodată biruitoare, încredere pe care nu a pierdut-o nici acum. Ce arme însă putea avea ea împotriva minciunii, răspândită prin toate ziarele din lume, prin toate almanahurile, prin toate enciclopediile, prin toţi «istoricii», prin toate mijloacele de informaţie şi de difuziune, toate sau aproape toate în aceleaşi mâini, în mâinile duşmanilor ei? Fiecare din minciunile gogonate răspândite împotriva Legiunii ar avea totuşi, pentru orice observator cinstit, dezminţirea ei imediată şi elocventă în faptele cunoscute de toţi.

Să analizăm unele din aceste minciuni: 1). MIŞCAREA AR FI FOST O ORGANIZAŢIE TERORISTĂ. – Adevărul este că tocmai Mişcarea Legionară a fost, fără nici o întrerupere, de la înfiinţarea ei şi până astăzi, victima celei mai crunte terori. De la dizolvările ilegale, de la capetele sparte, uciderile şi încarcerările în masă, ale guvernelor Vaida, Iorga-Argetoianu, Duca, Goga, Miron Cristea, Tătărăscu, Călinescu, Argeşanu, Argetoianu, Antonescu până la lagărele de exterminare de astăzi (în timpul comunismului - n.a.), descrise de Léonard Kirshen în înspăimântătoarea lui carte Prisoner of Red Justice.

196

197197 Mihail Sturdza, ***România şi sfârşitul Europei. Amintiri din ţara pierdută***, Ed. Fronde, Petreşti, p.75.

198 Ibidem, pp.199-200.

2). MIŞCAREA AR FI FOST O PERMANENTĂ AMENINŢARE PENTRU STAT. – Adevărul: Mişcarea Legionară a fost, dintre toate partidele şi grupările politice care râvneau numai puterea, singura apărătoare consecventă a Statului Român, împotriva corupţiei, a uzurpărilor, a trădării şi până la sfârşit a vânzării României.

3). MIŞCAREA AR FI FOST O DUŞMANĂ A LEGALITĂŢII: - Cititorul şi cercetătorul obiectiv va descoperi că Istoria Mişcării Legionare este o lungă luptă pentru legalitate. Niciodată Legiunea nu a cerut mai mult decât legalitatea, beneficiul drepturilor legale şi naturale, care i-au fost negate în mod constant, fără nici o excepţie, de către toate guvernele în faţa cărora a stat.

4). ACTIVITATEA MIŞCĂRII AR FI FOST SUPUSĂ UNOR INFLUENŢE STRĂINE. – Adevărul este că Mişcarea Legionară a fost singura grupare politică – nu vorbesc aici de personalităţi răzleţe – care nu a fost influenţată niciodată de alte interese şi de alte dureri decât cele româneşti. Nu şi-a căutat investitura nici la Paris sau Londra, nici la Berlin sau Roma. Nu se pregătea a deschide hotarele Ţării hoardelor sovietice, pentru că aşa o dorea Beneş şi anumite cercuri politice din Franţa. Nu s-a conformat ordinelor lui Blum, ordine care cereau desfiinţarea, prin cele mai sălbatice violenţe, a unui tânăr partid politic românesc. Ea a fost singura grupare politică care a cerut împotrivirea cu armele în mână la ciuntirea frontierelor noastre apusene pe care le pregăteau, în vara anului 1940, Germania Socialist-Naţională şi Italia Fascistă. [198]

*

Adevărul despre legionari este de interes naţional românesc! Acest adevăr e departe de a fi fost recuperat şi pus la dispoziţia conştiinţei publice! La fel, adevărul despre comunişti, despre Ceauşescu, despre Decembrie 1989!…Despre tranziţia noastră!…

Mişcarea Legionară a fost şi ea un răspuns, românesc, la problema cu care istoria a confruntat omenirea în acest secol: ideea bolşevică! *[...] Esenţa anticomunismului românesc a fost de natură naţionalistă, intuind funcţia distructivă, antinaţională a ideii bolşevice. De aici trebuie să pornească orice încercare cinstită de a înţelege Mişcarea Legionară. [...] Ceea ce te umple de mirare atunci când începi să afli mai multe despre legionari este faptul că legionarii au fost loviţi din toate direcţiile. [...]* ***De comunişti, că s-au purtat aşa cum s-au purtat cu legionarii, nu e de mirare, căci legionarii au apărut în viaţa noastră politică exact ca replică la pericolul bolşevic, dar e greu de înţeles de ce a fost atâta înverşunare şi atâta violenţă împotriva legionarilor înainte de 1944.*** *[...]*

Cum să nu supere întreaga «clasă politică» texte legionare (de ex: din Cărticica şefului de cuib*) de felul: „**Bacşişul, mita şi hoţia au desfiinţat sănătatea morală a naţiunii române. Legionarul va căuta să desfiinţeze aceste apucături şi să reînvieze sentimentul demnităţii omeneşti. [...] Ţelul politicianului este de a-şi construi avere (când politica este deturnată de la menirea ei de a fi în slujba cetăţii şi a fiecărui cetăţean - n.a.); al nostru este de a ne construi o Patrie înfloriă şi puternică.** [...] Calomnia şi diversiunea mediatică (îndeosebi) împotriva legionarilor a fost teribil de eficientă. Susţinerea de care s-a bucurat minciuna a meritat efortul, căci minciuna a prins şi vreme de cincizeci de ani s-a lăfăit în mintea imensei majorităţi a publicului românesc. [...] Propaganda, cum i se mai spune minciunii, a devenit arma cea mai utilizată, permanent utilizată, mai ales în timp de aşa zisă pace. Adică în zilele noastre. [...] Menirea acestor pagini nu este să-i reabiliteze pe legionari decât în măsura în care aceasta ar fi o consecinţă firească a restabilirii adevărului. [...]* ***A spune adevărul nu este un act de curaj, ci o datorie. Şi un drept al lumii noastre.*** [199]

198

199199 Ion Coja, *Legionarii noştri*, op.cit, pp.7-10.

200 Ibidem, pp.57-63.

*

Legionarii au fost, în esenţă, anticomunişti, antibolşevici, înţelegând printre primii caracterul mortal al pericolului ce ne pândea din Răsărit. Oarecum consecutiv acestei atitudini antibolşevice, legionarii au fost şi antisemiţi (dacă admitem într-adevăr, că evreii sunt semiţi - n.a.). Dar antisemitismul lor a fost unul defensiv, manifestându-se în apărarea unor valori şi interese româneşti (întocmai pe linia gândirii eminesciene! - n.a.), iar nu împotriva intereselor autentice evreieşti. Aşa se face că legionarii au privit cu înţelegere – se zice, politica sionistă, planurile sionismului de a reda poporului evreu o patrie şi o limbă. [...] Existenţa unei legislaţii antievreieşti în perioada dictaturii antonesciene este un lucru evident. Aceste legi antievreieşti e bine însă să fie apreciate în funcţie de legile nescrise ale locului, ale comportamentului tradiţional românesc. Spaţiul românesc este, aşa cum a demonstrat cu pertinenţă «evreul» N. Steinhardt, un teritoriu binecuvântat de Dumnezeu, unde niciodată legile nu se aplică cu exces de zel. Dimpotrivă, îndeosebi legile aspre sunt aplicate de mântuială, de ochii lumii, ai unei lumi, ai unei Europe care, la data aceea ne cerea să fim antisemiţi, ne cerea să aplicăm un program de exterminare (sau de deportare - n.a.) a evreilor. Am fost antisemiţi mai mult în vorbele din textul legii decât în faptele vieţii trăite. Exemplul, clasic deja, al discriminării antisemite care i-a dus pe evreii din Bucureşti la corvoadă pe peroanele Gării de Nord, la curăţat zăpada, sarcină de care cei mai mulţi s-au achitat tocmind cu ora câţiva nevoiaşi dintre cei ce roiesc de obicei în jurul gării. Asta în vreme ce românii, neaoşi şi favorizaţi de legile lui Antonescu (mai ales zeci de mii de legionari, trimişi în linia întâi - n.a.), degerau şi mureau cu miile în nămeţii de la Stalingrad. [...] Aceste legi au fost deseori resimţite de români ca pozitiv discriminatorii, ca privilegii acordate evreilor. [200]

*

***Mişcarea Legionară a adoptat totalitarismul ca principiu esenţial al organizării Statului (în acea conjunctură, când comunismul era în plină expansiune şi era greu de contracarat - n.a.) şi naţionalismul ca ideal politic.** La începuturile ei, mişcarea legionară a făcut un primat din afirmarea etnicităţii româneşti, un crez al luptei ei. Pentru supravieţuirea fiinţei româneşti luptăm toţi în aceste zile. Obiecţia totalitarismului din trecut nu mai este valabilă azi faţă de acceptarea fără rezerve de către Consiliul Legiunii a principiilor fundamentale ale democraţiei de tip occidental. [...] Guvernele occidentale s-au pronunţat de mult asupra caracterului mişcării legionare. Aliaţii n-au considerat-o drept «organizaţie fascistă», fiindcă ea nu figurează pe lista întocmită de guvernul Statelor Unite în scopul de a se interzice fasciştilor intrarea în America. Nici o ţară democrată n-a refuzat legionarilor azilul politic. În multe din aceste ţări, ei au dobândit cetăţenia. Unii sunt profesori universitari sau au situaţii importante, care fac cinste Românilor. [...] Eu nu apăr mişcarea legionară. Aceasta este treaba ei. Apăr cauza unităţii româneşti, care nu poate fi realizată fără mişcarea legionară şi contra ei. Această mişcare a reprezentat un curent politic şi naţionalist, a fost prezentă în Parlament, la două guverne şi a aderat la principiile fundamentale ale democraţiei.* [201]

[200]

[201][201] Ibidem, pp.101-102.

SCURTE CONSIDERAŢII DESPRE IZVOARELE DOCTRINEI MIŞCĂRII LEGIONARE

Este datoria istoricilor actuali de a face lumină în ceea ce priveşte această importantă mişcare de mase din România, rămasă în istorie sub numele de Mişcarea Legionară. Ei trebuie să se pronunţe categoric, să ajungă la un consens şi să consemneze adevărul obiectiv pentru toate generaţiile care vor veni după noi. Adevărul nu poate fi decât unul singur: cel petrecut în realitate. Or, relativizarea adevărului în societatea noastră actuală, nu face altceva decât să ne îndepărteze şi mai mult faţă de acesta, ba chiar deschide perspectiva îndepărtării definitive sau rupturii totale faţă de el.

În acest scurt capitol, ne vom opri la esenţa conflictului dintre legionari şi adversarii lor încrâncenaţi. Este vorba despre doctrina promovată. Istoricii nu pot trece cu vederea faptele petrecute, fără a înţelege cauzele lor profunde. Crimele şi violenţele atribuite legionarilor sunt incompatibile cu profilul moral al acestora. „Meritul'' acestor acuzaţii grave a aparţinut desigur comuniştilor, dar mai degrabă a masonilor aflaţi în rândul lor, interesaţi în cel mai înalt grad de zdrobirea acestei mişcări naţionaliste de afirmare a „românului nou'' sau a românismului.

*

*Doctrina legionară, în fundamentele ei ultime, este o nouă concepţie asupra lumii şi vieţii. Corneliu Codreanu nu s-a imobilizat într-o atitudine pur negativă, nu s-a mulţumit să combată numai relele care măcinau vigoarea neamului nostru, ci a oferit acelora care l-au urmat, **o nouă perspectivă a existenţei**. [...] Doctrina legionară nu este o schemă rece de idei. Nu s-a creat raţional şi n-a existat la origine sub un sistem de gândire, care apoi, prin efectul*

propagandei (minciunii - n.a.), să cucerească aderenţi şi să fie adoptat ca bază ideologică a unei organizaţii. În stadiul ei iniţial, doctrina legionară a existat ca stare de spirit, pe care Corneliu Codreanu a fixat-o în câteva propoziţii: credinţa în Dumnezeu, încrederea în misiunea noastră, dragostea dintre legionari (spirituală - n.a.) şi folosirea cântecului ca mijloc de manifestare a noii spiritualităţi. (câteva din aceste idei fiind preluate ulterior de comunişti, ca şi ideea taberelor de muncă, dar total deformate…- n.a.) ***În câţiva ani, Mişcarea a depăşit cadrul restrâns al unei generaţii, pentru a lua proporţiile unei revoluţii naţionale, spre care s-au îndreptat apoi toate nădejdile de mântuire a neamului nostru.*** *[...] Folosirea Sfintei Scripturi pentru legitimarea doctrinei legionare nu trebuie să surprindă pe cititor şi nici să-l inducă în eroare, crezând că ne-am apucat să facem teologie. Orice doctrină cu pretenţii de a reforma societatea are nevoie de un fundament metafizic, de un mănunchi inalterabil de principii. Democraţia şi-a întemeiat existenţa pe credinţa infailibilităţii raţiunii, comunismul are la bază filosofia materialistă, naţional-socialismul pleacă de la dogma rasistă, iar fascismul s-a proiectat în mistica Statului.* ***Mişcarea Legionară şi-a căutat izvoarele în creştinism***.[202]

*

Ideea fundamentală a doctrinei legionare este crearea unui om nou în mijlocul colectivităţii româneşti (a unui om activ în cetatea lui, lucid, conştient de apartenenţa la neamul său, curajos şi responsabil… - n.a.), care să constituie punctul de plecare al unei mari transformări spirituale în viaţa neamului nostru. [...] Potrivit gândurilor ce le exprimă Corneliu Codreanu, ***adevărata luptă a Mişcării Legionare nu se desfăşoară în sfera rivalităţilor politice, ci se poartă înlăuntrul sufletului omenesc.*** *Realizarea obiectivelor politice ale Mişcării nu e posibilă decât în măsura în care* „omul nou'' *învinge pe cel vechi în fiecare dintre noi şi astfel iluminarea ce s-a produs în sufletul nostru se extinde în toate ramurile vieţii naţionale. [...]* ***Mişcarea Legionară este o aspiraţie spre perfecţiune, iar legionarul devine viu, adică dă un conţinut numelui său, numai în măsura în care face progrese pe drumul desăvârşirii interioare.*** *Dacă legionarul, sub identitatea lui cea mai aleasă, s-ar ivi pe o arie întinsă în mijlocul poporului românesc, atunci fără îndoială că fenomenul ar lua proporţiile unei revoluţii spirituale. [...] Mişcarea Legionară nu urmăreşte să înnoiască creştinismul, ci să înnoiască naţiunea. Ea nu vrea să creeze un* creştin nou *(cum fac sectele de fapt - n.a.), ci un* ***român nou****. [...] Mişcarea Legionară proclamă necesitatea, fixându-şi obiectivele în această direcţie, ca valorile creştine să fie scoase din surghiunul în care trăiesc astăzi la periferia istoriei naţionale şi să se extindă aplicarea lor în viaţa politică, economică şi socială, adică în sfera de realităţi care până acum au fost guvernate exclusiv de forţa interesului.*[203]

*

*Dacă interesul nu este în stare să realizeze acordul voinţelor omeneşti, el însuşi fiind semănătorul discordiei, trebuie să facem apel la o forţă mult mai eficace, la un factor de altă esenţă decât substanţa lui egoistă. Interesul este expresia naturii telurice a omului ; factorul de armonie care să-l îmblânzească şi să-i asigure buna funcţionare nu poate fi decât expresia naturii spirituale. Acest element regulator al vieţii politice, sociale şi economice, de esenţă superioară interesului, este dragostea. „***Dragostea aplicată înseamnează pace în suflete, în societate şi în lume**.'' *(cf. C. Z. Codreanu) [...] Viaţa creştinului de astăzi nu este întemeiată, cum am înclina să credem, pe un compromis înţelept între cerinţele sufletului şi cerinţele vieţii, ci pe un abis care îi desparte fiinţa în două. Compromis ar însemna găsirea unui* modus vivendi, *a unei satisfacţii posibile pentru ambele părţi. Dar poate să convieţuiască, dragostea şi negaţia ei? Spiritul de armonie şi spiritul de vrăjmăşie? Sunt două tendinţe diametral opuse, care se*

---

[202][202] Horia Sima, ***Doctrina legionară***, Ed. Metafora, Constanţa, 2005, pp.I-VI.

[203][203] Ibidem, pp. 3-9.
[204] Ibidem, pp.10-15.

exclud una pe alta în fiecare moment al vieţii. Omul dragostei creştine nu poate face pace cu omul interesului denaturat, căci din acea clipă ar înceta să mai existe. Sau unul sau altul e chemat ca să determine conduita noastră, dar niciodată amândouă. [...]

Ceea ce caracterizează însă criza actuală, este forţa compactă cu care se manifestă şi cadrul universal în care s-a amplificat. Nu mai e un popor, o pătură socială, o instituţie care suferă, ci întreaga umanitate, cu toate activităţile şi toate naţiunile pe care le cuprinde. Nu faptul crizei alarmează, ci intensitatea şi proporţiile ei. ***Nu e un anumit rău care ne chinuie, ci o avalanşă a răului.*** *[...] Aceste simptome grave nu pot fi atribuite unui fenomen trecător, ci indică o criză de structură, cu efecte decisive pentru soarta întregii umanităţi.* [204]

*

Formula trinitară: libertate, egalitate, fraternitate, care împodobeşte frontispiciul Revoluţiei Franceze, are profunde afinităţi cu filosofia creştină. Dacă a avut o putere de rodire atât de mare, meritul trebuie atribuit conţinutului evanghelic din structura ei; după cum efectele dăunătoare ale aceloraşi principii se datoresc elementului raţional care a participat la plăsmuirea lor. Raţiunea nefiind competentă să rezolve marile probleme istorice, a tulburat, prin amestecul ei, perfecţiunea ordinii sociale fixate de Dumnezeu. [...] ***Drama revoluţiei constă în alterarea obiectivelor ei iniţiale (de către conducătorii acesteia - n.a.): a eliberat pe individ din cătuşele feudalismului, dar, în acelaşi timp, l-a îndepărtat de neam şi de Dumnezeu. (sub influenţa directă a Masoneriei - n.a.)*** *S-a petrecut cu Revoluţia Franceză un fenomen de înstrăinare de la scopurile ei primordiale analog cu ce s-a produs şi în domeniul revoluţiei ştiinţifice. Ambele revoluţii au apărut împreună, însufleţite de cele mai nobile aspiraţii, dar tot împreună s-au alterat şi din aceleaşi cauze. Spiritul generos în care au fost concepute la origine ideile de libertate, egalitate şi fraternitate a fost subminat în decursul timpului de partea inferioară a sufletului, de curentele materialiste ale epocii noastre, aceleaşi energii dizolvante care au abuzat şi de invenţiile ştiinţifice în dauna tuturor popoarelor. [...] Lipsa de vigilenţă a spiritului omenesc, lăsând neisprăvită opera Evului Mediu, a provocat deviaţia Renaşterii şi a alterat şi cursul Revoluţiei Franceze. Valul de orgoliu care a invadat omenirea de atunci încoace (împreună cu un spirit al supremaţiei/imperialismului - n.a.) a netezit drumul tendinţelor anarhice. Ca urmare, principiile de libertate, egalitate şi fraternitate (şi justiţia socială - n.a.) au fost disociate de arhetipul individ - neam - Dumnezeu şi au luat* ***o direcţie de realizare anti-naţională şi anti-creştină.*** [205]

*

Adevărata libertate este de natură interioară. *Ea îşi are rădăcinile înfipte în suflet şi nu este tributară nici unei oprelişti sociale. Numai în sfera vieţii psihice expansiunea nelimitată a individului devine o realitate tangibilă. Numai pe teritoriul ei nu există pietre de hotar. Singurul ei inamic este omul însuşi, omul care nu-i conştient de prezenţa libertăţii în eul său şi o caută cu înfrigurare în lumea externă.*

*Când individualismul anarhic se ridică împotriva neamului, în numele cărei libertăţi vorbeşte? ''*Se ridică*'', accentuăm, pentru că indiferenţa individului faţă de neam nu e un act ''*indiferent*'', o stare neutrală, o atitudine inofensivă, care poate fi tratată cu indulgenţă. Nu e necesar ca individul să facă acte directe de ostilitate contra neamului pentru ca să ajungă în conflict cu el. E de-ajuns această indiferenţă, această ''* sterilizare a simţirii, a dragostei, a durerii pentru neamul tău*'', pentru ca să se numere printre inamicii lui. [...] Cel mai mizerabil sclav este desigur acela care nu-şi dă seama de condiţia tristă a vieţii lui. Neavând înţelegere pentru starea nenorocită în care se găseşte, nu-şi poate făuri nici mijloacele de eliberare. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu indivizii care se lasă atraşi pe povârnişul libertăţii anarhice. Nu*

204

205[205] Ibidem, pp.26-28.

[206] Ibidem, pp.34-53.

e om care să nu poată fi sedus de voluptatea libertăţii anarhice şi foarte mulţi indivizi rămân pentru toată viaţa lor prizonierii ei. [...]

Deplasarea centrului de greutate al neamului din lumea materială în viaţa spirituală impune o schimbare profundă în comportamentul său istoric. ***Adevărata luptă a unui neam nu se desfăşoară pe câmpurile de bătaie, ci înlăuntrul conştiinţei sale.*** *Factorul căruia trebuie să i se acorde o specială îngrijire este energia lui spirituală. [...] Misiunea unui neam nu diferă de a unui individ. Ea constă în străduinţa de a-şi armoniza în mod permanent activitatea lui istorică cu chemarea lui supranaturală. [...] Neamurile sunt înzestrate de Dumnezeu cu un suflet colectiv, iar personalitatea lor istorică nu-i decât manifestarea acestui suflet într-o formă perceptibilă.* [206]

*

Prescripţiile de pe Muntele Sinai pătrund în viaţa omului sub forma unei porunci. [...] Etica Noului Testament are cu totul alt caracter. Ea e etica libertăţii. Esenţa ei se concentrează în dragoste. Dragostea nu se afirmă, pentru că ar exista o obligaţie de îndeplinit, ci pentru că propriul ei elan o poartă în afară. Ea ţâşneşte nechemată, neprovocată din suflet, ca magma vulcanică din măruntaiele pământului. ***Morala lui Hristos face apel la forţele interioare ale individului, la acele forţe pe care nu le putea mobiliza legea şi a căror lipsă aşează pe un om în stare de permanentă inferioritate faţă de păcat.*** *[...]* ***Etica legionară urmează strâns poziţia Noului Testament. Moralitatea este un mod fundamental de a fi al eului. O autentică conduită morală nu se obţine fiind mereu grijulii să nu se calce cutare sau cutare paragraf al legii (precum făceau fariseii - n.a.), ci dezvoltând în noi puterile uriaşe ale dragostei.*** *[...]*

Adevărul care ne face liberi este dragostea, care se manifestă prin acţiuni dezinteresate. Cine posedă această rodnicie interioară, care se deschide în afară, nu mai poate fi îngenuncheat de nici o tiranie internă sau externă. *E ca un punct de lumină în univers, care scânteiază fără încetare şi fără a-şi epuiza vreodată substanţa. [...]* ***Ţelul cel mai înalt spre care trebuie să năzuiască fiinţa noastră este Dumnezeu. De la El vin toate darurile şi toată puterea. E firesc ca sufletul să-şi caute împlinirea supremă spre izvorul de lumină de la care emană.*** *[...] „- Mai e o instanţă care trebuie consultată, Dumnezeu. Căci o acţiune poate fi bună pentru Legiune, bună pentru neam, dar să nu fie plăcută lui Dumnezeu, să tăgăduiască spiritul etern al adevărului. Numai când iniţiativa a întrunit toată seria consimţămintelor, începând de la individ şi până la Dumnezeu, putem fi siguri de rodnicia ei.'' (cf. C. Z. Codreanu)* [207]

*

''Dragostea, explică Corneliu Codreanu, e împăcarea între cele două principii: autoritate şi libertate. Dragostea se află la mijloc, între ele şi deasupra lor, cuprinzându-le pe amândouă în tot ce au ele mai bun şi înlăturând conflictele dintre ele. [...] Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict. [...] Pacea nu ne-o va da justiţia, ci bunătatea şi dragostea, pentru că justiţia e foarte greu să se realizeze integral şi chiar dacă s-ar găsi un aparat de realizare perfectă a acesteia, e imperfect omul, care neputând-o sesiza şi aprecia, va fi un veşnic nemulţumit. [...] Dar nu vom admite ca la adăpostul formulelor tricolore să se instaleze o clasă oligarhică şi tiranică, pe spatele muncitorilor de toate categoriile şi să-l jupoaie literalmente de piele, fluturând prin văzduh necontenit: ***Patrie*** *- pe care n-o iubesc –* ***Dumnezeu*** *– în care nu cred –* ***Biserică –*** *în care nu intră niciodată – şi* ***Armata*** *pe care o trimit la război cu braţele goale.'' [...]*

Fiecare individ poartă în sufletul său imaginea unei naţiuni. Aceasta înseamnă că cine gândeşte politica în funcţie de naţiune, de la sine trebuie să acorde cel mai mare respect

---

206

207[207] Ibidem, pp.67-107.

[208] Ibidem, pp.135-155.

persoanei umane. ***Fiecare individ reprezintă un potenţial creator al naţiunii. A-i stânjeni posibilităţile lui intrinsece sau a le lăsa în paragină, e tot una cu a săvârşi un atentat contra naţiunii.*** *Nu poţi fi naţionalist, fără a arăta cea mai largă solicitudine tuturor compatrioţilor tăi. Un individ nu e un capital biologic, nu este un număr între milioane de fiinţe, nu se măsoară aritmetic sau prin capacitatea sa de producţie în economie, ci este o energie naţională, o irupţie a conştiinţei naţionale în istorie.* ***Unui naţionalist nu îi este indiferent cum trăiesc semenii lui, cu ce se hrănesc, ce locuinţe au, de ce mijloace de existenţă şi cultură dispun.*** [208]

*

De fapt rătăcirile politice ale păturii muncitoreşti nu sunt decât rezultatul rătăcirilor ce bântuie în clasele posesoare. Atitudinea muncitorului ce se revoltă, la instigaţia agenţilor străini, contra patriei lui se explică prin mizerie şi ignoranţă. Dar cum se justifică reprezentanţii claselor avute, care l-au împins la această stare de disperare? Ele n-au suferit nici de foame nici de frig şi nici nu le-au stat închise izvoarele culturii. Mai mult decât atâta. Membrii acestor clase nu s-au mulţumit cu existenţa politică a cetăţeanului de rând, ci au pretins întotdeauna să fie la conducerea ţării. Cum s-au achitat de acest rol? În loc de a se simţi solidari în suferinţă şi bucurie cu toate păturile unei naţiuni şi a lucra pentru bunăstarea întregului popor, şi-au clădit o existenţă egoistă, bazată pe exploatarea celor mulţi. Este de mirare dacă la mentalitatea lor de clasă s-a răspuns cu altă mentalitate de clasă, în care agenţii Internaţionalei Comuniste au găsit un teren fertil de agitaţie? Dar cine a rupt întâia oară pactul naţional? Acei care împinşi de mizerie au ascultat de lozincile agitatorilor fără patrie sau ceilalţi care, în mod conştient, au săvârşit păcatul exploatării? Vai, spune Biblia, de cei prin care vine sminteala în lume! [...]

Căpitanul înalţă pe muncitor la o demnitate pe care socialismul de profesie nici nu o poate bănui măcar. Revoluţia socială pe care o întrezăreşte Corneliu Codreanu depăşeşte cu mult orizontul intereselor materiale. Socialismul profesionist se consumă într-o veşnică agitaţie în jurul salariilor. Această ideologie pleacă exclusiv de la perspectiva mizeriei materiale a muncitorului şi luptă pentru îmbunătăţirea condiţiilor lui de trai. Revoluţia legionară nu ignoră latura materială a problemei, dar nu vede în ea decât o mică parte din ceea ce conducătorii ţării datorează muncitorului. A-l trata pe muncitor exclusiv în funcţie de nevoile lui materiale, înseamnă a-l degrada şi umili. Oare muncitorul să n-aibă alte aspiraţii decât acelea strict legate de existenţa lui biologică? Să se simtă mulţumit numai atunci când stăpânii îi aruncă o bucată de pâine mai mare? Pentru asta luptă el? Asta e fericirea lui? Nu are şi el alte gânduri şi idealuri? Marile comandamente ale naţiunii nu se revelează şi conştiinţei lui? Şi atunci poate fi exclus muncitorul din sfera marilor tensiuni naţionale, ca şi cum ar fi un cetăţean de categorie inferioară, azvârlit la periferia societăţii? Iată ce îl doare pe muncitor, mai mult decât mizeria pe care o suferă. Dispreţul cu care e tratat, izolarea în care e ţinut. Şi sufletul lui strigă după sacrificiu şi inima lui sângerează la durerile patriei. [...]

Corneliu Codreanu era profund îndurerat de starea înapoiată a ţării. *Căi de comunicaţie puţine, drumuri desfundate, oraşele neîngrijite, satele fără lumină, apele neîndiguite. România Mare realizase incomparabil mai puţin decât România Mică de dinainte de război. Bugetul Statului dispărea în buzunarele politicienilor. Existau bani pentru viaţa de noapte a Capitalei, pentru vilele somptuoase din staţiunile balneare, pentru călătorii costisitoare în străinătate, dar nu se găseau bani să se construiască o cale ferată, să se repare un pod, să se ridice o clădire publică. Lucrări începute rămâneau neterminate cu anii, din lipsă de fonduri. Bunurile Statului erau ţara nimănui. Frontiera dintre banul public şi banul privat nu se cunoştea. Ideea de serviciu public dispăruse. Orice potentat al zilei, primar, prefect, ministru, era un mic satrap, care se gândea în primul rând cum să-şi rotunjească veniturile personale. Ministerul, Primăria, Prefectura deveniseră perimetre de exploatare.* [209]

208

209[209] Ibidem, pp.154-158.

[210] Ibidem, pp.161-165.

*

Naţiunea este o integrantă a sufletului omenesc. Omul nu creează orice tip de societate, ci numai naţiuni. Există o vocaţie socială a omului, cum spune Aristotel, dar exclusiv aceea de a se grupa în naţiuni şi a-şi desfăşura puterile creatoare în intimă conexiune cu naţiunea. Exact cum fiecare individ caută instinctiv pe Dumnezeu, chiar dacă nu profesează adevărata religie, în acelaşi mod pe plan social omul caută să se organizeze în naţiuni.

Drama omenirii este în realitate drama naţiunilor. Oriunde în istorie nu vom întâlni decât un lanţ de lupte pentru afirmarea popoarelor. În toate planurile de existenţă vom întâlni naţiunea: în istorie, în cultură, în marile religii. Naţiunea este principiul constructiv al oricărei civilizaţii. Fără naţiune am reveni la haosul iniţial, la un fel de turn al lui Babel. [...]

Dumnezeu nu este responsabil de ceea ce se petrece în lume. Omul este o fiinţă liberă. Dacă Dumnezeu i-ar prescrie omului ce conduită să urmeze, i-ar lua îndărăt darul cel mai preţios pe care i l-a făcut: ***libertatea interioară****. Excluzând din capul locului ideea că Dumnezeu ar putea să-l împingă pe om la rău, chiar dacă l-ar constrânge să facă binele, faptul n-ar fi mai puţin grav. Omul ar înceta să păcătuiască, cu acelaşi titlu şi în aceleaşi condiţii în care nu păcătuiesc animalele. El şi-ar pierde definitiv calitatea sa intrinsecă, imaginea sa de om. El n-ar mai fi făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, el n-ar mai exista ca subiect creator, ci ar deveni un fragment depersonalizat al lumii materiale.* [210]

*

Dumnezeu nu dirijează cursul evenimentelor, dar nici nu trebuie să ni-L închipuim absent din mijlocul lor. *Ca un bun părinte, Dumnezeu nu poate lăsa în părăsire pe fiii săi. Mai întâi scena pe care se joacă viaţa omului – universul material – n-ar putea subzista nici o clipă fără de suportul puterii Divine. Cum ar hrăni natura pe om, cum s-ar reînnoi viaţa pe pământ, fără de asistenţa necurmată a Divinităţii? Apoi Dumnezeu este un sfetnic permanent al omului. Îl mustră, îl avertizează, îl pedepseşte chiar, aşa cum un părinte se poartă cu copiii lui. Din dragoste, din durere de tată, Dumnezeu intervine în istorie. Dar nu într-o formă agresivă, de natură să disloce persoana umană din ţâţânile ei, să-i vateme autonomia ei caracteristică. [...]*

Nu este exclus, aşadar, ca Dumnezeu să modifice cursul evenimentelor individuale sau colective, dar întotdeauna ca rezultat al unei colaborări cu omul. Creştinismul, cum spune Sf. Dionisie Areopagitul, a introdus un nou mod de lucrare în lume: modul teo-andric. Ca Dumnezeu să mântuiască poporul francez, a trebuit ca Ioana D'Arc să accepte misiunea ce i s-a încredinţat, creând un câmp de înaltă tensiune spirituală între francezi şi Dumnezeu. Căci trebuia să înfrângă neîncrederea contemporanilor ei. [211]

*

Şi acum transcriem mărturia supremă de care dispunem, pentru a dovedi nu numai marea dragoste de neam a lui Corneliu Codreanu, dar şi adâncul lui respect faţă de suveranitatea naţiunii:

„ Domnule Ministru,

O naţiune nu e condamnată să trăiască toată viaţa ei în aceleaşi forme. Constituţia acestei ţări prevede orice schimbare posibilă, cu o singură condiţie: respectarea normelor legale trasate de legea fundamentală a Statului. Această formă nouă (noua Constituţie - n.n.) ridică însă o serie de probleme.

I. Dispreţ pentru poporul român. Caracteristica noilor forme statale din lume nu stă atâta în forma Statului, pe cât stă în contribuţia naţiunii în crearea acestor forme de Stat. Nu are importanţă mecanica statului pe cât are în aceste schimbări voinţa naţiunii. Acea stare de înaltă conştiinţă, acea stare de elan în care se poate ridica un neam chemat să-şi hotărască

210

211211 Ibidem, pp.165-166.

propria lui soartă. Viitorul sau înălţimea de conştiinţă la care în văzul lumii s-au ridicat alte neamuri. Ca român mă simt ofensat şi mă întreb:

Ce aţi crezut Dumneavoastră despre naţia noastră, desconsiderând-o în modul acesta? La acest mare examen, la acest concurs care se dă între naţiile lumii, unde se apreciază nu forma şi înfăţişarea exterioară a Statului, ci capacitatea de conştiinţă şi demnitate a naţiunii.

Dumneavoastră, prin actul de la 10-11 februarie ne-aţi oprit pe noi românii de a lua parte. Dându-ne un regim nou şi dictându-ne o Constituţie alcătuită în câteva nopţi, punând pe întreaga naţiune pecetea de ''incapabil şi dobitoc''.

Mă întreb încă o dată: Să ne fi crezut Dumneavoastră ca o turmă de animale? În toate aceste schimbări ale Statului, apare, alături de ideea unei forme noi, ideea naţiunii biruitoare, nu sclavă să poarte un jug ce i se pune. Naţiunea care voieşte a lua parte, care este chemată a lua parte la stabilirea soartei sale viitoare, dacă voieşte să aibă o soartă şi dacă voieşte să se valideze ca naţiune cu drept la respect printre celelalte naţiuni ale lumii.

II. Legalitatea. Dumneavoastră toţi ne-aţi cântat nouă timp de 10 ani pe această strună ''Legalitate'', existenţa Statului stă în ideea de legalitate; cine atinge acest principiu al legalităţii, cine calcă legile ţării este un criminal. Dumneavoastră, care ne-aţi aruncat în închisori pentru cele mai mici abateri faţă de codul penal, terminaţi acum, la sfârşitul acestui imn frumos, prin a deveni cei mai mari infractori la legile fundamentale ale Statului, călcând în picioare Constituţia ţării, respectată de toţi de la înfiinţarea Statului Român şi până astăzi. Sunt mărturie dosarele din Tribunalele şi Consiliile de Război şi închisorile în care am intrat; fiind acuzat, rând pe rând, de Dumneavoastră că voiesc ''Să dau lovitură de Stat''. Nu este proces al meu în care această formulă să nu fi apărut în toată amploarea şi viclenia ei.

Pentru ca după 10 ani de chinuri, pe care le-aţi imprimat Gărzii de Fier şi sufletului din mine, să terminaţi prin a da Dumneavoastră ''lovitură de Stat''.

Prin a săvârşi Dumneavoastră, delictul de care ne-aţi acuzat şi pentru care ne-aţi chinuit pe nedrept. Toate teoriile care ni s-au făcut nouă, tineretului, ani de-a rândul de generaţia Dumneavoastră, pe tema unică a legalităţii, se termină prin acest oribil exemplu.

Priviţi-ne pe noi în cadrul legalităţii şi uitaţi-vă la Dumneavoastră, cei mai mari dispreţuitori de lege.

III. Sperjurul. Dar Dumneavoastră, aţi jurat pe aceste legi. Aţi jurat că vă veţi supune lor şi le veţi aplica. Iar acum aţi călcat jurământul depus.

Asupra întregii Dumneavoastră generaţii politice planează sperjurul. Trist exemplu, îngrozitor exemplu pentru biserica ortodoxă care patronează un asemenea act şi pentru neamul nostru. (cu referire, îndeosebi la patriarhul Miron Cristea, numit chiar prim-ministru - n.a.)

Ce grozăvie cuprind aceste două cuvinte: infractori şi sperjuri.

IV. Nulitatea operii Dumneavoastră. Întreaga operă a Dumneavoastră de legislaţie este lovită de nulitate. Tot ce este născut din sperjur şi călcare de lege este condamnat pieirii. Iar celor ce săvârşesc asemenea acte, nu le ajută Dumnezeu niciodată. Un vot luat prin silnicie, sub stare de asediu, cenzură, nesecret şi verbal, mai rău ca sub regimul bolşevic, nu conferă faptelor Dumneavoastră nici o valoare. *(C.Z.C., Scrisoare adresată D-lui Ministru Alex. Vaida Voievod, Circulări şi manifeste, p.275).* [212]

[212][212] Ibidem, pp.145-146.

CINE A FOST CU ADEVĂRAT CORNELIU ZELEA CODREANU, NUMIT ŞI «CĂPITANUL»?

Corneliu Zelea Codreanu (avându-şi obârşiile în Bucovina de Nord şi născut la Iaşi, pe 13 septembrie 1899, în numeroasa familie a profesorului Ion Zelea Codreanu), absolvent de liceu militar şi licenţiat în Drept, supranumit «Căpitanul», şi-a început lupta naţională în 1919 şi a înfiinţat în 1927 Legiunea Arhanghelul Mihail, devenind liderul absolut al tineretului naţionalist. Împotriva legionarilor, care incomodau atât clica politicienilor venali, cât şi conspiraţia iudeo-comunistă, s-a declanşat un adevărat «terorism de stat», determinând un lung şir de violenţe şi «răzbunări», pe care însă Căpitanul nu le-a ordonat ca atare (cum a dovedit-o chiar Justiţia vremii). În 1936, Codreanu şi-a publicat, la Sibiu, cartea intitulată **Pentru legionari** *(principalul îndreptar ideologic al legionarismului), scriere deopotrivă memorialistică, polemică şi doctrinară (completată, pentru latura organizatorică, cu vestita* Cărticică a şefului de cuib*). Ne-au mai rămas de la el un corpus de* Circulări şi manifeste, *precum* Însemnările de la Jilava *(redactate în temniţă, în 1938) – adevărat testament spiritual. Aceste scrieri au cunoscut multe ediţii în ţară sau în exil, beneficiind şi de traduceri în limbile de mare circulaţie. În decembrie 1937, în urma pactului electoral cu Iuliu Maniu şi Gh. I. Brătianu, Mişcarea Legionară, aspru prigonită vreme de un deceniu, repurtează un strălucit succes în alegeri (ultimele alegeri din România Mare). Regele Carol al II-lea anulează însă alegerile şi îşi instaurează dictatura personală. Corneliu Codreanu, în semn de protest, dizolvă Partidul «Totul pentru ţară» (expresia politică a Legiunii) şi îndeamnă la rezistenţă non-violentă (nevoind, mărturisea el, «să prefacă România într-o Spanie însângerată»). Răspunzând unui atac de presă al lui Nicolae Iorga, este învinuit de «ultragiu» şi arestat. Condamnat întâi la 6 luni, i se*

înscenează apoi o parodie de proces (mai 1938) şi este condamnat abuziv la zece ani de închisoare. [213]

*

În noaptea Sfântului Andrei (29 spre 30 noiembrie) a anului 1938 (zi aleasă nu tocmai la întâmplare de către masonerie, având în vedere faptul că Sf. Apostol Andrei a adus creştinismul la noi - n.a.), împreună cu alţi 13 camarazi aflaţi în detenţie, este asasinat de autorităţi în marginea pădurii Tâncăbeşti *(acţiune monstruoasă, ordonată de Carol al II-lea şi coordonată de Armand Călinescu, cu care începe «decapitarea» Mişcării Legionare, desăvârşită în 1939). După dispariţia lui Corneliu Codreanu, legionarismul a cunoscut un scurt triumf în toamna lui 1940 (după aplicarea Dictatului de la Viena şi ultimatumul părăsirii Basarabiei), sub conducerea lui Horia Sima, după care a intrat într-o lungă agonie instituţională, pierzându-şi treptat unitatea iniţială.* Ideea legionară *supravieţuieşte însă, printr-un lung şir de mărturisitori, în ciuda întreitei prigoane (carliste, antonesciene şi comuniste) de peste o jumătate de secol, iar Căpitanul rămâne o figură legendară a dreptei creştine româneşti. Omul acesta, mort la 39 de ani (ca şi Eminescu, de care-l leagă în eternitate, dincolo de obârşiile bucovinene, aceeaşi evlavie faţă de tradiţia naţională şi aceeaşi responsabilitate faţă de destinul nostru comunitar), a fost deopotrivă personalitatea publică cea mai pios adorată şi cea mai crunt urâtă a României Mari. «O personalitate harismatică», fără îndoială, aşa cum se văd siliţi s-o recunoască, fie şi numai cu jumătate de gură, până şi adversarii lui ireductibili.* [214]

*

O parte a opiniei publice româneşti, formată la şcoala stângismului de sorginte franceză sau a aşa-numitei «prese din Sărindar» (Adevărul, Dimineaţa, Lupta etc.)*, a fost convinsă încă din anii'30 că tânărul luptător naţionalist era un soi de monstru democratofag, iar Mişcarea sa un cap de pod al nazismului în România! Şi totuşi, pentru cine ar fi fost dispus să se informeze corect, de la surse, în cărţile lui stătea scris negru pe alb: ,,Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii (ca mişcările politice extremist-totalitariste - n.n.) şi nici pe acela al libertăţii (ca mişcările politice anarhic-democratice - n.n.). Ea îşi are temeliile înfipte în **principiul iubirii creştine**. [...] Niciodată Mişcarea Legionară, pentru a birui, nu va recurge la ideea de complot sau de lovitură de stat. Consider aceasta ca o prostie. **Mişcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârşirea unui proces interior, de conştiinţă, al Naţiunii Române. Când acest proces va cuprinde pe majoritatea românilor şi se va desăvârşi, atunci biruinţa va veni automat, fără comploturi şi fără lovituri de stat.***'' (primul citat din vol. *Pentru legionari*, iar al doilea din *Circulara Nr.58, «Către Şefii de Regiuni»*, 26 febr. 1937) [215]

*

Iată deci adevăratul înţeles al «biruinţei legionare»: ea nu este urmarea unui război civil sau a unei forme oarecare de violenţă politică, aşa cum se crede îndeobşte, ci capătul de drum al unei năzuite prefaceri moral-spirituale, al unei metanoia *de proporţii naţionale! Prin această înaltă năzuinţă (care deosebeşte legionarismul de majoritatea mişcărilor de dreapta din Estul Europei, şi mai ales de nazism), mărturisită cu însuşi sângele său, Corneliu Zelea Codreanu se impune în memoria posterităţii ca **unul dintre marii pedagogi naţionali ai istoriei noastre**, aşa cum recunoscuse, spre sfârşitul vieţii, şi Iuliu Maniu (unul dintre puţinii oameni politici oneşti*

[213][213] ***Intelectualii şi Mişcarea legionară. Mari conştiinţe româneşti***, op.cit, p.21.
[214] Ibidem, pp.21-22.

[214]

[215][215] Ibidem, pp.22-23.
[216] Ibidem, p.23.

din România interbelică): ,,Recunosc că Corneliu Zelea Codreanu a fost superior gândirii mele. Eu am încercat să adopt, în slujba şi salvarea ţării, căi politice; *el a ales* ***o cale superioară, şi anume să realizeze mai întâi caractere****, educând un tineret care, pe căi de înălţare patriotică, să se dăruiască total, moral şi spiritual; să creeze mai întâi o elită conducătoare şi abia apoi un partid.''*

Tragedia lui Codreanu şi a Mişcării sale se integrează în tragedia mai generală a dreptei europene; dacă însă «Istoria a făcut pipi pe noi» (cf. Mircea Eliade), nu înseamnă că marile principii de conservare şi renaştere naţională care au călăuzit generaţia legionară n-ar mai fi valabile. Formele se pot perima, dar principiile dăinuiesc, aşteptând un ceas istoric mai fast pentru a se reîntrupa în forme corespunzătoare noilor realităţi. Din acest punct de vedere, Codreanu rămâne o permanentă «provocare» pentru generaţiile care vin, iar destinul postum, oricâte vicisitudini ar cunoaşte, nu se va încheia decât la «marea Judecată a neamurilor», în faţa Judecătorului «nemitarnic», către care sângele Căpitanului strigă încă din pământ, pentru dreptatea sa şi a neamului românesc. [216]

*

,,Tinerii studenţi sunt foarte uşor influenţabili mai ales când le lipseşte o credinţă. Ei se lasă amăgiţi nu atât prin avantagiile materiale imediate – cari li s'ar oferi – cât mai ales prin măgulirile ce li se aduc şi prin perspectivele de mare viitor ce li se oferă. ***Tânărul însă va trebui să ştie că în orice post va fi, este o santinelă în slujba neamului şi că a se lăsa cumpărat, flatat, ademenit, însemnează o părăsire de post, poate însemna o dezertare sau chiar o trădare.*** *[...]*

Congresul acesta (de la Cluj, 4-6 septembrie 1920 - n.a.) a avut loc în sala Teatrului Naţional din Cluj, într'o atmosferă de mare entuziasm, datorită unirii neamului românesc. [...] Dar, pe atât de mare era desorientarea faţă de linia viitorului. De această desorientare a căutat să profite puterea iudaică. Ea a sugerat şi până la sfârşit a făcut presiuni prin minister, prin masonerie şi oamenii politici, ca la ordinea de zi a congresului să se pună: intrarea studenţilor evrei în centrele studenţeşti. Cu alte cuvinte se încerca transformarea unor centre româneşti în centre mixte româno-jidăneşti. Primejdia era mare cu bolşevismul bătând la uşă şi cu perspectiva de a fi copleşiţi ca număr de elementele iudeo-comuniste în propriile noastre centre. Cel puţin în două din ele, Iaşi şi Cernăuţi, situaţia era tragică. Cu toate acestea, conducătorii congresului erau câştigaţi acestei idei. [...] Micul nostru grup de la Iaşi, invincibil prin hotărârea sa, unit cu grupul Bucovinenilor, s'a luptat timp de două zile cu îndârjire. Până la urmă a învins. Congresul a admis moţiunea propusă de mire, prin vot nominal, împotriva moţiunii susţinută de întreaga conducere studenţească. Votul acesta crede că nu l-a dat congresul din convingere, ci mai mult impresionat de hotărârea şi disperarea cu care a fost dusă lupta. [...] 100 contra 5 000. Victoria noastră de atunci a fost hotărâtoare. Centrele studenţeşti, dacă punctul nostru de vedere ar fi căzut, şi-ar fi pierdut caracterul lor românesc, şi în contact cu jidanii, ar fi apucat pe calea bolşevismului. Studenţimea română a fost la o mare răspântie. Iar mai târziu, la 1922, n'am mai fi avut o izbucnire a unei mişcări studenţeşti româneşti, ci poate o izbucnire a revoluţiei comuniste. [...] Mai grav: universitatea Iaşului creştin, cea mai înaltă şcoală românească, proclama în ceasurile grele de atunci, lupta contra lui Dumnezeu, alungarea lui Dumnezeu din şcoală, din instituţii, din ţară. [217]

*

Curierul Israelit*, organ al Uniunii evreilor pământeni, din 23 Aprilie 1922 (ziua Sf. Gheorghe - n.a.), publică în articolul de fond sub titlul «Strigoii»...Aşadar,* tagmă de măscărici, insultători publici, bandă de făcători de rele, ipochimeni, strigoi întârziaţi, ticăloşie, acţiune

---

216

217 217 Corneliu Zelea-Codreanu, ***Pentru legionari***, op.cit., pp.34-35.

218 Ibidem, pp.121-239.

sălbatică, infamă postură; iată ce sunt profesorii românismului: Cuza, Paulescu şi Şumuleanu, şi iată ce este acţiunea lor mântuitoare de neam *[...] Primim peste obraz şi peste sufletele noastre româneşti batjocură peste batjocură, palme peste palme, până la aceea de a ne vedea cu adevărat în grozava situaţie: jidanii apărătorii românismului, la adăpost de orice neajuns, trăind în linişte şi belşug, iar noi,* duşmanii românismului*, cu libertatea şi viaţa în pericol, urmăriţi ca nişte câini turbaţi, de toate autorităţile româneşti. [...] Nu programe trebuie să creiem, ci oameni, oameni noi. Pentru că aşa cum sunt astăzi oamenii* crescuţi de politicianism *şi* infectaţi *de influenţa iudaică, vor compromite cele mai strălucite programe. [...] Cea mai mare primejdie naţională (creată de evrei) stă în aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-romană dând naştere acestui tip de om, creând această stârpitură morală: politicianul care nu mai are nimic cu nobleţea rasei noastre; care ne dezonorează şi ne omoară. [...] Este pentru prima dată în istoria noastră, şi de aceea ne simţim dezarmaţi şi cădem învinşi, când Românii se întâlnesc cu un neam, care nu-i atacă cu sabia, ci cu armele proprii rasei iudaice cu care izbesc şi paralizează mai întâiu instinctul moral al neamurilor, împrăştiind în mod sistematic toate bolile morale şi distrugând astfel orice posibilitate de reacţiune. De aceea, piatra unghiulară de la care porneşte legiunea este* omul*; nu programul politic, Reforma omului, nu reforma programelor politice. «Legiunea Arhanghelului Mihail» va fi, prin urmare, mai mult o şcoală şi o oaste decât un partid politic.* [218]

*

Cine îşi închipuie că jidanii *sunt nişte bieţi nenorociţi, veniţi aici la întâmplare, aduşi de vânt, mânaţi de soartă etc, se înşală. Toţi jidanii de pe faţa pământului formează o mare colectivitate legată prin sânge şi prin religia talmudică. Ei sunt încadraţi într-un adevărat stat foarte sever, având legi, planuri şi conducători cari formulează aceste planuri şi-i conduc. La bază, au Cahalul. Aşa că noi nu ne găsim în faţa unor jidani izolaţi, ci în faţa unei puteri constituite, comunitatea jidănească.*

În general se întrebuinţează următoarele sisteme: I. Pentru captarea oamenilor politici locali*: 1. Cadouri; 2. servicii personale; 3. finanţarea organizaţiei politice pentru propagandă, tipărire de manifeste, deplasări cu automobile etc. [...]*

II. Pentru captarea autorităţilor*: 1. Corupţiunea, mituirea [...] 2. şantajul [...] 3. A treia armă este distrugerea [...] 4. Dacă nu vei avea aceste defecte atunci vor întrebuinţa : minciuna, calomnia la ureche sau prin presă, pâra faţă de şefi [...]*

III. Pentru a se strecura în diferite cercuri sau în jurul unor oameni de frunte *folosesc: 1. slugărnicia; 2. consilii de administraţie; 3. servicii personale josnice; 4. linguşiri. Astfel toţi oamenii politici au secretari jidani, pentru că: aduc din piaţă, fac ghetele, leagănă copiii, ţin geanta etc, linguşesc, se insinuează. [...]*

IV. Planuri pentru distrugerea unui comerciant român: *1. Flancarea Românului cu un comerciant jidan sau încadrarea lui între doi comercianţi jidani; 2. Vânzarea mărfurilor sub preţul de cost, pierderea acoperindu-se cu sume speciale date de Cahal. [...]*

De unde cunoaştem aceste planuri? (ale iudaismului faţă de pământul şi neamul românesc) Le cunoaştem sigur, trăgând concluzii din mişcările adversarului. [...] Aceste planuri sunt însă ca şi gazele de războiu. Să le întrebuinţezi pentru adversar, dar să nu te atingă pe tine. ***Propovăduiesc ateismul pentru Români, dar ei nu sunt atei, ci ţin cu habotnicie în respectarea celor mai mici precepte religioase. Vor să deslege pe Români de dragostea pământului lor, dar ei acaparează pământuri. Se ridică împotriva ideii naţionale, dar ei rămân naţionalişti şovini.*** *''* [219]

*

218

219[219] Ibidem, pp.115-118.

[220] Ibidem, pp.164-334.

,,Nimic nu înspăimântă mai mult pe jidani decât unitatea perfectă*: blocul sufletesc al unei mişcări, al unui popor. De aceea ei vor fi necontenit pentru «democraţie» care are un singur avantaj şi acela pentru inamicul naţiei. Pentru că democraţia va sparge unitatea şi blocul sufletesc al unui neam şi în faţa unităţii şi solidarităţii perfecte a iudaismului din ţară şi din întreaga lume, naţia, divizată în* partidele democraţiei*, se va prezenta desbinată şi va fi înfrântă. [...]* ***O mişcare niciodată nu moare din cauza duşmanilor dinafară. Ea moare din cauza duşmanilor dinăuntru. Ca orice organism omenesc. [...]***

În realitate, în democraţie omul nu are nici un drept. El însă nu şi le-a pierdut nici în folosul colectivităţii naţionale, nici în acela al naţiunii, ci în folosul unei caste politico-financiare *de bancheri şi agenţi electorali. În sfârşit, ultima binefacere pentru individ,* democraţia masonică printr-o perfidie neasemuită *se transformă în apostol al păcii pe pământ. Dar în acelaşi timp proclamă războiul dintre oameni şi Dumnezeu. [...] Perfidia stă în aceea că întrebuinţează cuvintele Mântuitorului.* [220]

*

Mişcarea naţională, neavând deci caracterul regimurilor dictatoriale, ne întrebăm: Ce este atunci? Este democraţie? Nu este nici democraţie. Pentru că şeful nu este ales de mulţime. Democraţia are la bază sistemul eligibilităţii. Aici nici un şef nu este ales prin vot. Şeful este consimţit. *Dacă nu-i dictatură şi nici democraţie, atunci ce este? Este o formă nouă de conducere a statelor. Neîntâlnită până acum. [...] Cred că are la bază acea stare de spirit, acea stare de înaltă conştiinţă naţională, care, mai devreme sau mai târziu, se întinde până la periferiile organismului naţional. Este o stare de lumină interioară [...] o stare de* ecumenicitate naţională. *Un popor în întregimea lui ajunge la conştiinţa de sine, la conştiinţa rostului său şi a destinului său în lume. [...] El nu mai face «ce vrea» (şeful). El face «ce trebuie». Şi este condus: nu de interesele individuale, nici de cele colective, ci de* **interesele naţiunii** *eterne la a căror conştiinţă au ajuns popoarele. În cadrul acestor interese şi numai în cadrul lor îşi află maximum de satisfacţie normală şi interesele personale şi cele colective. [...]*

Un popor nu se conduce prin el însuşi, ci prin elita lui. Adică prin acea categorie de oameni născuţi din sânul său cu anumite aptitudini şi specialităţi. *După cum albinele îşi cresc regina, tot astfel un popor trebuie să-şi crească* elita *lui. [...]* ***Cine alege această elită? Mulţimea? [...] Mulţimea e cea mai capricioasă şi cea mai nestabilă în păreri.*** *[...]* ***Găsirea adevărului nu poate fi încredinţată majorităţilor. [...] Mulţimile fiind chemate să-şi aleagă elita, acestea nu numai că nu sunt în stare să-şi descopere şi să-şi aleagă elita, dar mai mult,* aleg*, afară de mici excepţii, tot ce este mai rău în sânul unei naţiuni.*** *Deci nu numai că democraţia înlătură* elita naţională*, dar o înlocuieşte cu ce este mai rău în mijlocul naţiei. Democraţia va alege: pe oameni fără nici un fel de scrupul, deci fără morală. Pe cei cari vor plăti mai bine, deci pe cei cu mai multă putere de corupţie. Pe scamatori, şarlatani, demagogi, cari vor ieşi mai bine la concursul de scamatorie, şarlatanie, demagogie, din timpul perioadei electorale. Printre ei se vor strecura şi câţiva oameni de treabă, oameni politici chiar, de bună credinţă. Vor fi sclavii celor dintâi. Adevărata elită a unei naţii va fi înfrântă (în democraţie), înlăturată, pentru că ea va refuza să concureze pe aceste teme. Ea se va retrage şi va sta ascunsă. De-aici, consecinţe funeste pentru stat.''* [221]

*

,,Deci, în ultimă analiză, problema cari se pune azi poporului român şi de cari depind toate celelalte este înlocuirea acestei elite, cu o elită naţională, având la bază: virtutea, iubirea şi jertfa pentru ţară, dreptatea şi dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale şi onoarea. [...] Noua elită românească şi orice elită din lume trebuie să aibă

220

221[221] Ibidem, pp.261-329.

[222] Ibidem, pp.330-337.

la bază principiul selecţiunii sociale. Adică ***în mod natural, se selecţionează din corpul naţiunii****, adică din marea massă sănătoasă a ţărănimii şi muncitorimii, permanent legată de pământ şi de ţară, o categorie de oameni cu anumite însuşiri, pe care apoi şi le cultivă. Ea devine elita naţională. Aceasta trebuie să conducă o naţiune. Când poate fi sau când trebuie consultată o mulţime? În faţa marilor hotărâri cari o angajează. [...]*

În fruntea neamurilor, deasupra elitei, se află monarhia. [...] Un monarh e mic atunci când face ce vrea şi e mare atunci când face ce trebuie. [...] Ştefan cel Mare, de o jumătate de mie de ani, străluceşte în istorie şi Românu nu-l mai uită, pentru că s'a confundat perfect cu linia de viaţă a neamului. Regele Ferdinand, împotriva oricăror legături şi interese, s'a plasat pe linia neamului, a îndurat cu el, a făcut jertfă alături de el, a izbândit cu el. Prin aceasta este mare şi nemuritor.'' [222]

*

Doi bărbaţi de stat români, I. G. Duca şi N. Titulescu, vor aranja cu faţa politică a trusturilor bancherilor jidani de la Paris, interesaţi pe de o parte de exploatarea nemiloasă a bogăţiilor ţării şi pe de altă parte, în a asigura o cât mai fericită situaţie coreligionarilor lor din România, venirea la putere a Partidului Liberal. Aceasta cu condiţia formală, cu condiţia de exterminare, prin orice mijloace, a mişcării legionare. Bancherilor străini (predominant străini), nu le convine o naţiune românească, legionară, tânără, puternică, mândră şi cari să-i scuipe afară din ţară, cu toate capitalurile lor de pradă. [...]

La urmă formulez ***7 cereri****: 1. Cer introducerea pedepsei cu moartea pentru manipulatorii frauduloşi ai banului public. [...] între moartea ţării mele şi aceea a tâlharului, eu prefer moartea tâlharului. [...] 2. Cerem revizuirea şi confiscarea averilor celor cari şi-au furat ţara. 3. Cerem tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici cari se vor dovedi că au lucrat contra ţării, fie sprijinind afaceri incorecte, fie în alt mod. 4. Cerem împiedicarea pe viitor a oamenilor politici de a mai face parte din consiliile de administraţie ale diferitelor bănci sau întreprinderi. 5. Cerem alungarea cetelor de exploatatori nemiloşi cari au venit pe pământul acesta să exploateze bogăţiile solului şi munca braţelor noastre. 6. Cerem declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă şi imprescriptibilă a neamului românesc. 7. Cerem trimiterea la muncă a agenţilor electorali şi stabilirea unui comandament unic, căruia să i se supună, într'un singur gând, toată suflarea românească.''* [223]

*

,,În orice caz ţin să afirm de la început, că noi nu suntem o generaţie aşa cum ne cunoaşteţi d-voastră dintr'o anumită presă. Noi nu urmărim decât să ne apărăm Patria sacră, Patria ameninţată de viscolul furtunei. [...] Şi ca să fixez punctele cardinale, în scurt, voi spune: nu este nici o generaţie imorală, nu este nici una fără Dumnezeu, nici una republicană sau antiregalistă. Fixez aceste puncte în: **Dumnezeu, Patrie, Rege, Familie, Proprietate şi Armată***, cari să garanteze existenţa Statului Român. [...] D-lor deputaţi, generaţia aceasta a noastră trece ca o generaţie antisemită. Aş dori să ştiţi că nu am venit să strig: jos jidanii, după cum cred că n'a făcut nimeni. Am observat însă un singur lucru, că de câte ori s'a pus aici problema naţionalismului românesc, d-voastră aţi privit-o şi aţi primit-o cu ilaritate şi aţi transformat-o dintr'o problemă cari este de un tragic fără pereche, într'o chestiune comică. [...] Pentru mine este clar şi precis: inteligentă sau neinteligentă, parazitară sau neparazitară, morală sau imorală, această populaţie este o populaţie duşmană aici pe pământul ţării. [...] Cu noi se săvârşeşte exact acelaşi lucru cari s'a săvârşit cu Pieile Roşii din America de Nord: Ne găsim în faţa unei invazii străine şi avem tot dreptul, şi avem şi datoria să ne apărăm Patria (împotriva expansiunii evreilor). Pe mine nu mă interesează cine vine, şi este – mi se pare lucru*

[222]

[223][223] Ibidem, pp.324-373.

[224] Corneliu Zelea-Codreanu, ***Cărticica şefului de cuib***, Colecţia «Europa», München, pp.95-102.

curios, ca atunci când veneau duşmanii cu arma să ne fure pământul nostru, noi încremeneam cu toţii în tranşee, cu arma în mână, iar ***astăzi când arma s'a schimbat în bani şi când aceştia sunt în stare cu banii lor să vină să ne cumpere ţara, atunci nu mai este nimeni la noi să protesteze?*** *[...] Am adus aceste bucăţi de pâine învelite şi puse în această elegantă cutie, ca să vedeţi în câtă artificialitate şi în câtă poleială de civilizaţie se îmbracă această mizerie românească. [...] În orice caz, vă spun că* ***poporul nu iubeşte partidele politice****. Acesta e un lucru precis şi* ***d-voastră, într'un regim democratic, nu vă puteţi menţine la conducerea statului în contra voinţei poporului****. [...] În ce priveşte orientarea noastră, dacă este chestiunea să alegem între aceste două extreme, suntem dintre acei cari cred că soarele nu răsare la Moscova, ci la Roma.* [224]

*

În fapt, d-lor, asupra partidelor generaţia noastră – privind din afară – constată: 1) Că un partid politic este o societate anonimă de exploatare a votului universal; 2) Că toate partidele sunt democratice, deoarece utilizează votul universal în acelaşi mod; 3) Că neglijează interesele poporului şi ale patriei satisfăcând numai interesele particulare ale partizanilor, că democraţia este iresponsabilă, îi lipseşte puterea sancţiunii, că toate partidele fac fărădelegi, se dau pe faţă unele pe altele, nimeni nu aplică sancţiuni contra alor săi, fiindcă îi pierde, nici în contra adversarilor, fiindcă ei deţin la rândul lor fărădelegile lor. [...]

Democraţia văzută din afară ne dă impresiunea unei vaste complicităţi în fărădelege; Concluzia: democraţia este incapabilă de autoritate. Şi încă ceva. Declar aici că democraţia e pusă în slujba marei finanţe naţionale sau internaţionale jidoveşti*. D-lor, dovada. Am venit aici cu o listă cari are să vă supere, însă vă spun să nu-mi luaţi în nume de rău, fiindcă nu pot să tac în această chestiune, este vorba de ceea ce se numeşte* portofoliul de la banca Blank. *Daţi-mi voie să vă citesc – fiindcă fiecare vă regăsiţi aici. [...] D-lor, s'or plăti sau nu, nu ştiu, dar să vă spun un singur lucru: există obligaţia pe care o are cineva când împrumută bani de la o asemenea finanţă, de a o satisface când este la guvern, de a o sprijini în opoziţie şi în orice caz de a nu lovi în ea când trebuie să fie lovită.* [225]

*

Mişcarea noastră legionară are mai mult caracterul unei mari şcoli spirituale. Ea tinde să aprindă credinţi nebănuite, ea tinde să transforme, să revoluţioneze sufletul românesc. Strigaţi în toate părţile că ***răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet****. Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletul mulţimii. O minciună sunt toate programele noi şi sistemele sociale fastuos etalate poporului dacă în umbra lor rânjeşte acelaşi suflet de tâlhari, aceiaşi lipsă de conştiinţă întru îndeplinirea datoriei, acelaşi duh de trădare faţă de tot ce-i românesc, acelaşi desfrâu, aceiaşi faptă de risipă şi de lux. Chemaţi sufletul neamului la o viaţă nouă. Nu căutaţi succesele electorale dacă ele nu înseamnă în acelaşi timp biruinţa forţelor organizate ale sufletului înnoit. Programe? Cum adică? Credeţi că noi nu putem seca mlaştini? Nu putem capta energiile din munţi şi electrifica ţara? Nu putem înălţa oraşe româneşti? Nu putem face ca lanurile noastre să producă împătrit? Nu putem pe pământul nostru bogat asigura pâinea fiecărui român? Nu putem face legi cari să asigure o bună funcţionare a unui mecanism de stat apropiat timpului şi specificului nostru naţional? [...] Putem. Dar marea greşeală a multor oameni politici a fost aceea de a-şi fi etalat programele în amănunte, mai înainte de a fi puşi în situaţia de a le realiza. Avem şi noi programe în buzunar. Ele se studiază necontenit dar se păstrează pentru timpul lor.''* [226]

224

225225 Ibidem, pp.102-106.

226 Ibidem, p.111.

227 Nicolae Hristu, Octavian Daniel, Alexandru Mircea, în Cuvânt înainte la vol. ***Intelectualii şi Mişcarea legionară…***, op.cit., pp.9-10.

226

*

Anticomunismul, principiile moralei creştine, patriotismul, spiritul de jertfă, bărbăţia, atitudinea ofensivă, adevărata revoluţie spirituală (creştină) *au fost susţinute timp de peste 15 ani de Corneliu Codreanu, împotriva defetismului politicianist. Marea lui însemnătate constă în faptul că a captat efervescenţa spirituală şi moral-politică a generaţiei sale, convertind-o într-o energie ordonată şi orientată spre adevăratele sensuri ale destinului naţional. Fără intuiţia lui de vizionar, totul s-ar fi limitat la aspecte politice minore şi efemere. Prin el, Mişcarea Legionară a depăşit cadrul restrâns al unei generaţii, pentru a lua proporţiile unei adevărate revoluţii naţionale care a captat toate nădejdile de realizare plenară a naţiunii noastre. Lucrările sale:* Pentru legionari, Cărticica şefului de cuib, Circulări, Jurnalul de la Jilava, *ilustrează şi confirmă concordanţa dintre viaţa şi opera sa. [...] ,,A crede că odată cu dispariţia lui Corneliu Codreanu se va nărui şi opera lui, ar însemna să ne facem o slabă idee despre adâncimea acestei opere. Minunea pe care a făcut-o Corneliu Codreanu este aşa de mare că de acum îl depăşeşte şi pe el.'' (Nae Ionescu)* [227]

*

Corneliu Codreanu nu era deloc un visător sau numai un mistic, aşa cum încearcă să-l descrie toţi duşmanii lui. El nu se scălda deloc în iluzii. Nu era posedatul unor utopii imposibile. Dimpotrivă, era **un realist în sensul cel mai legitim al cuvântului**. *Realismul se bazează pe ceva palpabil, pe ceva adevărat şi verificabil. [...] Rebeliunea raţionalistă de astăzi, unde totul vrea să se facă numai după logica oamenilor – care nu poate fi decât subiectivă şi mărginită – este tocmai îndepărtarea de realitatea umană. Este o rebeliune îngâmfată şi periculoasă pentru om. Asemenea lui Adam, în Grădina Paradisului, sau a rebeliunii de la Turnul Babel, unde omul vrea să iasă – e mai comod pentru el – din sistemul legilor în care a fost aşezat de Creatorul său. Acestea sunt singurele legi realiste – prin originea lor divină şi eternă – (legile lui Dumnezeu) care pot să împlinească omul şi să-l facă fericit. [...] Corneliu Codreanu a privit cu ochi critici în jurul său şi şi-a dat seama că împotmolirea tuturor formulelor politice pe care le-a adoptat* ***societatea modernă*** *se datoreşte tocmai faptului că* ***a pierdut contactul cu realitatea de bază, pe care a înlocuit-o cu «realităţi» fictive***. *,,Poporul, spunea el, nu se conduce după voinţa lui: Democraţie. Nici după voinţa unei persoane: Dictatura. Ci după legi. Nu e vorba de legi făcute de oameni. Sunt norme, legi naturale de viaţă şi norme, legi naturale de moarte. Legile vieţii şi legile morţii. O naţiune merge la viaţă sau la moarte după cum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi.'' [...]* [228]

*

Numai acest realism conştient al lui l-a împins ca să creeze pentru tineretul ţării sale o şcoală de educaţie şi de recompunere morală: şcoala omului nou. *Acest om nou, adică înnoit sufleteşte, trebuia să fie conştient de misiunea ce-o avea, trebuia să fie activ în lupta lui şi trebuia să fie bine pregătit pentru a înfrunta circumstanţele istorice adverse care-i ameninţau naţiunea. Acest «om nou» nu era, prin urmare, o entitate abstractă. Nu era o persoană creată teoretic din visurile imposibile ale unui om nou, ci era o fiinţă concretă, înrădăcinată în necesităţile poporului ei, care trebuia ca să dezvolte în el nişte calităţi, esenţiale luptei în care se angajase. Aceste calităţi, de altfel latente în el căci îi veneau pe linie genetică – istorică şi formează caracteristica neamului românesc, sunt: sentimentul creştin şi virtuţile neamului. Ele trebuie numai reîmprospătate şi activate în omul român. [...] Codreanu aducea cu el o viziune istorică clară şi un concept românesc de proporţii universale.* ***Tineretul român aducea o voinţă de fier, nişte convingeri inflexibile şi un spirit de sacrificiu ce rar se întâlnesc în istoria lumii.*** *[...] Codreanu şi generaţia lui au vorbit mulţimilor româneşti cu un limbaj clar şi profetic*

227

228228 Nicolae Roşca, op.cit., pp.82-86.

229 Ibidem, p.7-86.

(mesianic), iar acestea i-au înţeles şi s-au urnit la dinamica discursului lor. Rezultatul a fost un măreţ imn naţional căruia evenimentele politice ulterioare şi neînţelegerea unor compatrioţi înşelaţi, i-a stins armonia. [229]

*

Deşi Codreanu ştia că lupta împotriva unui rege despotic (dar nu şi a monarhiei) şi a unor demnitari puternici şi corupţi, el a continuat să demaşte abuzurile lor. În frământările sale de a-şi salva naţia din ghearele jefuitorilor, Codreanu a spus: ,,Toate popoarele din jurul nostru au venit de undeva şi s-au aşezat pe pământul pe care trăiesc. Istoria ne dă date precise despre venirea bulgarilor, a turcilor, a maghiarilor, etc. Un singur neam n-a venit de nicăieri. Acela suntem noi românii. Ne-am născut din negura vremii pe acest pământ, odată cu stejarii şi cu brazii. De el suntem legaţi nu numai prin pâinea şi existenţa ce ne-o dă muncindu-l din greu, dar şi prin toate oasele strămoşilor noştri care dorm în ţărâna lui. Toţi părinţii noştri sunt aici. Toate amintirile noastre, toată gloria noastră războinică, întreaga noastră istorie e aici, în acest pământ stă îngropată. Întreb şi aştept răspuns: Pe ce drept voiesc jidanii să ne ia acest pământ? [...] Dar şi legile ţării opresc invazia jidănească. Articolul 3 din Constituţie spune: «Teritoriul României nu se poate coloniza cu populaţie de o gintă străină.» Ce însemnează, dacă nu colonizare, faptul instalării a două milioane de jidani pe teritoriul românesc? [...] În Iaşi, parcurgi străzi şi cartiere întregi şi nu mai întâlneşti nici un român, nici o casă românească, nici un magazin românesc. [...] Să ne fie nouă românilor indiferent cine sunt stăpânii bogăţiei naţionale? [...] Cine stăpâneşte oraşele, are direct şi indirect conducerea politică a ţării în mână. Iar românii rămân o gloată de milioane fără libertate, şi copiii lor fără ţară şi fără viitor.'' [230]

*

,,Poporul român n-a cunoscut de-a lungul istoriei sale, nici ura de rasă, nici de clasă, nici vrajba religioasă. La noi n-au avut loc pogromuri, nici procese împotriva evreilor pentru omor ritual (satanic), ca în ţările civilizate din Occident, nici vânătoare de vrăjitoare, nici arderi pe rug, nici o Noapte a Sfântului Bartolomeu. *Religia noastră a fost o religie a ţăranilor, cum a numit-o filozoful român Nae Ionescu, profesor de logică, metafizică şi mistică creştină. Înconjurat de neamuri ostile cu tendinţe imperialiste poporul nostru n-a practicat totuşi, şovinismul, călăuzit de zicala : «Fiecare cu legea lui».* ***A trăit o mie de ani fără o ierarhie eclesiastică. Poporul nostru, născut creştin, a întreţinut legătura cu Dumnezeu direct, fără mijlocitori, prin rugăciuni: acasă, pe ogoare sau în bisericuţele umile de lemn. L-am păstrat pe Dumnezeu în sufletul nostru. Ne-am închinat Lui cu umilinţă şi smerenie şi când credinţa ne-a fost ameninţată ne-am ridicat la luptă pentru apărarea ei. Asta nu se numeşte şovinism.*** *Eu însumi mă inspir din Apostolul Pavel care zice: «La Judecata de Apoi toate Neamurile se vor înfăţişa, în frunte cu regii şi împăraţii lor, pentru a da socoteală de faptele lor săvârşite pe pământ.»* ***Un om care crede, cum cred eu, nu numai în judecata istoriei, ci şi a lui Dumnezeu, nu poate urî alte neamuri, egale în faţa lui.*** *Şi poporul meu şi poporul dumneavoastră a avut aceeaşi soartă tragică. După ce poporul evreu îşi va regăsi Patria pierdută, va trebui să facem împreună pasul decisiv: «pentru o reconciliere istorică între cele două popoare ale noastre».'' (într-o scrisoare adresată rabinului David Şafran din 11 febr.1937)* [231]

*

,,Maiestate,

229

230230 Joana Damaschin, op.cit., pp.160-161.

231 Ion Coja, *Legionarii noştri*, op.cit., pp.113-114.

232 Gabriel Constantinescu, în art. Şah la rege…, Puncte cardinale Nr.3/171, Martie 2005, p.14.

231

Nu dorim să supărăm pe nimeni cu părerile noastre în materie de politică externă. Acum este vorba însă de ceva mai mult decât de o simplă părere, e vorba de viitorul Ţării noastre. [...] Dacă noi, tineretul, vom fi puşi în situaţia tragică de a intra într-un război alături de puterile bolşevismului, împotriva celor care apără civilizaţia creştină a lumii, care apără Bisericile de dărâmare, care apără moaştele sfinţilor, care apără de profanare mormintele eroilor – declarăm pe faţă că vom trage toţi cu revolvere în acei care ne-au adus acolo, şi pentru că nu vom putea dezerta, spre a nu face act de dezonoare, ne vom sinucide. ***Niciodată tineretul neamului românesc nu va lupta sub semnul Satanei, împotriva lui Dumnezeu****. [...] Nicolae Titulescu a făcut cea mai mare crimă faţă de viitorul Statului Român. [...] (Remarcăm) ura neîmpăcată manifestată de politicienii români şi în politica internă: politica de vrăjmăşie, de mare prigoană faţă de tineretul naţionalist al Ţării, din ordinul Masoneriei şi din îndemnul zilnic al presei iudaice. Toţi cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului şi a istoriei naţionale au datoria să ceară şi să impună* ***scoaterea politicii româneşti interne şi externe de sub influenţa şi comanda masoneriei, comunismului şi iudaismului****. Este singura măsură salvatoare, pentru viitorul Neamului acesta. Să trăiţi, Maiestate! '' (într-un Memoriu, adresat regelui Carol al II-lea şi oamenilor politici, 5 noiembrie 1936) O dovadă a credinţei profunde că «în istorie s-au văzut monarhi buni, foarte buni, slabi sau răi…monarhia, însă, a fost totdeauna bună».* [232]

*

În activitatea interbelică a mişcării legionare – taberele de muncă au avut un rol aparte în educarea civică şi morală a tineretului. La început, pe lângă scopul realizării unor lucrări de interes general, se urmărea ***schimbarea unei mentalităţi*** *care făcea pe tânărul absolvent de liceu sau student să-i fie ruşine să execute o muncă manuală. Aceeaşi concepţie o aveau şi cea mai mare parte a intelectualilor. De aici provenea şi modul cum intelectualii priveau activitatea manuală a muncitorilor şi ţăranilor. Tineretul care va înţelege că munca fizică înnobilează şi nu înjoseşte va privi altfel pe muncitorul din fabrică şi pe ţăranul de pe ogoare, atunci când va ajunge în funcţii publice sau private, legate de contactul cu aceştia.*

În linii mari, acestea erau îndemnurile pe care Corneliu Z. Codreanu le-a adresat tinerilor pe care i-a chemat să participe la prima tabără de muncă, organizată la 8 mai 1924, la Ungheni, lângă Prut, pentru a confecţiona cărămizi, în vederea construirii unui cămin studenţesc la Iaşi (au urmat multe altele, construindu-se diguri pe malul unor râuri, biserici, case de adăpost, cabane, drumuri, şcoli, cămine etc. - n.a.). [...] Mai puţin cunoscut este, însă, conţinutul discuţiilor, pe aceeaşi temă, pe care Corneliu Z. Codreanu le purta în fiecare seară, după încheierea unei zile de lucru, cu toţi legionarii aflaţi în tabără.

În mod obişnuit, la aceste discuţii erau abordate probleme din domeniul politic, social, religios, moral ş.a. La tabăra de la Carmen Sylva din anul 1936, cu participarea fraţilor de cruce – pe lângă aceste teme, accentul a fost pus pe subiecte legate de ***cultivarea virtuţilor****. [...] Una din teme asupra căreia s-a insistat a fost aceea a cinstei. Corneliu Z. Codreanu vedea în eradicarea mitei, bacşişului, hoţiei şi corupţiei, în general, o problemă de demnitate umană şi naţională. „Această racilă pe care ne-a lăsat-o anii de stăpânire străină trebuie stârpită'', spunea Căpitanul. El cerea fraţilor de cruce ca prin exemplul lor să fie* ***modele de cinste****, în viaţa de toate zilele şi în serviciile publice unde vor activa după terminarea studiilor.* [233]

*

Dat fiind nedreptatea care mai dăinuia în diverse medii şi instituţii, Corneliu Z. Codreanu vedea ***necesitatea restaurării spiritului de dreptate în România****. Reţinem un îndemn*

232

233233 ***Corneliu Zelea-Codreanu. 100 de ani de la naştere***, Ed. Fundaţiei „Prof.Gheorghe Manu'', Timişoara, 1999, pp.43-45.

234 Ibidem, pp.45-46.

pe care îl vom găsi şi în scrierile sale: ,,<u>Legionarul trebuie să fie drept cu toată lumea. Nici adversarului nu-i va face nedreptate, va lupta cu el, îl va învinge, dar pe căile dreptăţii şi ale moralei…''</u>

*Un subiect care, de asemenea, forma obiectul discuţiilor, se referea la ideea de **bun simţ.** Acea facultate pe care o pot avea unii oameni <u>de a aprecia cu justeţe semenii, faptele lor şi diversele împrejurări în care ei se află</u>. Corneliu Z. Codreanu considera că orice legionar ar trebui să fie dotat cu bun simţ, care să-i spună cum trebuie să procedeze, când trebuie să tacă şi când trebuie să vorbească, când trebuie să intervină şi când nu, într-o dispută de idei etc.*

Referindu-se la modestie – adică la moderaţia asupra propriei persoane, Corneliu Z. Codreanu o aprecia ca o calitate deosebită a comportamentului unui legionar, numind-o: „cea mai frumoasă floare a sufletului''. <u>Îngâmfarea, preţiozitatea şi lauda de sine trebuie să fie străine unui adevărat legionar</u>.

*În aceeaşi măsură erau dezbătute alte virtuţi şi reguli de conduită morală cum sunt: corectitudinea, punctualitatea, simţul onoarei, respectul cuvântului dat, sinceritatea, buna cuviinţă, buna credinţă, simplitatea şi comportamentul natural…După cum vedem, o **adevărată şcoală a cultivării virtuţilor şi principiilor morale**, pe care marea majoritate a fraţilor de cruce, participanţi la dezbaterile de fiecare seară, de la tabăra de muncă Carmen Sylva, le-au însuşit şi le-au păstrat în suflet şi în conştiinţă, pentru tot restul vieţii lor.* [234]

*

*,,Corneliu Codreanu a trăit pe dimensiunea tragică a neamului românesc. Îl dureau şi chinuiau toate durerile, suferinţele şi amărăciunile vieţii sale istorice şi ale epocii sale. **Îşi iubea cu o pasiune uriaşă neamul…**''(cf. mărturiei lui Nichifor Crainic, închis la Aiud - n.a.) Ideologia naţionalistă pe care o desenase Codreanu pentru România şi tineretul său, preconiza o sumă de principii şi idei, care urmau să valorifice potenţialul spiritual al românilor şi să îi orienteze spre o viaţă nouă, de virtuţi morale şi de demnitate omenească, în conformitate cu legile cugetului şi omeniei româneşti. **Niciodată în istoria naţională n-a existat un ideal, care să ajungă la înălţimea valorilor spirituale la care se găsea idealul legionarismului, zidit de Corneliu Codreanu.***

*Erau indicaţii şi prescrieri riguroase, pentru realizarea unor valori care să formeze omul nou autentic, nefalsificat de elemente străine de fondul lui naţional, strămoşesc. **Mişcarea avea forme noi de educaţie: cuibul, tabăra, temniţa şi legiunea. Toate erau trepte educative, care puneau la încercări reale pe acela care adera la Mişcare.** Până ajungea la o verificare completă pentru a fi legionar, căreia i s-a revelat un nou sens al existenţei din comunitatea naţională. Aşa, de exemplu, moartea nu mai era o sperietoare, ea avea în viaţa omului o altă semnificaţie (asemenea celei străvechi, dacice - n.a). În concepţia legionară, **moartea dă măsura adevărată a unei vieţi.** Ideea de răspundere morală lumina viziunea morţii şi armoniile sale.* [235]

*

*<u>Legionarul nu se temea de moarte; prin moarte legionarul vedea, pentru acela care a trăit o viaţă curată, deschise porţile până la mântuirea prin înviere, odată cu neamul său întreg. De aceea, legionarul avea **curajul jertfei pentru colectivitatea naţională**, căci trăia cu adevărat o viaţă spirituală, care singura dă sens, ideal moral şi virtuţi.</u>*

Prin educaţia lor – legionarii deveneau cavaleri ai unui ideal naţional şi, prin caracterul lor de aristocraţi ai spiritualităţii româneşti, înfruntau moartea cu bucurie şi curaj, căci aşa puteau depune mărturie pentru credinţa în idealul lor (şi ca mărturisitori ai ortodoxiei - n.a.). Şi

[234]

[235][235] Ibidem, pp.97 (dintr-un art. semnat de Ion Banea).
[236] Ibidem, pp.97-98.

în toate colţurile de ţară se găsesc morminte de legionari, unele fără nici o cruce, din bunăvoinţa ucigaşilor.

Idealurile legionare pe care le aducea Legiunea lui Corneliu Codreanu nu erau utopii, ci valori spirituale pe care se putea întemeia o comunitate morală, prin voinţa de a înfăptui o misiune, care i-a fost încredinţată de Creator. De aici disponibilitatea extraordinară a legionarilor pentru ***jertfă****, care izvora din libertatea de voinţă. [...] Lupta legionarilor pentru credinţa lor creştină îi punea în contact cu puterea divină, adică* ***trăiau mistic viaţa lor spirituală, ceea ce însemna o reîntoarcere la izvoarele creaţiei, la Dumnezeu****. Prin mistică te menţii în contact cu Dumnezeu, un contact permanent cu viaţa spirituală.* [236]

*

Corneliu Zelea Codreanu a fost o personalitate charismatică. Născut în sânul poporului său, i-a pătruns tainele sufletului, i-a înţeles durerile şi năzuinţele şi s-a angajat total în opera de redresare a acestuia. [...] ***Gândirea lui a atras după sine marea majoritate a intelectualităţii de vârf a României****. [...] A rămas de la el, schiţată clar, o cugetare asupra vieţii individului cu rosturile sale şi a Neamului cu finalitatea sa în istorie. Se grijeşte de viaţa omului privită din punct de vedere eschatologic, care trebuie să se conducă numai după ,,legile eterne de viaţă'' şi să abandoneze cărările false ale unui hedonism la modă. Se ocupă şi de viaţa, de aspiraţiile naţiunii, de drepturile şi datoriile ei, de componenţa ei de-a lungul timpului istoric, de forma ideală a Statului care o reprezintă în lume, de relaţiile dintre clasele sociale, de armonia şi solidaritatea ce trebuie să domnească în sânul ei. [...]*

În sectorul politicii contribuţia sa este enormă şi realizată într-un timp extrem de scurt: abia 10 ani. Nu a fost un teoretician în politică. Nu şi-a confecţionat apriori un sistem de gândire politic, o ideologie aliniată mai mult sau mai puţin curentelor la modă, cu programe prezumţioase, dar nerealiste. Dezvoltarea şi multi-orientarea vederilor sale politice se produce gradual, pe măsură ce detecta carenţele Statului român, care carenţe îngreuiau, dar mai ales primejduiau viaţa şi securitatea poporului. Şi pe măsură ce descoperea aceste defecte, le ataca cu energie atât pe plan ideatic, cât şi prin acţiuni concrete. [237]

*

Primul pericol ce depistează a fost comunismul, pe care-l combate cu virulenţă. Această primă manifestare politică a rămas constantă de-a lungul întregii sale vieţi şi a fost transmisă şi organizaţiei pe care a creat-o. A intuit cu o claritate profetică, în ciuda vârstei fragede – avea numai 19 ani când începe lupta anticomunistă – primejdia ce pândea întreaga societate creştină şi mai ales ţara noastră, prin revoluţia care se dezlănţuise în Rusia. Internaţionalismul militant şi agresiv al comunismului şi frivolitatea de care dădea dovadă clasa noastră politică în abordarea acestei probleme, îl obligă pe tânărul Codreanu să se avânte într-o luptă grea, periculoasă, contra bolşevismului. S-a spus de către denigratorii lui – care nu sunt puţini – că anticomunismul lui Corneliu Z. Codreanu (deci şi al legionarismului) era numai visceral, născut dintr-o ură nestăpânită. Nimic mai neadevărat. ***Acest anticomunism era strict raţional. El s-a născut din constatarea pe care o face Căpitanul observând pe teren penetraţia primejdioasă a propagandei comuniste la noi****. [...] În puţin timp (ceea ce denotă lipsa de convingere şi de adeziune sinceră a românilor la ideile comuniste) Corneliu Zelea Codreanu schimbă această stare de lucruri. Împreună cu un mic grup de studenţi şi muncitori naţionalişti dau bătălia contra comunismului şi îi închide drumul către sufletul poporului nostru (începând cu coborârea drapelului roşu comunist de pe Atelierele CFR de la Nicolina, din Iaşi... - n.a.)* ***A fost o victorie importantă care îndepărtează pentru 25 de ani pârjolul bolşevic şi care-l face pe Căpitan să***

236

237237 Ibidem, pp.149-150 (dintr-un art. semnat de Nicolae Roşca).

238 Ibidem, pp.150-151.

spună că s-a convins acum că <u>cel ce luptă, chiar singur fiind, în folosul şi pentru dreptatea poporului său, va învinge.</u> *<u>Agenţii de penetraţie comunistă sunt descoperiţi, prezentaţi opiniei publice şi obligaţi să se retragă peste Nistru unii, sau în clandestinitate, alţii. Atât lumea universitară, cât şi muncitorimea, ca şi clasa de mijloc se aliniază total şi entuziast îndrumărilor anticomuniste ale Căpitanului. Împreună cu Mişcarea sa Legionară au galvanizat poporul român în lupta anticomunistă.</u>*

<u>Că a avut dreptate în această luptă a confirmat-o istoria ultimilor 50 de ani. În acest interval de timp ne-au fost atacate şi alterate toate structurile: statale, sociale, economice, morale.</u> *<u>Şi iată că nici după cei 10 ani ce s-au scurs de la eliberarea noastră de acest flagel al secolului, nu am scăpat încă de consecinţele lui.</u>* [238]

*

Corneliu Z. Codreanu constată o slăbire îngrijorătoare a moralităţii clasei noastre conducătoare. Aceasta era uşor coruptibilă şi nu era interesată decât de căpătuiala proprie. Slujeau cu uşurinţă interesele altor naţii ce ziceau că ne sunt prietene, că sunt ,,aliaţii noştri fireşti''. Acestea le ofereau beneficii, îi lăudau, le excitau orgoliul bătându-i prietenos pe umăr.

Carenţa aceasta a păturii noastre politice l-a determinat pe Corneliu Zelea Codreanu să ia atitudine contra ei şi să dispreţuiască această ,,democraţie originală'' pe care politicianismul o reprezenta la noi şi în numele căreia opera. [...] Voinţa poporului era denaturată cu fiecare scrutin, fie prin promisiuni neîndeplinite, fie prin băutură care se oferea gratis alegătorilor pentru a vota un partid determinat, fie prin timorarea lor de către bande de agenţi electorali ce ameninţau şi poluau liniştea secţiunilor de votare, fie prin furt direct de urne şi înlocuirea lor cu altele prefabricate. [...] ***<u>În momentul lichidării democraţiei în 1938, prin lovitura de stat a regelui Carol II, numai Corneliu Zelea Codreanu şi Mişcarea sa Legionară au protestat.</u>***

Aceste luări de poziţie ale Căpitanului în contra unor factori ce-i considera primejdioşi pentru ţară: comunism, iudaism, politicianism maladiv, ,,democraţie balcanică'', l-au determinat să-şi înjghebeze propria organizaţie de luptă: legionarismul. Care legionarism, pentru a fi eficient, trebuia să pornească de la bază, de la **transformarea omului**, *de la înnobilarea lui.* ***<u>Degeaba ai programe bune de guvernare dacă nu ai oamenii care să le aplice aidoma. În omul legionar trebuia să fie substituit interesul personal cu acela al dragostei pentru poporul care i-a dat mandatul ca să-l guverneze. Nu de programe, spune Corneliu Z. Codreanu, are nevoie ţara aceasta, ci de oameni cinstiţi care să le ducă la îndeplinire, de oameni în care să ardă pasiunea naţională.</u>*** *<u>El preconiza o transformare interioară a omului pe fundamente temeinice: umane, patriotice, etice, morale, spirituale. Alternativele pe care le oferă Căpitanul circumstanţelor politice româneşti nu puteau da rod, în înţelegerea lui, decât prin exaltarea valorilor morale ale omului. Acestea vor călăuzi şi neamul nostru pe drumul destinului său istoric.</u>* [239]

*

Acest fel de a înţelege şi de a programa lupta politică a Căpitanului se înscrie pe linia tuturor înaintaşilor care au luptat şi murit pentru apărarea şi înălţarea neamului românesc. Se înscrie pe linia naţionalismului românesc tradiţional, acea poruncă lăuntrică care ne-a ajutat să străbatem secolele şi să înfruntăm atâtea primejdii. Însă naţionalismul lui nu este agresiv, de expansiune, de încălcare a drepturilor altor popoare sau naţionalităţi conlocuitoare. <u>Naţionalismul românesc al lui Corneliu Z. Codreanu, adevărat idealism colectiv, nu seamănă deloc cu cel pe care ni-l prezintă mass-media, într-un haos de idei ce schimbă sensul noţiunilor.</u>

238

239239 Ibidem, pp.152-154.
240 Ibidem, pp.154-155.

*Lupta contra naţionalismelor şi încercarea de a fi devalorizate au început-o comuniştii printr-o **vastă acţiune de dezinformare**. Naţionalismele împiedicau expansiunea revoluţiei bolşevice. Erau o barieră ridicată contra propagării şi a pătrunderii virusului roşu în organismul naţional. De aici **furia propagandistică care s-a abătut peste naţionalism**. De aici minciunile insinuante şi perseverente care au fost strecurate zi de zi în minţile oamenilor, alterând dreapta lor înţelegere a fenomenului (Ne referim la acele naţionalisme adevărate, nu la acele profesate prin barăcile unor saltimbanci politici, agitatori de meserie, care încearcă să-şi ridice un piedestal din învolburarea unor pasiuni naţionale).*

***Naţionalismul autentic nu este demagogie. El reprezintă un proces de interiorizare a naţiunii, căreia îi activează potenţialul creator.** Este o energie colectivă, un principiu activ care organizează sinteza socială a unui popor şi îi conservă personalitatea istorică. Este şi o valoare universală (dar nu cosmopolită), căci toate popoarele – fără excepţie aproape – sunt naţionaliste pentru că îşi iubesc neamul, îl apără şi scot în evidenţă valorile lui culturale, etice, concepţiile lui despre ,,Dumnezeu, lume şi viaţă'', weltanschaung-ul lui. S-ar putea spune că **naţionalismul este o misiune care perpetuează în istorie specificul naţional al unui popor** de la apariţia lui până în străfundurile secolelor din urmă.*

Corneliu Z. Codreanu a fost misionarul acestui naţionalism, tradiţionalist în valorile pe care le propovăduia, dar revoluţionar în viaţa morală. [240]

*

***Ieşirea României din impasul în care se află nu se poate face, credem noi, decât descoperind şi reluând firul gândirii Căpitanului**: o ţară nu poate fi condusă spre bunăstare, spre securitatea ei, spre pacea socială, spre edificarea unui Stat modern, dacă nu are oameni capabili, decişi să înfrunte laolaltă cu poporul greutăţile schimbărilor, oameni cu dragoste de ţara lor şi cu spirit de sacrificiu în slujba obştească. Învăţămintele, normele pentru educarea şi formarea unor astfel de oameni se găsesc în scrierile Căpitanului, sintetizându-se în următoarele norme pe care le cere elitei conducătoare:*

- *Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogăţire materială.*
- *Să trăim o viaţă aspră şi severă, cu alungarea luxului şi îmbuibării.*
- *Să înlăturăm orice încercare a exploatării omului de către om.*
- *Să jertfim permanent pentru ţară.*

***Numai urmând această linie, linia dreaptă a românismului, ţara noastră va putea ieşi din marasmul în care se află astăzi.** [...] Poporul nostru merită să fie izbăvit. El are valori latente, are virtuţi şi vitejii care abia aşteaptă să fie potenţializate, aşa cum s-a întâmplat când a simţit chemarea istorică a lui Corneliu Codreanu şi s-a mobilizat în jurul său.*

Rămâne în sarcina generaţiei tinere, generaţie care nu a fost marcată cu semnele bestiei roşii, să reia lupta Căpitanului (de această dată împotriva comunitarismului sau globalizării - n.a.) şi să realizeze măreţul vis românesc al acestui mare vizionar al Neamului nostru, care a umplut cu personalitatea sa veacul ce acum se sfârşeşte. [241]

240

241241 Ibidem, pp 157-158.

DE LA SADISMUL REEDUCĂRII COMUNISTE, LA CINISMUL ŞI PERVERSITATEA ACTUALULUI EXPERIMENT AL «SPĂLĂRII CREIERULUI»

Acest capitol îşi propune să pună în lumina adevărului istoric natura intimă diabolică a ideologiei şi regimului cunoscut de noi sub numele de «comunism». În realitate, aşa zişii comunişti, care s-au folosit din plin de visul omenirii şi al capitalismului, n-au fost decât nişte impostori şi amăgitori. Au fost **uneltele Diavolului**, care au încercat să transforme întreaga lume într-o masă uniformă de manevră sau de adulatori ai acestuia. Desigur, comunismul a înregistrat un eşec dar mentalităţile sale au supravieţuit şi pe fondul lor se dezvoltă noul sistem al ,,comunitarismului'' (echivalentul ecumenismului din planul vieţii religioase). Acesta din urmă se anunţă a fi poate mai primejdios decât predecesorul său.

Cititorul este invitat să reflecteze el însuşi asupra subiectului expus şi să analizeze mărturiile şi consemnările următoare, pentru ca în final să se pronunţe asupra existenţei sau inexistenţei politicii independente a statelor naţionale din prezent. Suntem sau nu suntem guvernaţi din exterior ? În caz afirmativ, ce putem face pentru ca noi să nu fim excluşi din istorie? SUNT ÎNTREBĂRI LA CARE ASTĂZI TREBUIE SĂ OFERIM UN RĂSPUNS.

În pofida atâtor mărturii, documente şi analize, ,,fenomenul'' (cunoscut sub numele de ,,Experimentul Piteşti'' - n.a.) este departe de a fi fost elucidat sub toate aspectele lui, iar fiecare nou document sau nouă mărturie îşi au importanţa lor în perspectiva unei viitoare sinteze rezervate ***celui mai diabolic experiment concentraţionar din spaţiul european*** *(asupra căruia ,,uitarea românească'' n-are dreptul să se înstăpânească, pentru că asta ar însemna că un Horia-Roman Patapievici va fi avut dreptate să vorbească despre ,,spaţiul mioritic ca anticameră a fenomenului Piteşti''!) [...] ,,Experimentul Piteşti'' a putut zdrobi oameni, dar n-a putut distruge, până la capăt, Omul.*

Adăugându-se cu folos miilor de pagini care au precedat-o, mărturia d-lui Traian Popescu (unul din foarte puţinii supravieţuitori şi încă printre noi - n.a.) capătă dimensiunea ultimă a datoriei împlinite: faţă de Dumnezeu, faţă de sine, faţă de memoria camarazilor de suferinţă şi faţă de ceea ce a mai rămas cu adevărat nealterat din fibra morală a acestui neam, la cumpăna dintre veacuri şi milenii. [242]

*

Răsăritul a fost incontestabil ''teatrul unui experiment'', iar Piteştiul un segment al acestuia. El a fost un ''Laborator'', ale cărui rezultate şi metode trebuiau extinse în toate închisorile, apoi în întreaga ţară. Dar, în acelaşi timp, Piteştiul a reprezentat şi un fenomen. El a cuprins, la cele două extremităţi ale sale, rezultatul efectului maxim la care se poate ajunge prin exercitarea unei terori permanente şi îndelungate, fizice şi psihice în acelaşi timp, după un minuţios şi ştiinţific program. La un capăt s-a produs *o dezumanizare totală printr-o degradare psihică, morală şi fizică a elementului asupra căruia s-a acţionat, iar la celălalt capăt rezultatul torturii a fost martirajul.* Sfinţi şi mucenici *pe de o parte,* monştri *pe de alta. Între cele două extreme s-au manifestat toate posibilităţile de comportament uman în faţa terorii şi torturii maxime şi continue.*

Acolo s-a experimentat acel principiu materialist: acumulări lente cantitative duc la salturi bruşte calitative. *Rezistenţa umană acumulând cantităţi uriaşe de tortură poate ajunge într-un moment dat la o clipă când cel torturat cedează psihic, moral şi fizic, transformându-se din victimă în călău – cum se cerea de cel care îl tortura. Astfel s-au putut produce mutaţii psihice asemănătoare stării de agregare a materiei, când un metal sau un lichid se transformă în lichid sau gaz, din momentul în care atinge punctul critic. Oameni care, în condiţii normale de existenţă, au dat dovadă de acte cu adevărat eroice, acum, supuşi torturii şi presiunilor psihice permanente, timp de luni de zile sau ani, s-au transformat în* neoameni. *Unii, din fericire puţini – dacă aceasta se poate numi aşa – nu şi-au mai putut reveni niciodată, părăsind această viaţă tot în condiţii tragice oferite de cei care îi folosiseră.* [243]

*

După 1945 ţara noastră s-a bucurat de o dublă guvernare, care în esenţă era una singură. Guvernul şi conducătorii marilor instituţii centrale, în calitate de simpli executanţi, pe de o parte şi consilierii sovietici care îi dublau la toate nivelele, pe de altă parte. Aceştia din urmă transmiteau directivele primite de la Moscova şi vegheau la stricta lor execuţie. Vârful piramidei organizatorice era constituit de Comitetul Central P.C.R. sau P.M.R. şi organul său represiv, Securitatea, aceasta având''privilegiul'' de a le controla şi pe primele. Ambele organisme se aflau desigur sub directul control sovietic.

În felul acesta, ştiind structura organismelor statale la acea oră, răspunsul firesc la cele două întrebări iniţiale, Cine a conceput satanicul experiment? *şi* Cine au fost autorii proiectului? *este: Comitetul Central al P.C.R. sau P.M.R., respectiv Biroul său Politic şi în acelaşi timp Securitatea, iar peste ambele Consilierii Sovietici, cu experienţa lor de 30 de ani (1917-1947), deloc neglijabilă.*

Din documentele apărute în ultima vreme, inclusiv monumentala lucrare Holocaustul Roşu, *autor Dr. Florin Mătrescu, reiese clar experimentarea în spitalele de psihiatrie din Rusia a procedeelor de alienare psihică şi* spălarea creierelor *pentru opozanţii comunismului. [...]* ***Menirea Psihopoliticii este, în prima etapă, aceea de a organiza supunerea şi de a orienta***

242[242] Răzvan Codrescu, în Cuvânt Înainte , la vol.d-lui Traian Popescu, ***Experimentul Piteşti. Reeducarea prin tortură în închisorile Piteşti, Gherla, Tg.Ocna, Canal. Atacul brutalităţii asupra conştiinţei***, ed. a II-a, Ed. Criterion Publishing, Bucureşti, 2005, pp.10-12.

243[243] Traian Popescu, vol. cit., pp.14-15.

[244] Ibidem, pp.16-19.

scopurile pe care aceştia trebuie să le urmărească şi, apoi, aceea de a menţine starea de supunere prin anihilarea acţiunilor persoanelor şi personalităţilor care ar putea să îndrepte grupul spre nesupunere. [...] Religia trebuie să fie socotită demodată (?!), prin îndoctrinare psihopolitică demonstrându-se că nu există suflet şi că Omul este un animal. [...] Oamenii profund credincioşi vor fi consideraţi din ce în ce mai puţin responsabili de propria lor sănătate mentală şi vor fi trecuţi din ce în ce mai mult în grija agenţilor psihopolitici. [244]

*

Elementele succint prezentate până în prezent (referitoare la activitatea ofiţerilor politici - n.a.) ne duc clar la concluzia categorică, că Experimentul demascare – reeducare *a aparţinut în exclusivitate aparatului politic şi administrativ al Statului, sprijinit de consilierii sovietici care îi dirijau, îndrumau şi supravegheau.*

Sprijinitorii din umbră*. Aceştia au făcut parte tot din pleiada executanţilor şi iniţiatorilor care, transmiţând ordinele primite, verificau la faţa locului îndeplinirea lor întocmai. Experimentul însă s-a bazat şi pe alte elemente şi anume:*

- *de cunoaştere a specificului, a structurii umane pe de o parte, cât şi pe necesitatea distrugerii pivotului de rezistenţă anticomunistă:* ***conştiinţa creştină****.*
- *pe posibilitatea manevrării şi influenţării unor destine individuale şi colective, prin aplicarea de torturi îndelungate.*
- *De a avea un caracter ultrasecret şi conspirativ care să asigure păstrarea unei tăceri absolute privind scopurile şi metodele de executare a* Experimentului.

Or, aceste condiţii nu puteau fi asigurate decât de aceia care conduc de secole o luptă făţişă sau uneori subtilă de subminare şi combatere a spiritualităţii umane, de înlocuire a ''teocentrismului'' prin ''antropocentrism'', şi anume a ''curentelor materialiste de toate felurile'' (şi anume, **francmasonii** *- n.a.).* [245]

*

La ***Suceava****, în anul 1948, Bogdanovici Alexandru are un vorbitor cu tatăl său, prefect de Botoşani, întrevedere nesolicitată de el, ci înlesnită de afară. Bogdanovici, originar din Soroca, activase în* Frăţiile de Cruce*, făcuse închisoare în timpul perioadei antonesciene, iar după 1947 conducea Grupul Studenţesc Legionar Iaşi. În concepţia lui* reeducarea *trebuia să fie un act voit şi liber consimţit, nicidecum un act de constrângere şi violenţă. Astfel ia fiinţă la Suceava O.D.C.C. (Organizaţia Deţinuţilor cu Convingeri Comuniste), care în gândirea lui Bogdanovici reprezenta un* joc politic *(mai mult ca sigur la rugămintea tatălui său) pentru salvarea lui şi probabil a celor cu care intrase în închisoare. Dar în acelaşi timp, se poate aprecia că* forurile conducătoare*, care au gândit, condus şi supravegheat* Experimentul *au urmărit în această fază la Suceava* testarea *celor mai şovăielnici dispuşi să accepte acest demers criminal. Astfel se explică faptul că* Ei*, găsind în Ţurcanu colaboratorul ideal pentru punerea în practică a satanicului* Experiment, *îl folosesc instruindu-l asupra modului de desfăşurare a acţiunii. Se ştie că după plecarea studenţilor, majoritatea legionari, de la Suceava la Piteşti, Ţurcanu a lipsit un anumit timp din închisoarea Suceava, bănuindu-se că a fost dus la Bucureşti, iar dintr-o sursă care nu am calitatea de a o dezvălui, a fost şi la Moscova. (acolo unde s-au făcut primele experimente ale lui Pavlov - n.a.)*

Omorârea lui Bogdanovici la Piteşti, ca ''oportunist'', de către Ţurcanu şi primii lui colaboratori, confirmă faptul că ''iniţiatorii'' au hotărât dispariţia lui în acea primă ''fază'', după ce el inconştient îşi îndeplinea misiunea de ''turnesol''. Trebuie menţionat faptul că adeziunea *la O.D.C.C. a fost extraordinar de mică, insignifiantă, toţi ceilalţi deţinuţi proveniţi din cadrul Mişcării Legionare opunându-se în proporţie covârşitoare acestei acţiuni. [...]*

---

[244]

[245][245] Ibidem, pp.20-21.

[246] Ibidem, pp.22-23.

Trebuie menţionat că anchetele Securităţii se făceau (în această fază - n.a.) în incinta închisorii Suceava. [...] Ulterior, numărul celor care se pun la dispoziţia lui Ţurcanu se măreşte cu deţinuţi din alte categorii de arestaţi, care acceptă totul din oportunism, frică sau din slăbiciune umană, văzând ce se petrece în jurul lor. La Piteşti şi apoi la Gherla, pe măsura amplificării torturilor, numărul celor care cedează creşte, dar în acelaşi timp şi al acelora care sunt omorâţi, se sinucid sau săvârşesc tentative de sinucidere. [246]

*

Experimentul ***urmărea ca prin torturi fizice şi morale asupra victimelor să se obţină transformarea lor, ştergerea conştiinţei etnice – de apartenenţă la un neam şi o cultură. Procesul ţintea extirparea centrului naţional din creierul deţinutului.*** *Kominternul obţinuse lucrul acesta la toţi comuniştii care n-aveau nici o aderenţă la ideea de patrie, pe care o substituiseră cu ideea de* revoluţie universală *şi de* patrie proletară universală.

Reeducarea întreprinsă la închisorile Piteşti, Gherla, Canal, Aiud, Târgşor, de către agentul regimului comunist, sovieto-kominternist a fost un experiment identitar desfăşurat în mediu concentraţionar şi carceral, cu scopul distrugerii identităţii etnice, religioase, morale, la scară individuală şi de grup.

Rostul acestui experiment era acela de a depista mecanismele care pot contribui la modificarea identităţii şi de a determina condiţiile diseminării unor operaţii de schimbare a identităţii în sânul întregii societăţi, pentru a-i disloca sentimentul etnic religios şi de a declanşa astfel o mutaţie tehnico-religioasă la scara întregii comunităţi naţionale. *[...] La Piteşti s-a urmărit* desfiinţarea acelei forţe care se opusese constant comunismului încă din anii 1919-1920, când s-a înlocuit drapelul roşu de pe Atelierele Nicolina şi de la Regia Monopolurilor Statului din Iaşi cu tricolorul românesc. *Lupta anticomunistă nu a reprezentat numai acţiuni şi atitudini cu caracter politic de* rezistenţă. *De-a lungul timpului, ea a îmbrăcat haina spiritualităţii creştine care s-a opus materialismului.* ***Pe măsură ce omul luase locul lui Dumnezeu, devenea tot mai evident că va sosi momentul*** **răzbunării** ***satanice împotriva apărătorilor credinţei în Dumnezeu.***

Acest rol de apărător şi-l asumase Mişcarea Legionară. Comunismul brutal şi agresiv, precum şi forţe nocive camuflate mult mai subtil nu-l puteau ierta. *Dintre cele trei entităţi distincte, Individul, Colectivitatea Naţională şi Naţiunea, ultima a fost cea mai contestată şi în final agresată. [...] Studenţii încarceraţi la Piteşti reprezentau factorul dinamic al societăţii, prin care aceasta se opunea comunismului. [...] Planul* Experimentului *minuţios pregătit a găsit că metoda cea mai eficientă de distrugere a Mişcării Legionare era cea din interiorul ei. (prin infiltrări; metodă aplicată şi mişcărilor/partidelor de dreapta înfiinţate după 1989 - n.a.).* [247]

*

Noi *(declara Ţurcanu)* facem altceva şi o facem mai bine: **vă ucidem moral** până vi se face scârbă de voi înşivă, să nu mai puteţi aştepta nimic, să nu mai puteţi dori ’’biruinţa legionară’’. Care dintre voi să dorească aşa ceva? Pop Cornel mai poate dori biruinţa legionară? … Acum nu mai sunteţi decât nişte epave. Iată ce am reuşit să facem! [...]

Regretatul Dr. Banu Rădulescu, trecut prin demascări neavând apartenenţă partinică, scrie în revista Memoria, nr.15: *Alegerea n-a fost întâmplătoare, fiindcă* ***se ştia că legionarii erau adversarii cei mai de temut ai regimului comunist*** *şi ei nu se bucurau nici de simpatia marilor democraţii din Occident (care au devenit tot mai ateiste sau descreştinate - n.a.).*

Dacă voi cita câteva nume din cele câteva zeci aflate în documentele Securităţii şi care au aparţinut altor formaţiuni politice, nu o fac pentru incriminarea lor, ci pentru a demonstra că ***pe organizatori nu i-a interesat pedepsirea unor vinovaţi de atrocităţi, ci incriminarea în***

246

247247 Ibidem, pp.25-29.

248 Ibidem, pp.29-32.

__demascări numai a legionarilor__. *Din cei mulţi, foarte mulţi, voi aminti câteva nume: Bogdănescu, Enăchescu, Fucs, Steier, Dan Deaca, Titus Leonida, Burculeţ Viorel, Rusu Gh., Griga Ion, Andreev Andrei, Doncea D., Stănescu Cezar, Gherman Coriolan, Zaharia Nicolae, Matei Alex., Reck Ştefan, etc. [...]*

Procesul Ţurcanu nu-i mulţumeşte pe organizatori. *De aceea, încă din anul 1954, pe când se definitiva acest proces, Securitatea şi toţi cei care au gândit şi executat* Experimentul *elaborează un nou plan, care în concepţia lor trebuia să desăvârşească opera de compromitere definitivă a Mişcării Legionare. Pentru aceasta, din cei 22 de condamnaţi la moarte în procesul Ţurcanu, sunt executaţi numai 17, fiind graţiaţi 5. [...] Această graţiere se face şi se comunică mai târziu, abia în octombrie 1957. Trebuie menţionat că cei cinci, cu excepţia lui Popa Alexandru, au cedat în timpul* Experimentului *ca urmare a torturilor ce li s-au aplicat.* [248]

*

Mai sosise în cameră vestitul magistrat şi comandant de închisoare la **Suceava**, *Mănaru. Acesta persecutase ceva comunişti pentru care fapt acum plătea, dar el mai avea pe suflet alţii cărora le fusese adevărat călău. La închisoarea Suceava, în timpul guvernării antonesciene instaurase un mod de pedepsire al legionarilor. Îi băga în closete de tip turcesc atârnându-i de rezervor cu capul în jos, apoi trăgea apa. Era extrem de slăbit, venea de la Spitalul Văcăreşti unde se întâlnise nu ştiu prin ce împrejurări cu deţinuţi de drept comun care îl cunoscuseră sau ştiau de el, şi care l-au terorizat, încât era destul de timorat. Căuta să stea în preajma legionarilor ştiind, spunea el, că* ***nu se vor răzbuna*** *şi-l vor ocroti. Dormea pe jos unde era mai comod, iar preotul Limberea, legionar spre ironia soartei îi făcea rugăciuni. [...]*

Abia ajungând în cameră pentru curăţenie mi-am dat seama de proporţiile dezastrului şi promiscuităţii în care trăisem atâta timp. Saltelele, cele 3-4, erau un vraf de bălegar pentru că se impregnaseră cu transpiraţie, urină şi fecale. Sudoarea pătrunsese şi prin crăpăturile dintre scânduri, picurând pe cei de jos. Rogojinile erau tărâţe îmbibate cu transpiraţie, devenite mocirlă. Pe jos se aluneca pe acel mâl ca pe gheaţă. Toată camera era o imensă hazna. Şi acolo trăiseră atâtea sute de oameni (pentru că între timp se mai primenise). Întinşi pe pământ sau pe câteva rogojini, ne uitam unii la alţii ca după un naufragiu. [249]

*

Nu pot trece peste această fericită întâlnire cu profesorul ERNEST BERNEA, fără a sublinia în detalii aspecte din gândirea dânsului care a avut pentru mine o mare înrâurire, fixându-mi o serie de jaloane ce mi-au fixat metodic percepte, chiar dacă îmi erau cunoscute. [...] „Omul modern a avut o sete de mai bine, dar nu s-a aplecat îndeajuns asupra naturii acestui bine. ***Lumea nouă s-a încrezut prea mult în civilizaţie şi progres, dar nimeni nu a stat să se gândească ce anume sunt acestea pentru fiinţa spirituală a omului…****__A mânca bine, a îndrăgi femei frumoase, a fura şi exploata pe cei slabi, a dormi în lenea unui trup obosit de senzaţii tari, a te închina icoanelor rotunde ale banului devenit în acest fel un adevărat Dumnezeu făcător de minuni, iată expresia unei vieţi pentru care a trudit o lume întreagă de milenii…Totul trebuie consumat acum pe calea simţurilor însetate de puternice zguduiri, trebuie îndrumat către totala satisfacţie a pământului uscat şi neroditor din noi. Acest om__* ***__îndobitocit de binele material__*** *__(pe care îl are într-o anume măsură sau aspiră la el - n.a.), acest om al__* ***__prezentului stors de sensuri__*** *__îşi duce viaţa numai cu perdelele trase, închis, apăsat, căzut în propria sa întunecime. Omul trăieşte dezgustător de intens toate libertăţile făpturii sale căzute: libertatea desfrâului, a minciunii, a lenei şi a furtului, libertatea tuturor păcatelor, libertatea care distruge, care schimbă viaţa într-o mlaştină unde cresc numai plante otrăvitoare. [...]__*

248

249249 Ibidem, pp.82-84.

250 Ibidem, pp.154-155.

251 Ibidem, pp.161-164.

Adesea omul uită cine este; se socoteşte Dumnezeu. Cu adevărat, el este faţă a lui Dumnezeu, are putere şi lumină, dar are şi slăbiciune, întuneric. Când omul uită aceste lucruri, trece prin grele încercări.'' [250]

*

Presiunile anchetei asupra lui Ţurcanu (1954) cresc, iar acesta se apără dându-şi seama de cursa care ise întinde pentru a recunoaşte că tot ceea ce a făcut a fost din ordin legionar sau cu această conştiinţă. ,,Nu mi s-a cerut de către organele de stat ca să devin informator, ci eu singur am mers şi mi-am oferit serviciul de informator.'' [...]

Tot în procesul verbal de Interogatorii din 20 martie 1954 el declară: ,,Acţiunea lui Bogdanovici Alexandru a fost primită de comandamentul legionar din Suceava ca o acţiune compromiţătoare şi trădătoare faţă de organizaţia legionară, fiind primită de ei cu ostilitate.''

Stimate cititor, întrucât justiţia pământească nu a găsit de cuviinţă să se autosesizeze asupra acestui ,,EXPERIMENT'' socotesc că şi dacă ar fi făcut-o, TOTUL RĂMÂNE DE FAPT ÎN JUDECATA CELUI DE SUS CĂRUIA SĂ-I INVOCĂM AJUTORUL ŞI BINECUVÂNTAREA. DOAMNE FII CU NOI! [251]

*

*În legătură cu răsturnarea criteriului de bine şi de rău, nu pot să nu vă amintesc că, **în civilizaţia americană, protestantismul a răsturnat valoarea binelui şi a răului, declarând că bogăţia este virtute şi sărăcia este păcat**. Vă imaginaţi care a fost vectorul care a împins psihologia americanului la goana după aur, la goana pentru a poseda etc. [...] Civilizaţia occidentală a fost **triumful singurătăţii**. Progresul a dus, în sfârşit, la cucerirea singurătăţii. Acest fapt este o tragedie pentru om, şi singura posibilitate de a ieşi din singurătate este o religie fondată pe comunitate, pe comuniunea între oameni. Nu este cazul doctrinelor orientale, care sunt în mod exasperat individualiste. Ele sunt rezultatul unei retrageri în acel eu profund pentru a se contopi în absolut şi nu există nici o punte pe care o trimit celui de alături. Europa are nevoie să iasă din singurătatea existenţială în care ne-a adus progresul. **Trebuie să redescoperim capacitatea de a comunica.** Or, acest lucru este pentru noi, europenii, o lecţie de creştinism. [...]*

*Dar creştinismul este minoritar în Europa! **Majoritatea europenilor sunt atei, laici şi antireligioşi.** Nu văd cum creştinismul ar putea să persecute celelalte forme de credinţă religioasă. Dimpotrivă, eu cred că, astăzi, **imperativul cel mai acut este ca toate concepţiile religioase ale planetei să se unească pentru a face faţă nihilismului şi ateismului** (prin unirea eforturilor, iar nu în alt mod - n.a.). [...] Majoritatea oamenilor sunt apatici, sunt atei din prostie, din neglijenţă, din lene; sunt puţini cei care sunt atei din convingere filozofică. [...] O jucărie, oricât de sofisticată ar fi, nu poate răspunde la marile întrebări ale existenţei. Prezumţia cunoaşterii prin tehnologie este o formă de limitare a cunoaşterii şi de limitare a capacităţii de înţelegere a lumii.* [252]

*

*Ana Blandiana: În libertate toată lumea publică ce vrea. Se selectează, în timp, ceea ce are valoare. Din punctul acesta de vedere, comunismul nu mai este acum un pericol. Pericolul în cadrul vieţii literare, deci nu al literaturii, este că **sunt reactivaţi, sau şantajaţi, sau puşi să facă diverse lucruri, oameni care au avut relaţii cu Securitatea în perioada dinainte**, care, între timp au ajuns în funcţii de conducere şi care încearcă să domine viaţa literară, în sensul că*

[250]

[251]

[252][252] Camilian Demetrescu, în vol. ***Şcoala memoriei 2005*** (Prelegeri şi discuţii de la a VIII-a ediţie a Şcolii de Vară de la Sighet; 11-18 iulie 2005), Ed. Fundaţiei Academia Civică, Bucureşti, 2005, pp.34-43.

[253] Ana Blandiana, Romulus Rusan, în vol.cit., pp.98-99.

fac în aşa fel încât ***lumea scriitorilor să nu fie un pol al societăţii civile. Să nu fie lider de opinie al societăţii.*** *În 15 ani, Uniunea Scriitorilor n-a văzut, n-a auzit, n-a spus, nu s-a amestecat în nimic. [...]*

Romulus Rusan: Există totuşi subcultura publicată, mai ales de securişti, în volume fie de memorii, fie de falsă istorie. Este vorba despre elucubraţiile generalului Pleşiţă, care are tupeul şi cinismul să se laude cu ce-a făcut. El a fost un general terorist, a colaborat în multe din acţiunile lui, în particular împotriva ,,Europei Libere'', cu Carlos Şacalul, l-a anchetat pe Paul Goma şi l-a torturat. Şi acum îşi bate pur şi simplu joc, în emisiuni de televiziune şi într-o carte pe care a publicat-o, de propriile lui victime. Sau Pavel Coruţ care a produs o întreagă bibliotecă în care face elogiul securiştilor. Şi a avut şi succes de public. Dar aceasta nu este literatură, ci maculatură, subcultură. Confuzia între cultură şi subcultură poate fi, uneori, fatală… [253]

*

Obiectivul regimului totalitar a fost întotdeauna ***să controleze gândirea****, aplicând o dublă manevră: pe de o parte, distrugerea gândirii antitotalitare sau totalitare – reprimarea artiştilor, închiderea editurilor, suprimarea revistelor etc. – şi, pe de altă parte, impunerea gândirii totalitare. Pentru a ajunge la acest rezultat,* ***toate regimurile totalitare au pus în acţiune un sistem care se numeşte „spălarea creierului''.*** *Trebuie să speli, să cureţi creierul fiecărui individ de această gândire rea, proastă.* ***Este vorba de suprimarea liberului arbitru al fiecărui individ şi chiar de distrugerea personalităţii sale. Pentru că, dacă împiedici un om să gândească, îi distrugi personalitatea.*** *Pentru a ajunge la aceasta, regimurile totalitare au avut un sistem similar celui al lui Pavlov. Cunoaşteţi sistemul pavlovian: iei un câine, iei o bucată de zahăr, i-o arăţi, şi câinele salivează.*

Regimurile totalitare au încercat să facă acelaşi lucru la nivelul gândirii. Şi pentru asta au inventat un mod special de gândire, care este **sloganul**. *Sloganul este o frază foarte simplă, foarte primară, care exprimă tot (total opuse, în privinţa conţinutului, aforismelor - n.a.). Nu trebuie să ieşi din fraza aceasta. Exemplul de experiment cel mai avansat de acest tip a avut loc în regimul comunist cambodgian al lui Pol Pot. Acest regim comunist a fost unul din cele mai criminale pentru că, în trei ani şi jumătate, a ucis 2 milioane de oameni din ceva mai mult de 7 milioane, cât era populaţia. Pol Pot a pus în acţiune un sistem care interzicea orice gândire. Toată populaţia a fost obligată la muncă forţată şi, de cum se termina aceasta, populaţia satului era reunită şi trebuia să suporte încă ore întregi, obosită şi flămândă, şedinţe de sloganuri. Un specialist francez a strâns într-o carte toate sloganurile. Sunt în jur de 150 şi ele constituie singura gândire care a fost permisă între 1975 şi 1979. Eu cred că este experienţa cea mai avansată de spălare a creierului. Exceptând poate experienţa românească de la închisoarea din Piteşti.*

La Memorialul de la Sighet *există o sală despre Piteşti. ,,Fenomenul Piteşti'' a constat din următorul lucru: un număr de studenţi români – bineînţeles studenţi anticomunişti, naţionalişti – au fost adunaţi într-o închisoare, fiind supuşi unei* ***operaţiuni care trebuia să-i transforme în cadre ale regimului comunist.*** *Pentru a ajunge la acest rezultat, comuniştii au obligat pe fiecare prizonier să-i tortureze pe ceilalţi, până când prizonierul torturat ajungea să aibă un discurs comunist, şi chiar un discurs al distrugerii propriei personalităţi.* ***Vă invit să studiaţi mai profund „fenomenul Piteşti'' pentru că, pe plan psihologic, este unul dintre lucrurile cele mai teribile care au fost văzute în secolul XX.***

Lecţia pe care o învăţăm la dezbaterea din această dimineaţă este că fiecare trebuie să se bată ca să-şi păstreze liberul său arbitru. Şi chiar dacă noi nu mai suntem supuşi unui regim comunist, vedem totuşi răsărind în societate ceea ce se poate numi ,,politică corectă'', ,,istoric corect'' etc. Când auziţi un discurs care pare foarte conformist, pe care toată lumea îl repetă, să

253

începeţi să vă neliniştiţi şi să vă puneţi întrebări. De unde vine acest discurs, cine îl ţine, în ce scop? ***Tot timpul trebuie să ne punem întrebări.*** [254]

*

Ca cercetătoare a postcomunismului românesc m-am ocupat, în mod special, de anul 1990, şi concluzia mea este că ***spălarea creierului a izbutit în România****.* *Nu la nivelul* Fenomenului Piteşti, *care a încercat o spălare a creierului şi o reeducare prin tortură, ci prin metoda insidioasă a supravegherii populaţiei de către Securitate şi a felului în care delaţiunea a existat aproape în forme concentrice în România. Datorită acestui fapt, după presupusa cădere a comunismului, în chiar primul an, 1990, pe străzile Bucureştiului, muncitori sau mineri au strigat ''Moarte intelectualilor!'' sau ''Noi muncim, nu gândim!'' (agresaţi pentru că purtau ochelari şi stilou - n.a.) Mineriadele au fost, de fapt, o instrumentare a noii puteri instalate – a celei criptocomuniste cum i se spunea – de a instiga o anumită clasă socială împotriva populaţiei. Acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla într-o ţară, în care a avut loc, totuşi, măcar la început, o revoluţie anticomunistă, dacă spălarea creierului nu ar fi reuşit. Aşa încât, răspunsul meu este următorul: cred că România se îndreaptă spre bine, cred că este o ţară parţial democratică – oricum paşii sunt spre a ajunge o ţară aproape democratică, lucrurile nu mai pot fi întoarse. Despre comunism nici nu se mai pune problema să vorbim în România, astăzi. Oricum, generaţia dumneavoastră, care este o generaţie proaspătă, nu va mai prinde aşa ceva, dar* ***există reflexe aproape pavloviene în mentalul oamenilor****. Lucrurile acestea nu vor dispărea decât o dată cu extincţia fizică, adică în momentul în care generaţiile respective vor muri. [...] Actualmente lucrez la o carte despre deprogramarea creierului în România – folosesc acest termen. Asta pentru că susţin teoria că spălarea creierului a izbutit în România, la nivel psihologic. Cred că o deprogramare a creierului ar putea fi realizată prin intermediul unor instituţii şi organizaţii precum: Academia Civică, Institutul de Istorie, de pildă, Institutul Xenopol – unde lucrează domnul Al. Zub -, Institutul pentru Istorie Orală din Cluj, Institutul Român pentru Istorie Recentă (IRIR), în Bucureşti. Editura Humanitas a avut până acum câţiva ani o colecţie intitulată chiar ''Literatură şi totalitarism''. Academia Civică are zeci de cărţi pe care le publică. Să nu uităm* Memorialul Durerii, *realizat de Lucia Hossu-Longin (dar şi recentele documentare ale lui Cornel Mihalache - n.a.). Prin toate aceste mijloace şi prin cursuri de tipul acesta s-ar putea realiza o publicitate a încercării de a ne recupera memoria legată de istoria recentă.* [255]

*

Da, categoric ofiţerii (politici - n.a.) erau ,,programaţi'' şi educaţi, formaţi ca nişte ,,mini-maşini'', care trebuie să vorbească după un tipic şi, mai ales, să scrie după un tipic. [...] ***Securitatea s-a temut întotdeauna, în cazul scriitorilor, de puterea cuvântului, pentru că un cuvânt neavând nevoie decât de o hârtie şi de un binevoitor care să îl dea mai departe sau de o editură şi, în cele din urmă, de nişte ochi care să-l citească şi să-l înţeleagă, avea o putere explozivă, şi atunci era clar că ofiţerii se temeau de scriitori, pentru că ar fi putut să transmită lucruri contrare propagandei oficiale. [...]***

Sunt foarte multe mărturii ale oamenilor care au intrat atei în închisoare şi au ieşit creştini adevăraţi, pentru că închisoarea a fost un loc în care calităţile oamenilor ieşeau la iveală datorită mediului opresiv. Dacă aveai un dram de bunătate, deveneai mai generos în mod natural, pentru că îl vedeai pe cel de lângă tine suferind. La fel, dacă erai rău prin natura ta, puteai să trăieşti bine pentru că te duceai la direcţia închisorii şi deveneai turnător şi primeai în

---

[254][254] Stéphane Courtois, în vol. cit., pp.104-106.

[255][255] Ruxandra Cesereanu, în vol.cit., pp.124-131.

[256] Clara Mareş, în vol.cit., pp.151-154.

felul acesta mai multă mâncare şi suportai detenţia mai uşor decât ceilalţi. **Fericirea este, pentru Steinhardt, „fericirea de a-L cunoaşte pe Dumnezeu''. Şi de a se cunoaşte pe sine.** [256]

*

*Da, exista o inducere în mediocritate pe care o dorea regimul comunist, dar să ştiţi că există şi o inducere în mediocritate la care asistăm astăzi: gândiţi-vă că poate fi la fel de periculos să fii pus în situaţia, cum se întâmpla în comunism, să citeşti numai cărţi despre stahanovişti sau cărţi despre canalul Dunăre-Marea Neagră, sau mai ştiu eu ce. Aceasta e periculos în sine pentru că te face să devii unilateral; dar la fel de periculos este să trăieşti totuşi într-o societate liberă şi, din mimetism, să citeşti numai Coelho, cu care de altfel nu am nimic. Vreau să spun că sunt anumite automatisme de care e bine să scapi. Dacă toată lumea ar citi numai, de exemplu, ,,*Aşa s-a călit oţelul'' *de Ostrovski sau ,,*Tânăra Gardă'' *de Fadeev, asta poate fi la fel de absurd ca şi cum ar citi numai ,,*Harry Potter'' *sau Coelho. Nu mai vorbesc de Sandra Brown, care…*

În aceste condiţii cred că pericolul inducerii în mediocritate este o ameninţare pentru noi toţi şi indiferent de sistem, doar că mediocritatea comunistă era una care vroia să spele creierul, iar mediocritatea de astăzi e una care doreşte să spele creierul pentru a deveni un **bun consumator. E la fel de periculos.** *Eu sunt un om de dreapta şi mă reclam ca atare, deci sunt pentru piaţă şi pentru tot ce presupune, dar să ştiţi că sunt anumite limite ale normalităţii. Dacă îţi imaginezi că libertatea e ca un fel de păpuşă Barby şi zi de zi eşti tentat să-i cumperi o rochie nouă, sau dacă eşti tentat să-ţi cumperi săptămânal câte un telefon, iarăşi e ceva în neregulă,* ***trebuie păstrată o balanţă în toate.*** [257]

*

Voi examina, mai întâi, problema creării de către Lenin a unui grup extremist cu o logică totalitară. Dar, mai întâi, <u>ce este comunismul secolului XX</u> ? ***Este un fenomen politic care-şi are izvorul, îşi trage forţa din trei pasiuni.*** *Mai întâi,* <u>pasiunea revoluţionară *strâns legată de* pasiunea egalitaristă*; ea a apărut în Franţa, în timpul Revoluţiei franceze, când au fost iacobinii la putere, între 1792 şi 1794; din acel moment, asistăm la punerea în aplicare a unei terori sistematice împotriva aristocraţilor şi chiar a unei întregi populaţii dintr-o provincie franceză, la Vendée, care n-a acceptat anumite aspecte ale revoluţiei. Această pasiune revoluţionară va fi adusă în Rusia, în special printr-un om, Serghei Neciaev; născut în 1847 şi mort în 1882. Acest revoluţionar a publicat în 1869 un text foarte important,* „ Catehismul revoluţionarului''*, adevărată regulă de conduită a ceea ce trebuie să fie un revoluţionar şi care îl va influenţa apoi pe Lenin. Vă citez câteva rânduri:* **„ [...] Revoluţionarul («de profesie» - n.a.) dispreţuieşte orice doctrină şi a renunţat la ştiinţele profane, pe care le lasă generaţiilor viitoare. El nu cunoaşte decât o singură ştiinţă, ştiinţa distrugerii. El dispreţuieşte opinia publică. El dispreţuieşte şi detestă morala actuală a societăţii, în toate manifestările şi judecăţile ei. Pentru el este moral tot ce contribuie la victoria revoluţiei, imoral şi criminal tot ceea ce o frânează (având în vedere revoluţia proletară/comunistă - n.a.). [...] Revoluţionarul nu intră în lumea politică şi socială, în aşa-zisa lume instruită, el nu trăieşte decât cu credinţa în distrugerea acelei lumi, în distrugerea ei cea mai completă şi cea mai rapidă. El nu mai este un revoluţionar dacă are milă de ceva, în această lume. El trebuie să distrugă situaţii, relaţii, persoane care aparţin acestei lumi („burghezo-moşierească'' - n.a.); în viziunea lui, totul trebuie urât cu egală tărie.**</u>

Aceste câteva rânduri arată clar climatul psihologic în care trăiau unii dintre aceşti revoluţionari ruşi. Mai ales că vorbele erau urmate de fapte corespunzătoare. După ce a scris

256

257 257 Adrian Cioroianu, în vol.cit., pp.175-176.
258 Stéphane Courtois, în vol.cit., pp.180-183.

acest text, Neciaev s-a întors în Rusia şi a creat o organizaţie revoluţionară secretă; un grup de studenţi, dintre care unul a înţeles, după câteva luni, cine este Neciaev şi a hotărât să părăsească grupul. Neciaev n-a putut suporta aceasta şi a organizat asasinarea lui de către toţi ceilalţi studenţi, membrii grupului. (probabil în cadrul unui ritual masonic de sacrificare - n.a.) A fost un scandal enorm, au fost arestaţi, în afară de Neciaev, care a fugit. Această ,,poveste'' l-a impresionat atât de mult pe foarte cunoscutul scriitor rus, Fiodor Dostoievski că, doi ani mai târziu, a scris pornind de la această întâmplare unul din cele mai bune romane ale sale, **„Demonii''**. *Şi este fascinant să vezi cum Dostoievski, care nu-şi putea imagina nici o clipă că în 1917 va fi un regim comunist în Rusia, a înţeles imediat, în profunzime, psihologia acestor revoluţionari, dimensiunea lor nihilistă, lipsită de milă! [...] Dacă vrem să rezumăm* ,,Catehismul revoluţionarului'' *găsim în el mai ales* ***o voinţă de distrugere radicală a societăţii existente****. Şi pentru a o putea distruge apare necesitatea de a crea o organizaţie specială compusă din anumiţi oameni,* ***specialişti în distrugere****. Aceste două idei fundamentale Lenin le va prelua.* [258]

*

A doua mare sursă a comunismului secolului XX a fost pasiunea utopistă. *Utopia este ideea imaginării unei societăţi perfecte. Este o idee veche, ea pleacă de la faimosul text al unui englez, Thomas Morus, care, în 1516, a scris* „Utopia'', *inventând cu această ocazie cuvântul respectiv. Thomas Morus era un intelectual şi în mintea lui era vorba despre un exerciţiu filosofic. Imaginarea unei societăţi perfecte era pentru el un mijloc de reflecţie asupra societăţii engleze de la începutul sec. XVI.* ***Problema este că, de-a lungul secolelor, această utopie s-a transformat dintr-un exerciţiu filosofic într-un program politic****, ceea ce este cu totul altceva. Şi în acest caz, avem în Rusia un important punct de reper: în 1864, un alt revoluţionar rus, Cernâşevski, a scris un roman revoluţionar în dimensiune utopică: descrie societatea viitoare, ideală, şi revoluţionarul, un* **om nou**, *singurul capabil s-o instruiască. Acest roman,* ,,Ce-i de făcut ?'', *îl va marca pe Lenin.*

Al treilea izvor de forţă al comunismului este pasiunea scientistă, *dictată de acest postulat: putem înţelege şi cunoaşte întreaga realitate materială, precum şi cea economică, socială, psihologică, spirituală, istorică, etc. prin ştiinţă.* ***Postulat din care decurge o concluzie: o asemenea cunoaştere trebuie să permită modificarea realităţii în sensul dorit, ea dictează/cere transformarea lumii.*** *Personalitatea cheie în acest domeniu este evident* ***Karl Marx****, care a scris: ,,Până acum filosofii n-au făcut decât să dea lumii diferite interpretări; ceea ce contează este să o transforme.'' Inspirându-se din lucrările lui Darwin asupra evoluţiei speciilor animale, Marx a vrut să aplice acest tip de interpretare societăţii umane. El a pretins că a stabilit legi ştiinţifice ale evoluţiei societăţii de-a lungul istoriei. A decretat că, în mod necesar, obligatoriu, socialismul va urma după capitalism, că burghezia va fi înfrântă de către proletariat. Unul din cuvintele care devin permanenţă în întreaga literatură comunistă este* ,,necesar'', „în mod necesar''. ***CÂND COMUNIŞTII FURĂ, ARESTEAZĂ, ASASINEAZĂ, EI SE JUSTIFICĂ ÎN NUMELE LEGILOR NECESARE ALE ISTORIEI.*** *Ori caracterul ştiinţific al legilor lui Marx n-a fost demonstrat. Sunt deja 158 de ani de când în 1848, în* ,,Manifestul partidului comunist'' *Marx a anunţat prăbuşirea capitalismului, dar mi se pare că acestuia nu-i merge prea rău.*

Până la Lenin, aceste trei mari pasiuni erau relativ separate. Lenin este cel care le va aduna şi le va uni în aceeaşi doctrină. [...] Lenin va pune în aplicare două logici. Mai întâi, logica războiului civil. *Încă de la începutul secolului, obsesia lui Lenin a fost de a organiza în Rusia u război civil, care să-i dea ocazia să pună mâna pe putere şi apoi să-şi pună în aplicare proiectul comunist. [...] Războiul civil este total diferit (de cel tradiţional - n.a.): este un război în sânul aceleiaşi societăţi, un război fără reguli şi fără limite. (!!) Fără limite de mijloace: în războiul civil totul este permis. (a se aminti ororile celui american,dar şi multe alte sute de*

258

asemenea războaie! - n.a.) Fără limite de spaţiu: pentru Lenin războiul civil începe în Rusia şi trebuie să cuprindă toată Europa, apoi lumea întreagă, deoarece este conceput ca un război între clasele sociale. *[...] În toată societatea modernă, îţi aparţii ca individ. Dar pentru Lenin, ca şi pentru Neciaev, individul nu-şi aparţine, el aparţine grupului revoluţionar. (ca şi în cazul altor ,,frăţii'': masonice, mafiote ş.a. - n.a) [...] Aflând despre acest decret, comisarul poporului la Justiţie, Steinberg (alt evreu - n.a.), este înspăimântat. Îl vede pe Lenin şi îi spune: ,,Pentru ce mai trebuie să ne încurcăm noi cu un comisariat al Justiţiei? Să-l numim sincer şi deschis comisariatul* exterminării sociale*!'' La care Lenin îi răspunde:* asta trebuie să fie. Dar nu o putem spune.'' [259]

*

Cred că românii sunt mai conştienţi de calitatea de europeni decât britanicii, spre exemplu, şi este încurajator progresul pe care l-a făcut România în ultimii zece ani în sensul abandonării naţionalismului (naţionalismului extrem, pentru că sunt de părere că ***naţionalismul în sine este un concept sănătos şi, poate unul din punctele slabe ale României actuale este că a mers prea departe în direcţia opusă şi s-a abandonat cumva perspectiva naţională****) (Domnia sa referindu-se la naţionalismul extrem, de genul celui practicat de PRM şi liderul său C. V. Tudor - n.a.)*

Este necesar ca UE să fie criticată atunci când este clar că unele dintre politicile sale ar putea fi contrare intereselor naţionale. Pentru că România are în anumite cercuri reputaţia de ultra-naţionalistă, românii ezită atunci când ar trebui să critice UE. *Dacă politica Uniunii periclitează, spre exemplu, agricultura, Polonia nu ar ezita şi ar transmite la Bruxelles că acest lucru este greşit, că nu sunt înţelese necesităţile de la nivel naţional. [...]*

Cred că ***pericolul care ameninţă România este lipsa unui simţ patriotic****. Patriotismul ia diferite forme. Eu aş fi mai optimist dacă, spre exemplu, ar demara o mişcare de curăţire a României, de îndepărtare a mizeriei pe care o găseşti până şi în cele mai frumoase, mai pitoreşti locuri. Acest tip de iniţiativă ar aparţine mai degrabă societăţii civile decât Guvernului.* [260]

*

Colectivismul este mentalitatea care-şi propune ca statul să dirijeze totul: liberalismul este doctrina ce pleacă de la Adam Smith, mizează în primul rând pe libera iniţiativă, pe libera concurenţă, pe ideea că oamenii au drepturi civile egale. Treptat, lumea se va conduce după aceste două doctrine: după doctrina colectivistă sau după cea liberalistă.

Fascismul şi comunismul sunt doctrine tipice pentru colectivism. *În gândirea politică comună, fascismul este socotit extremă dreaptă, comunismul este socotit extremă stângă: în realitate, şi unul şi celălalt, din punctul de vedere al organizării societăţii, mizează pe colectivism. Pretextul unora este naţionalismul (de fapt, denaturat în ultranaţionalism sau naţionalism de paradă - n.a.), pretextul altora este internaţionalismul proletar (o formă de globalizare sau de supranaţionalism - n.a.), dar asta n-are importanţă.De fapt, modul de conducere şi modul de organizare a societăţii (ca stat militarizat sau poliţienesc - n.a.) este la amândouă absolut identic. Lor li se opune liberalismul, regimul parlamentar al democraţiei de tip tradiţional. E drept că fasciştii şi comuniştii s-au luptat între ei, s-au detestat reciproc. Când un comunist vrea să insulte pe cineva, îi spune* fascist*; când un fascist vrea să insulte pe cineva, îi spune* comunist. *Sunt aparenţele unui* qui pro quo *de limbaj; în realitate, ceea ce uneşte aceste două grupări este infinit mai important decât ceea ce le desparte. Hayek spunea simplu:* ,,**comuniştii şi fasciştii sunt două grupări socialiste rivale**''. *Şi cu asta a surprins esenţialul (după cum există şi cele două mari grupări masonice: Masoneria roşie şi Masoneria neagră sau*

259[259] Ibidem, pp.183-191.

260[260] Tom Gallagher, în vol. cit., pp.221-222.

[261] Mihai Zamfir, în vol.cit., pp.286-287.

de rit scoţian - n.a.). *Sunt realmente două grupări socialiste care se duşmănesc între ele, din raţiuni practice. Ar fi fastidios, poate, să fac o listă a trăsăturilor care marchează substanţa comună fascistă sau comunistă, dar ele sunt foarte numeroase: e vorba de un* **antiliberalism violent** *şi într-*un *caz, şi într-*altul; de **sistemul partidului unic**; de **lupta contra democraţiei parlamentare**, *de desfiinţarea parlamentarismului, de* **teroarea poliţiei politice**; de **economia dirijată**, de **cultul şefului suprem**, *care ştie tot, face tot, ne arată tot. Aceste modele sunt asemănătoare până la identitate. Sigur că doctrina uneia ar fi aparent naţionalistă, a celeilalte – internaţionalistă (ori, tot naţionalistă, ca în cazul ,,epocii Ceauşescu''* - n.a.). *Dar, imediat ce-au ajuns la putere, tot Hayek ne spune lucrul acesta foarte clar, comuniştii se comportă în ţara respectivă cu un naţionalism la care nici cele mai tradiţionale viziuni de dreapta nu îndrăzneau să ajungă. Ceea ce a făcut regimul sovietic în Rusia nu visase nici cel mai dement ţar; pentru că naţionalismul sovietic a atins forme hipertrofiate.* [261]

*

Dacă v-aţi apleca puţin asupra tinerilor din perioada interbelică, asupra conştiinţelor din perioada interbelică, aţi reuşi să faceţi un pod fantastic de rezistenţă (naţională - n.a.), *pe care aţi putea să traversaţi acest prăpăd pe care îl trăim astăzi. [...]* ***Trecutul acesta pe noi ne izbăveşte, şi să fim foarte atenţi că sunt doi termeni foarte diferiţi. Eşti responsabilizat ca individ, ca cetăţean în faţa cetăţii. Eşti izbăvit ca persoană. Persoana în termeni teologici este fiinţa cu integralitatea ei, în faţa, faţă cu Dumnezeu. Individul, cetăţeanul este responsabil faţă de cetate. Această cetate numită România are pereţii fisuraţi, are cărămizile făcute praf.*** *[...]* ***Ţara asta este o ţară inundată de comunism şi de sechelele comunismului.*** *Nae Ionescu spunea: ,,copilul trebuie să se ferească de rujeolă, câinele de jigodie şi tânărul de comunism pentru că toate sunt sechelare''. Ceea ce urmăriţi voi acum sunt urmări. Eu, ca artist, am de a face cu oameni care sunt sechelari ca mentalitate, nici nu mai pot fi altfel. Au altă fiziologie. Dacă i-aţi pune faţă în faţă cu trecutul nu s-ar recunoaşte.* Schiller, *tânăr fiind, a scris în* **,,Teatrul ca instituţie morală'':** *,,Dacă se joacă o piesă cu un avar (avarul lui Moliére) şi dacă în sală se află au avar, el nu se recunoaşte. El râde, el zice că este altul. [...] Publicul cu bun simţ, însă ghidat de un echilibru al spiritului, îl va vedea şi-l va recunoaşte.'' [...]*

Vreau să vă spun că în creştinism nu există toleranţă – în creştinism există îngăduinţă, există iertare. Dar nu uitare. A uita aşa ceva (prigoana comunismului **- n.a.)** ***este de neiertat!*** *Să nu fiţi resentimentari! [...] Dar să învăţaţi şi să nu uitaţi ce au făcut ei cu elita românească, cu tot ce a fost mai frumos. V-aţi uitat vreodată puţin la grupul de rezistenţă (din munţi* - n.a.): *Arnăuţoiu, Ogoranu – cine erau acei partizani? Erau elevi de liceu, studenţi, intelectuali, ofiţeri. Deci, ce era mai frumos în ţara asta. Au luat o armă în mână şi au plecat în munţi, că au ţinut loc de poporul român! Deci, aceştia au fost şi au fost eliminaţi. [...] Veţi fi mai demni într-o istorie, iată, care e în criză şi-şi caută identitatea.* ***De fapt, această izbăvire prin trecut este o reconstrucţie aproape tainică nu numai a fiinţei noastre naţionale, ci şi a fiinţei noastre intime.*** *[...] Există o remarcă teribilă a unui filosof creştin occidental, Gabriel Marcel, care spune: ,,**Occidentul are probleme, Răsăritul are taine**.'' Dumneavoastră vă aflaţi într-o taină. Taina nu se explică, taina se trăieşte. Într-*un *fel*, *Paul Evdochimov spunea:* ,,Noi încercăm să înţelegem taina şi, de fapt, taina ne înţelege pe noi.*''* ***Noi suntem aici în mijlocul unei taine, care se numeşte taina poporului român.*** *Într-una din celulele de aici, de la Sighet, a murit Gheorghe Brătianu, cel care a scris: ,,Poporul român e un miracol.'' Poporul român i-a dat această răsplată: să-l crucifice.* [262]

*

[261]

[262][262] Dan Puric, în vol.cit., pp.306-310.

Iată o majoritate mânată de un instinct gregar, iată o intelectualitate destul de oportunistă de tip argumentativ, ,,deştepţi'' – cum a spus părintele Papacioc. ***Unde sunt trăitorii? Unde sunt oamenii responsabili?*** *Ceea ce se întâmplă în acest locaş, la Sighet, este un act de responsabilitate, de recuperare a acestui neam. [...] Ceea ce se întâmplă aici ţine de o atitudine singulară în România. Aproape că nici nu pot s-o numesc şcoală. Este un exerciţiu de reabilitare a fiinţei. Este unul de trezire dintr-o pareză naţională. Lucrul acesta trebuie să îl declinaţi după ce plecaţi de aici. Dacă aţi văzut ce s-a întâmplat şi, mai ales, la ce înălţime morală au trăit oamenii închişi aici, atunci trebuie să ştiţi ce să faceţi.*

Să nu vă sperie o majoritate dacă este oligofrenă. Baronul de Condorcet, înainte să-l ghilotineze, a demonstrat matematic că majoritatea e stupidă. ***Să nu vă tulbure faptul că sunteţi în minoritate.*** *[...]* ***Dumneavoastră vă asumaţi să refaceţi ţara.*** *În matematica inferioară, partea este mai mică decât întregul, în matematica superioară partea poate fi egală cu întregul şi mai mult decât atât.* ***S-ar putea ca cei, câţiva, care veţi înţelege lecţia de aici şi veţi lua cheia de existenţă, să ţineţi loc de poporul român. Restul este figuraţie. Civilizaţia a mers înainte prin elită – îi puteţi ajuta!*** *[...] Repet întrebarea: să-mi spuneţi dacă vă simţiţi bine în această ţară? Dacă fiinţa voastră, eul vostru se simte bine? Sau ce-ar trebui ca să vă simţiţi bine? Pentru că să ştiţi: nimeni de aici nu monopolizează adevărul.* ***Dacă reparăm ''căruţa'' asta, o reparăm doar împreună.*** *[...]* [263]

*

Conştiinţele vii nu sunt decât foarte rare. În clipa în care veţi ceda de la acest exerciţiu, veţi fi nişte oameni morţi. *Faptul că sesizaţi este o dovadă că aveţi senzorii vii. Să trăiţi în viaţă cu această capacitate de a sesiza, de a riposta. Nu vă îndemn la baricade, eu vă sfătuiesc spre conştiinţe.* ***Ştiţi cum se recucereşte această ţară? Nu cu tancuri sovietice, ci cu tancuri de conştiinţă, de spirit! Este paradoxal, dar viitorul nu aparţine politicului, ci spiritului.*** *Şi, când spun spirit, nu spun să stai în poziţia ''lotus'', în ceakra 18, total detaşat, ci mă refer la această trăire în ''cetate'', ca persoană liberă în faţa lui Dumnezeu. E foarte bine! Dar căutaţi-vă învecinarea! Căutaţi-vă structuri de rezistenţă! [...]*

Asumaţi-vă exerciţiul de a fi **altfel**. *Şi - mare atenţie! -, nu intraţi în valea plângerii. Nu facem manele. Nu facem melodramă:* ***din tragedia unui popor nu se face melodramă!*** *Pentru că asta vor* ***ei*** *să facă:* ce tot îi tragi, dom'ne, cu puşcăriaşii şi cu trecutul? m-ai înnebunit cu toţi boşorogii ăştia…*Asta ştiu să facă. Ştiţi ce fac ei?! V-aţi uitat la televizor?!* ***Fac băşcălie – băşcălia este desacralizantă, este ''copil comunist'', este ateu. Umorul este creştin, umorul este nădejdea care trece prin tragedie, dar nu-şi bate joc de cele sfinte. Ăştia n-au nimic sfânt: arma mitocanului este băşcălia în faţa valorii. El desacralizează tot: pe Eminescu, Mama, trecutul. El are o singură valoare: prezentul acesta, vila de la Snagov, banii din Elveţia şi jeep-ul.*** [264]

*

Am observat următorul lucru: că acest popor nu coagulează în faţa nici unei doctrine, ci doar în faţa unei stări de spirit. ***Daţi-i acestui popor o stare de spirit şi îl aveţi la picioare. Daţi-i o ideologie şi o să vedeţi o mascaradă.*** *[...] Sunt două distincţii: una, a te zbate în actul de subzistenţă, pur şi simplu a te zbate,''a da din coate''; alta, a lupta.* ***''A te zbate'' presupune instinct de conservare. ''A lupta'' presupune instinct de jertfă.*** *[...]* ***Eu te sfătuiesc să lupţi! Când lupţi, intră rezistenţă, jertfă, sacrificiu, asumare, trăire, asceză.*** *[...] De fapt, exerciţiul pe care-l face clasa politică actuală este să vă aşeze în tribună pentru totdeauna, să vă lase să mâncaţi seminţe şi cel mult să comentaţi, adică să aveţi păreri. Părerea e de bodegă. Opinii*

---

[263][263] Ibidem, pp.311-318.
[264] Ibidem, pp.320-330.

264

găsiţi la televizor. Dar niciodată atitudini, centrate puternic, care să nu permită să se întâmple aşa ceva. [...]

Camus spunea că unii fac istorie, iar alţii o îndură. *Ştiţi când a apărut ideea republicii platoniciene despre care vorbeşti? De la prima spaimă. Ştiţi care a fost prima ''victimă'' a democraţiei? Socrate. A doua era cât pe ce să fie Aristotel, dar a luat corabia. Şi a treia a fost Hristos. Deci, şi această democraţie trebuie văzută ca găsindu-şi soluţia în ea însăşi, cum a spus Tocqueville. De-asta v-am spus că s-ar putea să ne aflăm într-o perioadă în care trebuie să găsim soluţii de aici, din interior, nu soluţii originale cum a dat ''tov''. Vom fi ambalaţi într-un proces de căutare a unei formule – nimic nu este perfect, totul este perfectibil. [...] Avem datoria să găsim un sistem politic, cel puţin pentru România, bazat pe trei lucruri la ora actuală: refacerea onestă a trecutului, această asimilare şi trăire a trecutului; refacerea de urgenţă a elitelor – exerciţiu de atitudine politică, civilă, morală; redresarea, ceea ce face de ani de zile Alianţa Civică, a societăţii civile – prin naşterea unui om dezinhibat, cu un creier liber, apt să relaţioneze, viu în reacţii, care să găsească soluţii, dar nu soluţii de moment, ci soluţii pe termen lung. La ora actuală soluţiile Occidentului sunt soluţiile de guvernare,* ***soluţiile României sunt soluţii de supravieţuire. Deocamdată noi trebuie să ieşim din actul de subzistenţă.***

Cele trei lozinci ale Revoluţiei franceze sunt Liberté, Egalité, Fraternité. *Dar, cum a arătat Tocqueville, libertatea şi egalitatea intră în conflict. Tocqueville nu era contra egalitarismului. El spunea: ,,să ai mai puţină nobilitate, dar mai multă justiţie şi mai puţină suferinţă''. Totuşi, era nostalgic după vremea când erau doar isprăvi ale marilor eroi ş.a.m.d. Trebuie să echilibrezi libertatea şi egalitatea.* ***Libertatea absolută duce la legea junglei, la înlăturarea celor mai slabi, iar egalitatea absolută duce la uniformizare, având numai cetăţeni slabi în faţa unui stat puternic.*** *Cel mai greu de realizat într-o societate modernă, complexă, deschisă spre lume, este fraternitatea. Astăzi este o criză datorită absenţei unui consens religios sau tradiţional. Fiecare trebuie să-şi croiască singur soarta, cum zice şi imnul ,,Deşteaptă-te române!'': ,,Croieşteţi altă soartă/La care să se-nchine/Şi cruzii tăi duşmani.'' Soarta trebuie să ne-o croim noi. (adică, să facem istorie - n.a.)* [265]

*

Majoritatea autorilor evită însă analiza istorică, procedând la speculaţii de tip eseistic în definirea comunismului şi a urmărilor sale nefaste. Nicolae Dima defineşte comunismul ca fiind triplu negativ: **antihristic** *(din punct de vedere religios),* **patologic** *(antropologic şi medical) şi* ***deznaţionalizator*** *(etnic). În acest sens autorul vorbeşte despre* antiistorie *ca urmare a reeducării comuniste, prin coborârea în animalic, proces denumit sugestiv ,,reînmaimuţizare''. Nicolae Dima denunţă succesul politic al comuniştilor ca fiind susţinut de un simţ rudimentar-ştiinţific de exterminare, ce a dat rezultate malefice.* ***Fiind un totalitarism perfid, deloc simplist, comunismul, crede N. Steinhardt, este o crimă perfectă, săvârşită de un clan de maniaci. Spre deosebire de celelalte totalitarisme, comunismul foloseşte înşelăciuni care derutează, astfel încât numai iniţiaţii sunt apţi să-i depisteze făţărnicia. [...]***

După principiul Matrioşei ruseşti, închisoarea (microcosm) este amplasată în închisoarea – ţară (macrocosm). Deşi cei de afară sunt aparent liberi (doar trupeşte), ei sunt ,,morţi'', căci sufletul lor le este supus unui regim schizoid de falsificare; în schimb, ***cei dinlăuntrul închisorii mici, deşi au trupul mortificat, au sufletul liber, ei fiind vii prin recunoaşterea libertăţii lor interioare****. [...]*

Latura grotescă a reprezentantului aparatului de represiune putea fi percepută atât în violenţe punitive trupeşti, cât şi în violenţe psihologice. Unul dintre amănuntele şocante asupra căruia insistă memorialiştii detenţiei este percheziţia corporală, care culmina cu o percheziţie

[265][265] Pierre Hassner, în vol.cit., p.346.

[266] Ruxandra Cesereanu, ***Gulagul în conştiinţa românească. Memorialistica şi literatura închisorilor şi lagărelor comuniste. Eseu de mentalitate,*** Ed. Polirom, Iaşi, 2005, pp.116-177.

anală, provocând umilirea şi degradarea deţinutului, iar uneori violentarea lui sufletească până la deces chiar. [266]

*

Florin Constantin Pavlovici îşi concepe mărturia – iar titlul acesteia este elocvent (Tortura pe înţelesul tuturor) – ca pe un compendiu al torturilor, dar nu inventariate ca într-un dicţionar, ci relatate pe parcursul experienţei de detenţie a autorului, ca într-un bildungsroman lent al schingiuirilor de tot felul (sau ca un fel de thriller), inclusiv al acelora mai puţin spectaculoase. Personajele sale principale, actorii săi, sunt în primul rând torţionarii, într-o serie aproape teatrală. Primul anchetator al lui Pavlovici, locotenentul Voicu, îi arată, de pildă, victimei sale diferite instrumente de tortură (baston, furtun cu miez de oţel, cuţite, cleşti, box cu ghinturi, revolver), dar de lovit îl loveşte doar cu bastonul de cauciuc, pumnii şi picioarele: panoramarea instrumentelor de tortură a avut loc doar pentru intimidare. Altfel, anchetatorul bate metodic, depune chiar efort punitiv (chipul i se contorsionează), scoate icnete şi îşi urăşte ideologic victima din toate măruntaiele.

Cum am spus, Tortura pe înţelesul tuturor este construită prin intermediul portretelor schingiuitorilor mai mari sau mai mici pe care îi va întâlni sau de care va auzi autorul. Un alt torţionar care intră pe rol la un moment dat este locotenentul Ştefan de la Jilava, care în 1950 izbutise performanţa de a hrăni deţinuţii cu supă de iarbă: autorul depune mărturie însă despre felul în care acest călău smulge prin răsucire urechea unui deţinut. Următorul portret îi este făcut unui soldat din lagărul de la Salcia, care se specializase în a-şi asmuţi câinele asupra deţinuţilor consideraţi leneşi. În acelaşi lagăr, un ofiţer poreclit Harşti era specializat în lovitura la fese. Plutonierul Hahău, poreclit astfel după felul în care acest caraliu denumea ciomagul, este într-atât de dependent şi identificat cu instrumentul său de tortură, încât a devenit un om-ciomag. Sergentul Androne este şi el un ,,artist'' al ciomagului, dublat de un ,,artist'' al injuriilor.

Memorialistul descrie apoi torţionarii specializaţi pe maltratarea intelectualilor, cărora li se loveşte mai cu seamă capul, creierul fiind vizat, întrucât schingiuitorii considerau că de acolo vine răul. Există apoi călăi înşelători, al căror fizic induce în eroare: aşa este sergentul Negoiţă, al cărui chip îngeresc nu îl împiedică să salte pe pieptul şi abdomenul naratorului, ca la horă. Urmează caraliul Şoşoiu, specializat în bătaia la tălpi, considerată a fi o pedeapsă sănătoasă pentru deţinuţi, şi plutonierul poreclit Cap-de-Mort, care preschimbă victima într-o masă informă de carne şi sânge. Nu în ultimul rând, maiorul Ioaniţescu de la lagărul Grindu, care ordonă şi supraveghează tortura prin îngheţare metodică a unui deţinut, sau comandantul Goiciu de la Gherla, care ordonă zidirea de viu a unui deţinut.

Observaţia generală a lui Florin Constantin Pavlovici este aceea că tortura poate fi întâmplătoare (aceasta stimulează, de obicei, fantezia şi inventivitatea călăului), dar că ea este de obicei organizată şi rutinizată (tehnicizată), oricare dintre cele două forme fiind însă la fel de periculoasă. Inclusiv bărbieritul şi tunsul sunt forme de tortură în condiţiile în care deţinuţii erau cicatrizaţi continuu şi crestaţi de uneltele tăietoare neascuţite, care răneau. Nu există membru al aparatului de represiune care să nu fi schingiuit niciodată deţinuţi: unii au avut, poate, momente de îndoială ori de milă faţă de victime, dar de torturat i-au torturat cu siguranţă pe alţii, iar aceasta este caracteristica nu doar a universului concentraţionar din România. [267]

*

De-a lungul anilor fatidici 1949-1952, cât a durat reeducarea, Ţurcanu întocmise un dosar de aproape 2 000 de pagini în care inventaria şi clasifica torturi (!!), adăugând constatări psihologice şi de rezistenţă corporală privitoare la victime (!!) (ca şi când torturile erau de fapt, testări de ,,rezistenţa materialelor'', adică testări ,,ştiinţifice''- n.a).

---

[266]

[267][267] Ibidem, pp.177-178.

Memorialul ororii *(1995, p.695) inventariază torturile utilizate în reeducare într-o amplă listă pe care o voi cita în întregime* pentru expresivitatea ei ***malefică***: *,,bătaia deţinuţilor cu ciomege, cu vâna de bou, curele, frânghii, picioare de la paturi, cozi de mătură, apoi ţinerea deţinuţilor în poziţii chinuitoare, timp îndelungat cu ochii la bec, într-un picior, cu bagaje de la 20-40 kg, pe spate, cu faţa la perete, pe şezut, cu mâinile întinse la picior, smulgerea părului din cap şi a mustăţilor cu mâna, pe viu, sau cu ajutorul unui aparat confecţionat dintr-un nasture prins cu aţă, strivirea degetelor de la mâini şi picioare, prin folosirea unui instrument special, confecţionat de ei, punerea unei cantităţi exagerat de mare de sare în mâncare fără să li se dea apă deţinuţilor, obligarea deţinuţilor sub teroare de a mânca în poziţii incomode, fără să folosească mâinile, de a mânca mâncarea fierbinte direct, fără să o mestece, opărindu-şi limba şi esofagul, deslipindu-se pielea de pe buze şi limbă, obligarea deţinuţilor, sub tortură, să mănânce materii fecale, fie ale lor, fie ale altor deţinuţi, să bea urină, urinându-se în gura lor, punerea deţinuţilor să se bată în cap unii cu alţii până li se umflau capetele şi cădeau în nesimţire, dezbrăcarea deţinuţilor complet, după care erau trecuţi printr-un cerc de bătăuşi care-i loveau până cădeau în nesimţire, apoi erau călcaţi în picioare şi bătuţi cu diferite corpuri tari şi cu picioarele până le rupeau coastele şi-şi pierdeau conştiinţa, apoi apăsarea pe coşul pieptului de către mai mulţi deodată şi lovirea deţinuţilor cu bocancii şi cu cărămizi peste piept sau faţă sau peste alte părţi sensibile ale corpului, punerea deţinuţilor cu capul în closet şi picioarele în sus câte o zi sau mai mult şi alte metode de tortură nemaiauzite până acum şi pe care acum o minte omenească normală nu le poate concepe! [...] Au existat însă şi femei – torţionar, manifestând un sadism axat pe tortura organelor genitale. [...] O formă de schingiuire postumă şi de profanare a cadavrelor avea loc uneori atunci când morţii erau verificaţi în mod brutal: unora li se înfingea un piron în piept (precum strigoilor, ca şi cum verificatorii ar fi dorit să se asigure că morţii nu vor învia) – această manieră de verificare avea loc mai ales în lagărele de muncă -, iar alţii erau loviţi cu o daltă în ţeastă, locul de unde membrii aparatului de represiune considerau în mod predilect că venea răul (această scenă avea loc mai ales în închisori). În lagărele de muncă din Balta Brăilei, iarna, morţii erau legaţi între ei şi lăsaţi să fie mutilaţi de şobolani, până când venea primăvara şi puteau fi îngropaţi.* [268]

*

*Înainte de a publica această lucrare de sinteză, Doina Jela a realizat o carte spectaculoasă, şi anume confesiunea comentată a unui fost torţionar comunist, Franţ Ţandără. [...] Fostului schingiuitor nu îi este ruşine să recunoască totul (concret), dar îi este ruşine în faţa lui Dumnezeu. De aceea este necesar un proces al comunismului, conchide el: ,,**La noi un proces al comunismului să fi avut loc, măcar unul moral**, că am văzut că românu este îngăduitor. [...] **Comunismul e sadic şi mai sadic ca la noi n-a fost în nici o ţară.** [...] **,,Asta a fost comunismul: a avut nevoie de oameni sadici. A avut nevoie, şi i-a creat!''** [...]*

*Psihologul Adrian Neculau consideră că închisoarea Piteşti a fost un ,,laborator experimental de psihologie aplicată, organizată după criterii ştiinţifice''; iar tema experimentului a fost **,,transformarea omului în contrariul său**''. [...] Iniţial, reeducarea a fost susţinută din două puncte de vedere opuse, atât de ,,Cain'', cât şi de ,,Abel'': unul clama reeducarea prin violenţă (Eugen Ţurcanu), altul prin nonviolenţă şi propagandă (Alexandru Bogdanovici, care ar fi ajuns, poate, la o metodă apropiată de cea chinezească, dacă autorităţile ar fi avut răbdare). **Testată la Suceava** prin nonviolenţă (într-o formulă numită autoreeducare), reeducarea a eşuat; reluată amplu şi machiavelic la Piteşti, atât la nivel moral (blasfemie, trivialitate), cât mai ales fizic (tortura de uzură), reeducarea prinde rădăcină. Tehnica lui Ţurcanu şi formula sa predilectă era aceea de ,,a stoarce'' şi ,,a beli''. Studenţii au*

268[268] Ibidem, pp.181-183.

[269] Ibidem, pp.188-225.

*fost cei pe care s-a mizat în primul rând, astfel ca prin reeducarea lor să fie slăbită rezistenţa anticomunistă. Ei au fost triaţi în funcţie de virulenţă şi de gradul de periculozitate: erau vizaţi studenţii cu aptitudini creştine, aşa-zişii studenţi mistici, clasificaţi după tăria lor morală în reeducabili şi ,,catolici'' (fanatici anticomunişti). [...] Marcel Petrişor îi compară pe reeducaţi cu martirii ori eroii încercaţi de Dumnezeu: Avraam, Iov, Hristos, Pavel (ultimul, în cazul reeducatorilor redeveniţi victime); cel mai des apare numele lui Iov, dar observaţia pe care o face Marcel Petrişor este aceea că, **dacă în acest caz Diavolul s-a atins doar de trupul lui Iov, în privinţa celor care au trecut prin experimentul de la Piteşti Diavolul s-a atins şi de sufletul lor, pe acesta mutilându-l mai grav.*** [269]

*

Deoarece scopul ardent al reeducării era negaţia metafizică (uciderea aproape ,,carnală'' a lui Dumnezeu) şi autonegaţia umană (omul ipostaziat ca o creaţie diabolică), Mihai Rădulescu recomandă studierea acestui fenomen ,,în şcolile teologice, ca revers al creaţiei lui Dumnezeu''. ***În ultimă instanţă, esenţa fenomenului Piteşti consta în obţinerea unui om invers celui iniţial (omul pe dos), prin instaurarea autodemolării:*** ,,Omul, în loc să-l urască pe duşmanul care l-a adus în starea aceasta de distrugere fizică şi morală, ajunge să lupte împotriva propriei persoane. Împotriva propriei lui existenţe. Se pune total în slujba adversarului…''

Ion Cârja relatează, de pildă, cum un fost reeducat ajunge chiar să-l viseze pe Diavol, simţind în vis că arde în flăcările iadului, în timp ce Diavolul îl agresează şi hipnotizează. Dumitru Gh. Bordeianu, o victimă silită să devină călău efemer şi care vede în fenomenul Piteşti o satanizare intensă, vorbeşte despre ,,mlaştina disperării'' în care se aflau reeducaţii despre o disperare maculată şi solitară. El este silit să îl lovească tocmai pe cel pe care-l considera a fi mentorul său. [...] Autorul va reveni asupra ,,mlaştinii disperării'' care înseamnă neputinţa de a te sinucide *pentru a evita tortura continuă şi* neputinţa de a lupta bărbăteşte *cu schingiuitorii; ,,mlaştina disperării'' mai înseamnă şi necredinţa cu de-a sila (în liturghiile negre de Crăciun sau Paşti) ori chiar nebunia. [...]* ***Una dintre tehnicile specifice la care apelau Ţurcanu şi echipa sa de torţionari era fecalizarea victimelor: acestea erau astfel reduse la stadiul de excremente şi, în acelaşi timp, silite să consume excremente, ca să-şi uite şi să-şi piardă umanitatea.*** *Terciul din închisoare prilejuia, la rândul lui, o tehnică aparte: reeducaţii erau siliţi să grohăie, imitând porcii, şi apoi să rămână muţi: ,,Nu aveam voie să vorbim între noi, pentru că porcii nu vorbesc.'' (cf. Aurel Vişovan)*

Voi analiza în cele ce urmează fenomenul Piteşti şi condiţia reeducaţilor şi prin intermediul unei metafore celebre propuse de prozatorul Cinghiz Aitmatov în O zi mai lungă decât veacul. *La un moment dat, în roman, apare narată legenda* mankurtului, *or, în opinia mea, condiţia reeducaţilor de la Piteşti conţine în mod limpede structura mankurtului. [...]* ***Mankurtizarea este echivalentul fizic al spălării creierului: o dată mankurtizată, victima nu mai trebuia supravegheată, pentru că îndeplinea cu o supunere totală tot ceea ce i se pretindea.*** *Sugestia lui Cinghiz Aitmatov este aceea că* **în societatea comunistă individul este un mankurt depersonalizat, la comanda autorităţilor.**

Făcând acum legătura cu fenomenul Piteşti, care a apelat la o tortură fizică aproape continuă, se poate spune pe bună dreptate că ***reeducaţii erau aduşi în stadiul de mankurt: chiar dacă nu îşi pierdeau identitatea întru totul, ei acţionau ca nişte roboţi, torturându-şi orbeşte camarazii de detenţie, în funcţie de indicaţiile pe care le primeau de la Ţurcanu şi echipa sa de schingiuitori.*** *Reeducaţii nu îşi ucideau rudele directe (mama, tatăl), pentru că nu s-a ajuns la o asemenea situaţie extremă, dar o ucidere în efigie tot avea loc atunci, când, în etapa demascării morale publice. Reeducaţii erau siliţi să relateze şi să inventeze perversiuni şi acte de sadomasochism care s-ar fi petrecut în familia lor, spurcându-şi părinţii, surorile etc.* [270]

269

270270 Ibidem, pp.225-230.

*

Aproape două decenii mai târziu va fi iniţiată a doua reeducare, la Aiud, strict ideologică (spre deosebire de cea de la Piteşti), înrudită cu metodele chinezeşti, urmărind compromiterea şi desolidarizarea deţinuţilor, în special a legionarilor, în şedinţe publice (,,cluburi de reeducare''). Ea este echivalentă etapei propuse cândva de Bogdanovici la Suceava. Deţinuţii, de preferinţă legionari, erau convinşi să îşi renege trecutul şi să îşi denigreze principiile de odinioară; autocritica era mai întâi redactată în scris şi apoi citită public, pentru a produce efectul scontat asupra auditoriului care comenta mostrele autodenigratoare. Intransigenţii care nu au cedat presiunilor au perceput acest gest ca pe o lepădare, în sens teologic, de Dumnezeu. Regimul miza, în acceptarea autocriticii, pe faptul că rezistenţa deţinuţilor politici devenise minimă în urma numeroşilor ani de regim carceral dur, aceştia fiind, prin urmare, vulnerabili (fizic şi psihic) şi, implicit, mai puţin recalcitranţi la ideea de reeducare pe care o parte dintre victime au acceptat-o în cele din urmă. Autocritica era obligatoriu secundată de elogiul adus comunismului şi Partidului, şi acesta era lucrul care dezamăgea profund în lepădarea reeducaţilor. [...]

Pe tot parcursul experimentului de la Piteşti de altfel, a existat un fel de teatralitate absurdă, atunci când ea nu era tragică: unii reeducaţi îşi amintesc de procedeul mascării în Sfântul Ion, Unchiul Sam, zeul comerţului (!), călugări iezuiţi, Papa, victimele fiind silite ca travestite astfel să joace rolul de măscărici; uneori, reeducaţii erau porecliţi cu nume de sfinţi şi convocaţi sub aceste porecle pentru a fi torturaţi după ritualul de martiraj al sfântului respectiv (!). Mărturiile abundă şi în relatarea ritualului de transformare a omului în animal, reeducaţii fiind siliţi să alcătuiască turme de porci care grohăie şi golesc gamelele cu mâncare din poziţia patrupedelor. [271]

*

Dumitru Gh. Bordeianu, care îşi centrează cartea de mărturisiri pe originea satanică a reeducării de la Piteşti şi Gherla, susţine că reeducatorii erau nişte îndrăciţi posedaţi, reeducarea fiind în esenţă, deci dincolo de tortură, un fenomen metafizic, ***o înfruntare între creştini şi cei posedaţi de duhul Satanei****. Autorul insistă obsesiv pe ideea de sectă satanică, văzând în Ţurcanu un ,,înger căzut'', bărbat atletic şi atrăgător, demonic de inteligent, având un orgoliu luciferic, ,,turbat'' ca violenţă şi ,,beat'' de voinţa de a fi stăpân. [...] Mărturia autorului este esenţială mai ales pentru* ***spectacolele blasfemice realizate de Crăciun şi Paşti, însoţite de o retorică satanică specifică.***

Crăciunul anului 1950, de pildă, va fi conceput de reeducatori (spectacolul era probabil gândit după acelaşi calapod punitiv pentru toate celulele, la care se adăuga inventivitatea torţionarului de serviciu) ca o ceremonie de ingerare a excrementelor şi ca o ,,corală satanică'', prin intermediul unor colinde scabroase. De Bobotează se înscena, de asemenea, o ceremonie satanică, în cadrul căreia botezul, era desacralizat, iar urina era pe post de aghiasmă. În Duminica Floriilor era mimată intrarea lui Hristos în Ierusalim: o victimă era silită să joace rolul măgarului (în patru labe), iar o alta rolul lui Hristos călare. Paştele anului 1951 va fi consacrat de reeducatori ca anti - Paşti hulitor: deţinuţii sunt siliţi să confecţioneze cruci din instrumentele de tortură, colindele abjecte de Crăciun (aşa cum fuseseră ele pervertite la Piteşti) sunt înlocuite cu un Prohod scabros, deţinuţii consideraţi a fi mistici trebuie să parcurgă camera în genunchi întreaga Săptămână a Patimilor, fiecare purtând o cruce; este ales chiar şi un ,,Hristos'' căruia i se confecţionează o coroană de spini: ceilalţi deţinuţi sunt siliţi să îngenuncheze în faţa lui, să îi sărute dosul şi organele genitale; cutiile de conserve în care s-a

---

[271][271] Ibidem, pp.232-235.
[272] Ibidem, pp.236-237.

introdus mangal sunt aprinse pentru a tămâia celula. (cf. Bordeianu) La ceasul Învierii, torţionarii repetau ritualic, ore întregi, ,,Hristos s-a masturbat'', iar victimele erau silite să răspundă ,,Adevărat s-a masturbat'' (scenă relatată, într-o mărturie orală, de Nicu Ioniţă). [...] Alte texte amintesc scene de împărtăşanie cu excremente şi chiar crucificări (cf. Ierunca) ori ,,botezul'' în latrină, căci exista o directivă a pregătirii liturghiei negre mai ales de Paşti, printr-un ceremonial obscen (conform Memorialului ororii*).* [272]

*

Ioan Ploscaru, prelat greco-catolic, consideră închisoarea ca pe un dat, exclamând exaltat: ,,Pentru toate suferinţele îndurate, să fie binecuvântat Dumnezeu în veci!'' Detenţia este văzută de mulţi oameni ai Bisericii ca o voie *a Domnului, ca un loc de ,,torturi drăceşti şi de extazuri divine'' (cf. Raţiu). Ioan Ploscaru recunoaşte că* ***sentimentul cel mai primejdios în detenţie este deprimarea, adică părăsirea de Dumnezeu*** *(*Eli, Eli, lama sabahtani!*) şi, spirit practic, opune activitatea de rugăciune (nu ignoră răul, ci îl exorcizează prin rugăciune) aceleia de onirism cu ochii deschişi, preferată de mulţi deţinuţi. [...]*

Închisoarea este o şcoală a vieţii, a voinţei, a disciplinei şi a răbdării, ea schimbă perspectiva valorilor şi adânceşte. *Chiar supradotat intelectual dacă ar fi, deţinutul este judecat după criterii interioare, creştineşti şi morale. Radu Budişteanu vede doar două atitudini de rezistenţă decentă în detenţie: refugiul în religie şi supravieţuirea egoistă (adică nerespectarea poruncii creştine de a-i iubi pe ceilalţi ca pe tine însuţi, dar fără colaboraţionism). Budişteanu recomandă tinerilor de azi un regim spartan necesar pentru înfruntarea vieţii în general, acela de a se retrage voluntar timp de şase luni în condiţii asemănătoare cu cele din închisoare.* [273]

---

[272]

[273][273] Ibidem, pp.246-249.

CÂTEVA FRAGMENTE DIN CARTEA „RADIOGRAFIA DREPTEI ROMÂNEŞTI. 1927-1941’’ DE GH. BUZATU, CORNELIU CIUCANU ŞI CRISTIAN SANDACHE (Bucureşti, 1996)

Motto:

- Ce înseamnă un om de dreapta?

- Român absolut, asta înseamnă.

Petre Ţuţea, *Ultimul dialog*, 1991.

Istoria mişcării legionare constituie, probabil, nu numai unul dintre capitolele cele mai interesante ale evoluţiei României în veacul XX, ci şi unul dintre domeniile ştiinţifice ce presupune pe viitor investigaţii de amploare [...] istoricul de mâine îngăduindu-şi, desigur, să renunţe la şabloane, dintre care, în legătură directă cu istoria Mişcării Legionare, acela privind includerea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a partizanilor săi într-un clan al crimei organizate este cel mai persistent. Vom observa, în context, cât de straniu poate fi acest lucru de vreme ce liderii comunişti români (şi nu numai ei) au scăpat unei atari ’’încadrări’’, deşi realitatea istorică este una singură. [...] Nu încape îndoială, de asemenea, că istoricul de mâine va delimita mai pertinent rolul şi locul Mişcării Legionare în ţară şi într-o Europă măcinată după 1918 de conflicte, de crize economice sau de sistem profunde, de bulversări ale mentalităţilor, incredibile, după cum, între acestea, nu va ignora disputa dintre cele trei mari –isme ale veacului nostru: capitalism, fascism şi comunism.

*Trebuie remarcat însă că stadiul actual al documentaţiei de arhivă şi al cercetării de ansamblu oferă toate temeiurile pentru respingerea tiparelor răspândite de istoriografia ori de propaganda comunistă. [...] **Este un fapt surprinzător că, şi după prăbuşirea comunismului în Europa de Est în 1989-1991, abordarea şi judecarea Mişcării Legionare au mai continuat să se facă, în România, în principal după rigorile metodologiei marxist-leniniste.** [...] Nu împărtăşim asemenea îndemnuri de a-i fixa pe legionari şi liderii lor politici sau spirituali în afara epocii în care au acţionat.*

*

Autorul (Ştefan Palaghiţă, în „Garda de Fier spre reînvierea României’’) se explică: „... Faţă de prigoana lui Carol (din anul 1938), Căpitanul se fixase pe linia spirituală a Mişcării. [...] Horia Sima ori n-a înţeles ori n-a vrut să înţeleagă planul tactic şi strategic al Căpitanului. [...] El a lucrat împotriva dispoziţiunilor Căpitanului, contra liniei adoptată de Comandant ducând o acţiune personală în total dezacord cu dispoziţiile primite, cu realităţile şi nesocotind

*cea mai elementară noţiune de disciplină legionară.'' […] Autori precum Erich Fromm, bunăoară, au atras atenţia asupra faptului că radicalizarea naţionalismelor s-ar datora şi unei reacţii psihologice la stressul generat de monopolul lumii capitaliste. Lipsa de sensibilitate a unei societăţi din ce în ce mai pragmatice […] spectacolul nesuferit (mai ales pentru tineret) al coteriilor ''bătrânilor'', cinismul vechiului ''zoon politikon'' […] conduceau la amplificarea resentimentelor şi la urgentarea apariţiei unui nou model etic şi istoric. Pentru prima dată asistăm la o creionare a unui discurs naţionalist care punea accentul pe componenta morală şi îndemna la o resurecţie a sinelui. […] **Omul nou legionar este, în fapt, omul creştin** (cf. d-lui Liviu Antonesei). […]*

Într-o epocă a maşinismului european, opţiunea legionarismului pentru virtuţi devenite aproape elemente ale basmului (pentru psihologia comună) a determinat, fără doar şi poate, reacţii de iritare. Demagogie, obscurantism, spirit revolut sunt doar câteva din acuzaţiile ce le-au fost adresate. Cu articulaţiile sale simple (laconismul precizărilor codreniste a rămas antologic), naţionalismul doctrinei legionare […] a statuat (condamnabil pentru mulţi) şi poziţia sa specifică faţă de elementul etnic evreiesc. De aici, acuza (banalizată deja) de antisemitism, xenofobie, rasism etc (afirmaţii absolut nefondate ale unor istorici, pseudo-istorici, analişti). […] Dincolo de orice statistică, este cert faptul că legionarismul i-a privit pe evrei ca pe nişte agenţi potenţiali ai comunismului (după cum s-a şi dovedit ulterior - n.a.). […]

***Anti-comunismul şi anti-politicianismul au fost ''polii'' de referinţă ai naţionalismului profesat cu atâta pasiune de către legionari**, anti-semitismul nefiind […] decât expresia (fără discuţie, exagerată pe alocuri) a constatărilor statistice, economice şi sociale româneşti.*

*

Aşa cum observa Ernest Bernea, ,,stilul legionar înseamnă simplitate, tărie, masivitate şi armonie''. […] respectul pe care un om politic de structură tipic democratică precum Iuliu Maniu l-a nutrit faţă de Codreanu şi, implicit, faţă de aspectele pozitive ale legionarismului. […] Putem considera că legionarismul interpreta naţionalismul în sensul fervorii de care credinciosul se simte cuprins în cursul comuniunii sale cu Dumnezeu. Ion Moţa o exprima clar: ,,Noi nu facem şi n-am făcut o singură zi din viaţa noastră politică (în sensul de politicianism sau guvernare - n.a.). Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinţe. În focul ei ne consumăm.'' Această ''religie'', identificată în mod autentic cu naţionalismul (acelaşi lucru îl considerase şi Nicolae Iorga, socotind că naţionalismul nu este o ideologie, ci un temei al organicităţii unui popor), a fost considerată de unii analişti drept expresia unui fundamentalism ortodox generator spontan al modelului totalitar de guvernare. Subiectiv, Regele Carol al II-lea îl cataloga invariabil extremist, după ce iniţial îl sprijinise. […]

***Izvorul frecvent invocat de către legionarism era publicistica politică a lui Mihai Eminescu, personalitate în care Constantin Papanace vedea un precursor ideologic de prim rang.** […] Naţionalismul eminescian, prin radicalitatea şi consecvenţa sa, anticipează coordonatele naţionalismului Mişcării Legionare. **Eminescu a dorit o Românie în cadrele căreia elementul autohton să aibă o poziţie economică şi socială proporţională cu preeminenţa sa etnică.** […] Modelele exemplare aparţinând tradiţiei cultural-istorice au reprezentat întotdeauna axiome ale naţionalismelor. În cazul legionarismului aceste modele sunt, prin ele însele, expresii ale unui spirit defensiv, conservator. Ştefan cel Mare (pentru care Codreanu nutrea un veritabil cult), Avram Iancu, Mihai Eminescu s-au manifestat întru apărarea fie a ortodoxiei, fie a etnicităţii însăşi. […] Imaginile ostaşului, ascetului, haiducului răzbunător străbat iconografia misticii naţionaliste legionare, asociindu-se aproape obsesivei utilizări a cântecului drept mijloc de comunicare intimă cu diferitele straturi sociale.*

*

Corneliu Codreanu n-a fost la guvern nici o zi şi toată viaţa lui a fost persecutat de cei ce deţineau puterea, indiferent de regim. […] Naţionalismul românesc nu este rasist. Este Român oricine se identifică cu destinul poporului nostru şi îl serveşte cu credinţă şi dragoste, indiferent

de originea lui etnică. […] ***Codreanu era un creştin convins****. […] Omul nou conceput de Căpitan nu era decât omul creştin proiectat în aria vieţii publice. […] El a rămas toată viaţa un om politic, preocupat de binele şi mântuirea neamului său. Înzestrând însă Mişcarea cu un substrat religios, el vroia să înnobileze viaţa politică, să o scoată din jungla intereselor şi ambiţiilor şi să o înalţe la un rang spiritual.* ***Politica, adevărata politică nu e un joc de interese, ci trebuie să se subordoneze legilor divine.*** *Corneliu Codreanu a ales ca patron al Legiunii pe Arhanghelul Mihail, pentru că lupta lui din cer contra lui Lucifer era un drum de urmat pentru toate popoarele care trebuie să sară în apărarea lui Hristos când inamicii Bisericii vor să-i distrugă opera lui pământeană. Arhanghelul Mihail mai reprezenta şi altceva pentru Căpitan: triumful final al puterilor Binelui contra Răului.*

Este greu să te consacri perfecţiunii interioare, devenind un imitator al lui Hristos. Dar este infinit mai greu, delicat şi anevoios ca să smulgi din apatie şi mizerie milioane de oameni, arătându-le drumul de urmat pentru a-şi împlini destinul lor istoric, hărăzit de Dumnezeu. Închisorile şi suferinţele lui Corneliu Codreanu, încoronate de martiriu, sunt consecinţa luptei lui pentru poporul nostru. Căpitanul vedea departe (era un vizionar - n.a.) şi şi-a dat seama că fără o schimbare politică radicală, fără o nouă orientare, naţiunea noastră va cădea în robia ateo-marxiştilor. […] Conflictul a început în momentul în care Antonescu (la iniţiativa lui Ică, ''prietenul'' său) a pretins să fie proclamat şi şef al Mişcării Legionare. Era o pretenţie absurdă, deoarece el era străin de mişcare şi în nici un caz n-ar fi fost acceptat de masele legionare. Vroia să imite pe Franco, care însă avea justificarea unui război civil dus la victorie. Or, în România, generalul Antonescu a fost tributar sacrificiilor legionare şi nu invers. ***Fără acţiunea revoluţionară a Legiunii de la 3 Septembrie, Generalul n-ar fi ajuns Conducător al Statului.*** *[…] La 21 Ianuarie 1941, Antonescu a dat pur şi simplu o LOVITURĂ DE STAT, răzvrătindu-se contra ordinei constituţionale existente, pe când legionarii n-au făcut altceva decât să apere această ordine.*

*

Corneliu Zelea Codreanu, pusese pe primul plan ***revoluţia morală****, nu crearea omului nou, cum clama comunismul – ci dezvoltarea românului atât cât îi îngăduise vocaţia, ereditatea, zestrea naţională, atât cât se poate perfecţiona el prin străduinţă. Venea apoi* ***revoluţia naţională****, prin care Căpitanul înţelegea curentul de ascensiune socială a fiilor de ţărani (în spiritul gândirii eminesciene - n.a.). […] După ce politica de persuasiune a lui A. C. Cuza s-a dovedit ineficientă, Codreanu a trecut la lupta ''corp la corp'': a început să strângă tineretul intelectual – elevii de liceu şi studenţii – şi să-l organizeze pentru ascensiune socială şi pentru crearea unui partid al ascensiunii sociale, care urma să lupte prin concurenţă cu evreii şi să-i elimine în acest mod, plecând de la ideea – justă, dar nu la modul absolut – că evreul prosperă în statul corupt şi fuge din statul incoruptibil. Deci, prin crearea în România a unui stat incoruptibil, moral, evreii pleacă de la sine. La întrebarea pe care i-a pus-o cineva: ,,Dar dacă nu pleacă?'', Corneliu Zelea Codreanu a răspuns: ,,Dacă nu pleacă, înseamnă că nu sunt aşa cum îi credem noi şi pot rămâne mai departe, pentru că noi avem nevoie de oameni cinstiţi.'' […] Căpitanul a precizat că nu e antisemit: ,,Nu am avut scop de ură pentru rasă şi pentru religie''. Dar puteţi admite aşa ceva? Max Auschnit a venit din Galiţia cu un geamantan de rufe murdare şi în zece ani a devenit regele marii industrii din România! […] E de neconceput ca aceşti câţiva oameni să devină vârfuri în numai câţiva ani. Asta voia să schimbe Căpitanul: defectul de organizare a societăţii […] de* ***creare a caracterului în completarea dezvoltării inteligenţei****. Căci* ***şcoala românească e axată pe dezvoltarea inteligenţei şi subestimează importanţa caracterului****.*

Este incredibil, dar după toate afacerile mai mult decât dubioase din timpul lui Carol al II-lea şi amantei sale evreice, astăzi rudele lui Max Auschnit şi ale altor magnaţi revendică bunurile naţionalizate de către comunişti. Ba chiar rudele lui Ceauşescu cer înapoi bunurile familiei…

Se vorbeşte mai sus şi de oameni care s-au îmbogăţit enorm numai în câţiva ani. Oare, în România de după 1989, n-avem destule cazuri dintre acestea? Şi, culmea, în urma verificărilor asupra averilor demnitarilor şi funcţionarilor mai importanţi, nu s-a constatat niciuna de provenienţă ilegală. S-au invocat fel de fel de motive pentru a le justifica, dintre care unele care sfidează orice logică normală (cum ar fi, de pildă miliarde sau zeci de miliarde obţinute din agricultură sau creşterea animalelor!).

Luându-se în considerare aceste aspecte şi multe altele de acest gen, ajungem să identificăm o mare asemănare între politicienii şi afaceriştii din timpul lui Eminescu şi cei din zilele noastre. Se speculează perioada tranziţiei (spre capitalism, respectiv cel corporatist de astăzi), când multe lucruri sunt în schimbare şi nu există respectul pentru lege şi stabilitatea necesară.

De aceea, consider că în România este timpul unei cristalizări şi unificări a dreptei, a tuturor oamenilor de dreapta. Este profund simptomatic faptul, că **noi n-am avut încă, după 1989, un partid de dreapta autentic şi puternic**. De aceea, foştii comunişti (activişti şi securişti, etc.) şi-au văzut de treabă nestânjeniţi, devenind stăpânii celei mai mari părţi a avuţiei naţionale. S-a născut noua clasă a oligarhiei transpartinice, adică întinsă în toate partidele, formată din „grupuri de interese'' locale, care colaborează tot mai strâns cu companiile transnaţionale. O adevărată caracatiţă, având ca tentacule aceste imperii financiare tot mai vaste, ameninţă independenţa statală a României şi a oricărui factor de decizie. Iar în fruntea ei stă Masoneria…

ISTORIA ROMÂNIEI ESTE FALSIFICATĂ PENTRUA FI PE PLACUL EUROPEI ŞI MASONERIEI

Acesta este un capitol asupra căruia aş dori să reflectaţi cel mai mult, ţinând seama de tot ce s-a scris până acum în volumul de faţă şi de alte date de care dispuneţi. Eu nu am autoritatea unui istoric consacrat, dar pentru simplul fapt că istoria României a fost şi rămâne o preocupare foarte importantă a vieţii mele, m-am simţit obligat să iau atitudine. Mai ales, în contextul actual al globalizării, în care mulţi istorici au fost practic cumpăraţi (iar acest lucru nu e prea greu de realizat astăzi) de către masonerie iar alţii nu au curajul să spună adevărul pe care îl cunosc, de teama unor represalii.

Pentru a argumenta aceste afirmaţii de mai sus, vă invit la un exerciţiu de analiză şi de comparaţie. Este necesar să analizaţi fiecare propoziţie şi fiecare mesaj pe care aceasta îl transmite. În contextul în care există multe inexactităţi, omisiuni şi distorsionări ale informaţiei în actualele manuale de istorie (poate nu toate), eu am ales unul dintre acestea, ceva mai ,,corect''. Şi totuşi, vom întâlni şi aici o promovare ostentativă a personalităţilor masonice, a oligarhiei financiare (a acelui grup restrâns de mari posesori ai capitalului financiar, care domină viaţa economică a unui stat dar şi alte domenii) şi a celor care au adus servicii masoneriei, tocmai în virtutea faptului că tinerii nu sunt documentaţi în acest sens. De altfel, trebuie să recunoaştem, nici în rândul oamenilor vârstnici nu întâlnim o categorie largă de populaţie bine informată şi bine intenţionată. Iar în acelaşi timp, veţi constata o denigrare în privinţa a tot ce ţine de Mişcarea Legionară, inclusiv a marelui precursor care a inspirat-o: publicistul, scriitorul şi poetul Mihai Eminescu.

Oare, toate aceste aberaţii şi omisiuni voite, trebuie să le înghită actualele şi noile generaţii de elevi şi studenţi? Acest ''adevăr'' îl vor transmite şi ei mai departe? Cui folosesc aceste denaturări ale adevărului şi ce se urmăreşte de fapt? Vă las pe dumneavoastră să trageţi concluziile de rigoare şi să găsiţi cele mai potrivite răspunsuri la aceste întrebări.

Iată ce susţin autorii unui manual de istorie, mai frecvent utilizat astăzi, **manual pentru clasa a XII-a, apărut la editura Humanitas Educaţional, la Bucureşti, în anul 2003** (Nicoleta Dumitrescu, Mihai Manea, Cristian Niţă, Adrian Pascu, Aurel Trandafir şi Mădălina Trandafir) din care spicuim:

FRANCMASONERIE, asociaţie internaţională cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri. […] ,,OCULTA'', grupare în cadrul P.N.L. (de la sfârşitul sec. al XIX-lea), condusă de Eugeniu Carada, cu scopul de a-l aduce în fruntea partidului pe Ion I.C. Brătianu. (p.99)

*

Curentul de ,,extremă dreaptă'', promovat mai ales de unii intelectuali, nutrea convingerea că societatea românească de după război este bolnavă, construită pe o temelie putredă de oameni bătrâni şi incapabili să înţeleagă specificul naţional („Ne tutelează şi ne boscorodeşte o generaţie în care nimeni n-a gândit cu adevărat. În capul lor domneşte golul, un gol etern şi iritant, mascat de o vitrină de împrumut şi împrejmuit de colbul vechimii, al neaerisirii din casele părăsite. […] Pe aceşti oameni, oneşti, blegi, jemanfişişti şi timoraţi îi chemăm […] în faţa tribunalului grijii de onoarea naţională.'' *Manifestul Crinului Alb*, 1928). *Revendicându-se de la Sămănătorismul lui N. Iorga, Nae Ionescu, mentorul spiritual al extremei drepte, se considera exponentul generaţiei războiului, căreia îi revenea sarcina construirii noului stat român. De aceea, el aprecia că tendinţa unor forţe spre progres şi europenism este inutilă.* („[…] tendinţa noastră sau a unora dintre noi de a ne orienta înspre Apus pentru că acolo ar fi astăzi leagănul civilizaţiei este falsă, atâta vreme cât nu se dovedeşte că structura noastră spirituală, aş zice speţa noastră, ar fi cel puţin analogică cu a Apusului.'' Nae Ionescu, *Prejudecata civilizaţiei apusene*).

Astfel de concepţii au fost susţinute şi dezvoltate şi de mulţi alţi intelectuali, care erau influenţaţi de Nae Ionescu: Mircea Vulcănescu, în ,,Cele două Românii'', Dan Botta, în ,,Ţara analfabetă''.

Acest tradiţionalism al înapoierii s-a împletit în ideologia legionară cu naţionalismul xenofob, intolerant şi agresiv. În plan politic, acest curent a fost reprezentat de legionari. Ei pretindeau că întruchipează singura mişcare spirituală autentic românească, singura capabilă să asigure renaşterea noastră naţională. (pp.152-153)

*

Antisemitismul a fost ideologia mişcării de dreapta. În perioada interbelică, un antisemit consacrat a fost Alexandru C. Cuza. În 1923, el a fondat Liga Apărării Naţional-Creştine, care urmărea expulzarea evreilor din viaţa economică şi culturală şi educarea tineretului în spirit creştin şi naţionalist.

Unul dintre discipolii lui A.C. Cuza a fost Corneliu Zelea Codreanu. Acesta şi-a depăşit însă mentorul, de care era nemulţumit şi pe care îl acuza de moderaţie. C.Z. Codreanu şi-a creat propria organizaţie naţionalistă în 1927 – Legiunea Arhanghelului Mihail. În 1930 a înfiinţat o aripă militară a Legiunii, numită Garda de Fier, nume folosit ulterior pentru întreaga organizaţie.

Garda avea toate trăsăturile mişcărilor de extremă dreaptă contemporane ei. Dar originile şi ascensiunea legionarismului se explică în primul rând prin cauze interne. Ostilitatea tradiţională faţă de cosmopolitism, raţionalism şi industrializare şi-a găsit o expresie primitivă în ideologia legionarilor (,,Garda de Fier. Asemănări cu fascismul german sau italian: uniforma; salutul roman; glorificarea conducătorului; ierarhia, spiritul militar, disciplina cazonă; antisemitismul; iraţionalismul. Elemente specifice/autohtone: ortodoxismul, negarea civilizaţiei industriale, cultul ţăranului ca personificare a omului pur, mesianismul, misticismul). Între alegerile din anii 1931 şi 1937, Garda de Fier a devenit o mişcare de masă, care de la 1% a ajuns să obţină 15,58 din voturi. Electoratul său era format din tineri de la oraş, ţărani, preoţi de ţară, elemente ale muncitorimii şi ale burgheziei de la oraşe şi din cei aflaţi la periferia societăţii.

Alegerile din 1937 au reprezentat un test critic pentru democraţie. P.N.L. a obţinut 35,9% din voturi, P.N.Ţ. s-a plasat pe locul al doilea, iar Garda de Fier a devenit al treilea partid ca mărime din Parlament. (p.155)

*

Domnia lui Carol al II-lea a fost o nouă etapă în evoluţia monarhiei. Regele era un om cu o solidă pregătire inelectuală, abil, ambiţios. El a sprijinit efectiv instituţiile culturale, a manifestat o preocupare constantă pentru modernizarea societăţii româneşti. În plan politic a urmărit preluarea efectivă a puterii în stat, căutând înlocuirea regimului bazat pe partidele politice. […] Carol a luat măsuri dure împotriva Gărzii de Fier pe care o considera drept principalul său inamic. Unele prevederi ale Constituţiei din februarie 1938 erau îndreptate evident împotriva legionarilor. Dreptul de vot pentru Adunarea Deputaţilor nu mai era acordat decât persoanelor care împliniseră 30 de ani, preoţilor li se interzicea să-şi pună autoritatea lor spirituală în slujba propagandei politice, inclusiv în lăcaşurile de cult. Persoanelor care nu erau autorizate de lege (art.8) li se interzicea de ,,a lua sau presta jurământ''.

Carol al II-lea i-a dat instrucţiuni lui Armand Călinescu, ministru de interne şi ulterior prim-ministru, să distrugă prin toate mijloacele Garda de Fier. Membrii Gărzii sau simpatizanţii acesteia au fost arestaţi în număr mare şi internaţi în lagăre de concentrare. Forţa măsurilor pe care Carol al II-lea le-a luat împotriva Gărzii de Fier în 1938 şi după aceea a pornit iniţial de la faptul că o percepea drept o agentură a Germaniei. Astfel, guvernul a început arestarea masivă a membrilor Gărzii la puţin timp după ce Germania a anexat Austria, iar uciderea lui Codreanu şi a încă treisprezece legionari a avut loc imediat după vizita lui Carol în Germania (noiembrie 1938).

În timpul acestei vizite, Hitler îi ceruse insistent lui Carol să-i elibereze pe legionari şi să formeze un cabinet condus de C.Z. Codreanu. Campania regelui a distrus Garda ca mişcare politică. A rămas doar un nucleu, care opera ca organizaţie clandestină, angajată în acte de sabotaj şi asasinate. La 21 septembrie 1939, la ordinul lui Horia Sima, noul lider al Gărzii de Fier, un grup de legionari l-a asasinat pe Armand Călinescu.

Situaţia internaţională extrem de gravă de la sfârşitul anului 1939 l-a determinat pe Carol al II-lea să iniţieze o mişcare de ,,reconciliere naţională'' cu scopul de a apăra naţiunea împotriva pericolelor externe crescânde. Însă doar Mişcarea Legionară s-a arătat receptivă faţă de aceste chemări. ,,Reconcilierea'' cu Mişcarea legionară a marcat o deplasare spre dictatură şi totalitarism a întregului regim.

Dar această manevră nu a putut asigura durabilitatea regimului care s-a prăbuşit în primele zile ale lunii septembrie 1940. […] În total, România a pierdut în vara anului 1940 aproximativ 100 000 km^2 cu o populaţie de 6 800 000 de locuitori. Abandonarea fără luptă a teritoriului naţional a fost considerată o soluţie total dezonorantă pentru clasa politică, şi în special pentru monarhie. În aceste împrejurări, Carol al II-lea a fost silit să renunţe la tron. (pp.158-160)

*

Antonescu a trecut rapid la înlocuirea vechii structuri politice cu una nouă, numită de el ,,statul naţional totalitar''.

El considera democraţia românească un eşec datorat cultului libertăţii, care punea interesele indivizilor mai presus decât cele ale statului. Antonescu nu dorea în mod sincer cu o colaborare cu P.N.L. şi P.N.Ţ., iar faptul că împărţea puterea cu Garda de Fier era o chestiune temporară.

Obiectivul principal al politicii externe – o alianţă fermă cu Germania – a fost realizat prin aderarea României la ,,Pactul tripartit'' (23 noiembrie 1940). În schimb, cooperarea sa pe plan intern cu legionarii nu a reuşit să creeze liniştea publică şi progresul economic pe care le dorise.

Gardiştii au devenit rapid parteneri incompetenţi şi iresponsabili. La rândul lor, aceştia erau nemulţumiţi de generalul Antonescu. Ambiţiile conducătorilor Gărzii nu aveau limite. Ei doreau să controleze economia, poliţia, armata, aparatul de stat, presa etc. […] La întâlnirea din 14 ianuarie 1941 cu Hitler, Antonescu i-a acuzat pe conducătorii Gărzii de Fier că

aduseseră ţara în pragul dezastrului. El a cerut conducerea deplină a statului. Având acordul lui Hitler, Antonescu a revenit în ţară hotărât să elimine Garda de Fier. A desfiinţat comisarii de românizare, l-a destituit pe ministrul de ministrul de interne legionar, Constantin Petrovicescu, a înlocuit toţi prefecţii şi chestorii legionari. Reacţia Legiunii a fost violentă şi a îmbrăcat forma rebeliunii legionare din 21-23 ianuarie 1941, care însă a fost înăbuşită de armată. (pp.161-162)

*

Cea mai importantă problemă în domeniul minorităţilor cu care s-a confruntat regimul antonescian a fost ,,problema evreiască''.

Apropierea României de Germania în vara anului 1940 a determinat agravarea situaţiei evreilor. După înfiinţarea statului naţional legionar, Antonescu şi Garda de Fier au trecut la românizarea economiei. Măsurile luate împotriva evreilor înaintea atacului împotriva Uniunii Sovietice au fost în primul rând de natură economică.

Au făcut excepţie actele de violenţă comise de legionari împotriva unor persoane particulare. Deportarea evreilor a început după recuperarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord.

Un număr mare de evrei din aceste provincii, apoximativ 130 000, se refugiaseră deja în Uniunea Sovietică.

După unele estimări, în perioada 1941-1943, aproape 100 000 de evrei au fost deportaţi în Transnistria. Din cauza condiţiilor groaznice şi a atrocităţilor comise au murit mii de oameni. Guvernul antonescian a pus sistematic în aplicare o politică antisemită. Ea urmărea să-i izoleze cât mai mult pe evreii cetăţeni români din societatea, economia şi cultura ţării. Dar regimul condus de Antonescu nu a participat la deportarea în masă a evreilor, pe care naziştii au organizat-o în cadrul ,,soluţiei finale'' a lui Hitler.

Deşi au fost supuşi unor repetate discriminări, confiscări, prestaţii, esenţial este faptul că, prin decizia lui Ion Antonescu, 292 149 evrei au rămas în viaţă în România până în august 1944.

,,În nici o ţară dominată de nazişti n-a supravieţuit o aşa de mare proporţie a populaţiei evreieşti*'', declara dr. Wilhelm Filderman în* Jurnalul de dimineaţă*, care apărea la Bucureşti în 1946. (p.164)*

Am dat aceste exemple de mai sus, pentru a se face o comparaţie cu adevărul istoric. Multe dintre aserţiunile prezentate sunt false sau trunchiate şi nu este uşor ,,a despărţi apele'' sau a separa adevărul de minciună. Este, fără îndoială, un procedeu des utilizat de masonerie, pentru a se bucura de credibilitate. Se pot spune atât de multe lucruri, din punct de vedere istoric, pentru a îndrepta lucrurile, dar spaţiul nu-mi permite din păcate acest lucru iar intenţia mea a fost de a vă lăsa dumneavoastră această sarcină.

Vreau să vă mai spun că, dacă veţi răsfoi manuale relativ recente de istorie sau cărţi şi articole privind acest domeniu, veţi descoperi multe inadvertenţe. Faptul că, regimul totalitar comunist a mistificat adevărul istoric, nu trebuie să conducă la o altă ,,rescriere a istoriei'', prin alte exagerări şi mistificări. Ambele sisteme, şi anume comunismul şi liberalismul (cu formele sale, îndeosebi radicale) au păcătuit prin extremism. Statul sau individul, au stat în centrul acestora. Adevărul este însă, după cum se spune, la mijloc, pentru că societatea are nevoie de armonizarea acestor relaţii şi punerea în valoare atât a valorilor colective, cât şi a celor individuale. Exacerbarea însă, a acestora este extrem de păgubitoare.

Să mai precizez că, Mihai Eminescu i-a criticat dur mai ales pe liberalii, care l-au detronat pe Alexandru Ioan Cuza. Aceştia reprezentau în fapt, aripa radicală a partidului. În fruntea lor se aflau C. A. Rosetti (fondatorul ziarului *Pruncul român* şi mai târziu al cotidianului/oficiosului partidului liberal *Românul*, cu care a polemizat intens Eminescu) şi Ion C. Brătianu (cel care s-a ocupat personal de aducerea în ţară, pe ascuns, a prinţului Carol de

Hohenzollern-Sigmaringen). Aceştia susţineau „organizarea rapidă a noului regim politic'' şi imitarea instituţiilor din ţări, precum Germania, Franţa, Belgia.

De ce credeţi că îi critica Eminescu? În principal, datorită apartenenţei lor la lojile masonice şi excluderii interesului naţional. Chiar în acest manual (la p.104) scrie: *„Mulţi dintre membrii elitei liberale au aderat la* **lojile masonice***, mai ales în perioada paşoptistă. Sunt cunoscute şi cazurile lui C.A. Rosetti, Ion C. Brătianu, Dumitru Brătianu, Ion Ghica, Ion Bălăceanu şi a multor altora. Însă, după 1866, aripa radicală reprezentată de I.C. Brătianu şi C.A. Rosetti s-a retras din această organizaţie, ca urmare a opoziţiei dintre caracterul naţional pregnant al ideologiei liberale şi internaţionalismul francmasonic.''*

Din păcate, şi aici este eludat un adevăr sau chiar mai multe. Din lojile masonice, nimeni nu se poate retrage fără a suporta consecinţe extrem de dure (moartea). De aceea, chiar şi Titu Maiorescu, cel care iniţial l-a sprijinit pe Eminescu iar apoi l-a trădat în mod incredibil, declarase că fusese francmason în tinereţe. Acum, când ştim cât de mult l-a „preţuit'' el pe Eminescu şi cât a profitat de posteritatea lui pentru a-şi clădi propria lui imagine publică, cum să-l credem pe cuvânt pe „onorabilul'' Maiorescu? Apoi, după trădarea sa, liberalii l-au recompensat cu funcţia de avocat al poporului…

AM AJUNS NOI – ROMÂNII – SĂ DECLARĂM (ÎN TIMPUL GUVERNĂRII PSD ŞI PREŞEDINŢIEI LUI ION ILIESCU) MASONERIA DREPT SOCIETATE DE UTILITATE PUBLICĂ, ADICĂ PE BANII NOŞTRI SAU AI STATULUI?!

Ceea ce veţi citi în continuare, mărturisesc că au fost şi sunt lucruri uluitoare într-o anume măsură şi pentru mine, deoarece n-am avut cunoştinţă de unele dintre ele. Poate că aţi avut prilejul de a urmări recent o emisiune denumită „Teoria conspiraţiei'', pe postul TVR 1. Spre deosebire de alte episoade, ea a avut acum ca temă „**Masonii**''.

În cadrul acestei antologii, în care cititorul s-a familiarizat cu acest subiect deosebit de complex, textul de mai jos vine să sintetizeze practic multe aspecte dintre cele care s-au spus şi veţi remarca probabil cât adevăr şi câtă minciună conţin depoziţiile a câtorva masoni, delegaţi din partea masoneriei de rit scoţian (masoneria neagră) ca purtători de cuvânt. Mă încred acum în puterea dumeavoastră de discernământ şi voi preciza că n-am găsit un spirit părtinitor din partea realizatorilor (poate doar prin faptul că există doar un singur contestatar al masoneriei şi nu este prezent nici măcar un preot ortodox, cunoscător al implicaţiilor vaste ale masoneriei în viaţa omenirii). Cu oarecare efort, ca şi în cazul filmului excepţioanal „Reţeaua'', voi încerca să redau cât mai exact tot ce s-a afirmat în această emisiune extrem de curajoasă (şi îmi pare nespus de rău că am ratat începutul ei).

Prezentatorul emisiunii: ***…În România a activat un nucleu destul de puternic al masoneriei. În afară de evenimentele majore pe care le-au declanşat sau în care s-au implicat, masonii şi-au lăsat amprenta şi în viaţa culturală şi socială a ţării. Simbolurile organizaţiei, cum ar fi de exemplu, coloanele, echerul şi compasul, ochiul încadrat de un triunghi, se regăsesc pe clădiri celebre. Un exemplu este chiar Ateneul Român.***

Horia Nestorescu-Bălceşti (purtător de cuvânt al Marii Loje Naţionale a României, a masoneriei de rit scoţian, după propria-i mărturisire, arătând ca un adevărat preot excomunicat): ***…unele clădiri publice, echerul, compasul, litera G, soarele, luna ş.a.m.d.***

Olimpian Ungherea (purtător de cuvânt al Marii Loje Naţionale a României): ***Priviţi aceste construcţii, edificii superbe din Capitală şi nu numai din Capitală. Nu numai din***

Capitală. Să vă duceţi la Curtea de Argeş, la mănăstirea Curtea de Argeş, zidită de Meşterul Manole, care a fost unul dintre marii masoni ai masoneriei antice (dacă acest lucru s-ar confirma, atunci un creştin ar înţelege atunci de ce se surpa mereu ceea ce se ridica peste zi şi de ce a fost zidită de vie Ana, soţia lui - n.a.). Deci, cu 200 şi ceva de ani înainte de masoneria modernă, la 1734, când s-a înfiinţat Loja de la Galaţi. Loja unde eu sunt maestru, da dragă (adresându-se prezentatorului - n.a.), aşa se cheamă – **Meşterul Manole.** ***Deci, nu numai în Bucureşti, ci şi în ţară. Mai dau un exemplu din ţară şi mă opresc. La Biserica Neagră din Braşov (revendicată de biserica protestantă - n.a.). Să vedeţi acolo simboluri masonice.***

Prezentatorul: ***Mai există astăzi masoni? Răspunsul este: da. Unii recunosc, alţii preferă să nu dea un răspuns concret unei astfel de întrebări.***

Olimpian Ungherea: ***Nu deconspir nimic, dacă am să vă spun dumneavoastră şi telespectatorilor că, marea Lojă Naţională din România, aceasta regulară şi recunoscută, cuprinde în rândurile ei aproape 6000 de membri şi recunoscuţi de peste 120 de mari obedienţe din toată lumea, din Japonia până în Oslo.***

Prezentatorul: ***Ei spun că se ocupă în principal de ajutorarea societăţii. Evident, există şi contestatari.***

Pr.dr. Antonie Iorgovan (despre care vă aduceţi aminte, că recent a acuzat anturajul lui Adrian Năstase de participare la masonerie, infracţionalitate şi homosexualitate - n.a.): ***Nici măcar ei nu pot să spună că sunt o formulă democratică. Ei zic că nu mai sunt o organizaţie secretă şi că au devenit discretă. Măi să fie! Nu, sunt în continuare o organizaţie secretă (pe ansamblu, pentru că faţa ei văzută nu-i decât un paravan şi e mult prea puţin cunoscută - n.a.), lucrurile sunt clare; şi, din punctul meu de vedere, în România, cum o fi în altă parte, ne raportăm la constituţiile din ţările respective, dar prin raportare la România, Constituţia spune următorul lucru. Articolul 40, alineatul 4: „Asociaţiile cu caracter secret sunt interzise.'' Merg pe ideea, că ei, vezi Doamne, au devenit discreţi din secreţi, ba mai mult un guvern al României a fost înţesat de masoni (şi cred că nu s-a referit la altul decât la cel al lui Adrian Năstase din 2000-2004), pentru că acesta e rolul lor până la urmă, ca să ajungă să controleze prin aceste mijloace oculte: şi Guverne şi Parlamente; şi Justiţie şi Poliţie; şi Jandarmerie şi Gardă de la Prefectură; şi orice, tot ce mişcă, tot ce zboară, tot trebuie să fie controlat de masonerie, nu scapă nici divinitatea: nu există Dumnezeu, există ceva – Ziditorul – sau cum îl califică ei.***

Horia Nestor-Bălceşti: ***Masoneria nu mai este de foarte multă vreme o organizaţie secretă. Este o organizaţie discretă. Discretă doar, hai să spunem, în privinţa ritualului. Pentru că nu facem un ritual în public (cum fac creştinii ortodocşi sau catolici - n.a.). Ritualul nu este un spectacol de teatru, este o trăire (ca şi când creştinii n-ar trăi liturghia, ca „lucrare a poporului'', cum se exprima părintele Stăniloae - n.a.). Şi atunci, fără îndoială, că nu au acces profanii la acest ritual (o explicaţie total neverosimilă - n.a.).***

Ion Iliescu (fost preşedinte al României): ***Influenţa masoneriei este mult mai limitată. Viaţa publică a devenit foarte diversificată. O democraţie şi un sistem deschis de viaţă publică reduce influenţa unor asemenea structuri. În acelaşi timp nu putem să le ignorăm, există şi să folosim ceea ce ne poate fi util şi să limităm influenţele posibile…(chiar aşa, de ce n-am prelua şi părţile ei bune, fiindcă şi comunismul a avut părţile lui „bune''? - n.a.)***

Prezentatorul: ***Între timp, masoneria a devenit instituţie de utilitate publică. Asta înseamnă că are dreptul de a primi bani de la bugetul de stat, lucru contestat de oponenţii ei (şi mă raliez pe deplin opiniei lor - n.a.).***

Antonie Iorgovan: ***Am aflat şi se ştie, că un guvern al României a adoptat o hotărâre prin care masoneriei i-a fost recunoscut statutul de instituţie de utilitate publică. Îmi îngădui să spun că este o hotărâre de guvern clară împotriva Constituţiei şi chiar şi împotriva legii.***

Olimpian Ungherea: ***Adică, nu, nu ne place nici, nici când construim un cămin de bătrâni şi am construit zeci de cămine de bătrâni în România şi presa nu ştie că sunt***

construite de noi, nu ne place. Avem zeci de studenţi în străinătate pe banii noştri, ai masonilor, şi ăia nici nu ştiu, care studiază la diferite facultăţi din diferite ţări că sunt stipendiaţi de masoni. Nu ne place. Acesta e statutul nostru (dar când aceşti studenţi vor afla, vor putea întoarce spatele unor „rugăminţi'' ale masoneriei?; nu vor deveni oare ei înşişi masoni, forţaţi de împrejurări?; putem ignora faptul că aceste minţi luminate vor uita că sunt români şi poate vor practica chiar un anti-românism? - n.a.).

Antonie Iorgovan: ***Daţi-mi voie să vă spun că acum e o batjocură. Deci, oamenii ăia de elită din cultura ţării cred că se întorc în mormânt când citesc, sigur metaforic vorbind, listele masonilor de astăzi. Este, pur şi simplu, această asociere cât am perceput-o eu în masonerie, când văd şi eu şi se laudă şi unul şi altul etc, că am clienţi, am tot felul de întâlniri în teritoriu, şi mă întâlnesc şi cu unul şi cu altul şi mi se atrage atenţia: „aveţi grijă, că acela e mason, e mare în grad'' etc. Eu percep că este un paravan la şmecherie această masonerie. De fapt, este un paravan la mafii, la asocieri până la urmă. Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine aşezată în aceste structuri masonice.***

Radu Comănescu (scriitor şi purtător de cuvânt al Marii Loje Naţionale a României): ***Deci aceia care au acuzat masoneria că vânează fonduri guvernamentale, după părerea mea, erau ei înşişi pregătiţi să vâneze acele fonduri.***

Horia Nestorescu-Bălceşti: ***Noi, deci masoneria de esenţă scoţiană, nu admitem nici un fel de discuţii despre politică, despre religie şi despre afaceri în templu.***

Ion Iliescu: ***Dintr-o nostalgie a altora, Cuza şi Sadoveanu şi ştiu eu ce figuri, dau impresia că se menţin la o anumită cotă a unor asemenea predecesori. Dar nu mai poate fi acest factor un factor considerabil în viaţa societăţii.***

Prezentatorul: ***Este masoneria o organizaţie secretă? Unii zic că da, alţii că nu. Masonii spun despre ei că sunt doar discreţi. Poate la fel de discreţi precum sediul Marii Loje a României care se află în spatele meu. O parte a membrilor îşi arată apartenenţa la această organizaţie, ba chiar sunt dispuşi să vorbească despre asta.***

Olimpian Ungherea: ***Reţineţi ce vă spun. Nici nu-mi doresc vreodată să ne simpatizeze toată lumea. Pentru că e o absurditate. Unanimitatea nu există. Să ştiţi că şi în celelalte ţări e tot la fel. E câte un ziar de scandal (poate unul nesupus obedienţei masonice, care domină şi azi ziarele de mare tiraj - n.a.) care spune: „masonii se întâlnesc noaptea în pădure, în nişte grote…'' Poveşti.***

Antonie Iorgovan: ***Şi acum daţi-mi voie să vă fac următorul raţionament. Mergând pe ideea că nu intră masoneria în categoria organizaţiilor secrete. Bun, o fi ea discretă, dar este anticonstituţională, chiar şi aşa fiind. Pentru că tot un text din Constituţie spune următorul lucru tot la 40, alineatul 2. În primul rând, haideţi să vedem alineatul 1. Alineatul 1 spune aşa: „Cetăţenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate şi în alte forme de asociere.'' În alte forme, vezi Doamne, ar intra şi Masoneria. Bun. Dar în alineatul 2 se spune următorul lucru: „Partidele sau organizaţiile (deci n-am spus de care, organizaţiile în general), care, prin scopurile ori prin activitatea lor nu militează împotriva pluralismului politic…'' Odată ce, nu acceptă până la urmă că Parlamentele sunt create pe jocul politic şi vor să controleze Parlamente şi guverne, e clar că militează împotriva pluralismului politic. Apoi, a principiilor statului de drept şi ale suveranităţii. Haideţi să vedem de unde încep principiile statului de drept. Păi, principiile statului de drept în Constituţie încep cu articolul 1. Ce se spune în articolul 1? Că, România este stat de drept, democratic şi suveran, în care… Şi urmează o ierarhizare a valorilor supreme şi garantate de Constituţia României. Prima valoare care este garantată este demnitatea omului. A doua – drepturile şi libertăţile. A treia – libera dezvoltare a personalităţii umane.***

Radu Comănescu: ***În măsura în care statul acceptă masoneria, el trebuie să legalizeze într-un fel şi în Constituţie lucrul acesta. Altfel, este absurd (o asemenea cerinţă pare a fi de***

fapt, o mare dorinţă a masoneriei, un fel de condiţie premergătoare aderării la Uniunea Europeană, posibil a fi condusă de masonerie! - n.a.).

Antonie Iorgovan: ***Cum este posibil pe baza acestei legi fundamentale a României să promovăm asemenea aberaţii inchizitoriale? Deci, este o reminiscenţă a Evului Mediu, care sigur într-un fel s-a menţinut şi în dreptul modern, legat de structura şi de cât am perceput eu din câte am citit că înseamnă această masonerie.***

Prezentatorul: ***Masonii poartă insigne la rever şi alte însemne, au o anumită uniformă folosită în timpul ceremoniilor şi de multe ori îşi fac cunoscute întâlnirile importante sau diferite acţiuni la care iau parte. Cu toate acestea, trebuie să admitem că în masonerie există unele secrete, cum sunt ritualurile de iniţiere sau semnele prin care se recunosc între ei.***

Olimpian Ungherea: ***Misterul de altfel, misterul nostru al masonilor, care nu poate fi divulgat niciodată, marele nostru secret, care nu poate fi divulgat niciodată e iniţierea. Veţi găsi, veţi descoperi în multe cărţi probele care se fac la iniţiere, cuvintele care se spun, după cum într-o carte de liturghie bisericească veţi găsi toată liturghia scrisă în cartea aia acolo. Aia nu înseamnă că te-ai iniţiat sau că ai ascultat liturghia. Nu înţelegi acest adevăr sacrosanct, decât când eşti consacrat în genunchi, în faţa altarului, în faţa maestrului venerabil, sub sabie, cu sabia pe creştet, cu sabia pe umăr, aşa în cadrul unui ritual extraordinar de captivant, şi de frumos şi de interesant şi de complex (ca într-o religie anticreştină, unde frica înlocuieşte taina Sfântului Botez - n.a.). Aici e marele mister.***

Antonie Iorgovan: ***Vreau să ştiu şi eu, ca profesor de drept public, ca om care vrea să fie liber, cum anume o organizaţie în care se promovează nişte ritualuri, nişte aberaţii până la urmă, şi care nu au nici un fel de legătură cu libera dezvoltare a personalităţii, ba dimpotrivă când toată lumea ştie că din masonerie ieşi numai cu picioarele înainte (ca de altfel şi din Mafie sau din marile afaceri ilegale - n.a.), unde e libera dezvoltare a personalităţii? Aşa-zisa intrare în adormire, cum să spun, înseamnă intrare în adormire până la urmă, adică te adorm ei, au grijă ei să intri în „adormire''. Cu alte cuvinte, sunt în afara Constituţiei, sunt în afara spiritului democratic, sunt în afara valorilor care înalţă fiinţa umană. Fiinţa umană trebuie să se dezvolte în spiritul a ceea ce ne înalţă ca oameni. A merge pe acele ritualuri, care până la urmă ne coboară, ne duc în catacombe şi ne îndepărtează de divinitate. De fapt, trebuie să ne raportăm foarte simplu la ce-a spus Kant: la „legea morală din mine'' şi la „cerul înstelat de deasupra noastră''. Deci, nu promovează aşa ceva Masoneria.***

Horia Nestorescu-Bălceşti: ***Din punctul nostru de vedere, suntem foarte deschişi, foarte transparenţi, n-avem nimic de ascuns şi cu atât mai mult, de unde până unde, veţi întreba de teoria conspiraţiei. Din ignoranţă, din necunoaştere (adică, mai întâi trebuie să devii mason, ca să-ţi faci o idee despre ce înseamnă ea ?!; trebuie să fii mai întâi homosexual de pildă, ca să înţelegi cu adevărat homosexualitatea?!; înseamnă că toţi oamenii de mare cultură şi spiritualitate, pe care îi apreciem, care n-au fost, nu sunt şi nu vor fi masoni, sunt atunci nişte ignoranţi?! - n.a.).***

Prezentatorul: ***Şi acum este vremea de a dezvălui cele trei mari „secrete''(învăţături, dacă le putem numi astfel - n.a.) ale masoneriei. De fapt, acestea nu sunt chiar atât de secrete, de vreme ce pot fi descoperite în biblioteci sau pe Internet. Primul (marele secret) este arta de a balansa forţele pentru a echilibra mişcarea sau mai bine zis de a aduce puterea divină în serviciul voinţei umane. Al doilea (teribilul secret) este conştientizarea propriei noastre prostii. Şi ultimul (marele arcan) vorbeşte de existenţa divinului în om. Multora li se va părea probabil că marile secrete ale masoneriei sunt de fapt chestiuni de bun simţ, lucruri cunoscute de orice om raţional. Dacă este aşa, atunci sunteţi masoni fără să ştiţi (adică, imorali, folosind un cuvânt mai tranşant - n.a.).***

Despre masonerie se pot scrie desigur şi se pot discuta multe. Dar, indiscutabil rămâne faptul, că **ea a lucrat şi lucrează împotriva omului**. M-a surprins iniţial destul de mult poziţia

curajoasă a d-lui Antonie Iorgovan, care a criticat masoneria, pentru că el însuşi face parte dintr-un partid în mare parte corupt şi astăzi. M-am gândit că domnia sa a fost şi rămâne totuşi un mare jurist. Altfel, nici nu cred că ar fi fost cooptat în echipa care s-a ocupat de elaborarea Constituţiei României. Am mizat deci, pe obiectivitatea sa, în momentul acuzaţiilor lansate la adresa lui Adrian Năstase şi a altor membri PSD, pentru că eu însumi am la bază o formaţie juridică şi apreciez spiritul critic.

Dar, să nu cădem în capcana unei judecăţi simpliste sau subiective. V-aţi pus întrebarea: oare de ce a fost lăsat să acuze masoneria? Ca să laşi o persoană publică să facă asemenea dezvăluiri (până la urmă senzaţionale), când în alte cazuri, pur şi simplu se întrerupeau parţial sau total emisiunile (mai ales pe postul TV Realitatea, la cele prezentate de d-l Robert Turcescu, care discuta la obiect cu câte un invitat etc.) mi se pare destul de suspect.

Având în vedere faptul, că toţi aceşti purtători de cuvânt (mai puţin Ion Iliescu) sunt masoni de rit scoţian, convinşi şi ei de „necesitatea'' integrării României în Uniunea Europeană (unde domină această masonerie comunitaristă în prezent) şi divergenţele dintre cele două mari ramificaţii masonice, am putea trage concluzia, şi cred că e cea corectă, că Antonie Iorgovan exprimă în fond punctul de vedere al masoneriei comuniste, speriată de pierderea posibilă a privilegiilor şi a organizării unui proces al comunismului, care nu doreşte să lase totul celeilalte masonerii şi ca atare preferă scoaterea din beneficiile legii care-i dă dreptul să primească bani de la bugetul de stat. Însă rămâne de văzut de ce a declarat totuşi că: „***Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine aşezată în aceste structuri masonice.***'' *Pentru simplul fapt că acesta este şi adevărul…*

Ar fi interesant de analizat întreaga istorie a loviturilor de stat din ţările româneşti, şi mai cu seamă de când a apărut mai vizibilă masoneria la noi. Dau numai un exemplu. Căderea dictaturii ceauşiste, atribuită în mod greşit doar românilor de rând, care s-au unit în mod spontan şi cu mult curaj (deşi, se ştie că românii trăiau atunci într-o frică generalizată şi întreţinută abil de Securitate). Potrivit, iarăşi unei ''teorii'' conspiraţioniste, dintr-o emisiune cu acelaşi nume (Teoria conspiraţiei), turiştii sovietici aflaţi într-un număr suspect de mare în prejma revoluţiei din decembrie'89 s-au implicat foarte puţin, pentru că Ion Iliescu reuşise să fie impus ca personaj-cheie al revoluţiei şi ca personalitate de prim rang, cu reale şanse de a fi un preşedinte pentru multă vreme (ceea ce s-a şi întâmplat, în pofida multor contestaţii şi acuzaţii care i-au fost aduse în toţi aceşti ani postdecembrişti). Dacă, să presupunem, n-ar fi fost ales acest promotor al politicii gorbacioviste, atunci cu siguranţă am fi asistat la o baie de sânge. Interesele erau mult prea mari, ca să nu se ajungă la acest lucru. Ori, vizionând un alt episod al aceleiaşi emisiuni, m-am convins, în sfârşit (deşi se putea anticipa, dar nu prea aveam dovezi palpabile - n.a.), că Ion Iliescu nu este doar un apărător şi susţinător al masoneriei, ci un mason de-a adevăratelea!

Prin urmare, aşa-zisa revoluţie română a fost de fapt o lovitură de stat autentică, în care rolul principal l-a jucat masoneria! Cine să-l mai creadă pe Petre Roman, care susţinea că românii din stradă au făcut-o? Cine? Ion Iliescu sau Silviu Brucan, ei înşişi direct implicaţi în evenimentele sângeroase, soldate cu peste o mie de morţi şi peste 3 000 de răniţi? Istoria va clarifica până la urmă ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acele zile. Dacă nu va fi rescrisă din nou de către masonerie…

ADEVĂRURI

CUTREMURĂTOARE

DESPRE:

- ***REVOLUŢIA FRANCEZĂ***
- ***RĂSCOALA DIN 1907 DIN ROMÂNIA***
- ***FRANCMASONERIA MONDIALĂ***

<u>IMPLICAREA MASONERIEI ÎN REVOLUŢIA FRANCEZĂ DIN 1789 SAU DEZLĂNŢUIREA FORŢELOR DEMONICE</u>

Iacobinii nu aparţineau nici claselor înalte, dar nici masei populare, ci locul lor era ,,între cele două extreme, în stratul inferior al burgheziei şi în stratul superior al poporului... din care trebuie însă exluşi mai toţi cei aşezaţi, rânduiţi, însuraţi, de vârstă matură şi cu simţurile liniştite'' (Taine, istoricul Revoluţiei franceze - n.a.). Ceea ce îi caracterizează în mod deosebit era ,,un amor propriu exagerat'', ,,o vie dorinţă de parvenire'', ,,setea de a conduce'' – cu alte cuvinte, <u>patima de dominaţie</u>.

După iacobini, ,,nu există decât o singură societate justă – aceea întemeiată pe contractul social'', iar ,,clauzele contractului social, bine înţelese, se reduc, în fapt, la una singură: alienarea totală a fiecărui asociat, cu toate drepturile sale, în favoarea întregii comunităţi... fiecare membru dăruindu-se acesteia întreg, în starea în care se afla la momentul constituirii ei, <u>el şi bunurile pe care le posedă</u>'' (Rousseau).

,,Suveran atotputernic, proprietar universal, Statul îşi exercită ***discreţionar*** *drepturile nelimitate asupra persoanelor şi asupra lucrurilor; în consecinţă, noi, iacobinii, reprezentanţi ai săi, ne vom înstăpâni peste persoane şi peste lucruri.'' (Taine)*

[Notă: În conformitate cu această teorie, ,,instinctul puternic şi profund prin care individul se încăpăţânează a păstra pentru dânsul şi pentru ai săi, avutul şi produsele sale, este tocmai fibra nesănătoasă ce trebuie anulată sau paralizată cu orice preţ; adevăratul ei nume este <<egoismul>> sau <<lipsa spiritului civic>>, iar manifestările sale reprezintă adevărate atentate împotriva comunităţii, singura proprietară legitimă a bunurilor.'' Cu alte cuvinte, pentru iacobini, care nu pricep natura instinctivă a economiei şi a aprovizionării în vederea viitorului, ,,oricine adună provizii este culpabil'', este un ,,aristocrat'', un ,,acaparator'' şi ,,nu există crimă mai mare decât aceasta'' [...] ,,Pedeapsă cu moartea pentru orice particular care ţine la dânsul mai multă pâine decât îi este de trebuinţă pentru hrana sa.'' Astfel, Monitorul *din 16 brumar, anul II, publică ,,condamnarea la moarte a lui Pierre Gondier, în vârstă de 36 de ani, agent de schimb, locuind în Paris, pe strada Bellefont, care a acaparat şi a ascuns acasă la dânsul o mare cantitate de pâine''. ,,El avea o gastrită – explică Taine – şi nu putea să mănânce*

decât papară făcută din pâine de două ori coaptă; iar brutarul, care cocea numai pentru dânsul un cuptor, îi dădea câte treizeci de pâini deodată''][274]

*

,,Şi într-adevăr, iacobinii au mers aproape până la capăt; tot ce se putea face pentru a ruina indivizii, familiile şi chiar statul, ei au făcut; tot ce se putea lua, ei au luat''.

Aceşti revoluţionari ,,au început prin a suprima, fără despăgubire, dijma şi toate drepturile feudale''; apoi ,,au confiscat bunurile clerului, în valoare de vreo 4 miliarde; bunurile emigranţilor, în valoare de vreo 3 miliarde; bunurile ghilotinaţilor şi ale deportaţilor, în valoare de sute de milioane; bunurile suspecţilor, în valoare de încă alte multe miliarde; bunurile spitalelor şi ale altor instituţii de binefacere, în valoare de vreo 800 de miloane; bunurile atelierelor parohiale, ale fundaţiilor, ale institutelor de educaţie, ale societăţilor literare sau ştiinţifice, iarăşi, în valoare de multe milioane; au luat înapoi domeniile angajate sau înstrăinate de către stat, de trei secole şi mai înainte, în valoare totală de vreo două miliarde; au mai luat, bunurile comunelor… domeniul Coroanei şi pe acela al listei civile. În acest fel, mai mult de trei cincimi din pământul Franţei a ajuns în mâinile iacobinilor.''

Adăugaţi la toate acestea spolierea particularilor prin mijloace precum:

1. Împrumutul forţat. *De pildă: la 20 mai 1793 Convenţia decretează că ,,va avea loc un împrumut forţat de un miliard pe socoteala cetăţenilor bogaţi''.*
2. Taxele revoluţionare, *care sunt exorbitante. Astfel, de exemplu, ,,la Strasbourg, 193 de persoane sunt taxate fiecare de la 6.000 la 300.000 de livre – în total 9.000.000, de plătit în 24 de ore''.*
3. Preţul maximal. *Conform aceloraşi idei,* comerţul *este un trafic criminal; i se dă numele de ,,negociantism'' şi, ca şi socialiştii de astăzi, ,,mulţi buni iacobini propun sau să fie interzis particularilor, atribuindu-l în exclusivitate Statului, sau să fie suprimat''. Ei se mulţumesc totuşi numai cu stabilirea unui* preţ maximal, *peste a cărui cotă nimeni să nu poată vinde.*

,,Amenzi enorme, închisoare, stâlpul infamiei – iată ce-l aşteaptă pe cel ce vinde peste preţul fixat;… un băcan, acuzat că a vândut zahăr candel peste preţul fixat, a fost condamnat la 100.1 de livre amendă şi la închisoare.'' […] Dar, după proclamarea preţului maximal, ,,negustorul nu mai poate să-şi continue comerţul'', căci se vede obligat ,,să vândă marfa cu jumătatea preţului cu care a contractat-o''.[275]

*

*La Paris se produc aglomeraţii înspăimântătoare la porţile brutarilor, măcelarilor sau băcanilor.'' Încă de la ora unu după miezul nopţii se văd ,,bărbaţi şi femei culcaţi de-a lungul caselor, aşteptând deschiderea prăvăliilor''. Adesea, ultimii sosiţi ,,trebuie să se întoarcă cu mâinile goale''. Atunci ,,ei se bat, smulgându-şi pâinea din mâini; un cetăţean a fost omorât pe când îşi apăra o pâine de şase livre pe care izbutise să şi-o procure pentru el şi pentru familia lui''. S-a văzut ,,o femeie luptându-se cu un câine, lângă un canal de scurgere, pentru a-i lua un os''. ,,Mulţi mor, alţii se sinucid… femei se aruncă în Sena cu copii cu tot.'' De altfel, ,,copiii nu se nasc decât ca să moară: în Eure sunt 6 morţi din 7 născuţi; la Lyon sunt 92 din 820; la Marsilia sunt 600 din 618; la Toulon sunt 101 din 104.'' ,,**Câte persoane să fi pierit de mizerie? Probabil că mai mult de un milion.**'' Iată fructele socialismului! […]*

Lucrurile nu se opresc însă aici. Plebea iacobină îşi imită şefii. Pentru a duce la îndeplinire ordinele reprezentanţilor şi ale comitetelor, există o întreagă ,,armată revoluţionară'', care ,,nu cuprinde decât ultra-iacobini''. Iată, printre mii de exemple posibile, una dintre isprăvile ei:

---

[274] Nicolae C. Paulescu, ***Fiziologie filosofică. (vol. 1: Instincte sociale. Patimi şi conflicte. Remedii morale)***, Ed. Fundaţiei Anastasia, Bucureşti, 1995, pp.149-150.
[275] Ibidem, pp.150-152.

,,La 9 brumar, pe la 7 ceasuri seara, la Tigéry, 25 de oameni din armata revoluţionară intră la Gilbon, un bătrân plugar de 71 de ani; alţi 50, pentru ca expediţia să nu fie deranjată, păzesc ieşirile casei. În fruntea lor se află Turlot, adjutant al generalului Henriot… După ce l-au dezarmat pe bietul Gilbon, iată-i aruncându-se asupra lui, lovindu-l, legându-i mâinile şi vârându-i capul într-un sac; femeia şi slugile păţesc la fel… Apoi îl scotocesc prin buzunare, îi smulg cheile şi, pentru a merge mai repede, iau dulapurile de-a valma şi fură argintăria… Acum, zic ei, unde sunt banii?… Îl înhaţă pe bătrân, îl duc în bucătărie şi-l aşază cu picioarele pe cărbuni aprinşi: acesta scoate un urlet de durere şi indică un dulap. Dulapul este spart; iau tot ce găsesc… şi se duc, siguri că nu vor fi urmăriţi.''

,,La ţară, lângă Tarascon, voluntarii reiau obiceiurile vechilor bandiţi; ei ţin un copil suspendat deasupra puţului şi storc astfel de la părinţi până la 4000-5000 de livre.'' [276]

*

La Lyon ,,se confiscă toate proprietăţile bogaţilor şi contrarevoluţionarilor… şi se impune, în plus, o taxă de 6 milioane, plătibilă în decurs de o săptămână de către cei ce scăpaseră de confiscări''. ,,În acelaşi timp, se ghilotinează şi se împuşcă… Un agent al lui Robespierre raportează 6.000 de ucideri.''

,,La Toulon este încă şi mai rău; se ucide în masă.'' Sunt împuşcaţi peste 800 de locuitori, iar ,,ghilotina retează 1800 de capete. 11 femei tinere se urcă în acelaşi timp pe eşafod, pentru a celebra o sărbătoare republicană (!); un bătrân de 94 de ani este purtat spre eşafod pe un scaun. De la 28.000 de locuitori, populaţia scade la 6-7.000.''

Dar toate acestea nu sunt de-ajuns. Convenţia decretează că ,,oraşul Lyon va fi distrus'' şi că ,,la Toulon, casele vor fi arse şi nu vor fi păstrate decât stabilimentele necesare războiului şi marinei.'' Cu un ifos nătâng şi fioros, Convenţia chiar decretează că numele acestor oraşe trebuie să fie ,,şterse din memoria oamenilor… Numele de Toulon va fi suprimat… Numele de Lyon va fi scos din tabloul oraşelor Republicii…Pe ruinele Lyonului se va ridica o coloană cu această inscripţie: Lyon s-a ridicat împotriva libertăţii. Lyon nu mai este*''.*

*Şi să nu credeţi că toate acestea rămân nişte ameninţări zadarnice. 12.000 de zidari sunt convocaţi ca să radă Toulonul, iar 14.000, ca să dărâme Lyonul. ,,**În 6 luni, Republica cheltuieşte 15.000.000 pentru a distruge valori de 400.000.000, aparţinând tot Republicii!**… Un proiect atât de absurd nu poate încăpea decât în creierul unui iacobin.'' […]*

În rezumat, marea* Revoluţie franceză *a constat în dezlănţuirea nebună a patimilor de proprietate şi de dominaţie ce fuseseră exaltate la maximum de doctrina lui Rousseau. [277]

*

În rezumat, marea *Revoluţie franceză* a constat în dezlănţuirea nebună a patimilor de proprietate şi de dominaţie ce fuseseră exaltate la maximum de doctrina lui Rousseau.

Efectele *patimii de proprietate* au constat într-un furt uriaş asupra bunurilor naţiunii, familiilor şi indivizilor, săvârşit de iacobini, care au luat din aceste bogăţii colosale tot ce au putut lua. Efectele *patimii de dominaţie*, căreia i s-au adăugat invidia şi ura, au constat în uciderea violentă a multor nobili, preoţi sau oameni care fuseseră cineva sau avuseseră ceva şi pe care iacobinii i-au suprimat numai pentru a le răpi domeniile şi averile.

Dar, ajunşi la putere, în loc să aducă, după cum promiseseră, pacea şi fericirea între oameni, aceşti revoluţionari, plini de pizmă şi de duşmănie, începură a se mânca între dânşii. Cei din urmă, care fuseseră lăsaţi deoparte la împărţirea prăzii, se suiră până pe treptele cele mai de sus ale scării şi-i răsturnară pe cei ajunşi acolo înaintea lor. Învingătorii de azi îi uciseră pe stăpânii de ieri, cu o furie nemaiauzită, ba merseră, în ura lor dementă, până la a dărâma oraşe ca Lyonul sau Toulonul. Şi astfel, toţi iacobinii mai însemnaţi trecură prin ghilotină; iar măcelul nu s-ar fi încheiat dacă nu intervenea Bonaparte.

[276] Ibidem, pp.152-159.
[277] Ibidem, pp.174-178.

Iată deci adevăratele roade ale faimoasei Revoluţii franceze! [278]

*

Să vedem mai întâi, ce se petrece în ţările în care iudeii au putut să-şi satisfacă, nu numai patima de proprietate*, dar şi* patima de dominaţie, *prin dobândirea* drepturilor de cetăţenie. *Trebuie să spunem însă, de la început, că ovreii nu au obţinut nicăieri aceste drepturi,* decât după ce au făcut să izbucnească nişte ***revoluţii*** teribile. *Astfel, ei au devenit cetăţeni ai Franţei în timpul marii Revoluţii şi au ajuns cetăţeni ai Austriei, ai Germaniei, ai Italiei, în urma revoluţiei din 1848. Şi notaţi bine că, - fiind detestaţi de toate popoarele, - de câte ori au voit să forţeze porţile unei noi naţii, au recurs la acelaşi mijloc – la* Revoluţie. *[...]*

Lăsând sub tăcere acapararea bogăţiilor *acestei ţări, care este aproape la fel cu cea din Austro-Ungaria, nu ne vom ocupa decât de modul cum ovreii au ajuns să se introducă în Franţa şi de* **mijloacele oculte** *de care s-au servit pentru ca să capete drepturile de cetăţenie.*

Aici, - ca pretutindeni, - ei au încercat mult timp să înşele pe francezi asupra intenţiilor lor. Văzând însă că nu le reuşeşte cu minciuna, ei făcură un mare pas care le aduse, odată cu drepturile dorite, căderea monarhiei şi răsturnarea Bisericii creştine*, duşmana lor ereditară.*

***Ei creară Franc-masoneria şi, cu ajutorul ei, prepară şi săvârşiră Marea Revoluţie,* zisă franceză, *- care ar trebui mai bine să se numească marea* Revoluţie jidănească.**

Mai târziu, pentru a obţine drepturile de cetăţeni într-o simplă colonie franceză, Algeria, ei profitară de nenorocirile ce rezultaseră pentru ţară dintr-un dezastru naţional, adică din războiul din 1870.

În secolul al XII-lea, ,,ovreii din Franţa ajunseră la cifra de 800.000, pe care nu o ating încă azi. Ei erau tot aşa de bogaţi ca şi acum şi stăpâneau jumătate din Paris*''.* [279]

*

Cu mult mai înainte de Revoluţie, pe la începutul secolului al XVIII-lea, ovreii reuşiră să introducă în Anglia,* Franc-masoneria, *societate secretă pe care au imaginat-o şi au construit-o după modelul* Cahalului *lor. *Englezii au făcut apoi să treacă în Franţa această funestă asociaţie. Aici, Masoneria, dându-se,* în mod mincinos, *drept o instituţie filantropică, înşelă într-un chip nedemn nobilimea, burghezimea şi, cu toate* avertismentele Papilor, *o mare parte din cler. Mulţi proşti căzură în perfida cursă ce li se întinsese şi intrară cu grămada în adunarea suspectă. [...] Prima grijă, - pentru ca să se arate demni de emancipare,* - fu să se repeadă asupra diamantelor Coroanei, în **furtul** cărora jucară un rol de căpetenie. *Toţi ovreii din Paris au fost implicaţi în această afacere. Dar, numai câţiva iudei subalterni, care s-au lăsat să fie prinşi, au fost judecaţi şi în urmă executaţi.*

Ovreii fură, de asemenea, aceia care organizară jefuirea bisericilor şi distrugerea capodoperelor*, inspirate de credinţă geniului pictorilor din Evul Mediu...Adesea ei cumpărară biserici întregi, cu un pumn de bancnote şi le dărâmară, - sau, când liniştea fu restabilită, le închiriară, foarte scump, credincioşilor. [...] Şi* NAPOLEON I*, într-o discuţie în Consiliul de Stat, adăugă: ,,Nu se plânge lumea de protestanţi şi de catolici*, cum se plânge de jidani. *Răul pe care ei îl fac, nu vine de la indivizi, ci chiar de la* constituţia *acestui popor. Sunt nişte* lăcuste *şi nişte* omizi, *care* ***pustiesc Franţa****''.*

Treizeci de ani mai târziu, într-o carte remarcabilă, - Les Juifs rois de l'epoque, - TOUSSENEL *scrie: ,,Ovreii au lovit toate statele cu o nouă* ipotecă, pe care aceste state nu o vor plăti niciodată *cu veniturile lor. Europa este înfeudată dominaţiei lui Israel; această dominaţie universală, - pe care atâţi cuceritori au visat-o,* - iudeii o au în mâinile lor... *Israel a impus tribut tuturor statelor; produsul cel ami clar, al muncii tuturor cetăţenilor, trece în punga jidanilorm, sub numele de* **dobândă a datoriei naţionale***''.*

De atunci, ovreii au înaintat mult. ***Ei organizară maşina de exploatare a popoarelor, din care au ieşit trusturi formidabile, - lovituri de bursă dezastruoase, krac-uri şi panamale ce***

---

[278] Ibidem, pp.178-179.

[279] Dr. N. C. Paulescu, ***Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria***, Bucureşti, 1913, pp.92-102

ruinează o ţară întreagă, războaie *(ca acela din Tonkin, etc.), etc. etc. Astăzi, sub* republica franc-masonă, ***jidanii au ajuns să fie stăpâni absoluţi pe Franţa****.* [280]

*

Aici ne vom mulţumi să punem mai întâi în evidenţă rolul *ce l-a avut Franc-masoneria ca* iniţiatoarea *şi* conducătoarea *acestui dezastru colosal, - şi să arătăm, în urmă,* scopul de căpetenie *al acestui **cataclism social**, care a fost dublu, adică:*

1. naturalizarea jidovilor;

2. persecuţia creştinismului.

În 1776, ovreiul ADAM WEIHAUPT a creat în Bavaria, - adică afară din Franţa, - o sectă de franc-masoni, numiţi **Iluminaţi***, care-şi propuneau, între alte scopuri, să distrugă* Catolicismul*, adică Creştinismul. [Notă: Asociaţia ocultă a* Iluminaţilor *fu dizolvată, în 1786, înainte de Revoluţia franceză, de către guvernul bavarez care confiscă multe documente infame şi le depuse în Arhivele Statului, unde se găsesc şi astăzi. (***Barruel***)]*

În 1782, el convoacă, la Wilhelmsbad, un mare Congres al Franc-masoneriei universale şi acolo, lojile franceze, germane, engleze, italiene etc., se contopiră împreună.

În sfârşit, în 1785, acest jidov adună pe toţi franc-masonii într-un Convent, ţinut la Frankfurt, şi aici se hotărâră ***planurile Revoluţiei franceze***, care trebuia să izbucnească patru ani mai târziu*. „Tot în această reunire fură decise* omorul regelui Ludovic al XVI-lea*”... şi al reginei Maria-Antoaneta.”*

„<<În Franţa, după propriile sale anuare, Franc-masoneria ar data din 1725, - adică ar fi precedat cu 64 de ani Revoluţia, - şi cei dintâi mari-maeştri ar fi fost doi englezi: lordul Derwentwater şi lordul Harnouester. Apoi, ea fu prezidată de un mare senior francez, ducele d'Antin, - pe urmă de un prinţ de sânge, Ludovic de Bourbon, conte de Clermont, - în sfârşit, de la 1771 la 1793, de ***ducele de Chartres, care deveni mai târziu ducele d'Orléans****>>.”*

[Notă: **Montjoie** *(în* Histoire de la conjuration du duc d'Orléans*) a descris ceremonia la care a trebuit să se supună Ducele Philippe d'Orléans, pentru ca să fie primit* cavaler Kadoş.

„Louis-Philippe-Joseph fu introdus, de cinci franc-masoni, numiţi Fraţi, într-o sală întunecoasă. În fundul acestei săli era reprezentată o peşteră care conţinea nişte oseminte, luminate de o candelă de mormânt. Într-un colţ al sălii era pus un manechin, înveşmântat cu toate podoabele regalităţii… Ducele d'Orléans fu înarmat cu un pumnal şi i se ordonă să-l înfigă în păpuşa încoronată, - ceea ce dânsul execută… I se mai dădu porunca să taie capul acestei figuri, să-l ţină ridicat cu mâna dreaptă şi să păstreze pumnalul în mâna stângă; - ceea ce dânsul şi făcu. Atunci i se spuse că osemintele ce vedea în peşteră, erau ale lui Jacque de Molay, Mare-Maestru al Ordinului Templierilor şi că omul, al cărui cap însângerat îl ţinea în mâna dreaptă, era Philippe le Bel, regele Franţei”, - adică strămoşul său.] [281]

*

Ducele Philippe d'Orléans a fost deci Serenisimul Mare-Maestru al Masoneriei franceze, înainte *şi în* timpul *Revoluţiei. El avea legături intime cu* **Ovreii** şi ştia că ei dirijează Franc-masoneria. *El plăti primele cheltuieli ale revoltei; - şi tot el, sub numele de* Philippe-Egalité, *sperând să poată escalada tronul,* ***votă moartea vărului său Louis XVI****; - în sfârşit,* devenit inutil sectei, *se urcă, la rândul său, pe eşafod.*

Alături de acest mizerabil ambiţios, cei mai mari seniori din Franţa, - *ducele de la Rochefoucauld, prinţul de Broglie, ducele de Biron, contele d'Aumont,… de Choiseul, de Noailles, de Praslin, de Castellane etc., ca şi o* bună parte *din* **înaltul cler***, se înregimentară în loji şi împinseră din toate puterile la roţile Revoluţiei, - sărmani naivi care, mai toţi, au plătit cu capul, neghiobia lor. […] Dar,* în aceleaşi loji *se întâlnesc, de asemenea,* ***toţi oamenii care au luat o parte activă la Revoluţie****. Astfel „în loja* Nouă surori *frecventează Condorcet,* Mirabeau, *Brissot, Bailly, Camille Desmoulins, Fourcroy,* Danton*,… În alte loji găsim pe Lafayette, pe*

[280] Ibidem, pp.104-108

[281] Ibidem, pp.216-217.

Fauchet, Sieyes…Chabot, Petion, Barnave,… pe Marat, *pe* Saint-Just, *pe* Robespierre*…'' De altfel, mai mulţi istorici, ca ,,Barruel, Eckert, Deschamps, Claudio Janet… au probat că* franc-masonii populau adunările de la 1789 la 1799*''.*

Ceva mai mult: ,,La început, lojile nu-şi asociau decât numai oameni de un oarecare rang, adică nobili, ecleziastici, scriitori, negustori, … uneori ajungeau chiar până la mici burghezi, - dar nu descindeau mai jos. Deodată, în 1787, îşi afiliară hamali, plutaşi, haimanale de tot soiul, hoţi de stradă sau briganzi de drumul mare, asasini şi răufăcători de meserie. De asemenea primiră, în masă, o mulţime de soldaţi.'' [282]

*

S-ar putea obiecta că lojile franc-masone au fost închise *încă de la începutul Revoluţiei. Lucrul acesta e adevărat. Dar, ele* au fost înlocuite prin ***Cluburi****, pe care* ***Jacobinii, - adică franc-masonii****, le-au deschis atunci în toată Franţa. […] ,,Ori, - zice* TALMEYR , - clubul Jacobinilor, *cu clubul său central din Paris şi cu cluburile corespunzătoare din provincie,* constituie ***Franc-masoneria ea însăşi****,* cu cele 282 oraşe ale sale, federate în loji*.'' De altfel*, ,,clubul Jacobinilor reproduce ***în mod riguros*** Franc-masoneria, *în ceea ce priveşte statutele, regulamentele, obiceiurile, precum şi anumite particularităţi de vocabular.'' […]*

Iată ce zice despre aceste cluburi, TAINE, *istoricul Revoluţiei, - care totuşi vorbeşte relativ puţin de ele, impunându-şi* să nu numească Franc-masoneria. *,,În primele şase luni din 1790, orice oraş mare îşi are* clubul său*…După căderea tronului…* sunt aproape atâtea cluburi, câte comune, - adică 26.000 *[…] În schimb, fiecare club afiliat se supune* lozincii *ce-i este expediată din Paris.'' Şi asociaţia ,,*îşi întinde ramurile în tot regatul şi chiar ***în străinătate****''. Dar ,,totul se petrece sub secretul cel mai inviolabil''. Este ,,o* operă *de* ***tenebre***. *Şefii ei înşişi o numesc* Sabat*''. Aceste cluburi ,,*înrolează bandiţi *în serviciul lor. Se răspândeşte zgomotul că în cutare zi va fi o mare răscoală, cu asasinate şi jaf important, - precedată de o distribuţie de bani, de către şefi subalterni, pentru* oameni-siguri, - *şi, după aceste anunţuri, briganzii se adună din treizeci sau patruzeci leghe împrejur.''* [283]

*

,,Nu există nici o singură mişcare, zisă populară, de la 1787, la 1795, care să fi fost în realitate populară*. Toate au fost hotărâte, organizate, determinate în amănunte de către* şefii unei societăţi secrete, ***Franc-masoneria***, - *care au lucrat în acelaşi timp şi în acelaşi mod, făcând să se execute peste tot aceeaşi lozincă''. […]*

,,În timpul răscoalei, - zice BARRUEL, *- fie la Hotel-de-Ville, fie la Carmes (unde a avut loc un masacru de preoţi creştini), adevăratul mijloc de a fraterniza cu briganzii, erau* semnele masonice*. În momentul chiar al măcelului,* gâzii dădeau mâna, ***ca franc-masonii****, acelora dintre simplii spectatori care îi apropiau''. În plus, - mai toţi termenii întrebuinţaţi în timpul Revoluţiei, ca: ,,Adunarea naţională'', ,,Convenţie'' (de la Convent), ,,a declara pe cineva suspect'', ,,a declara* patria în pericol*'', etc., până şi faimoasa deviză republicană ,,*Libertate, Egalitate, Fraternitate*'', sunt nişte* expresii pur masonice*. […]*

Şi într-adevăr, franc-masonii din Constituantă *luptară, timp de patru ani, pentru ca* Jidanii*,* ***sosiţi de ieri****, să capete aceleaşi drepturi civile şi politice ca şi Francezii. Ei* reîncepură de paisprezece ori atacul *şi sfârşiră,* ***a cincisprezecea oară****, prin a-şi atinge scopul, - la 29 Septembrie 1791, chiar* în ajunul dizolvării Constituantei. *Faimoasa* Carte a Drepturilor omului *apare, celor ce o privesc mai de aproape, ca fiind inventată ca să disimuleze* o alta, *pe care voiau să o impună lumii, fără să o formuleze,* - Cartea Drepturilor Jidovului. [284]

*

[282] Ibidem, pp.217-219.
[283] Ibidem, pp.219-221.
[284] Ibidem, pp.222-225.

Vom insista acum asupra unui al doilea scop*, pe care l-a avut Franc-masoneria în timpul Marii Revoluţii –* scop capital *pentru neamul talmudic, adică:* ***nimicirea creştinismului****, - scop pe care a început să-l pună în practică, chiar înaintea izbucnirii acestei teribile furtuni.*

Într-adevăr, franc-masonii avură dibăcia diavolească să se scape mai întâi de singurul duşman de care aveau serios teamă, - adică de **Iezuiţi***.* ,,Fără desfiinţarea prealabilă a Iezuiţilor, *Revoluţia franceză ar fi fost imposibilă'', - zice* RABAUD SAINT-ETIENNE*, protestant şi revoluţionar. [...] Aceşti călugări se găseau în drumul său şi o împiedicau să înainteze.* ***Ei erau nişte creştini, - nu numai buni şi caritabili, - dar inteligenţi, instruiţi, crescuţi într-o disciplină rigidă, capabili să opună o rezistenţă invincibilă franc-masonilor şi chiar să demaşte manoperele oculte ale acestora, ceea ce, în momentul acela, ar fi avut ca rezultat înlăturarea definitivă a scopului, la care Jidanii ţineau atât de mult să ajungă.***

Masonii începură deci să răspândească, cu profuzie, minciuni şi calomnii ***atât de infame****, asupra acestor bravi soldaţi ai lui Hristos, că până şi astăzi, - în toată Europa şi chiar la noi, în România,* - numele de Iezuit este odios *şi echivalează cu acela de* viclean mârşav.[285]

*

Una din trăsăturile caracteristice, cele mai marcante, ale Revoluţiei*, a fost o groaznică* ***persecuţie religioasă****. Această persecuţie, - expresia unei* uri implacabile în contra creştinismului, - *a lovit nu numai în clerul înalt, care altă dată se bucura de privilegii, dar a izbit şi în* toţi preoţii *şi în* toţi credincioşii*, adică în* imensa majoritate a poporului francez. ***Jacobinii începură prin a închide, a dărâma, a incendia bisericile, - a le jefui tezaurele, - a profana vasele şi alte obiecte sacre.*** *Dar, toate astea nu le-au fost de-ajuns. După ce au confiscat* bunurile ecleziastice *şi, prin aceasta, au suprimat ,,cultul, - cercetările ştiinţifice, -* învăţământul *superior şi primar, -* asistenţa săracilor, - *îngrijirea bolnavilor,... a infirmilor, a femeilor lăuze, - educaţia orfanilor şi a copiilor găsiţi,...* Adunarea stabili ***Constituţia civilă a Clerului****''.*

Ori, această Constituţie tinde, nici mai mult nici mai puţin, să facă ,,Biserica Franţei schismatică*''. Papa nu va mai avea, de acum înainte, să confirme Episcopii sau Preoţii. ,,Poporul alege miniştrii Bisericii. Episcopul e numit de către alegătorii departamentului, - preotul, de către alegătorii districtului'', - şi, prin o agravare extraordinară,* aceşti alegători nu sunt nici măcar ţinuţi să aparţină comuniunii sale*. [...] ,,La toate aceste noutăţi, clerul trebuie să subscrie, nu numai prin o supunere pasivă, dar chiar printr-*un jurământ solemn*''. ,,Ca sancţiune, <<toţi ecleziasticii care refuză jurământul cerut, sunt* destituiţi *şi declaraţi* refractari>>... suspecţi *de revoltă în contra legii şi de rele intenţii în contra patriei''.*

Dar, ,,împreună cu clerul, legea atinge şi pe laici: toţi cetăţenii care refuză jurământul impus *pierd dreptul de vot, sunt revocaţi din funcţii şi sunt declaraţi incapabili de orice oficiu public. Prin urmare, prin această drăcească dispoziţie, catolicii sunt excluşi de la alegeri şi mai ales de la* alegerile ecleziastice*; de unde rezultă că,* cu cât eşti mai credincios, cu atât mai puţin iei parte la alegerea preotului*''.*

,,O sută treizeci şi patru de arhiepiscopi *şi de* episcopi *refuză jurământul... În jurul acestui stat-major, se adună marea majoritate a* preoţilor*''. În consecinţă, ,,****din 70.000 de preoţi, 46.000*** **sunt destituiţi''*****, apoi goniţi, închişi, exilaţi, împuşcaţi, înecaţi, ghilotinaţi, masacraţi.***

,,Continuarea slujbei de preoţie a devenit o ruşine *şi chiar o* crimă*'', - zic Jacobinii la tribuna Convenţiei. Dar, furia acestor revoluţionari blestemaţi se răsfrânge şi asupra tuturor* ortodocşilor *zeloşi şi mai ales a tuturor femeilor din clasa de mijloc şi din cea de jos''. ,,Li se dă o poreclă, ca şi nobililor, - adică li se zice* fanatici, - *ceea ce echivalează cu* aristocraţi, - *căci aceste două nume indică duşmani publici ce sunt puşi în afară de lege''.*

,,Porunca este de a ***împiedica cultul****, public sau privat'', cu orice preţ. ,,****Se omoară femei*** pentru că au asistat la Liturghie*''.* ,,Pedeapsă cu moarte *contra celui ce* primeşte un preot*''.*

[285] Ibidem, pp.225-226.

,,Război Duminicii şi vechiului calendar…, prăznuirea obligatorie a celei de a zecea zi, *sub pedeapsă de amendă şi de închisoare''.* [286]

*

Prin urmare, Sinagoga a declarat război, nu numai clericalismului, nu numai catolicismului, *- ci creştinismului întreg şi divinului său fundator.*

[Notă: 1) Franc-masoneria a minţit *deci, timp de 150 de ani că ,,respectă credinţa religioasă a fiecăruia din membrii săi'' şi că ,,cel ce se depărtează de la datoriile religiunii, nu este adevărat mason.'' (***Copin-Albancelli***) Dar s-ar putea să ni se obiecteze: Dacă Franc*-masoneria *este* anti-creştină *în ţările catolice ca Franţa, Italia, Spania, Austria… ea este* religioasă*, conservatoare, tradiţionalistă, patriotă în Englitera, în Germania, în America… Binevoiţi să aşteptaţi puţin. Rândul acestor ţări va veni în curând. 2) Să nu-şi închipuie cineva că ura iudeilor în contra creştinismului provine din faptul că Hristos s-a lepădat de legea jidovească (care a fost redactată mai târziu şi a constituit Talmudul), - nici că a fost un Mesia, diferit de cel pe care-l aşteptau evreii (adică un fel de Mahomet jidănesc). Ei bine, nu.* ***Ovreii urăsc creştinismul tocmai pentru că este o religie perfectă, care se opune*** **patimilor de proprietate** ***şi*** **de dominaţie** ***şi, prin urmare, constituie un obstacol serios la împlinirea poftelor de*** **jaf** ***şi de*** **despotism** *ale lui Israel.] […]*

Astfel, mii de călugări şi de călugăriţe, - care intrând în mânăstire, se despuiaseră de bunăvoie de toate bunurile materiale, dându-le săracilor, - se găsiră dintr-o zi într-*alta goniţi afară, fără adăpost, fără hrană, fără foc în timpul iernii şi chiar fără să poată lucra, pentru a-şi câştiga o bucată de pâine, - căci nimeni nu îndrăzneşte să-i găzduiască, de reamă să nu-şi atragă, asupra sa, mânia celor ce ţin puterea. […] Ce rău au făcut toate aceste fiinţe atât de crud dezmoştenite? Ei bine,…aceşti martiri n-*au decât o singură crimă *să-şi impute,… aceea de a fi* ***adevăraţi creştini****. Şi această* prescripţie sălbatică n-are seamăn în istorie, *- nici măcar în timpul Cezarilor romani, când se schingiuiau, se omorau, se aruncau la fiare creştinii. În adevăr, aceştia trăiau cel puţin liniştiţi în intervalul epocilor de persecuţie şi puteau să slăvească în voie pe* Dumnezeu.

Astăzi însă este rafinarea torturii, - care atinge nu numai corpul, dar caută să omoare şi sufletul, - care nu încetează niciodată şi loveşte în fiece zi, în fiece moment… într-un cuvânt, este ***tortura jidovească!*** [287]

*

Monopolul învăţământului. ***Pentru a atinge mai profund*** **Creştinismul,** ***pentru a-l izbi la inimă, Franc-masoneria avu grijă să pună mâna pe*** **Învăţământ,** ***- şi începu să aplice acest plan prin suprimarea Iezuiţilor, care se ocupau, în fiecare ţară, să dea popoarelor o educaţie creştină. După izgonirea acestora, Societatea ocultă se însărcină să răspândească pretutindeni o învăţătură aşa zisă laică. Astfel ea transmise noilor generaţii doctrinele sale… şi îmbâxi lumea întreagă de Ateism şi Materialism.***

În plus, după Revoluţie, ea făcu ca această instrucţie să fie gratuită *şi* obligatorie, *- în scopul de a lua şi educaţia, nimicind astfel orice urmă de învăţătură creştină. În modul ăsta fu creat* Învăţământul de Stat*, dirijat de către Franc*-masonerie.

Sub Bonaparte*, Concordatul restabili cultul catolic în Franţa, - dar nu şi învăţământul creştin, căci Masoneria se opuse la aceasta din toate puterile. De altfel, Napoleon era adeptul său şi, când a creat Universitatea de Stat, el i-a urmat planul,… dar întors, de data asta, în profitul său personal.*

De atunci, toate şcolile din Franţa, de la cele primare şi până la facultăţi, - adică **întreg învăţământul public**, *- este în stăpânirea franc*-masonilor.

Şi exemplul Franţei a fost urmat de toate celelalte ţări ale Europei. [288]

---

[286] Ibidem, pp.227-229.
[287] Ibidem, pp.258-261.
[288] Ibidem, pp.261-262.

*

Înţelegeţi acum, de ce *atâtea generaţii, înşelate de Franc-masonerie, au încercat, cu o ardoare de neîncrezut, să susţină* ***doctrinele sofistice ale Ateismului inept şi ale Materialismului degradator, - sisteme copilăreşti şi absurde****, care trebuia să le sufoce – şi care ar fi fost bune, cel mult, pentru o rasă înapoiată ca* jidovimea.

Înţelegeţi acum de ce *mulţimea profesorilor, demi-savanţi vanitoşi, au avut oroare să pronunţte numele lui Dumnezeu în faţa elevilor, care îi crezură pe cuvânt şi se lăsară să fie convinşi că Natura, - care nu e cauză, ci efect, - este agentul creator al Universului.*

Înţelegeţi acum de ce ***aceşti dascăli stupizi au negat, ridiculizând-o,*** **ideea de suflet,** ***susţinând că în natură nu există decât materie dotată de energie şi că noţiunea de*** **scop** ***nu se găseşte decât în imaginaţia creştinilor, abrutizaţi de obscurantism****. Şi orbiţi de Franc-masonerie, ei nu-şi dădeau seama că marii şi adevăraţii savanţi, fundatorii şi gloriile ştiinţei, - după cum am arătat altădată prin numeroase citaţii, - au admis toţi şi au proclamat existenţa cauzei primare sau* Dumnezeu, - *şi în observaţiile şi în experienţele lor, la fiinţele vieţuitoare, au întâlnit întotdeauna* scopuri *manifestem, ceea ce indică existenţa unei cauze secunde sau* sufletul.

Înţelegeţi acum la ce *serveşte doctrina Generaţiei spontanee (apariţiei vieţii din materia brută, sub influenţa unor factori… - n.a.),* - la ce *serveşte Darwinismul (descendenţei fiinţelor superioare din cele inferioare, inclusiv a omului din maimuţă - n.a.), adică ipoteza nedemonstrată şi nedemonstrabilă (pentru că e falsă) a Evoluţiei,* la ce *serveşte Monismul materialist al franc-masonului Haeckel, etc., etc….* [289]

*

Limba latină, care este, per excelentiam, *limba* ştiinţei universale, *căci se adaptează perfect să exprime în mod* clar, precis *şi* concis, *toate cunoştinţele omeneşti, - această limbă, foarte preţioasă pentru cei ce fac ştiinţă,* a fost izgonită din ştiinţă *de către Franc-masonerie.*

În oarba lor ură, Masonii n-au văzut că, privând ştiinţa de adevărata şi unica *sa limbă, - căci ştiinţa este* una, - ***ei au distrus orice mijloc de apropiere a savanţilor de astăzi între ei şi, în plus, i-au izolat şi de*** **trecut,** ***care, pentru mulţi dintr-înşişi, nu mai are nici un sens****.*

Şi pentru ce *atâta sacrificiu? Pur şi simplu pentru că limba latină este în acelaşi timp şi* limba Bisericii catolice.

Dar, a pune mâna pe Învăţământ, - *cu alte cuvinte, a ascunde oamenilor* adevărul, *pentru ca o rasă netrebnică să poată ajunge să-i subjuge,… este crima cea oribilă, - crima de* lèse-omenire*. Şi această din urmă crimă,* a fost comisă de Franc-masonerie, ***sub ordinul jidovilor****.* [290]

*

Dar minciuna are un duşman pe care-l urăşte de moarte, - anume: ***adevărul****. Ori,* adevărul *este trăsătura distinctivă a* Creştinismului*. Hristos a zis:* ***Eu sunt Adevărul*** *– şi de aceea doctrina Lui este în execraţie înaintea lui Israel.*

Minciuna, din contră, caracterizează ceea ce se numeşte Spiritul răului *sau Diavolul. Astfel Iisus, adresându-Se Ovreilor, le zise:*

''Voi din tatăl Diavolul *sunteţi şi poftele tatălui vostru voiţi să faceţi. Acela ucigător de oameni a fost dintru început şi întru adevăr n-a stat, căci* nu este ***adevăr*** întru dânsul. *Când grăieşte* ***minciuna****, dintre ale sale grăieşte, căci* mincinos este şi ***tatăl ei****''.*

Părăsind lumea, Hristos a trimis ucenicilor Săi o armă invincibilă, - adică Duhul Său... Spiritul divin al Adevărului*, care va apăra în veci omenirea, în contra* Spiritului diavolesc al minciunii.

Înaintea acestui Spirit al Adevărului mă închin, strigând din adâncul sufletului: ***CRED ÎN DUHUL SFÂNT!*** [291]

---

[289] Ibidem, pp.262-263.
[290] Ibidem, p.264.
[291] Ibidem, pp.265-266.

IMPLICAREA MASONERIEI MONDIALE
ÎN ISTORIA ŞI GÂNDIREA EPOCII MODERNE

Pe vremea lui Iisus Hristos, **secta fariseilor** *răspândea, printre ovrei, oarecare învăţături explicative asupra Bibliei.*

Pentru ca să împiedice pierderea acestor doctrine, zise tradiţionale, un haham, numit IUDA HA-KADOŞ (sfântul) a scris, către sfârşitul veacului al II-lea, o carte intitulată Mişna.

Mai târziu, Mişna s-a mărit cu diverse comentarii, care au format Ghemara.

Aceste comentarii; - împreună cu Mişna care le serveşte de text, - constituie ***Talmudul****.*

Sunt două Talmuduri: unul, numit Talmudul din Ierusalim *(Talmud Jeruşalmi), a fost scris în Palestina, probabil în Tiberiada, pe la anul 380 după Hristos; celălalt, numit* Talmudul din Babilon *(Talmud Babli) a fost redactat în Babilonia şi isprăvit către sfârşitul secolului VI.*

Dar, Talmudul din Babilon a fost, mai târziu, amplificat prin comentarii, făcute de hahamii din Evul Mediu. [...] Dar Talmudul de care se servesc Jidovii, este Talmudul din Babilon. *Într-adevăr, ,,Talmudul babilonic... fu primit de întregul Israel''. ,,****Talmudul din Babilon,... a fost singurul adoptat de Sinagogă, pe când Talmudul din Ierusalim... a fost neglijat de doctorii şi de copiştii Evului Mediu****''. [...] Hahamii prezintă acest Talmud ca fiind o* carte sfântă, *emanată din inspiraţia divină, şi mai importantă chiar decât Biblia. Şi, într-adevăr, citim în Talmud:*

,,Biblia se aseamănă cu apa; Mişna cu vinul; iar Ghemara cu vinul care are o aromă parfumată''.

,,Cel ce citeşte Biblia, fără Mişna şi Ghemara, este ca şi cum n-ar avea Dumnezeu''. ,,Păcatele contra Talmudului sunt mai grave ca păcatele contra Bibliei*''.*

,,Cel ce dispreţuieşte cuvintele hahamilor merită moarte''.

,,Marele rabin Menachem zice că însuşi Dumnezeu consultă pe hahamii de pe pământ, dacă se întâmplă, în cer, vreo neînţelegere asupra legilor''.

,,Cuvintele hahamilor sunt cuvintele Dumnezeului viu''.

MAIMONIDE vorbeşte despre Talmud în chipul următor: ,,Tot ce conţine Ghemara din Babilon este **obligator** ***pentru orice ovrei****... căci cuprinsul Ghemarei a fost, în întregime, aprobat de tot Israelul''. [...] ,,****Talmudul fu primit, încă de la apariţia sa, ca*** **expresia adevărată şi sinceră a legii tradiţionale.** *Numeroase şcoli, în care Talmudul fu obiectul studiului celui mai respectuos, se iviră deodată în Orient şi în Occident...* [292]

*

[292] Dr. N. C. Paulescu, ***Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria***, Bucureşti, 1913, pp.31-

Patima de proprietate. *Talmudul hărăzeşte numai jidovilor* întreg pământul, *cu toate bunurile din lume. ,,Dumnezeu a măsurat pământul şi a dat ovreilor pe* goimi *(adică pe cei ce nu sunt ovrei) cu* toate avuturile lor*''. ,,***Dumnezeu a dat iudeilor putere asupra* **averii şi a vieţii tuturor popoarelor***''. ,,Israel este ca stăpâna casei, căreia bărbatul îi aduce bani.* ***Într-adevăr,*** **fără să îndure greutatea muncii,** ***el trebuie să primească bani de la toate popoarele din lume''. ,,Când va veni Mesia, ovreii se vor îmbogăţi enorm, pentru că toate tezaurele popoarelor vor trece în mâinile lor''.***

În consecinţă, Talmudul dă jidovilor dreptul de a fura pe goimi. ,,Este permis să despoi pe un goi''. După MAIMONIDE, *preceptul biblic ''să nu furi'' înseamnă ,,să nu furi pe nici un om, adică pe nici un ovrei'' – goimii nefiind oameni.*

De altfel, când un jidan fură pe un goi, el nu face decât să-şi reia avutul său*. După Talmud, ,,*proprietatea unui ne-ovrei *e ca un lucru părăsit, ca un deşert, ca nisipul mării;* adevăratul proprietar legitim este ovreiul, care o ia cel dintâi*''. După rabinul Solomon Iarchi, sau* RACHI*, ,,averile goimilor sunt ca nişte lucruri fără stăpân, şi aparţin primului jidan care le ocupă''. De asemenea, Talmudul interzice ovreiului să dea înapoi goiului un lucru, pe care acesta l-a pierdut. […]*

,,Este oprit să împrumuţi pe goimi, fără camătă*''. ,,Dumnezeu a poruncit să practici cămătăria faţă de un goi şi să nu-i împrumuţi bani, decât numai dacă consimte să plătească dobândă; - astfel că, în loc să-l ajuţi, să-i faci pagubă, chiar când îţi este trebuincios… Însă, faţă de un Israelit, asemenea procedare nu este permisă''. […]*

După Talmud, ovreiul poate să înşele *pe un goi, pentru că, dacă este scris ,,să nu faci pagubă aproapelui tău'', - nu este scris ,,să nu faci pagubă unui goi''. […] ,,Când un evreu ţine în ghiare pe un Akum, alţi evrei pot şi ei să împrumute cu bani pe acest Akum şi să-l înşele, până ce neevreul să-şi piardă toată averea. Într-adevăr, banii unui Akum sunt bani fără posesor şi oricine se poate face stăpân pe ei''. […] Talmudul sfătuieşte pe jidani să jure, când sunt forţaţi, - dar cu o restricţie mintală, care anulează acest jurământ. ,,Rabi Akiba a jurat, dar s-a gândit, în sufletul său, că acest jurământ nu era valabil''. […] De altfel, jidovii, pot fi uşor dezlegaţi, chiar de jurămintele cele mai sfinte.* [293]

*

Patima de dominaţie. *a) – În* familie*, Talmudul, dă ovreiului o putere absolută asupra ovreicei. ,,Omul poate să uzeze de femeia sa, aşa cum îi place, - ca de o bucată de carne ce o cumpără de la măcelar''. ,,El poate… să o trateze ca în Sodoma; şi dacă ea se plânge, hahamii îi răspund: nu putem să-ţi venim în ajutor, căci legea te-a dat pradă bărbatului tău''.*

Talmudul merge până la a tolera poligamia*. ,,Regele nu se poate însura cu mai mult de* optsprezece femei*. R. Iuda zice că el poate lua mai multe, - numai să nu ia femei capabile de a-l corupe''.* Adulterul*, cu o femeie ce nu e jidoafcă,* nu este socotit *şi nu poate fi pedepsit căci, la goi, nu există măritiş. ,,Căsătoriile neovreilor nu aduc după ele nici o obligaţie. Viaţa lor e legată* ca aceea a cailor*. De asemenea,* copiii n-au nici o legătură de familie cu părinţii lor, - *şi când părinţii şi copiii trec la judaism,* fiul poate să se însoare cu mama sa*''. Dar, ce e mai mult,* - ***după hahami ,,e permis jidanului să abuzeze şi să dezonoreze o femeie necredincioasă****''.*

Pe lângă aceasta, contrar moralei creştine, legislaţia talmudică recunoaşte şi sprijină cu putere instituţia robiei. ,,Talmudul, ca şi dreptul roman, despoaie pe rob de orice personalitate şi îl asimilează cu o simplă proprietate… Constituţia mozaică recunoaşte două feluri de sclavi, care n-au nici aceleaşi drepturi, nici aceeaşi poziţie: robul iudeu şi robul străin. Această deosebire, este formală în Biblie; dar ea reiese, cu mai multă precizie, în Talmud''.

b) – În naţie*, Talmudul dă ovreilor un* drept de dominaţie absolută *asupra a tot ce nu este ovrei, - adică* asupra omenirii întregi*. El proclamă că singuri jidovii sunt oameni, pe când goimii nu sunt decât animale. ,,Urmaşi ai lui Abraham, Domnul v-a zis: …voi sunteţi oameni, - pe când*

293 Ibidem, pp.39-

celelalte popoare ale lumii, nu sunt formate de oameni, … ci de bestii''. ,,Ovreii sunt oameni, … pe când goimii sunt porci''. ,,Neovreii sunt câini şi măgari''.

Goimii, fiind nişte bestii, - date de Dumnezeu Însuşi, jidanilor, - aceştia au, asupra lor, dreptul de viaţă şi de moarte *pe care omul îl are asupra animalelor şi mai ales acela de a le exploata, ca pe nişte vite de muncă, cât poate şi în singur profitul său. ,,Precum oamenii domnesc asupra animalelor, aşa şi* ovreii trebuie să domnească asupra celorlalte naţii ale pământului*''. După Talmud, ,,Mesia va da* imperiul lumii *ovreilor, cărora vor servi şi se vor supune toate popoarele''.*

Hahami celebri, ca MAIMONIDE, ABARBANEL, etc., cred în ***viitoarea dominaţie universală a jidovilor****. ,,Peste tot, pe* unde se stabilesc ovreii, trebuie ca ei să devină stăpâni, *- şi până ce nu obţin dominaţia absolută, trebuie să se considere ca exilaţi şi ca prizonieri. Chiar când ajung sî guverneze oraşele, - dacă nu le stăpânesc pe toate, - ei nu vor înceta să strige:* Jale! Grozăvie!*'' […] Această credinţă în predestinarea şi în* elecţia *lor, a dezvoltat la ovrei o trufie imensă. Ei au ajuns să privească pe ne-ovrei cu* dispreţ *şi adesea cu ură''.* [294]

*

Caritatea, *- care este iubirea de Dumnezeu revărsată asupra oamenilor şi care formează diadema sublimă a* moralei creştine, *- este necunoscută de Talmud. Ovreii, ei înşişi, o mărturisesc. ,,Omul caritabil nu există pentru cei din Iuda. Nu poate fi vorba de caritate în Israel''. Într-adevăr, Talmudul, care exaltă sentimentele de simpatie naţională, către jidovi, - predică, din contră,* ***o ură sălbatică împotriva celor ce nu sunt jidovi şi mai ales în contra*** **creştinilor**. *Astfel, el interzice ovreilor să aibă milă de un goi, sau să-i scape viaţa. ,,Este oprit* să ai milă de un idolatru. *Când îl vezi pierind sau înecându-se într-un fluviu, sau când este aproape să moară,* - nu trebuie să-l scapi*''. [Notă: Pentru jidani, creştinii sunt goimi, păgâni, idolatri.] ,,Dacă cineva vede un goi, aproape să moară,* să-l ucidă*…''. ,,Dacă un goi se găseşte lângă un puţ,* să-l azvârle înăuntru*; iar, dacă este o scară în puţ, s-o tragă afară… şi să astupe intrarea puţului, cu o piatră, zicând: ,,fac aceasta pentru ca vitele mele să nu cadă înăuntru''. ,,Dacă scoţi un goi din groapa în care a căzut, mântuieşti un idolatru''. Ceva mai mult: Hahamii împing cruzimea fanatică până acolo, că poruncesc jidanilor* să omoare pe creştini, *- chiar pe cei mai buni. ,,****Trebuie să ucizi pe cei mai buni dintre goimi*** *(*Tob şebegoim harog*)''. ,,*Trebuie să smulgi inima goiului *şi* ***să omori pe cel mai bun dintre creştini****''. Şi, lucru de necrezut, - dacă numeroase mărturii, demne de crezământ, n-ar veni să-l ateste, - jidovii talmudişti au mers, cu ura lor oarbă, până ce au depăşit orice limită omeneşte posibilă, săvârşind* ***omoruri rituale****, crime cu atât mai grozave, cu cât victimele sunt mai ales nişte bieţi copilaşi, înaintea cărora fiarele cele mai sălbatice s-ar da înapoi, înduioşate.*

Iată, până la ce grad, pot ajunge patimile omeneşti*, când o legislaţie smintită le favorizează, în loc să le reprime!* [295]

*

De altfel, jidovii procedează în această privinţă ca unii criminali care ***tăgăduiesc evidenţa***, chiar când sunt prinşi asupra faptului.

De la 1071, până la 1670, istoria înregistrează vreo cincizeci *de cazuri de omoruri rituale, atestate de istorici demni de toată încrederea. De altfel, pentru aceste crime, ovreii au fost de multe ori maltrataţi şi chiar masacraţi.*

Un mare număr dintre aceste cazuri se găsesc povestite în cartea lui RUPPERT, din care extragem exemplul următor: Spovedirea unui ovrei, numit Emanuel, fiul unui medic din Genova, convertit la creştinism, în 1456. *,,Acest Emanuel îmi istorisi un fapt de o cruzime oribilă, care s-a petrecut la Savona, - fapt pe care l-a văzut cu ochii şi pe care îl atestă, de mai multe ori, înainte şi după convertire, - adăugând chiar că* băuse din sângele copilului ucis. *[…]*

---

[294] Ibidem, pp.45-48.
[295] Ibidem, pp.48-50.

„- Cu ce scop aţi omorât pe Părintele Thomas? – Ca să-i luăm sângele, *- răspunde jidovul D… L-am strâns într-o sticlă albă, sau Khalabiehs, pe care am trimis-o la hahamul A…, - sângele fiind necesar la* **împlinirea datoriilor noastre religioase**. *– La ce serveşte sângele în religia voastră? – Se întrebuinţează la azime…- Pentru ce n-aţi păstrat sângele la voi? – Obiceiul vrea ca sângele să stea la haham.'' […] – De obicei, sângele, pus în azimă, nu este pentru popor, ci pentru persoanele zeloase. […] „Jidanii din Europa, la această noutate care îi tulbura groaznic, începură să ţipe, -* nu împotriva vinovaţilor *[16 evrei implicaţi în asasinatul Părintelui Thomas şi al servitorului său - n.a.], ci* ***împotriva justiţiei''***. *După ce au oferit consulului Franţei,* milioane, *care au fost refuzate, - ei au inundat cu aur autorităţile sirio-egiptene şi, delegaţii lor, MONTEFIORE şi CREMIEUX, (pe care îi vom întâlni din nou mai departe), ducându-se în Egipt, obţinură de la Kediv amnistia sau mai bine zis iertarea acuzaţilor, - căci ea le-a fost acordată fără reînnoire de anchetă şi fără reluare a procesului, faptele fiind probate şi nediscutabile''.* [296]

*

La noi, în România, asemenea crime trebuie să fie foarte uşor de realizat. Acum 4 sau 5 ani, se găsi în Bucureşti, pe un maidan, un băiat mort de moarte violentă. Pentru a stabili identitatea cadavrului, poliţia publică o înştiinţare, adresată părinţilor care pierduseră de curând un fiu, pentru a veni să-i recunoască corpul. Atunci, spre stupefacţia generală, se văzură vreo douăzeci *de mame, venind dezolate la morgă, ca să reclame fiecare trupul copilului ei, care dispăruse fără să i se mai dea de urmă. […]*

„A ucide pe creştini *şi a le lua sângele…'', - zice NEOFIT, - este o taină a ovreilor, sau mai bine zis o rătăcire, care astăzi este cunoscută, căci „o au scris mulţi''. […] „Mai întâi, să se ştie că această taină* nu este cunoscută de toţi jidovii, *ci numai de Rabini sau Hahamii lor, de cărturarii şi de fariseii lor, ce se numesc de dânşii* hasindem. *Şi această taină o păzesc ei cu mare scumpătate''. În plus, - acest ultragiu faţă de omenire „*nu este scris nicăieri*''. Rabinii îl lasă fiilor lor cu blesteme îngrozitoare, ca aceştia să nu-l descopere, nici proştilor dintre ovrei, nici creştinilor, - chiar dacă li s-ar întâmpla să sufere tot felul de munci. […] Principalul motiv al crimelor rituale este „*marea *ură ce au ovreii asupra creştinilor,* ***părându-li-se că, făcând această ucidere, aduc jertfă lui Dumnezeu****… Într-adevăr, rabbi Solomon (Talmud) zice: celui mai blând dintre şerpi, scoate-i creierii, - iar* pe cel mai bun dintre creştini, ucide-l; *- adică, dator este orice jidan să omoare un creştin, fiind convins că cu aceasta se va mântui''. Această ură este întipărită în sufletele ovreilor încă din copilărie. „Înainte chiar de a începe să arate copiilor A, B, C, dascălul trebuie să-i înveţe să-i hulească pe creştini.'' […]*

Când citeşti prescripţiile legale ale Talmudului, - în realitatea cărora un suflet creştinesc aproape nu poate să creadă, - îţi închipui că eşti într-un vis urât şi te întrebi, dacă Talmudul nu este codul unei bande de ***hoţi*** şi de ***laşi asasini***. [297]

*

Statul ovreiesc sau Cahalul *este format, ca toate Statele:*

1. – din o putere centrală*, a cărei autoritate suverană se exercită asupra tuturor iudeilor din lume;*

2. – din puteri secundare*, subordonate celei dintâi şi a căror influenţă este mărginită la ovreii care se găsesc într-o singură ţară;*

3. – din puteri elementare*, cunoscute sub numele de* Cahale *propriu-zise, sau* Comunităţi israelite*, care îşi au sediul lângă Sinagogă şi a căror acţiune se întinde numai asupra ovreilor care locuiesc într-un oraş sau chiar într-o mahala. Toate comunităţile unei aceleiaşi localităţi, au între ele relaţii foarte strânse şi delegaţii lor se reunesc, odată pe an, într-un Sinod sau Congres jidovesc naţional. Ele sunt legate, de asemenea, cu puterea secundară iudaică, a ţării.*

---

[296] Ibidem, pp.51-59.
[297] Ibidem, pp.61-67.

Aceasta din urmă se adună, din timp în timp, cu acelea ale altor ţări, formând un Sinod *sau* Congres ovreiesc internaţional. *[…]*

*Iată ce scrie în această privinţă DERJAVIN, - care a fost însărcinat de guvernul rusesc să studieze chestiunea şi să fie reprezentantul său în comisia stabilită pentru a rezolva problema ovreiască: ,,*Ovreii posedă ***Cahale****… care există din vechime şi guvernează, în mod arbitrar, poporul, regulând şi confirmând toate afacerile, atât religioase cât şi civile…*Aceste Cahale sunt foarte bogate şi au o putere mare asupra naţiei jidoveşti*''. Dar Rusia, - ca şi celelalte ţări locuite de ovrei, din Persia până în Polonia, - îngăduise mai întâi Chalul, ca fiind o instituţie de care să se poată servi ca să strângă impozitele israeliţilor, pentru guvern. Ea încercă, în urmă, să-l suprime definitiv în 1844, când înţelese pericolul ce rezulta, pentru dânsa, din existenţa acestui Stat jidovesc, în propriul său Stat. […] Prin urmare, putem să încheiem cu BRAFMANN: ,,*Cahalul *este* ***guvernul naţional***, bine organizat,* al societăţii ovreieşti*''. ,,***Cahalul există *şi astăzi, în fiecare comunitate ovreiască*** *''. Cahalul există şi la noi în România, unde este numit* Administraţia Comunităţii ovreieşti. [298]

*

Cahalul se compune din: a) – un haham sau rabin, care este un fel de preşedinte*; b) – o mulţime de slujbaşi, ca să zic aşa, laici (bocherimi, roschimi, tuvimi, icovimi, gaboimi, daionimi, chebuimi, etc.). Aceştia sunt aleşi de către ,,*assif*'' sau adunarea comunităţii ovreieşti, care se reuneşte, în acest scop, odată pe an, la Paşte. […]*

Cu aceste venituri, Cahalul întreţine pe hahami şi pe ceilalţi funcţionari ai Statului ovreiesc. El dă subvenţii şcolilor, institutelor de binefacere şi ajută pe ovreii căzuţi în sărăcie. Dar cea mai mare parte din resursele Cahalului, serveşte la două scopuri:

a) – Să corupă pe funcţionarii Statului creştin *(primari, prefecţi, judecători, etc.), precum şi pe oamenii politici, pe membrii parlamentului, până şi pe miniştri. […]*

b) – Să ajute societăţile cooperative jidoveşti *(havre) mai ales pe acelea ale micilor meseriaşi (croitori, tinichigii, etc.) şi a micilor comercianţi (cârciumari, negustori de mărunţişuri, etc.), care sunt în luptă cu creştinii. În România, aceste havre avansează bani ovreilor, pentru ca ei să poată vinde ieftin şi să distrugă astfel concurenţa. Pe urmă, după ce au acaparat meşteşugurile şi negoţul, jidanii organizează o exploatare neomenoasă şi, prin falimente frauduloase, sfârşesc prin* ***a ruina pe creştini****. […]*

Dar mijlocul cel mai drastic de constrângere, este ***Excomunicarea****, - care se aplică jidovului ce ,,dispreţuieşte pe un haham, ce nesocoteşte Talmudul sau vorbele rabinilor,* ***ce-şi vinde pământul unui nejidan****, ce jură în contra coreligionarilor înaintea unui tribunal neovreiesc, etc…'' […]* Marea excomunicare *sau* ***Cherem*** *este echivalentă cu* moartea civilă*; şi într-adevăr, ovreiul în contra căruia s-a pronunţat Cheremul, este* **ca mort între vii***. El este xclus din comunitate, din havre, din Sinagogă şi din funcţiile Cahalului. Nimeni nu mai poate să comunice cu el, nici să locuiască cu el, nici măcar să-i închirieze o odaie. Dacă în trei zile nu se supune, Bet-Din* îi vinde toată averea *mobilă şi imobilă primului cumpărător ce se prezintă şi preţul este vărsat în tezaurul Cahalului. Excomunicarea Cheremului este pronunţată, cu mare solemnitate, în prezenţa a cel puţin zece martori. Se aprind făclii, se sună din trâmbiţe şi se pronunţă, asupra păcătosului, afurisenii înspăimântătoare. Când ceremonia s-a isprăvit, se sting făcliile, - ceea ce înseamnă că vinovatului i s-a închis lumina cerului.* [299]

*

Deasupra acestor Cahale elementare, există, în fiecare ţară, asociaţii mai puternice, dar mult mai misterioase şi al căror rost nu a fost dezvăluit, până acum, de nimeni. Astfel sunt: Anglo-Jewish-Association *din Londra,* - Israelitiche-Allianz *din Viena,* - Verband der Deutschen Juden *din Berlin, etc.* ***Aceste asociaţii naţionale, ca şi anumite ordine ovreieşti internaţionale, - de pildă, ca ordinul american*** **Bnei-Berith** ***(fiii alianţei) – foarte răspândit în România, - se***

[298] Ibidem, pp.69-74.
[299] Ibidem, pp.75-85.

confundă cu Franc-masoneria. *În capul acestei organizaţii* secrete, - *în ceea ce priveşte scopul,* - *se găseşte* **Alianţa Israelită Universală**, *fondată de* CREMIEUX *şi care rezidă în Paris. Această instituţie supremă are* conducerea generală a Cahalelor; *ea concentrează în mâinile sale* **guvernul naţiei jidoveşti întregi**. *[...]*

Cahalul *este organizaţia misterioasă care, învăluită sub aparenţele inofensive ale Comunităţilor confesionale, a făcut cu putinţă conservarea poporului ovreiesc, în mijlocul naţiilor puternice, pe care le-a doborât, sau pe care e pe drum să le distrugă. El este* cheia problemei ovreieşti *şi explică lipsa oricărui elan de reînoire şi de înaintare în sânul iudaismului,* - *pe care-l stăpâneşte, în mod absolut şi tiranic, prin teroarea* Cheremului.

Cahalul *este factorul corupţiei care răstoarnă* statul nostru; - *el este cauza acaparărilor, al trusturilor, al falimentelor care ruinează comerţul, industria şi agricultura în România;* - *el este organul care rătăceşte opinia publică prin ziarele pe care le subvenţionează;* - ***el este agentul propagării perfide a materialismului şi a ideilor liberaliste, socialiste, anarhiste***; - *el este puterea ocultă a Franc*-masoneriei. Cahalul *este, în fine, agentul* revoluţiilor, *care au zguduit lumea şi care, de câtva timp, tulbură liniştea nenorocitului popor românesc*. *Aceasta este* puterea ocultă ovreiască, *împotriva căreia omenirea este dezarmată,* ***pentru că nu o cunoaşte***.[300]

*

Tot comerţul *este în mâinile iudeilor. Tot aşa e şi cu* industria. *[...] Pe lângă aceasta,* profesiile liberale, - *mai cu seamă acelea de avocat şi de* medic, *care permit să exploateze mizeria şi suferinţa bieţilor creştini, sunt cu totul ocupate de jidani. Şi nici nu mai vorbim de judecătorii ovrei, care transformă dreptatea într-o prostituată, ce-şi vinde favorurile cui îi dă mai mult. Însă mai e ceva. Ovreii organizează* cartele *şi* trusturi, *speculând mai ales asupra produselor de* alimentaţie *şi asupra celor necesare traiului (grâu, zahăr, petrol, lemne, cărbuni, etc.). Astfel, ,,ei acaparează toate grânele disponibile şi, odată în stăpânirea lor,* ei regulează cursurile preţurilor, *după placul, sau mai bine zis, după interesul lor''. În acelaşi timp.* **Prin lovituri de Bursă, *ei şterpelesc, în mod periodic, micile economii pe care creştinii reuşiseră să le strângă***. *[...] Însă ovreii nu s-au mulţumit să adune bogăţii colosale, strângând în mâinile lor toate industriile, întreprinderile, comerciale şi financiare. ,,A trebuit ca şi* pământul să le aparţină... *pentru ca influenţa politică, pe care o dă proprietatea, să devină apanajul lor''. Într-adevăr, ,,iudeii sunt deja* proprietari a mai mult de jumătate din casele din Viena...*Şi dacă vom consulta starea creanţelor ipotecare ce pot cu uşurinţă să ducă la o expropiaţie,* le aparţin 70% din clădiri*''. ,,În ce priveşte* proprietatea funciară, *până la 1848,* era interzis ovreilor să devină cumpărători. *De atunci, ei şi-au câştigat cu vârf timpul pierdut. Baronul Rotschild,* posedă, *el singur*, aproape un sfert din marea proprietate *în Boemia (de şapte ori mai mult decât familia imperială), - fără să mai vorbim de ceea ce-i aparţine în celelalte provincii (Austria de Jos, Moravia, Silezia), precum şi în Ungaria''.* [301]

300 Ibidem, pp.88-91.
301 Ibidem, pp.98-100.

ÎNCERCAREA MASONERIEI DE A CREA UN STAT EVREIESC PE TERITORIUL ROMÂNIEI! PREGĂTIREA MASONICĂ A RĂSCOALEI DIN 1907

În România, ovreii n-au putut să-şi satisfacă decât numai patima de proprietate *şi datorită ei, au ajuns în câţiva ani să pună mâna pe* mai toate bogăţiile ţării.

Dar, ca să ne subjuge cu totul, le mai trebuie să posede şi drepturile de cetăţenie*; pentru a atinge şi acest sfârşit, ei se agită nebuneşte, împinşi fiind de* patima de dominaţie.

Aceşti străini, veniţi de ieri*, pretind astăzi că sunt stabiliţi în România de când lumea şi pământul, - cu* mult înainte de formarea acestei ţări*,… de la luarea Ierusalimului de către Titus (*C*REMIEUX)… sau din timpurile lui Decebal (B. L*AZARE*), - şi că, prin urmare,* ***ei*** trebuie *să aibă prerogativele de cetate, ce le sunt contestate pe nedrept.*

Pentru ca să probăm că această afirmaţie nu este decât o neruşinată minciună*, vom aduce aici cifre exacte, scoase din statisticile oficiale. La începutul secolului al XVIII-lea, nu se afla în* Moldova *decât un* număr ***foarte mic*** de ovrei*. Astfel, la Iaşi, ei erau atât de rari, încât contribuţia lor totală se ridica* abia *la 155 lei, pe trimestru. Numărul lor însă a crescut progresiv, după împărţirea Poloniei (1772). În 1803, - când s-a făcut cel dintâi recensământ în Moldova, - s-au găsit, în toată ţara, 12.000 de evrei; […] în 1899, - 200.000 de iudei. […] D-l A. C. Cuza, profesor de economie politică la Universitatea din Iaşi, calculând asupra datelor statisticilor oficiale, pentru acelaşi oraş, mişcarea populaţiei de la 1866 la 1909, constată: pentru* români, ***un deficit*** *de 14.443 de suflete; pentru* ovrei ***un excedent*** *de 17.784 de suflete. Cu alte cuvinte, în 43 de ani, s-a produs o diferenţă de peste 30.000 de indivizi în favoarea lui Israel, asupra unei populaţii totale de 77.759 locuitori. Cu modul acesta, ovreii au ajuns în Iaşi la cifra de 39.488 suflete, - adică la 50,8%. O asemenea proporţie se întâlneşte în mai toate oraşele Moldovei…* [302]

*

Dacă vom consulta statisticile, vom vedea că industria *şi mai ales* **comerţul***, în oraşele României*, au trecut ***cu totul*** în mâinile ovreilor*, - şi aceasta* **numai în câţiva ani**.

Industria. *– Iată proporţia ce există între meseriaşii români şi iudei, în oraşul Iaşi, în cursul anului 1908: Meseriaşi 1.874 români ; 5.570 ovrei. Trebuie remarcat că, în ceea ce priveşte* mica industrie*, meseriile cele mai uşoare şi cele mai productive aparţin iudeilor, - care posedă şi tot comerţul cu materii prime (Pietre, var, nisip, lemne, fier, tinichea, cuie, postav, pânză, piei, etc.), indispensabile acestor meserii.*

În plus, aceşti străini sunt puternic ajutaţi de Cahalele *lor şi sunt uniţi* prin solidaritatea naţională *– pe când bieţii români, care n-au între ei nici o legătură şi nu se bucură de nici un sprijin, sunt absolut dezarmaţi în lupta de concurenţă şi sunt uşor înlăturaţi de rivalii lor. Şi nici nu mai vorbim de* marea industrie *care, cu toate enormele sacrificii ale Statului şi mai ales ale consumatorilor, este* întreagă jidovească.

---

[302] Dr. N. C. Paulescu, ***Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria***, Bucureşti, 1913, pp.113-117.

Comerţul. – *Iată acum proporţia, cu totul ridicolă, a negustorilor români, faţă de negustorii ovrei, - la Iaşi, în cursul anului 1908: Negustori 121 români ; 1.742 ovrei. […] Cârciumari 51 români ; 344 ovrei […] Asemenea proporţii se întâlnesc, de altfel, în toate oraşele Moldovei şi în multe ale Munteniei. Ele ar fi* ***naturale*** dacă ne-am găsi în Palestina*; dar sunt* ***monstruoase*** în România*. […] Ne aducem aminte, - deşi nu avem ca etate decât 43 de ani, - că în timpul războiului din 1877, strada Lipscani din Bucureşti* era ***toată*** ocupată numai de negustori români*, pe când cincisprezece ani mai târziu,* era ***toată*** luată de jidani*, iar acum nu se mai găsesc acolo decât doi sau trei români, pierduţi în mulţimea nenumărată a jidovilor.* [303]

*

Proporţia negustorilor români, - care nu atinge nici măcar 25 la sută, - este relativ mare, pentru că românii ţin încă aproape tot comerţul de băuturi alcoolice *la sate, unde după lege, străinii nu pot deschide cârciumi. Totuşi, ovreii găsesc întotdeauna mijlocul de a călca această lege şi, <u>îndată ce ajung în sate, unde se strecoară ca să poată intra, ei nu întârzie să vândă</u>* <u>pe ascuns alcool</u>*. În orice caz, această statistică arată că în aceste trei judeţe (Botoşani, Dorohoi şi Suceava - n.a.*), mai toate meseriile şi mai tot comerţul *sunt în mâinile jidanilor*.

Se înţelege uşor de ce Românii pier din oraşe şi din sate, în faţa Jidovilor care, acaparând toate mijloacele de trai, îi lipsesc de pâinea zilnică şi care, pe deasupra, îi otrăvesc cu băuturi alcoolice falsificate. Şi această crimă abominabilă, - exterminarea unui popor, - este fapta ***Cahalului****. […]*

Să comparăm numărul negustorilor români din Iaşi, în 1839, cu cel ce găsim acolo în 1909: negustorii români cârciumari 264 (în 1839) ; ***51*** *(în 1909), băcani 115 (în 1839) ;* ***6*** *(în 1909), pescari 58 (în 1839) ;* ***0*** *(în 1909), blănari 58 (în 1839) ;* ***0*** *(în 1909) […] <u>Dar negustorii români care au dispărut au fost înlocuiţi de jidani. […] În realitate,</u>* <u>ei au fost</u> <u>***învinşi***</u> <u>de Jidani,</u> *<u>care i-au atacat prin mijloace oculte, întrebuinţând în această luptă pe viaţă şi pe moarte, manopere tot atât de laşe, cât de duşmănoase. Prin urmare, fraza stereotipă, răspândită de Ovrei, că</u>* <u>au venit să ocupe</u> <u>**un loc disponibil**</u> <u>în economia noastră naţională,</u> *<u>nu este decât o</u>* <u>***minciună***</u> <u>sfruntată.</u> *<u>Dar ce este mai trist, e faptul că românii au fost</u>* <u>obligaţi</u>*<u>, fără voia lor, să părăsească terenul meseriilor şi al negoţului, din cauza</u>* <u>incapacităţii</u> *<u>şi mai ales a</u>* <u>***necinstei***</u> <u>clasei de sus,</u> *<u>care n-a fost în stare să le apere interesele. […]</u>*

Proprietăţi urbane. – *Prin* comerţ *şi prin* industrie – *care sunt mijloacele cele mai eficace de a realiza, în ascuns,* hoţia *şi* frauda*, poruncite de Talmud, - ovreii despuiară în voie pe bieţii români, atât pe cei din oraşe, cât şi pe cei din sate. Astfel se* îmbogăţiră *foarte repede, - ei, care atunci când au venit din Galiţia sau din Polonia rusească, n-aveau nici ce mânca! – şi se aruncară cu lăcomie asupra* imobilelor din oraşe, *- legea nepermiţându-le să înghită şi pe* cele de la ţară*. Astăzi, ei posedă în Moldova mai bine de 31% din proprietatea funciară urbană. În mai multe oraşe, valoarea acaretelor lor întrece cu mult pe a celor româneşti. […] Ce ar fi, dacă ar avea dreptul* să cumpere şi moşii*?!* [304]

*

Camăta. – *Având bani, ovreii îi împrumutară,* <u>cu dobânzi enorme</u>*, la nenorociţi români, pentru care un asemenea împrumut înseamnează ruina.*

Un om de litere a povestit, în mod sugestiv, cum un biet ţăran, - pentru ca să plătească jidanului o pălărie de 6 lei, pe care o luase pe datorie, - a fost nevoit să-şi vândă o pereche de boi, care alcătuiau toată averea lui şi a familiei lui. […] De altfel, mai toate ***băncile****, unde te poţi împrumuta, sunt în mâinile acestor vampiri. Jidanii se leagă până şi de tinerii ne-experimentaţi, de băieţii* de bani-gata, *- cărora le dau câţiva lei şi îi fac să iscălească pentru sume fabuloase. […] Cametei, - care asociindu-se cu* hoţia *şi cu* înşelătoria*, formează un fel de triadă talmudică, - se adaugă adeseori* sperjurul. *[…]*

---

[303] Ibidem, pp.119-121.
[304] Ibidem, pp.122-126.

Carteluri. – *Mai apoi ovreii întrebuinţară atâtea* bogăţii *ca să organizeze* carteluri, trusturi *de tot soiul […] Astfel, de exemplu, noi plătim* zahărul *cu un preţ exorbitant, aproape îndoit decât îl iau bulgarii;* pâinea *de asemenea, este foarte scumpă, deşi Dumnezeu ne-a dat o ţară atât de fertilă, că ea constituie una din regiunile cele mai productive în grâu, din lumea întreagă. Ei bine, asemenea anomalii se explică prin faptul că jidovii acaparatori* **fixează preţul** *mărfurilor, după placul lor.* [305]

*

Agricultura. – *Dar ovreii nu se mulţumiră cu atât. Ei atacară şi* agricultura, - *adică izvorul fundamental de trai al ţării, - şi cu ajutorul* Cahalelor străine, *ei închiriară imense terenuri. Astfel, cu toate că nu voiesc să cultive pământul cu propriile mâini, ei îl exploatează prin arendare şi, în Moldova de sus, înainte de 1902, ei posedau* două treimi din domenii. *Dar, de atunci, proporţia moşiilor arendate crescu aşa de repede şi ajunse la* cifre atât de înspăimântătoare, *că Parlamentul, în 1907, - după răscoala ţăranilor, - fu nevoit să limiteze întinderea pământului cultivat de un acelaşi arendaş. […]*

Pentru ca să poată arenda ***o ţară întreagă****, ovreii măriră considerabil arenzile. Dar se despăgubiră în urmă, împilând cu neomenie pe bieţii ţărani care, ca să trăiască, neputând să se ducă în altă parte din cauza depărtării, căci adesea un singur evreu ţine în arendă mai mult decât un judeţ,* - au fost nevoiţi să se plece exigenţelor, *peste puterile omului, impuse de jidani. […] De altfel, ceea ce arată* cât iubeşte Israel pe ţăranii români *e faptul că, pretutindeni unde aceştia lucrează ca muncitori, jidanii îi nutresc cu ,,*peşte împuţit, cu măsline putrezite, cu brânză mucegăită plină de viermi sau cu mămăligă neagră şi amară făcută cu mălai de porumb stricat*''… ca să-i otrăvească şi, în plus, să le dea şi pelagră.*

Acum patru ani, un ovrei G… a avut îndrăzneala criminală să dea să mănânce ţăranilor, care munceau la el, carne de oaie ***moartă de dalac****. O epidemie de această groaznică boală izbucnind printre aceşti nefericiţi, se făcură cercetări, - mai ales din cauza reclamaţiilor unei anumite prese, care se alarmase, - şi se descoperi* omorul premeditat. [306]

*

Distrugerea pădurilor. – *Dar jidanii s-au agăţat de toate resursele de pe urma cărora trăiesc românii, … şi pe ce pun mâna, nu se alege decât praf şi ţărână. Astfel, au format* societăţi forestiere *care au înşelat pe ţărani şi le-au luat, pe nimic, păduri seculare, pe care le distrug fără milă. […]*

Petrolul. – *Ovreii au năpădit şi asupra petrolului, alt tezaur al pământului binecuvântat al României. Ei au cumpărat, de la bieţii ţărani, terenurile lor petrolifere, cu preţuri ridicole, adică aproape pe nimic şi acum maltratează pe aceşti foşti proprietari, - deveniţi muncitorii sau mai bine zis robii lor, - după cum fac şi jidovii din societăţile distrugătoare de păduri. De altfel, toată aceste societăţi, forestiere şi petrolifere, aduc în ţară, ca amploiaţi, o puzderie de jidani străini, - ca şi cum n-am avea îndeajuns, - aşa că Statul a fost nevoit să ceară ca cel puţin* o treime *din funcţionari să fie compusă din români, - condiţie care face pe jidovime să geamă de disperare. [...]*

Dar aceasta n-a îndestulat pe jidovi. ***Le mai trebuie*** **să pierim cât mai curând,** ***ca să facem loc fiilor lui Iuda, care voiesc să stabilească aici noua Palestină. Şi acest rol de ucigaş a fost încredinţat*** **Alcoolismului** ***şi*** **Prostituţiei.** [307]

*

Beţia şi Alcoolismul. – *Lista infamiilor jidăneşti nu este deci terminată. România mai datoreşte lui Israel şi* alcoolismul, - *plagă care este suficientă să stingă, ea singură, o rasă întreagă. Ovreii, ca nişte duhuri rele, au început să introducă în ţară viciul înjositor al* beţiei. *Într-adevăr, nu numai că* falsifică băuturile *şi le* otrăvesc *cu diverse ingrediente, dar îndeamnă*

[305] Ibidem, pp.126-128.
[306] Ibidem, pp.128-130.
[307] Ibidem, pp.130-131.

pe români să bea rachiuri care au un grad de alcool extraordinar de ridicat, - *absolut interzis de consiliul sanitar*, - *şi pe care le vând, pe ascuns,* cu sticla. *Astfel, pe când* concentraţia alcoolică *a băuturilor, permisă de regulament, este de* maximum *35% pentru rachiuri şi de 45% pentru drojdie şi tescovină, - jidovii vând românilor basamacuri de 60% şi chiar de 87,3% alcool (!) pe care consumatorii le numesc, cu drept cuvânt,* vitrioluri.

,,La cârciuma lui Bercu Leib… din Iaşi… am luat o probă de rachiu anisonat dintr-o sticlă ce se găsea sub tejgheaua debitului, - *şi pe care sticlă,* femeia debitantului ***a vrut să o dosească*** *în momentul intrării noastre în debit. Rachiul de pe raft conţinea 38,8% alcool,* - iar rachiul de sub tejghea avea 87,3% alcool*.'' […] ,,La analiza conţinutului sticlei găsită la cârciumarul ovrei Iancu Ben… s-a constatat că <<lichidul este format din 900 cc de eter slfuric, în care e dizolvat un ulei esenţial,* anemonolul*, ce este foarte iute şi posedă o mare putere vezicantă. Acest produs, ingerat, dă loc la o gastro-enterită intensă, la convulsii şi la paralizie>>.''*

Jidanii obişnuiesc deci pe ţărani, ca şi pe orăşeni, cu **băuturile tari** *şi, odată obiceiul luat, ei devin stăpâni pe munca acestora. De aici înainte, tot ce lucrează nenorociţii beţivi, trece la cârciumă. Atunci vezi pe român, care de obicei este foarte curat, trăind într-o stare de murdărie respingătoare, cu vestmintele în dezordine, - semn distinctiv al patimei beţiei. Dar iată ce zice un autor străin,* DESJARDINS*: ,,Tot micul comerţ este în mâinile ovreilor: laptele, carnea, fructele şi mai ales* **rachiul**, - *pe care ei nu-l beau, - dar pe care-l* falsifică*, înşelând pe român,* otrăvind în acelaşi timp şi oraşele şi satele*.''* [308]

*

Dar băuturile spirtoase prea tari, *luate zilnic*, intoxică *organismul. Alcoolul atacă tubul digestiv, - de aici pierderea poftei de mâncare; el produce o degenerescenţă grăsoasă a ficatului, a altor viscere şi a muşchilor, - de unde slăbiciune şi oboseală rapidă; el atinge mai ales sistemul nervos, - şi dă loc la vise înspăimântătoare, la delirium tremens, la o abrutizare care face individul să cadă în stare de tâmpire sau de imbecilitate. Această otrăvire cronică o constituie* ***alcoolismul****; ea se termină, de obicei, prin tuberculoză, care vine să scurteze o viaţă, de aici înainte inutilă.*

Dar, ce e mai mult, - funcţiile genitale *ale alcoolicilor sunt diminuate sau chiar suprimate, - iar puţinii copii care se mai nasc, pe ici pe colo, din beţivi,* mor toţi la o vârstă fragedă. *,,Alcoolismul, - zice* VERAX, *- constituie o calamitate fără de leac, adusă de* ***jidani****, ţăranului moldovean.'' Şi, într-adevăr, altădată, - înaintea venirii Ovreilor, - nu exista alcoolism în România (nu în proporţie de masă, ci infimă - n.a.). Ţăranul putea, din când în când, să se îmbete, - Duminica şi la sărbători; dar era mare distanţă între această intoxicaţie trecătoare, puţin serioasă, şi înfricoşătoarea otrăvire cronică ce e alcoolismul. ,,În satele Munteniei, - adaugă* VERAX, - unde nu sunt evrei, *cazurile de alcoolism sunt* excesiv de rare*.''* [309]

*

Desfrâul şi prostituţia. *– Ovreii mai exploatează desfrâul şi prostituţia, - adică formele cele mai cumplite ale* patimei de reproducere*. Ei se desfată prin cel dintâi şi se nutresc prin cea de-a doua.*

Desfrâul. *– Jidanii n-au nici un scrupul să* necinstească fecioare creştine *şi chiar, după prescripţiile Talmudului, ei par că îşi fac o datorie să* defloreze cât mai multe. *[…] Şi când cugeţi că sunt cu sutele şi cu miile sărmanele fecioare române,* murdărite de jidani, - *şi că ele* nu *îndrăznesc să denunţe pe aceşti monştri (violatori - n.a.), din cauza ruşinii care a pângărit pentru totdeauna sufletul lor dezonorat. […]*

Prostituţia. *– Dar, cruzimea acestor hiene nu se opreşte aici.* Printre bietele fete, *dezvirginate de către desfrânaţii circumcişi, acele ce nu pot să moară sau să se sinucidă de disperare, - sfârşesc prin a cădea într-un fel de depravare morală, care le duce la* prostituţie.

---

[308] Ibidem, pp.131-133.

[309] Ibidem, pp.134-135.

*[…] ,,Într-adevăr, <<**prostituţia este** un comerţ esenţialmente jidovesc. În Moldova, mai mult de **nouă zecimi** din numărul caselor publice* sunt ţinute de jidoafce. *Pezevenghii jidani fac traficul cu carne vie pe o scară foarte întinsă; ei exportă fete tinere la Constantinopol, la Cairo, … până la Shang-Hai şi la Buenos Aires, - după cum rezultă din mai multe procese ce au făcut vâlvă>>.''*

Şi notaţi bine, Moldova, - cu totul năpădită de pălămida talmudică, - ea este mai cu seamă teatrul acestui scârnav negoţ. Adeseori, jidanii înşală nefericitele lor victime, angajându-le ca servitoare *sau* ca lucrătoare *şi, când au căzut în ghearele lor, - după ce le necinstesc, - le închid în bordeluri, de unde nu mai văd lumina zilei.* [310]

*

,,Mă numesc J. M…(româncă din Bucovina)… Am venit în România în anul 1907, la Botoşani. Acolo am întâlnit, în 1908, o fată din Dorohoi, care îmi propusese să mă duc cu dânsa în acel oraş, unde are să-mi găsească de lucru…

Când am ajuns la Dorohoi cu trenul – pe la 8 seara, - fata aceea m-a dus la un ovrei, care trebuia să mă angajeze în serviciu. Acest ovrei, - care se numeşte Leon Zis…, - m-a pus într-o odaie din dosul casei; în acea odaie mai era încă o fată, A. C…, din Bucegea, care-mi spuse că şi ea fusese adusă acolo, tot pentru serviciu. Am stat noi amândouă, în odaie, sechestrate, ca vreo şapte zile…

În acest timp a venit la noi Leon Zis… şi, cu de-a sila, şi-a bătut joc de trupul nostru, pe rând, şi de al meu şi de al celeilalte. Noi ţipam, - dar cine putea să ne auză în fundătura aceea!

Apoi, după şapte zile, am văzut că mă aflu într-o casă de prostituţie, căci veneau bărbaţi şi mă trimitea cu ei la odaie. Am început să plâng când mi-am dat seama unde sunt, dar n-aveam pe nimeni să-mi vie în ajutor, - căci fata A. C…, plângea şi ea ca şi mine…

Îmbolnăvindu-mă de boale lumeşti, de la bărbaţii care veneau acolo, Leon m-a luat şi m-a dus într-o odaie din dos…; iar, din când în când, ne trimetea, *- atât pe mine cât şi pe fata A. C…- **aşa bolnave**,* cu câte un bărbat la odaie…

Nevoind să mai stau la el, Leon, … după ce m-a ameninţat că are să mă bage la puşcărie, …m-a trimes cu alt ovrei F… la Bacău, la o ovreică Fani, care ţine tot o casă de prostituţie, … şi căreia i-a cerut 224 de lei, pentru că m-a trimes pe mine.

În tot timpul cât am stat la Leon, nu am avut nici un ban, - căci el îmi lua imediat bacşişurile ce-mi dădeau bărbaţii. Aşa făcea cu toate fetele din stabilimentul lui…, ne încărca de datorii, ne punea câte 100 lei pe lună mâncarea, - dându-ne carne împuţită şi cu viermi, *- iar, din taxele ce încasa, nu ne dădea nici un gologan.* Eram ca un fel de ***roabe*** la el.*''*

Notaţi că acest jidan, - după cum declară victima J. M…, - atunci când fetele din bordel cădeau bolnave, ***le dădea la români**, transmiţându-le* cu voinţă *virusul sifilitic, … ceea ce este conform cu preceptele Talmudului.*

Poliţia închidea ochii, - pentru motiv bine determinat, - asupra celor ce se petreceau în acest infect lupanar.

Iată ce povesteşte fata J. M…: ,,Când venea vreun comisar sau subcomisar în inspecţie, Leon îi ducea la dânsul în odaie. Acolo vorbeau ce vorbeau şi apoi comisarul pleca''… bineînţeles, nu fără să i se fi uns laba.

O percheziţie făcu să se descopere că acest pezevenghi ovrei avea o corespondenţă foarte întinsă, trimiţând nenorocite fete de român, - din Dorohoi, - la Botoşani, la Fălticeni, la Piatra Neamţ, la Târgu-Ocna, la Bacău, la Bârlad, la Galaţi, la Colomea (în Polonia), la Rusciuc, *la* Constantinopole, *până la* Cairo *şi până în* America.

Când fu dat în judecată, Cahalul interveni în favoarea lui; într-adevăr, procesul a durat *din Septembrie 1909, până în Mai 1911, când Tribunalul din Dorohoi condamnă pe fiorosul proxenet, - care a fost apărat de patru avocaţi cu mari influenţe politice, - la* minim-ul pedepsei *prevăzute de lege, adică la o* închisoare de 6 luni şi o zi.

[310] Ibidem, pp.136-139.

Şi acest comerţ spurcat continuă mereu în toată Moldova, fără încetare.[311]

*

***Desfrâul şi prostituţia în* Austro-Ungaria**. - *,,Cea mai grozavă formă pe care a îmbrăcat-o până acum* cruzimea *jidovilor, este aceea ce se referă la* exploataţia corpului omenesc…

Modul cum ovreii tratează ţăranii din Galiţia, - după cum povestesc martori oculari, - întrece absolut orice închipuire. *Astfel, s-au citat cazuri în care plugari poloni, - pentru a plăti* **dobânda** *unei mici datorii, - au trebuit* să dea ***pe proprii lor copii***, pradă *creditorilor jidani.''*

,,Ca în Galiţia, - în Bucovina, şi în alte provincii sărace, - când, un ţăran, ruinat, nu mai poate să achite **dobânda** *datoriei sale,* fetele lui îşi dau trupul *în locul acestei plăţi. Darul forţat al fecioriei are singur puterea să împiedice ca părintele lor să nu fie azvârlit, mizerabil, în drumul mare.''*

De cele mai multe ori ,,jidanii sfâşie corpul şi înjosesc sufletul tinerelor fete pe care le iau când de-abia au ieşit din vârsta copilăriei.*''*

Dar ei nu respectă nici pe femeile măritate. ,,Măritişul între creştini *nu constituie câtuşi de puţin o garanţie împotriva poftelor senzuale ale ovreilor… căci nici o unire legală, nici un pact matrimonial nu este considerat, în ochii lor, ca* posibil între dobitoace, *- adică între toate fiinţele omeneşti, care nu sunt ovrei.''*

Aceleaşi relaţii există şi între stăpânii jidani şi servitoarele sau lucrătoarele creştine.[312]

*

Se înţelege ce importanţă au aceste drepturi pentru Israel. Ovreii voiesc, cu orice preţ, ***să fie proprietari rurali***, *- adică să aibă în posesie moşiile şi domeniile. Şi pentru ce această ambiţie? ,,Fiindcă – zice* CÂMPINEANU, *primul ministru al guvernului român, într-un raport adresat tuturor curţilor europene, -* ***proprietatea rurală joacă rolul principal în ORGANIZAŢIA POLITICĂ A ŢĂRII***, mai ales în constituţia ***colegiilor electorale*** care numesc Senatul şi Camera deputaţilor.*'' Prin urmare, dacă jidovii ar obţine drepturile de cetăţenie, este manifest că, prin aceeaşi lovitură, ar dobândi şi* direcţia *în alegeri. Evident că ei ar numi ovrei (sau oameni de-ai lor)* ca deputaţi *şi* ca senatori *şi, în câţiva ani, ar ajunge* ***unicii şi supremii cârmuitori ai administraţiei, ai politicii şi ai guvernului***.

România s-ar transforma pe nesimţite într-un Stat ovreiesc *şi scopul urmărit de Iuda ar fi atins pe deplin şi fără zgomot. Dar, din fericire, Constituţia, pe care poporul român şi-o dăduse, se opuse în mod formal (art.7) la săvârşirea acestei mari crime şi guvernul îi menţinu riguros dispoziţiile.*

***Atunci, pentru a triumfa în contra acestei rezistenţe disperate, jidovimea făcu să intre în linie de bătaie* Alianţa universală israelită.** *Dar îi trebuia o* pricină, *pentru ca să poată interveni. Motivul aparent fu repede găsit: Ovreii din Moldova ar fi suferit persecuţii din partea populaţiei! [...]*

Astfel, după un război, ce a istovit sărmana noastră ţară, jidovimea internaţională, reprezentată prin Cremieux, Gambetta şi prin omul lor de afaceri Waddington, găseşte momentul să ne pună cuţitul la gât, zicându-ne: nu veţi avea independenţa, *- pentru care mii de oameni şi-au vărsat sângele,* - dacă nu daţi drepturi de cetăţenie ***la toţi ovreii***. *Se poate concepe o mai grozavă tâlhărie?*[313]

*

De atunci, jidanii au căutat, prin diverse mijloace, să aducă din nou chestia pe tapet. Ei încercară, mai întâi, cu **Franc-masoneria**. *Dar lojele nu se populară decât cu ovrei şi, rarii români care puteau să se lase să fie prinşi, nu muşcară totuşi din undiţă. Jidovii se forţară, de*

[311] Ibidem, pp.139-141.
[312] Ibidem, p.143.
[313] Ibidem, pp.149-154.

asemenea, să introducă **Socialismul** *în ţară, dar rezultatul fu deplorabil, - după cum îl constată* BERNARD LAZARE *el însuşi.*

,,Un singur partid ar fi putut să propună alte soluţii sau să se opună, cel puţin, la proiecte primejdioase, - şi anume ***partidul socialist, dacă ar fi fost posibil în România****; dar existenţa lui era legată de* emanciparea *singurului proletariat român, adică a* ***proletariatului jidănesc*** *care,* câştigând drepturi politice, ar fi putut să susţină partidul. *În lipsa acestui sprijin, existenţa sa trebuia să fie nesigură, - după cum şi naşterea îi fusese artificială.*

Acest partid a fost importat în România, pe la 1875, de doi revoluţionari ruşi*: un ortodox, Petrof şi un jidan,* NUHĂM KATZ, *care îşi luă numele de* DOBROGEANU-GHEREA*... Cu ei s-a asociat mai întâi un ţigan, Ion Nădejde, iar mai târziu câţiva tineri, - şi* prima asociaţie comunistă *fu fondată.* Ea n-avu alţi membri decât nişte ***lucrători ovrei***.

Socialismul era condamnat în România să apere ***drepturile ovreilor***, sau să dispară*...'',*
... şi a dispărut. [314]

*

Totuşi, ovreii, ajunseră aproape să-şi atingă scopul, în 1900, în timpul unei crize financiare*, ocazionată de un an cu recoltă proastă.*

Atunci jidovimea din străinătate ne refuză fără milă orice credit, şi chiar ne ameninţă cu falimentul*, dacă nu am fi dat imediat drepturi de cetăţean* la toţi jidanii în masă.

Dar patriotismul luminat al primului-ministru D-l D. A. STURDZA *scăpă România de un dezastru inevitabil. El prescrise mari economii şi făcu atâtea tăieri în buget, că a fost posibil, fără un nou împrumut, să se plătească dobânzile datoriei ce era contractată la ovrei.*

La aceeaşi epocă (1904), jidovii făcură mari sforţări, dar în zadar, să provoace un război cu Bulgaria, - *într-un moment când noi nu eram pregătiţi. Acest război, dacă l-am fi pierdut, ar fi servit admirabil de bine lui Israel pentru ca să-şi impună voinţa.*

Ne mai având alte resurse, jidanii recurseră la un mijloc extrem care, de altfel, le-a reuşit întotdeauna şi pretutindeni – adică la ***Revoluţie***.

Iată în ce termeni, remarcabil de clari şi precişi, *BERNARD LAZARE prezice acest flagel,* ***patru ani*** înainte de a se fi întâmplat. ,,Răzmeriţa *rămâne groaza redutabilă a guvernanţilor şi a bugetivarilor români. Ei au văzut, în 1888, răscoala de la ţară; au văzut pe ţăranii răzvrătiţi, năvălind în proprietăţi, aruncând recoltele în gârle, distrugând totul în drumul lor. Burghezimea agrarienilor şi a funcţionarilor a înnăbuşit sălbatic revolta, omorând şi închizând pe insurgenţi. Dar ea nu a rezolvat astfel problema. Dacă mâine se pregăteşte să încarce cu noi impozite pe clăcaşul său, ea va reaprinde torţa. Poate* dacă **aduce la disperare pe jidov***, dacă îl scoate din răbdări... acesta* **se va uni cu muncitorul câmpului** *şi îl va ajuta să scuture jugul. Dar, chiar dacă nu se va uni cu el,* într-o zi, ***ŢĂRANUL ROMÂN REVOLTAT****, direct sau indirect,* ***va rezolva în România actuala chestie ovreiască****, liberându-se pe el însuşi şi* ***LIBERÂND PE JIDAN****.''* [315]

*

Răscoala ţărănească din 1907. *Să vedem mai întâi* cum a început revolta*. [Notă: D. Nuhăm Katz este în adevăr* cu haz*. Dânsul se întreabă: ,,Care a fost scânteia, în 1907? Şi răspunde: ,,a fost* propaganda şi agitaţia antisemită*''. (Dobrogeanu-Gherea, Neoiobăgia, p.206).] Răscoala a început la Flămânzi, sat lângă Botoşani, unde doi jidani bogaţi, Mochi F... şi Berman J... se certau între ei,* sau se făceau că se ceartă, - *ca să arendeze un domeniu imens aparţinând unui anumit Stu...*

,,Mochi F... la început a promis ţăranilor că le va lăsa jumătate din pământul, - pe care l-a luat în arendă, - cu preţul de 25 de lei falcia *(preţ ridicul de mic)... El a însărcinat pe unul din oamenii săi (Constantinescu),* ***să măsoare şi să parceleze*** *acest pământ. Dar, mai târziu,*

[314] Ibidem, pp.154-155.
[315] Ibidem, pp.155-156.

refuză absolut să se ţină de făgăduială şi nu mai vru să dea ţăranilor pământ, - nu cu 25 de lei, - *dar nici cu 100 de lei falcia.'' De aici,* răscoala.

Prin urmare, la început, - cum trebuia un punct de plecare, - **Cahalul** a însărcinat pe doi din membrii săi, - *cei mai considerabili prin bogăţia şi prin afacerile lor,* - să pună paie peste foc*, căci el îşi preparase terenul, după cum vom vedea mai departe, minând ţara cu explozivul revoltei.* *Aceşti doi jidani au aţâţat incendiul,* prefăcându-se că se gâlcevesc între ei*, trăgându-se chiar, unul pe altul, în judecată, - şi promiţând ţăranilor pământ ieftin. Apoi, nu se ţinură de făgăduială, ceea ce a fost de ajuns ca să provoace răzvrătirea.* Asta e tot ce dorea Cahalul.

Vom face să se remarce că asemenea manoperă a fost cu adevărat diavolească*. Ea a avut ca efect să înşele pe Români,* făcându-i să creadă că ***ovreii sunt nevinovaţi***, - *căci la început aceştia au fost oarecum bruftuiţi de către ţăranii revoltaţi. De altfel, jidovii ştiau prea bine că nu se poate face jumări fără să se spargă ouă, - şi trebuiau să se aştepte la represaliile de care au suferit mai mult sau mai puţin. Această revoluţie nu a fost numai* o explozie de nemulţumire şi de mânie*, până atunci ascunsă,* a ţărănimii oprimate, - *după cum Ovreii vor să ne-o insinueze, - ci,* ***a fost preparată mai dinainte****. ,,Se scrie din Craiova:* Revolta n-a fost spontanee; din contră, ***ea a fost organizată*** şi chiar ***bine organizată****. De mult se ţes firele răscoalei, care a ruinat atâta lume şi care a provocat o asemenea vărsare de sânge.''*[316]

*

Ofiţerul, despre care am vorbit, precizează şi mai mult. ,,La Bulbucata, un sat din judeţul Vlaşca, am aflat că cea mai mare parte din conducătorii revoltei s-a dus, foarte des, în timpul iernii, la Bucureşti. Mai mult, şefii din Netoţi şi din Slăveşti au mers adeseori şi într-un chip neobişnuit*, în aceeaşi vreme, la târgul ce se ţine în toate săptămânile la Alexandria, pentru ca să se întâlnească cu alţi ţărani, veniţi din sate mai mult sau mai puţin depărtate. Astfel am ajuns la concluzia că* revoltele au fost ***orânduite*** din iarnă şi că o mână criminală a intervenit, desigur, pentru aceasta*.''*

De altfel, asemenea concluzie este evidentă*, căci revoluţia a înflăcărat,* în câteva zile, ***toată ţara*** *şi a avut loc la o vreme când* ţăranii erau, - *ca să zic aşa,* - în abundenţă*, căci anul agricol precedent a fost din cele mai fertile. Nu este deci* nici mizeria, nici extrema nevoie, *care a împins pe ţărani la revoltă.*

Instigatorii. – *Iată acum probe că autorii răscoalei s-au servit de instigatori pentru a o ticlui şi a o face să izbucnească. Fapt important: adeseori* aceşti instigatori răspândesc idei socialiste, - *şi se ştie că socialismul provine din judaism (vezi mai departe). [...]*

,,S-a arestat <<V. Dog... care, sub pretext de a încasa abonamente pentru o administraţie publică, ţinea discursuri incendiare ţăranilor>>.''

,,<<Primarul comunei Cornetul din Vale (Ilfov) a pus în libertate pe un instigator*, care a fost prins când împărţea manifeste revoluţionare prin sate.>>'' [...] ,,<<La tipografia unui* ovrei*, Posmantir, din Râmnicu Sărat, s-a confiscat manuscrisul unui manifest revoluţionar.>>''*

,,<<Judecătorul de instrucţie a făcut o descindere la N. G..., corespondentul ziarului socialist România muncitoare *şi a confiscat acte revoluţionare.>>''*

,,S-a arestat un anume <<Leopold H..., care, - sub pretext de a încasa, prin judeţ, pentru maşini de cusut vândute locuitorilor, - făcea propagandă socialistă *printre ţărani>>.''*

,,De altfel, se văd uneori ţărani revoltaţi cerând: <<pământ şi votul universal>>, - *revendicări curat socialiste.''*

Aceşti instigatori au fost aleşi, fie printre studenţi, - *tineri puţin experimentaţi şi naivi, care cred tot ce li se spune (sau pentru bani, bonuri de cantină etc. - n.a.); fie printre* oameni de meserie, - *<<clienţi bine cunoscuţi ai poliţiei>>, - care adesea* treceau drept studenţi*; fie chiar printre* ***străini****, - mai ales printre basarabeni şi printre* bulgari socialişti, - *plătiţi de către Cahalurile din străinătate, pentru a pune foc în ţara noastră.* [317]

---

[316] Ibidem, pp.157-158.

[317] Ibidem, pp.159-161.

*

Instigatorii împingeau pe ţărani să dea foc şi să măcelărească, spunându-le că acesta este ***singurul mijloc*** ca să dobândească pământul, *pe care boierii îl stăpânesc pe nedrept.* *,,Rezultă din ancheta făcută în judeţ, de către parchet, în anumite sate, că* cei care au împins pe ţărani la revoltă le-au spus că toate pământurile aparţin sătenilor,*… că boierii stăpânesc moşiile fără nici un drept şi că* **singurul mijloc** pentru ţărani de a le dobândi este ***răscoala****.'' Aceşti instigatori au mers până a spune ţăranilor că* Regina este de partea lor şi vrea ca toate pământurile să fie împărţite între ei.

,,<<Din comuna Cornăţelul (Ilfov), s-au trimis Ministerului de interne, mai multe imprimate, care au fost împărţite prin sate şi având următorul conţinut: Regele a murit. Regina se găseşte în capul trupelor care merg împotriva ciocoilor.>>*''*

,,Iată unul din aceste manifeste, mai pe larg: <<Oameni buni! Regele a murit. Regina a decis ca toate pământurile să fie împărţite între ţărani. *Dar ca pământurile să poată fi împărţite,* trebuie ca voi să vă răsculaţi, ***să măcelăriţi pe proprietari şi pe arendaşi*** *şi să le* ***daţi foc la case.*** *Numai astfel pământul va rămâne al vostru, - căci proprietarii şi arendaşii nu vor mai reveni niciodată.* Răsculaţi-vă astăzi chiar, - *căci altfel veţi rămâne fără pământ.*>>*'' […]*

La noi, ca şi în Franţa, ţăranii ascultă de un ordin, - venit, nu se ştie de unde. Ei au jurat *chiar, că nu vor începe să lucreze pământul, înainte de a* îndeplini revoluţia*. […] Dar,* ţăranii nici nu ştiau ***de ce se revoltă****. […] Pentru a stimula pe cei* ***nedecişi****, i-au* ameninţat cu ***incendiul*** şi chiar cu ***moartea****. ,,<<Pe un stâlp de telegraf din comuna Fulga, s-a găsit lipit un afiş revoluţionar. Autorii acestui afiş* ameninţau că vor pune foc satului, în caz ***când ţăranii nu se vor răscula.***>> *<<Locuitorii dintr-un sat din Râmnicu Sărat au mărturisit că* au fost luaţi cu sila şi au fost ameninţaţi cu ***moartea***, în caz când nu s-ar fi supus.>>*''* [318]

*

În timpul revoltei, s-au văzut mulţi oameni, - între alţii, un politician considerabil P. P. C…(P. P. Carp - n.a.), care, de obicei, debitează ceea ce-i sugerează prietenii lui jidani, - cerând, să ne adresăm unei ***puteri străine****, şi anume Austriei (nu Rusiei),* pentru ca să vină şi să stingă focul*. Şi, lucru mai grav, o armată austriacă era gata să năvălească în nenorocita noastră ţară. Aşa, bunăoară,* chiar de la începutul răscoalei*: ,,<<Austria mobilizează armata în Bucovina.>>'' Şi, a doua zi: ,,<<La graniţa Bucovinei au sosit trei regimente de soldaţi austriaci.>>''*

Dar cine a răspândit o asemenea idee, - şi cine avea interes să o răspândească? – mai cu seamă când se cunosc urmările unei ocupaţii străine, venind să înăbuşe o răscoală, - *consecinţe care ar fi fost cel puţin, să acorde tuturor jidanilor drepturile de cetăţenie, atât de jinduite de jidovimea cosmopolită şi mai ales de aceea ce domneşte astăzi asupra Austro-Ungariei. Şi numai graţie înţelepciunii şi energiei conducătorilor Statului nostru, am scăpat teferi de acest pericol mortal.*

Vom termina printr-un pasaj din scrisoarea bravului ofiţer despre care am mai vorbit şi care este ca un fel de rezumat a tot ce am raportat mai sus. ,,<<Din cercetările ce am făcut, - zice el, - rezultă că, în toate satele pe unde am trecut, ***ţăranii ştiau că trebuia să se răscoale****, cu începere din noaptea de S-tul Toader (Sâmbătă 7 Martie), până Miercurea viitoare seara, -* când totul trebuia să fie distrus şi exterminat*; în acelaşi timp pământul trebuia să fie împărţit numai între ei. Dar sătenii nu ştiau* pentru ce *trebuia să se revolte, nici* de unde *le venea acest ordin de zaveră. Majoritatea nu ştia nici măcar ce voia. Mai mult decât atâta, nici un ţăran nu-şi da seama de gravitatea faptelor pe care le comiteau. Toţi erau convinşi că armata este de partea lor şi, mai ales, că* ea nu va trage*. Şi când au văzut că lucrurile se întâmplă contrariu aşteptării lor, după o slabă rezistenţă, s-au grăbit să ne întoarcă spatele.*

[318] Ibidem, pp.163-166.

*În toate satele, pe unde am trecut, am descoperit urme de **agenţi instigatori**, care* se dădeau drept studenţi *şi promiteau ţăranilor pământ. Ei puneau să se dea foc la toate conacele ce întâlneau şi, trecând dintr*-un sat într-*altul, semănau peste tot jalea şi pârjolul* pustiitor*.* [319]

*

<u>*De altfel, cine alţii, - dacă nu jidovii prin Cahalele lor, - au putut să procure* fondurile colosale, - *care trebuie să se fi suit la* zeci de milioane de lei, - *fonduri necesare răsculării **unui popor întreg**.*</u>

Cine alţii, - dacă nu ei, - au putut plăti, cu lefuri grase, pe nenumăraţii instigatori care, în timp de mai mulţi ani, au cutreierat ţara de la un capăt la altul şi, cu mare băgare de seamă au scormonit în cenuşă tăciunele nestins al nemulţumirii poporului, punând peste el paie.

<u>*Cine alţii, - în afară de ei, - au putut cumpăra* tăcerea *administraţiilor de la sate, asupra conspiraţiei, - urzită, ce e drept, în taină, -* dar având loc chiar sub ochii lor; - *iar, după răscoală, cine a intervenit… ca instigatorii, prinşi, să fie* imediat *eliberaţi. […]*</u>

Prin urmare, numai Jidanii prin Cahalele lor din ţară şi din străinătate*, au putut să adune prin cotizaţii, bani în mare abundenţă şi să-i întrebuinţeze la plăsmuirea acestei* <u>răscoale, *de care depindea crearea* Statului jidovesc</u>, - *adică îndeplinirea unui scop ce priveşte **pe neamul întreg al lui Israel**.* [320]

[319] Ibidem, pp.166-168.
[320] Ibidem, pp.172-173.

CUM S-A AJUNS LA ACEASTĂ NOUĂ EREZIE EVREIASCĂ: A FRANCMASONERIEI

Dar pe de o parte Ovreii, slăbiţi şi împrăştiaţi, nu puteau duce lupta pe faţă; pe de alta, Creştinii îi detestau şi nu se încredeau în ei, mai ales când era vorba de vreo discuţie religioasă.

În asemenea condiţii, mai mult decât perplexe, o idee infernală ilumină devla lui Iuda. *Trebuia* să facă pe ***creştini*** să lupte, ei înşişi, ***în contra creştinismului***.

Şi într-adevăr, se văzură atunci apărând, una după alta, nenumărate erezii *care se succedară neîncetat, din primele secole ale creştinismului şi până astăzi.*

Prin sofisme, jidovii înşelară pe creştini *şi mai ales pe neofiţi şi îi transformară în* ereziarci, - *care în urmă căutară să distrugă spiritul creştinesc. [Notă: În Evul Mediu, în anumite societăţi* **oculte** *de* vrăjitorie, *de* magie, *de* satanism*, fundate de jidovi cabalişti, aceştia perverteau pe creştini, - ale căror pasiuni le excitau, - şi-i convingeau că sunt* îndrăciţi, *despărţiţi pentru totdeauna de Biserică şi blestemaţi de dânsa. (Copin-Albancelli…)]*

Astfel s-au format toate ereziile care, - de la Ebionism, până la Protestantism, - recunosc o origine jidovească.

,,S-ar putea face istoria ***curentului ovreiesc*** în Biserica creştină, - *istorie care ar merge de la Ebionismul primitiv, la Protestantism, - oprindu-se între alţii la Unitari şi la Arieni.''* [321]

*

Dintre aceste erezii jidoveşti, cele mai importante sunt:

1. Ebionismul *şi* Elkesaismul*, ivite la sfârşitul primului secol şi formate de ,,judaisanţi încăpăţânaţi'', care voiau să ţină sabatul şi aveau repulsie să convertească pe gentili, - cu alte cuvinte, erau duşmanii catolicităţii Bisericii. Aceste erezii renăscură, mai târziu, sub numele de* Nazarenism *sau doctrina creştinilor circumcişi, de* Anti-trinitarism*, de* Quarto-decimanisme *etc., … şi se stinseră în cursul veacului al IV-lea. Ele reînviară, pe la sfârşitul secolului al XII-lea, în Italia de sus, constituind* Pasaginismul.

2. O a doua categorie de erezii, cu care Biserica a avut mult de luptat este reprezentată de gnosa jidovească *şi mai ales de* Nicolaitism, *- despre care Sf. Evanghelist* IOAN *zice că face parte din ,,Sinagoga Satanei'' – şi de alte sisteme asemenea, care şi ele s-au edificat pe baze judaice.*

*3. Din veacul al IV-lea, ,,*istoria ***ovreilor*** este legată de istoria ***Arianismului****, de izbânzile şi de înfrângerile lui''. Această erezie, care ataca Sfânta Treime, reuşi aproape să despartă în două creştinismul şi, ajutată de mai mulţi împăraţi, îi ameninţă chiar existenţa. Biserica nu a* suferit *niciodată, - de la început şi până în epoca actuală sau franc-masonică, -* ca în timpul persecuţiilor ariene*. [Notă: Oroarea lăsată de această doctrină, în sufletele creştinilor, a fost atât de adânc întipărită, că a persistat, la noi, până la începutul veacului al XIX-lea. Astfel, blestemele şi afuriseniile, - conţinute, de exemplu, în actele de donaţie, pentru a înspăimânta pe urmaşii care ar fi voit să-şi aproprieze moşiile închinate mănăstirilor, - sunt făcute pe numele lui* Iuda *şi al lui* Arie.*]*

Printre ereziile de origine jidovească, - dar mai puţin importante ca cea precedentă, - să citäm pe acelea ale Unitarilor *(monofizism şi monotelism), care durară, din veacul al V-lea,*

[321] Dr. N. C. Paulescu, ***Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria***, Bucureşti, 1913, pp.192-193.

până în veacul al VIII-lea, şi pe aceea a **Iconoclaştilor**, *care tulburară pacea Bisericii, de la începutul secolului al VIII-lea şi până la jumătatea secolului al IX-lea.* [322]

*

4. Manicheismul, *sau* gnosa persană, *care fu un fel de amestec al Elkesaismului jidovesc cu doctrina lui Zoroastru, luă naştere încă din secolul al II-lea, în Persia şi se întinse din ce în ce, de la răsărit înspre apus. În veacul al XII-lea, această erezie reapăru în Bulgaria, iar partizanii ei,* Bogomili*, se răspândiră în Europa şi se stabiliră, mai cu seamă, în sudul Franţei, unde formară* Catari*, - care, în secolul următor, se numiră* Albigeni. *Această sectă afirma că doctrina ovreilor era de preferat aceleia a creştinilor. În contra Albigenilor, care provocară dezordini foarte grave, Biserica, pentru ca să-i extirpe, fu obligată să predice o adevărată cruciadă. [Notă: Pierre le Vénérable, stareţul din Cluny, scrie despre Albigeni: ,,Am văzut, - prin o crimă nemaipomenită la creştini, - profanând bisericile, răsturnând altarele, arzând crucile, biciuind pe preoţi, întemniţând pe călugări şi silindu-i să-şi ia femei, prin ameninţări şi chinuri.'' (Drumont…) După războiul Albigenilor, Conciliul din Latran (1215) luă hotărârea să oblige pe Ovrei să poarte, pe piept, o bucată mică de* stofă galbenă, *- pentru ca poporul, care e uşor de înşelat, să poată să-i recunoască şi să se prezerve astfel de insinuaţiile lor perfide împotriva religiei creştine.]* [323]

*

5. Când Manicheismul fu învins, cu Albigenii, doctrinele jidoveşti găsiră adăpost la ***Cavalerii Templului***, *care mai înainte fuseseră servitori devotaţi ai credinţei creştine*.

Din actele procesului, - publicate de MICHELET *în* Documents inédits de l'histoire de France, *- reiese că, în momentul supresiei ordinului,* **batjocorirea Crucii** *făcea parte din ceremoniile iniţierii.* Aceşti Cavaleri ai lui Crist ***scuipau de trei ori pe Crucifix***, renegându-l. *[Notă: Formula de renegare era: ,,*Mă lepăd de Isus, - mă lepăd de Isus, - mă lepăd de Isus*''.]*

Sărutul ruşinos *completa aceste ceremonii de iniţiere. [Notă: ,,Societăţile, care* se leapădă de Cristos*, simt trebuinţa de a simboliza această înjosire, printr-un semn* vizibil. *Sărutul ruşinos se mai întâlneşte la unii franc-masoni, numiţi* Mopşi. *Postulantul, - ai cărui ochi sunt legaţi în timpul ceremoniei iniţierii, - este întrebat ce preferă: ,,Să sărute* posteriorul *Marelui Maestru sau pe acel al Diavolului?'' Cum, de obicei, recipiendarul refuză să opteze faţă de o alegere atât de puţin atrăgătoare, supraveghetorul lojei îi aplică, cu forţa, pe buze,* posteriorul unui căţel *împăiat, având coada ridicată, pe care-l ia de pe masa Venerabilului şi care reprezintă pe dracul. Este logic ca, cel ce dispreţuieşte pe Dumnezeu, să adore… curul* unui *câine. Ca variantă a sărutului ruşinos, în unele loji se practică proba* caprei lui Solomon. *Venerabilul, adresându-se cu gravitate recipiendarului, îi zice: ,,Domnule, noi posedăm capra care a servit drept doică regelui Solomon; această capră, prin o întâmplare minunată şi providenţială, este încă vie…Veţi îngenunchea şi veţi avea onoarea de a suge din ţâţele ei sfinte.'' Profanul, fiind fără bănuială, se pune în poziţia voită şi… ,,se pomeneşte, pe gură, cu posteriorul spârcăit al unui ţap puturos.'' (**Drumont**…)]*

,,Afacerea Templierilor *se explică foarte bine, când ne dăm seama de* modul de procedare al ovreilor. *De altfel, acest mod de a lucra variază puţin. Jidovii corup o asociaţie puternică, ce le serveşte drept maşină de război, ca să atace cu vigoare organizaţia socială care îi incomodează… Îndată ce au pătruns acolo, ei procedează ca într-o societate financiară, în care sforţările tuturor nu alt scop decât a servi cauza sau* interesele lui Israel, - fără ca, *de cele mai multe ori*, indivizii să ştie ce fac.

Cavalerii Templului se găsiră în multe împrejurări în ***raport cu jidovii***, pentru afaceri de bani, - *căci, într-adevăr, prin Templieri se îndeplineau toate operaţiile financiare ale Cruciadelor.'' Dar, marele vis al jidovilor, - adică o* ***revoluţie universală***, organizată de către Ordinul Templierilor, - *dispăru în flăcările rugului lui Jacque de Molay, superiorul* lor.

[322] Ibidem, pp.193-195.
[323] Ibidem, p.195

[Notă: Această revoluţie fusese pregătită de multă vreme de Ovrei, - care, în plus, se bizuiau pe ajutorul regelui Maurilor din Granada şi pe al sultanului din Tunis precum şi pe răscoala leproşilor, foarte numeroşi în acea epocă. Aceştia din urmă, - aţâţaţi, îndârjiţi şi înşelaţi de Israel ,,cu făgăduieli mincinoase de regate, de comitate şi de alte bunuri materiale'', ar fi servit să otrăvească puţurile şi fântânile, cu otrăvuri preparate de Jidani, şi cu modul ăsta ar fi aruncat pretutindeni îngrijorarea, tulburarea, nebunia, indispensabile marilor răsturnări sociale. De altfel, Ovreii ar fi lăsat pe aceşti nenorociţi leproşi să cadă în mâinile unei represii nemiloase, îndată ce ei ar fi tras, din această revoluţie, tot profitul ce doreau să aibă (Drumont…) Acest plan a fost reluat, punct cu punct, în al XVIII-lea secol, în timpul marii revoluţii franceze. *Manualul Franc-masonilor declară că, ,,**dacă Templierii au dispărut din ordinea civilă, ei au lăsat urma în Franc-masonerie…** Marele capitol mason din Stockholm pretinde chiar că posedă testamentul autograf al lui Jacque de Molay, care a stabilit continuarea* misterelor Templierilor*, sub aparenţa confreriei mistice a Franc-masonilor'' (Drumont) De aici provin* şi Bunii Templieri *de la noi.]* [324]

*

*6. Ajungem în sfârşit la **erezia lui Luther şi a tovarăşilor lui**. [Notă: ,,Husiţii, - care au precedat cu puţin Protestantismul, - au fost susţinuţi de jidovi'' (Bernard Lazare…)]*

,,În momentul Reformei… creştinii erau mai puţin credincioşi… *Averoismul (filozofie arabă) preparase această decadenţă a credinţei, - şi se ştie* partea ce avură ovreii la răspândirea *Averoismului, aşa că lucrau astfel pentru ei. Cei mai mulţi din averoişti erau* increduli *sau cel puţin **atacau religia creştină**.*

În ani, care anunţau Reforma, jidovul deveni educator *şi-i învăţă pe savanţi limba ebraică; el îi iniţie în misterele cabalei, după ce le-a deschis porţile filozofiei arabe. El îi înzestră,* contra catolicismului*, cu redutabila exegeză pe care hahamii, în timp de veacuri, o cultivaseră şi o fortificaseră, - acea exegeză (sofistică) de care* va şti să se servească ***protestantismul** şi, mai târziu, raţionalismul.''*

,,Rivalul lui Maimonide, rabi Solomon (fiul lui Isaac din Troyes, cunoscut sub numele de Rachi), precum şi Tosafiştii (savanţi talmudişti) făcură pe Nicolae din Lyra*, care făcu pe* ***Luther**.'' (RENAN) Într-adevăr, franciscanul Nicolae din Lyra,* de origine israelită*, împrumută de la aceşti ovrei multe din argumentele sale contra Bisericii,* - şi aceste argumente fură transmise lui Luther*.''*

Reforma şi-a luat rădăcinile din izvoarele ebraice**, - zice ovreiul* BERNARD LAZARE*.* ***Spiritul jidovesc triumfă cu ***protestantismul***. Reforma *fu, prin anumite părţi, o* întoarcere la vechiul Ebionism *din veacurile evanghelice. O mare parte din sectele protestante* fură pe jumătate ovreieşti*; doctrine* anti-trinitare *fură, mai târziu, predicate de protestanţi, - între alţii de Michel Servet şi de cei doi Socini din Siena.'' În sfârşit, să mai cităm încă doi ovrei, care vorbesc şi ei de* erezia lui Luther. *,,**Orice** **catolic, care devine** **protestant, face un** **pas către** **judaism**'', zice A. Weil. ,,Un protestant, - adaugă* HEINE*, - este un catolic care părăseşte* idolatria trinitară*, pentru a merge către* monoteismul jidovesc*.''* [325]

*

Toate ereziile de origine jidovească au fost învinse de creştinism, - afară de **Protestantism** *[…] Trebuia ca partea eretică* să le fie favorabilă *şi să poată să se învoiască cu funcţia oarbă de mâner de secure, **pentru a doborî partea rămasă ortodoxă**. Acesta fu rolul ce ovreii făcură să joace Protestantismului; şi într-adevăr, această erezie trebuia să servească de leagăn celei mai formidabile societăţi oculte,* - Franc-masoneriei*. […]*

*Franc-masoneria, - care este minciuna întrupată, - pune în mâinile neofiţilor săi cărţi rituale, în care povesteşte că ,,originea ei se pierde în noaptea timpurilor''. **În realitate, primele loji franc-masone luară naştere în Englitera, pe la începutul veacului al XVII-lea.** Deja, în*

[324] Ibidem, pp.195-197.

[325] Ibidem, pp.197-198.

1621, când BACON *scrise* la Nouvelle Atlantide*, el cunoştea bine constituţia acestei societăţi secrete, - iar* CROMWELL *(1599-1658) fu susţinut de franc-masoni, căci fusese protectorul jidanilor şi ridicase sentinţa de proscripţie ce apăsa asupra* lor.

De altfel, toţi şefii protestanţi ai Engliterei găsiră că planul acestei societăţi oculte este foarte propriu pentru a ataca cu vigoare principiile catolice şi pentru a zdruncina naţiile care, ca Franţa şi ca Spania, rămăseseră credincioase acestor principii.

În urmă, Franc-masoneria fu importată, mai întâi în Franţa, apoi în Spania, în Italia, în Suedia, în Ţările-de-jos etc., în cursul veacului al XVIII-lea. Primele loji franceze fură fundate de la 1720 la 1730 şi, în mai puţin de 25 de ani, după aceea, o mulţime de altele se constituiră, nu numai în Franţa, dar şi în toată Europa. [326]

*

Pentru a întemeia Franc-masoneria, Ovreii au luat, ca decor, o legendă din Talmud*; dar au organizat această societate după modelul* Cahalului.

*Franc-masonii simbolizează pe lucrătorii zidari care, în timpul lui Solomon, au clădit templul din Ierusalim. Scopul actual al Franc-masoneriei este să ,,*rezidească templul lui Solomon*'', - ceea ce înseamnă, vorbind fără metaforă, să restabilească dominaţia lui Israel* asupra tuturor naţiilor pământului. *[...] ,,****Franc-masoneria, care este incontestabil de* origine ovreiască, *este pentru israeliţi un instrument de acţiune şi de luptă, de care se servesc în mod secret****. Jidovii, - atât de remarcabili prin instinctul lor de dominaţie şi prin ştiinţa lor de a guverna, - au creat Franc-masoneria ca să înroleze într-însa oameni care,* **neaparţinând neamului lor, *se angajează totuşi să-i ajute*** *în faptele lor, să colaboreze cu ei la* stabilirea domniei lui Israel printre oameni*''. [...] Franc-masoneria se compune din* loji, *formate de un număr limitat de aderenţi, - adică de vreo cincizeci la număr. După cum Cahalurile au, ca şef, un* haham *care este asistat de mai mulţi funcţionari ai Sinagogii, - lojile au în capul lor un* Venerabil*, care este ajutat de mai mulţi demnitari ai templului masonic. [...]*

Finanţele lojilor, - ca acelea ale Cahalelor, - consistă în contribuţii fixe ale membrilor şi în daruri voluntare. Ele sunt destinate întreţinerii lojilor... şi formării de fonduri electorale. Afară de asta, - ca şi pentru Cahale, - toate lojile dintr-o localitate sunt intim legate unele de altele şi se ajută între ele recipoc*. [...]*

Într-adevăr, Franc-masoneria posedă încă o altă organizaţie, ocultă ***chiar pentru membrii săi****. Ea se compune dintr-o întreagă ierarhie de grade. Cele dintâi grade sunt:* ucenicul, soţul *şi* maestrul*. [...] Este adevărat că aceşti membri* lucrează *ei înşişi; dar ei nu sunt decât instrumente fără iniţiativă, conduse de* persoane misterioase, *- adică de jidani. De altminteri, cea mai mare parte dintre francmasoni au intrat în această societate, fiind momiţi cu făgăduieli de ajutoare mutuale, mai ales* **materiale**, *comerciale sau de alt fel, - şi sunt convinşi că fac parte dintr-o asociaţie* ***filantropică****.* [327]

*

Iată ce conţine prospectul pe care Franc-masoneria îl înmână viitorilor săi slujitori:
,,Franc-masoneria, instituţie esenţialmente filantropică*, filosofică şi progresivă, are drept obiect* căutarea ***adevărului****, studiul moralei şi practica solidarităţii. Ea lucrează la ameliorarea materială şi morală precum şi la perfecţionarea intelectuală şi socială a omenirii''. Şi când te gândeşti că nimeni nu se întreabă* de ce se ascunde această societate, *când are un scop atât de sublim ca acela de a* căuta adevărul*? Ei bine, îndărătul perdelei se petrec lucruri care nu se pot mărturisi şi această asociaţie ocultă nu este zidită decât pe* ***minciună****.*

Deasupra acestor trei grade, - ucenic, soţ şi maestru, - grade zise inferioare*, mai există altele care le sunt* superioare, *- care nu se dobândesc decât mai târziu, după un stagiu mai mult sau mai puţin lung, - ce corespund la trepte mai înaintate de iniţiere – şi dintre care vom cita numai pe al 18-lea grad:* Rose-Croix, *- pe al 30-lea grad:* Kadoş *– şi pe al 33-lea grad care se*

[326] Ibidem, pp.199-200.
[327] Ibidem, pp.200-204.

pare că este cel mai înalt din ierarhie. […] Franc-masonii din gradele joase n-au dreptul să intre în atelierele gradelor mai înalte. Dar, masonii cu grade superioare sunt ţinuţi să frecventeze, cu sârguinţă, atelierele inferioare, - iar această obligaţie este atât de riguroasă, că cel ce n-ar îndeplini-o ar fi dat afară din societate. De altfel, prin intermediarul acestor grade superioare, ajung la loji ***deciziile voinţei nevăzute*** *care dirijează Franc-masoneria.*[328]

*

La gradul de Rose-Croix se reprezintă o parodie a ultimei cine *a lui Iisus Hristos, - şi aşa mai departe. Mulţi profani, intrând în Franc-masonerie şi supunându-se stupidelor şi ridicolelor* probe de iniţiere*, se simt ruşinaţi şi nu mai pun piciorele în vreo lojă. Dar Franc-masoneria* n-are trebuinţă de asemenea indivizi*, cu spirit independent. Caraghioslâcul, aruncat cu profuzie peste organizarea acestei societăţi secrete, are drept scop să ascundă mai bine puterea ocultă a lui Iuda şi, în acelaşi timp, să* arate gradul de răbdare şi de idioţie al masonului. *De altfel, cei mai buni francmasoni nu sunt decât nişte dobitoace foarte limitate în ceea ce priveşte intelectul şi au, mai ales, o cultură foarte mărginită.*

Într-adevăr, masonii ,,se recrutează, în mare parte, printre ariviştii şi printre neizbutiţii carierelor liberale (medici fără clientelă – avocaţi fără procese – studenţi care nu-şi văd de treabă şi care preferă politica, şcolii – institutori şi profesori care caută, în afară de capacităţile lor profesionale, titluri la înaontare etc.), - printre funcţionari ambiţioşi, - printre industriaşii, negustorii… şi prăvăliaşii de tot felul: cârciumari, birtaşi, băcani, cafegii, croitori, măcelari etc. D. Copin-Albancelli, care i-a văzut de aproape, îi numeşte **ignoranţi***, - şi această ignoranţă fundamentală îi face, mai ales, în stare* să se supună la cele mai detestabile influenţe*''. […]*

Într-adevăr, franc-masonii de grad inferior sunt observaţi fără să bănuiască nimic*, în timp de mai mulţi ani, de către masonii de grade superioare şi nu sunt ridicaţi în rang, decât atunci când sunt judecaţi că sunt capabili de a transmite altora inspiraţiile directrice. Dar* cea mai mare parte dintre franc-masoni, nu se suie dincolo de gradul de Maestru. *Franc-masoneria minte deci când îşi zice ei însăşi* egalitară *şi* democratică.[329]

*

Prin urmare, Franc-masoneria, considerată în totalitate, este compusă din o suprapunere de societăţi *şi fiecare din ele este secretă pentru cele ce se află sub dânsa. De sus până jos, ele lucrează unele asupra altora în acelaşi mod cum societăţile inferioare lucrează asupra lumii profane. În capul Franc-masoneriei, în vârful gradelor şi al asociaţiilor, se găseşte* **un grup de oameni** *care dirig toată această colosală organizaţie. Acest consiliu superior este compus din* **şefi necunoscuţi***, chiar de masoni având cele mai înalte grade; şi aceşti şefi necunoscuţi sunt,* ***toţi***, fii unui acelaşi neam *şi adepţii* unei aceleiaşi religii*, - adică* ***Jidovii****. […]*

Vom mai adăuga că una din principalele ţinte ale acestei răufăcătoare asociaţii este de a se întinde asupra întregului pământ *şi de a stabili astfel* **Republica universală ovreiască**, - *prescrisă de Talmud. ,,În ochii masoneriei <<marea misiune a Franţei este de a prezida la organizaţia Republicii universale>>, - al cărei preşedinte va fi un fiu al lui Iuda. De altfel, <<* ***Franc-masoneria se forţează să prepare Statele-Unite nu numai din Europa, ci*** **din lumea întreagă**>>*.''*

Dar Franc-masoneria are o mulţime de apendice*; ea a creat un număr considerabil de asociaţii pe care le vom numi* ***sub-masonerii****. Asemenea codiţe sunt, de exemplu,* Ligile liberei cugetări (Libre-Pensée), *- acelea ale Drepturilor omului şi ale cetăţeanului, - acelea ale Învăţământului, - Casele şcoalelor, - Cercurile de studii, - Societăţile de biblioteci, de conferinţe, de* ***Universităţi populare****… până şi sindicatele de lucrători.*

,,Astfel, în 1891, la Congresul Lojilor din Miază-zi, s-a aflat că <<libera-cugetare franceză numără 600 grupuri*, a căror formaţie este datorată, în mare parte, Franc-masoneriei>>. La Conventul din 1900, F. Lecoq făcu declaraţia următoare: <<Nu trebuie să*

[328] Ibidem, pp.205-206.

[329] Ibidem, pp.208-210.

uităm că, alături de Franc-masonerie, mai sunt şi ***fiicele*** Franc-masoneriei*: liga învăţământului, societăţile…* ***Universităţilor populare****>>. În 1894, Congresul masonic recomandă crearea de societăţi care să lucreze sub inspiraţia masonică, mascând totuşi masoneria: <<*Acest mijloc ne *va procura ocazia de a face să predomine* **ideile noastre** *pretutindeni, dacă avem talentul de a organiza aceste societăţi,* stând însă între culise>>.*'' *[330]

*

Dar, ce se face în lojile masonice? ***Începi*** *– zice* COPIN-ALBANCELLI *–* ***prin a asculta predici şi, mai târziu, predici tu însuţi altora****. (cam acelaşi lucru, s-a făcut în România, prin experimentul reeducării din unele închisori comuniste!…- n.a.) Aceste predici se desfăşoară, de obicei, pe două teme:*

1. *– Franc-masoneria este o instituţie sublimă, sfântă şi sacră; ea este eterna începătoare a tot ce se face* bine *şi* mare *în omenire.*
2. *– Franc-masoneria are un duşman,* - creştinismul *şi în particular* catolicismul, - *pe care trebuie* să-l urăşti *şi* să-l combaţi. *[…]*

Dar să ascultăm pe DRUMONT *care o să ne-o spună: ,,<<Sărăcia, - după F. Ragon, - este lepra hidoasă a masoneriei>>. <<Nu introduceţi niciodată în Ordin decât oameni care pot să vă prezinte mâna, iar* nu să v-o întindă>> - *adaugă F. Bernouville. Pentru F. Bazot, - <<săracul, masonul* care întinde mâna*, este un geniu rău-făcător care te chinuieşte pretutindeni şi în tot minutul. Nimic nu te poate sustrage să nu te plictisească şi obrăznicia lui nu cunoaşte nici margini nici obstacole. Îl găseşti când te scoli, în momentul afacerilor tale, la masă, când ieşi… Mai bine ar fi să întâlneşti o mână armată cu un pumnal; ai putea cel puţin să opui curajul, cuţitului asasin>>.'' [Notă: Anumite societăţi masonice sunt francamente* satanice. *Iniţiaţii lor profesează cultul lui Lucifer, adorând pe acesta ca fiind adevăratul Dumnezeu. Ei sunt animaţi de o ură implacabilă în contra* Dumnezeului creştinilor*, pe care îl declară înşelător. Ei au chiar o formulă care le rezumă starea de spirit: G… E… A… A…L… H… H… H… A… D… M… M… M…, - ceea ce înseamnă: Glorie şi iubire lui Lucifer; ură, ură, ură, Dumnezeului blestemat, blestemat, blestemat. <<Am putut constata, zice* ***Copin-Albancelli****, - că o asemenea asociaţie, - formată din bărbaţi şi din femei, - este o adevărată şcoală de desfrânare, care întrece tot ce se poate închipui, - şi chiar asasinatul e adeseori practicat>>. În ritualele masonice există o legendă după care franc-masonii ar descinde toţi din Hiram, - constructorul Templului din Ierusalim, - şi din Balkis, regina din Sabba. Aceştia ar fi, amândoi, urmaşii lui Cain, - care, în loc să fie fiul lui Adam şi al Evei, ar fi Fiul Evei şi al lui Eblis, îngerul de lumină, adonai Lucifer.]*

Prin urmare, ,,ceea ce caracterizează masoneria, este un sentiment, - necunoscut până la dânsa, - un sentiment cu adevărat diabolic*:* ***ura săracului****…''. Şi când te gândeşti că* săracul este marele prieten al lui Dumnezeu*! Franc-masonul are, ca ovreiul (şi protestanţii - n.a.), cultul* bogăţiei, *- adunată nu importă cum. Intraţi în orice lojă şi ,,niciodată nu veţi auzi pe nimeni să ceară să se atingă de miliardele jidanilor''.* [331]

-

[330] Ibidem, pp.210-212.
[331] Ibidem, pp.213-215.

UN RĂZBOI RELIGIOS ÎN CARE ESTE ATRASĂ OMENIREA SAU RĂZBOIUL OMULUI ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU!

Aruncându-ne doar o privire asupra evenimentelor petrecute în istoria omenirii, mai cu seamă după sfâşierea în două a Bisericii Creştine în anul 1054, nu putem nega îndepărtarea omului de spiritul învăţăturilor creştine, de harul lui Dumnezeu şi de pilda jertfei lui Iisus Hristos. Biserica Catolică a ales să-şi urmeze propriul ei drum şi s-a pulverizat parţial în multe secte, autoproclamate «reformatoare», în vreme ce Biserica Ortodoxă (bizantină) a căutat să menţină tradiţia creştină şi preceptele ei într-o formă cât mai nealterată.

Trebuie să mai recunoaştem, că a existat încă din vremuri foarte îndepărtate un război sau o rebeliune împotriva lui Dumnezeu,care cunoaşte în prezent o amploare fără precedent în istoria omenirii, în ce priveşte dimensiunea globală şi formele de manifestare. Această ofensivă mondială a Antihristului vizează amăgirea cât mai multor oameni (de preferat creştini) şi obţinerea acceptului oamenilor, apoi a puterii totale şi definitive. Tocmai de aceea, constatăm un atac concertat asupra omului contemporan, care de cele mai multe ori nu mai găseşte drumul către adevăratul Dumnezeu şi alunecă pe panta unor rătăciri tot mai greu de desluşit.

Pentru a înţelege mai bine toate aceste lucruri, am considerat că sunt edificatoare mai multe fragmente din lucrarea autorului grec **K. KAPOYEOY** – ***Noile Buletine Antihrist 666***, apărută în Atena, în 1993.

*

Planurile oculte şi satanice puse la cale împotriva creştinilor creează lumii în care trăim o imagine de apocalips. O seamă de organizaţii internaţionale de factură politică, economică, ştiinţifică, culturală, religioasă sau ocultă militează pentru o nouă ordine mondială şi pentru instituirea unui guvern mondial, care, chiar dacă nu va fi condus de la început de Artihrist (personal), anunţă vremurile cele de pe urmă ale lumii. Ce este, oare, noua eră la care lucrează cu sârg Francmasoneria şi sionismul mondial, dacă nu sfârşitul lumii acesteia creştine? Nu este vorba de o nouă eră şi o nouă ordine într-un stat sau altul, ci de o nouă eră la scară planetară şi de o nouă ordine mondială.

*

Creştinii au fost şi sunt victimele violenţei Satanice. La început, în primele veacuri, creştinii, au avut de urcat "muntele suferinţei" pricinuit de persecuţiile împăraţilor păgâni (cu un număr enorm de martiri, care au plătit cel mai adesea cu viaţa, curajul lor de a nu-şi lepăda credinţa - n.a.), apoi după câştigarea libertăţii la începutul secolului al IV-lea au avut de trecut prin "pădurea cu fiare sălbatice", plină de eretici şi erezii, care pândeau la tot pasul să sfâşie conştiinţa curată a creştinului. Dar nici după trecerea acesteia drumul nu s-a sfârşit. El a dat în "mlaştina deznădejdii", acolo unde cărarea pare a se pierde; este perioada celui de-al doilea mileniu al erei creştine (evul mediu).

Mai întâi mileniul al doilea debutează prin ruperea Bisericii creştine în două (Biserica Romei la anul 1054 se rupe de trupul Bisericii lui Hristos), ca mai pe urmă începând cu secolul al XVI-lea să se pulverizeze în mii de secte. Bietul creştin, pus în faţa acestui fapt, nu mai ştie uneori încotro s-o apuce. În anul 1054, orgoliul cardinalului Humbert a condus la sfâşierea Bisericii în două. În secolele XIV – XV, prereformatorii Jan Hus, John Wiclif, Savanarola, clatină Biserica Apuseană, iar în secolul al XVI-lea Luther, Zwingli şi Calvin produc răni noi în trupul Bisericii. Toate aceste evenimente au fost provocate de organizaţii oculte anticreştine. Trebuie să ştim, de pildă, că Luther era rosicrucian. Frăţiile şi ordinul rosicrucienilor, după cum consemnează istoriografia, s-au constituit în secolul XVI-XVII, dar existenţa unor

comunităţi de rosicrucieni este atestată încă din anul 1250, deşi denumirea se trage abia de la Christianus Rosecreutz (1378-1484). Unul din ţelurile lor fusese Reforma, iar marii reformatori de mai târziu s-au inspirat din ideologia lor. Frământările ulterioare a protestantismului, sectarismului diferitelor "biserici libere" a fost de asemenea opera unor francmasoni. Wesley, Chalmers, Zinzendorf au fost francmasoni. ***O Biserică puternică era greu de distrus printr-o luptă făţişă. De aceea întâi trebuia scindată Biserica cea una prin deformarea unei părţi a ei: urma apoi pulverizarea părţii reformate****, din molozul rezultat trebuind să se edifice o nouă unitate, mai tolerantă, mai democratică, mai deschisă, adică mai ecumenică. Secte precum "ştiinţa creştină", mormonii, martorii lui Iehova, antroposofii sunt creaturile lojelor francmasonice. Mai mult decât atât, începând cu Conciliul II Vatican, chiar papii ar fi francmasoni.*

*

Masoneria *este o organizaţie mistică* *__cu scopuri secrete__**. Primele trei grade reprezintă doar nada şi legitimaţia umanistă a francmasoneriei (când libertatea de credinţă este/pare totală). Ziarul mason "România liberă" din 19 iunie 1993 publică un interviu cu dl. Mihai Musceleanu, mare secretar general al Supremului Consiliu al Ordinului Masonic Român, în care se încearcă o prezentare umanistă a masoneriei. În cel din 18 octombrie 1993 (p.16), se anunţă că de la 15 octombrie au fost transferate în România toate demnităţile Supremului Consiliu Masonic; "prerogativele de Suveran Mare Comandor al Supremului Consiliu de gradul 33 şi ultim pentru România al Ritului Scoţian Antic şi Acceptat se vor exercita de dl. Dan Amedeo Lăzărescu''. Abia gradele superioare, cele care descind din Ordinul Cavalerilor Templieri, devin periculoase (retragerea fiind echivalentă cu o sinucidere). Templul umanist al francmasonilor este "sinagoga lui Satan", este reuniunea ecumenică în rebeliune a creaturilor împotriva Creatorului sub stindardul înşelător al fraternităţii, al toleranţei, al umanismului celui fără de Dumnezeu.* ***Cum masoneria de astăzi este organizată de evreii sionişti, războiul dus de ea este îndreptat cu îndârjire specială împotriva creştinismului****. Dogma jidovească şi spiritul jidovesc, teorie şi realizare, totul este îndreptat împotriva Bisericii creştine şi împotriva capului ei nevăzut, Iisus Hristos, este strigătul de alarmă al unui eminent creştin (Em. Barbier). "Evangheliile trebuiesc arse – scrie rabinul Tarphan -,* *__fiindcă păgânismul este mai puţin periculos pentru credinţa evreiască decât creştinismul__**". "Război de moarte creştinismului" răcnea Fr. Viviani. "Trebuie să extirpăm lepra devorantă a creştinismului", ţipa Gambeta. Va veni vremea - cobeşte un înverşunat mason -, când crucile şi icoanele vor fi aruncate în foc, potirile şi vasele sfinte schimbate în unelte folositoare, bisericile prefăcute în săli de concert, de teatru sau de adunări, şi când n-ar putea sluji unui asemenea scop, în hambare de grâu, şi în grajduri de cai''. Cobirea s-a împlinit întocmai cu bolşevismul rusesc şi cu revoluţia spaniolă, amândouă roade ale francmasoneriei.*

*

Un alt ordin secret este şi cel al Iluminaţilor. A fost întemeiat de iezuitul A. Weishaupt la 1 mai 1776, ordin care a câştigat adeziuni mai ales aderării casei Rothschild. Este una din cele mai puternice organizaţii de pe pământ care militează pentru noua ordine mondială. Urmaşul lui Weishaupt a fost Giuseppe Mazzini, care a elaborat un plan de instituire a dominaţiei mondiale prin trei mari războaie. "Planul poate fi găsit la Biblioteca Muzeului Britanic din Londra. Două războaie mondiale s-au derulat deja: al treilea va fi declanşat în jurul focarelor de beligeranţă din Orientul Apropriat, unde s-a instalat inespugnabil fortăreaţa intereselor sionismului politic. Părinţii sionismului politic au fost cu toţii francmasoni: Moses Hess, Lionel Rothschild, Edmond de Rotschild, Theodor Herzl. Religia celor ce-şi spun iluminaţii este *__ritul Palladin, adică închinarea la Lucifer__**. Iluminatul suprem Albert Pike, a formulat dogma divinităţii lui Lucifer la 4 iunie 1889 în ale sale "Instrucţiuni": "Lucifer, Zeul Luminii, luptă împotriva lui Adonai, zeul Bibliei; da, Lucifer e Dumnezeu". Acelaşi lucru îl mărturisesc majoritatea formaţiilor rock în cântecele lor".*

*

Ordinul Templierilor a fost întemeiat în 1118 de Hugo von Payen. Întorcându-se din Ţara Sfântă în Franţa, a devenit aici o importantă forţă politică, edificată pe esoterică, pe cunoştinţele gnostice aduse din Orient, preluate de la iniţiaţii islamici. După ce puterea lor a crescut foarte mult, concurând structurile statornicite, regele francez şi papa le-a zdrobit ordinul, cu neobişnuită violenţă, în 1307. Au reuşit însă să penetreze în ramura britanică, respectiv scoţiană a francmasoneriei. Gradele Cavalerilor Templieri cuprind Crucea Roşie, Ordinul Maltez-Ioanit, Ordinul Templier. Henry Dunant, întemeietorul Crucii Roşii, a fost francmason de gradul Cavalerilor Templieri. Maltezii şi Ioaniţii sunt destul de familiari românilor datorită prezenţei lor în convoaile de ajutoare din timpul Revoluţiei (din 1989).

*

<u>Umanismul şi Renaşterea din evul mediu sunt rodul organizaţiilor oculte</u>, indiferent cum s-ar numi ele. Atât Umanismul cât şi Renaşterea au efectuat schimbări profunde asupra modului de gândire al omului acestei perioade. *Cauzele care au născut cel două curente se regăsesc, în hermetismul care a început să intre în Europa creştină începând cu sec. al XII-lea, prin traducerea unor lucrări de filosofie şi ocultism din limba arabă, în cadrul diasporei evreieşti. Din vechea filosofie antică, scolasticii au fost cei care au pus început explicării pe cale raţională a ştiinţelor oculte. Scrierile lui Avicena, Averoe, Maimonide influenţează gândirea lui Albertus Magnus (1207 - 1280), care a fost învăţătorul lui Toma d'Aquino, prin care filosofia pătrunde în teologia Bisericii Catolice.*

Sec. XIII – XIV sunt caracterizate de activitatea mişcărilor pietiste, care manifestau de cele mai multe ori o acţiune centrifugă faţă de Biserica oficială. Peste secolul al XV-lea şi-a pus amprenta agitaţia creată de prereformatori: J. Hus, J. Wiclif, Savanarola, care va duce în secolul următor la izbucnirea Reformei, declanşată de Luther. Cu epoca umanistă, gnosticismul obţine o mare victorie asupra Bisericii. Ştiinţele raţionale nu erau altceva decât o traducere pe înţelesul maselor largi a "adevărurilor" deţinute de ştiinţele oculte. Renaşterea era rezultatul unor forţe oculte care puneau început unei reforme universale a lumii. În aceasta erau implicaţi membrii Ordinului Rosicrucienilor. Continuând şi dezvoltând speranţele şi obiectivele neoalchimismului din Renaştere, în primul rând ideea răscumpărări Naturii, spirite atât de diferite precum Paracelsius, John Dee, Comenius, J.V. Andrae, Fludd sau Newton vedeau în alchimie modelul unei întreprinderi nu mai puţin ambiţioase, anume desăvârşirea omului printr-o nouă metodă de cunoaştere. Din perspectiva lor, o asemenea metodă trebuie să integreze într-un creştinism nonconfesional tradiţia hermetică şi ştiinţele naturale, adică medicina, astronomia şi mecanica. Acest tip de "cunoaştere" râvnită şi, în parte, elaborată în sec. al XVII-lea, reprezintă ultima încercare întreprinsă în Europa creştină în vederea dobândirii "ştiinţei totale" (M. Eliade).

*

Umanismul s-a desprins treptat de orice conştiinţă a divinului şi a divinizat omul şi umanul. *Cunoaşterea umanistă este copleşită de descoperirea lui Copernic. Rosicrucieni au fost Dante Alighieri, Roger Bacon, Albertus Magnus, Paracelsius, Comenius, Descartes, R. Fludd, I. Newton, Robert Boyle, G.B. Leibnitz, John Dee (născut în 1527), celebru alchimist, matematician şi enciclopedist, care l-a asigurat pe împăratul Rudolf al II-lea că ştie secretul transmutării, considera că o reformă spirituală de anvergură mondială putea fi efectuată graţie forţelor declanşate de "operaţii oculte" în primul rând de operaţiile alchimice.*

Lucrările de bază în alchimie erau cele ale lui Hermes Trismegistul şi "Fama Fraternitas" socotită de unii istorici a lui Johann Valentin Andreae. Andreae sugera constituirea unei comunităţi de savanţi, care să elaboreze o nouă metodă de educaţie, întemeiată pe "filosofia alchimică". Între numeroşii admiratori ai reformei învăţământului cerute de "Fama Fraternitas" se numără şi Robert Fludd, membru al Colegiului Regal al

Medicilor; el era în acelaşi timp şi fervent aderent al alchimiei mistice. El susţinea că este imposibil să stăpâneşti filosofia naturală fără un studiu amănunţit, adâncit al ştiinţelor oculte.

Până de curând nu se bănuia rolul lui Newton în aveastă mişcare generală, o întreagă ***"*****renovatio*****" a religiei şi culturii europene****, prin intermediul unei sinteze îndrăzneţe a tradiţiilor oculte şi a ştiinţelor naturale. Ca mulţi alţi contemporani ai lor, hermeticii şi alchimiştii filosofi aşteptau - unii dntre ei pregăteau cu febrilitate -, o reformă generală şi radicală a tuturor instituţiilor religioase, sociale şi culturale. Prima etapă cuprindea învăţământul. Autorul lucrării "Fama Fraternitas" dezvăluie existenţa unei societăţi secrete a Trandafirului şi a Crucii. Întemeietorul ei, Christianus Rosecreutz, ar fi stăpânit "adevăratele secrete ale medicinii" şi pornind de aici, toate ştiinţele. Autorul micii cărţi, mai sus amintite, se adresa tuturor savanţilor Europei, cerându-le să se asocieze confreriei, ca să se poată săvârşi reforma sistemului de educaţie, altfel spus să grăbească procesul "*renovatio*" al lumii occidentale.*

*

În mai puţin de zece ani, programul propus de misterioasa societate a rosicrucienilor era discutat în câteva sute de cărţi şi broşuri. Tipărirea cărţii "Fama Fraternitas" a avut loc în anul 1614. În rândul umaniştilor amintim pe Petrarca (1304 - 1374), Lorenzo Vallo (1405 - 1457), Pico della Mirandola (1463 - 1494), Marsilio Ficino (1433 - 1499), care traduce din latină din operele lui Platon şi Plotin, Egidio da Viterba (1469 - 1532) şi **Erasmus** *(1469 - 1536). Lefèvre d'Etaples (1460 - 1537) introducea hermetismul în Franţa. Vreme de două secole, hermetismul a obsedat pe mulţi teologi şi filosofi, credincioşi ori necredincioşi. În secolul al XVI-lea, în Franţa, ca şi în alte părţi, din Europa, valoarea exemplară a hermetismului ţinea mai ales de universalismul său religios, susceptibil să restaureze pacea şi armonia.*

În concluzie, evoluţia gândirii creştine în evul mediu o putem împărţi în două. Şi anume până în epoca Renaşterii şi a doua de la Renaştere până astăzi. Dacă până la Renaştere putem identifica uşor sectele de sorginte gnostică, după această dată, gândirea gnostică penetrează pe nesimţite în conştiinţele creştinilor. Un rol important în acest sens l-au avut mişcările pietiste şi mistice prin aceea că au răspândit în rândul maselor largi de credincioşi ideile gnostice.

O mare influenţă asupra gândirii europene începând din sec. al XII-lea a avut-o şi opera lui Giacchino da Fiore, personalitate influentă care a avut relaţii cu puternicii vremii. A lăsat o bogată operă exegetică şi profetică alcătuind modelul unei teologii a istoriei împărţită în 3 epoci. Propăvăduia încheierea celei de a doua etape în anul 1260, când va începe epoca dominată de Duhul Sfânt. Direct sau indirect, giacchinismul a influenţat comunităţile fraticellilor, pe begarzi şi beguine şi schema sa o găsim şi la Arnauld de Villanova şi la discipolii acestuia. Mai târziu spre sfârşitul sec. al XVI-lea şi începutul sec. al XVII-lea importanţa concepţiilor giacchiniste este descoperită de primele generaţii de iezuiţi. Giacchino a influenţat, se pare, şi pe Lessing care la rândul său a influenţat şi pe Auguste Comte. La fel şi pe Fichte, Hegel, Scheling care erau adepţi ai teosofiei. Ideile gnostice au pătruns în rândul maselor mai ales datorită sectei bogomililor în sud-estul Europei (despre care pomeneşte chiar şi Mihai Eminescu - n.a.), iar după sec. al XII-lea în Apus, prin urmaşii acesteia, în special, catharii şi albigenzii.

*

*Am văzut până aici cum gândirea creştină a fost penetrată de ştiinţele oculte şi cum s-a pus la cale o conspiraţie a savanţilor pentru o "*renovatio*" a religiei şi culturii europene. Dar ce legătură pot avea toate acestea cu francmasoneria de la care am pornit? Un rol deosebit în formarea francmasoneriei speculative au avut-o Ordinul Templierilor şi rosicrucienii. Afluxul rosicrucienilor către francmasonerie s-a petrecut în Anglia, la sfârşitul sec. al XVII-lea.* ***Francmasonii au preluat toate idealurile de la rosicrucieni, între care şi cel al revoluţiei morale universale.*** *De pildă, între anii 1771-1779 prestigiul francmasoneriei speculative creşte atât de vertiginos încât toată nobilimea, toţi oamenii de ştiinţă, toţi academicienii, toţi oamenii*

politici din Franţa devin masoni. ***Din anul 1791 masoneria europeană începe edificarea doctrinei sale politice, bazată pe manipularea maselor şi aplicarea dură a mijloacelor represive****.* *Această doctrină va fi perfecţionată în timpul revoluţiilor şi terorilor comuniste.*

Unul din idealurile persistente a fost constituirea Statelor Unite ale Europei. *O clipă, masonii au crezut că Napoleon e menit să realizeze acest vis, dar s-au înşelat. Se va înfiinţa Societatea Naţiunilor, apoi ONU, Europa însă, rămânea mereu divizată. Dar la 12 decembrie 1990, Parlamentul european a adoptat raportul lui Emilio Colombo asupra "bazelor constituţionale ale Uniunii europene". Astăzi mult visatele State Unite ale Europei sunt pe cale de a se naşte. Începând cu 1 noiembrie 1993 intra în vigoare Tratatul de la Maastricht, care prevedea printre altele că locuitorii Comunităţii Europene vor deveni "cetăţeni ai Uniunii" (europeni) şi că Banca Centrală Europeană va fi înfiinţată nu mai târziu de 1999, când va emite o monedă unică. Efectele imediate ale adoptării constituţiei Uniunii sunt: emiterea unei monede europene, care va înlocui monedele naţionale şi apariţia noţiunii de "cetăţean european".* ***Dacă masoneria europeană visează realizarea Statelor Unite ale Europei, în schimb masoneria universală, care este subordonată sionismului internaţional (oligarhia financiară şi politică evreiască), visează realizarea unei noi ordini mondiale, stabilirea unui conducător mondial într-un guvern mondial.***

*

Sclavi au existat din totdeauna. Este o constatare ce se poate verifica. ***Majoritatea oamenilor sunt robi, fie altor oameni, fie patimilor, fie Satanei căruia i s-au vândut****. Au existat sclavi în antichitate, au existat şi în era creştină, există şi astăzi, şi vor exista până la sfârşitul acestei lumi. Acceptarea subordonării este o atitudine înscrisă genetic în fiinţa noastră, pe lângă aceea a demnităţii umane. Şi toţi oamenii au această genă activată. În antichitate, o minoritate uzând de forţă a reuşit să se impună maselor şi să le subjuge până acolo încât sclavii ajunseseră să fie scoşi din categoria umană. Căci în ei gena demnităţii umane fusese total dezactivată.*

A venit creştinismul şi a schimbat faţa lumii, cum nu au făcut-o şi nu o vor face alte religii*. Creştinismul a spiritualizat relaţiile dintre oameni, arătând că toţi oamenii sunt fraţi între ei cu aceleaşi drepturi şi datorii unii faţă de alţii şi împreună "robi al Domnului". Dumnezeu este Stăpânul. Prin creştinism se restabileşte demnitatea umană în toţi oamenii, care vor urma lui Hristos.*

Omule! Dacă vrei să-ţi fie ţie bine (dacă vrei să te mântuieşti) supune-te lui Dumnezeu. Supune-te poruncilor lui Dumnezeu. Tu nu poţi depăşi starea de sclav! Alege! Alege să fii robul lui Dumnezeu sau robul Satanei şi al oamenilor!

În numele libertăţii o minoritate ocultă încearcă să ne convingă că Legea lui Dumnezeu nu este dreaptă. Dumnezeu a zis: "Eu sunt Cel ce sunt", ei zic: "Fii tot ce poţi fi! Tu eşti Dumnezeu". Dumnezeu a zis: "Eu sunt Dumnezeul tău, să nu ai alţi dumnezei afară de Mine". Ei zic: "Închină-te la orice dumnezeu, dar descoperă dumnezeul din tine''. "Dumnezeu a zis: "Să nu ucizi". Ei zic: "Nu există ucidere, ci doar legitimă apărare". ***Dumnezeu a zis: "să nu curveşti". Ei zic: "Curvia este religia noastră. Poţi să curveşti cum vrei şi cu cine vrei. Prin ea ajungi la Dumnezeul nostru". Ce-nseamnă aceasta? Înseamnă să urmăm lui Lucifer care a vrut să se facă pe sine dumnezeu.*** *Să credem, adică, că noi putem depăşi condiţia de robi (creaturi), ca mai apoi să ne răzvrătim împotriva lui Dumnezeu, cu gândul de a deveni stăpâni pe noi înşine. Dar acest lucru nu se poate.*

*

Putem respinge darurile lui Dumnezeu ce decurg din supunerea faţă de poruncile Lui, dar să-i luăm locul nu putem. Nici Lucifer n-a putut. Când a gândit să-şi pună scaunul mai sus decât a lui Dumnezeu, a şi căzut în prăpastia iadului, devenind din înger al luminii, înger al întunericului şi al groazei. Diavolul de mii de ani încearcă a-i înşela pe oameni ca să-l proclame Dumnezeu. ***De sute de ani organizaţii oculte, secrete, vândute Satanei pun la cale o***

răzvrătire împotriva lui Dumnezeu în care să fie atrasă omenirea întreagă. *Această minoritate ocultă odată cu ridicarea omului împotriva lui Dumnezeu activează şi gena supunerii necondiţionate faţă de o autoritate (chiar închipuită, promovată de mass-media).* ***De-a lungul timpului dictaturile nu au reprezentat altceva decât nişte experienţe de activare a genei supunerii necondiţionate.*** *La început s-a uzat de practici magice, de vrăjitorie, alchimie, astrologie ş.a., cu timpul, însă, s-au folosit din plin toate cercetările şi descoperirile ştinţifice, care, în treacăt fie spus sunt rodul geniului faustic.*

Acum, pe lângă vechile metode de manipulare a maselor se utilizează şi parapsihologia (mai puţin cunoscută), care nu este altceva decât ridicarea la rang de ştiinţă a vechilor practici magice. Atât de intensă este această manipulare, începută încă de la naşterea omului, încât noi fără să ne dăm seama devenim sclavii acelei minorităţi care conduce din umbră. Sclavia ajunge să devină parte integrantă din viaţa noastră. Începem să nu ne simţim bine decât dacă suntem sclavi. *De multe ori s-a afirmat după revoluţia din decembrie 1989 că nu ştim ce să facem cu libertatea noastră. Acest lucru se descoperă ca o dovadă a celor afirmate mai sus.* ***Ni s-a înhibat, prin mijloace oculte, magice şi parapsihologice gena gândirii, acţiunile noastre scăzând spre limita reflexelor condiţionate. Se lucrează consecvent la îndobitocirea omenirii. Nimic exagerat!*** *Citeşte "Protocoalele Înţelepţilor Sionului " şi te vei convinge!*

*

Liber cu adevărat este doar cel care are curajul să mărturisească adevărul chiar cu preţul de a fi socotit nebun sau chiar cu preţul vieţii". Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi", spune Mântuitorul.

Noi, creştinii de azi, ***nu trebuie să ne temem*** *că sfârşitul este aproape şi că s-ar putea să-l apucăm. Cu o moarte toţi suntem datori, iar la judecată, mai devreme sau mai târziu, tot vom ajunge. Se teme de moarte cine nu nădăjduieşte în Înviere, iar de judecată se teme cel care este necinstit cu sine, cu semenii şi cu Dumnezeu. Aşa cum primăvara se cunoaşte că este aproape când vedem copacii că înfloresc, tot aşa putem cunoaşte că sfârşitul este aproape când vom vedea împlinindu-se* ***"semnele vremurilor"***.

A crede în Hristos înseamnă a-l respinge pe Antihrist şi a refuza toate cursele lui. Oricât de mari ar fi muncile şi chinurile la care vom fi supuşi, noi să nu ne închinăm lui şi nici să-i primim semnul, care înseamnă lepădarea de credinţă. Preferaţi de zeci de mii de ori moartea fizică în locul celei sufleteşti, care se înfăptuieşte şi prin semnarea cererii la primirea noului buletin de la autorităţi (de cetăţean european).

Apartenenţa confesională trebuie înscrisă în noile buletine. Cu înscrierea religiei în noile buletine vor fi deranjaţi poate numai ereticii care sunt (în Grecia). Aceştia având interesul să trăiască în umbră şi ca să se ascundă. Se tem că se va afla câţi dintre ei conduc destinele unui popor ortodox. Cu toate acestea şi aceia vor trebui ca să aibă curaj şi îndrăzneală ca să înscrie în buletinele lor religia pe care o mărturisesc. Aşa ceva nu prejudiciază şi nici nu asupreşte libertatea religioasă. Va trebui ca fiecare să aibă curaj şi să mărturisească ce este şi să-şi asume răspunderea pentru ceea ce crede. ***Religia este un element de bază al identităţii omului***. *Tentativa de a nu înscrie religia în noile buletine, pentru că, chipurile, mâine grecul poate trece la altă religie, este nefondată şi vicleană. Precum o mare greşeală va fi şi înscrierea, poate, a numărului 666, care este numărul lui Antihrist şi care dăunează şi trădează credinţa ortodoxă a poporului. Scrierea mecanică a noilor buletine, fără sistemul de codificare prin linii şi votarea legii "pentru mijloacele electronice" ar înlătura primejdia abuzurilor faţă de libertatea personală a cetăţenilor, de care este acuzat Centrul Reţelelor de Calculatoare.*

*

Se vorbeşte mult despre o bandă electronică, care va fi în partea de jos a noilor buletine. Specialiştii spun că această pastilă electronică, dacă până la urmă se pune, va avea posibilităţi enorme. Va avea o capacitate de circa 200 000 de cuvinte, care, desigur, nu vor fi vizibile cu

ochiul liber. Astfel, pe ea vor putea fi înregistrate o mulţime de date care vor elimina de fapt ideea de viaţă personală a individului. Cum putem ca să cunoaştem ce vor înregistra diferitele calculatoare pe banda electronică a buletinelor noastre? Vor fi înregistrate, desigur, faptele criminale şi cazierul personal. Vor fi înregistrate însă şi date despre activitatea religioasă şi naţională a fiecăruia. Aşa ceva în timpul unei guvernări de tip comunist şi ateu de mâine va fi o armă comodă pentru neutralizarea credincioşilor militanţi şi a patrioţilor.

*Aşadar ce deranjează şi pentru ce deranjează înscrierea religiei ortodoxe în buletinele de identitate? **Câteva mii de evrei vor să decidă soarta ortodoxiei?** Aşadar, suntem un popor independent sau pare, suntem subjugaţi deplin Comunităţii Europene, nu suntem noi cei care hotărâm?! Problema înscrierii religiei în noile buletine este legată direct de scopul puterilor oculte, care provoacă împietrirea şi până la urmă dispariţia elementului naţional. Prima fază a acestui plan începe deja cu scoaterea religiei de pe buletinele de identitate, pentru ca să aducă confuzie şi pentru omogenitatea religioasă a poporului grec. Problema aceasta după cum s-a descoperit deja, a fost pusă Guvernului pe cale diplomatică de papistaşi şi sionişti, adică de cei doi duşmani de veacuri ai Ortodoxiei!*

*

*Primirea noului buletin de identitate va însemna pentru creştin primul pas spre lepădarea credinţei în Hristos. **Creştini! Demascaţi conspiraţia internaţională şi luptaţi împotriva lui Antihrist! Antihrist, pseudomesia şi dictatura mondială a lui 666 sunt pe punctul de a se impune. Evreii (talmudişti şi desprinşi de vechii iudei - n.a.), masonii, iehoviştii, vrăjitorii şi toţi păcătoşii şi nebunii lumii vor întrona pe Antihrist drept conducător al Pieţii Comune şi apoi îl vor proclama rege al luminii în templul lui Solomon din Ierusalim sub denumirea de Maitreya sau Mesia.***

După primirea Buletinului Pieţii Comune, vei fi acoperit cu raze lase, vei fi urmărit cu mijloace invizibile de calculatoarele de la Bruxelles. Refuză orice buletin al Pieţii Comune, banii de plastic (cărţile de credit VISA card), ştampilarea pe mână şi pe frunte. Numai astfel vei putea trăi şi neînsemnat până la moarte alături de Iisus Hristos. Cel răstignit şi înviat, în lumina vieţii celei veşnice şi fără de moarte. "Şi-i va sili pe toţi, şi pe cei mici şi pe cei mari, şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci, şi pe cei liberi şi pe cei robi, ca să-şi pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte, încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel care are semnul, adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei. Aici este înţelepciunea: cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase" (Apocalipsa 13; 16-18).

Într-un articol interesant citim cu uimire că Dr. Fieldeman, specialist şi preşedinte al sectorului de analiză statistică a Pieţii Comune, comunică în Bruxelles că se pregăteşte un sistem electronic inteligent, care se va ocupa cu problemele de interes mondial…întregul sistem este numeric. Fiecare om de pe pământ va primi un număr al său. Numărul acesta va da sistemului electronic date despre fiecare individ, şi pe baza acestui număr va putea să întreprindă relaţii de schimb în sectorul mondial. Numărul va fi nevăzut şi va fi imprimat fie pe frunte, fie pe palma mâinii, cu utilizarea razelor laser. Cu un dispozitiv special se va citi de pe fiecare semn numărul înscris. Sistemul este pregătit şi deja este pus în aplicare. Aşadar, începe să se pună în aplicare la nivel mondial, fiindcă noua metodă de tranzacţie se va pune în aplicare sub guvernarea lui Antihrist. Este noul sistem de vânzare şi cumpărare, cu cod numeric, despre care vorbim, care va pune stăpânire pe fiecare individ odată cu numărul special 666, care va fi plasat cu cifre, care nu se pot şterge, cu raze laser, pe frunte sau pe mâna dreaptă!

*Aşadar vom fi puşi în faţa unei alternative, pe de o parte va fi primirea semnului cu posibilitatea de a face comerţ, iar de cealaltă parte refuzul de a primi semnul lui Antihrist şi renunţarea la dreptul de a cumpăra sau vinde, privarea de toate drepturile şi în fine acceptarea morţii. **Trebuie să fim siguri că credinţa omului în scurt timp va fi probată sever. Despre aceasta nu trebuie să avem îndoieli, aşa cum s-au confirmat atâtea profeţii, aşa se va împlini***

şi profeţia cu numărul şi semnul lui Antihrist. Să avem răbdare şi credinţă şi să dorim să nu apucăm noi vremurile confirmării acestor profeţii!

DIALOG PE TEMA MASONERIEI, CU DR. FLORIN MĂTRESCU, AUTORUL CĂRŢII *HOLOCAUSTUL ROŞU*

Doctorul Florin Mătrescu provine dintr-o familie de luptători anticomunişti. Personalitate puternică, în timpul regimului comunist, Florin Mătrescu avea să intre în conflict cu directorul Spitalului Municipal Bucureşti, socrul lui Sorin Oprescu (actualul senator PSD). Atunci a hotărât să plece în Germania Federală, unde avea să fie medic peste 20 de ani. Acolo a continuat să dezavueze dictatura comunistă din România. Prin eforturi deosebite şi pe banii lui. A contribuit la organizarea rezistenţei anticomuniste din Germania, iar după căderea sistemului bolşevic, s-a întors în ţară. Încă mai avea iluzii. A tradus Constituţia Germaniei Federale şi a oferit-o spre studiu şi aplicare conducătorilor Convenţiei Democrate. Inutil fiindcă toţi cei 15.000 de specialişti ştiau ce aveau de făcut. Ulterior, şi-a oferit serviciile ca doctor cu practică într-o lume cu mari performanţe în domeniu. Confraţii l-au primit cu suspiciune.

În paralel, doctorul Florin Mătrescu a rămas un observator atent al fenomenelor politice contemporane. Cartea *Holocaustul roşu* este rezultatul acestor cercetări personale, care, prin sagacitatea lor, neconvenţională astăzi, îl marchează pe oricare cititor. La 7 septembrie 2006, Florin Mătrescu, împreună cu alţi intelectuali români, a realizat la Cluj un autentic proces al comunismului. Acţiune care, din nefericire, nu s-a bucurat de atenţia cuvenită din parte presei şi a prietenilor lui Vladimir Tismăneanu, inchizitorul „epocii de aur''. N-a înţeles atunci că „tot noi'' trebuie să facem rechizitoriul „holocaustului roşu''…

- Domnule doctor Florin Mătrescu, aţi realizat o carte fundamentală pentru înţelegerea istoriei moderne şi contemporane a României, a Europei şi chiar a lumii. De ce i-aţi spus *Holocaustul roşu*?

- Întrebarea este legitimă, pentru că această sintagmă îmi aparţine, fără lipsă de modestie. Nu a fost aşa de greu să găsesc această sintagmă. Nu cred că este rezultatul căutării mele, cât al faptului că am avut curajul să folosesc acest termen care era rezervat în exclusivitate „holocaustului negru'' sau „holocaustului nazist'' şi de aici paralela cu ceea ce au făcut comuniştii mi s-a părut absolut firească. Aproape nu-mi vine să cred că sunt primul care m-am gândit la această sintagmă. N-a fost o chestiune de inovaţie, cât mai mult o problemă de curaj. Fiindcă în lumea vestică – mă refer în special la Germania – se spun atât de multe lucruri despre tragedia nazismului şi despre holocaustul fascist, încât aproape nimeni nu are curajul să vorbească despre cealaltă tragedie care i-a urmat nazismului.

- De ce?

- Pentru că în Germania, complexul vinovăţiei se cultivă într-un fel. Un autor celebru şi un om de mare corectitudine – este vorba de Norman Finkelstein – a avut curajul chiar să scrie o carte despre Industria holocaustului - reflecţii cu privire la exploatarea suferinţei evreilor. ***Există cercuri care, din această tragedie a poporului evreu, au făcut un obiect aducător de bani.*** *Vă reamintesc că, în afară de Procesul de la Nurenberg, care a fost în principal un proces împotriva poporului german – vinovat de holocaustul negru -, s-au adăugat dspăgubirile date nu numai evreilor care au suferit direct, dar şi generaţiilor care au urmat şi care însumează deja circa 180 de miliarde de euro. Bani plătiţi de-a lungul timpului. Când ai în urmă un asemenea trecut istoric tragic, aducător de bani şi dacă îţi întăreşte şi poziţia în societate, este firesc să-ţi aperi cu dinţii această lume ciudată a holocaustului. Ba chiar s-a deviat mai mult şi s-a spus că,*

dacă cineva ar îndrăzni să compare holocaustul cu altă tragedie din istoria omenirii, înseamnă că relativizează un soclu de care n-ai voie să te-atingi. Rezultă de-aici o anumită teamă pentru istoricii de mare faimă care au încercat să compare cele două tragedii. Există chiar un caz celebru al unui mare istoric german actual, Helmuth von Mollte, care spune că ***n-ar fi existat fascismul fără primejdia comunismului****. Că fascismul a fost o contrareacţie la comunizarea Europei.*

- Este justificată o asemenea percepţie?

- *Este oricând de discutat, cu argumente pro şi contra. Este foarte greu de spus dacă este în întregime adevărată şi cred că aici e cheia problemei. Fără îndoială că Mollte are în parte dreptate, dar nu sunt istoric şi nici contemporan cu cele două tragedii şi, deci, nu ştiu dacă chiar aşa a fost. În orice caz, este evidentă asemănarea dintre doctrinele fascismului şi comunismului şi mai ales menţinerea acestor regimuri la putere printr-un aparat de teroare, cu o componentă specifică fascismului. Hitler, spre deosebire de Stalin, a dus la început o politică economică benefică pentru Germania. A rezolvat problema celor şapte milioane de şomeri, a restabilit puţin demnitatea poporului german, foarte umilit prin Pacea de la Versailles, a creat locuri de muncă, a făcut autostrăzi, o maşină pentru popor – Volkswagen etc. Manipularea mulţimii prin doctrină, alături de acoperirea monstruozităţii – mă refer la lagăre, la Auschwitz şi celelalte – i-au creat o oarecare popularitate legitimă. Ce popularitate aveau Lenin sau Stalin care au provocat o întreagă tragedie? […] Iar Stalin şi-a tras de partea lui, printr-un discurs demagogic, Biserica. E cunoscută demonstraţia făcută cu trei mii de preoţi devotaţi KGB-ului, care s-au rugat la Dumnezeu, în Piaţa Roşie, pentru Matuşka Rossia. Ideea că Stalin apără Rusia, că are de partea lui pe Dumnezeu şi Biserica pravoslavnică, a fost un factor de propagandă foarte important. […] Deşi ţara era distrusă, chiar dacă 38.000 de militari de elită fuseseră căsăpiţi de Stalin înainte de război, deşi economia era la pământ,* ***URSS a supravieţuit numai cu infuzie de capital şi tehnologie occidentală. Cel mai mare transfer venea din America.***

- De ce credeţi că, dintre cele două rele, americanii, care făceau comerţ şi cu URSS, şi cu Germania nazistă, au optat în final pentru ciuma roşie?

- *Întrebarea nu este aşa de simplă. În primul rând, nu este cunoscută o atitudine de dreapta a Statelor Unite în secolul XX. America a făcut permanent caz de democraţie şi s-a pretins ţara cu cel mai democratic regim din lume, chiar dacă un asemena statut de obârşie a democraţiei aparţine Angliei. America nu a avut niciodată o înclinaţie spre ceea ce noi numim „centru-dreapta''. Şi mai ales către o doctrină creştină. Nu putem defini nici acum curentele politice din SUA. Ştim că există două partide care alternează la putere, dar mi-ar fi greu să încadrez politica dusă de republicani sau de democraţi într-un curent politic sau doctrină. Ceea ce este sigur – democraţii au fost aşezaţi mai la stânga decât republicanii. Atunci, avem dintr-odată o ţară care, la apariţia comunismului în Europa, n-a reacţionat cum ar fi trebuit să reacţioneze o ţară creştină.* ***America este un stat în care Biserica este secularizată, unde religia nu se predă în şcoli, unde se depune jurământ masonic de multe ori, dar nu se jură pe Biblie. Prin urmare, americanii nu au avut imediat o reacţie de respingere a comunismului.***

În al doilea rând, destule cercuri americane au susţinut financiar comunismul. Începând cu Troţki şi Lenin. ***Prin urmare, a fost colaborare, nu s-a cultivat repulsia faţă de comunism. Imediat după Revoluţia din Octombrie, Rockefeller avea exploatări petroliere în Caucaz. Avea bancă în centrul Moscovei, existau schimburi comerciale şi de tehnologii. […]***

- Aţi vorbit de jurământul masonic în societatea americană. La ce vă referiţi?

- *La un lucru foarte simplu.* ***Nu exista America fără masoni. Este statul masonic exemplar. În nici un alt stat din lume lojile masonice nu exercită o influenţă mai mare în tot ce se numeşte viaţă politică, economică, financiară, socială.*** *În călătoriile mele prin toată lumea, nu am văzut nici un oraş care, în centrul localităţii, să aibă temple masonice de rit*

scoţian, etalate precum catredalele în Europa creştină. Am văzut la intrarea în oraşul Sedona din Arizona, pe o placă de lemn, ziua şi locul unde au loc întrunirile lojii. Este de notorietate. Un stat care se pretinde creştin are peste 400 de religii şi culte. Vicepreşedintele Dick Cheney a fost fotografiat când depunea jurământul: avea cele două coloane masonice ale templului lui Solomon în spate.

- Mai este valabil astăzi jurământul masonic, de care vorbeşte **Nicolae Paulescu**, ritualul cu ţapul pe care ciracul, legat la ochi şi în patru labe, trebuie să-l sărute sub coadă?

- *Fără îndoială.* ***Mulţi americani obişnuiţi cred că ţara lor este creştină, dar ei ştiu că trebuie să facă şi compromisuri ca să promoveze într-o funcţie. Trebuie să ai un anumit loc în ierarhia masonică, altfel nu poţi promova în Statele Unite. Acasă, americanul poate să fie un bun tată de familie, să-şi dorească să aibă copii, să-şi crească familia conform moralei creştine. Există deci o duplicitate pe care noi am trăit-o în comunism.***

- O asemenea duplicitate a început să se exporte şi în România după 1990.

- *Exact.* ***Nu este o acuză la adresa poporului american, un conglomerat de naţiuni, unde putem găsi orice stare de fapt, ca în orice ţară. Cu siguranţă însă politica americană se face la nivelul lojilor.*** *Într-un interviu, Dan Lăzărescu spunea că* ***nu poporul american îşi alege preşedintele, ci lojile din Washington şi Baltimore****. Procesul electoral nu are nimic de-a face cu democraţia. Aşa cum George Bush şi John Kerry au făcut parte din loja „Oasele şi Craniul''. Democraţia este un joc pentru mulţime. În realitate, hotărârea aparţine lojilor. Ce se întâmplă cu* pax americana *nu are nici o legătură cu ce crede poporul american despre politică. Am fost în America de şase ori. Am înţeles că pe Coasta Atlanticului este ingerinţa lojilor de stânga sau a Marelui Orient. Coasta Pacificului e controlată de masoneria de dreapta, are tot o politică străină poporului american, pe care-l găsim în oraşele mici, în ferme, acolo unde oamenii nu sunt contaminaţi de politică.*

- Nu este falsă disjuncţia masonerie de dreapta – masonerie de stânga?

- În parte, da. Între ei, există, prin definiţie şi prin regulamente, o armonie, cuvânt auzit frecvent în televizor, un semnal care arată că în subteran noi ne înţelegem şi putem discuta orice temă din politica lumii. Concurenţa apare numai atunci când vine vorba de aria de acţiune şi influenţă, de teritoriu. Deci ***o adevărată luptă între ei apare numai când se creează grupuri de interese****. În subsol, acolo unde se întâlnesc cei de gradul 33 de* ***Rit Scoţian*** *sau* ***Marele Orient****, este o concordanţă totală. De fapt, la masa dintre cele două ordine care guvernează lumea, are loc o împărţire a teritoriului. O să spuneţi că este o fabulaţie; e dreptul dumneavoastră.*

- În perioada interbelică, s-au realizat studii care arată că Loja B'nai B'rith de la New York ar fi capacul universal pentru toate aceste jocuri, cu aparenţă de stânga sau de dreapta. Care este adevărul?

- Este o afirmaţie incorectă că B'nai B'rith ar fi vârful ierarhiei. Noi ştim ceva despre ierarhia masonică mondială după apariţia descrierii piramidei masonice a unui individ, John Todd, care a fost mason de gradul 33 şi a făcut parte din Tribunalul Rothschild – o grupare de 13 – forul suprem al masoneriei mondiale. El a atras atenţia că pe dolarul american se află treptele piramidei masonice, care deţin puterea mondială supremă. ***Cam două treimi din această piramidă o formează aşa numiţii iluminaţi: ei deţin puterea efectivă a masoneriei mondiale – cam 5.000 de persoane.*** *Estimări relative din literatura de specialitate. B'nai B'rith este ordin exclusiv kazar. […]*

Pentru a transforma o ideologie în dorinţa de a acapara un teritoriu, de a lua puterea politică de la altcineva, trebuie mulţi bani şi forţă materială. Când am văzut ce se întâmplă în lumea vestică, m-am întrebat imediat: Cine a finanţat comunismul? Pentru că eu, organizând demonstraţii anticomuniste cu doar câteva zeci de oameni, iniţial, făcând un sediu al Congresului Mondial Românesc şi al Naţiunilor Captive, plătind chiria pentru acea cameră, organizând ziua naţiunilor captive pe banii mei şi o conferinţă de presă la care nu venea nimeni şi văzând cât mă costă, normal că mi-am pus întrebarea firească: dacă noi, pentru o eficienţă

atât de redusă, depunem eforturi financiare atât de mari, oare ce-a însemnat să organizezi revoluţia bolşevică?

Troţki n-a venit cu o gentuţă în Europa, ci a traversat Atlanticul însoţit de circa 500 de camarazi, care de fapt erau ostaşi de elită, instruiţi pe un teren de Rockfeller. Astfel încât, dintr-un idealist cum părea Troţki – pentru că idealistul poate avea toate culorile – am văzut dintr-odată o persoană pragmatică, pregătită pentru a face revoluţie, cu o mică armată lângă el. S-au adăugat ulterior finanţarea americană pentru statul sovietic, fondurile alocate pentru partidele comuniste. [...]

- Din cartea dumneavoastră rezultă clar că de experimentul comunist tot masonii se fac vinovaţi şi tot ei l-au distrus, pe principiul ,,Eu te-am făcut, eu te omor!''. Este aici o anumită continuitate?

- *Fără îndoială! Asta pentru că a intervenit altceva. Este continuitate, dar cu alte mijloace. Mai întâi afirmaţia că* ***nu există doctrină masonică de dreapta****. Chiar lojile de Rit Scoţian din care fac parte familiile regale din Europa sau Ritul Scoţian din America, mult mai de dreapta decât Marele Orient.*

- Nu este tot o iluzie întreţinută? Am întâlnit masoni români care pretind că fac parte din loja de dreapta ,,Bujor Sion''...

- *Nu, nu este o iluzie.* ***Este în parte şi un act de manipulare****. Eu trebuie să demonstrez alegătorului că am ceva cu dreapta sau că sunt opus stângii măcar. Altfel, cum s-ar întâmpla că în loji masonice de dreapta au intrat o mulţime de ofiţeri de securitate?* ***Prin urmare, este un joc politic.***

Experimentul comunist are legătură cu ideologia masoneriei, care este atee şi internaţionalistă. Deci nu are cum să fie de dreapta.

- Dacă parcurgem toate etapele, de la Revoluţia Franceză până la construcţia europeană actuală, care este scopul politic discret al masoneriei?

- *Nici nu mai este discret pentru cei care citesc.* ***Am făcut comunismul fiindcă este foarte apropiat de ideologia masoneriei, care tinde spre un guvern mondial şi un stat masonic unic. Iar paşii către acest stat masonic sunt acum Statele Unite ale Americii şi Statele Unite ale Europei. Iar ce va urma este un guvern mondial cu dependenţă politică socialistă sau comunistă, conform ritualurilor masonice. Prin urmare ne îndreptăm spre un guvern mondial, care nu va avea alături Biserica, în calitate de sfătuitor. Ne îndreptăm către un stat care tinde către distrugerea naţiunilor, a familiei şi a religiei.*** *Se doreşte concentrarea puterii într-un singur centru sau în câteva centre de putere. De aceea, internaţionaliştii, mondialiştii, globaliştii nu sunt în nici un caz de dreapta. Ei doar mimează un joc al dreptei. Problema vizează doar concentrarea puterii.*

- În această luptă teribilă pentru putere, care mai este **adversarul redutabil al masoneriei**?

- ***Naţionalismul****. Mai întâi trebuie însă precizat că sucombarea imperiului comunist a fost un act deliberat şi calculat. Sistemul nu mai funcţiona, îşi făcuse deja datoria.* ***Una dintre misiuni era să menţină o mare parte a Globului într-o stare de subdezvoltare, de dictatură, provocând erodarea statului naţional.*** *Să ne imaginăm că, dacă ţări mici, ca Singapore sau Coreea de Sud, au devenit concurenţi puternici pe piaţa mondială, ce-ar fi fost ţări cu tradiţie ca România, Polonia sau China, ce concurenţă uriaşă ar fi creat aceste state pentru cei vreo 5.000 de indivizi care vor să ţină în mâini puterea lumii? Dacă aceste state ar fi beneficiat de un regim democratic?* ***Experimentul comunist de inginerie socială a ţinut în mare parte din lume nu numai sub dictaturi odioase, care au distrus destine individuale, dar care au anihilat şi economiile naţionale. Prin tratate comerciale subterane, bogăţiile acestor ţări au fost spoliate. Ne aflăm într-o ţară de unde s-au defrişat pădurile, s-au furat resursele de uraniu şi de alte rezerve strategice. Scenariul este valabil pentru toate statele ex-comuniste. În acest timp, lumea occidentală a progresat. Nivelul de bunăstare a crescut.*** *Concomitent, statul masonic*

*bine organizat are grijă să satisfacă nişte nevoi elementare ale omului obişnuit. Asta este deosebirea colosală între Europa Occidentală şi ţările post-*comuniste. *Aşa s-a ajuns ca nivelul de viaţă al omului mediu din vest să fie cu mult superior faţă de condiţiile de viaţă ale individului din spaţiul comunist.*

- Să înţelegem că se pregăteşte un imperiu mult mai subtil, mai pervers decât comunismul, un imperiu al consumismului?

- Un imperiu mondial, iar consumismul şi datoria – trăitul „înainte'' pe cărţi de credit – a te face dator, a te împovăra până la sfârşitul vieţii pentru casă, pentru maşină, pentru studiile copiilor - pe de o parte, este singura şansă a oamenilor tineri, pe de altă parte îi împovărează tot restul vieţii cu rate lunare şi vor avea foarte puţin spaţiu de respiraţie. *Iar dobânzile de la leasing, de la credite, care sunt uriaşe, în comparaţie cu averile acumulate, nu fac decât să-I îndatoreze pe tineri. Anumite drepturi ale omului se reduc şi mai mult. În comunism, îmi era frică să văd dacă nu s-a oprit maşina neagră a Securităţii în faţa casei, ca să-l aresteze pe tata, pe bunicul sau pe un vecin. Maşina neagră dispare acum.* **Cei care vorbesc *limbajul politic corect sau care se comportă politic corect vor fi oamenii viitorului, pe care mondialiştii se sprijină. Este o variantă a lui* homo sovieticus.**

- De ce mondializarea este percepută de unii observatori drept marea revanşă, ultima, faţă de toate naţiunile lumii?

- Fără îndoială că este o percepţie corectă. Aşa cum masoneria a contribuit şi la făurirea statului român. Dar atunci ne aflam în momentul în care se lucra la erodarea imperiilor, a regatelor şi trebuiau stimulate statele naţionale. Deci acceptarea statelor naţionale era un pas fiindcă duşmanul numărul unu al masonilor atunci erau imperiile. [...]

Monarhia devine un duşman de bază, dar din ea n-a rămas mare lucru. Să nu uităm că şeful de la London City, care este mare mason, merge înainte, iar regina Elisabeta a II-a vine după el. Prin urmare, regii rămaşi au putere consultativă, drepturile lor s-au redus foarte mult. Regele Spaniei colaborează mult cu prim-ministrul, are discuţii private, dar hotărârile guvernului socialist nu se luau de acord cu regele. Socialiştii fac tot ce li se spune de la lojile superioare.

De aceea, şi regelui Mihai, care face şi el parte din Ritul Scoţian, nu i s-a dat dreptul să rămână în România. Dar se hotărâse să nu mai fie regalitate. ***După distrugerea monarhiilor, se anihilează naţiunile.*** *Acesta este procesul la nivel macroscopic.* ***La scară microscopică, instituţiile care ne sunt adversare şi care trebuie să dispară sunt Biserica, Armata şi Familia. Această erodare continuă arată planul foarte clar al unei instituţii ce nu are a face cu morala noastră creştină.*** *[...]*

Am devenit tributari cărţilor de credit şi manipulării financiare prin bancă. Banul ca atare îl folosim pentru cumpărături mărunte. Se dau deja pensii pe carduri şi în România.

- Înseamnă că nu trebuia să aruncăm cărţile de marxism, în care se scria că banii vor dispărea, naţiunile vor dispărea…

- Sigur că da, se lucrează deja. Se vor implanta cipuri sub piele şi vom arăta în faţa cititorului electronic şi vom beneficia de cumpărături în toate magazinele. Fără bani. Cartea de credit este o etapă intermediară. După cum numerele recente de înmatriculare ale maşinilor sunt urmărite prin satelit. Nu sunt poveşti. [...]

- Se alimentează deja discret iluzia că numai intrând în masonerie poţi să ai parte de afaceri mănoase, de carieră strălucită, numai aşa poţi să ai acces la funcţii în stat, chiar la recunoaşterea valorii artistice a operei…

- În parte, este valabil. Pare de necrezut, dar eu, care sunt un om foarte obişnuit, am primit invitaţia să fac parte din loja Paneuropa, în care se afla Otto de Habsburg, ultimul urmaş al dinastiei. Am refuzat şi ***am fost admonestat într-o situaţie îngrozitoare de un mason din New York****. Cum de mi-am permis să refuz?! Mi-a cerut chiar şi scrisoarea înapoi. I-am restituit-o. Am refuzat de patru ori să fac informări pentru Securitate pentru a putea pleca în străinătate,*

tot aşa am refuzat şi intrarea în masonerie. Fiindcă o consider la fel de pernicioasă. Dacă noi, românii, dorim să ne însuşim democraţia, să construim un stat democratic, o facem în speranţa să ne putem exprima opiniile, să nu mai vedem monstruozităţile de nedreptate socială de astăzi, să avem un nivel de trai comparabil cu al statelor occidentale. Dar pentru asta nu trebuie plătit tributul de a trece de la calitatea de membru de partid comunist la membru de lojă. Fiindcă asta echivalează cu trădarea sistemului nostru de educaţie, a credinţei noastre în Dumnezeu. Ar însemna să subordonăm interesele prin loja care îşi zice naţională unor loji internaţionale. Nu pot ca intelectual să accept formularea masonică a laboratoarelor de idei. ***Întrunirile din loji se numesc „laboratoare de idei''***. *Sorin Roşca Stănescu îşi pune ca motto la editorial „Unele idei, înainte de a deveni evenimente, sunt pregătite în laboratoare''. Un cuvânt care nu e ales întâmplător.*

Şi-atunci te-ntrebi ce rost mai au partidele? Din moment ce, părăsind Parlamentul, Guvernul, Biserica, Tribunalul, Banca Naţională, ne întâlnim în lojă, unde se iau realele hotărâri? Dacă optăm pentru o societate democratică deschisă, cu egalitate, fraternitate, cu libertate, atunci de ce vă ascundeţi, domnule? De ce vă faceţi adunările în locuri inaccesibile publicului? De ce nu se iau notiţe, în afară de protocoalele încheiate, pe care nu le vede nimeni? În New Mexic, la Santa Fe, am văzut un centru masonic, unde scria mare „Accesibil publicului între orele cutare şi cutare''. De trei ori, am fost acolo în intervalul orar indicat: tot timpul era închis. Omul obişnuit, când vede afişul, chiar crede că se poate intra acolo, dar nu-l interesează problema pentru că are alte griji. Iar Marele Orient din Franţa face şi spectacole de vizionare. Îşi permite uneori să arate că ar fi deschişi publicului şi se consideră societate discretă, iar nu secretă. Este o cacealma. [...]

- Din cartea dumneavoastră rezultă că George Soros are un rol deosebit în construirea societăţilor deschise. De ce-l preocupă un asemenea obiectiv?

- *În momentul de faţă, îl consider pe Soros principalul pion al jocurilor financiare mondiale. Este un om care aduce un folos uriaş pentru masonerie.*

- Este un altruist?

- *Aşa zice el. Eu nu cred. El oferă o* ***capcană foarte atractivă:*** *bursele Soros. Foarte mulţi tineri străluciţi din ţările ex-comuniste, încătuşaţi de neociocoimea roşie, nu au nici o şansă de promovare. Trebuie să plece. Puţine firme îi caută. Şi atunci agenţii lui Soros le fac această ofertă, care presupune, între altele, completarea unui formular. Trebuie să răspundă la întrebări privind atitudinea faţă de Biserică, de familie, monarhie, faţă de principiile morale. Numai o parte sunt apoi racolaţi ca bursieri şi* ***dintre aceştia aproape toţi intră în mecanismul masoneriei mondiale****. Iniţial, în lojile de tineret, apoi li se dau funcţii tot mai mari. Despre Mihai Răzvan Ungureanu, ministrul de Externe, tot Iaşiul spune că este mason, că a beneficiat de numeroase burse de care nu au beneficiat alţi tineri. Ei trec din burse-n burse, iar copiii noştri sunt proşti!*

- Nu aţi primit nici un avertisment elegant din partea discreţilor lumii?

- *N-am primit, probabil pentru că nu mă consideră o persoană atât de importantă, încât să strice glonţul pe mine. Iar eu nu sunt un veleitar. Pot cugeta şi asta am făcut toată viaţa şi am avut curajul s-o fac în scris.* ***Nimeni nu-mi poate lua dreptul de a spune adevărul şi de a mă oferi ţării mele*** *pentru un guvern care ar avea realmente nevoie de sfaturile mele. Mai ales în domeniul sanitar, pentru învăţământul medical superior, dar niciodată încolonat în organizaţiile lor. (A consemnat Viorel Patrichi)* [332]

---

332 Art. **Despre nazism, comunism şi masonerie**, Rost, Nr.49/martie 2007, pp.27-35.

DEMONII SUNT PRINTRE NOI. ÎNTORCEREA OMULUI LA INSTINCTELE PRIMARE ŞI SĂLBATICE ?

Sper că nu v-au dezamăgit informaţiile reunite în acest volum şi că veţi pătrunde şi în conţinutul următoarelor volume (în substraturile ideologiei globalizării şi materialismului). Sper că, v-aţi convins într-o oarecare măsură că **demonii există într-adevăr** şi că lumea aceasta este plină de ispitele lor. Şi mai sper că am oferit prin întreaga antologie un răspuns cât de cât convingător la întrebarea volumului de debut: ,,*Ce se întâmplă în România?*'' Astfel, pot să mărturisesc că am ţinut seama de ceea ce sublinia cândva fostul preşedinte Emil Constantinescu: ,,*Oamenii au o foame de a li se explica, dar nu le explică nimeni…*''

Cred că merită să oferim un exemplu de manipulare a mentalului colectiv printr-o iniţiativă de-a dreptul bizară. Un documentar francez (cu participarea unui domn pe nume David, posibil evreu) şi-a propus să arate **o nouă faţetă a lupilor**, prin scenele filmate la un centru din Canada, o minirezervaţie amenajată pentru studiul lor şi atragerea publicului larg ca asistenţă. Ideea de bază a filmului consta în demontarea prejudecăţilor europene faţă de lupi şi a temerilor (?!), considerate total nejustificate, deoarece lupii ,,nu atacă omul decât ca să se apere''. Adevărul este că lupii atacă totuşi oamenii, cel puţin când sunt în haite şi sunt flămânzi.

A mai fost precizat faptul, că în Evul Mediu, lupii erau consideraţi demoni/diavoli, ,,încarnări ale răului'' şi erau ucişi fără milă. Dar, noi ştim că demonii pot sălăşlui atât în unii oameni, cât şi în unele animale. Astfel, generalizarea cu pricina nu se susţine. Dacă ar fi fost aşa, astăzi specia lupilor ar fi dispărut complet sau ar fost pe cale de dispariţie.

Apoi, s-a încercat şi schimbarea referenţiarului faţă de copii. ,,Lupii nu sunt răi'', cum spun poveştile iar copiii trebuie să iubească lupii, pentru că aceştia sunt ,,magnifici, liberi şi sălbatici''. Fetiţa care umbla printre lupi, însoţită de David şi alţi câţiva bărbaţi (înarmaţi cu spray-uri iritante şi cărora le era, în mod vizibil teamă, deşi ne recomandau nouă să renunţăm la teamă…) asistă la scoaterea dintr-o vizuină a şase pui de lup şi luării a doi dintre aceştia, în timp ce lupii adulţi umblau în jurul lor, fără a se apropia prea mult (probabil temându-se, după ce au luat deja contact cu acele spray-uri iritante sau paralizante).

De ce cred că David ar putea fi evreu? Pentru că a botezat lupul conducător cu numele de Alpha (adică Primul), cu aluzie la primul popor sau poporul ales de Dumnezeu. Pentru că, a comparat destul de mult societatea omenească, cu cea a lupilor. Oare chiar aşa stau lucrurile? Pentru că, admira neţărmurit asemenea animale de pradă (văzând în ochii lor galbeni luna…) şi propunea, în mod indirect, **legea junglei** (a forţei şi dreptului celui mai puternic de a-l sacrifica pe cel mai slab decât el). Să nu uităm, că aceasta este şi mentalitatea cea mai întâlnită în Occident. Cultul cuceritorului (războinicului curajos şi invadator) răzbate din trecutul îndepărtat (cruciade) până în vremurile noastre.

Nu în zadar s-a vorbit despre ,,homo homini lupus'' (**omul ca lup pentru om**). Cu alte cuvinte, se încearcă şi pe această cale inocularea spiritului agresiv şi războinic, a instinctelor primare sau sălbatice. Este într-un fel, o chemare la întoarcerea omului la viaţa sălbatică.

Oare, câţi dintre noi ştiu însă, că mulţi români sunt jefuiţi fără scrupule în străinătate de către autohtoni sau chiar de către alţi români? Pentru bani, mulţi oameni sunt astăzi în stare de orice. Aceasta înseamnă renunţarea la umanitatea din noi şi exacerbarea instinctelor.

Tocmai de aceea, iniţiativa prezentată mai sus îmi pare mai degrabă de sorginte masonică, fiindcă **se lucrează la nivelul imaginarului colectiv, a psihicului uman şi a răsturnării unor mentalităţi**. Poate că întrebarea cea mai nimerită pentru conducătorii proiectului ar fi aceasta: dacă îi iubesc atât de mult, precum afirmă sau lasă să se înţeleagă, de ce nu aleg totuşi să trăiască cu familiile lor, cu proprii lor copii în mijlocul lor?

Probabil, că va apare curând un alt documentar despre şerpi, faţă de care nu trebuie să simţim teamă sau repulsie ş.a.m.d.

COMUNISMUL N-A MURIT.
VIAŢA POLITICĂ DIN ROMÂNIA
ESTE ÎNTR-O CRIZĂ FĂRĂ PRECEDENT

,,Cei care au avertizat asupra faptului că ***România nu este gata pentru aderarea la UE*** *îşi văd în acest fel confirmat avertismentul'', comentează Frankfurter Allgemeine Zeitung actuala situaţie politică românească, cu preşedintele suspendat. ,,Deja de săptămâni este în curs* ***un puci cu sânge rece, în sânul Parlamentului, cu scopul de a expune justiţia din nou sforăriilor de natură criminală, ale căror interese, pe sferă lărgită, include însuşirea de mijloace publice în mod necontrolat şi ilegal, precum şi escrocherii financiare şi spălarea de bani****'', arată FAZ. Cotidianul german notează faptul că* ***foştii agenţi de Securitate se află la niveluri de conducere din cadrul companiilor, au în proprietate ziare, posturi de radio şi televiziune şi îşi permit chiar şi un partid, precum Dan Voiculescu****, preşedintele Comisiei parlamentare de anchetă, care îi reproşează lui Băsescu faptul că a încălcat Constituţia. ,,Suspendarea lui Băsescu este deja cea de-a doua fază a loviturii de stat cu sânge rece, care a început în martie. Atunci, o lege cu privire la ţinerea de alegeri pentru Parlamentul UE, prevăzute pentru 13 mai, a fost scoasă din vigoare, prin ordonanţă de urgenţă, pentru că Partidul Naţional Liberal al premierului se temea de o înfrângere zdrobitoare'', explică FAZ. În acelaşi articol se arată că* ***parlamentarii români s-au pus pe treabă pentru oprirea sau transformarea în apă chioară a reformelor. După înlăturarea lui Macovei şi suspendarea lui Băsescu, drumul este liber şi pentru descotorosirea de procurorii şi judecătorii care se află în primele rânduri în lupta împotriva corupţiei.*** [333]

*

Stimată redacţie, Iliescu a ordonat şi condus mineriadele care au făcut atâta rău României şi poporului român, dar nu s-a pus problema suspendării lui, fiindcă a crescut actuala ciumă roşie comunisto-securistă în frunte cu ***Geoană, Năstase, Patriciu şi Voiculescu****. În UE, această ciumă nu-şi are locul, ea trebuie dizolvată şi* ***sunt în pericol să-şi piardă funcţiile politice şi averile dobândite ilicit****, acesta este adevăratul motiv al suspendării preşedintelui Traian Băsescu. [...] (Turcu Vasile)*

Dl. Băsescu este primul preşedinte din istoria României care:

1. A deschis calea către independenţa justiţiei şi aducerea în instanţă a marilor corupţi. Acest deziderat nu a fost încă împlinit, a fost doar început, dar să ne amintim că nu am văzut niciodată ***înainte*** *personaje importante ale scenei politice sau ale lumii interlope, mari corupţi şi hoţi în anchete şi procese.*

2. ***A condamnat oficial comunismul, act de moralitate şi reparaţie, absolut necesar pentru deratizarea morală a societăţii româneşti.***

3. A deschis arhivele Securităţii, permiţând demascarea foştilor călăi, astăzi metamorfozaţi în democraţi.

4. A atacat ***frontal*** *sistemul ticăloşit, mafia marii corupţii, care vlăguieşte de resurse ţara. (Maniu)* [334]

*

Într-un interviu acordat în exclusivitate pentru ,,România liberă'', referindu-se la suspendarea lui Traian Băsescu, Ioan Talpeş face declaraţii incendiare, aducând în discuţie o relaţie necunoscută până în prezent între ***Dinu Patriciu*** *şi* ***Mihai Caraman*** *(n.r. – primul*

[333] I.V., în art. FAZ: ,,Un puci cu sânge rece în sânul Parlamentului'', România liberă, 24aprilie 2007, p.6.
[334] Scrisori şi mesaje on-line, ibidem, p.7.

director al Serviciului de Informaţii Externe în 1990-1991, cel care a penetrat cartierul general al NATO în 1969 pentru KGB). ,,Până acum, era periculos pentru ţară să menţionez relaţia aceasta, acum este tragică omiterea ei'', a precizat Ioan Talpeş. Dinu Patriciu a reacţionat dur, acuzându-l pe fostul şef al SIE că ar fi nebun. ,,Dacă este să privesc lucrurile astfel, mai bine oligarh decât oligofren, aşa cum este Talpeş, adept al teoriei conspiraţiei'', susţine preşedintele Rompetrol. Mihai Caraman nu a vorbit cu presa în ultimii 17 ani. Sorin Ovidiu Vântu, Cătălin Harnagea şi Dorin Marian – alte trei personaje nominalizate de Talpeş în interviu – neagă că ar fi pus umărul la debarcarea preşedintelui Băsescu. […]

,,Noi am fost negociaţi în afara acestui aranjament european. În acest moment, România plăteşte cel mai mult mia de metri cubi de gaze. […] Cert – şi aici vreau să răspund acestor purtători de imagini prin boscheţi ce apar la televiziuni – este o aberaţie totală să afirmi că plătim scump gazele fiindcă ducem o politică adversară Rusiei. ***Nu România a dus o politică adversară Rusiei, ci Rusia n-a întrerupt niciodată o politică de presiune şi control asupra României. Nu renunţă şi şi-a dorit mereu să rămânem neutri faţă de NATO şi UE.*** *[…] Evident că Băsescu, spre deosebire de Iliescu şi Constantinescu, este un alt tip de personaj, care vrea să se convingă şi să ştie. Ca preşedinte, absolut normal, a avut acces la informaţii. […] Să spunem lucrurilor pe nume. În decembrie 2004, Băsescu şi-a dat seama la ora aceea că situaţia lui Patriciu va fi o bombă pe care el o va purta şi că acesta avea nişte influenţe. De aici încolo, lucrurile au evoluat pe fond: Patriciu n-a putut renunţa pentru că era angajat într-una din cle mai fabuloase construcţii bazate pe corupţie în România. Al doilea pas de scandal evident a fost scoaterea pe piaţa bursieră a Rompetrol. Să scoţi la bursă societatea Rompetrol, care se putea ridica la 3-4 miliarde, după ce ai plătit pe ea 39 de milioane de dolari, şi nici aceia, fiindcă şi ei au fost transferaţi. În afară de asta, ai primit tot* ***de la stat*** *mijloacele de finanţare a relansării acestui sistem, fiindcă toată lumea ar fi putut să-l administreze cu încă 600 milioane de dolari, iar* ***guvernul Năstase a acceptat relansarea, deşi ea se baza pe furt, pe confiscarea banilor din accize, deci banii cumpărătorilor de produse petroliere****. Lui Băsescu i s-au prezentat aceste situaţii fiindcă ele vizau siguranţa naţională pe domeniul energetic. Era vorba de proprietăţi ale statului român şi un preşedinte nu poate să nu afle când se fac transferuri de la stat, indiferent cine ar fi beneficiarul, dacă statul devine victima acelui transfer. […]* ***Nu se putea ca Băsescu să tacă când a văzut că statul a transferat 600 milioane de dolari, că statul e doar partener ipotetic la acea firmă pe care tot el o vânduse cu 39 de milioane, cât timp nu i se recunoaşte dreptul de proprietate sau de control în această firmă.*** *[…] De aici a început să se transforme bulgărele în avalanşă.* ***Patriciu a convins alţi oameni importanţi, precum Voiculescu sau Vântu, că au interese comune şi că vor trebui să fie împreună în lupta împotriva lui Băsescu.*** *Camelia Voiculescu avea deja acţiuni la Rompetrol, la fel şi Grivco, pe zona de petrol-energie. Cu Vântu nu cunosc amănunte, dar îmi imaginez că, atunci când ţi se oferă o participare la un control de o astfel de anvergură, e greu să refuzi sau consideri că e mai bine să te afli în zona care controlează decât în zona care poate fi controlată…''*[335]

*

,, – Eu sper că în următoarea perioadă clasa politică va avea capacitatea să scoată ţara din impas. Eu îmi văd de treaba mea. […] – Cum a dat mâna dl. Tăriceanu cu dl. Hrebenciuc, având în vedere că I-aţi avut adversari pe cei din PSD? – *La oamenii de afaceri nu trebuie să vă mire nimic. Trebuie doar să fie* ***eliminaţi din politică cei care creează conflicte*** *pentru că politica în sine înseamnă arta comunicării, arta compromisului care nu te compromite.*

– Dar până acum nu s-au compromis toţi, pornind de la războiul bileţelelor? – *Nu ştiu. Mă scuzaţi, ,,România liberă'' este un ziar care deocamdată este angajat de o anumită parte politică şi care contribuie la climatul de instabilitate. Din păcate.* – Noi nu suntem angajaţi în

[335] Interviu cu Ioan Talpeş, consemnat de Nicoleta Savin, Tiberiu Lovin, în art. Războiul nevăzut. Ioan Talpeş: există o relaţie Mihai Caraman-Dinu Patriciu (Ce rol joacă serviciile şi grupurile de interese în criza politică?), ibidem, pp.1-4.

politică, ci facem investigaţii. – *Nu dvs. personal. Mă uit ce scrie ziarul şi citesc. Prin avioane, mai citesc. Eu cred că mare parte din această instabilitate este creată de tot felul de oameni care încearcă să creeze* **conspiraţii imaginare din trecut sau din prezent** *şi să pună în legătură oameni care nu au nici o legătură şi să demonstreze, în felul ăsta, că adversarii lor sunt răi. Asta este un fel de a vedea politică în alb-negru.* – Asta-i politica de pe Dâmboviţa. – *E politica unor dezechilibraţi de pe Dâmboviţa. Conflictul nu înseamnă politică. [...]* **Crearea de scandaluri zilnice în România este un mare păcat, este un atentat la siguranţa naţională.** *[...]*
– Credeţi într-o mulţime de lucruri, dar credeţi că este normal ca premierul să trimită bileţele preşedintelui? – *Ştiu la ce vă referiţi şi cred că era o dovadă de absolută normalitate la toate cele trei acuzaţii. Erau dovezi de normalitate. Era absolut normal să cheme atunci când am solicitat o întâlnire în calitate de şef al unuia dintre cei mai mari contribuabili din ţara asta în care să-i notific că asupra noastră se produc abuzuri. Era absolut normal să îl cheme pe ministrul Justiţiei la această întâlnire, oficial cerută. Şi în care-i notificăm faptul că* **între noi, corporaţie, şi statul român există posibilitatea unui diferend internaţional**. *Toate trei acuzaţiile sunt scoase de Udrea. În ceea ce priveşte telefonul dat lui Botoş, a fost unul de informare, normal din partea oricărui şef de guvern atunci când este ameninţat echilibrul unui mare contribuabil. Era perfect normal. Se informa. În schimb, atunci când Daniel Morar mărturiseşte că vorbeşte frecvent cu preşedintele nimeni nu consideră că în chestia asta se află cineva vinovat. În ceea ce priveşte bileţelul, memorandumul meu public către zece instituţii ale statului vorbea pe zeci de pagini despre abuzuri comise de către procurori. În calitate de mediator, nu era treaba primului ministru, ci a preşedintelui dacă este ceva real în acel memorandum. Or, preşedintele l-a trimis la departamentul pentru probleme cetăţeneşti. [...]* **De aceea, nu-mi doresc să am nici un fel de relaţie cu statul, nu am nici un interes în ceea ce priveşte statul. Desfid pe oricine să găsească o singură favoare care mi-a fost făcută de statul român, una singură dincolo de tot ce s-a afirmat. Statul nu mi-a dat niciodată nimic, ci numai mi-a luat.** *Nu doresc decât să fiu lăsat în pace şi să-mi văd de treabă. Acum mă aflu în faza în care trebuie să-mi dovedesc nevinovăţia, cu toate că este absurd (legat de procesele pe rol).* **Sunt convins că din faţa completului de judecată voi ieşi cu siguranţă nevinovat. Şi punct…** ’’[336]

Am reprodus o parte din interviul cu Dinu Patriciu, pentru a vedea câte inexactităţi pot fi spuse de o singură persoană! Este vorba de acelaşi Dinu Patriciu, care cu ceva ani în urmă, îi spunea domnului Octavian Paler şi altora, că „numai cei proşti rămân săraci…’’

Judecaţi şi dumneavoastră şi trageţi concluziile de rigoare.

[336] Interviu cu Dinu Patriciu, consemnat de Nicoleta Savin, Tiberiu Lovin, în art. Dinu Patriciu: Mai bine oligarh decât oligofren, ibidem, p.5.

PREZENŢA MASONERIEI ÎN ROMÂNIA
A LĂSAT ŞI LASĂ URME!

În prezent, B'nai B'rith International îşi are sediul central la **Washington D.C.** *(1640, Rhode Island Avenue – NW, în umbra Casei Albe, cu care are legături privilegiate, oricare ar fi preşedintele) şi numără în Statele Unite şi în alte 47 de ţări mai mult de 600.000 de membri, exclusiv israeliţi (evrei). […]*

Chiar şi denumirea de ''mason'' (constructor, zidar – engleză) face o trimitere expresă la tradiţiile evreieşti, deoarece derivă din legenda arhitectului-constructor Hiram, cel care a construit Templul evreiesc al lui Solomon, motiv al Sionului. Toate simbolurile masonice sunt legate de meseria constructorilor, precum echerul şi compasul, iar divinitatea este concepută ca Mare Arhitect. Masonii nu numără anii de la naşterea lui Iisus Hristos, precum creştinii în mijlocul cărora trăiesc, ci se află în acelaşi an cu poporul evreu. […]

3 MAI 1877. Masonii îl scot pe Dumnezeu din templu. Îndelung dezbătuta problemă a modificării art.1 alin.2 din Constituţia Masonică: ''Masoneria are de principiu existenţa lui Dumnezeu şi nemurirea sufletului'', s-a soldat în loja Înţelepţii din Heliopolis din Bucureşti cu un vot ce solicita suprimarea acestui articol, pe considerentul ***''proclamării principiului libertăţii conştiinţei, al toleranţei şi al caracterului progresist al masoneriei, care urmăreşte cu stăruinţă căutarea adevărului ce nu poate fi stabilit decât prin ştiinţă.''*** [337]

*

MAI-IUNIE 1929. […] ''Zilele trecute comandorul Buckolzer, din şcoala navală din Constanţa, a luat parte la o întrunire a membrilor lojii (Steaua Polară) cu care ocazie a ţinut un discurs înflăcărat pentru prinţul Carol.'' […] ''Sunt mulţi evrei în această lojă şi convingerea (informatorului care relatează serviciului de informaţii) este că ***evreii sunt aceia care au pus la cale totul pentru aducerea prinţului Carol, întrucât sunt siguri de el că-i va proteja în orice împrejurare şi că în caz că ar izbucni mişcarea violentă de răsturnare a bolşevicilor, evreii care vor cădea cei dintâi victime ai pogromurilor ce vor avea loc [în Rusia] vor fi toleraţi a se refugia în masă în România****.'' […]*

Faptul că băncile româneşti au fost în ultimii ani ţinta unor atacuri din partea finanţelor evreieşti este dovedit cu prisosinţă de falimentul BANCOREX (desăvârşit de un agent al familiei bancherilor evrei Rothschild) şi al BĂNCII INTERNAŢIONALE A RELIGIILOR (a cărei prăbuşire totală a fost cauzată de plasamentele masive efectuate de bancă în Fondul Naţional de Investiţii – F.N.I., fond mutual condus de escroaca Maria Vlas, refugiată până de curând în Israel), precum şi de preluarea mafiotă a Băncii DACIA FELIX (EUROMBANK) de către grupul israelian Mandler-Robinson.

Israeliţii însă, încă de la întemeierea României ca stat modern, fapt istoric la care au încercat a se opune, au fost permanent preocupaţi de dominarea activităţii financiar-bancare a ţării, în acest sens fiind finanţaţi de banca ROTHSCHILD din Frankfurt, unde se află şi sediul european al organizaţiei sioniste B'nai B'rith. [338]

*

Banca Marmorosch, Canalul de spoliere a românilor. Banca evreiască cunoscută mult timp ca cea mai puternică bancă comercială românească este Banca Marmorosch, Blank & Co. Această bancă şi-a început activitatea la ***1848*** *în Bucureşti. […] Partenerii favorizaţi informaţional de către administraţia evreiască a băncii au început în 1930 retragerile masive de la Banca Marmorosch, Blank & Co., fiind astfel scoase din România sume fabuloase, iar abia*

[337] Dosare secrete privind războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii, prelucrare după site-ul http://www.homepagez.com/dezvăluiri/index.html, de www.misiune-ortodoxă.ro, 2006.
[338] Ibidem.

când situaţia băncii a devenit definitiv dramatică, micii depunători români au trecut literalmente la asaltul ghişeelor. Pentru prima oară România a cunoscut manifestările de stradă ale depunătorilor ruinaţi. [...] Nimic nu mai putea opri falimentul programat al băncii, în schimb şi această situaţie a fost speculată tot în defavoarea statului român, care s-a grăbit să scoată bani din buzunar (BNR) pentru patronii evrei ai băncii. Deşi termenul nu era încă cunoscut, ceea ce a urmat a fost o ''inginerie financiară'', numită în epocă ''combinaţie''. Banca devenise un colos cu ramificaţii în toată economia românească, motiv pentru care deja supravieţuia prin subvenţiile statului. Banca avea mai multe sucursale, precum cele de la New York şi Paris, în ţară mai avea alte peste 20 şi înfiinţase alte 10 bănci. [...]

Calculul patronilor băncii nu putea decât să funcţioneze. Statului român i se înfăţişa spectrul unui posibil colaps al economiei româneşti, chiar falimentul celor mai mari întreprinderi, dacă banca ar intra în încetare de plăţi. Această finanţare de către statul român, prin Banca Naţională, a marii bănci private a evreilor Marmorosch şi Blank a durat iniţial 10 luni, până în octombrie 1931, prin creşterea rescontului (preluarea de către banca centrală a unei părţi din obligaţiile de finanţare a unei bănci comerciale, care obţine astfel mijloace înainte de scadenţa titlurilor) de la 274 milioane lei la 1,85 miliarde lei (precizăm că era vorba de leul ''tare'' din perioada interbelică). Avem deci un prim cadou făcut băncii falimentare. [...] ***Ca răsplată pentru dezastrul provocat, patronii evrei ai băncii Marmorosch s-au ales cu exclusivitatea comerţului cu tutun pe România, în cele mai avantajoase condiţii imaginabile, cu comenzi de lucrări publice din partea statului român, plătite de stat la dublu sau triplu decât în condiţiile licitării lucrărilor.*** [339]

*

David Rockfeller: ''Suntem în pragul unei transformări globale. Trebuie să declanşăm o criză majoră (economică, militară, politică, socială, educativă, religioasă) şi toate naţiunile vor accepta Noua Ordine Mondială.'' *[...]*

În anul 1954, la hotelul Bilderberg din Oosterbeek Olanda, prinţul Bernhard al Olandei a reunit în cadrul unei prime ''conferinţe'' circa 120 de personalităţi din înaltele finanţe ale Europei, Statelor Unite ale Americii şi Canadei, punând bazele unei noi organizaţii ''neoficiale'' ce avea să fie cunoscută de acum ca fiind **Grupul Bilderberg***, cea mai puternică societate secretă din lume. [...]*

Cel mai puternic braţ al grupului este însă ceea ce se cheamă ***Comisia Trilaterală*** *(Europa Occidentală, America de Nord şi Japonia). Comisia se vrea o ''agenţie particulară'' cu scopul declarat la înfiinţare, în 1973, de a realiza o cooperare între cele trei regiuni ''în cadrul unei Noi Ordini Mondiale''. [...]*

În prezent lojile masonice din România numără cca. 2500 membrii. ***Dintre cei mai cunoscuţi politicieni ''fraţi'' masoni români pot fi enumeraţi Victor Babiuc, Viorel Cataramă, Adrian Năstase, Radu Vasile, Petre Roman, Nicolae Alexandru, Dan Ioan Popescu, Corneliu Ruse ş.a., apartenenţa celor mai mulţi rămânând secretă.*** *[...]*

Parcă în opoziţie cu preşedintele mason al Comisiei (senatorul Nicolae Alexandru), vicepreşedintele Comisiei de Apărare a Senatului, la acea dată Radu Timofte, a declarat la rândul său presei că ***''tendinţa masoneriei, din ce în ce mai vizibilă, de a acapara toate funcţiile importante în stat reprezintă un pericol pentru România.''*** [340]

*

Momit cu cacealmaua mondială numită Muzeul Holocaustului, primul-ministru Adrian Năstase s-a jurat în faţa liderilor B'nai B'rith că, întors în România, va dărâma statuile mareşalului Mihai Antonescu şi că va distruge naţionalismul românesc. [...] ***''Contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 5 ani şi interzicerea unor drepturi.'' (Ordonanţa de Urgenţă nr. 31/28.03.2002 semnată***

[339] Ibidem.
[340] Ibidem.

de primul-ministru Adrian Năstase). *Caracterul de urgenţă al acestei ordonanţe ar fi legat de promisiunea unui rapid sprijin al B'nai B'rith şi al Comitetului Evreiesc American pentru invitarea României, în noiembrie 2002, la aderarea în Alianţa militară NATO.* ***Preţul: participarea românilor la războaie ce nu îi privesc, despăgubiri băneşti de ordinul a miliarde de dolari din partea României către Israel, după recunoaşterea culpabilităţii şi responsabilităţii românilor faţă de moartea a sute de mii de evrei (la cât de ieftin acaparează evreiii economia românească, o vor lua pe gratis, de fapt, şi vor mai fi şi răsplătiţi). […]***

Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican-Voiculescu (mason iniţiat în Ritul Scoţian, grad 33), Victor-Athanasie Stănculescu şi Silviu Brucan făceau parte din planul B'nai B'rith şi al Grupului Bilderberg, de preluare a puterii de stat, ca: preşedinte al ţării, prim ministru, vice-preşedinte ş.a.m.d. **Rolul lui Iliescu era acela de a atrage lângă sine cât mai mulţi nomenclaturişti din puterea comunistă, care să asigure succesul acţiunii, şi de a-l promova pe necunoscutul evreu Petre Roman la conducerea supremă executivă a ţării.** *În acest scop, rolul lui Iliescu a fost pregătit mediatic cu zece ani mai devreme de către evreii din Statele Unite, care au făcut să se publice, într-o revistă de limba română din SUA, ''prevestirea magică'' sau ''premoniţia'' că Ion Iliescu va fi preşedintele României.* [341]

Mărturisesc că ultimul material, preluat de pe internet, pare a fi mai degrabă opera unui fost ofiţer de securitate sau a mai multora, având adesea impresia, că ar fi chiar limbajul lui C.V. Tudor, de la PRM. Tocmai de aceea, am selectat cu grijă informaţiile (e posibil să-mi fi scăpat poate ceva) şi, dacă veţi urmări întreg materialul acesta de pe site, îmi veţi da cred dreptate. Ofer, un singur exemplu, în acest sens:

„În schimb, din chiar sediul B'nai B'rith, Ion Iliescu a adoptat public o atitudine ostilă şi vehementă la adresa preşedintelui partidului România Mare, ceea ce a condus în acelaşi an la ieşirea de la guvernare a celor trei secretari de stat ai partidului naţionalist.''

După cum aţi observat, acest mic text poate fi interpretat ca o mică răbufnire (necontrolată) de protest, pentru scoaterea de la guvernare a PRM, la cererea expresă a masonilor evrei. Oricum, mai târziu, Ion Iliescu îi va oferi lui Vadim Tudor în semn de împăcare (şi recunoştinţă pentru voturile din Parlament) cea mai înaltă distincţie din România (Ordinul Mihai Viteazul, în grad de mare cavaler), pe care recent intelectualii romnâni i-au contestat-o şi i-au cerut în mod public s-o returneze. Pe de altă parte, acelaşi text nu-şi avea locul sau rolul… Apoi, de când prm-iştii sunt naţionalişti? Iar legionarii, trataţi foarte puţin şi moderat în aprecieri, sunt „ultranaţionalişti''?

Merită să reflectăm mai mult şi asupra infiltrării masoneriei în România, începând cu familiile boiereşti fanariote Cantacuzino, Bibescu, Rosetti, Brătianu ş.a.m.d. În materialul de mai sus, apar desigur şi alte nume mai recente: Mihail Sadoveanu, Mihai Ralea, Dan Amedeo Lăzărescu, Alexandru Paleologu, Nicolae Alexandru, Nicu Filip, Mihai Musceleanu, Constantin (Costel) Iancu şi nu numai.

E bine totuşi să ştim astăzi cine sunt masoni sau cine face întocmai jocurile masoneriei. Suspendarea preşedintelui Băsescu i-a cam scos la suprafaţă, începând cu Ion Cristoiu, Cristian Tudor Popescu, Adrian Ursu, Tia Şerbănescu, Mircea Toma şi alţii. Am rămas surprins, descoperind din întâmplare numele lui Cristian Pârvulescu într-o carte de „eseuri'' (în care se prezentau masonii, opiniei publice?!), adică tocmai preşedintele Asociaţiei Pro-democraţia, care apare frecvent în ultimii ani la televiziune. Se pare că, printre masoni se află şi prezentatorul de la Teleenciclopedia – Florian Pittiş, academicianul Constantin Bălăceanu-Stolnici, Alina Mungiu-Pippidi (de la Societatea Academică Română) …

[341] Ibidem.

În final, aş vrea să formulez câteva critici sau întrebări, care vizează un volum de crestomaţie, intitulat **„Altfel despre Ştefan cel Mare''**, apărut de curând la Ed. Anastasia. Sunt intrigat, fie şi ca cercetător amator într-ale istoriei neamului românesc, de unele inexactităţi, pe care nu le pot trece cu vederea.

Cum este posibil ca istorici, precum Oreste Tafrali, C. I. Andreescu şi A. Pippidi, să avanseze ipoteza că „mariajul <<bizantin>> (cu Maria de Mangop, din spiţa Paleologilor) ar fi inspirat voievodului moldovean ideea să ridice pretenţii la tronul Constantinopolului''? (p.168) Cum pot să acrediteze unii istorici existenţa şi influenţa puternică a astrologilor de la Curtea Domnească, ştiind totuşi că domnitorul Ştefan cel Mare era credincios şi ortodox pe deasupra? (pp.147-151) Cum pot să-şi dea cu părerea unii autori (specialişti chiar în alte religii), precum A. K. Coomaraswamy (un budist recunoscut pe plan internaţional) şi traducătoarea acestuia, Anca Manolescu, în probleme ce privesc un erou şi sfânt ortodox? (p.282 ş.a.) De ce este pomenit, aparent fără rost, Christian Rosenkreutz (din Ordinul masonic al Rosicrucienilor)? (p.151) De ce se invocă ecumenismul, legat de chivotul ecumenic cerut de Petru Rareş? Cine sunt până la urmă ,,cercetătorii noştri''? (p.60)

Apoi, de ce în acest volum plin de date de tot felul, în general despre civilizaţia medievală, nu se aduce aproape niciun omagiu sau elogiu marelui domnitor? De ce coperta cărţii prezintă un pocal aurit înconjurat de steluţele Uniunii Europene, iar titlul este scris cu litere mari albastre? Pentru a da bine înaintea acesteia? Cum de a fost scos la tipografia… Gutenberg?

Şi, în sfârşit, ca o întrebare aparte, **de ce nu s-a dorit cu adevărat să se restaureze nici până în zilele noastre, vechea Cetate de Scaun a Sucevei, construită de cel care a fost recent desemnat prin votul a milioane de români din întreaga lume „cel mai mare român''?** Unii muzeografi, în lipsă de ceva mai bun, invocă lipsa planurilor originale ale acesteia, care sunt absolut necesare…

Pentru că m-am născut în vechea capitală a Moldovei şi în Bucovina, atât de îndrăgită de Eminescu, voi aduce un mic omagiu prezentând primele versuri dintr-un cântec, care constituie chiar genericul filmului ,,Ştefan cel Mare'' realizat de Mircea Drăgan:

Ştefan, Ştefan, domn cel Mare
Seamăn pe lume nu are,
Decât numai mândrul soare,
Decât numai mândrul soare.
Din Suceava când el sare, el sare,
Pune pieptul la hotare, hotare,
Ca un zid de apărare,
Ca un zid de apărare!...

Dacă ar fi să-mi dezvălui idealurile, aş începe cu acesta: aş vrea să pot face măcar o mică parte din ceea ce a realizat Ştefan cel Mare şi Sfânt, desigur prin arma scrisului. Este datoria noastră să luptăm pentru credinţa ortodoxă şi împotriva invaziei actuale (tot mai agresive) a păgânismului (în plan religios) şi materialismului (în modul de viaţă şi de gândire). Dumnezeu să ne dea curaj şi tărie să putem înfrunta aceste vremuri grele pe care le trăim. Amin.

AVERTISMENT PENTRU CREŞTINI

Din perspectiva lui Freud, religia era un infantilism psihic, o nevroză obsesională ce trebuia tratată ca oricare altă nevroză. Omul religios urma a fi astfel un candidat pentru instituţiile de recuperare mentală, la un loc cu ceilalţi bolnavi psihic. Religia persistentă în modernitate era simptomul unei boli sociale iar îndepărtarea de religie însemna începutul însănătoşirii. Societatea modernă, angajată în procesul ascendent de dominare raţională a existenţei în toate formele ei, era deja pregătită, opina Freud, să opereze şi să ''favorizeze'' acest proces de vindecare. Aceasta nu era altceva decât semnul ''maturizării'' reale şi depline a omului. Societatea modernă se anunţa a fi una liberă de religiozitate, autosuficientă, fundamentată pe caracterul eminamente raţional şi autonom al membrilor ei.

Cât de adevărate au fost aceste profeţii? După aproximativ un secol, avem acum posibilitatea de a le testa veridicitatea. Şi aceasta devine chiar un imperativ pentru cei veniţi din interiorul unui spaţiu ce a experimentat şi transformat în practică socială pentru o jumătate de secol ideologia marxistă, făcând astfel din eradicarea religiei şi producerea „Omului Nou” priorităţi indiscutabile ale aparatului politic unic aflat la conducerea societăţii.[342]

*

În general oamenii nu mai au o cultură religioasă, şi pentru că nu întâlnesc creştinismul în viaţa publică, a instituţiilor. Dacă guvernele ţărilor europene ar conduce deschis şi ar promova principiile creştine, pentru că în fond suntem ţări creştine, Europa fiind înainte de toate o entitate creştină, atunci nu ar mai fi nici o primejdie. Conducătorii Europei de azi şi de mâine trebuie să fie conştienţi că societatea nu poate fi salvată decât revenindu-se la principiile religiei creştine şi că aceste principii trebuie să se afle la baza legilor pe care ei le promovează. Or, la ora actuală trăim tocmai inversul. Se legalizează prostituţia, se legalizează homosexualitatea, adică toate aceste apucături (chipurile apărate de ,,drepturi ale omului'') care distrug familia şi, în ultimă instanţă, societatea. Dacă lucrurile vor avansa în acest sens va fi tot mai rău şi vom vedea că lumea devine neguvernabilă. Statisticile spun că peste 20-30 de ani nu va mai exista familie tradiţională, adică tineri care se căsătoresc la starea civilă şi la biserică (deja se fac tot mai multe în ,,condiţii exotice/romantice'', iar peste 70% dintre olandezi tolerează homosexualitea, 2% dintre suedezi se mai căsătoresc, foarte mulţi bulgari încuviinţează homosexualitatea, divorţul, suicidul, eutanasia etc. - n.a.). Consecinţa va fi că statul va trebui să se îngrijească de toţi copiii care se nasc din astfel de legături (ca în scenariul din ,,Republica'' lui Platon, sau cel al lui Orwell ş.a. - n.a.). Poate Dumnezeu le va deschide mintea guvernanţilor şi vor vedea că nu se poate trăi fără principiile unei morale minime. […]

Fără îndoială că ne vom pierde. Peste câteva generaţii, probabil nu ne vom mai numi români, ci pur şi simplu europeni. Cu siguranţă că peste zeci sau sute de ani vom deveni un amalgam. Europa va fi un fel de naţiune cu valori care se tot apropie, se unifică, o cultură unică. Este un proces nivelator, desfigurator al identităţilor de până acum. Aşa a fost concepţia. Secolul XIX şi o parte din secolul XX au aparţinut naţionalităţilor, afirmărilor naţionale. Acum nu mai este naţiunea pe primul plan, ci globalizarea, din care face parte şi unificarea europeană. Motivaţia celor care au pus la cale globalizarea este că naţiunile s-au aflat mereu în conflicte şi pe linie religioasă, şi pe linie naţionalistă. Şi atunci, dacă vrem să fie pace şi înţelegere trebuie să eliminăm religia din sfera politică şi publică, iar sentimentul naţional să îl anihilăm. (să-l scoatem şi pe Traian Băsescu din politică, pentru că vrea unirea cu Moldova de peste Prut? - n.a.) […]

Oamenii nu primesc o educaţie care li se impune. Noi trebuie să devenim toţi exemple şi să arătăm că Ortodoxia nu înseamnă o serie de prescripţii, de norme de conduită, pentru că toate acestea îl apasă pe om, pe lângă grijile de zi cu zi care sunt oricum împovărătoare. Dacă

[342] Silviu Rogobete, din art. ***Religie şi schimbare socială. Câteva reflexii asupra rolului religiei în societatea contemporană,*** apărut în publicaţiile New Europe College, Bucuresti, 2002.

mai vine şi Biserica cu norme şi prescripţii – şi noi cam asta facem, din păcate – îl îndepărtăm pe om. Trebuie ca limbajul să fie mult mai pozitiv, mai atrăgător, mai convingător, prin faptul că noi înşine trăim ceea ce propovăduim şi că le vorbim oamenilor dintr-o experienţă personală. Trebuie să le arătăm că credinţa şi toată viaţa duhovnicească nu înseamnă o povară – nici pe departe! -, ci dimpotrivă, o uşurare, o bucurie..., că oamenii pot descoperi în post o binecuvântare şi o eliberare, iar în rugăciune o putere care te eliberează, te pacifică, te întăreşte, îţi dă sens şi lumină. Dacă îi spui omului că trebuie să se roage, trebuie să postească, că trebuie să meargă la biserică, împlinind prin aceasta o datorie, atunci el nu va primi uşor. Este nevoie ca ***omul să simtă apropierea de Dumnezeu ca pe o necesitate a vieţii lui şi în acelaşi timp ca o bucurie şi o uşurare****. De aceea trebuie schimbat şi limbajul.*[343]

ECUMENISMUL ŞI MASONERIA.
DESPRE UN PROIECT GLOBAL MASONIC SAU DESPRE

[343] Înalt Prea Sfinţitul Dr. Serafim Joantă, Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române pentru Germania şi Europa Centrală şi de Nord, în interviul acordat lui Antonio Aroneasa, Rost, Nr.47-48, ianuarie-februarie 2007, pp.39-40.

MAREA EREZIE APĂRUTĂ ÎN VREMURILE NOASTRE

Cucernicul Părinte Dumitru Stăniloae († 1993).

*''Eu nu prea sunt pentru ecumenism; socotesc că **ecumenismul este produsul masoneriei**; iarăşi vor să relativizeze credinţa adevărată. A avut dreptate Biserica zicând că nu prea suntem uniţi. Ecumenismul este pan-erezia timpului nostru. Biserica Romano-Catolică şi Biserica Ortodoxă nu sunt două surori. Nu există decât un singur cap al Bisericii, Iisus Hristos. Nu poate exista decât un singur trup, adică o singură Biserică. Deci noţiunea de Biserici surori este improprie.''*

,,Au venit odată şi aici, la un congres al ecumeniştilor. Şi unul dintre reprezentanţii lor a susţinut ideile socialiste. Eu i-am combătut şi vorbeam mereu de Hristos. Iar mă întrebau: ''De ce tot vorbiţi de Hristos? Aici este vorba de altceva, nu de Hristos.'' S-au supărat teribil şi. După ce am plecat, m-au criticat foarte tare pentru că vorbeam de Hristos şi nu de probleme de-astea sociale. De ce să mai stau de vorbă cu ei care au făcut femeile preoţi, sunt de acord cu homosexualii, nu se mai căsătoresc…'' (interviu preluat din Ortodoxia şi internaţionalismul religios, Ed. Scara, 1999)

*,,Lupta catolicismului n-a avut o bază spirituală, creştină, aşa cum a fost cea din Rusia sau cea de la noi. Ne acuză Todea că suntem Biserica trădătoare. **Două mii de preoţi ortodocşi au stat în închisoare. Eu am fost în închisoare şi n-am văzut nici un preot unit.** Toţi s-au făcut ortodocşi sau au intrat în diferite întreprinderi în care făceau pe turnătorii.'' (Omagii părintelui Dumitru Stăniloae, Ed. MMB, 1994)*

*,,Caracteristica fundamentală a creştinismului, care constă în surparea zidului despărţitor dintre Dumnezeu şi oameni […] e înlăturată în **catolicism** într-o nouă formă. Sobornicitatea creştină, însăşi Biserica, trupul tainic al lui Hristos, e desfăcută din îmbrăţişarea iubirii atotprezente a lui Iisus Hristos şi transformată într-o **societate pur laică** (secularizată, înstrăinată tot mai mult faţă de Dumnezeu – n.a.). […] Iisus are o comunitate numai cu un anumit punct al spaţiului şi numai cu o persoană, cu papa în Vatican. […] Tot ce contează e dependenţa juridică de o persoană omenească. Misticul e transformat în juridic, viaţa în Biserică devine o preocupare de bună şi uniformă orânduială juridică. Cuvintele religioase nu mai exprimă de aceea nici ele misterul unor experienţe religioase directe, ci devin termeni juridici şi raţionalişti, de precizări pozitiviste, pământeşti.'' (Ortodoxie şi românism, pp.100-101)* [344]

*

Părintele arhimandrit Arsenie Boca († 1989). *,,Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica ortodoxă, fie ei: arhierei, preoţi de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiţie, la Dogmele şi Canoanele Sfinţilor Părinţi ale celor şapte Soboare Ecumenice, altfel la iad cu arhierei cu tot. Ferească Dumnezeu!'' (Talanţii împărăţiei, p.197)*

Părintele Cleopa Ilie de la M-rea Sihăstria († 1998). *,,Mi-au pus întrebări despre unitatea Bisericilor, că ei vor să unească Bisericile şi să facă, precum a zis Mântuitorul, o turmă şi un păstor. Domnule director, i-am zis, biserica dumneavoastră, protestantismul, este suspendat în aer. N-are temelie! – Dar de ce, părinte? – Unde vi-i Sfânta Tradiţie? Unde-s Sfintele Canoane? Unde-i practica Bisericii de 2000 de ani? Aţi desfiinţat totul şi acum vreţi să vă apropiaţi de noi? Este imposibil! Noi de-abia avem puncte comune cu catolicii, darămite cu protestanţii. Ei sunt la foarte mare distanţă de noi, au numai două Taine, şi acelea nu ca taine, ci numai ca simboluri: Botezul şi Cina Domnului. La Cina Domnului fac o masă comemorativă cu pâine şi cu vin în cinstea lui Hristos, dar nu mai cred că se preface pâinea şi vinul în Trupul şi Sângele Domnului. N-am când să spun discuţia de acolo că-i mult de spus.''*

---

[344] ***Mărturisirile Sfinţilor Părinţi împotriva ereziei numită ecumenism*** (broşură), pp. 52-54.

La întrebarea „- Cum vedeţi unirea Bisericilor?'', Părintele răspunde: ''Fraţilor, **unirea Bisericii nu este lucru omenesc ci dumnezeiesc**. *Nu-i în puterea noastră. Iată cum văd eu: să punem post şi rugăciune către Dumnezeu şi când va veni Duhul Sfânt să ne găsească ca Sfinţii Apostoli. Asta e lucrarea Duhului Sfânt. Iar dacă va veni Duhul Sfânt când îl cerem cu post şi rugăciune, când va veni la toate minţile arhiereilor catolici şi ortodocşi, va fi aceeaşi gândire: Hai să ne unim că n-au fost la început două Biserici ci una singură. Deci asta să cerem de la Dumnezeu, că El poate face unitate de vederi în toate privinţele… Iar dacă este vorba să se creadă, să se facă unitate de credinţă, atunci numai Domnul ştie… Noi, nu.''*

''Aţi văzut la primii voievozi creştini ai românilor, de când sunt cele trei ţări române, Moldova, Muntenia şi Ardealul, toţi au fost ortodocşi… Ştefan cel Mare nu a fost baptist! Mircea cel Bătrân nu a fost evanghelist sau adventist! Alexandru cel Bun nu a fost martorul lui Iehova; ***nebunii ăştia au venit acum*. *Nici o sectă nu exista în ţara noastră pe atunci. Aceştia vin din străinătate, plătiţi de masoni, să ne strice dreapta credinţă şi originea noastră de popor*** **ortodox** *[…]. Să ţineţi credinţa care aţi supt-o de la piepturile maicilor voastre! Să ţineţi credinţa pe care o avem de două mii de ani! Nu vă luaţi după slugile satanei care vin din Apus cu milioane de dolari. Ei cumpără pe proşti şi pe nelămuriţi în credinţă, să rupă unitatea în sufletul poporului român şi vor să facă cele mai mari erezii şi nebunii în ţara aceasta. Păziţi-vă de aceştia! Au case de rugăciuni dar acolo e casa* satanei.

(Ortodoxia şi internaţionalismul religios, Ed. Scara, 1999) [345]

*

Cucernicul Părinte Gheorghe Calciu. *„Înţelegerea ecumenică de unire şi armonie a lumii este de fapt o formă a mişcărilor internaţionaliste pe plan religios, în care se încearcă desfiinţarea naţiunilor, instituirea unor guverne mondiale, pe care nimeni nu le-a uns şi care urmăresc doar gloria lor, buna lor viaţă şi satisfacerea dorinţei de a conduce popoarele.* ***Ecumenismul acesta este în sine o acţiune diabolică spre ceea ce este Biserica şi care sunt adevăraţii ei membri. Se confundă identitatea Bisericii cu alte tradiţii umaniste şi se gândeşte că Biserica este fragmentată şi despărţită, dar mai mult se ignoră singura cale de mântuire a Bisericii.*** *'' „Papistaşii nu au preoţie, nici taine… Vaticanul nu este biserică, ci un sistem* politico-economic *situat în afara Bisericii, iar papa cu toţi ''clericii'' Vaticanului nu sunt urmaşi ai Apostolilor, nu au predania şi succesiunea apostolică… Papistaşii sunt francolatini, iar pe deasupra şi eretici. Papismul se află în afara Bisericii… şi pentru că în afara Bisericii nu există Taine, pentru aceasta clericii papistaşilor şi însuşi papa, pentru noi ortodocşii, nu au preoţie, adică au fost tăiaţi de la succesiunea apostolică. Dacă se va pierde Credinţa Ortodoxă, atunci nu va mai exista nici Biserică, nici Dumnezeiasca Euharistie… Părinţii Bisericii din veacul al VIII-lea observaseră că papismul, sub influenţa francilor, a schimbat teologia ortodoxă şi astfel nu mai făcea parte din Biserica Ortodoxă care păzea în întregime adevărul revelat. De aceea, papa nu mai era pomenit în Diptice.'' (Cugetul Bisericii Ortodoxe, Cap.I)* [346]

*

Arhimandrit Gheorghios Kapsanis, egumenul M-rii Grigoriu, Athos. *„Ce este ecumenicitatea? Bisericile Ortodoxe din întreaga lume sunt organizate, din punct de vedere administrativ, în Biserici locale sub conducerea unor sinoade locale, respectiv patriarhii. Toate bisericile locale sunt organizate la rândul lor sub forma unui sinod ecumenic din care fac parte reprezentanţi ai tuturor Bisericilor Ortodoxe locale.*

Ce este ecumenismul? Ecumenismul în schimb, este o formă instituţională prin care, sub numele păcii şi unităţii, sunt adunate la un loc toate religiile lumii precum evrei, musulmani, budişti care nu cred în Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, şi unde se dezbat probleme economice, politice, sociale, culturale etc. Ecumenismul caută prin toate acestea să se impună ca **noua religie a viitorului**. *Cu certitudine, Biserica Ortodoxă este ecumenică, adică*

[345] Ibidem, pp.54-58.
[346] Ibidem, pp.61-62.

sobornicească. ***Una este însă ecumenicitatea şi alta este ecumenismul.*** ***Biserica Ortodoxă*** *este* ***ecumenică, dar nu ecumenistă****. Ea rămâne ecumenică atâta vreme cât nu cade în ispita ecumenismului. Ecumenicitatea constituie expresia deplinătăţii Bisericii şi se propune şi celorlalţi, fără să se împartă sau să se ajusteze după concepţiile omeneşti. Aşadar Biserica noastră Ortodoxă este ecumenică şi deoarece întreaga lume are nevoie cu adevărat de ecumenicitatea ei, este necesar ca ea să se menţină ecumenică şi să nu cadă în ecumenism. Iar aceasta nu numai pentru a-şi păstra ecumenicitatea ei, ci şi pentru a ajuta cu adevărat lumea.*

Un rol important în mişcarea ecumenică îl are ***teoria ramificaţiilor*** *care este o* ***erezie eclesiologică*** *promovată în cercurile teologice aşa-zis moderniste, a cărei esenţă este că toate confesiunile creştine existente în momentul actual sunt văzute ca ramuri egale ale unei singure Biserici a lui Hristos şi care deţin în mod egal harul Sfântului Duh şi Adevărul Divin. La baza acestei învăţături eretice stă interpretarea incorectă a procedurilor canonice privind primirea în Biserică a ereticilor şi schismaticilor.'' (Ortodoxia şi internaţionalismul religios, Ed. Scara, 1999) […]*

Cuviosul Ghenadie Sholarios, Patriarhul Constantinopolului (sec. XV). *O, bieţii de voi care vedeţi ce se-ntâmplă în jurul vostru şi în vreme ce robia vă este tot mai aproape, vă lepădaţi de credinţa părinţilor voştri şi primiţi fărădelegea! Nu mă voi lepăda nicicând de tine, iubită Ortodoxie, şi n-am să te ascund Sfântă Predanie, câtă vreme duhul meu mai sălăşluieşte în trupul acesta.'' (Sinodul de la Ferrara-Florenţa, Ed. Scara, 2002, p.161)* [347]

*

A mai rămas de cercat un singur lucru: Trupul Bisericii, cel din care şi noi facem parte. Iată de ce pentru împuţinarea noastră sufletească, Dumnezeu a lăsat o aşa întreită ispitire acestor veacuri din urmă: încălcarea predaniilor strămoşeşti, lăsarea slujirilor sfinte şi alăturarea ereticilor, sau într-un cuvânt: ***ecumenismul****.*

Perfidia cu care se înrădăcinează zi de zi în viaţa noastră mentalitatea noului veac este de negrăit. Sub masca umanismului iubitor numai de om şi nu de Dumnezeu, ecumenismul este raiul desfătărilor religioase şi a împăciuirilor sacerdotale ce doreşte în puternica lui înşelare să instaureze împărăţia omului eretic pe acest pământ. Ispita cea mare e că vicleanul duh râvneşte la a ne face simpli figuranţi în Ortodoxie şi lucrători pentru templul babilonic, pentru împărăţia de carne şi neoane a acestei lumi.

Cine doreşte o nouă religie, cine vrea să se-nchine într-o nouă Biserică, cine vrea o singură stăpânire sub un singur stăpân? Orice ortodox cunoaşte răspunsul la această întrebare: numai înainte-mergătorii Antihristului! Priviţi cu luare aminte la calea Bisericii de până acum, citiţi cuvintele Părinţilor, spovediţi-vă la duhovnici încercaţi şi veţi deosebi duhurile ce se muncesc a ne rupe din via Bisericii şi de a ne altoi pe mărăcinii lipsiţi de adevăr şi de mântuire.

Înainte de a face orice judecată în cele ale credinţei, se cuvine a nu trece cu vederea peste cuvintele celor care mai înainte de noi au ştiut să poarte ,,lupta cea bună'' şi să biruiască până la capăt. Sfinţii Prooroci, Evanghelişti, Apostoli, Mărturisitori şi Cuvioşi din toate timpurile şi toate locurile sunt într-un cuget când grăiesc despre Ortodoxie şi despre apărarea ei. Este cugetul Bisericii Strămoşeşti celei peste veacuri vie şi nemuritoare, luminoasă şi înfloritoare, este hrana din care s-au alăptat toţi cei ce au vieţuit într-însa, sunt cuvintele aceluiaşi izvor.

Popor ortodox, păstraţi credinţa străbună în care aţi fost crescuţi, păstraţi predaniile părinţilor şi strămoşilor noştri, păstraţi neatinsă comoara ce aţi primit-o de la sfinţii cei din veac. Nu vă depărtaţi de la izvorul de viaţă al Bisericii, căci ea vă va ajuta să luptaţi împotriva vicleniilor, să vă păstraţi şi să înmulţiţi darurile Duhului Sfânt primite la Botez şi să vă mântuiţi sufletul şi neamul.

[347] Ibidem, pp.58-64.

Părinţilor şi fraţilor ortodocşi, cele citite sunt doar o picătură din mulţimea cuvintelor pe care Sfinţii Părinţi le-au mărturisit până la noi, împotriva celor ce voiau a strica Credinţa Ortodoxă lăsată de Mântuitorul Hristos şi de Sfinţii Apostoli. Înţelegeţi şi vedeţi că doar Biserica Ortodoxă este lăsată de Mântuitorul Hristos şi de Sfinţii Apostoli. Înţelegeţi şi vedeţi că doar Biserica Ortodoxă se ocârmuieşte după cele şapte Soboare, doar Biserica Ortodoxă păstrează neschimbate scrierile Sfinţilor Părinţi, doar în Biserica Ortodoxă se ţin slujbele primelor veacuri, şi pentru aceea doar Biserica Ortodoxă e mereu nouă şi înnoită de harul Duhului Sfânt.

Fiţi încredinţaţi că doar cei ce se luptă pentru Biserică vor rămâne în Ortodoxie, doar cei ce vor mărturisi învăţătura Bisericii vor aduce dreapta-slăvire lui Dumnezeu, doar acei ce vor lucra toate din dragoste de Biserică, Însuşi Hristos îi va dărui Ortodoxiei Sale drept temple vii ale Duhului Sfânt şi se vor bucura de vederea luminii line a sfintei slave, pregustând încă de aici împărăţia cerurilor.

Fericiţi vom fi de toţi sfinţii de vom lucra în adevăr mântuirea, căci învăţătura lor ne învaţă să alegem între ORTODOXIE SAU MOARTE! [348]

*

Canonul 10 al Sfinţilor Apostoli ~ *,,Dacă cineva s-ar ruga, chiar şi în casă cu cel afurisit (scos din comuniune) acela să se afurisească.''*

Canonul 45 al Sfinţilor Apostoli ~ *,,Episcopul, presbiterul sau diaconul, dacă numai s-ar ruga împreună cu ereticii, să se afurisească, iar dacă le-a permis acestora să săvârşească ceva ca şi clerici (să săvârşească cele sfinte), să se caterisească.''*

Canonul 46 al Sfinţilor Apostoli ~ *,,Episcopul sau presbiterul care primesc botezul sau jertfa ereticilor, poruncim să se caterisească. Căci ce înţelegere poate să fie între Hristos şi Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul?''*

Canonul 64 al Sfinţilor Apostoli ~ *,,Dacă vreun cleric sau laic intră în sinagoga iudeilor sau a ereticilor ca să se roage, să se caterisească şi să se afurisească.''*

Canonul 6 al Sinodului V local de la Laodiceea ~ *,,Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care sunt mai mult absurdităţi decât binecuvântări.''*

Canonul 15 al Sinodului al Nouălea din Constantinopol (861) ~ *,,Cei ce propovădiesc public eresul sau îl învaţă în Biserici, să fie îndepărtaţi de comuniunea cu credincioşii şi afurisiţi, ca unii ce fac schismă şi sfărâmă unitatea Bisericii.''* [349]

*

Matei 7:15 ~ *,,Luaţi-vă aminte de proorocii mincinoşi, care vin către voi în veşmintele oilor, iar dinăuntru sunt lupi răpitori.''*

Matei 24:24 ~ *,,Că se vor scula hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi vor da semne mari şi minuni, cât să înşale, de va fi cu putinţă, şi pre cei aleşi.''*

Faptele Apostolilor 5:29 ~ *,,Şi răspunzând Petru şi apostolii, ziseră: «**A asculta trebuie pre Dumnezeu mai mult decât pre oameni.**»'' [...]*

Galateni 1:8 ~ *,,Ci măcar de noi sau înger din cer va binevesti vouă afară de ce am vestit vouă, anathema să fie!''*

Efeseni 4:5 ~ *,,Este un Domn, o Credinţă, un Botez.'' [...]*

Tit 3:9-10 ~ *,,Iar cele nebune cercări şi graiuri de neamuri şi pricini şi sfădiri de lege, părăseşte-le, pentru că sunt nefolositoare şi deşarte. Pre omul eretic, după întâia şi a doua mustrare, părăseşte-l, ştiind că s-a îndărătnicit unul ca acela şi păcătuieşte, fiind singur de sine osândit.''*

Iacov 2:10 ~ *,,Pentru că cine va păzi toată legea, dar va greşi într-o singură poruncă, s-a făcut vinovat faţă de toate poruncile.'' [...]*

---

[348] Monahul Conon Românul, în Precuvântarea lucr.cit., pp.3-6.

[349] Citate scripturistice ce vădesc apostazia acestui veac, preluate din Biblia de la 1688, lucr.cit., pp.13-15.

Petru 1:20-21 ~ *,,Dar mai înainte de toate, trebuie să ştiţi că nici o proorocie a Scripturii nu se tâlcuieşte după socotinţa fiecăruia. Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinţi ai lui Dumnezeu au grăit, purtaţi fiind de Duhul Sfânt.''*

I Ioan 4:1 ~ *,,Iubiţilor, nu daţi crezare oricărui duh, ci cercaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume.''*

II Ioan 4:6 ~ *,,Noi de la Dumnezeu suntem; acela ce ştie pre Dumnezeu aude pre noi; carele nu iaste de la Dumnezeu nu ascultă pre noi (apostolii).''*[350]

*

Sinodul de la Constantinopol din anul 1724. *,,Cei care vor dezerta de la Ortodoxie şi vor părăsi părinteştile şi dreptele dogme ale credinţei şi Predaniile obşteşti ale Bisericii şi vor decădea şi se vor îndepărta cu inovaţii şi cu credinţe absurde şi cu obiceiuri eterodoxe şi vor falsifica şi vor măslui adevărul Ortodoxiei, aceştia nici nu mai sunt, nici nu se mai numesc creştini cu adevărat, ci se taie şi se despart de totalitatea mădularelor Bisericii şi a creştinilor, ca nişte eterodocşi şi inovatori şi se izgonesc afară din sfântul staul ca nişte oi râioase şi mădulare putrede.'' […]*

Avva Pamvo (sec.V). *,,Că iată îţi zic ţie fiule, vor veni zile când vor strica creştinii cărţile Sfintelor Evanghelii şi ale Sfinţilor Apostoli şi ale dumnezeeştilor Prooroci, ştergând Sfintele Scripturi şi scriind tropare şi cuvinte elineşti. Şi se va revărsa mintea la acestea, iar de la acelea se va depărta.'' […] Şi a zis bătrânul: ,,Fiule în acele zile cel ce îşi mântuieşte sufletul său mare se va chema în împărăţia cerurilor.'' (Patericul Egiptean, pg.209 cuv.15) […]*

Sfântul Efrem Sirul († 379). *,,Vai acelora care se întinează cu blasfemiatorii eretici. Vai acelora care batjocoresc Dumnezeieştile Scripturi! Vai de cei câţi murdăresc sfânta credinţă cu eresuri sau încheie vreo înţelegere cu ereticii! […] Să fugi de purtarea familiară faţă de schismatici şi eretici! Mai mult, să te fereşti de erezia acelora care îl despart în două pe unicul nostru Domn Iisus Hristos! Aceştia cred în chip contrar celor 318 Sfinţi Părinţi care s-au întrunit la Niceea.''*

''Pe eretici, ca pe nişte blasfemiatori şi vrăjmaşi ai lui Dumnezeu, Scriptura nu i-a numit oameni, ci câini şi lupi şi porci şi antihrişti, după cum zice Domnul: Nu daţi cele sfinte câinilor! (Matei 7:6). Şi Ioan zice că mulţi antihrişti s-au arătat (I Ioan 2:18). Pe aceştia deci, nu se cuvine să-i iubim, nici să ne întreţinem cu ei, nici să ne rugăm împreună cu ei, nici să mâncăm împreună, nici să-i primim în casă, nici să-i salutăm, ca să nu ne facem părtaşi faptelor lor celor viclene.''

''Păcatul fără iertare e fapta care se îndreaptă împotriva Duhului Sfânt şi păcatele tuturor ereticilor, pentru că au blasfemiat şi blasfemiază pe Duhul Sfânt. Acestora nu li se va ierta păcatul nici în viaţa aceasta, nici în viaţa ce va să fie, pentru că s-au opus lui Dumnezeu Însuşi, de la Care se dă izbăvirea.''[351]

*

Sfântul Grigorie Teologul (†389). *,,Unde este evidentă necredinţa, trebuie să preferăm mai bine focul şi sabia şi situaţiile critice şi mâinile tiranilor – şi toate cu dăruire – decât să luăm parte la aluatul păcatului şi să ne unim cu cei care bolesc în credinţă…* ***De mii de ori este mai bună dezbinarea care se face pentru cuvintele bunei credinţe ortodoxe decât pacea, când aceasta este unită cu patimile.''***

Sfântul Ioan Gură de Aur (†407). *,,Dacă cineva contraface măcar o mică parte a chipului regelui pe moneda regală, în felul acesta o falsifică; la fel şi în credinţa cea adevărată, acel care va schimba chiar cât de puţin în ea, o vatămă pe toată. Căci dacă, pe de o parte, dogma este răstălmăcită, şi înger de ar fi, să nu-l credeţi. Nimic nu foloseşte viaţa virtuoasă, dacă credinţa nu este sănătoasă.'' […]*

[351] Ibidem, pp.15-

[350] Ibidem, pp.7-12.

[352] Ibidem, pp.15-

Sfântul Chiril al Alexandriei (†444). *,,Dacă cineva schimbă ceva în sfintele şi dumnezeieştile dogme patristice, acest lucru nu trebuie să-l luăm* drept clarviziune, ci drept *crimă şi abatere de la dogmă şi păcătuire împotriva lui Dumnezeu.''*

Ssfântul Maxim Mărturisitorul (†662). ***,,A tăinui cuvântul adevărului înseamnă a te lepăda de el. Bine este să trăim în pace cu toţi, dar numai cu aceia care cugetă aceleaşi despre buna credinţă ortodoxă. Şi este mai bine să ne războim, atunci când pacea lucrează conglăsuirea către rău****.'' (Vieţile Sfinţilor din greacă, 21* ianuarie)

Sfântul Ioan Damaschin (†749). *,,Să ne păzim cu toate puterile noastre să nu primim împărtăşire de la eretici, nici să le-o dăm acestora…, ca să nu ne facem părtaşi relelor lor credinţe şi pentru a nu fi condamnaţi împreună cu ei.''*

Sfântul Teodor Studitul (†826). *Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că duşmani ai lui* Hristos sunt nu *numai ereticii, ci şi cei aflaţi în comuniune cu ei.''*

,,Avem poruncă de la însuşi Apostolul Pavel că, atunci când cineva învaţă ori ne sileşte să facem orice alt lucru decât am primit şi decât este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice şi locale, acela urmează a fi osândit, ca nefăcând parte din clerul sfinţit. Nici un sfânt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfânt, dacă ar fi călcat-o.''[352]

*

Sfântul Cuvios Teodosie de la Pecerska (†1073). *,,Păzeşte-te, fiule, de cei cu credinţă strâmbă şi de toate discuţiile lor […] Cine laudă o credinţă străină face la fel ca şi cel care-şi huleşte propria credinţă. Cine laudă credinţa sa şi pe cea străină e un făţarnic şi apropiat de erezie… Dacă cineva îţi spune: ,,Credinţa noastră şi a voastră este de la Dumnezeu'', atunci, fiule, răspunde-i aşa: ,,Făţarnicule! Cum pot fi amândouă de la Dumnezeu? Nu ştii ce spune* Scriptura: ***Este un singur Domn, o singură Credinţă, un singur Botez. (Efeseni 4,5)*** *Aşadar, fiule, fereşte-te de aceştia şi întotdeauna apără-ţi credinţa ta! Nu te înfrăţi cu ei, ci fugi de ei şi întăreşte-te în credinţa ta prin fapte bune!... Fiule, chiar dacă va trebui să mori pentru credinţa ta sfântă, du-te cu îndrăzneală la moarte! Aşa au murit şi sfinţii pentru Credinţă, iar acum vieţuiesc întru Hristos.'' (Patericul peşterilor de la Kiev, 1806)*

Sfântul grigorie Palama (†1340). *,,Cei ce sunt în Biserica lui Hristos aparţin adevărului, iar câţi nu aparţin adevărului, nu sunt nici în Biserica* lui *Hristos.''*

Sfântul Marcu Eugenicul, Mitropolitul Efesului (†1444). *,,Învăţăturile dascălilor apuseni nici nu le cunosc, nici nu le primesc, încredinţat fiindcă sunt înşelătoare.* **În materie de credinţă ortodoxă nu există concesie.** *Distrugerea credinţei obşteşti este pierzarea de obşte a* tuturor. ***Chestiunile credinţei orotdoxe nu admit iconomia.*** *Niciodată nu s*-au *îndreptat cele bisericeşti prin soluţii de mijloc. Între lumină şi întuneric poate cineva să spună că există ceva* de mijloc, *numit înserare sau amurg; dar intermediere între adevăr şi minciună nu poate nimeni să gândească, oricât s-ar strădui. Mijloc de împăcare între adevăr şi minciună nu există! În problemele de credinţă nu încape pogorământul şi iconomia, deoarece pogorământul provoacă împuţinarea credinţei. Asta ar fi egal cu a spune: Taie-ţi capul şi du-te* unde *vrei.''*

,,Noi pentru nimic altceva nu *ne-am despărţit de latini, decât pentru că sunt nu numai schismatici, dar şi* eretici. Pentru aceasta nu trebuie **nicidecum** *să ne unim cu ei!''*

,,Acela care îl pomeneşte pe papă ca arhiereu ortodox este vinovat şi latino-cugetătorul trebuie considerat ca un trădător al credinţei. Prin urmare, fugiţi de ei, fraţilor, ca şi de împărtăşirea cu ei, pentru că unii ca aceştia sunt apostoli mincinoşi, lucrători vicleni. Nu este altceva de mirare dacă şi ispititorii lui Satana se preschimbă în îngeri ai dreptăţii, al căror sfârşit va fi după faptele lor.'' […] ,,Nu voi face aceasta niciodată, orice s-ar *întâmpla!* **Nu voi semna niciodată unirea, chiar dacă ar trebui să-mi primejduiesc însăşi viaţa mea!** *'' – a răspuns Sfântul Marcu împăratului Bizanţului care căuta să-l înduplece a semna mincinoasa şi*

[352] Ibidem, pp.22-

trădătoarea unire cu ereticii catolici la sinodul tâlhăresc de la Ferrara-Florenţa, 1438-1439). [353]

*

Sfântul Cuvios Mucenic Cosma Etolianul (†1779). *,,Evreul (talmudist – n.a.) îmi spune că Hristosul meu e un copil din flori şi Preasfânta Fecioară a mea e o desfrânată, iar Sfânta Evanghelie îmi spune că acest lucru e de la diavolul. Mai am acum ochi să mă uit la evreu? Dacă un om mă ocărăşte, îmi omoară mama, fraţii, copiii, după care îmi scoate ochii, ca şi creştin am datoria să-l iert. Dar să-L ocărască ei pe Hristosul meu şi pe Preacurata Fecioară a mea! Eu nu vreau să-i mai văd, dar domniile voastre cum vă rabdă inima şi mai faceţi afaceri şi tocmeli cu evreii?*

De ce v-am spus acestea, creştinii mei? Nu ca să-i omorâţi pe evrei şi să-i prigoniţi, nu, ci ca să-i plângeţi că L-au lăsat pe Dumnezeu şi s-au dus cu diavolul. V-am spus ca să ne căim acum până mai avem vreme, ca să nu se întâmple să se mânie Dumnezeu pe voi şi să ne lase din mâna Lui şi să păţim şi noi ca evreii şi chiar mai rău.''

,,Pe papa Romei să-l blestemaţi, fiindcă el e cauza.'' ,,Antihristul e unul papa, iar nu altul (adică turcul n.n.) cel care e în capul nostru. Înţelegeţi cine, fără să-i spun numele.'' ,,Noi avem o poruncă ce spune să anatematizăm pe oricine adaugă sau nu crede în ceva mic din cele pe care le-au legiuit Părinţii Bisericii noastre.'' (Stupul Ortodox, 1999)

Sfântul Paisie de la Neamţ (†1794). *,,Au ereticii sunt râmlenii (romano-catolicii) cu al lor papa? Bine ştiu că vei zice că sunt eretici. Şi de vreme ce sunt eretici, precum şi cu adevărat sunt, atunci Sfânta noastră Biserică îi afuriseşte pe dânşii. Şi pe care Sfânta Biserică îi afuriseşte şi eu, împreună cu Biserica, fiul ei fiind, îi afurisesc.''*

Sfântul Nicodim Aghioritul (†1809). *,,Zice încă şi dumnezeiescul Hrisostom (în voroava cea de la început era Cuvântul) <<Nu te amăgească pe tine o ascultătorule adunările ereticilor, că au Botez dar nu luminare, ci se botează cu trupul, iar cu sufletul nu se luminează.>> Ci şi sfântul Leon în Epistola cea către Nichita zice: <<Nici un eretic nu dă sfinţenie prin taine.>> Iar Ambrosie în Cuvântul cel pentru cei ce se caterisesc, zice: <<Botezul celor rău cinstitori de Dumnezeu, nu sfinţeşte>>*

(Tâlcuirea Canonului 46 Apostolic, Pidalionul de la Neamţ de la 1844) [354]

*

Sfântul Ioan de Kronstadt (†1908). *,,Care dintre ortodocşi nu ar dori unirea cu toţi catolicii sau luteranii şi să fie una cu ei în Hristos, o singură Biserică, o singură obşte a celor credincioşi! Care însă, dintre aceste-zise biserici, mai ales dintre întâi-stătătorii numiţi papi, patriarhi, mitropoliţi, arhiepiscopi şi episcopi, xiondzi (numele polonez pentru preot n.n.) sau pateri (numele grecesc pentru preoţi – n.a.) se va învoi să se lepede de rătăcirile sale? Nici unul. Iar noi nu putem să ne învoim la învăţătura lor eretică fără să aducem vătămare mântuirii sufletului nostru.* ***Oare se pot uni cele de neunit – minciuna cu adevărul?***

Iezuiţii catolici în folosul papei şi a propriei lor vederi şi scopuri egoiste şi meschine, au pervertit legea conştiinţei şi legea Evangheliei, afirmând că pentru atingerea scopurilor proprii sau a scopurilor religioase, catolicii pot întrebuinţa toate mijloacele nelegiuite: adică şi ca să omoare şi ca să viclenească în tot felul şi să prigonească credinţa ortodoxă, să o numească schismatică şi o credinţă de câini, şi să-i ardă pe ruguri pe ortodocşi, ca pe Hus şi pe alţii.

Neîndoielnice sunt cuvintele Mântuitorului nostru IisusHristos: ***Cel ce nu este cu Mine, este împotriva Mea*** *(Matei 12, 30) Catolicii, luteranii şi reformaţii au apostaziat de la biserica lui Hristos – ei nu sunt de un cuget cu noi, nutresc vrăjmăşie împotriva noastră, caută din răsputeri să ne omoare, ne strâmtorează în tot chipul pentru credinţa noastră, ne batjocoresc şi ne fac toate felurile de neplăceri mai ales în aşezările lor cele mai însemnate, ei merg în chip vădit împotriva lui Hristos şi a Bisericii Sale, nu cinstesc de viaţă făcătoarea Cruce, sfintele*

[353] Ibidem, pp.30-35.

[354] Ibidem, pp.36-

icoane, sfintele moaşte, nu respectă posturile, strâmbă dogmele credinţei celei mântuitoare. Ei nu sunt cu noi ci împotriva noastră şi împotriva lui Hristos. Întoarce-i Doamne la adevărata Ta Biserică şi mântuieşte-i!

,,De greşita înţelegere de către catolici a cuvintelor Mântuitorului: ***Tu eşti Petru şi pe această piatră*** *(pe Hristos, pe Care Petru L-a mărturisit Fiu al lui Dumnezeu)* ***voi zidi Biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui*** *(Matei 16,18) depind toate rătăcirile catolicilor şi papilor şi mai ales părelnicul primat papal în Biserică şi părelnicul rang al papilor de locţiitori ai lui Hristos. Ci uitaţi-vă câte rătăciri sunt îngăduite în credinţa papei (iar nu alui Hristos) rătăciri ciudate, hulitoare de Dumnezeu – şi le veţi întoarce spatele cu nemulţumire şi groază! O trufie omenească! O trufie omenească! O trufie sataniceească! Auzi, papa infailibil! O, iezuitism!''*

,,Catolicii recunoscându-l drept cap al bisericii pe papa, pe adevăratul Cap al Bisericii – Hristos L-au pierdut şi au rămas lipsiţi de Cap. Întreaga istorie a papismului dă mărturie că la catolici nu este Cap fiindcă ei fac lucruri necuvioase, luptă împotriva Bisericii Ortodoxe. Iar în învăţătura lor dogmatică – vai, câte erezii, inovaţii, abateri de la adevăr! O, pierzător sistem papist! Singurul Cap al Bisericii cereşti, pământeşti şi din cele mai dedesubt este Hristos Dumnezeu!'' (Spicul Viu, Ed. Sophia, Bucureşti, 2002) [355]

*

Sfântul Lavrentie al Cernigovului (sec.XIX). *,,Vor veni aşa vremuri când vor umbla din casă-n casă ca lumea să semneze pentru acel singur împărat şi se va face un recensământ al populaţiei foarte drastic… Vine timpul, şi nu e departe, când foarte multe biserici şi mănăstiri se vor deschide şi se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru, ci şi pe dinafară.* ***Vor auri acoperişurile atât ale bisericilor cât şi ale clopotniţelor, dar preoţimea nu va lucra la sufletul credinciosului ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face şi misiune.*** *Când vor termina lucrările va veni vremea împărăţiei lui antihrist şi el va fi pus împărat… Toate bisericile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogăţii ca niciodată, dar să nu mergeţi în ele. Antihrist va fi încununat ca împărat în marea biserică din Ierusalim cu participarea clerului şi a patriarhiilor. Intrarea şi ieşirea în Ierusalim va fi liberă pentru orice om, dar atunci să vă străduiţi să nu vă duceţi, căci totul va fi spre a vă linguşi pe voi, ca să vă atragă în ispită… Bisericile vor fi deschise, dar creştinul ortodox trăitor nu va putea intra în ele ca să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfă fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată adunarea satanică.'' (Talanţii împărăţiei, Arhim. Arsenie Boca, p.186) […]*

Sfântul Iustin Popovici (†1979). *,,Conform gândirii unitare a Părinţilor şi a Sinoadelor, Biserica este nu numai una, ci şi unica… Biserica este una şi unica, pentru că ea este trupul Unuia şi Unicului Hristos. Unde nu este Dumnezeu-Om, acolo nu există Biserică, iar unde nu există Biserică, acolo nici Euharistia nu există. În afara acestei identităţi, adică a Bisericii şi a Euharistiei, se află erezia, falsa biserică şi antibiserica. Biserica, prin dumnezeiasca Euharistie, este unitate sobornicească şi unirea lui Hristos cu credincioşii şi a credincioşilor cu Hristos. Şi în Euharistie şi în Biserică, Dumnezeul-Om Hristos este Unul şi, de asemenea, este ,,toate şi întru toţi.'' (Col. 3:11)*

Din unica şi nedespărţita Biserică a lui Hristos, în diferite timpuri, s-au desprins şi s-au tăiat ereticii şi schismaticii, care au şi încetat să fie mădulare ale Bisericii. Unii ca aceştia au fost… romano-catolicii şi protestanţii şi uniţii şi toată cealaltă legiune eretică şi schismatică. Ecumenismul e numele de obşte pentru toate pseudo-creştinismele, pentru pseudo-bisericile Europei Apusene. În el se află cu inima lor toate umanismele europene cu papismul în frunte, iar toate aceste pseudo-creştinisme, toate aceste pseudo-biserici nu sunt nimic altceva decât erezie peste erezie. Numele lor evanghelic de obşte este acela de ,,pan-erezie'' (erezie universală). De ce? Fiindcă în cursul istoriei, felurite erezii tăgăduiau sau denaturau anumite însuşiri ale Dumnezeului-Om Hristos, în timp ce ***ereziile acestea europene îndepărtează pe Dumnezeul-Om***

[355] Ibidem, pp.42-

în întregime şi pun în locul Lui pe omul european. *În această privinţă nu e nici o deosebire esenţială între papism, protestantism, ecumenism şi celelalte secte, al căror nume este legiune''.*

,,Prin dogma despre infailibilitatea papei, papa a fost de fapt declarat drept Biserică şi el, un om, a luat locul Dumnezeului-Om. Acesta e triumful final al umanismului, dar este în acelaşi timp şi ,,moartea a doua'' a papismului iar prin el şi cu el, a oricărui umanism. Totuşi, înaintea Adevăratei Biserici a lui Hristos care de la arătarea Dumnezeului-Om Hristos există în lumea noastră pământească ca Trup divino-uman, ***dogma despre infailibilitatea papei este nu numai o erezie, ci o panerezie, fiindcă nici o erezie nu s-a ridicat atât de radical şi atât de integral împotriva Dumnezeului-Om Hristos şi a Bisericii Lui, aşa cum a făcut papismul prin dogma despre infailibilitatea papei-om***. *Nu există nici o îndoială că dogma aceasta este erezia ereziilor, chinul chinurilor, o răzvrătire nemaivăzută împotriva Dumnezeului-Om Hristos. Dogma aceasta este, vai, cea mai îngrozitoare surghiunire a Domnului nostru Iisus Hristos de pe pământ, o nouă trădare a lui Hristos, o nouă răstignire a Domnului – numai că nu pe crucea de lemn, ci pe crucea de aur a umanismului papist. Şi toate acestea sunt iad, iad, iad pentru sărmana fiinţă pământească ce se numeşte om. Acolo unde îl înlocuiesc pe Dumnezeul-Om Hristos cu omul, fie şi cu cel numit infailibil, acolo se desparte trupul de Cap. Şi după cum din această pricină Biserica dispare de acolo, tot aşa se pierde şi ierarhia apostolească divino-umană şi succesiunea apostolică sacramentală.'' (Biserica Ortodoxă şi ecumenismul, 2002)*[356]

*

Biserica noastră Ortodoxă este prin natura ei sobornicească şi, prin urmare, ecumenică (universală). Ea şi-a deschis braţele tuturor oamenilor, fiecărui neam şi fiecărei epoci, şi-I cheamă pe toţi să vină la ea. [...] Această însuşire constitutivă şi firească a Bisericii, ecumenicitatea – universalitatea, o revendică astăzi două mişcări, care exprimă duhul epocii: Ecumenismul şi Globalizarea.

Globalizarea este impusă de forţe politico-economice puternice şi propune modelul unei omeniri unificate, în timp ce ecumenismul acţionează în spaţiul religios, urmărind împlinirea visului unui creştinism unit şi ţintind în cele din urmă la o religie ecumenică, la o panreligie. [...]

Se poate ca multora să li se pară ciudat, dar este dovedit faptul că ecumenismul ameninţă Biserica Ortodoxă, deoarece acesta alunecă din ce în ce mai mult spre tactici conciliant-sincretiste, care combat principiile de bază ale Credinţei Ortodoxe. ŞI SĂ NU UITĂM CĂ DREAPTA CREDINŢĂ ESTE PRIMA CONDIŢIE ESENŢIALĂ A MÂNTUIRII OMULUI, potrivit cu mărturisirea patristică insuflată de Dumnezeu. ''Cel care vrea să se mântuiască, mai întâi de toate trebuie să ţină credinţa sobornicească, pe care dacă nu o va păstra fără şovăire întreagă şi fără de prihană, se va pierde pentru vecie'' (Simbolul de Credinţă al Sfântului Atanasie al Alexandriei). [357]

*

Rădăcinile ecumenismului trebuie căutate în spaţiul protestant, în secolul XIX. Atunci, nişte confesiuni creştine, văzând că îşi pierd credincioşii, datorită nepăsării religioase crescânde şi a mişcărilor anti-religioase organizate, au fost nevoite să recurgă la o coaliţie şi împreună-lucrare.

Această activitate unionistă a lor a luat deja o formă organizată, ca mişcare ecumenică, în secolul XX, şi mai exact în 1948 prin fondarea la Amsterdam (Olanda) a Consiliului Mondial al Bisericilor (CMB), care are reşedinţa la Geneva.

Va trebui desigur, să spunem că CMB nu ar fi putut niciodată să aibă un caracter ''ecumenic'', ci ar fi rămas pur şi simplu o organizaţie protestantă, dacă nu ar fi participat la el şi unele Biserici Ortodoxe locale. Romano-catolicii au refuzat să participe. Mai târziu, însă, fără să se integreze în CMB, au intrat şi ei în mişcarea ecumenică. Printr-o hotărâre a

[356] Ibidem, pp.45-52.

[357] ***Ecumenismul***, Sfânta Mănăstire Paraklitu, Ed. ‹‹Evanghelismos››, Bucureşti, 2004, pp.3-5.

Conciliului Vatican II (1964) au instituit un ecumenism propriu, care are drept scop unirea tuturor creştinilor sub stăpânirea papală. [358]

*

De altfel, prezenţa Bisericilor Ortodoxe la întrunirile CMB a fost întotdeauna formală, fără rezultate, şi numai de ornament, datorită modului în care se făceau întrunirile şi se desfăşura Consiliul. Hotărârile lui erau influenţate exclusiv de superioritatea procentuală a voturilor protestante. [...] În ce priveşte deschiderea Vaticanului faţă de ecumenism, răspunsul Ortodoxiei a fost pozitiv, avându-l ca reprezentant al ei pe Patriarhul ecumenic Atenagora. Acesta s-a întâlnit la Ierusalim în 1964 cu Papa al VI-lea, unde au procedat la ridicarea reciprocă a anatemelor Schismei din 1054. De asemenea Patriarhul a sprijinit ''dialogul dragostei'', promovând astfel scopurile Conciliului Vatican II.

Ecumenismul, pentru a-şi împlini scopurile, este nevoit să treacă cu vederea şi să revizuiască anumite principii de bază ale Ortodoxiei. Promovează ideea unei ***''Biserici extinse''*** *potrivit căreia Biserica este una şi îi cuprinde pe creştinii fiecărei confesiuni, din clipa în care au primit botezul. Astfel toate confesiunile creştine sunt între ele* ***''Biserici surori''****.*

În acelaşi duh se mişcă şi ideea ***''Bisericii universale văzute''****. Biserica care există în chip* ***''nevăzut''*** *şi este constituită din toţi creştinii, se va arăta şi în dimensiunea ei văzută prin încercările de unire ale tuturor.*

Aceste idei au fost influenţate şi de ***teoria protestantă a ramurilor****, potrivit căreia Biserica este un* ***''arbore''*** *ale cărui* ***''ramuri''****, care sunt toate confesiunile creştine, fiecare dintre ele deţinând numai o parte din adevăr.*

Aici se mai poate adăuga şi ***teoria celor ''doi plămâni''****, care s-a dezvoltat între ecumeniştii ortodocşi şi papistaşi. Potrivit cu această teorie, Ortodoxia şi papismul sunt cei doi plămâni, prin care respiră Biserica. Dar pentru ca ea să poată începe să respire corect şi din nou, va trebui ca cei doi plămâni să-şi sincronizeze respiraţia.*

În sfârşit, printre metodele pe care le foloseşte ecumenismul pentru a-i atrage pe creştini este şi ***minimalizarea dogmatică****. Adică se depune strădania ca dogmele să se reducă la cele mai necesare, la un minimum, pentru a se depăşi astfel diferenţele dogmatice dintre confesiuni. Dar rezultatul este trecerea cu vederea a dogmei, deprecierea şi reducerea la minimum a însemnătăţii ei.* ***''Să se unească creştinii, spun ecumeniştii, iar despre dogme vor discuta mai târziu teologii''****. Desigur prin metoda minimalizării dogmatice este uşor să se unească creştinii. Dar, oare, astfel de ''creştini'' pot fi ortodocşi, adică adevăraţi creştini (în general vorbind, pentru că sunt destul de puţini creştini adevăraţi chiar şi printre ortodocşi... - n.a.)?* [359]

*

Şi fiindcă Hristos este Unul, tot astfel şi Biserica este Una. De aceea niciodată nu se concepe împărţire în Biserică, ci numai despărţire de Biserică. Adică în anumite momente istorice ereticii şi schismaticii s-au rupt de ea şi astfel au încetat să mai fie mădulare ale ei.

Biserica deţine deplinătatea adevărului şi nu a unui adevăr abstract, ci a unui mod de viaţă care îl mântuieşte pe om din moarte şi îl face ''dumnezeu după har''. Dimpotrivă, erezia constituie negarea întreagă sau parţială a adevărului, fărâmiţarea lui, care, în felul acesta, ia caracterul unei ideologii bolnăvicioase. Ea îl desparte pe om de modul existenţei dat de Dumnezeu în Biserica Sa şi îl omoară duhovniceşte. [...]

Un episcop ortodox a declarat că: ''Sfântul Duh lucrează în orice botez creştin'' şi că rebotezarea creştinilor eretodocşi este inspirată de ''îngustime de minte, de fanatism şi ura împotriva celorlalte credinţe... Este o nedreptate săvârşită împotriva Botezului creştin şi o hulă împotriva Duhului Sfânt!'' (din revista ''Illuminator'', vara anului 1995, Pittsburgh, USA).

---

[358] Ibidem, pp.7-8.
[359] Ibidem, pp.11-14.

Un alt episcop a declarat adresându-se eterodocşilor: ''Suntem toţi mădulare ale lui Hristos, un singur Trup, o singură ‹‹zidire nouă››, de vreme ce botezul nostru comun ne-a eliberat de moarte'' (din revista ''Episkepsis'', nr.370, p.9, Geneva, 1987). […]

Dar există şi alţii, mai îndrăzneţi, care visează o ''reînfiinţare'' a Bisericii prin unirea tuturor creştinilor. Un ierarh ortodox susţine că ''avem nevoie de un creştinism nou, care săp se bazeze pe noi concepţii şi termeni. Nu putem să învăţăm noile generaţii credinţa pe care am primit-o (de la înaintaşi)'' (din ziarul atenian ''Estia'', 5.10.1967). [360]

*

*Dialogurile ecumeniste contemporane diferă radical de cele ale Sfinţilor, pentru că se desfăşoară pe baza principiilor **Bisericii extinse** şi a **minimalismului dogmatic**. De aceea ele sunt neortodoxe şi neroditoare. Iar drept dovadă sunt cei aproape o sută de ani în care s-au ţinut dialoguri, dar care nu au oferit nimic important pentru unirea lumii creştine. Ci, dimpotrivă, au reuşit să-I dezbine pe ortodocşi. […] Lipsa mărturisirii ortodoxe împreună cu evidenta nesinceritate a eterodocşilor îngreuiază şi mai mult dialogul intercreştin şi îl arată lipsit de rezultate. De aceea de multe ori, fie se observă cedări reciproce superficiale, fie se foloseşte o limbă şi o terminologie cu dublu înţeles, cu scopul de a acoperi diferenţele dogmatice.*

*Dacă romano-catolicii ar fi fost sinceri, ar fi trebuit să declare cu limpezime cercurilor ecumeniste ceea ce accentuează credincioşilor lor, adică încăpăţânata lor alipire de infailibilitatea şi primatul papal. În felul acesta s-ar fi văzut clar şi felul cum visează ei unirea creştinilor: nu ca **unitate de credinţă**, ci ca **supunerea tuturor sub stăpânirea papală**. Pe lângă aceasta s-ar fi adeverit constatarea că legislaţia papală pe de o parte constituie cea mai tragică schimbare a Evangheliei lui Hristos, iar pe de altă parte că foloseşte dialogurile pentru slujirea politicii ei expansioniste.*

*Principala expresie a nesincerităţii papistaşilor o constituie întreţinerea şi întărirea **Uniaţiei** [Notă: Uniaţia este o formă politico-religioasă care a fost născocită de papism pentru occidentalizarea creştinilor din Răsărit. El a exploatat conjuncturile istorice dificile ale ortodocşilor şi i-a silit să se supună stăpânirii papale. Cu toate acestea i-a încurajat să nu-şi schimbe datinile (ţinuta clericilor, tipicul liturgic etc.), astfel încât să creeze confuzie şi să promoveze propaganda papală]. Aceasta este o instituţie vicleană pe care papismul a folosit-o şi continuă să o folosească ca model de unire, în ciuda tuturor protestelor energice ale ortodocşilor şi cu toate că aceasta constituie astăzi piedica de bază în dialogurile bilaterale.*

Dacă şi protestanţii cei cu multe nume ar fi sinceri, ar trebui să declare cu onestitate că nu sunt deloc dispuşi să cedeze la principiile lor protestante de bază şi că, în cele din urmă, altele sunt motivele pentru care sunt nevoiţi să vină la dialog. De altfel aceasta o arată şi povârnişul pe care se rostogolesc ''bisericile'' lor (hirotonia femeilor, căsătoria homosexualilor etc.). [361]

*

Deoarece nesinceritatea şi oportunităţile egoiste au otrăvit dialogurile, care au degenerat în nişte discuţii teologice interminabile şi neroditoare, ecumeniştii au schimbat tactica. De acum înainte dialogurile se numesc ''Dialogurile dragostei'', atât din motive de senzaţie, cât şi pentru a se ocoli ''stânca'' disputelor dogmatice. ''Dragostea are cea mai mare importanţă'', accentuează ei. ''Dragostea impune să ne unim, deşi există diferenţe dogmatice''.

*De aceea la dialogurile de astăzi nu se discută cele care **despart**, ci cele care **unesc**, astfel încât să se creeze un simţământ fals de unire şi credinţă comună. La Sinoadele ecumenice, însă, Sfinţii Părinţi discutau totdeauna **cele care despărţeau**. La fel se întâmplă şi astăzi în orice dialog dintre părţile care au divergenţe: se discută cele care despart – de altfel din acest motiv se şi face dialogul -, iar nu cele care unesc.*

---

[360] Ibidem, pp.14-19.
[361] Ibidem, pp.21-25.

*Pentru noi ortodocşii, **Dragostea** şi **Adevărul** sunt două înţelesuri nedespărţite. Un dialog al dragostei fără adevăr este mincinos şi nefiresc. În timp ce dialog al dragostei ''în adevăr'' înseamnă: **Discut din dragoste cu eterodocşii pentru a le atrage atenţia unde au greşeli şi cum să fie povăţuiţi la adevăr. Dacă îi iubesc cu adevărat, trebuie să le spun adevărul, oricât de greu şi dureros ar fi el.** [362]*

*

*Ortodocşii ecumenişti susţin: ''Noi doar dialogăm, nu schimbăm credinţa noastră''. Într-adevăr, dialogul ca o manifestare de dragoste faţă de celălalt este plăcut lui Dumnezeu. Dialogul ecumenist, însă, aşa cum se desfăşoară astăzi, nu este o întâlnire pentru **Adevăr,** ci o ''recunoaştere reciprocă''. Aceasta înseamnă că recunoaştem comunităţile eterodoxe drept Biserici şi suntem de acord că diferenţele lor dogmatice constituie ''expresii legitime'' ale aceleiaşi credinţe. Dar făcând astfel cădem în cursa* **sincretismului dogmatic***: Punem la acelaşi nivel **Adevărul** cu înşelarea,* **Lumina** *cu întunericul.*

Ortodocşii ecumenişti, prin tocirea criteriilor lor teologice, este foarte firesc să participe fără reţinere la rugăciuni comune cu eterodocşii, care se fac adeseori în cadrul întrunirilor intercreştine. Ei ştiu că prin această comuniune spirituală ecumenică se creează climatul psihologic pentru unire.

Dar Sfintele Canoane ale Bisericii noastre interzic cu asprime rugăciunile împreună cu eterodocşii, pentru că aceştia nu au aceeaşi credinţă cu noi. Ei cred într-un Hristos diferit, denaturat. De aceea şi Sfântul Ioan Damaschin îi numeşte necredincioşi: ''Cel care nu crede potrivit tradiţiei Bisericii Soborniceşti, este necredincios''.

*Aşadar rugăciunea împreună se interzice deoarece aceasta arată participare la credinţa celui cu care te rogi şi îi pricinuieşte aceluia simţământul fals că nu se află în înşelare şi, prin urmare, nu trebuie să se întoarcă la **Adevăr**.* [363]

*

Dacă Sfintele Canoane interzic rugăciunile împreună cu ereticii, cu atât mai mult ne opresc de a participa la ''tainele'' lor. Dar nici în aceasta noi, ortodocşii, nu ne-am arătat consecvenţi.

Conciliul Vatican II, în cadrul ''deschiderii'' ecumeniste pe care a făcut-o, propunea Comuniunea cu ortodocşii. Adică papistaşii se vor împărtăşi în biserici ortodoxe şi ortodocşii în cele papistaşe. În acest fel, atât papistaşii cât şi ortodocşii ecumenişti cred că treptat se va realiza în fapt unirea Papismului cu Ortodoxia, în ciuda tuturor diferenţelor dogmatice. [...]

*Un alt mijloc pentru înfăptuirea scopurilor ecumeniste este colaborarea intercreştină pe planuri practice. Ecumeniştii susţin că diferitele probleme contemporane (sociale, morale, ecologice etc.) trebuie să ne unească. [...] **Creştinul ortodox, văzând pe eterodocşi colaborând cu păstorii lui bisericeşti, îşi creează impresia greşită că şi aceştia aparţin Bisericii lui Hristos, în ciuda diferenţelor dogmatice.** [364]*

*

*Ecumeniştii susţin că toate religiile sunt diferite căi de mântuire, paralele cu Creştinismul şi că Duhul Sfânt lucrează şi în ele. Lozinca lor este principiul Noii Ere: **''Crede orice vrei, numai să nu revendici exclusivitatea adevărului şi a căii mântuirii''**.*

Astfel, mişcarea ecumenică organizează întâlniri interreligioase, care nu sunt simple congrese ştiinţifice, aşa cum susţin organizatorii lor, ci întruniri în care se mărturiseşte unirea având ca fundament credinţa într-un singur Dumnezeu. De aceea în cadrul acestor întruniri se săvârşesc rugăciuni comune la care participă ortodocşi. Eterodocşi şi cei de alte religii. [...] Scopul de bază al întâlnirilor interreligioase este crearea punctelor de legătură între religii, astfel încât să se înlesnească înfruntarea comună a problemelor sociale şi internaţionale. Acest

[362] Ibidem, pp.25-26.
[363] Ibidem, pp.27-29.
[364] Ibidem, pp.29-32.

*scop, însă, îl exploatează uneori şi oamenii puternici ai acestei lumi, mobilizând religiile pentru împlinirea intereselor lor josnice. Aceasta s-a putut vedea limpede după 11 septembrie 2001, când au avut loc, **''în urma unui ordin''**, înmulţirea întâlnirilor interreligioase.*

Şi astfel Biserica noastră, în loc să fie judecătoarea şi mustrătoarea fărădelegii, se preschimbă în susţinătoarea ei. Este prinsă în capcana perspectivei lumeşti a diferitelor religii şi este coborâtă la nivelul unei religii lumeşti cu caracter utilitarist. În acelaşi timp este nevoită să-şi încalce îndatorirea sa misionară, de vreme ce reprezentanţii ei oficiali susţin că toate religiile constituie ''căi de mântuire plăcute lui Dumnezeu!'' (din revista ''Episkepsis'', Nr.523, p.12, Geneva, 1995). [365]

*

De altfel unii ortodocşi ecumenişti ajung până acolo încât vorbesc despre pace, dreptate, libertate, dragoste şi despre alte bunuri spirituale cu un limbaj rece, lumesc. Ei trec sub tăcere faptul că acestea sunt roade ale Duhului Sfânt, daruri dumnezeieşti, care se dobândesc prin nevoinţa duhovnicească ''în Hristos Iisus'' şi nu prin întâlnirile interreligioase.

Trebuie să se accentueze faptul că Ortodoxia nu este religie, fie ea şi cea mai bună. Ci ea este Biserică: Descoperirea şi arătarea lui Dumnezeu în istorie. Ea are conştiinţa ecumenicităţii şi a adevărului lui Hristos pe care îl deţine, de aceea nu se teme de relaţiile ei cu necreştinii. Cunoaşte, însă, limitele acestor legături, aşa cum le-a formulat tradiţia ei patristică şi experienţa ei mistică. De pildă, Sfântul Grigorie Palama, deşi trăia în vremea cruntei stăpâniri otomane, nu a şovăit, primejduindu-şi chiar şi viaţa, să spună adevărul înaintea turcilor şi să mustre rătăcirea lor. De altfel, cum înfruntau sfinţii mucenici pe închinătorii la idoli şi sfinţii noi mucenici pe mahomedani? Nu mărturiseau, oare, adevărul? Am putea să ni-I închipuim rugându-se împreună cu ei? Dar atunci nu am mai fi avut mucenici! […]

''Într-adevăr ecumenismul, aşa cum se obişnuieşte să fie numit, cu siguranţă este erezie, pentru că el neagă principiile de bază ale Credinţei Ortodoxe. Un exemplu în acest sens este acceptarea teoriei ramurilor, care susţine că fiecare Biserică deţine o parte de adevăr, şi de aceea trebuie să se unească toate şi să pună pe masă aceste părţi pentru ca acesta să se poată întregi. Dar noi credem că Ortodoxia este Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească. Iar despre aceasta nu mai încape discuţie. Aşadar, oricine are păreri contrare se poate numi ecumenist şi prin urmare eretic'' (Hristodul, arhiepiscopul Atenei, Interviu la Postul de Radio al Bisericii, 25.05.1998). [366]

*

*''Ecumenismul este numele comun pentru pseudo-creştinii şi pseudo-bisericile Europei Apusene… Tot acest pseudo-creştinism, toate pseudo-bisericile nu sunt altceva decât o erezie lângă altă erezie. Numele lor evanghelic comun este **panerezie**. De ce? Dacă de-a lungul istoriei felurite erezii au tăgăduit sau deformat anumite însuşiri ale Dumnezeu-Omului şi Domnului Iisus Hristos, aceste erezii europene, însă, se depărtează cu totul de El înlocuindu-L cu omul european'' (Sfântul Iustin Popovici).*

***''Ecumenismul nu este erezie sau panerezie, aşa cum este numit de obicei, ci este ceva mai rău decât panerezia. Ereziile erau duşmanii văzuţi ai Bisericii, şi astfel ea putea să se lupte împotriva lor şi să-i biruiască. Ecumenismul, însă, trece cu vederea dogmele şi diferenţele dogmatice ale Bisericilor. El este depăşirea, amnistierea, trecerea cu vederea, ca să nu spunem <u>legalizarea şi îndreptăţirea ereziilor</u>. El este un duşman viclean şi tocmai de aici vine primejdia de moarte''** (Profesorul Andreas Theodoru). […] Noi, însă, creştinii ortodocşi nu trebuie să rămânem nepăsători. Dacă într-adevăr respectăm viaţa semenilor noştri, dacă ne doare pentru lumea apuseană chinuită de impasurile tradiţiilor ei religioase, dar şi pentru lumea orientală prinsă în capcanele înşelăciunilor diavoleşti, atunci avem datoria să rămânem alipiţi de Sfânta noastră Biserică. Să ţinem nealterată Credinţa pe care ne-au predat-o Sfinţii*

[365] Ibidem, pp.34-38.
[366] Ibidem, pp.38-41.

Părinţi, trăind-o în toată curăţia prin nevoinţa noastră zilnică pentru sfinţirea şi îndumnezeirea noastră. Credinţa dreaptă şi viaţa trăită cu acrivie ne vor face vrednici de a mărturisi Ortodoxia, dar – de ce nu? – şi de mucenicie, dacă vremurile o vor cere…

Stăruinţa în Ortodoxie, adică în modul autentic de viaţă, şi stăruinţa în adevărul care slobozeşte şi mântuieşte, nu este egoism, fanatism sau dispreţ faţă de altă credinţă. Ci aceasta exprimă dimensiunea universală, dragostea şi filantropia Bisericii Ortodoxe. De asemenea ea constituie şi ultima posibilitate pe care o oferă pentru o schimbare duhovnicească radicală a Occidentului, dar şi pentru o slobozire a Orientului din robia mincinoşilor dumnezei. [367]

*

Oare nu se înţelege că această erezie împiedică mântuirea atâtor milioane de suflete? Tocmai aceasta l-a determinat pe patriarhul Ilia al II-lea, Catholicos al întregii Georgii, să semneze, la 20 mai 1997, hotărârea de retragere din C.M.B. la iniţiativa celor mai de seamă mănăstiri georgiene, care i-au trimis o scrisoare de protest, declarând că vor întrerupe comuniunea euharistică cu Patriarhia dacă erezia va continua. În scrisoare se subliniază că ecumenismul este o erezie eclesiologică contrară Simbolului Niceo-Constantinopolitan, deoarece susţine că nu există doar o singură Biserică Apostolică şi Sobornicească. Apoi se adaugă: ''Când Biserica începe să accepte învăţături eretice, atunci harul mântuirii o părăseşte […], mântuirea membrilor săi devenind imposibilă, chiar de-ar fi să-şi dea viaţa pentru convingerile lor'', soluţia fiind: ''ori Biserica să renunţe la eroare, ori, cei ce doresc mântuirea să părăsească adunarea celor rău-credincioşi''. […]

Ne-am dori să avem o Biserică mărturisitoare, mai puţin gata de a organiza compromisuri ''ecumenice'' de dragul unor ajutoare acordate de Consiliul Mondial al Bisericilor, ori de alte instituţii religioase din vest, ci de a se angaja într-un dialog interortodox mai strâns, în aceste momente când istoria cere mai mult ca oricând o apropiere şi o sprijinire reciprocă a ortodoxilor.

*Să luăm exemplu de la sârbi. Puţini ştiu, (iar presa nu va anunţa niciodată această ştire) că Biserica Ortodoxă Sârbă a trecut cu succes printr-o încercare de credinţă. La Muntele Athos un ierarh grec a dezvăluit convorbirea avută cu un episcop sârb la scurtă vreme după încetarea conflictului (iunie 1999), în care acesta i-a spus: ''Eram încă loviţi de rachetele americane când Biserica Sârbă a primit un mesaj ''confidenţial'' din vest: ''Primiţi-l şi voi pe papă şi oprim războiul''. Iar noi am răspuns: ''Bombardaţi-ne în continuare! **Mai bine murim decât să facem compromisuri de credinţă!**'' Şi au continuat să moară…*

Toate acestea le scriem cu nădejdea că unii dintre noi vor deschide ochii şi vor pricepe că ducem lipsă de o adevărată mărturisire a credinţei, a Ortodoxiei, depărtându-ne tot mai mult de adevărata tradiţie patristică şi alipindu-ne cu uşurinţă de tot ce este ''european'' şi occidental: catolicism, protestantism, anglicanism, ecumenism, etc. Acest duh de occidentalizare care a cuprins Biserica Română se vede în toate domeniile vieţiii spirituale: începând de la laicizarea, umanizarea şi secularizarea treptată a şcolii teologice, la acordarea burselor de studii cu predilecţie la universităţi catolice şi protestante din vest, de unde cursanţii (viitori preoţi, profesori de teologie, ori episcopi) se întorc cu idei complet alterate despre propria credinţă, apoi masivele traduceri din operele teologilor apuseni (în loc de lansarea unui program pentru tipărirea unei serii complete de scrieri patristice), modificarea (prin eliminare şi reducere) a cărţilor de cult, etc., până la tolerarea, făţişă ori subtilă, a unui curent anti-monahal şi încurajarea unui monahism superficial, ''de mir'', cu mănăstiri transformate în centre turistice ori ferme agro-zootehnice. […]

*Greşeala intrării Bisericii Ortodoxe în ''dialogul ecumenic'' este acum recunoscută şi regretată de Bisericile autocefale care, în perioada 1997-1998 au început retragerea din Consiliul Mondial al Bisericilor. **Erezia ecumenismului începe prin încălcarea însăşi a Simbolului de Credinţă Niceo-Constantinopolitan, ajungându-se până la a se recunoaşte***

[367] Ibidem, pp.41-48.

drept ''biserici'' ale lui Hristos (!) şi recent înfiinţatele congregaţii ale lesbienelor şi homosexualilor.

Teribilul efect al acceptării de către Biserica Ortodoxă a acestei pan-erezii, nu poate fi decât pierderea posibilităţii de mântuire a membrilor săi. Acesta a fost motivul care a determinat, în 1997, mai întâi retragerea Georgiei, apoi a Serbiei, urmate şi de alte Biserici ortodoxe participante la mişcarea ecumenică. Din păcate însă, nu şi de România, credincioşii noştri asistând cu stupoare la manifestarea de certă factură New Age: ''Oameni şi religii'' de la Bucureşti, (toamna 1998), sau la evenimente complet străine de duhul adevărului creştin: inaugurarea cu participarea oficială a unui ierarh român, a ''Centrului Ecumenic'' de la Vulcana, unde s-au construit ***o triadă inedită: o biserică creştină, o moschee şi o sinagogă*** *(!).*[368]

*

Este cunoscut faptul că revista aceasta, precum şi întreaga Asociaţia ,,Trei Ierarhi'' reprezintă în Biserică poziţii tradiţionaliste. Aşadar, cum era şi de aşteptat, a luat poziţie în repetate rânduri împotriva trimiterii de reprezentanţi ortodocşi şi mai ales clerici, la Consiliul ,,Mondial'' cu numele, dar pan-protestant cu lucrul, al ,,Bisericilor''. Am luat poziţie deoarece credem că nici un bine nu va urma din această participare, ci mai degrabă vătămare pentru Biserica noastră. Nu ne-a fost cu putinţă să înţelegem care a fost motivul serios al acestei participări. Nu cumva pregătirea terenului şi crearea premizelor, fie acestea cât de mici, pentru o viitoare unire? Dar o astfel de justificare ar fi ridicolă.

Cum este cu putinţă să existe chiar şi o slabă nădejde de unire, atunci când Protestantismul nu reuşeşte propria sa unire, fiind secţionat în nu mai puţin de două sute de confesiuni? Cum este cu putinţă să existe chiar şi cea mai mică nădejde de unire, atunci când numărul acestor confesiuni nu numai că nu se micşorează pe timp ce trece, ci, dimpotrivă, creşte şi se înmulţeşte? Dacă cândva va sufla în nenorocitul Protestantism duhul unirii, atunci firesc ar fi ca unirea să se arate şi să se săvârşească mai întâi în sânurile lui şi după aceea să caute extinderi. Aşadar, dacă vom vedea vreodată Protestantismul unit în cuget şi constituit într-o singură confesiune, atunci va avea o îndreptăţire toată lucrarea noastră îndreptată spre unire. (Oare, nu credeţi că, se aseamănă destul de mult această încercare de unire cu alianţele politice pe care le-au făcut comuniştii români, înainte de a cuceri puterea? Şi ce s-a întâmplat ulterior cu foştii lor aliaţi, ne aducem aminte… – n.a.) [369]

*

Aţi înţeles oare, Prea Fericite, unde puteţi conduce cu lozinca Prea Fericirii Voastre: ,,Iubire fără condiţii şi fără limite'', dacă se va izbuti să se pună în lucrare peste tot? Iată câteva exemple:

a) Judecătorii vor elibera pe toţi, vinovaţi şi nevinovaţi deopotrivă. Închisoarea este posibil să se interpreteze ca o manifestare de iubire numai dacă iubirea are ,,condiţii şi limite''. Atunci când iubesc ,,fără condiţii şi limite'', cum voi închide pe cel căruia nu-I face plăcere închisoarea şi o suferă cu greu?

b) Dascălii vor trece clasa şi pe cei mai nepăsători dintre elevi. Ce fel de iubire ,,fără condiţii şi limite'' am atunci când condamn la pierzare într-un an întreg atâţia şi atâţia tineri?

c) Părinţii nu vor refuza fiilor lor nici lucrurile cele mai vătămătoare.

d) Relaţiile sexuale înainte de căsătorie vor ajunge lege a Bisericii. Ce fel de iubire ,,fără condiţii şi fără limite'' am atunci când interzic unei perechi tinere să purceadă la ,,întregirea'' dragostei lor înainte de a se binecuvânta unirea lor de către Biserică? De ce să-I osândesc pe I

[368] Ing. Mircea Vlad, ***Apocalipsa 13. Sfârşitul libertăţii umane***, Ed a II-a, Ed. Axioma Edit, Bucureşti, 1999, pp.74-77.

[369] Asociaţia ,,Sfinţii Trei Ierarhi'', aprilie 1958, în Scrisoare deschisă către toată Prea Cinstita Ierarhie, în vol. Arhim. Epifanie Teodoropulos, ***Cele două extreme. Ecumenismul şi Stilismul.*** *(Reeditare de articole şi epistole)*, Ed. ‹‹Evanghelismos››, Bucureşti, 2006, pp.13-14.

la o aşteptare greu de îndurat, adeseori de mulţi ani, atunci când condiţiile nu îngăduie săvârşirea grabnică a căsătoriei?

e) Prea Fericirea Voastră însuşi nu veţi putea pedepsi nici un cleric, chiar dacă a căzut în cele mai grele încălcări. Şi cu toate acestea, nu numai că, cu câtva timp mai înainte, aţi osândit şi caterisit şi izgonit din Sfântul Munte un întreg grup de ieromonahi (nu cunosc pe nici unul dintre ei şi, prin urmare, nu scriu acestea spre apărarea lor), ci se aude că pregătiţi şi alte pedepse de moarte (caterisiri adică) împotriva unor clerici din America, care s-au rupt (pe drept sau pe nedrept, nu ştiu) de împărtăşirea cu Prea Fericirea Voastră. Dar atunci unde mai este dragostea Prea Fericirii Voastre cea ,,fără condiţii şi fără limite''? O, în ce haos religios şi social ar fi putut duce aplicarea lozincii: ,,Iubire fără condiţii şi fără limite''![370]

*

Troparul ,,modernismului'' şi ,,progresului'', cântat pe toate vocile de multe guri, aproape că ne-a spart timpanele. ,,Creştinismul să se modernizeze'', iată ,,cerinţa timpului'', după părerea ,,spiritelor elevate''!

Biserica să se ,,modernizeze''? Dar pentru ce? Cele nedesăvârşite evoluează, cele vremelnice se actualizează, cele pieritoare se schimbă. Ca Dogmă şi ca Har, ca Credinţă şi ca viaţă de sfinţenie, Biserica este ceva mai presus de timp. Cum va evolua ceea ce este desăvârşit? Cum se va moderniza ceea ce este atemporal? Cum se va schimba ceea ce este nepieritor? Dar care este motivul ,,modernizării''? Hristos ,,ieri şi azi şi în veci – este acelaşi''. Şi diavolul este acelaşi astăzi ca şi cu mii de ani înainte. Şi păcatul este acelaşi. Şi virtutea este aceeaşi. Şi omul acelaşi, sinteză tragică între măreţie şi ticăloşie. Ce să se schimbe? Numai una: Mijloacele. Nimic altceva. Mai demult cei răi ucideau cu ciomagul sau cu cuţitul, astăzi este cu putinţă să fie omorâte popoare întregi prin maşini perfecţionate. Însă esenţa faptului este aceeaşi. Ucideri am avut şi atunci, ucideri avem şi astăzi. Există virtute sau răutate necunoscute celor din vechime, care să fie invenţie a secolului XX? Nimeni nu este împotriva folosirii şi în lumea Bisericii a mijloacelor tehnice moderne (de pildă radioul sau televiziunea) pentru răspândirea Evangheliei. Dar a aceleiaşi Evanghelii, a Evangheliei lui Hristos Celui răstignit, nu a alteia! [...]

Sub blestematul ecumenism nu se ascunde în mod simplu o erezie. Se ascunde însăşi lepădarea caracterului revelat al Credinţei creştine. În privinţa aceasta ecumenismul este mai rău decât orice erezie. Erezia lui Arie, care cobora Cuvântul Cel de o fiinţă cu Tatăl la rangul de făptură, precum şi celelalte erezii, pălesc în faţa monstrului care este ecumenismul. Şi aceasta deoarece tuturor ereziilor creştine, chiar şi celor mai hulitoare, nici nu le trecuse prin gând să se îndoiască de unicitatea şi exclusivitatea creştinismului ca adevăr revelat. Pentru toate ereziile creştinismul a avut monopolul adevărului şi al mântuirii. În timp ce pentru ecumenism toate religiile au elemente de adevăr şi elemente de înşelare, iar Creştinismul nu constituie decât o religie între celelalte – poate cea mai nobilă dar, în tot cazul, nu singura adevărată. [...] Mulţi monştri a născut iadul în vremurile noastre, dar de mărimea ecumenismului nu este niciunul![371]

*

Oare primatul şi infailibilitatea sunt ,,obiceiuri'', sau învăţături dogmatice? În care text oficial sau neoficial al papismului a citit Patriarhul asta? Pentru papism primatul şi infailibilitatea sunt dogme de credinţă, condiţii de mântuire, adevăruri descoperite din cer, învăţături ale Sfântului Duh, legi întemeiate pe dreptul divin. Să-i facă Patriarhul Papei o declaraţie în care primatul şi infailibilitatea să fie caracterizate ca nişte ,,obiceiuri'' locale (!!!) şi după aceea să propovăduiască în aceeaşi zi unirea! (Nu mai vorbesc de celelalte rătăciri ale

---

[370] ,,Presa ortodoxă'', 10 0ctombrie 1969, în ***Iubire şi adevăr*** (Epistolă către Patriarhul ecumenic Atenagora), op.cit., pp.27-28.
[371] Ibidem, pp.32-41.

papismului, deoarece odată prăbuşite acestea două, infailibilitatea şi satanicul primat, se vor prăbuşi toate). [372]

*

Deoarece Prea Fericitul îi numeşte „făţarnici'' pe ortodocşii tradiţionalişti pentru faptul că deşi se roagă pentru unire evită să facă vreun pas spre ea, şi îi îndeamnă „să facă propuneri pentru o rezolvare concretă şi să nu se exprime cu neclaritate'', trebuie să ne aducem aminte că temelia de neclintit „pentru rezolvarea concretă'' a fost înfăţişată de Sinodul din Constantinopol din 1895: „Pentru înfăptuirea evlavioasei dorinţe de unire a Bisericilor trebuie să se hotărnicească un principiu şi o temelie de obşte. Un astfel de principiu şi o astfel de temelie obştească şi fără de primejdie nu poate fi alta decât învăţătura Evangheliei şi a celor şapte Sinoade ecumenice… Tot ce s-a adăugat ori s-a scos în anii ce au urmat… trebuie să fie îndreptat''. Biserica de Răsărit, continuă Sinodul, este dispusă să purceadă la această îndreptare. Însă este vădit că ea (Biserica Ortodoxă) nici adăugiri, nici omisiuni n-a făcut, ci fără măsluire „ţine dogmele predate din vechime'', în timp ce Apusul „le-a strâmbat prin felurimea învăţăturilor celor noi''. Pentru aceasta, Sinodul trage concluzia că „drumul cel mai firesc spre unire este întoarcerea Bisericii Apusene la vechiul statut dogmatic şi administrativ''. Aceasta şi numai aceasta este temelia unirii! [373]

*

Noi, ortodocşii, nu căutăm adevărul; el nu este un obiect de cercetare: pur şi simplu se oferă. Şi se oferă deoarece există. Şi există deoarece s-a transmis prin predanie şi se păstrează. Aşadar, pentru ortodocşi dialogul adevărului în iubire (sau al iubirii în adevăr) înseamnă asta: discut cu unul de altă părere, din dragoste faţă de el, ca să-i demonstrez unde greşeşte în cele privitoare la adevăr şi cum să fie povăţuit la el. Desigur, „Dialogul'' nu înseamnă conferinţă sau predică. Va vorbi şi partea cealaltă. Va face obiecţii, contestaţii, nu va fi de acord. Dar scopul ortodoxului va fi totdeauna acelaşi şi neschimbat: depunerea fără compromisuri şi cedări a mărturiei sale despre adevăr şi stăruinţa neşovăitoare în el. Dacă există înţelegere în adevăr, bine; dacă adevărul nu este primit, pleacă cu părere de rău, murmurând „mai bun este un război vrednic de laudă decât o pace care desparte de Dumnezeu''…

Aşadar, suntem pentru „Dialogul'' cu papistaşii? Şi da şi nu! Da, dacă urmează să se discute sub condiţiile de mai sus. Şi de mii de ori nu, dacă prin „Dialog'' înţelegem căutarea (=cercetarea) adevărului, adică pornim de la premiza că nimeni nu deţine adevărul absolut şi întreg, ci pretutindeni există firimituri de adevăr şi părticele de înşelare şi dacă, prin urmare, vom lucra ca, prin adunarea tuturor fragmentelor de adevăr de pretutindeni, să alcătuim tot trupul lui (adevărului) şi astfel să statornicim înţelegerea… Nici un ortodox – ortodox cu adevărat şi nu cu numele – nu poate să încuviinţeze un asemenea „Dialog''. […]

Trebuie să înţelegem bine că papismul este interesat mai ales de două lucruri: PRIMATUL şi INFAILIBILITATEA. Aici are cea mai mare sensibilitate. Aici „îl doare'' mult. Pentru toate celelalte (poate şi pentru multvestitul Filioque) va arăta multă îngăduinţă şi mult pogorământ…

În al doilea rând: Biserica Ortodoxă va fi încercată cumplit. Ne vom despărţi în „unionişti'' şi „antiunionişti''. Să nu creadă reprezentanţii părţii noastre că o astfel de „Înţelegere'' este de ajuns pentru a încătuşa Biserica Ortodoxă. Vor gusta deznădejde amară… Îi va aştepta şi pe ei soarta celor ce au semnat unirea mincinoasă de la Ferrara-Florenţa. Să arunce o privire în istorie (şi să amintim de faptul că, însăşi căderea Constantinopolului în mâinile turcilor a fost cauzată mai ales de rugăciunile comune ale ortodocşilor cu catolicii! – n.a.). […]

Să iubim unirea, unirea tuturor, să ne rugăm pentru ea, să lucrăm pentru ea. Dar atenţie! Unirea – unirea întru adevăr – este bună şi sfântă, deoarece aceasta este voia

---

[372] „Presa ortodoxă'', 20 martie 1970, op.cit., pp.54-55.
[373] „Presa ortodoxă'', 10 aprilie 1970, op.cit., p.57.

Domnului, Care S-a jertfit „ca să adune laolaltă pe fiii lui Dumnezeu cei împrăştiaţi''. Ea este bună şi sfântă, deoarece dragostea în Hristos doreşte cu ardoare intrarea tuturor în corturile cele sfinte ale adevărului şi o doare şederea lor în mlaştinile nesănătoase ale înşelării. [374]

DESPRE PERICOLUL GENERAT DE MIŞCAREA NEW-AGE (PRIN PRACTICAREA PE SCARĂ LARGĂ A ASTROLOGIEI, MEDICINEI ALTERNATIVE ŞI HOMEOPATIEI)

Ce înseamnă NEW-AGE? U*na din cele mai neîntrecute predicatoare ale mişcării New-Age este actriţa Shirley MacLaine. Astfel, în numărul din 7 dec. 1987, revista Time Magazine a făcut cunoscut că „1200 de cliente au plătit fiecare câte 300 de dolari, ca să aibă posibilitatea să audieze lecţiile ei''. În acompaniamentul liniştitor al unor clopoţei de cristal şi în susur de apă, ea a dat ahtiaţilor după meditaţie primele noţiuni privind diferitele* puncte energetice ale corpului*. „Nu vă puteţi imagina cât de multă nevoie aveţi de cunoaştere – i-a anunţat – vedeţi acest balonaş de culoare albă care vă urmăreşte? El este parte din voi înşivă, e parte a lui Dumnezeu, pe care nu aţi cunoscut-o… Boala este o senzaţie, nu o realitate… Puteţi să fiţi ceea ce doriţi să fiţi. Fiecare este Dumnezeu, co-creator în univers, trebuie numai să pătrundă în sine însuşi…'' Revista Time Magazine anunţă că Shirley MacLaine a vândut peste 8 milioane de exemplare din primele sale cinci cărţi despre* New-Age.

[374] „Presa ortodoxă'', 17 octombrie 1980, op.cit., pp.60-69.

Shirley MacLaine afirmă că sub acţiunea psiho-acupuncturii *ea poate comunica cu animalele, arborii şi cu anumite fiinţe pe care le numeşte ,,entităţile superioare''. Nu e uluitor? Mii de oameni, care vizionează emisiunile populare de televiziune nu ar crede în asemenea lucruri, dacă nu ar asculta o mulţime de compozitori, de cântăreţi şi grupuri rock, care declară cu mândrie că fac parte din New-Age.*

În cartea sa Răspunsuri revelate despre New-Age, Bob Larsen *scrie: ,,**Mişcarea New-Age poate fi definită ca o nouă acţiune sincretică a unor personalităţi şi organizaţii, acţiune dedicată interpretării mistice a realităţii şi folosirii metodicilor oculte pentru aprofundarea percepţiei mistice.** În rândurile sale se pot găsi şi cei care caută experienţa mistică şi cei care încearcă să-şi îmbunătăţească pur şi simplu capacităţile intelectuale.* **Mişcarea New-Age** ***reprezintă o provocare socială şi spirituală periculoasă pentru creştinătate. Această formă*** **specială de misticism a cotropit deja sferele afacerilor, ale educaţiei, psihologiei, medicinii şi religiei.**

Pentru ideologia *New-Age sunt prielnice orice practici şi credinţe religioase, oricât de ciudate şi neverosimile ar fi acestea. Însă, în acelaşi timp, New-Age neagă cu agresivitate faptul că numai o religie (de exemplu, cea creştină) este cea adevărată.* La prima vedere, totul pare *toleranţă şi acceptare a toate. În realitate, totul este viclenie şi înşelăciune diavolească. Acest punct de vedere îl prezintă pe creştinul care mărturiseşte credinţa în Iisus Hristos ca singura* cale de mântuire, ca fiind intolerant şi fanatic, *iar credinţa creştină ca fiind neconvenabilă.*

New-Age este o mişcare religioasă, formată din multe grupări, care împărtăşesc anumite poziţii comune, dar care, în fapt, sunt extrem de depărtate unele de altele. [375]

*

*Învăluită în populara terminologie ecumenică, **ideea reîncarnării, accentuată de vraja care înconjoară fenomenele supranaturale, cucereşte cu avânt toate clasele societăţii americane**.*

Suntem învăţaţi că până la urmă viaţa e numai iluzie. Suntem ceea ce credem că suntem. Noi alegem: să trăim sau să murim. Durata vieţii depinde de alegerea noastră. Prin reincarnare ne ridicăm de la niveluri inferioare de existenţă la cele superioare; anumiţi oameni trăiesc sute de ani, reîncarnându-se permanent.

Conform unei anchete recente a Institutului Gallup, *unul din trei americani sau crede în reîncarnare, sau este entuziasmat de perspectiva acesteia. Poeţi, politicieni, medici, avocaţi, profesori şi studenţi din universităţi, care şi-au părăsit confesiunile tradiţionale, se adresează acum interpretărilor occidentale ale gândirii păgâne orientale.*

Răspândirea rapidă a ideii reîncarnării în mişcarea religioasă cea mai efervescentă din SUA supune în ascuns pe oameni, fiindcă este numai o credinţă, nu o religie organizată. Nu există clădiri ale unei, să zicem, ,,Întâi biserici a reîncarnării'' sau ale ,,Sălilor de slujire New-Age''. Acestea există sub forme mai modeste şi mai rafinate: în case particulare, în seminarii de lucru, în programe de diminuare a stres-ului şi în dezbateri în instituţiile de învăţământ. *Propagandiştii New-Age, care caută noi adepţi, intră uşor în casele noastre şi pătrund în conştiinţa noastră prin intermediul nenumăratelor materiale despre reîncarnare: de exemplu filme TV şi programe TV despre alte dimensiuni spaţiale, energiile extrasenzoriale şi ocultism.* [...]

***,,Centrul biblic şi filosofic New-Age'', aflat în** **Santa-Monica, statul California, a editat** **şase volume de interpretări ale Sfintei Scripturi în spiritul New-Age, atât de hulitoare, încât pur şi simplu nici nu pot fi comentate.** [Notă: Este interesant de remarcat că ideile antihristice se apropie de cele ale sectanţilor de azi din Rusia, de felul celor din ,,Frăţia albă''* – n.red.]

Concepţia New-Age afirmă perfid că, până la începutul sec. al IV-lea, Biserica Creştină a susţinut reîncarnarea ca dogmă. În acest scop se afirmă că Întâiul Sinod Ecumenic de la Niceea, din 325, ar fi votat pentru îndepărtarea concepţiei despre reîncarnare din Biblie (să

---

375 ***Capcana astrologiei şi alte capcane…***, Biserica Sf.Nifon, Patriarh al Ţarigradului, 2004, pp.3-5.

amintim că acest Sinod a apărat şi a afirmat Dumnezeirea lui Iisus Hristos). Cei din New-Age afirmă că numele ,,Hristos'' poate fi acordat oricărui om care atinge o conştiinţă ridicată şi, astfel, capătă statut divin. Ei afirmă mai departe că Ghandi, Mohamed, Buddha şi Iisus au fost avataruri, adică zei, care au coborât pe pământ, în corpuri umane. De aceea, fiecare dintre ei, cică, a fost Hristos''. În sistemul New-Age, Iisus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, ci pur şi simplu unul din spiritele iluminate şi reîncarnate în mulţimea de predecesori şi urmaşi ai Săi.[376]

*

De ce răspândirea New-Age-ului se bucură de un asemenea succes? Pentru că ea aduce o concepţie plăcută omenirii. ,,Trebuie să ne eliberăm de inferioara apreciere de sine. Trebuie să ne eliberăm de modul materialist de gândire, să realizăm potenţialul nostru mistic prin autocunoaştere şi prin conştiinţă superioară.''

Morala New-Age se schimbă lesne, în funcţie de împrejurări. Când dorim, regulile se modifică. Morala se poate schimba la o anume iniţiativă populară, cu ajutorul unor decizii legiuitoare, luând în considerare convingerile religioase sau schimbările opiniei publice. Căci nimic nu are importanţă în această lume, totul fiind trecător. Toate vor dispărea prin purificare cosmică în altă viaţă.

De aceea nici în privinţa avorturilor nu e nimic îngrozitor, întrucât se ucide numai trupul, nu şi sufletul, care poate alege unde să se instaleze. [...]

Pentru creştinii ortodocşi, mişcarea New-Age (ca şi francmasoneria – n.a.) este demonică. *New-Age nu consideră pe satana mare înşelător, care a căzut din Împărăţia lui Dumnezeu.*

,,Şi le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer'' (Lc. 10,18). De aceea adepţii acestei religii (iar aceasta este, într-adevăr, o religie) nu acceptă şi nu pot accepta că satana are spirite în puterea sa, spirite care încearcă să ne înşele, să ne convingă de faptul că, dacă ne golim, vom dobândi lumea interioară. Cum spune apostolul Pavel: ***,,Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduhuri.''*** *Şi încă:* ***,,Luaţi aminte să nu vă fure minţile cineva cu filosofia şi cu deşarta înţelepciune din predania omenească, după înţelesurile cele slabe ale lumii şi nu după Hristos''*** *(Col. 2,8)*[377]

*

Cel mai rău este faptul că viitorul omenirii, copiii noştri, sunt prinşi în mrejele New-Age. Biblia şi rugăciunile sunt îndepărtate din şcoli şi înlocuite cu meditaţia transcendentală, cu yoga, ,,gândire holistică'' etc. Într-un număr tot mai mare de universităţi, studenţii studiază ocultismul, participă la jocuri oculte, capătă ,,cunoştinţe esoterice'' prin intermediul horoscopului şi spiritismului. Copiii sunt stimulaţi să-şi alcătuiască propriile horoscoape şi grafice astrologice. Li se dăruiesc jucării oculte, citesc cărţi oculte şi văd filme oculte. *Dacă părinţii şi Biserica nu i-au inoculat copilului noţiuni de morală şi valori creştine, el va cunoaşte mult mai multe despre cele oculte decât despre Dumnezeu. Trebuie spus că astfel copiii se joacă cu focul, pe care nu sunt în stare să-l controleze nici ei, nici profesorii lor.*

Adepţii New-Age-ului ne încredinţează că noi putem fi zei! Este exact lucrul pe care l-a spus şarpele lui Adam şi Evei în rai. Exact acest lucru au aspirat să-l atingă ziditorii Turnului Babel. Imediat ce vă zeificaţi în asemenea mod, nu mai există nici o altă morală şi nici un absolut etic. Asemenea aspiraţii constituie reţeta anarhiei morale şi etice! Faceţi tot ce vreţi, când vreţi şi cum vreţi! Oamenii sunt atraşi în New-Age îndeosebi cu minciuna că nimeni nu va

376 Ibidem, pp.5-7.
377 Ibidem, pp.8-10.

fi în pierdere, cum încearcă să ne convingă propagandiştii mişcării. Se înţelege că mulţi cred asemenea declaraţii. [378]

*

Despre organizaţiile New-Age. *În cartea sa ,,Eshatologia, Adevărul profeţiilor'', cercetătorul Alexios Panagopulos scrie că în zilele noastre, în America, există peste 22 de milioane de adepţi ai mişcării New-Age. Numai în SUA şi Canada activează în jur de 20 000 de organizaţii New-Age, deghizate sub diferite firme şi denumiri: ştiinţifice, politice şi religioase, şi altele reprezentând, de asemenea, diferite mişcări internaţionale.*

1. Dintre asociaţiile religioase: ,,Copiii lui Dumnezeu'', ,,Uniunea şcolilor creştine'', ,,Universitatea ecleziologică''. Acestea toate predică hinduismul, amorul liber, metodele de control asupra conştiinţei.

2. Organizaţiile care stabilesc controlul asupra minţilor şi conştiinţei metafizice.

3. Organizaţiile ecologiste, de exemplu ,,Greenpeace'', ***,,Amnesty International''.***

4. Organizaţii de orientare politică: ,,Partidul politic al Noii Ere'' din California. ,,Noua organizaţie a revoluţiei americane'', ,,Prietenii Pământului'', ,,Cetăţenii Cosmosului'', ,,Parlamentul mondial'', ,,Federaţiile mondiale''.

5. Organizaţii religioase: ***,,Mişcarea Teosofică'', ,,Filosofia esoterică''*** *ş.a.*

Domnul Alexios Panagopulos enumeră câteva organizaţii făţiş sataniste, specializate în modificarea conştiinţei şi a gândirii religioase:

1. ,,Lucis Trust''. Sub egida acestei organizaţii au fost editate cărţile satanistei Alice Bailey (,,Lucis Trust'', 866, United Nations Plaza, NY).

2. ,,Pacific Institute''. Se ocupă cu propagarea doctrinei New-Age.

3. ,,SUTPHEN'' DICK. Organizaţia poartă numele întemeietorului şi preşedintelui ei. Aici se propagă teoria reîncarnării, lupta cu Ortodoxia – inamicul de moarte al lor.

4. ,,Planetary Initiative for the World We Choose''.

5. ,,Unity-in-Diversity Council''. Această structură este finanţată de Benjamin Creme, asociatul lui Robert Muller, de la societatea ,,Maytreia Hristos''. Este alcătuită din 200 de organizaţii şi din alte 600 nou înfiinţate. Teoria organizaţiei se bazează pe elaborarea unei noi rase - ,,homo noeticus'' (omul care gândeşte), ca antiteză la ,,homo sapiens'' (omul care cugetă)

6. ,,Planetary Citizens''. Se conduce după doctrina New-Age, predică venirea unui alt mesia.

7. ,,People for the American Way''.

8. ,,New Group of World Servers''.

Alexios Panagopulos, analizând amănunţit mişcarea New-Age, defineşte scopurile ei ca fiind ale unei noi religii mondiale, a pregătirii venirii hristosului Noii-Ere (adică a antihristului). [379]

*

De fapt, astrologia este orice doriţi, numai amuzament nu. Ea este ***una din acele forme ale magiei negre pe care diavolul le oferă slugilor sale****; iar pasiunea pentru astrologie nu poate însemna nimic altceva decât o primejdie pentru individul care o practică, cât şi pentru societatea care împărtăşeşte o asemenea practică.*

În ciuda opiniei larg răspândite, astrologia e prea puţin utilă în prezicerea viitorului. În loc de aceasta, ea este destinată să aştearnă ***calea atragerii mai profunde spre ocultism****. [...]*

De exemplu, astrologia şi ştiinţele oculte înrudite au favorizat ascensiunea naţional-socialismului în Germania. Astrologia a constituit o parte a concepţiilor, care au format filosofia şi politica celui de-al treilea Reich. Această politică a dus la pieirea unei importante părţi a populaţiei Europei şi a pustiit întregul continent.

[378] Ibidem, pp.12-13.
[379] Ibidem, pp.14-15.

Acum, la 50 de ani după înfrângerea lui Hitler, lumea occidentală s-a molipsit practic de aceleaşi complex de credinţe oculte, cunoscute sub numele de ,,mişcarea New-Age'', care inspira cândva pe nazişti. Şi, la fel ca şi atunci, astrologia este o parte a acestui sistem de credinţe. […] Astrologia este aproape la fel de veche ca şi civilizaţia şi are două ramuri principale. Una porneşte din China, iar cealaltă din ***Egipt****. Ultima a dat avânt sistemului larg răspândit astăzi în Occident.* [380]

*

Cu toate că Bisericile occidentale au condamnat adesea îndeletnicirea cu astrologia şi alte forme de ocultism, ştiinţele magice au continuat să alimenteze aceste Biserici. Această răspândire a ocultismului în Occident abia dacă poate mira, când luăm în considerare cele scrise de cercetătorii ortodocşi despre dispariţia harului lui Dumnezeu în Bisericile occidentale după schisma Romei de Ortodoxie. ***Întrerupând comuniunea sa cu Ortodoxia în 1054, Roma a devenit neputincioasă în faţa ofensivei concepţiilor păgâne, oculte. Acestea nu au fost lăsate mult să aştepte. Operele lui Aristotel şi ale neo-platonicienilor (care credeau într-un sistem de interdependenţe la fel ca şi astrologia) şi-au găsit rapid loc în teologia occidentală, în principal datorită lucrărilor lui Thomas d'Aquino (1225-1274).*** *Nu e de mirare că, aflându-se sub o asemenea influenţă, Thomas considera posibil să se apere astrologia, atâta timp cât poate fi tratată ca ştiinţă ,,naturală''. […]*

Regele francez Louis XI ţinea la curtea sa un mare număr de astrologi, care aveau ca ocrotitoare pe ***Catherine de Medici****.*

Conform observaţiilor lui Mackay, secolele XVI şi XVII au constituit ,,veacul de aur'' al astrologilor în Europa. El a descris, de asemenea, influenţa astrologiei şi ***legătura ei cu alchimia****. Alchimia însemna căutarea ocultă a ,,pietrei filosofale'' – un procedeu mistic de transformare a metalelor obişnuite în aur – şi posibilitatea prelungirii nelimitate a vieţii. Observaţi cum în fragmentul de mai jos despre astrologie şi alchimie, Mackay urmăreşte legătura astrologiei cu diavolul (după exemplul fericitului Augustin) şi caracterizează astrologia şi magia ca fiind două fenomene de aceeaşi natură.*

*,,****Mulţi astrologi erau şi alchimişti.*** *Alianţa acestora nu trebuie să ne mire. Se poate aştepta ca cel care doreşte cu ardoare puterea absurdă de a prelungi viaţa omului până la câteva secole, să năzuiască în acelaşi timp la prezicerea evenimentelor, căci posibilitatea acestora ar însemna existenţa supranaturalului. Lumea ar fi gata să-i creadă că sunt înzestraţi cu toate secretele, chiar dacă ar descoperi numai unul. Cu trei veacuri în urmă, cei mai respectaţi astrologi ai Europei erau alchimişti.* ***Agrippa, Paracelsus, Dr. Dee şi rosacrucienii*** *subliniau în egală măsură atât cunoaşterea viitorului, cât şi posedarea pietrei filosofale şi a elixirului vieţii, pe care ei le pretindeau. În vremea lor, noţiunile de miraculos, diavolesc şi supranatural erau împletite ca niciodată. Era general acceptată credinţa că diavolul sau stelele se amestecă permanent în relaţiile oamenilor, din care pricină ambele forţe trebuiau consultate cu ceremonii pe măsură. Cei suferind de melancolie şi cei cu fire înnegurată se dedicau magiei negre şi vrăjitoriei; cei mai plini de viaţă şi mai deschişi se ocupau de astrologie. Aceasta din urmă era susţinută de toţi monarhii şi guvernanţii acelei epoci. În Anglia, astrologia se bucura de o mare autoritate. În orice oraş sau sat cât de cât important prosperau impostorii, care ghiceau data naşterii, ajutau să se ghicească lucrurile furate, preziceau fericirea sau nefericirea în căsătorie, succesul sau insuccesul în călătorii, momentele benefice pentru orice afacere, începând cu deschiderea unei cizmării şi terminând cu o campanie militară''.* [381]

*

Regele astrologilor europeni în sec. XVI a fost ***Michel de Nostre-Dame sau Nostradamus*** *(1503-1566), un ocultist de origine iudaică. În 1556, el a devenit medicul de curte al regelui francez Henric II. Spre sfârşitul vieţii, Nostradamus a fost preocupat de profeţii şi a*

[380] Ibidem, pp.17-24.
[381] Ibidem, pp.27-31.

alcătuit o carte de versuri, ,,Centuries'', care conţine peste o mie de catrene. Această lucrare trebuia să dezvăluie – în condiţiile unei descifrări corecte – istoria lumii pe sute de ani înainte. Însă caracterul tulbure al aşa-ziselor profeţii a oferit un spaţiu larg pentru cele mai diferite interpretări. […] Cu toate acestea, Nostradamus are până în ziua de azi un mare număr de adepţi. În Statele Unite se pot aduna fără mare greutate volume întregi dedicate interpretării operelor sale. […] Deşi Hitler nu este menţionat direct în lucrările lui Nostradamus, acesta şi tovarăşii săi de ocultism au ajutat în mare măsură regimul hitlerist. Astrologia, alături de alte preocupări oculte, a capacitat apariţia acelui spirit din care a crescut şi s-a consolidat naţional-socialismul în Germania, în perioada dintre cele două războaie mondiale. Deşi principalii biografi ai lui Hitler trec, de obicei, pe lângă izvoarele oculte ale nazismului, ataşamentul celui de-al treilea Reich faţă de ocultism e bine documentat şi avem o oarecare reprezentare despre modul cum astrologia s-a îmbinat cu doctrinele naziste şi cu activitatea puterii hitleriste. […]

Hitler amintea, în cuvântările sale, de ,,timpurile astrologice''. În astrologie, ,,măreţele vremuri'' se numeau intervalele de timp cu o durată de circa 2000 de ani fiecare, în decursul cărora omenirea, chipurile, poartă pecetea unui semn solar concret. Mulţi astrologi au supranumit epoca Creştinismului ,,epoca Peştilor'', însemnată de suferinţe şi chinuri. Este larg răspândită părerea că această epocă va fi urmată de ,,epoca Vărsătorului'' – un timp al păcii, al iubirii, al bucuriei şi al idealismului. Astrologii, care au păreri diferite când va veni această eră a Vărsătorului, consideră totuşi că nu mai este mult de aşteptat, fiindcă epoca Creştinismului are aproximativ 2000 de ani şi, conform calculelor New-Age, se apropie încheierea ei.

*Una din trăsăturile epocii Vărsătorului, conform aşteptărilor, constă în faptul că **resturile puţin benefice ale epocii Peştilor (adică ale epocii Creştinismului) vor fi „purificate'' de un război înainte să înceapă noua eră ocultă**. Unii comentatori consideră că a asemenea interpretare subînţelege întâmpinarea antihristului, iar astrologia are astfel un rol în pregătirea omenirii. ,,Purificare'' este un eufemism pentru **distrugerea în masă**, este ceea ce duşmanul a pregătit pentru creştini în vremurile din urmă, cum ne spune Scriptura.*

*Semnul Vărsătorului, în mişcarea New-Age, constituie un motiv să considerăm că **astrologia va juca un rol principal în instalarea împărăţiei antihristului**. La fel s-a întâmplat în vremea ascensiunii premergătorului său, Hitler. Din anumite cauze, semnul astrologic al Fecioarei are şi el o mare importanţă în mişcarea New-Age.* [382]

*

Fecioara simbolizează pământul şi produsele acestuia, de exemplu, recolta. Puritatea este încă o componentă a gândirii New-Age în supunerea la natură. Supunerea la natură semnifică o încercare simbolică de a edifica Raiul şi de a intra în acesta numai cu efortul uman. Pentru o asemenea întreprindere, Fecioara, fiind zeiţă ocultă şi simbol al pământului, este o emblemă ideală.

Semnul Fecioarei este interpretat de oameni şi ca simbol al Babilonului, citadela religioasă universală a antihristului. O asemenea interpretare coincide cu simbolismul cifric al zodiacului în practica de azi. Fecioara este al şaselea semn la număr (Berbecul – primul), iar cifra şase este tălmăcită adesea ca cifră exclusiv satanică, cum se vede şi din numărul fiarei (666), în Apocalipsă. Mai mult, unii adepţi ai concepţiei astrologice a New-Age-ului afirmă că Fecioara este, într-o anumită măsură, trinitară, acţionând în trei domenii: fizic, emoţional şi spiritual. Această trinitate este interpretată ca cifra simbolică şase (cifra Fecioarei) în fiecare din cele trei domenii, formând în ansamblu trei de şase, care pot fi notaţi 666. Pe baza acestei interpretări, simbolismul astrologic modern al Fecioarei poate interpreta o triplă acţiune a diavolului asupra corpului, minţii şi sufletului celor care primesc pecetea antihristului. […]

[382] Ibidem, pp.31-36.

Şi încă: se poate observa lesne încă o alianţă triplă, care se formează în societatea contemporană: ***<u>infiltrarea ocultismului în biserici, în structurile politice şi în cercurile ştiinţifice</u>.***

Credinţele oculte sunt atât de răspândite în bisericile protestante şi romano-catolice moderne, încât au devenit chiar parte a materialelor catehetice catolice, iar patorii protestanţi practică netulburaţi astrologia şi alte genuri oculte. *(Un pastor luteran mi-a spus că nu vede nimic rău în practicarea astrologiei, atâta vreme cât aceasta nu controlează viaţa omului. <u>El nu-şi dădea seama că, dacă se ocupă serios de astrologie, este posibil să ajungă mai târziu să se cufunde total în ocultism</u>). Se ştie că, nu demult, chiar la Casa Albă existau preocupări astrologice pentru păstrarea unei superiorităţi politice imaginare, iar <u>interesul în creştere al savanţilor pentru ocultism arată că suntem pe cale să ne întoarcem la timpurile Renaşterii în Apus, când ocultismul alimenta în acelaşi timp cercurile politice, ştiinţifice şi Biserica.</u> Se poate imagina o situaţie mai dorită de vrăjmaş?* [383]

*

Orice personalitate care practică astrologia va avea, de bună seamă, mulţi adepţi. Orice novice iniţiat în puterea mistică a astrologiei întăreşte pe duşman pentru vremea când antihristul va chema popoarele să i se supună. Astfel, ***cu cât sunt mai mulţi care cred în astrologie, cu atât mai mulţi vor fi cei ce vor fi gata să primească pecetea antihristului****, dacă el va apărea în vremea noastră. […]*

<u>Pasiunea pentru astrologie este în creştere, conform datelor sondajelor de opinie</u>, acum în Marea Britanie majoritatea populaţiei crede în ea, în comparaţie cu 13%, care credeau cu 50 de ani în urmă. ,,Asociaţia Astrologilor Profesionişti'' declară că 80% dintre englezi citesc rubricile cu horoscoape, iar cercetările psihologice au descoperit că 60% din populaţie îşi citeşte horoscopul.

Necătând la scepticismul savanţilor, ***astrologia s-a transformat într-un uriaş sistem comercial, cuprinzând întreaga lume****. Se pare că nici un segment al societăţii nu a rămas neatins de influenţa ei. Un studiu de ultimă oră a dezvăluit că a treia parte din studenţii facultăţilor ştiinţifice s-au abonat la tot soiul de publicaţii astrologice, în timp ce oamenii de afaceri, consideraţi ca fiind mai practici, sprijină piaţa înfloritoare a astrologiei financiare.*

Astrologia este darul demonilor. *Într-un cuvânt proorocesc foarte aspru, proorocul Ieremia arată legătura dintre păcatul iudeilor şi pedeapsa pe care o vor primi: ,,Nu au voit oamenii din Ierusalim să se închine Dumnezeului Celui Adevărat, ci soarelui, lunii şi stelelor cerului. Ei bine, de aceea va veni o vreme când vrăjmaşii vor preschimba Ierusalimul într-un cimitir, iar oasele locuitorilor Ierusalimului se vor arunca afară, ici şi acolo, dinaintea soarelui, lunii şi stelelor pe care le-au iubit şi cărora li s-au închinat'' (Ier. 8, 1-2). Acelaşi lucru îl vor păţi şi locuitorii Sodomei. Au lepădat legăturile trupeşti fireşti, prin care ar fi dobândit urmaşi, şi care ar fi fost roditoare. De aceea, regiunea lor s-a făcut mare moartă şi ogor sterp, fără urmă de viaţă şi rodnicie.*

<u>Niciodată în istorie astrologia nu a existat separat de magie şi ocultism.</u> [384]

*

<u>Medicina alternativă se bucură de un interes tot mai mare în zilele noastre.</u> Punând accentul pe o viziune unitară asupra minţii, trupului şi spiritului, îi atrage în mod deosebit pe căutătorii unei perspective alternative asupra realităţii, chiar dacă mulţi dintre ei sunt creştini. Par să existe atâtea aspecte pozitive ale acestei noi medicini – precum accentul pus asupra umanismului şi a spiritualităţii – încât nu doar marele public, dar şi un număr tot mai mare de medici sunt atraşi către practicarea ei. […]

Irisdiagnoza. *Sub masca ştiinţei lucrează unii ,,diagnosticieni'' care văd în ochi toate bolile, fie ajutaţi de darul spiritist (vrăjitoresc) al ,,clarviziunii'' (duhul prezicerii), fie printr-o*

---

[383] Ibidem, pp.36-37.
[384] Ibidem, pp.37-42.

oarecare ,,iluminare astrală'', adică în ,,lumina stelelor'' (de provenienţă orientală). […] Se ştie că mulţi vrăciuitori şi medici, îndeosebi cei din mişcarea reformistă, sunt dotaţi cu capacităţi paranormale şi se folosesc în tratamente de puteri mediatoare şi clarvăzătoare. Prin asta ei se află în strânsă legătură cu diavolul.

Trebuie să-i preîntâmpinăm pe toţi oamenii de bună credinţă contra acestor oameni. Dacă diavolul se maschează ştiinţific, în acest caz nici măcar Biserica nu-i poate descoperi uneori.

De notat că puterile mediatoare şi clarvăzătoare sunt folosite adesea în ascuns, imitând (falsificând) diagnoza ştiinţifică prin folosirea microscopului şi a lupei, ca să-i înşele pe clienţi. Au fost cazuri când s-au descoperit unele boli prin clarviziune şi cu ajutorul lupei, însă aceleaşi boli n-au putut fi depistate ştiinţific cu aceeaşi aparatură de către alţi medici, nedotaţi cu puteri mediatorii (paranormale). […] Faptul că există totuşi o minoritate a irisdiagnosticienilor, care folosesc puteri oculte, ar trebui să constituie un avertisment serios împotriva acestei metode. [385]

*

Acupunctura. *Medicina chineză are o vechime considerabilă. Originile ei se atribuie legendarului împărat Huang Di, care ar fi trăit în urmă cu cinci mii de ani. Se spune că învăţăturile sale s-au transmis pe cale orală de-a lungul secolelor şi, în final, au fost consemnate în scris în manualul numit ,,Învăţăturile de medicină internă ale împăratului Huang Di''.*

Această lucrare consemnează discuţia împăratului cu ,,ministrul sănătăţii'' al vremii sale, cel care cunoştea secretele funcţionării organismului uman, bolile şi leacurile lor. Întreaga lucrare poartă stigmatul concepţiilor astrologice şi religioase ale epocii. Pentru cititorul contemporan, lucrarea este la fel de misterioasă şi de neînţeles ca însăşi ţara de dincolo de Marele Zid.

Cel mai important aspect îl constituie funcţionalitatea energiei atotpătrunzătoare a universului, numită Qi, cu aspectele ei polare Yin şi Yang. Se susţine că această energie circulă prin organismul uman printr-un sistem complicat de canale, numite meridiane, a căror existenţă n-a putut fi demonstrată pe cale ştiinţifică nici până astăzi. […]

În mod evident, tratamentul cu ace îşi are originile în practicile străvechilor vraci şamani. Probabil că, în lupta lor pentru izgonirea demonilor aducători de boală, au avut ideea de a înfinge ace în trupul celui bolnav. Învăţaţii de mai târziu au abandonat teoria duhurilor rele şi au integrat folosirea acelor în teoriile astrologice. [386]

*

Temelia acupuncturii moderne cu întrebuinţarea plantelor vindecătoare a fost pusă de ***şcoala filosofică taoistă****, înfiinţată în sec. IV – III î. d. Hr. şi bazată pe metafizica ,,Şcolii de prezicători'' legate de exerciţii ascetice şi autosugestie.*

În contrast cu învăţătura biblică, taoismul nu recunoaşte forţele opuse şi personalizate ale binelui şi răului, Dumnezeu şi satan. Conform taoismului, binele şi răul provin din aceeaşi sursă. Chinezii nu admit o contradicţie absolută între religie şi magie sau între bine şi rău. Această filozofie, numită ,,monistă'', este o caracteristică esenţială atât pentru religiile orientale, cât şi pentru multe metode de terapie alternativă ,,moderne''.

Potrivit medicinii chineze, omul este considerat una în trup şi spirit, o unitate completă, ce trebuie să fie ,,în armonie cu supremul Tao''.

Lao-Tse (legendarul filosof din epoca formării taoismului) s-ar fi descurcat foarte bine astăzi în rolul de profet al unei mişcări non-conformiste, căci ***se opunea şi el ştiinţei şi culturii****, fiind adeptul soluţionării problemei existenţiale a omului prin întoarcerea la natură şi la un stil de viaţă simplu.*

[385] Ibidem, pp.43-48.
[386] Ibidem, pp.48-49.

Mulţi călugări şi asceţi taoişti au încercat să-şi prelungească viaţa prin meditaţie şi retragere în natură. ***Cu ajutorul alchimiei, radiesteziei, magiei şi misticismului erau produse tot felul de „elixire ale vieţii'', însă doar cel care avea încredere neclintită în aceste remedii beneficia de rezultatele scontate.***

După revoluţia marxistă din 1949, acupunctura s-a difuzat mai repede decât comunismul lui Mao în sfera politică. Medicii chinezi recunosc totuşi că până acum nu s-a găsit o bază ştiinţifică care să explice acupunctura. Unicul lucru important şi hotărâtor pentru poporul chinez este succesul acestei metode de lecuire. [387]

*

Încă din vremuri străvechi poporul chinez era foarte superstiţios. Cultul strămoşilor, însufleţit de duhurile spiritismului a târât poporul în mlaştina superstiţiilor şi a vrăjitoriei. Reprezentaţiile chinezeşti despre cosmos şi influenţa sa asupra naturii şi a omului, a condus poporul spre idolatrie, aşa încât chinezii au început să poarte la gât amulete şi formule vrăjitoreşti pentru a se apăra de înrâurirea forţelor naturii, a bolilor şi altor nenorociri. […] **Medicii chinezi recunosc influenţa sugestiei şi a hipnozei în tratamentul prin metoda acupuncturii.** *În prezent ei refuză să folosească metoda de anestezie din occident asupra pacienţilor chinezi. Într-o carte bine documentată despre acupunctură, poate fi citită următoarea concluzie: ,,Îţi face impresia că tot poporul chinez acţionează sub o formă de hipnoză, produsă de gândurile lui Mao-Tze-Dun''. […]*

Sf. Ap. Pavel vesteşte în II Tes. 2, 1-12, că Dumnezeu va trimite în vemurile din urmă rătăciri mari celor ce n-au primit iubirea de adevăr, aşa încât ei vor crede minciunii şi tuturor acelor puteri semne şi minuni înşelătoare, pentru care vor fi judecaţi.

Potrivit **filosofiei tantriste**, *în fiecare din noi îşi are lăcaşul o energie divină ascunsă, asemuită unui şarpe periculos. Numele său este Kundalini şi locul său de reşedinţă este situat la baza coloanei vertebrale, unde doarme încolăcit.*

Există o formă specială de yoga destinată controlului acestei energii, numită Kundalini Yoga. Odată deşteptat, şarpele se va ridica de-a lungul unui canal spiritual special, va traversa pe rând şapte puncte importante numite cakra şi, odată ajuns în creştetul capului, se consideră că energia divină proprie se uneşte cu cea universală şi omul a atins eliberarea.

Ce legătură poate fi între aceste considerente metafizice şi subiectul nostru? Anumiţi naturişti au stabilit o legătură între Kundalini şi energia Qi: canalele prin care se vehiculează prana, conform hinduismului, ar corespunde meridianelor de acupunctură. Prin urmare, acupunctura n-ar fi decât o formă de manipulare a şarpelui Kundalini, o alternativă la Kundalini Yoga. Dr. Hiroshi Motoyama, directorul Institutului de Psihologie a Religiei din Tokyo scrie: ,,Punctele de acupunctură sunt locul de întâlnire dintre medicina occidentală, medicina tradiţională chinezească şi yoga indiană.'' […] ***„Deşi unele metode ale medicinii naturiste, precum acupunctura, etc., nu par anti-creştine sau anti-biblice la prima vedere, experienţa noastră arată că oamenii care apelează la ele ajung în cele mai multe cazuri să adere la o ideologie ocultă sau la o practică mistică de sorginte orientală.''***

Problema pe care trebuie să şi-o pună creştinii legat de acupunctură nu vizează doar pericolul opresiunii oculte, ci, mai mult decât atât, atitudinea faţă de Dumnezeu şi Cuvântul Său. ***Cui dăm mai multă crezare, Bibliei sau filosofiilor orientale? Faţă de cine sau faţă de ce ne deschidem sufletul, faţă de Dumnezeu sau faţă de puterile ezoterice care doresc să ne manipuleze sufletul?*** [388]

*

*George Vithoulkas scrie în cartea sa Homeopathy – Medicine of the New Man (***Homeopatia** *– medicina omului nou): ,,Boala nu este doar funcţionarea defectuoasă a unui*

[387] Ibidem, pp.49-50.
[388] Ibidem, pp.51-53.

anumit organ, ci înainte de toate, un dezechilibru al forţei vitale responsabile de buna funcţionare a întregului organism.''

În acelaşi spirit, homeopatul britanic J. P. Randeira, arată că ,,în urma procesului potenţării, remediile homeopatice pot reface armonia fluxului forţelor vitale în fiecare celulă umană''. Un alt homeopat exprimă acest principiu cu un fanatism de-a dreptul religios: ,,În urma actului sacru al potenţării, energia vindecătoare este eliberată din cămările scoarţei pământului pentru a regenera armonia în organismul suferind.''

Cât de aproape sunt înrudite conceptul homeopatic al vindecării şi al energiilor cosmice cu filosofia orientală a eliberării ne este revelat chiar în titlul unei lucrări de profil – The Zodiac and the Salts of Salvation (Zodiacul şi sărurile mântuirii) – care descrie ***importanţa astrologiei în homeopatie****. Pe de altă parte, homeopatia ocupă un loc central în medicina antropozofică. Aşadar, cercetând subtilităţile limbajului şi ale practicii homeopatice, veţi găsi întotdeauna firul călăuzitor al filosofiei orientale. [...] Mulţi dintre ei (homeopaţi – n.a.) caută noi dovezi de natură ştiinţifică în favoarea homeopatiei, folosindu-se de tehnica ştiinţifică modernă. Eforturile lor sunt însă compromise de faptul că folosesc ca instrument de cercetare* **pendulul radiestezic***, ceea ce face ca rezultatele la care ajung să fie extrem de discutabile.*[389]

*

Nu este nici o îndoială că homeopatia se bucură de succes. Probabil că mulţi dintre cititori au auzit relatările unor prieteni sau rude despre vindecări miraculoase prin homeopatie. Nu pot nega în totalitate veridicitatea acestor vindecări, însă aş pune întrebarea: Care a fost adevăratul element ce a produs vindecarea? Remediul propriu-zis? Energia cosmică pe care o conţine? Dieta asociată (interzicerea fumatului, a consumului de alcool, cafea şi alte medicamente)? Sau credinţa în homeopat şi în remediile sale?

Nu mai este pentru nimeni un secret faptul că anumite boli organice pot fi produse de cauze psihologice. În medicină aceste boli sunt numite ,,psihosomatice''. Gândiţi-vă doar la durerile de stomac ce vă apucă în momente de stres intens. Certurile de familie pot produce migrene, iar ruperea unei relaţii poate avea ca efect biologic o enterocolită acută. Unii cercetători au arătat că factorii psihologici pot fi cauză a apariţiei cancerului.

Pe de altă parte, factorii de natură psihologică pot favoriza vindecarea. [...] ***Creştinii trebuie să-şi pună însă întrebarea: de ce avem atâta încredere în bobiţele homeopatice şi atât de puţină în puterea rugăciunii? Trebuie să fim conştienţi de pericolul de a da remediului homeopatic cinstea care I se cuvine doar lui Dumnezeu, Creatorul trupului nostru.*** *[...] Într-o staţiune balneară, vindecarea nu este facilitată de remediul homeopatic, ci de întreaga atmosferă de acolo, de linişte şi de relaxare. Medicamentele slujesc doar la întreţinerea acelei superstiţii a terapiei farmacologice, dând impresia pacientului că este tratat aşa cum trebuie.*[390]

*

,,Diavolul foloseşte o mulţime de metode pentru a-i îndepărta pe oameni de mântuirea lui Hristos. Unele din metodele sale sunt anumite „metode de vindecare'', menite a reface sănătatea fizică a omului. Mulţi creştini nu recunosc măsura în care o anumită metodă „de vindecare'' este compromisă de duşmanul lor. Ei cad pradă vindecătorilor ocultişti, mai cu seamă în cazul în care îşi doresc vindecarea cu orice preţ fără să-şi pună întrebarea dacă aceasta este şi voia lui Dumnezeu.

Totodată trebuie să afirm şi faptul că nu toate metodele de vindecare trebuie să cadă sub stigmatul ocultismului. Spre exemplu, homeopatia în sine nu are nimic în comun cu magia... Totuşi, este cunoscut faptul că mulţi dintre practicanţii ei obişnuiesc să se asigure de eficacitatea remediilor lor prin rostirea unor descântece asupra lor. În asemenea cazuri, remediul homeopatic poate deveni un cap de pod pentru declanşarea unei forme de opresiune demonică.''

[389] Ibidem, pp.61-62.
[390] Ibidem, pp.67-69.

Aceasta e părerea unui fost practicant al homeopatiei şi al vindecării psihice. Părerea mea este că nu atribui puteri oculte remediului în sine. Mai degrabă cred că ***adevăratul factor prin care poate acţiona magia asupra pacientului este credinţa sa în energiile vindecătoare de origine cosmică****. […] Doresc să lansez un avertisment special împotriva tuturor remediilor de potenţă mai mare decât D66, căci nu poate exista nici o explicaţie a succesului lor în afara uneia oculte, sau a efectului placebo. Un alt pericol spiritual pe care-l văd este prescrierea de remedii homeopatice pe calea folosirii pendulului, a chiromanţiei, a ,,energiilor spirituale'' sau a pretenţiilor de vindecare de la distanţă.*

De cele mai multe ori practicile oculte nu sunt făcute cunoscute pacienţilor. Cum putem discerne atunci care este adevărata sursă a remediilor homeopatice? *Cum putem decide între a accepta sau a refuza un remediu homeopatic? Din moment ce bazele teoretice şi efectele acestei practici sunt suficient de dubioase, cititorului ar trebui să-i fie uşor să hotărască. La urma urmei putem trăi foarte bine şi fără homeopatie. Astăzi se cunosc destule plante medicinale care sunt cel puţin la fel de eficiente în vindecarea unor boli – fără a le fi diluate extractele – fiind lipsite şi ele de efecte secundare nedorite.* [391]

*

Biserica Greacă acuză homeopatia. *Părintele Porfirie spunea că medicamentele homeopatice şi mai ales cele ale primei doze pe care o dau, nu sunt fabricate în Grecia, ci le aduc din Olanda, unde sunt ,,citite'' în cadrul unei ceremonii speciale. Adică sunt vrăjite.*

Părintele Paisie cel Nou Aghioritul: ,,Homeopatia este încurcată. Mulţi s-au băgat în această poveste şi s-au amestecat în ea multe teorii. Nu este un lucru de încredere să faci tratamente homeopate la copii.''

Despre acupunctură: S-a dezvoltat în China şi s-a impus ca un mod terapeutic, printr-un decret împărătesc. Este strâns legată de concepţia despre lume a vechilor chinezi. Potrivit acestei concepţii, boala trupească este urmarea influenţei unui duh rău asupra trupului omenesc. Pentru a-l sili pe demonul care provoca boala să plece, ei înfingeau ace în punctele respective ale părţii bolnave, făcând în acelaşi timp şi diferite exorcisme. Aceasta este o ramură a acupuncturii. Pe care stareţul Paisie a caracterizat-o a fi ,,curat'' satanică.

Homeopatia: Întemeietorul homeopatiei în Grecia, a acestei ,,medicini alternative'', este un subinginer! – dl. Vitulkas. Este considerat părintele homeopatiei în Grecia, dar este cunoscut şi în cercurile mondiale homeopate.

Dl. Vitulkas a fost discipol şi colaborator al maestrului (guru) hindus Krişnamurti. Societatea Teosofică a vrut să-l impună pe Krişnamurti ca hristosul – maitreya – Noii Ere (timp de mai mulţi ani a umblat prin toată lumea, dându-se drept ,,hristosul'' epocii noastre). Dar planurile lor au eşuat. În acest mediu de ocultişti şi sodomiţi notorii s-a mişcat dl. Vitulkas, şi este firesc ca gândirea lui să fie îmbibată cu concepţii orientale despre Dumnezeu, lume şi om.

Pentru a deveni cineva ,,homeopat'' în Grecia, era suficient să înveţe între trei şi şase luni lângă un homeopat experimentat, iar apoi îşi putea deschide ,,magazinul'' său propriu.

Nu există şcoli homeopate organizate. Nu există date statistice, pentru a putea compara rezultatele acţiunii medicamentelor homeopate.

În schimb, s-a observat că, după o folosire de ani de zile a medicamentelor homeopate, unii pacienţi s-au îmbolnăvit grav. [392]

[391] Ibidem, pp.72-73.
[392] Ibidem, pp.73-74.

FRAGMENTE DIN VOL. LUI MIRCEA VLAD - „APOCALIPSA 13. *SFÂRŞITUL LIBERTĂŢII UMANE*'', Ediţia a II-a, Ed. Axioma Edit, Bucureşti, 1999

Un vestit monah atonit, unul dintre ultimii ''giganţi'' care ne-au părăsit în ultima vreme, părinte înzestrat cu darul înainte-vederii – este vorba de cuviosul **Paisie Aghioritul** *(† 1994) – spunea: ''astăzi, a citi cineva proorociile este ca şi cum ar lectura ziarul, aşa de clar sunt scrise''. Apoi continua:* ***''Este însă nevoie de multă atenţie şi de minte limpede, luminată, pentru a putea desluşi semnele vremurilor, deoarece toate acestea se fac în aşa fel încât să nu le poată pricepe cei ce nu se îngrijesc de curăţirea inimii lor, având lesne drept rezultat amăgirea.''*** *[...]*

Lectura deci spune clar: în ultimele zile va fi instaurat un regim totalitar:

a. *mondial,*
b. *cu un control economic absolut asupra întregii omeniri,*
c. *şi cu un sistem extrem de eficient de control asupra identităţii tuturor fiinţelor umane, bazat pe ''marcarea'' cu numărul 666.*

*

Bar Code *(cod barat) este un sistem de codificare numerică alcătuit dintr-o secvenţă de linii verticale de grosimi variate, secvenţă care se aplică astăzi în mod curent pe toate produsele comerciale. Care este scopul său? Motivul creării unui astfel de sistem este dorinţa de a deţine control absolut asupra datelor privind orice producţie economică. De pildă, dacă o companie scoate pe piaţă un nou articol comercial, pentru a avea permisiunea de punere în vânzare*

trebuie să solicite unui for internaţional alocarea unui număr unic care caracterizează articolul respectiv. Numărul este codificat într-un sistem de bare (bar code) şi se aplică sub formă de etichetă. Astfel, în toată lumea, acest produs economic va fi singurul care deţine acel cod, neputând fi confundat cu un altul.

Liniile verticale ale codului barat sunt apoi citite (de pildă, la un magazin) cu ajutorul unui sistem optic – un creion electronic (light pen) – care descifrează secvenţa de linii transformând-o într-o secvenţă numerică. Astfel, în memoria computerului care face citirea, fiecărei perechi de linii îi corespunde o anumită cifră, citindu-se deci codul articolului comercial respectiv. Cu acest cod, recunoscându-l în baza de date (deci recunoscându-l ca existent în depozitul magazinului), computerul poate face mai apoi diverse operaţii economice: scădere din depozit, calcularea costului, bilanţ de plată, etc. [...]

Văzând posibilităţile nelimitate de supraveghere a întregii economii mondiale prin intermediul noului sistem de codificare, cei interesaţi de avantajul acestei puteri au căutat a înfiinţa un centru internaţional economic pentru stocarea informaţională a datelor economice globale, impunând treptat ca obligativitate, în vederea lansării pe piaţă a unui nou produs, cererea de alocare a unui cod barat de către acest centru. Denumirea sa este Uniform Code Council (UCC). Mai târziu, în 1978, lua naştere în Europa, cu 25000 de membri fondatori, un consiliu similar (celui din SUA, apărut la începutul anilor 1970 – n.a.) denumit European Article Numbering Assocition (EAN).

*Aceste două organizaţii au produs în ultimii ani un întreg evantai de tipuri de codificare barată, pentru diverse aplicaţii profesionale. Dintre toate aceste tipuri, două sunt însă folosite în mod prioritar şi anume cele denumite UPC (Universal Product Code – Cod Universal de Produs) şi EAN-13 (European Article Numbering – Numerotarea Europeană a Articolelor). În prezent, cele două tipuri privind produsele comerciale **''marcate''** în sistem bar code (date despre ţara de origine, despre producător şi felul produsului) fiind înregistrate la sediile celor două organizaţii. Schimbul de informaţii între cele două sisteme este realizat prin adăugarea unui zero la tipul UPC care astfel poate fi citit în sistemul european EAN.*

*Care este însă implicaţia religioasă? Încă din anii 1970, unii creştini americani au demonstrat că, în sistemul bar code, tipurile UPC-A şi EAN-13 deţin în mod invariabil, pentru orice produs, trei perechi de linii uşor prelungite care se citesc în memoria computerului prin cifra 6. Aceste linii se numesc caractere de siguranţă sau **bare de protecţie** (Guard bars) şi servesc la recunoaşterea de către calculator a sistemului bar code. Cu alte cuvinte, la citirea codului, calculatorul detectează mai întâi prezenţa celor trei guard bars (care, decodificate, alcătuiesc în mod invariabil, pe toate produsele, numărul 666 !) şi apoi, recunoscând această **pecete**, declanşează citirea codului şi efectuarea operaţiilor economice. Puteţi verifica singuri faptul că existenţa numărului 666 pe orice produs este o condiţie de bază ca aparatul să poată citi codul, înnegrind cu stiloul cele trei guard bars.*

*

Cele mai apreciate cartele sunt astăzi cartelele electronice inteligente (smart cards), dotate cu un adevărat computer (computer cip). Le cunoaştem cu toţi, căci un exemplu este cartela telefonică. Mica plăcuţă metalică de pe cartelă nu reprezintă altceva decât contactele exterioare ale microcipului. Este un microcircuit de pirită cu o capacitate foarte mare de stocare a datelor, capacitate ce poate ajunge până la 5 giga-bytes (5 miliarde de caractere) la noile cartele de identitate ce urmează a fi eliberate în curând, cartele cu utilizare mondială. În cazul cartelelor de identitate, microcipul conţine un cod unic pentru fiecare persoană, cartela urmând a fi întrebuinţată în toate activităţile economico-sociale ale individului. [...]

*Primul semnal de alarmă a fost declanşat prin publicarea cărţii **The New Money System – 666** de către dr. Mary S. Relfe. Planul de codificare şi de marcare a întregii omeniri a fost astfel dezvăluit ca având următoarele faze:*

1.- Faza întâi a început în 1970 prin codificarea tuturor produselor comerciale. În această operaţiune rolul dominant îl deţine Uniform Code Council (SUA).

2.- Faza a doua a început în 1983 prin eliberarea cartelelor de identitate codificate prin sistemele bar code. Rolul major în aceată etapă îl deţin guvernele, băncile şi companiile de tehnică de vârf producătoare de cartele electronice.

3.- Faza a treia constă în codificarea într-o etapă viitoare a tuturor bunurilor mobile şi imobile. (Deja s-a început un control al acstora prin introducerea noilor standarde obligatorii de calitate ISO 9000 şi Six Sigma).

*Aşadar, **o sclavie electronică mondială** dirijată de o mână de multimilionari, sclavie care realizează practic sistemul apocaliptic de pecetluire destinat pregătirii apariţiei pe scena lumii a lui antihrist. Vedem deci că cele trei etape sunt aproape de încheiere.*

*

*Iată însă că ''stăpânitorul acestei lumi'' a inspirat celor puternici financiar un nou sistem de restricţionare şi condiţionare a producerii de bunuri, denumit oficial Programul Internaţional al Standardelor de Calitate ISO 9000 (International Quality Standards Programe). Este un program care stabileşte o ştachetă standard pentru produsele de calitate, toate companiile mondiale urmând a se încadra (sau nu) între limitele sale. Am spune, la prima vedere, că este spre binele consumatorilor, neştiind că este **un sistem de discriminare economică**. Foarte multe societăţi comerciale modeste ce-şi desfăşoară activitatea la scară redusă, pe plan local, vor fi forţate să atingă nivelele standard. Dacă nu, sunt eliminate de pe piaţă. Se prevede deja ca până în anul 2000 nici o companie comercială sau producător particular să nu poată produce sau vinde vreun articol fără a primi certificatul ISO 9000. Deja peste 100 de ţări au semnat aderarea la sistemul de control al calităţii. Dar cine se află în spatele acestui program? Ei bine, aplicarea lui a început în Europa la iniţiativa unei organizaţii misterioase denumite **Bilderberg** (!), cu aproape 125 de membri fondatori, aleşi din oligarhia financiară mondială.*

*Vedem deci cine sunt cei ce impun iniţiative ''pentru binele omenirii''. Dacă până de curând aderarea la ISO 9000 era voluntară, acum începe să se simtă obligativitatea obţinerii acestui certificat, iar companiile care nu vor reuşi vor fi desfiinţate. **Aşadar, comerţul ''liber'', îşi pierde complet libertatea.** Deja în SUA marile companii care lucrează în cooperare cu Ministerul Apărării şi cu NATO au fost obligate să accepte standardele ISO 9000, la rândul lor neacceptând ca parteneri de afaceri societăţi ce nu au acest certificat.*

*Ce legătură ar putea avea aceasta cu sistemul apocaliptic economic care se bazează oarecum pe impunerea unui număr spre a putea efectua tranzacţii comerciale? Legătura este următoarea: guvernul Statelor Unite a anunţat că până în anul 2000 **toate** tranzacţiile economice trebuie în mod **obligatoriu** să aibă loc prin intermediul serviciului de comerţ electronic EDI/EC al reţelei mondiale computerizate Internet! În acest scop s-a creat un registru informaţional ce conţine date despre toate companiile mondiale conectate la sistem, registru denumit Centralized Contractor Registration (CCR). Prin urmare, fiecare societate economică va primi... un cod numeric unic denumit TPN (Trading Partner Number) iar cei ce nu vor putea deţine acest număr (în urma verificărilor pentru standardul de calitate ISO 9000) nu-şi vor putea vinde produsele.*

''Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei'' (Apoc. 13:17)

*

***Pânza de păianjen.** Trăim deci într-o lume în care toată creaţia devine o înşiruire enormă de informaţii. Se numără, se codifică şi se înmatriculează totul, inclusiv oamenii:*

''Marfă de aur şi de argint, pietre preţioase şi mărgăritare, vison şi porfiră, mătase şi stofă stacojie, tot felul de lemn bine mirositor şi tot felul de lucruri de fildeş, de lemn de mare preţ şi marfă de aramă şi de fier şi de marmură, şi scorţişoară şi balsam şi mirodenii şi mir şi

tămâie şi vin şi untdelemn şi făină de grâu curat şi grâu şi vite şi oi şi cai şi căruţe ***şi trupuri şi suflete de oameni****.'' (Apoc. 18:13)*

Totul, deci, devine număr, devine informaţie. Care informaţie trebuie să curgă, firesc, spre un centru de date, prin intermediul unei reţele mondiale de comunicaţii. Controlul se poate deţine doar avându-se un centru, aşa cum păianjenul se află în mijlocul plasei. Dar, pentru ca reţeaua să fie acceptată de opinia publică, trebuia să i se creeze un cadru legal corespunzător şi să i se dea un aspect de ''protecţie socială''. Lucru care s-a petrecut nu de mult, întregul sistem fiind prezentat în mass-media cu un machiaj perfect şi un nume pe măsură: ''L.U.C.I.D. Project – A Universal Information Identification System''. [...]

Dar ce este de fapt L.U.C.I.D.? Este un sistem gigantic, planetar, de colectare şi prelucrare a datelor privind identitatea fiecărei fiinţe umane. *La prima vedere ar părea că acest proiect s-ar aplica doar infractorilor, însă scopul său devine limpede dacă vom afla că principiul de bază al L.U.C.I.D. constă în eliberarea, pentru fiecare individ, încă de la naştere, a unei cartele electronice de identitate multifuncţională: va cuprinde adică buletinul de identitate, paşaportul, contul bancar, cartea de sănătate, permisul de conducere, cartea de muncă, livretul militar – într-un cuvânt, toate actele de folosinţă socială ale unei persoane. În plus,* ***puterea uriaşă de înmagazinare a datelor va crea acestei cartele posibilitatea deţinerii unui număr foarte mare de informaţii despre viaţa particulară a individului****: istoricul familiei, comportamentul social,* ***opţiunile politico-religioase****, etc., date pe care posesorul nu le va putea citi ori modifica, aceasta făcându-se ''de la centru''.*

Sistemul L.U.C.I.D. va avea un centru de stocare şi prelucrare a datelor, alimentat cu informaţii ''de la toate sursele'' conectat la un sistem automat de traducere poliglotă.

Ce înseamnă ''de la toate sursele''? Înseamnă că informaţiile vor curge în mod continuu către acest centru de la orice agenţie de informaţii, birou, companie, societate, bancă, staţie de poliţie, magazin, unitate militară, universitate, centru de cercetare, de peste tot. Aceste date sunt culese prin intermediul computerelor şi transmise printr-o reţea informaţională (Internet) către centru. Deoarece în proiect se specifică că vor exista traduceri poliglote, înseamnă că sistemul va avea surse de alimentare cu informaţii peste tot în lume. Dealtfel, cartela de identitate va avea răspândire mondială. L.U.C.I.D. devine astfel un sistem mondial de control, o ''supermagistrală informaţională'' ce va putea controla toate aspectele vieţii private, în orice moment.

*

Inima sistemului. *Centrul de stocare, de prelucrare şi analizare a datelor este denumit oficial Universal Computerized Identification Clearing-house Resource Center şi se află lângă Washington, la* ***Fort Meade****, Maryland. Pentru un necunoscător, numele acesta nu înseamnă nimic. Acest centru este însă, încă din anul 1954, sediul celui mai puternic for politico-militar al SUA, prea puţin cunoscut opiniei publice române. Este vorba de Agenţia Naţională de Securitate (National Security Agency – NSA), inima şi creatoarea agenţiilor de informaţii interne CIA şi FBI. Totodată* ***NSA este a doua bază ştiinţifico-militară (ca mărime) după Pentagon, însă pe primul loc în deţinerea de tehnici militare secrete, de concepţie tehnologică revoluţionară, care depăşeşte cu 15 ani cercetările ştiinţifice ''laice''****.*

Baza de la Fort Meade, datorită tainelor şi tehnologiilor uimitoare deţinute, este denumită de americani ''Curtea Misterelor'' (Puzzle Palace). Echipamentele digitale ale NSA ar putea părea unor profani ca fiind de domeniul ştiinţifico-fantasticului. Toate acestea au fost însă realizate printr-un efort financiar uriaş şi printr-un program de cercetare aprobat de Congresul SUA şi intitulat DARPA (Defence Advanced Research Projects Agency). Astfel, programul DARPA a luat fiinţă încă din anul 1970, şi s-a ocupat îndeosebi cu crearea arsenalului războiului rece: sateliţi de spionaj, diverse tipuri de arme laser, arme pentru influenţarea condiţiilor atmosferice, arme psihoelectronice, etc. Multe din acestea sunt încă necunoscute multor membri ai Congresului SUA. [...] Dar NSA are un scop bine determinat.

*Crearea ei s-a produs în urma semnării în anul 1947 a unui acord (UKUSA PACT) între Marea Britanie, SUA, Canada, Noua Zeelandă, Australia, ţările NATO, Japonia şi Coreea de Sud, acord ce stabilea crearea de către aceste ţări a unui sistem informaţional comun pentru supraveghere **civilă** cu centrul la Fort Meade. Acum putem înţelege perfect de ce L.U.C.I.D. şi-a ales ca sediu tocmai baza strategică a Agenţiei Naţionale de Securitate şi ce consecinţe are controlul efectuat de NSA asupra tuturor cetăţenilor lumii.*

*

Elementul cheie al întregului sistem este cartela universală biometrică de identitate. Prin conectarea acestei cartele la computerul central din Fort Meade, absolut toată activitatea zilnică a unei persoane poate fi înregistrată şi analizată. *În acest scop, proiectul prevede dotarea internaţională cu centre de emitere a cartelelor, centre înzestrate cu o minusculă cameră video digitală, pentru producerea cartelelor unice pentru fiecare individ. Mai mult, chiar maternităţile vor avea astfel de centre pentru fixarea identăţii nou-născuţilor, fiecăruia atribuindu-i-se un cod care nu se va putea modifica pe toată durata vieţii.*

Cartela universală biometrică este o cartelă inteligentă (smart card) de mărimea unei cărţi de credit obişnuită, din plastic, având însă încorporat un puternic **computer cip** *cu o putere de stocare mai mare de 5 giga-bytes (adică aproape 2000 de pagini de informaţii despre fiecare persoană!) dispunând şi de bandă magnetică. Prin intermediul unităţilor de citire a cartelei (fixe ori mobile, dotate cu scaner şi ecran cu cristale lichide – gen unităţi ATM), orice individ se conectează direct la superordinatorul din Fort Meade. Totodată, microcipul permite şi înscrierea informaţiilor pe cartelă.*

Denumirea cartelei este ***Universal Biometric Card*** *(UBC) – cartela universală biometrică. Ce înseamnă ''universală''? Înseamnă că va îndeplini funcţiile tuturor documentelor ce stabilesc legătura individului cu societatea: buletin de identitate, carnet de conducere, carte de muncă, de sănătate, cont bancar, într-un cuvânt, totul. Se prevede chiar ca automobilul, calculatorul personal şi orice alt sistem electrocasnic să nu poată fi pus în funcţiune decât la recunoaşterea posesorului cartelei. Este* ***un sistem de îngrădire totală a libertăţii umane****.*

Ce înseamnă ''cartela biometrică''? Înseamnă că UBC va putea stoca elemente de recunoaştere obţinute prin măsurători biologice, adică: codul genetic AND, anticorpi specifici, fotografii digitale faţă şi profil precum şi fotografia irisului, amprentele digitale şi plantare (ale tălpii piciorului), eşantioane sonore ale vocii, etc. Toate acestea demonstrează cât se poate de limpede că scopul acestei cartele este controlul şi supravegherea strictă a persoanei. Aceste date vor servi la recunoaşterea posesorului cartelei atunci când doreşte s-o întrebuinţeze. [...] Se apreciază însă că unităţile de citire a cartelei vor fi dotate şi cu tehnologia Intelligent Video a companiei Integrated Systems, Inc. (Norcross, Georgia, SUA), ce poate recunoaşte nu numai fizionomia, ci şi ''limbajul trupului'', caracteristicile de mişcare proprii fiecărui individ. Mii de astfel de camere vor putea supraveghea locurile publice (şi nu numai), putând recunoaşte (fără contact direct) orice individ. Astăzi, astfel de camere sunt instalate în majoritatea ţărilor vestice pentru controlul arterelor publice (în Marea Britanie nu mai puţin de 300.000 de camere video inteligente).

*

Ce altă metodă de control mai este prevăzută? După cum am văzut, un organism anexă al L.U.C.I.D. este NRO – National Reconnaissance Office, adică sistemul sateliţilor de supraveghere. Ne putem imagina ce control înfricoşător urmează a fi efectuat asupra civililor dacă amintim numai că tehnologia din 1997 permitea identificarea precisă a unei fotografii (de dimensiunile unei mingi de golf) aşezată pe sol, sau citirea unui text cu aceleaşi dimensiuni. În plus, detectorii electronici ai sateliţilor vor localiza semnalul acelor ''senzori ai cartelei biometrice'', ***stabilind cu precizie poziţia fiecărui individ, în orice moment, oriunde în lume.***

Iar dacă vom arunca cartela, nu vom putea nici măcar deschide uşa automobilului personal, nefiind recunoscuţi. Închipuiţi-vă că mii de oameni vor ''pierde'' aceste cartele, datorită fobiei ce se va declanşa sub ameninţarea acestei superputeri înfricoşătoare. Altele se vor fura şi astfel, încet dar sigur, se va ajunge la unica soluţie ''sigură şi rezonabilă'': plasarea microcipului pe mână sau pe frunte […]

*Pe 4 decembrie 1993, Bill Clinton a propus la o conferinţă ţinută la Oxford crearea unei Armate Mondiale ONU, idee acceptată şi pusă mai apoi în practică. Tot despre o conducere mondială a vorbit în 1996 şi ex-preşedintele Mihail Gorbaciov, într-o cuvântare ţinută la ''State of the World Forum'', la baza militară Presidio de lângă San Francisco, declarând că **''este nevoie de o guvernare mondială şi o religie mondială'' (!)**. La aceeaşi conferinţă participa şi Bill Gates, preşedintele Microsoft, companie cu mare implicare în realizarea proiectului L.U.C.I.D.*

Tot în Statele Unite, ca urmare a datei limită de punere în exploatare a sistemului L.U.C.I.D., la 1 ianuarie 2000, preşedintele Bill Clinton, prin Decretul Prezidenţial No. 13010 din 15 iulie 1996, decide crearea unui centru uriaş de birouri computerizate care să însumeze echipamente de control civil de ultimă oră, centru denumit ''President's Commision on Critical Infrastructure Protection''. Totodată, este legiferată crearea unei unităţi armate poliţieneşti, cu acţiune mondială, denumită IPTF (Infrastructure Protection Task Force), formată din FEMA, CIA, FBI, şi… NSA. Totodată, această unitate are controlul strict asupra reţelei Internet, împotriva unor eventuale ''acţiuni teroriste computerizate''. În acest scop s-a creat echipa specială Global Cyber – Cops Corps pentru supravegherea abonaţilor reţelei.

*De fapt, toţi sunt acum **obligaţi** să se conecteze la Internet. Tot în 1996, Bill Clinton, declara că doreşte ca fiecare american să aibă în casă un computer personal (PC) conectat la Internet. Pentru aceasta, NSA a însărcinat un consorţiu de companii specializate să creeze un sistem unic de control al PC-urilor, sistem deja funcţionabil ce are particularitatea că, **în orice punct de pe glob, nimeni nu-şi va mai putea aprinde computerul fără a fi identificat de către acesta prin intermediul… cartelei personale de identitate**. În acelaşi sens, ''Microsoft'' a declarat că va crea un program prin care UBC va putea fi conectat la orice PC pentru schimburi financiare şi tranzacţii comerciale imediate. […] Vorbind despre televiziunea viitorului, preşedintele Bill Clinton a delegat firma Oracle Software Corporation să perfecţioneze un model de televiziune-computer legat la Internet, toată reţeaua mass-media vizuală urmând a fi supusă aceluiaşi control strict. Noua reţea se va numi ITV – Interactive TV – şi prin intermediul său de la centrul de date se va putea controla direct orice PC, orice telefon portabil digital, televizor, aparat electric cuplat la reţea, etc. Acest program este denumit **Inferno (!)** şi este un produs al companiei **Lucent (!!) Technologies**, creată de AT&T din fosta Bell Laboratories. Sugestiv este şi faptul că limbajul sistemului de operare al Inferno se numeşte **Limbo (iad)** iar protocolul de interconectare poartă numele de **Styx (iarăşi iad!)**. Mai mult, noile birouri ale firmei Lucent se află **la numărul… 666 al Fifth Avenue, New York**.*

Aşadar, toţi abonaţii Internet vor putea fi de la distanţă verificaţi, văzuţi şi ascultaţi chiar prin intermediul propriilor computere-TV.

*

*Aşadar, iată realizându-se practic proorocirea din Apocalipsa Sfântului Ioan: ''semnul pe mână sau pe frunte'', numărul fiarei, este **un implant al biocipului de identitate în corp**, asigurându-se astfel o protecţie eficientă împotriva pierderii ori a furtului cartelei. De altfel, chiar **L.U.C.I.D. Project prevede, în timp, înlocuirea cartelei cu biocipuri implantate, tehnică care în prezent este deja experimentată cu succes, la scară mondială, pentru marcarea animalelor.***

*Ce este acest biocip? Este un ''computer-cip'' microemiţător care se implantează cu ajutorul unei seringi speciale sub piele. Microcipul conţine un cod pre-programat cu un număr unic de identitate care nu poate fi alterat. Modelele folosite astăzi se numesc **Transponder** (de la*

Transmitter şi Responder). Este un microcip instalat într-o capsulă specială de mărimea unui bob de orez. Biocipul este ''pasiv'', adică nu conţine baterii, emiţătorul fiind activat de un semnal radio de 125 khz la apropierea unui scanner pentru control. Astfel, scannerul determină emiterea codului care este afişat pe un ecran cu cristale lichide. Pentru a se evita deplasarea biocipului sub piele, e fixat prin minuscule fibre de sticlă, extragerea neputându-se realiza decât printr-o operaţie specială de microchirurgie.

Dimensiunile capsulei sunt de 11x2,1 mm şi 67 mg. Nu provoacă reacţii de respingere deoarece este confecţionat dintr-o sticlă specială biologică. Se apreciază că pe viitor biocipurile vor fi produse pe bază de proteine (înlocuindu-se pirita), fiind astfel mult mai rapide.

Astăzi, firma americană Destron IDI (Colorado) comercializează microcipuri pentru implant animal prin intermediul companiei Infopet. Se spune că aceste biocipuri constituie ''soluţia perfectă'' pentru stabilirea cu precizie a identităţii oricărei fiinţe vii.

Dar biocipurile au fost deja implantate şi subiecţilor umani. Este cunoscut cazul lui Timothy Mc Veigh, soldat în armata americană, care a declarat în 1995 că are un biocip implantat în corp de către FBI. Oare câţi alţii n-au fost supuşi aceleiaşi operaţii?

Noile tipuri de biocipuri umane, ''semnul'' apocaliptic, vor permite supravegherea totală, non-stop, în orice punct de pe glob, a oricărui individ. Se află în cercetare cipuri care vor putea fi conectate la reţeaua neuronală a creierului, oferind astfel posibilitatea, pentru cei ce controlează biocipul, să înregistreze imagini vizuale şi auditive neuronale, adică exact ce vede şi ce aude subiectul.

*

În vremurile din urmă adevăratul monah (sau orice creştin, n.n.) abia dacă va găsi vreun adăpost îndepărtat şi ascuns pentru a putea sluji acolo cu oarecare libertate lui Dumnezeu şi pentru a nu se lăsa antrenat de către apostaţi în slujirea satanei. Se împlinesc proorociile Scripturii despre apostazia de la creştinism a popoarelor trecute de la păgânism la creştinism. Apostazia a fost prevestită de către Sfânta Scriptură cu toată claritatea şi este o mărturie a faptului cât de adevărat este tot ce s-a spus în Scriptură.

Toate acestea trebuie dar să se împlinească cu îngăduinţa lui Dumnezeu. A închide însă ochii asupra înrobirii şi îndosarierii populaţiei mondiale prin proiectul de genul L.U.C.I.D. şi Schengen este o greşeală de neadmis, mai ales atunci când este limpede că adevăraţii credincioşii nu sunt ajutaţi de fel să înţeleagă ce se petrece, lipsindu-i de cele mai elementare informaţii şi liniştindu-i, pentru ca Biserica în ansamblu să nu-şi piardă o ''pace'' aducătoare însă de moarte. Unul dintre stâlpii Bisericii, Sfântul Grigorie Teologul, spunea: ***''Prin tăcere îl trădăm pe Dumnezeu''!*** *[...] Să nu uităm însă că, aşa cum de pildă primele cărţi electronice de credit foloseau o falsă bandă magnetică doar ca pregătire psihologică a populaţiei pentru primirea unor cartele mult mai sofisticate, aşa şi în România, noile buletine plasticate emise acum, şi noile permise de conducere nu sunt decât momeli ''inofensive'' pentru a convinge populaţia să accepte viitoarele ''smart cards'' ale acordului Schengen.*

Un singur lucru ar trebui să ne trezească desăvârşit: ***oare este lipsit de importanţă faptul că o Biserică ortodoxă autocefală (Biserica Greciei) a fost nevoită, printr-o declaraţie comună de protest a ierarhilor săi strânşi în Sfântul Sinod, să exprime o stare de fapt care tulbură şi pune probleme de conştiinţă pentru o întreagă naţiune, şi anume tocmai emiterea acestor buletine electronice şi semnarea acordului Schengen?*** *Este oare puţin lucru? Să socotim că sunt cu toţii rătăciţi, sau sunt o mână de diletanţi nepricepuţi care nu cunosc problema din punct de vedere tehnic şi teologic, stârnind credincioşii doar pentru a-şi păstra popularitatea? O astfel de logică este total lipsită de cel mai elementar duh creştin ortodox şi nu poate exprima decât o întunecare completă a celui care încearcă să vadă astfel lucrurile, justificându-şi, de fapt, trândăvia şi lipsa de râvnă pe tărâmul spiritual.*

*

Este nevoie din nou de catacombe. Este nevoie de o parte lăuntrică a Bisericii care să ardă de râvnă, opunându-se unei linişti de suprafaţă a Ortodoxiei, linişte care a dus treptat la acceptarea pasivă în Biserică a unor practici combătute de Sfinţii Părinţi*, a unor abateri de la adevărata Tradiţie ortodoxă prin apariţia unor forme de ''tradiţie'' locală, a unor practici rituale străine duhului ortodox şi în general, a inundării Bisericii cu un duh lumesc secularizat sau, în cel mai ''bun'' caz, catolicizat şi protestantizat. [...]*

Doar în acest fel putem ajunge la adevărata înţelepciune. Aceea că ideea de ''sfârşit al lumii'', scoasă din învelişul de gândire lumească ce-o îmbracă într-o teamă de viitor, trebuie să devină un mod de viaţă. Este duhul în care trăiau creştinii catacombelor având mereu în cuget aducerea aminte de moarte şi ideea de sfârşit al lumii. Acesta este duhul adevărat al Bisericii. Panica sectelor neo-protestante este departe de acest duh dătător de pace şi de dorire a unei apropiate mântuiri. Sfinţii mucenici nu erau cuprinşi de o bolnăvicioasă frenezie fanatică religioasă când trebuiau să mărturisească, ci erau veseli, mergând la chinuri ca la o sărbătoare. Despre acest sentiment de sfârşit permanent al lumii, cunoscutul monah aghiorit Macarie de la Mănăstirea Simonopetra spunea: ''Suntem în vremurile din urmă încă de la Cincizecime. Biserica însăşi, în Liturghie, este revelaţie a venirii lui Hristos. Prin urmare, dacă nu vom crede că suntem în vremurile din urmă de fiecare dată când participăm la Sfânta Liturghie, atunci nu ne aflăm într-un mod corect de gândire.''

Noi în Biserică, deja trăim ''lumea ce va să fie''. Pentru noi lumea viitoare a devenit realitate prezentă. Aşadar dacă avem acest sentiment, acest duh şi suntem hrăniţi în spiritul acesta, atunci niciodată nu ne vom teme de semne rele, de prezenţa lui antihrist, de lucrările lui şi de toate celelalte. Deoarece vom fi cu Hristos, Mesia, care va veni negreşit.

*

Creştinul este templu al lui Dumnezeu, locuinţă a Sfântului Duh, membru al lui Hristos. Putem oare să pângărim templul lui Dumnezeu atârnând pe pereţi imagini obscene sau alte lucruri care mărturisesc necuviinţa pentru locul cel sfânt al slujirii lui Dumnezeu, ori să ne dedăm orgiei în acest loc în care se săvârşesc Tainele cele înfricoşate şi unde se dăruieşte harul şi binecuvântarea lui Dumnezeu? Ne este cu neputinţă. Am văzut acest lucru săvârşindu-l ateii şi ne-am înspăimântat. Este cu putinţă, ca şi creştini, să ne dedăm unor astfel de fapte? Niciodată! Aşadar în acest templu al lui Dumnezeu să punem chipul diavolului? Se poate aceasta? ***Dacă vom îndrăzni să facem prostia de a primi semnul, îndată templul lui Dumnezeu, adică noi înşine, va deveni atunci locuinţa demonilor.*** *Şi aceasta în mod irevocabil, căci semnul, aşa cum am spus deja, va lucra asupra noastră spre distrugere, aşa precum un venin purtător de moarte şi va nimici înlăuntrul nostru ceea ce numim viaţă duhovnicească. [...] Toate vrăjitoriile şi lucrările magice ale lumii, adunate într-o grămadă mai mare decât Himalaia, nu au puterea de distrugere pe care o are singur numărul 666, deoarece acele lucrări oculte sunt simple mijloace care îl invocă pe diavol. Însă* ***666 este însuşi satana****, începătorul tuturor vrăjitoriilor, din toate timpurile. Iată de ce nu putem avea legătură cu diavolul şi nu putem primi semnul său, numărul 666. [...]*

Dacă însă vreun creştin se sminteşte văzând cele din piaţă şi întrebuinţarea acelor cărnuri şi v-ar spune ''ştii, ce-ai cumpărat este jertfă idolească'', atunci să nu mâncaţi, ca să nu-l sminţiţi pe frate. Nu pentru că jertfa idolească ar avea vreo însemnătate, ci pentru a nu sminti fratele şi, deci din dragoste pentru dânsul, nu mâncaţi acea carne. Eu, zice Apostolul, mai degrabă nu voi mânca în veac carne dacă prin aceasta îl voi sminti pe fratele meu, pentru care a murit Hristos. ***De aceea, în ceea ce priveşte lucrurile care au pecetea bar code, după cum am spus, putem scoate semnul şi le putem folosi. Dar nu este acelaşi context în legătură cu acele lucruri care vor avea semnul 666 şi va trebui să-mi pun eu semnătura şi să le întrebuinţez. Aici consimt eu însumi primind numărul 666 şi dându-i autoritate prin semnătura mea!*** *[...] Noul tip de cartelă, prin conţinerea numărului 666, devine un lucru închinat demonilor, aşa cum un obiect binecuvântat cu sfânta cruce este închinat lui Hristos. Aşadar, dedicându-ne voluntar*

însăşi identitatea noastră lui antihrist, încălcăm porunca apostolică a feririi de jertfe. […] Iată o adeverire a celor spuse despre scopul real al reţelei Internet: acela de supraveghere computerizată. Titlul articolului este sugestiv şi caracterizează perfect situaţia mondială generală: ''Moartea vieţii private. Nu mai aveţi nici un secret. La (unităţile de citire a cartelei) ATM, pe Internet, şi chiar mergând pe stradă, vi se supraveghează orice mişcare. Ce puteţi face?

*

Tehnici de supraveghere discretă. *Reţeaua Sigint a apărut încă de la înfiinţarea NSA sub impulsul uluitoarelor tehnici secrete de control asupra interferenţei câmpurilor electrice şi magnetice.*

Această reţea se bazează pe echipamente digitale cu structură celulară care depăşesc cu cel puţin 15 ani cercetările ''laice'' în domeniul electronicii şi care permit controlul absolut al întregii game de unde electromagnetice (EMF).

Ne vom ocupa de două din aplicaţiile Sigint ambele create cu scopul obţinerii ilicite de informaţii.

- *Prima aplicaţie Sigint pe care o vom aminti se referă la capacitatea Agenţiei Naţionale de a supraveghea absolut orice computer de pe teritoriul USA, fie el conectat sau nu la o reţea interactivă gen Internet. Echipamentul electromagnetic secret al NSA poate decela emisiile de radio-frecvenţă care provin de la circuitele electronice ale calculatoarelor personale. Aceste emisii sunt filtrate cu dispozitive speciale, eliminând influenţa cauzată de monitoarele PC sau de celelalte anexe ale computerului. Totalul semnalelor obţinute în urma filtrării reprezintă starea exactă a circuitului electronic al PC, respectiv al memoriei acestuia. Decodificând apoi aceste semnale după un algoritm special se obţine copia exactă a memoriei computerului, cu absolut toate datele conţinute. Astfel NSA este în măsura de a deţine un control riguros al tuturor informaţiilor digitale stocate în computerele SUA.*

În plus echipamentul special de la Fort Meade poate genera unde RF codificate care provoacă rezonanţa circuitelor computerului vizat, distrugându-i toate datele. Cu alte cuvinte, NSA se poate conecta cu orice computer SUA, în scopul extragerii datelor şi a intervenţiilor de tip război computerizat.

- *Ne vom ocupa acum de cea de-a doua aplicaţie Sigint, cea pentru care am făcut de fapt lunga noastră introducere despre războiul nevăzut.*

John St. Claire Akwei a dezvăluit că prin intermediul tehnicilor de modelare a câmpurilor electromagnetice, NSA deţine astăzi capacitatea de control inclusiv asupra câmpului bio-electromagnetic uman. Acest câmp detectat de la distanţă, crează posibilitatea supravegherii non-stop a oricărui om oriunde s-ar afla. Captatoarele de emisii electromagnetice sunt îndreptate îndeosebi asupra energiilor eliberate de activitatea neuronală a creierului. Echipamentele speciale NSA pot astăzi codifica – decodifica aceste emisii de energie encefalică citind de la distanţă activitatea electrică a creierului. […] Aceste tehnici se bazează pe cartografierea precisă a regiunilor encefalice cu activitate de interes vital: centrul de mişcare, centrul vorbirii, al gândirii, şi regiunile scoarţei responsabile cu sensibilitatea optico-acustică şi tactilă. Astfel, din motive de securitate naţională, NSA deţine deja o bogată arhivă cu hărţile electroencefalografice a mii de americani.

Care este scopul acestei cartografii? Tehnica de investigare encefalică se bazează pe detectarea energiilor encefalice stimulate ale scoarţei, energii emise cu o frecvenţă continuă cuprinsă între 3-50 Hz, la o putere de 5mW. Orice gând, orice comandă de mişcare, orice imagine acustico-optică creează o activitate neuronală specifică generând vârfuri de emisie specifice. Cu ajutorul unui algoritm de decodificare ale acestor reprezentări specifice se obţin pe computer toate informaţiile generate de scoarţa cerebrală traduse mai apoi prin decodoare speciale în gânduri vorbite şi imagini audio-video vizualizate pe un monitor TV. Cu alte cuvinte se foloseşte acelaşi principiu ca pentru sustragerea de informaţii din computer.

*

1) Prin intermediul RNM sunt monitorizate frecvenţele specifice scoarţei cerebrale a subiectului (potrivit centrilor sau centrilor nervoşi – n.a.). [...]

Totodată tehnicile RNM şi EBL au posibilitatea de trimitere, prin intermediul unor emisii de unde electromagnetice codificate, a semnalelor audio-vizuale sau a comenzilor de mişcare direct pe centrii de pe scoarţă evitând organele de simţ şi nervii optico-acustici. Aceste imagini se pot codifica transmiţându-se sub forma unui scenariu, îndeosebi în timpul somnului de tip REM al subiectului, influenţându-i întregul comportament. Astfel, cele două tehnici formează împreună un sistem perfect de supraveghere/influenţare a vieţii umane, subiecţii devenind simpli ''zombi telecomandaţi''. [...] Trebuie menţionat că totalul de intrare/ieşire al frecvenţei bio-electrice a unei persoane este unic. Nu se poate transmite un semnal în creierul uman decât prin folosirea frecvenţei specifice acelei persoane.

2) Apoi cu ajutorul tehnicii EBL se realizează contactul de la distanţă între echipamentul NSA şi creierul uman, putându-se citi gânduri vorbite şi înregistra toată activitatea acustico-optică a individului. [...] Trebuie să menţionăm că tehnica EBL este folosită şi de Pentagon în cercetările militare secrete privind aplicaţiile contactului encefal – computer pe avioanele de luptă ale US- Air Force.

Înregistrarea procesului John St. Claire Akwei, contra NSA conţine şi menţionări asupra altor tipuri de tehnici pentru influenţarea psihicului uman, ca de pildă ***substanţe chimice cu efect psihologic, ori echipamente speciale de război psiho-electronic****.*

*

Vedem aşadar că trăim vremurile sfârşitului libertăţii umane. Demonii au încredinţat armele slujitorilor lor fideli, siguri pe josnicia umană care face ca oamenii să-şi distrugă semenii cu sânge rece. Omul, cununa creaţiei, este redus la stadiul de număr, un ''articol'' oarecare dintr-o grămadă de obiecte. Cu adevărat, dragostea multora s-a răcit, vestind vremurile Apocalipsei.

Să nu uităm însă că pentru noi, creştinii, nu viaţa aceasta este cea dorită. Noi suntem nu din lumea aceasta, ci suntem fii ai Celui care a făcut cerul şi pământul. Toate aceste mărturii pe care le-am adus până acum nu trebuie să ne sperie, ci să ne dea aripi spre a dori mai fierbinte mântuirea, deslipindu-ne cu totul de toate deşertăciunile lumii acesteia. De altfel, vremea eliberării noastre se apropie. Stăpânul ne-a spus încă de acum 2000 de ani:

''Iată, vin curând şi plata Mea este cu Mine
ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui.
Şi Duhul şi mireasa zic: Vino, şi cel ce aude să zică: Vino
Şi cel însetat să vină, cel ce voieşte să ia în dar apa vieţii.
Cel ce mărturiseşte acestea zice: Da, vin curând''.

Amin! Vino, Doamne Iisuse!

ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

Acest volum şi-a propus să clarifice cât de cât problematica legată de masonerie (iniţiatoarea globalizării), ţinând seama de informaţiile actuale existente, mai ales de cele obiective. Poate că unii îl vor considera puţin cam pretenţios sau un proiect prea ambiţios, însă, în opinia mea, acest subiect poate fi cunoscut, chiar dacă nu ar putea constitui deocamdată obiectul de cercetare a unui tratat ştiinţific (istoric) datorită volumului de informaţii distorsionate şi contradictorii. Iar un asemenea tratat nu poate fi realizat decât de către o echipă de cercetători, cărora să li se garanteze sprijinul necesar (arhive, etc.) şi maximum de protecţie.

Ceea ce am încercat să demonstrez, cu aportul considerabil de fragmente din diverşi autori, care s-au oprit asupra unor aspecte vizând acest domeniu, este **imoralitatea profundă a globalizării şi apartenenţei la francmasonerie, precum şi impactul pe care acestea îl au asupra Ortodoxiei (prin ecumenism şi alte mijloace)**. În acest mod, am continuat problematica din primul volum al antologiei.

Adevărul este că nu există decât foarte puţine lucrări care tratează în mod critic ecumenismul şi masoneria. Altele, cu mult mai multe desigur, aparţin unor autori masoni. De aceea, cred că acest volum poate umple un gol existent în această materie şi poate servi unui studiu mult mai elaborat, eventual chiar serviciilor secrete, singurele în măsură să stăvilească ofensiva globală masonică.

Puterea masoneriei rezidă în mare măsură în imperiul său financiar, în caracterul ei ocult şi serviciile ei de informaţii. Organizaţiile acesteia, numeroase şi puternice, sunt în continuare invizibile pentru public, chiar dacă unii masoni vorbesc de contrariul acestui fapt.

Mass-media românească, ca şi în celelalte ţări ale lumii, este într-o proporţie covârşitoare (aproape 100%!) înrolată în masonerie. Este şi firesc, dacă luăm în calcul miza uriaşă în acest ,,joc'' al globalizării şi importanţa acesteia în cadrul societăţii.

Ceea ce aş dori să mai precizez aici, este interesul sporit al masonilor de a veni la ,,suprafaţă'', de a se face vizibili într-o anume măsură. În general, ei afirmă astăzi că la originea lor se află Ordinul Cavalerilor Templieri, cavaleri care au apărut în jurul anului 1100, după prima cruciadă, ,,cu scopul iniţial de apărare a pelerinilor pe drumul spre Ierusalim''. Despre aceştia se ştie că au acumulat averi uriaşe şi ,,timp de mai mult de 200 de ani… au fost mai puternici decât mulţi regi''. De asemenea, ei nu puteau fi decât cruciaţi, ori cruciaţii au jefuit în mai multe rânduri populaţiile autohtone, ,,au masacrat şi decapitat mii de oameni''.

Aceste aspecte sunt evidenţiate şi de un articol recent, intitulat *,,Templierii, absolviţi de vină după şapte secole''*, apărut în cotidianul ,,Adevărul'' (din 13 octombrie 2007, semnat de Arina Avram), care însă şi-a propus să facă (în final) totodată reclamă templierilor români (aparţinând organizaţiei Ordinului Templului, înfiinţată în 2002, în timpul regimului Iliescu).

În acest articol, apar multe semne de întrebare. De aceea, am considerat mai utilă reproducerea parţială a acestuia (pp.1 şi 12-13):

*,,**Templierii, iertaţi după şapte secole!** La exact 700 de ani de la fatidica zi de vineri, 13 octombrie 1307, când a început prigoana împotriva călugărilor-cavaleri, Vaticanul scoate la iveală un document care probează nevinovăţia Ordinului. Vaticanul dezvăluie informaţii care exonerează Cavalerii Templieri de acuzaţiile de erezie. Într-o carte care va vedea lumina tiparului pe 25 octombrie, intitulată ,,Proces împotriva templierilor'', simulacrul de judecată înscenat legendarilor **călugări luptători** este demontat piesă cu piesă. Conţinutul cărţii se bazează pe un document descoperit din întâmplare în Arhivele Secrete ale Vaticanului. ''Pergamentul de la Chinon'' dovedeşte că acuzaţiile de erezie, bazate la vremea respectivă pe ritualul de primire în Ordin, au fost false. Coincidenţa face ca astăzi, la o zi după ştirea despre ''absolvirea'' templierilor, să se împlinească exact şapte secole de la ''Vinerea neagră'', fatidicul 13 octombrie 1307, în care regele Franţei, Filip al IV-lea, a ordonat executarea în masă a templierilor. [...] Acest document secret retranscrie audierile ''templierilor eretici'', în cursul procesului din secolul XIV. La unele dintre ele a participat însuşi Papa Clement al V-lea. Cei care au avut acces la pergament declară că documentul îi achită definitiv pe cavaleri. [...] Marele Maestru a fost ultimul dintre cei supuşi interogatoriului, la 20 august 1308. Ancheta s-a făcut în prezenţa unor notari publici şi martori. **În afară de scuiparea crucii şi ,,săruturile ilegale'', printre capetele de acuzare mai figurau sodomia şi adorarea ,,idolilor''.***

***Pergamentul, pus într-o arhivă greşită.** Documentul, descoperit întâmplător de profesoara Barbara Frale, care a avut marea şansă de a vedea colecţia secretă a Vaticanului, este dat publicităţii de Vatican după ce mult timp a fost considerat dispărut. Potrivit acestuia, templierii – consideraţi oficial, până acum, ca blasfemiatori de către Biserica Catolică – au fost absolviţi de acuzaţiile de erezie încă din secolul XIV. Papa Clement al V-lea i-a absolvit de această acuzaţie pe membrii puternicului ordin **în 1314**, potrivit ''Pergamino de Chinon''. El însuşi l-a interogat pe cel mai înalt demnitar al cavalerilor, care a fost închis de regele francez Filip al IV-lea. ''În document există dovada că templierii nu erau eretici'', spune Frale. (dar care dovadă? – n.a.) ''Nu mi-a venit să cred când l-am găsit. Era pus într-o arhivă greşită, din secolul XVII'', a subliniat ea.*

***Ceremonia, considerată blasfemiatoare.** Pergamentul secret dezvăluie că templierii fuseseră acuzaţi de erezie pentru ceremonia de iniţiere care implica ''scuiparea crucii'', ''negarea lui Iisus'', sărutarea ''dosului'', buricului şi a gurii celor care propuneau novicii. Templierii i-au explicat papei că iniţierea mima umilinţa pe care cavalerii ar fi îndurat-o dacă ar fi căzut în mâinile sarazinilor (denumire dată musulmanilor din vestul Europei, în Evul Mediu – n.r.), în timp ce ceremonia sărutului era un semn al supunerii totale. Papa a ajuns la*

concluzia că ritualul de intrare în ordin ***nu reprezenta o blasfemie****, aşa cum considerase monarhul francez. Totuşi, el a fost* ***forţat*** *să dizolve ordinul pentru a păstra pacea şi a preveni o schismă a bisericii. ''Documentul constituie dovada că templierii nu erau eretici'', a spus ziarelor italiene cercetătoarea Barbara Frale. [...]*

Misterele Ordinului, între adevăr şi legendă.

Timp de mai mult de 200 de ani, Cavalerii Templieri au fost mai puternici decât mulţi regi. S-au remarcat atât datorită excepţionalelor abilităţi în luptă, cât şi graţie discreţiei de care au dat dovadă. (?! – n.a.) Este posibil ca ei să fi protejat cele mai de preţ obiecte din istoria omenirii, ***Sfântul Graal şi Arca Alianţei*** *(?! – n.a.), susţine Ian Sinclair, Mare Prior al cavalerilor templieri scoţieni. Recent, acest descendent al unei vechi familii a făcut dezvăluiri despre misterele care înconjoară unul dintre cele mai fascinante ordine de călugări militari din Evul Mediu şi capela Rosslyn din Scoţia.*

Ordinul Cavalerilor Templieri a fost fondat în pragul secolului XII, după prima Cruciadă, cu scopul iniţial de apărare a pelerinilor pe drumul spre Ierusalim. Potrivit lui Ian Sinclair, cruciaţii au năvălit asupra ''oraşului sfânt'' în 1097, unde au masacrat şi decapitat mii de oameni. Strămoşul său, Henry de St.Clair, unul dintre cavalerii cruciaţi – descendent al Cathérinei de St.Clair şi al fondatorului ordinului Cavalerilor Templieri, Hugues de Payens – s-a întors acasă, în Scoţia şi a povestit despre bogăţiile îngropate undeva la Ierusalim, posibil sub ruinele Templului lui Irod. La puţin timp după aceea, templierii francezi şi scoţieni şi-au unit forţele şi au pornit spre ''oraşul sfânt'' în căutarea comorilor. ''Nu erau interesaţi de istorie'', asigură Sinclair. ''Ce au găsit? O vastă comoară... Arca Alianţei? Sfântul Graal? Nimeni nu ştie'', povesteşte Sinclair.

Comoara descoperită sub Templul lui Irod. *În anul 1119, Hugues de Payens şi un grup de arheologi ''primitivi'' au pătruns într-o incintă situată sub Templul lui Irod şi au găsit o comoară, afirmă Sinclair. Prezenţa lor în acea ''hrubă'' secretă a fost confirmată de artefacte templiere descoperite în cursul unor expediţii arheologice. ''Hugues de Payens a fost, cu siguranţă, acolo'', asigură Ian Sinclair. ''Dar ce a găsit?'' Enorma bogăţie ce le-a permis Cavalerilor Templieri să construiască atâtea castele nu a provenit desigur din cultivarea pământului sau creşterea animalelor, a subliniat urmaşul lui De Payens.*

El crede că extraordinara lor bogăţie ar fi putut fi cauza pentru care regele Filip al IV-lea al Franţei şi Papa Clement al V-lea au ordonat execuţia tuturor templierilor francezi la sfârşitul anului 1307. Cel mai mare în rang, Marele Maestru Jacques de Molay, a fost ars pe rug. În fatidica zi de vineri, 13 octombrie, au fost ordonate execuţii în masă. Dar imensa comoară a templierilor nu a fost niciodată găsită. Prăbuşirea templierilor a fost asociată cu un blestem ce s-ar fi abătut asupra regelui Filip al IV-lea cel Frumos şi a urmaşilor lui.

Tezaurul din adâncurile capelei Rosslyn. *Douăzeci de corăbii cu templieri au părăsit Franţa cu câteva zile înainte de Vinerea Neagră (ziua execuţiei), potrivit lui Sinclair – unele îndreptându-se spre Portugalia, altele spre Vest. Mulţi istorici cred că fabuloasa comoară a ajuns la Roslin (actualul Rosslyn), o mică aşezare situată la sud de Edinburgh (Scoţia). Capela Rosslyn, o biserică din secolul al XV-lea, proiectată de cavalerul templier William Sinclair, ar putea fi locul unde a fost depozitat Sfântul Graal şi alte comori. ''Probabil că mai sunt acolo'', a mai spus Ian Sinclair. Strămoşii lui au început să construiască această capelă în 1446, la un an după ce un incendiu aproape a distrus Castelul Roslin, din apropiere. Comorile ar putea fi ascunse în cripta bisericii, la 12 metri adâncime, explică descendentul familiei Sinclair. El susţine că în acel loc, s-ar afla chiar şi Graalul şi că nu va trece mult timp până ce misterele templierilor vor fi dezlegate.*

Există templieri şi în România. *Templierii români spun că Ordinul pe care-l reprezintă este moştenitorul şi continuatorul legitim al tradiţiilor şi spiritului Ordinului Templului, care a fost înfiinţat în anul 1118 de nouă fondatori francezi. Marele Prior al acestuia este Dan Vasiliu, care s-a întâlnit în urmă cu câţiva ani cu prieteni din Franţa, membri ai Ordinului Templierilor*

francezi. Ei l-au întrebat dacă în ţara noastră există o filială a acestuia şi l-au convins să înfiinţeze prima Comenduire a Ordinului Templierilor din România, în 2002. Organizaţia numără peste 500 de membri din diferite categorii şi pături sociale: profesori, doctori, ingineri, studenţi şi pensionari. După nimicirea în masă a templierilor, din ordinul regelui Franţei, templierii s-au reorganizat în clandestinitate, ceva mai târziu. Ordinul a reapărut în actualitatea cu caracter semipublic în anul 1705, când la Palatul Versailles a fost ales, în înalta demnitate de Mare Maestru, ***Filip, Duce de Orleans****. Din 1800, demnitatea de Mare Maestru a fost transferată în Marea Britanie, apoi în Belgia (unde astăzi, există capitala Uniunii Europene, la Bruxelles… - n.a.). Din 1827, nu au mai fost mari maeştri, ci regenţe.''*

Indiscutabil, este dificilă descoperirea adevărului, atunci când este falsificat (o parte de adevăr şi mai multe de minciună). Ceea ce intrigă încă de la bun început sunt **informaţiile foarte sumare** despre „pergamentul rătăcit care ascundea informaţiile despre procesul templierilor'', iar din fotocopia documentului nu se înţelege absolut nimic, scrisul fiind total ilizibil (cu caractere foarte mici).

Ar fi foarte interesant de aflat în ce condiţii şi cum s-a produs „absolvirea templierilor'' de către însuşi Papa Clement al V-lea, după şase ani de la proces şi de ce ritualul de iniţiere nu-l mai considera blasfemiator. Interesantă ar fi şi descifrarea denumirii ordinului. Nu cumva există vreo legătură între Cavalerii Templieri şi Templul lui Solomon, venerat de masoni? Apoi, reabilitarea acestora ar fi justificată de începerea reconstruirii acestui vestit templu, despre care vorbesc unele profeţii. De asemenea, nu trebuie pierdut din vedere nici faptul că ritualul lor de iniţiere se aseamănă foarte mult cu cel practicat la intrarea în francmasonerie. Iar, Filip, duce de Orleans a fost implicat în mare măsură în readucerea în prim-planul vieţii politice a francmasoneriei, cea care a declanşat şi condus sângeroasa revoluţie franceză din 1789.

În opinia mea, acest demers început de catolici, la nivel înalt (de a-i reabilita pe templieri), se subscrie politicii Vaticanului şi lumii catolice în general, de a face **concesii** (atât de multe, de-a lungul vremii), şi nu oricui, ci masoneriei, care astăzi doreşte să-şi construiască un trecut legitim, o imagine şi un trecut pe măsura lor. Iar reabilitarea cavalerilor templieri se dovedeşte a fi o necesitate de prim ordin.

Cu riscul repetării, este important a reda următoarele câteva fragmente:

Când Manicheismul fu învins, cu Albigenii, doctrinele jidoveşti găsiră adăpost la ***Cavalerii Templului****, care mai înainte fuseseră servitori devotaţi ai credinţei creştine.*

Din actele procesului, - publicate de MICHELET *în* Documents inédits de l'histoire de France, *- reiese că, în momentul supresiei ordinului,* **batjocorirea Crucii** *făcea parte din ceremoniile iniţierii.* Aceşti Cavaleri ai lui Crist ***scuipau de trei ori pe Crucifix***, renegându-l. *[Notă: Formula de renegare era: „*Mă lepăd de Isus, - mă lepăd de Isus, - mă lepăd de Isus*''.]*

Sărutul ruşinos *completa aceste ceremonii de iniţiere.*

[Notă: „Societăţile, care se leapădă de Cristos*, simt trebuinţa de a simboliza această înjosire, printr-un semn* vizibil*. Sărutul ruşinos se mai întâlneşte la unii franc-masoni, numiţi* Mopşi*. Postulantul, - ai cărui ochi sunt legaţi în timpul ceremoniei iniţierii, - este întrebat ce preferă: „Să sărute* posteriorul *Marelui Maestru sau pe acel al Diavolului?'' Cum, de obicei, recipiendarul refuză să opteze faţă de o alegere atât de puţin atrăgătoare, supraveghetorul lojei îi aplică, cu forţa, pe buze,* posteriorul unui căţel *împăiat, având coada ridicată, pe care-l ia de pe masa Venerabilului şi care reprezintă pe dracul. Este logic ca, cel ce dispreţuieşte pe Dumnezeu, să adore… curul unui câine. Ca variantă a sărutului ruşinos, în unele loji se practică proba* caprei lui Solomon*. Venerabilul, adresându-se cu gravitate recipiendarului, îi zice: „Domnule, noi posedăm capra care a servit drept doică regelui Solomon; această capră, prin o întâmplare minunată şi providenţială, este încă vie… Veţi îngenunchea şi veţi avea*

*onoarea de a suge din ţâţele ei sfinte.'' Profanul, fiind fără bănuială, se pune în poziţia voită şi… ,,se pomeneşte, pe gură, cu posteriorul spârcăit al unui ţap puturos.'' (***Drumont**…)]*

,,Afacerea Templierilor *se explică foarte bine, când ne dăm seama de* modul de procedare al ovreilor. *De altfel, acest mod de a lucra variază puţin. Jidovii corup o asociaţie puternică, ce le serveşte drept maşină de război, ca să atace cu vigoare organizaţia socială care îi incomodează… Îndată ce au pătruns acolo, ei procedează ca într-o societate financiară, în care sforţările tuturor nu alt scop decât a servi cauza sau* interesele lui Israel, - fără ca, *de cele mai multe ori*, indivizii să ştie ce fac.

Cavalerii Templului se găsiră în multe împrejurări în ***raport cu jidovii***, pentru afaceri de bani, - *căci, într-adevăr, prin Templieri se îndeplineau toate operaţiile financiare ale Cruciadelor.'' Dar, marele vis al jidovilor, - adică o **revoluţie universală***, organizată de către Ordinul Templierilor, - *dispăru în flăcările rugului lui Jacque de Molay, superiorul lor.*

*[Notă: Această revoluţie fusese pregătită de multă vreme de Ovrei, - care, în plus, se bizuiau pe ajutorul regelui Maurilor din Granada şi pe al sultanului din Tunis precum şi pe răscoala leproşilor, foarte numeroşi în acea epocă. Aceştia din urmă, - aţâţaţi, îndârjiţi şi înşelaţi de Israel ,,cu făgăduieli mincinoase de regate, de comitate şi de alte bunuri materiale'', ar fi servit să otrăvească puţurile şi fântânile, cu otrăvuri preparate de Jidani, şi cu modul ăsta ar fi aruncat pretutindeni îngrijorarea, tulburarea, nebunia, indispensabile marilor răsturnări sociale. De altfel, Ovreii ar fi lăsat pe aceşti nenorociţi leproşi să cadă în mâinile unei represii nemiloase, îndată ce ei ar fi tras, din această revoluţie, tot profitul ce doreau să aibă (Drumont…) Acest plan a fost reluat, punct cu punct, în al XVIII-lea secol, în timpul marii revoluţii franceze. Manualul Franc-masonilor declară că, ,,**dacă Templierii au dispărut din ordinea civilă, ei au lăsat urma în Franc-masonerie…** Marele capitol mason din Stockholm pretinde chiar că posedă testamentul autograf al lui Jacque de Molay, care a stabilit continuarea misterelor Templierilor, sub aparenţa confreriei mistice a Franc-masonilor'' (Drumont) De aici provin şi Bunii Templieri de la noi.]* [393]

Singurul ideal de om cultivat în Apus a fost cel al cavalerului, care a stat în legătură cu acest spirit de cucerire. Monahismul s-a transformat în Occident, cu vremea, în instrument de extindere a domniei Bisericii, de menţinere şi de întărire a ei prin acţiuni militare sau diplomatice, în loc să rămână un model al eforturilor de desăvârşire morală a omului.

Cruciadele, din expediţii de recucerire a Locurilor Sfinte, s-au transformat în acţiuni de extindere a dominaţiei Bisericii din Apus şi de exploatare a creştinilor din Răsărit prin feudalii occidentali, obişnuind spiritul apusean cu ideea de cucerire şi de exploatare colonială a altor continente.

Cavalerii manifestau un spirit de aventură şi de curaj, dar pe urmă deveneau exploatatori s-au chiar de la început un mobil al curajului lor, era pe lângă dorinţa de glorie, dorinţa de îmbogăţire (ca în cazul războiului troian, pornit de Agamemnon - n.a.). Oamenii simpli erau făcuţi pentru a da cavalerului senior onoarea cuvenită prin supunerea totală şi prin munca în folosul lui (ca şi actualii masoni, urmaşi ai cavalerilor templieri - n.a.). Chiar episcopul era un asemenea cavaler (de multe ori). [394]

*

*Cu mult mai gravă mi se pare a fi tăinuirea faptului că ceea ce unii numesc cu candoare "sfârşitul unui mit al acestui secol" sau mult mai sec, "sfârşitul unei epoci totalitare" **a fost de fapt un monstruos experiment**. Când a fost folosit pentru prima dată, acest teribil cuvânt a*

---

[393] Dr. N. C. Paulescu, ***Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria***, Bucureşti, 1913, pp.195-197.

[394] *394* Dumitru Stăniloae, ***Reflecţii despre spiritualitatea poporului român***, Ed. Elion, Bucureşti, 2001, p. 29.

[395] Florin Mătrescu, ***Holocaustul roşu***, Editura Gerom-Design, Bucureşti, 1993, pp. 31-44.

căzut ca un cuţit de ghilotină pe sufletele tuturor oamenilor cinstiţi care se preocupaseră cât de cât de analiza comunismului, a avut menirea de ***a ne trezi pe toţi şi a ne face să recunoaştem că am fost şi mai suntem încă martorii vii ai celui mai înfiorător " experiment" din istoria omenirii; şi nu ai unei "pane" produse în drumul firesc al istoriei*** *[...] peste 1.500.000.000 de oameni, (care) au avut ghinionul de a deveni cobaii unui proiect satanic."* [395]

*

Este limpede pentru oricine că acţiunea practică de comutare violentă pe scară mondială a evoluţiei fireşti a omenirii în scopul de a instaura peste tot o dictatură de tip comunist nu putea fi gândită şi pusă în aplicare decât de forţe care să poată răspunde la trei cerinţe fundamentale: să dispună de o foarte largă rază de acţiune, fiind reprezentate în toate ţările şi în toate păturile dominante pe plan politic, economic, social şi cultural; să poată manevra şi influenţa destinele umanităţii conform propriilor interese (dacă nu total, cel puţin în mare parte); să aibă un caracter preponderent secret şi conspirativ, care să asigure păstrarea unei tăceri absolute privind scopurile şi metoda de efectuare a experimentului comunist. ***Or, de cel puţin 260 de ani nu există în lume decât o singură grupare de interese, care - deşi nu este perfect unitară, ci împărţită în mai multe ramuri - ar corespunde celor trei condiţii enumerate mai sus: francmasoneria sau, prescurtat, masoneria.*** *[...] în legătură cu care - de altfel - nu există decât foarte puţine informaţii documentare obiective. În schimb, se cunoaşte destul de bine ce rol a jucat masoneria franceză în pregătirea şi desfăşurarea Revoluţiei de la 1789, în revoluţiile de la 1848 care au izbucnit aproape simultan în diferite ţări europene (destul să amintim că majoritatea paşoptiştilor români au fost francmasoni!), precum şi în toate evenimentele "revoluţionare" care au avut loc de atunci încoace. Se ştie de asemenea că în tot acest timp o serie întreagă de politicieni, precum şi de capete încoronate, au fost membri ai câtei unei grupări francmasonice, ca să nu mai vorbim de forţa reprezentată de aceste grupări în lumea internaţională a economiei şi finanţelor. Câte o indiscreţie scăpată în paginile presei internaţionale (devenită foarte curajoasă în ultimii ani!) a deschis ochii multora în legătură cu rolul ce-l joacă, de exemplu, organizaţii ca " Council Foreign Affairs" pentru Statele Unite sau aşa-numita "Trilaterală" pentru restul lumii."* [396]

*

Autorul distinge în cadrul francmasoneriei două ramuri principale:

„a) ***Masoneria roşie****, care este "de stânga" (socialistă), procomunistă, internaţionalistă şi profund antinaţionalistă (înţelegând prin naţionalism nu neapărat extrema dreaptă, ci pur şi simplu patriotismul normal şi de bună calitate), anticreştină şi antimonarhică, având ca vârf de lance "Loja Marelui Orient" cu sediul în Franţa şi cu ramificaţii în majoritatea ţărilor lumii, dar mai ales în Estul Europei.*

b) ***Masoneria neagră sau de rit scoţian****, care este conservativă, creştină, adesea promonarhistă, având puternice emanaţii în "lojile naţionale"(în primul rând în Anglia, S.U.A. şi Germania de Vest) şi întreţinând strânse legături cu biserica catolică şi cu numeroase organizaţii conservative şi anticomuniste din întreaga lume. În ciuda acestor diferenţe, între cele două ramuri există unele legături şi întrepătrunderi mergând uneori până la identitate în ceea ce priveşte* ***conlucrarea lor în cercurile financiare şi economice internaţionale****. Trebuie de asemenea consemnat faptul că aceste două tipuri de masonerie îşi dispută adesea supremaţia asupra unui anumit teritoriu."* [397]

*

În această reţea internaţională de forţe, situaţia României nu este deloc uşoară: în momentul actual ea pendulează între cele două alternative posibile: rămânerea în neocomunism

395

396396 Ibidem, pp. 136-137.

397 Ibidem, pp. 137-138.

*(patronul acestei ideologii fiind în continuare **Loja Marelui Orient** şi cea mai mare parte a masonilor francezi în frunte cu Dl. Mitterand, că doar nu întâmplător acesta a fost singurul preşedinte al unei mari puteri care l-a vizitat pe Ion Iliescu!), fie să aleagă comutarea la o societate de tip democratic occidental, în care **implicarea masoneriei de rit scoţian este inevitabilă**."* [398]

*

Un exemplu mai actual de dezinformare, dintre multele care s-ar putea da, este cel folosit în cazul asasinării judecătorului Falcone:

*,,Atentatul căruia i-a căzut victimă juristul italian Giovanni Falcone a fost prezentat de majoritatea mediilor de informaţie că ar fi fost exclusiv un act de răzbunare al Mafiei. Se escamotează însă cu grijă dezvăluirile făcute chiar de presa rusească ("Izvestia" din 26 mai 1992), care scot în evidenţă faptul că defunctul Falcone intrase în posesia unor dovezi privind operaţiunile de "spălare a banilor" ale fostului partid comunist cu ajutorul Mafiei şi al **francmasoneriei**, bani care fuseseră obţinuţi din exportul ilicit de aur şi diamante întreprins vreme îndelungată pe cont propriu de acest partid «al poporului»."* [399]

*

,,Francmasoneria este o societate secretă, răspândită azi în lumea întreagă, **pretinzând a avea un scop filosofic şi umanitarist**''. *[…] Începuturile Francmasoneriei formează un subiect de interminabile discuţii. În forma de astăzi ea există din 1717, când 4 loji engleze s-au întrunit la Londra şi au format* Marea Lojă a Angliei. *La 1723 Andersen întocmi Constituţiunile acestei organizaţii pe baza Constituţiei mai vechi a lojilor de zidari din Anglia. (Aceste loji de zidari rămăseseră cu timpul numai cu numele de zidari, în ele intrau orice fel de oameni.) […]*

Evreii au un rol preponderent, chiar dominant în Francmasonerie. Toate gradele înalte şi invizibile au fost create şi sunt ocupate de ei. *[…] Ceremoniile francmasonice încă dovedesc preponderenţa spiritului iudaic în Francmasonerie. Nu vom intra aici în amănuntele acestor ceremonii. Toate actele solemne din loji au un caracter simbolic şi aproape toate obiectele şi noţiunile care sunt uzitate în aceste ceremonii au numiri ebraice. Întreg complexul ceremoniilor stă într-o referinţă mai depărtată sau mai apropiată de misterul central al Francmasoneriei care este moartea şi învierea lui Hiram, arhitectul templului lui Solomon (în replică la moartea şi învierea Mântuitorului Iisus Hristos – n.a.), identificat simbolic cu un zeu născut din Isis, adică din natură.*

Legenda lui Hiram e luată din Talmud. Participanţii la ceremoniile Francmasonice repetă simbolic, prin gesturile şi cuvintele lor, omorârea şi învierea lui Hiram, întocmai ca în misterele sincretiste precreştine. Avem de a face deci cu un fel de cult misteriaco-cabalistic. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din Grecia se exprimă în actul de condamnare a Francmasoneriei din 1933, asupra acestui punct astfel:

,,**Francmasoneria nu este numai o simplă reuniune filantropică sau şcoală filosofică, ci alcătuieşte un sistem mistagogic, care reaminteşte de vechile religii sau culte misteriaco-păgâne, din care îşi trage obârşia**, alcătuind o urmare şi o reînviere a lor… Raportul acesta al masoneriei cu religiile misteriace se vede de altfel şi din cele ce au loc şi se săvârşesc în timpul iniţierilor. Căci, după cum în cele ce au loc în misterele idolatre vechi se relua drama luptelor şi a morţii zeului misteriac şi prin reluarea aceasta mimică a dramei acesteia, cel ce se iniţia murea dimpreună cu patronul religiei misteriace – care întotdeauna era o persoană mitică simbolizând soarele sau natura, care murea iarna şi reînvia primăvara -, tot aşa şi în iniţierea celui de al treilea grad al Francmasoneriei. Într-adevăr treapta aceasta a iniţierii alcătuieşte o expunere dramatică a morţii protectorului masoneriei, Hiram, şi un fel de reluare dramatică a morţii acestuia în care, cel ce urmează a fi iniţiat suferă dimpreună cu el, fiind rănit în aceleaşi organe şi în aceleaşi

[398] Ibidem, p.145.

[399] Eugen Holban, ***Pe marginea apariţiei: «Cartea neagră a comunismului»***, Ed. Căpriana, Paris, 1998, pp.48-54.

locuri ale corpului ca şi Hiram… Astfel Francmasoneria, în chip clar, este o religie misteriacă cu totul diferită, separată şi străină de religia creştină… Masoneria are slujbe religioase proprii, ca ceremonia învierii în chip de lup, sau botezul masonic, ceremonia recunoşterii căsătoriei sau căsătoria francmasonă, parastasul francmasonic, inaugurarea templului masonic, etc''. […]

Dar Francmasoneria nu reprezintă o concepţie statistică, ci se mulţumeşte să existe şi ea alături de creştinism. ***Francmasoneria e prin excelenţă dinamică. Ceea ce cere mai mult adepţilor e acţiunea, reclădirea lumii, conform principiilor ei. Astfel F. M. luptă cu îndârjire să elimine din omenire concepţia opusă ei, creştinismul, şi instituţia care-l susţine, Biserica. Devizele ei sunt: Separarea Bisericii de Stat, şcoala laică, căsătoria civilă, difuzarea principiilor anticreştine în masele largi.*** *În unele state cum sunt Franţa, Spania, Rusia, devizele acestea au fost realizate. În alte ţări se merge cu paşi repezi spre această stare. Biserica stă în faţa ofensivei puternice a unui duşman necruţător. […]*

Scopul Francmasoneriei stă în legătură cu soarta întregii omeniri. F.M…. luptă pentru o anumită direcţionare, pentru o anumită ţintă a întregii vieţi omeneşti colective şi individuale. Care este acest scop? Dintr-o mulţime de mărturisiri masonice şi din descifrarea sensului ce se desprinde din toată activitatea de până acum a F.M…., rezultă că acest scop este: ***întemeierea unei republici mondiale, condusă de francmasoni, adică de evrei. O republică cu desăvârşire laică, cu o omenire îndobitocită de mizerie şi de patimile inferioare dezlănţuite.***

Iată ce spune acelaşi Fr. Oswald Wirth, în manualul maestrului: ,,Să avem curajul să ne zicem religioşi şi să ne afirmăm apostoli ai unei religiuni mai sfinte decât toate celelalte. Să propagăm Religia Republicii, care va forma inima cetăţenilor şi va cultiva virtuţile republicane''. *Tema întemeierii republicii mondiale sub stăpânirea Francmasoneriei a format obiectul Congresului mondial al F.M…., din 1900, ţinut la Paris.*

Când vorbesc metaforic, francmasonii se prezintă ca zidarii care au să rezidească, sub conducerea lui Hiram, templul lui Solomon din Ierusalim. Aceasta înseamnă, fără metafore, ***restabilirea dominaţiei lui Israil asupra lumii întregi.***

Numai din tendinţa F.M…., după republica laică, internaţională şi extrem de democratică se explică de ce toate revoluţiile de la cea din 1789 încoace, ***toate loviturile date creştinismului, principiului monarhic şi naţional, principiului autorităţii, sunt opera francmasonilor****. Din aceste motive, toate statele care recunosc valoarea principiului naţional şi a factorului creştin au desfiinţat Francmasoneria…* [400]

*

… Motoare electrice, tramvaie electrice, lumină electrică… Toate aflându-se în mâinile omului, în posesia intelectului său, a omului-Împărat, stăpânul naturii, pe care şi-a supus-o […] Maşini de scris, maşini de tipărit, maşini de cusut, maşini de semănat, de treierat, maşini de măcinat şi de copt pâine, maşini de jocuri, maşini de cântat şi de vorbit, cinematografe…

Jos munca manuală!... A triumfat intelectul. Intelectul e împărat, intelectul e stăpân, ***intelectul e mândria omului****. Lui vor începe să i se închine, pe el îl vor idolatriza. Omul îşi va ridica cu mândrie capul şi va cunoaşte libertatea. La ce-i trebuie să se supună cuiva, dacă el stăpâneşte totul? La ce-i trebuie să se supună cuiva, dacă forţele naturii i s-au supus lui? Omul va cunoaşte înţelepciunea prezicerii din Eden făcută femeii: ,,veţi şti totul, veţi fi ca nişte dumnezei''.*

,,Şi omul îşi va înălţa capul şi va provoca la luptă Cerul, care l-a chinuit prin încercarea răbdării şi se va răzvrăti împotriva supunerii şi dependenţei în faţa legii, împotriva smereniei şi curăţiei şi neprihănirii, batjocorindu-le ca pe nişte slăbiciuni, şovăieli şi servilism şi le va

[400] Î.P.S. Mitropolit Dr. Nicolae al Ardealului (†1955), în Raportul său intitulat ,,Studiu asupra francmasoneriei'' (I), votat de Sfântul Sinod în şedinţa sa de la 11 Martie 1937, rev. Gând şi Slovă Ortodoxe, Nr. 5 (17) / septembrie – octombrie 2007, pp.11-14.

înlocui cu ***libertatea anarhică****, iar* ***desfătarea în plăceri senzuale*** *va fi podoaba acestei libertăţi…''* [401]

*

Sâmbătă, 8 septembrie (în calendarul bisericesc: praznicul Naşterii Maicii Domnului), Marea Lojă Naţională a României îi comemora la Bucureşti, în incinta Templului Istoric Masonic din str. Gramont 3 (sector 4), pe Florian Pittiş şi pe alţi ,,fraţi incorporaţi în eternitate''. Cu acest prilej, Marele Maestru Dr. Viorel Danacu (Dănacu?) aducea la cunoştinţa asistenţei pretinsul ,,rezultat'' al unui ,,studiu'' realizat recent de aşa-zisul Centru Regional de Studii Francmasonice Paris-Bucureşti: primul mason român ar fi fost nimeni altul decât… voievodul martir Constantin Brâncoveanu, canonizat de BOR în 1992!

*Pe ce se bazează oare o aserţiune atât de îndrăzneaţă? Pe faptul că secretarul voievodului, inteligentul aventurier italian Antonio Maria del Chiaro, a fost de la un moment dat mason, înfiinţând o lojă la Galaţi, în 1734, şi apoi o alta la Iaşi, în colaborare cu domnitorul fanariot Constantin Mavrocordat. De aici concluzia abruptă: ,,*Deşi nu există documente clare, *este greu de crezut că Antonio Maria del Chiaro nu l-a iniţiat pe marele domnitor-martir Constantin Brâncoveanu în masonerie'' (subl. mea), devreme ce mai târziu ,,făcea acelaşi lucru cu domnitorul Moldovei, Constantin Mavrocordat''!*

Dar lucrurile nu se opresc aici. Tupeul mistificator este împins, fără nici o măsură, până la următorul corolar propagandistic: ,,Putem spune, fără a exagera, că primul român identificat în istorie ca aparţinând masoneriei este dreptcredinciosul voievod Constantin Brâncoveanu, canonizat de Biserica Ortodoxă, lucru care demonstrează că masoneria română şi Biserica au fost nu doar puncte de sprijin, adevărate coloane ale acestui neam, ci şi în perfectă conlucrare. *Constantin Brâncoveanu merită deci cinstit nu doar ca un martir al Bisericii dreptmăritoare, ci şi ca un frate trecut la Orientul Etern'' (subl.mea)!*

E de spus că Antonio Maria del Chiaro (autorul acelei bizare Storia delle moderne rivoluzioni della Valacchia*, Veneţia, 1718), fire arivistă şi uneltitoare, înclinată să admire la Constantin Brâncoveanu mai degrabă abilitatea politică decât evlavia religioasă (*sapeva pelar la gazzuola senza farla gridare, *,,ştia să tundă oaia fără s-o facă să behăie''), n-ar fi ezitat, desigur, să-şi atragă stăpânul în masonerie, dar totuşi cu această condiţie minimală: ca masoneria să fi existat pe vremea când el era tânăr secretar al voievodului valah. Or, cât de activ mason ar fi fost italianul mai târziu, fapt este că, după toate istoriile autorizate ale (Franc)Masoneriei, primele structuri masonice moderne apar în Occident abia la 1717 (Anglia şi Franţa), în vreme ce voievodul român a fost martirizat de către turci la ... 1714. Masonii români ar voi să ne convingă, aşadar, că Brâncoveanu,* aux portes de l'Orient*, ar fi fost iniţiat în masonerie mai înainte ca aceasta să se fi înfiinţat ca atare la Londra şi la Paris!...* [402]

*

…Păi, pentru că, pe de o parte, masonii români au încă nevoie de legitimare, dată fiind slăbiciunea lojilor de după 1989, sciziunile, scandalurile de multe ori ridicole şi acuzaţiile de colaborare cu fosta Securitate. ***În ciuda închiderii lojilor de către comunişti (în dictatură nu mergea cu secrete faţă de autorităţi), românii nu uită că mulţi masoni „au schimbat barca'' trecând cu arme şi bagaje în rândurile partidului comunist sau devenind pur şi simplu informatori.*** *Cazul celebru rămâne cel al masonului de marcă Mihail Sadoveanu, care a ajuns apoi să fie vicepreşedinte al prezidiului RPR (30 decembrie 1947-13 aprilie 1948) şi al Marii Adunări Naţionale (7-11 ianuarie 1958), dar să nu îl uităm nici pe informatorul Securităţii, ,,venerabilul'' Dan Amedeo Lăzărescu.*

---

[401] Art. Marşul distrugătorului. Adormirea conştiinţei şi distragerea atenţiei de la cele veşnice, de la mântuire, în rev. cit., p.22.

[402] Răzvan Codrescu, în art. O încercare penibilă de manipulare: Brâncoveanu – mason, în rev. Rost, Nr. 56 / octombrie 2007, pp.53-54.

Pe de altă parte, să remarcăm că afirmaţia despre iniţierea lui Constantin Brâncoveanu ca frate mason a fost făcută în contextul pregătirii noului patriarh şi al acuzaţiilor legate de ***prezenţa unor masoni declaraţi în Consiliul Electoral Bisericesc****. S-a amintit permanent de hotărârea din 1937 (aflată încă în vigoare) a Sfântului Sinod, prin care credincioşilor ortodocşi le era interzisă legătura cu organizaţiile de tip masonic. Nu putem să nu ne gândim deci că declaraţia amintită avea implicaţii imediate, anume aceea de a arăta electorilor şi societăţii că, de fapt, chiar un sfânt ortodox a fost mason, cu alte cuvinte, poţi fi foarte bine şi mason şi practicant ortodox în acelaşi timp. Părerea lor.*

Această organizaţie secretă se consideră acum doar ,,discretă''. Trebuie să înţelegem că ,,aşa ceva nu există'' în legislaţia română. Pur şi simplu este o găselniţă, folosită datorită faptului că legile statului nu permit existenţa organizaţiilor secrete pe teritoriul României. Atâta timp cât este vorba de secrete şi iniţiere, această organizaţie nu poate rămâne de facto *decât secretă. Până în 1920 cel puţin, ştim că Masoneria română a adus într-adevăr şi beneficii ţării. După aceea însă, lucrurile sunt mai greu de probat.* ***Ceea ce putem observa astăzi este că această organizaţie care se declară ,,neinteresată'' de religie şi politică şi combate orice dispute legate de aceste domenii, racolează cu zel politicieni şi reprezentanţi ai cultelor****. Oare doar pentru scopurile sale caritabile, oficial declarate?...* [403]

*

Fraţilor creştini,

Acum, după ce cunoaşteţi din gura lui Neofit – fostul popă jidovesc – cine sunt ovreii, cred că este neapărat nevoie să vă completez cunoştinţele voastre şi cu alte lucruri inventate de jidani pentru a distruge legea creştinească şi popoarele creştine.

În primul rând trebuie să ştie fiecare român că sectele religioase, oricum s-ar numi, sunt de provenienţă iudaică şi au fost create, încurajate şi sprijinite şi finanţate de jidovi, cu scopul de a slăbi Credinţa strămoşească, legea noastră care, numai mulţumită ei, am putut să ne păstrăm neamul nostru aproape 2.000 de ani, cu toată vitregia vremurilor şi năvălirilor vijelioase a tot felul de barbari. De altfel, Sfinţii Părinţi ai bisericii creştine, cunoscându-i pe jidovi în faptele lor, au avut grijă să ne ferească de ei, lăsând, în Sinodul al 6-lea, prin canonul 11, dogma aceasta:

,,Nu este îngăduit nici unui creştin să lege prieteşug cu jidovii, nici să găzduiască în casa lor, nici să ospăteze la masa lor, nici doctori să cheme, nici doctoriile lor să nu primească; iar la băi cu ei nicidecum să nu se scalde. Cel ce va face una ca aceasta, de este cleric se va caterisi, iar de este mirean se va afurisi.''

Câţi din preoţii noştri cunosc această dogmă şi câţi din mireni au auzit-o vreodată? Pot răspunde: aproape nici unul! Fiecare îşi închipuie că dacă este creştin, trebuie să rabzi şi să îmbrăţişezi toate bestiile cu chip de om şi să înduri situaţia, oricare ţi s-ar crea, ca nu cumva să mânii pe Dumnezeu! Când orice creştin ştie, că atunci când Mântuitorul a văzut că jidanii transformaseră în bâlci intrarea în templu, a pus mâna pe bici şi răsturnându-le tarabele şi lovindu-i i-a luat la goană strigându-le: ,,Fugiţi blestemaţilor! Scris este, casa Tatălui Meu casă de rugăciuni este, iar voi aţi făcut-o peştera tâlhăriilor voastre!'' ***Şi noi, în ţara noastră suntem huliţi, furaţi şi aduşi ca nişte dobitoace necuvântătoare! Se poate o mai mare ruşine şi ocară ca asta?***

O altă operă a satanicilor jidovi este înfiinţarea Francmasoneriei sau mai pe scurt Masoneria: ,,Şi aceasta este tot o sectă, dar o sectă de lux, nu pentru ,,prostime''! În Masonerie nu intră decât oamenii cu trecere, boierii cum i-am putea numi pe boieriţii, tot unul şi unu, oameni cu autoritate.

Ajutaţi de jidovi cu bani din plin şi sprijiniţi de presa lor, masonii sunt atât de periculoşi pentru neamul din care fac parte, încât nici ciuma, nici holera, nici oricare altă urgie dumnezeiască, nu este atât de grozavă *şi de primejdioasă ca această sectă care lucrează din*

[403] Mihail Albişteanu, în art. Nevoia de legitimitate a masoneriei, rev.cit., pp.55-56.

umbră, din întuneric, de cele mai multe ori fără să-i bănuieşti. Ei sunt cozile de topor ale neamului ce-l reprezintă, slugile plătite de jidovi, unelte oarbe ale lor. **Dumnezeul lor este *satana şi banul şi* sunt *duşmani de moarte ai creştinismului.*** *Fără sprijinul Francmasoneriei jidanii încă nu ar fi reuşit să pună stăpânire pe bogăţiile întregii noastre ţări, şi românul, la el acasă, în ţara lui n-ar fi ajuns străin şi slugă. Pentru ca marele public să cunoască alături de sufletul jidovesc – atât de bine* zugrăvit *de Neofit – şi sufletul masonilor, vă reproduc câteva crâmpeie din ,,Imnul lui satan'', compus de ilustrul francmason în gradul 33, G. Carduci, 1835-1907, poet italian şi care era socotit ca un ,,mare educator al generaţiilor tinere'':*

,,Spre tine, Prinţ uriaş al fiinţei, al materiei şi al spiritului, spre tine gândire şi ţel se-nalţă versul meu îndrăzneţ; şi te chem, o, satan, rege al ospăţului! Fugiţi de la mine cădelniţe, popi şi rugi mormăite''!...: ,,Uitaţi-vă cum roade rugina sabia mistică a lui Mihail, şi priviţi-vă Arhanghelul jumulit cum se rostogoleşte în gol…'' ,,Tu, o, satan eşti acela care răsufli prin viersul meu, când el iese din pieptul meu dispreţuitor al Dumnezeului vlădicilor...'' ,,Ce ne pasă nouă de neputincioasa mânie a nazarineanului Iisus, cu cinele Lui scârboase…'' ,,satan a învins pe Dumnezeu! Frumos şi înfricoşător el se dezlănţuie, ocoleşte pământul…'' ,,Iată-l, o, popoare, iată pe satan cel mare…'' ,,Te salut o, satan, o, putere răzbunătoare a raţiunii! Înalţă-se spre tine, sfinte, prinosurile şi rugăciunile noastre…''

După cum se vede, pentru francmasoni creştinismul este numai o mască, spre a nu putea fi daţi în vileag şi ocoliţi.

Alţi masoni celebri ca:

*- Lafargue zice: ,,**Război lui Dumnezeu, ură lui Dumnezeu!**'';*

*- M. Aulard, profesor la Sorbona, zice şi el: ,,**Distrugerea Bisericii creştine este indispensabilă**'', etc. etc.*

*În anul 1931, în şcoli, în ateliere, cinematografe, tramvaie, etc. masonii au răspândit mii şi zeci de mii de cărticele în care între altele scriau: ,,**Furaţi lucrurile sfinte, prigoniţi Bisericile; crucile furate din Biserici sunt foarte bune ca mâner la lanţul din privată**…'' etc.*

Care este doctrina ,,Cultului satanei'' sau ,,Cultul lui Lucifer'' cum se mai numeşte şi căruia sunt închinate liturghiile negre, este foarte uşor de înţeles. Ceea ce opreşte Dumnezeu, este plăcut lui satana; ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, displace satanei. Adică: zice Dumnezeu să nu ucizi, satana zice să ucizi; zice Dumnezeu să nu furi, satana zice: furaţi, înşelaţi, curviţi etc… Aceştia sunt francmasonii! Aceştia sunt creştinii noştri ,,iluminaţi'' care duc dintr-o amăgire în alta pe bieţii noştri români, vorbesc de Credinţa strămoşească, de eroii de la Mărăşti şi Mărăşeşti, de nevoile neamului nostru; însă imediat ce au ieşit la largul lor, dau iureş în avuţia publică, pradă ca în codru bruma ce se mai agoniseşte din sudoarea albinelor creştine, românul cu picioarele goale, încrezător până la prostie şi răbdător ca un bivol la jug! ***De n-ar fi fost francmasonii, aceste slugi plătite jidoveşti, cum ar fi fost posibil, ca ovreii, aceste lepădături sociale, într-un interval de timp, nici 20 de ani – abia de la război încoace, să ajungă adevăraţii stăpâni ai tuturor avuţiilor ţării noastre? Dar masonii, vârâţi prin toate consiliile de administraţie ale întreprinderilor jidoveşti, au fost şi sunt aceia care înlesnesc loviturile în stil mare, afacerile de miliarde, din care să se îndestuleze jidovii – patronii – şi nobilele lor slugi – fraţii masoni!***

Citind în Porunca Vremii datele statistice, culese cu multă trudă şi pricepere de neobositul economist Dr. Ilie Rădulescu, rămâi năucit văzând unde merge munca creştinului nostru:

- 13.500.000 români, albinele producătoare, abia se aleg după munca lor cu 26.770.000.000 lei anual, adică 5.150 lei de cap de om.

- 1.650.000 ovrei, trântori speculanţi, câştigă anual 80 miliarde 175 milioane de cap de jidov.

Ceea ce înseamnă că un jidov care nici nu ară, nici nu seamănă, nici nu face vreo muncă productivă, câştigă **de 25 ori mai mult** *decât poate câştiga un român în ţara lui, român care a sângerat în război şi va mai fi chemat – Doamne fereşte! – şi altă dată!* [404]

MASONERIA ÎŞI APĂRĂ <<COPILUL>> SĂU: TEORIA EVOLUŢIONISMULUI

Indiscutabil, putem afirma acum adevărata apartenenţă a domnului Cristian Pârvulescu, cunoscutul analist politic de la televiziune, la ideologia masonică (ateistă prin declaraţii, însă demonică în conţinutul ei). Fostul preşedinte al organizaţiei **Prodemocraţia**, cea care a venit cu planul votului uninominal de tip mixt, adoptat de Guvernul liberal al lui Tăriceanu (iar democraţia modernă de astăzi, este într-adevăr un produs al masoneriei!), este şi semnatarul unui eseu ezoteric într-un volum de crestomaţie alături de alţi masoni. Este vorba despre „Masoneria. *Spiritul unei naţiuni*'', ediţie îngrijită de Olimpian Ungherea, Editura Phobos, Bucureşti, 2006.

Articolul domnului Mihai Corciu, reprodus în întregime mai jos (*Fundamentalismul umanist*, din revista Rost Nr. 53/54 / iulie – august 2007, pp.92-93) întregeşte „tabloul'' poziţiei sau principiilor distinsului domn şi scoate totodată în evidenţă, legătura intrinsecă dintre masonerie şi evoluţionism (inclusiv dintre masonerie şi darwinism, cel care afirmă că omul se trage din … maimuţă!).

*

Articolul „Patima bine temperată'' din „Cotidianul'' (20 iunie 2007, pag.26) al domnului Cristian Pârvulescu, exprimând poziţia sa în privinţa falsei probleme sociale a prezenţei icoanelor în spaţiul public, se doreşte a fi o pledoarie pentru libertate şi echidistanţă. Articolul aduce, însă, incidental, „lumină'' în mai multe probleme: ***identitatea de tip tradiţional a omului (religioasă) este disfuncţională în contextul societăţii moderne, întrucât nu este inovativă („Furia identitară care tulbură începutul de mileniu nu inovează''), religia este fundamentalistă („conservatorism … formule consacrate de istorie, de la forma laică a naţionalismului, la cea religioasă a fundamentalismului'') şi, mai specific, istoria creştină a***

[404] Dr. Marin Popescu, în Postfaţa vol. Ierom. Neofit (Cavsolalviţiu), *Înfruntarea jidovilor*, reeditarea originalului de la 1803, de Society of Orthodox Studies, Spoudon, Thessalonic, Grecia, pp.171-175.

României este cam retrogradă şi obscurantistă („… în România <<profundă>>, cultul naţiunii se împleteşte cu cel al sfinţilor. Iar amestecul devine exploziv.'')*.* *Autorul, după bine cunoscuta schemă ,,hoţul strigă: <<hoţul!>> - invocând libertatea exprimării opiniilor, exprimă de fapt* ***ofensiva directă a umanismului ateist împotriva culturii tradiţionale creştine, care, întotdeauna, atunci când este autentică şi consecventă, este etichetată din perspectiva umanismului, în mod abuziv, ca fiind*** **fundamentalism**. *Acest* nou umanism *care se exprimă din ce în ce mai agresiv, nu agreează adevărata religie, sugerând, în mod subtil, în locul acesteia o religie ,,fără dinţi'', o religie culturală, cosmopolită, ştiinţifică etc…* - oricum altfel, *dar nu Adevărată. Religia este o patimă din perspectiva umanismului (,,Poate fi temperată patima religioasă…?).*

O altă problemă asupra căreia primim lămuriri în cuprinsul acestui articol este evoluţionismul. ***Dl Cristian Pârvulescu, cu referinţă la o emisiune de ştiri a postului public de televiziune în care s-au adus argumente împotriva teoriei evoluţioniste, sugerează CNA-ului, nici mai mult, nici mai puţin decât sancţionarea postului pe motiv de încălcare a libertăţii! După ce, în prealabil, domnia sa se declară susţinătorul libertăţii şi al pluralismului educaţional („nici o alegere nu poate fi făcută dacă alternativele nu sunt egale'')****,* *exprimarea unilaterală a teoriei evoluţioniste în învăţământul românesc, prin eludarea teoriei creaţioniste, nu mai este o problemă de libertate şi pluralism! Ba mai mult: poziţia ştiinţifică creaţionistă devine fundamentalism în viziunea domniei sale, întrucât ,,abordările private'' nu concordă, se pare, cu ,,identitatea ... sociologică fondată pe* certitudini personale *fundamentale şi* indiscutabile*'', identitate ce pare să sugereze* ***un veritabil sistem ideologic totalitar de inspiraţie umanistă*** *în care normalitatea individului (inclusiv identitatea spirituală, opiniile, interpretările) este stabilită în funcţie de ordinea* instituită.

Referindu-ne strict la problema evoluţionismului putem afirma: evoluţionismul nu este o certitudine ştiinţifică, este cel mult o ipoteză de lucru. Orice teorie ştiinţifică reclamă cu necesitate verificarea experimentală a acestei ipoteze de lucru, evoluţionismul fiind actualmente susţinut doar printr-o multitudine de argumente indirecte şi discutabile; atât ,,fenomenul'' de apariţie spontană a vieţii, cât şi ,,evoluţia'' ei nu au fost niciodată probate experimental sau măcar observate. **Invocarea „întâmplării'' ca factor explicativ ştiinţific al evoluţionismului dovedeşte clar lipsa unei explicaţii consistente** (*,,Opponents of evolution argue that only a divine intelligence, and not* some *comparatively* random, undirected process, *could have created the variety of the world's species''* – Evolution – X Religious Debate, *Encarta 2005).*

Afirmarea agresivă şi sistematizată a evoluţionismului, specifică modernităţii, nu este o garanţie a adevărului şi obiectivităţii acestei poziţii. Nu mulţimea afirmaţiilor sau consensul asupra unei idei demonstrează adevărul/corectitudinea acesteia. Teoriile ştiinţifice nu sunt perfecte, sunt doar perfectibile, iar oamenii de ştiinţă se pot înşela. Instituţiile, chiar şi cele de factură academică, pot exprima poziţii partinice sau inerţiale, ceea ce va produce rezultate ştiinţifice ideologizate. *Poziţia creaţionistă exprimă o poziţie ştiinţifică, în ciuda aversiunii nejustificate pe care o stârneşte evoluţioniştilor: aşa cum evoluţionismul pleacă de la ipoteza evoluţiei treptate a formelor de viaţă, încercând să o justifice observaţional şi experimental (lucru nerealizat până în prezent), creaţionismul pleacă de la ipoteza designului predefinit (toate formele de viaţă au apărut în acelaşi timp), analizând aceleaşi date observaţionale disponibile şi evoluţioniştilor, dar din altă perspectivă. Din punct de vedere ştiinţific (exclusiv raţional) avem de a face cu două poziţii interpretative a căror confruntare nu se poate face decât pe tărâm experimental şi interpretativ.* **Nu putem înţelege şi nici aproba poziţia** ***fundamentalistă a domnului Cristian Pârvulescu de interzicere a unei poziţii interpretative ştiinţifice care, conform argumentaţiei pluraliste a domniei sale ar trebui introdusă în programa şcolară, pentru că, în spiritul echidistanţei şi libertăţii, să fie prezentată alături de evoluţionism.***

MATERIALISMUL SAU MOARTEA SPIRITUALĂ

Profesorul de teologie Teodor M. Popescu, ,,mare sacerdot nehirotonit al Bisericii noastre'' - după cum spunea despre aceasta vrednicul de pomenire Patriarh Teoctist -, a marcat, prin activitatea sa de la catedra Facultăţii de Teologie din Bucureşti, generaţii de studenţi din perioada interbelică, mulţi devenind preoţi, iar unii ierarhi ai Bisericii noastre (Patriarhul Teoctist, Î.P.S. Mitropolit Bartolomeu Anania). A fost un important istoric al creştinismului, dublat de un bun patrolog. [...] În cursurile şi studiile sale profesorul de teologie a căutat să stabilească relaţiile dintre Biserică şi Cultură de-a lungul secolelor, pledând pentru o reciprocitate a relaţiilor dintre ele realizată prin completare, îmbogăţire şi împreună-slujire a lui Dumnezeu şi a omului. Unul dintre studiile publicate de profesor în 1936 ni se pare semnificativ pentru a înţelege concepţia lui Tudor M. Popescu referitoare la problema raportului dintre Biserică şi cultură intitulat chiar Biserica şi Cultura.

E clar că ambele slujesc omul, dar cu mijloace şi scopuri diferite. Din acest punct de vedere, potrivit lui Teodor M. Popescu există chiar un raport de opoziţie între cele două. Religia creştină în primul rând, nu are scopuri culturale. ,,Religia îl leagă pe om de Dumnezeu şi îl orientează către El. Scopul său nu se limitează la lumea aceasta. Ţelul suprem al creştinului este, deci, să trăiască fericit în veşnicie''. Cultura, în schimb, are alte scopuri legate de viaţa omului ,,limitată şi închinată nevoilor şi aspiraţiilor sale de stăpân al pământului''. Iată de ce cultura se deosebeşte de religie atât prin ,,geneză cât şi prin motivaţie şi scop''. Plecând de aici autorul ajunge să considere că între cultură şi creştinism a fost şi mai există şi astăzi un ,,conflict de principii şi tendinţe opuse''. Ceea ce e mai grav este că ***odată cu epoca modernă,***

mai cu seamă în aria occidentală a Europei, atât viaţa religioasă, cât şi cultura au intrat în criză.

Teodor M. Popescu recunoaşte rolul ştiinţei şi tehnicii în sporirea bunăstăriii materiale a omului dar apreciază că viaţa, cu toate că devine mai complexă, nu înseamnă că este şi mai bună. **Un om realizat din punct de vedere material este, de cele mai multe ori, mort spiritual. Aici intervine Biserica, care trebuie să oprească decăderea culturii prin misiunea sa religioasă.**

O religie, în cazul nostru cea creştină, nu este numai legătura omului cu Dumnezeu, ci ,,şi o concepţie şi o normă de viaţă fiind un răspuns la marile probleme ale existenţei şi ale vieţii''. Din aceste considerente ***creştinismul reprezintă o ,,religie culturală prin excelenţă''****. Poate că cel mai frumos şi mai măreţ ideal cultural a fost propus omenirii de religia creştină şi exprimat în cuvintele Mântuitorului:* ,,Fiţi dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc este*''. Pe de o parte, Biserica, prin scopul său final mântuirea oamenilor prin intrarea în Împărăţia lui Dumnezeu este în opoziţie cu scopul propus de cultură, iar pe de altă parte, această Împărăţie se poate afla deja în oamenii dăruiţi cu sufletul lor Domnului încă din această lume. Iată că scopul culturii devine mai înalt şi se întâlneşte cu scopul Bisericii, formând un tot armonios. Pentru profesorul universitar Evanghelia nu poate să fie decât sufletul culturii, numai în acest fel cultura ,,devenind cu adevărat superioară, armonioasă, binefăcătoare''.* [405]

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

BLĂNARU, – Flamură V., ***Generalul Antonescu în cămaşa verde legionară***, Ed. Sepco, Bucureşti, 1998.

BUZATU, Gh.; Ciucanu Corneliu; Sandache Cristian, ***Radiografia dreptei româneşti. 1927-1941***, Bucureşti, 1996.

*** - ***Capcana astrologiei şi alte capcane…***, Biserica Sf.Nifon, Patriarh al Ţarigradului, 2004.

CESEREANU, Ruxandra, ***Gulagul în conştiinţa românească. Memorialistica şi literatura închisorilor şi lagărelor comuniste. Eseu de mentalitate***, Ed. Polirom, Iaşi, 2005.

CINAMAR, Radu , ***Viitor cu cap de mort. În culisele puterii***, Ed. Daksha, Bucureşti, 2004.

CODREANU, Corneliu Zelea, ***Pentru legionari***, vol.I, Ediţia a IX-a, Colecţia Document, Ed. Scara, Bucureşti, 1999.

CODRESCU, Răzvan, ***Cartea îndreptărilor. O perspectivă creştină asupra politicului***, Ed. Christiana, Bucureşti, 2004.

COJA, Ion, ***Legionarii noştri***, Ed.UMC, Bucureşti, 2001.

COJA, Ion, ***Protocoalele Kogaionului***, Ed. Ţara Noastră, Bucureşti, 2004.

COMĂNESCU, Radu; Dobrescu, Emilian M., ***Francmasoneria***, vol. I: O nouă viziune a lumii asupra istoriei lumii civilizate, Ed. SAMIZDAT. (o lucrare controversată)

**** -* ***Corneliu Zelea-Codreanu. 100 de ani de la naştere****, Ed. Fundaţiei ,,Prof.Gheorghe Manu'', Timişoara, 1999.*

[405] Cristian Ivănuţă, în art. Teodor M. Popescu, ,,mare sacerdot nehirotonit al Bisericii noastre'', rev. Rost Nr. 57 / noiembrie 2007, pp.13-14.

CRAINIC, Nichifor, ***Puncte cardinale în haos***, Ed. Timpul, Iaşi, 1996, pp.18-21.
DAMASCHIN, Joana, ***Pasiuni şi crime regale***, Ed. Junimea Română, Târgovişte, 1998.
DUKE, David, ***Trezirea la realitate***, Ed. Antet XX Press, Filipeştii de Târg, SAMIZDAT.
*** - ***Ecumenismul***, Sfânta Mănăstire Paraklitu, Ed. «Evanghelismos», Bucureşti, 2004.
FREEDMAN, Benjamin H., ***Două întrebări tulburătoare (A fost evreu Iisus? Sunt semiţi evreii de azi?)***, Ed. SAMIZDAT.
GARAUDY, Roger, ***Miturile fondatoare ale politicii israeliene***, Fundaţia FRONDE, Ed. Alma Tip, Oradea, 1998.
GARAUDY, Roger, ***Procesul sionismului israelian***, Ed. SAMIZDAT, Imprimeria de Vest, Oradea, 1999.
GAVRIL, Mihail, ***Biserica, Sinagoga, Loja***, Ed. <<Puncte Cardinale>>, Ed. Sibiu, 2007.
HELSING, Jan van, ***Cine conduce lumea?***, Cartea a 2-a, Ed. Samizdat.
HOLBAN, Eugen, ***Pe marginea apariţiei: «Cartea neagră a comunismului»***, Ed. Căpriana, Paris, 1998.
*** - ***Intelectualii şi Mişcarea Legionară. Mari conştiinţe româneşti***, Ed. Fundaţiei Culturale Buna-Vestire, 2000.
KAPOYEOY, K., ***Noile Buletine Antihrist 666***, Atena, 1993.
KORTEN, David C., ***Corporaţiile conduc lumea. Raport asupra marii finanţe internaţionale: FMI, Banca Mondială, BERD, PHARE, G 7***, Ed. Antet, Oradea, 1995.
MANTZARIDIS, Georgios, **Globalizare şi universalitate. Himeră şi adevăr**, Ed. Bizantină, Bucureşti, 2002.
MĂTRESCU, Florin, ***Holocaustul roşu***, Editura Gerom-Design, Bucureşti, 1993.
Ierom. **N**eofit (Cavsolalviţiu), ***Înfruntarea jidovilor***, reeditarea originalului de la 1803, de Society of Orthodox Studies, Spoudon, Thessalonic, Grecia.
PAULESCU, Nicolae C., ***Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria***, Bucureşti, 1913.
PAULESCU, Nicolae C., ***Fiziologie filosofică. Instincte sociale. Patimi şi conflicte. Remedii morale***, Ed. Fundaţiei Anastasia, Bucureşti, 1995.
POPESCU, Traian, ***Experimentul Piteşti. Reeducarea prin tortură în închisorile Piteşti, Gherla, Tg.Ocna, Canal. Atacul brutalităţii asupra conştiinţei***, ed. a II-a, Ed. Criterion Publishing, Bucureşti, 2005.
ROŞCA, Nicolae, ***Ce este Frăţia de Cruce. Origini – organizare – doctrină***, Ed. Mişcării Legionare, Madrid, 1987.
SIMA, Horia, ***Doctrina legionară***, Ed. Metafora, Constanţa, 2005.
Sfântul Isaac **S**IRUL, ***Despre ispite, întristări, dureri şi răbdare***, Ed. <<Evanghelismos>>, Bucureşti, 2007.
STREJNICU, Flor, ***Mişcarea legionară şi evreii***, Ed. Imago. Sibiu, 1996.
STURDZA, Mihail, ***România şi sfârşitul Europei. Amintiri din ţara pierdută***, Ed. Fronde, Petreşti.
STĂNILOAE, Dumitru, ***Reflecţii despre spiritualitatea poporului român***, Ed. Elion, Bucureşti, 2001.
*** - ***Şcoala memoriei 2005 (Prelegeri şi discuţii de la a VIII-a ediţie a Şcolii de Vară de la Sighet; 11-18 iulie 2005)***, Ed. Fundaţiei Academia Civică, Bucureşti, 2005.
Arhim. Epifanie **T**EODOROPULOS, ***Cele două extreme. Ecumenismul şi Stilismul.*** (Reeditare de articole şi epistole), Ed. «Evanghelismos», Bucureşti, 2006.
THEODORU, Radu, ***România ca o pradă***, Ed. Lucman, Bucureşti, 2005.
VLAD, Mircea, ***Apocalipsa 13. Sfârşitul libertăţii umane***, Ed a II-a, Ed. Axioma Edit, Bucureşti, 1999.

Reviste, broşuri şi alte publicaţii:

Evenimentul, februarie 2006.
Evenimentul zilei, aprilie 2007.
***G**ând şi Slovă Ortodoxe*, Nr. 5 (17) / septembrie – octombrie 2007.
Jurnalul Naţional, mai 2006.
New Europe College, Bucureşti, 2002.
Mărturisirile Sfinţilor Părinţi împotriva ereziei numită ecumenism.
Memento, august 2005.
Memoria, Nr. 2-3 / 2005.
Monitorul de Suceava, mai 2007.
Puncte cardinale, martie-august 2005.
Rost, ianuarie-noiembrie 2007.

CUPRINS

ADEVĂRURI CUTREMURĂTOARE:

Puteţi consulta şi celelalte lucrări ale autorului, prezentate mai jos, aflate pe CD precum şi comentariile altor autori pe Internet, accesând pe Google:

raduiacoboaie şi **iacoboaieradu**
www.raduiacoboaie.ro şi **www.iacoboaieradu.ro**

• **„OFENSIVA MASONERIEI ŞI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI''**
O antologie în patru volume, pe tema:
Un răspuns creştin-ortodox la provocările globalizării contemporane
Suceava, 2007

I. FRAŢI ORTODOCŞI, MĂRTURISIŢI-L CU PUTERE PE HRISTOS, ÎN FAPTĂ ŞI CUVÂNT
(Invazia neoprotestantismului. Dictatura mascată a Uniunii Europene – o nouă probă de credinţă pentru ţările ortodoxe. Naţionalismul în spiritul adevărului)

III. OFENSIVA MATERIALISMULUI ÎMPOTRIVA TINERILOR ŞI FAMILIEI

(Masoneria mondială şi subminarea creştinismului prin teoriile evoluţioniste sau <<filosofia>> lui Antihrist. Despre manipularea opiniei publice şi tinerilor prin televiziune şi internet)

IV. NE SALVĂM TRĂIND ORTODOXIA!

(Apărarea identităţii naţionale şi spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creştine şi naţionale)

- **„CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ROMÂNIA?''**

(carte publicată la Ed. Pim, ed. a II-a, Iaşi, 2005)

- **CINE A FOST CU ADEVĂRAT EMINESCU?**

Suceava, 2007

- **DE CE TREBUIE CONDAMNATE ECUMENISMUL ŞI MASONERIA?**

Suceava, 2011

- **LUPTAŢI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**

Suceava, 2009

- **CUM RĂSPUNDEM NOI PROVOCĂRILOR SATANISTE ALE GLOBALIZĂRII ?**

(Dincolo de aşa-zisele «valori» ale civilizaţiei moderne, dincolo de publicitatea ispititoare şi agresivă, dincolo de afirmarea erotismului, violenţei şi perversiunilor ş.a.m.d., se ascunde vrăjmaşul lui Dumnezeu – satanismul)

Suceava, 2011

- **ARTICOLE PUBLICATE ŞI NEPUBLICATE**

(2005-2011)

Puteţi cunoaşte frumuseţile ortodoxiei accesând şi alte pagini de Internet, cum ar fi:

www.saccsiv.wordpress.com
www.scara.ro
www.apologetica.lx.ro
www.crestinism-ortodox.ro
www.sfaturiortodoxe.ro

www.romfest.org
www.pentrulibertate.ro
www.altermedia.ro
www.conservatorii.ro
www.familiaortodoxa.ro
www.danionvasile
www.Roncea.ro
www.fight4romania

Din aceste pagini aveţi acces şi la alte pagini ortodoxe din ţară şi din străinătate.

PENTRU COPERTA FINALĂ:

Istoria mişcării legionare constituie, probabil, nu numai unul dintre capitolele cele mai interesante ale evoluţiei României în veacul XX, ci şi unul dintre domeniile ştiinţifice ce presupune pe viitor investigaţii de amploare […] istoricul de mâine îngăduindu-şi, desigur, să renunţe la şabloane, dintre care, în legătură directă cu istoria Mişcării Legionare, acela privind includerea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a partizanilor săi într-un clan al crimei organizate este cel mai persistent. Vom observa, în context, cât de straniu poate fi acest lucru de vreme ce liderii comunişti români (şi nu numai ei) au scăpat unei atari ''încadrări'', deşi realitatea istorică este una singură.

Nu încape îndoială, de asemenea, că istoricul de mâine va delimita mai pertinent rolul şi locul Mişcării Legionare în ţară şi într-o Europă măcinată după 1918 de conflicte, de crize economice sau de sistem profunde, de bulversări ale mentalităţilor, incredibile, după cum, între acestea, nu va ignora disputa dintre cele trei mari –isme ale veacului nostru: capitalism, fascism şi comunism.

Trebuie remarcat însă că stadiul actual al documentaţiei de arhivă şi al cercetării de ansamblu oferă toate temeiurile pentru respingerea tiparelor răspândite de istoriografia ori de propaganda comunistă. […] Este un fapt surprinzător că, şi după prăbuşirea comunismului în Europa de Est în 1989-1991, abordarea şi judecarea Mişcării Legionare au mai continuat să se facă, în România, în principal după rigorile metodologiei marxist-leniniste. […] Nu împărtăşim asemenea îndemnuri de a-i fixa pe legionari şi liderii lor politici sau spirituali în afara epocii în care au acţionat.

GH. BUZATU; CORNELIU CIUCANU; CRISTIAN SANDACHE